

Giới thiệu Hỏa Mệnh Di Tông

Tác phẩm Hỏa Mệnh Di Tông của tác giả Liễu Uyển Hồng thuộc thể loại truyện kiếm hiệp đặc sắc. Với nội dung vô cùng hấp dẫn, có sức lôi cuốn người đọc một cách lý lạ.

Năm nhân vật võ lâm vẫn chậm chậm tha chân bước nối gót theo nhau. Và ai nấy đều cơ hồ nhể nhại mồ hôi, tự vắt kiệt sức lực sau khoảng thời gian dài kiên trì vất vả, vừa đi lên dần theo một triền núi chênh vênh lởn nhón đá và vừa bị hành hạ bởi bầu không khí oi nồng nóng bức lúc giữa trưa mà những lùm cây hoang dại mọc quanh họ cũng không thể ngăn nổi hoặc xua bớt ánh nắng gay gắt vẫn chiếu tỏa từ vàng dương chói chang.

Mời các bạn đọc giả cùng đọc truyện để biết thêm nhiều chi tiết về những gì còn đang uẩn khúc.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đến Trường Bạch kiếm tìm Sâm Vương - Gặp Nhị quái mua thù chuốc oán

Năm nhân vật võ lâm vẫn chậm chậm tha chân bước nối gót theo nhau. Và ai nấy đều cơ hồ nhể nhại mồ hôi, tự vắt kiệt sức lực sau khoảng thời gian dài kiên trì vất vả, vừa đi lên dần theo một triền núi chênh vênh lởn nhón đá và vừa bị hành hạ bởi bầu không khí oi nồng nóng bức lúc giữa trưa mà những lùm cây hoang dại mọc quanh họ cũng không thể ngăn nổi hoặc xua bớt ánh nắng gay gắt vẫn chiếu tỏa từ vàng dương chói chang.

Chợt một nữ lang có niên kỷ độ mười tám đôi mươi đột ngột buột miệng phản nản :

- Núi Trường Bạch dù vang danh là chốn xuất phát và sản sinh các loại thảo sâm dược liệu, nhưng để kiếm tìm vẫn cần nhờ cư dân địa phương dẫn lộ chỉ lối mới mong toại nguyện. Trái lại, bầm sư phụ, toàn trang Bách Thảo chúng ta năm người phải chẳng đang nuôi mộng viễn vông, chẳng nhờ cậy bất luận ai dẫn lối đưa đường, lại mong phát hiện và đắc thủ Sâm Vương Vạn Niên, chỉ trông mong vào điều gọi là bản năng mách bảo của mỗi một mình nhị sư huynh Phong Gia Liêm, liệu có quá phi lý không sư phụ?

Họ đi lên lồi qua từng gập đá lùm cây thế nên chẳng thể di chuyển theo cách người này nối gót người kia. Vì vậy, nữ lang vừa phát thoại do là nhân vật đi cuối cùng nên khi dứt lời cũng là lúc nàng chênh vênh bước chân, toan dừng lại. Nào hay, chính lúc đó, gã nam tử hán đi đầu bất chợt bật lên :

- Có rồi.

Nhân vật đi thứ hai, kế tiếp ngay phía sau gã nam tử hán, liền lúc đó tự háng giọng :

- Ngươi đang có cảm giác thế nào? Cũng nôn nao trong người và khó chịu giống như bao lần mỗi khi khứu giác ngươi bắt gặp mùi dược thảo?

Gã nọ dừng chân, khề quay người và có phần lão đảo lúi lại để đối diện với nhân vật vừa lên tiếng hỏi gã. Mặt gã thoáng bừng đỏ và đáp qua nhíp hô hấp nặng nề :

- Đồ nhi chưa thể quả quyết đã tìm thấy nơi sinh trưởng của Vạn Niên Sâm Vương hay chẳng. Nhưng kỳ thực chưa bao giờ gặp trạng thái nôn nao khó chịu nhiều như lần này. Mong sư phụ lượng thứ vì đồ nhi khó lòng đi tiếp nếu vẫn theo hướng này.

Sư phụ gã gật đầu và quay lại gọi một phụ nhân là người đi thứ tư trong hàng :

- Yến muội hãy thay ta chăm sóc Liêm nhi. Cũng nên nhân cơ hội này tìm hiểu minh bạch, nhất là làm sáng tỏ đâu là nguyên nhân khiến Liêm nhi có trạng thái khác thường, luôn khắc kỷ với linh đan dược thảo, một điều xem ra rất bất lợi nếu sau này y một bôn tẩu giang hồ.

Phụ nhân gật đầu, đồng thời tự tiến lên, đến gần giúp gã Phong Gia Liêm lùi dần về phía sau hàng người :

- Liêm nhi chớ hốt hoảng. Vì nếu cần sư nương sẽ giúp Liêm nhi ổn định chân nguyên. Hãy nói xem toàn thân kinh mạch của Liêm nhi đâu là bộ vị thật sự gây nôn nao khó chịu?

Như đã nói, đi cuối cùng là nữ lang khi nãy lên tiếng phản nản, thế nên, ngay khi phụ nhân nọ nói dứt lời thì một lần nữa nữ lang lại lên tiếng tỏ thái độ :

- Sư nương có hỏi như thế e cũng vô ích. Vì nếu đồ nhi đoán không lầm thì ngay cả lần này nữa ắt hẳn nhị sư huynh vẫn không thể đáp minh bạch đâu là nguyên nhân đích thực gây ra trạng thái nôn nao khó chịu. Có đúng chẳng, nhị sư huynh?

Phong Gia Liêm vẫn còn có diện mạo bừng bừng đỏ trông thật kỳ quái, dù thế cũng đáp :

- Tam sư muội vẫn nghĩ ngu huynh chỉ giả vờ khó chịu? Thật tiếc, ngu huynh chẳng có cách nào hoặc minh chứng hoặc tỏ bày cho mọi hiểu cảm giác lúc

này của bản thân. Có chăng chỉ còn mỗi cách mà thôi.

Phụ nhân nọ động tâm, hỏi gã :

- Quả thật trên đời này hầu như chưa từng có bất luận ai tỏ ra khác kỳ với linh đan dược thảo, tương tự những biểu hiện từng xuất hiện ở Liêm nhi. Nếu thật sự có cách để mình chứng, Liêm nhi chớ nghĩ sư nương có dạ nghi ngờ, trái lại thật tâm sư nương chỉ muốn một lần minh bạch, hầu nhận định đúng nguyên nhân, để biết rõ vì sao Liêm nhi lại tỏ ra quá khác người.

Phong Gia Liêm gượng cười và một lần nữa lên tiếng với sư phụ gã :

- Ở bốn trang Bách Thảo tuy chỉ có một vài khóm dược thảo nhưng nhờ vậy đồ nhi cũng tự phát hiện đâu là khoảng cách cần thiết để tránh những khó chịu luôn do mùi dược thảo phát ra. Dựa theo đó mà suy, trạng thái khó chịu vừa xảy đến cho đồ nhi nhất định cho biết chỉ trong phạm vi ước chừng năm trượng trở lại thể nào cũng có loại dược thảo nào đó ẩn giấu. Và nếu cần, sư phụ hãy để đồ nhi thử tự tìm.

Như sợ chi nói không thôi e chưa đủ, thế nên ngay khi dứt lời Phong Gia Liêm cũng lập tức nhấc chân, đi xăm xăm trở lại nơi mà thật ra gã không nên dấn thân tới.

Và thật lạ, gã như bị một uy lực vô hình tác động, nhất là lúc gã tự bước lọt vào phạm vi năm trượng đã do chính gã nêu ra. Khi đó, bước chân gã chênh choạng lảo đảo, sắc diện không chỉ đỏ bừng mà hầu như ở khắp thân, rõ nhất là ở những chỗ da thịt bị lộ ra, đều ứng đỏ một cách quái dị, biến gã như trở thành một huyết nhân. Tương tự, nhịp hô hấp của gã cũng trở nên trì trệ và nặng nề lạ, khiến bất luận ai dù đứng cách xa gã độ đôi ba trượng vẫn nghe rõ tiếng gã thở hồng hộc. Tuy thế, gã cứ kiên quyết đi tiếp. Đến một lúc gã chợt ngã vật xuống, miệng thì kêu hộc lên một tiếng thật to :

- Sư phụ, ở chỗ này, đồ nhi, hự!

Sư nương gã từ phía sau phi thân đến thật nhanh :

- Liêm nhi?!

Và vừa lúc đó Phong Gia Liêm được sư nương nhấc mang đi, sư phụ gã cũng động chân lao đến và dùng chân đứng vị trí gã vừa ngã với một thanh kiếm đã tuốt trần sẵn trong tay.

Sư phụ gã động thủ thật nhanh, chỉ loáng mắt đã dùng kiếm và đào được một hố sâu ước độ ba thước cùng với chiều rộng đủ một thân người đứng lọt.

Đến đây sư phụ gã dừng tay, miệng tùm tùm cười và đặc ý tự mình nhảy xuống hố huyết vừa đào. Hố huyết chỉ sâu đến ngang ngực, thế nên khi khom người để thọc một tay đến tận đáy hố huyết thì sư phụ gã hầu như đã tự tạo cho bản thân một tư thế vừa kỳ quái vừa khó khăn, không thể dễ xoay trở. Dù thế, với phần đầu vẫn đang nhô cao khỏi miệng hố huyết, sư phụ gã chợt bật cười và lên tiếng đặc ý :

- Quả nhiên bản năng thiên phú của Liêm nhi đã mách bảo không lầm. Hoàng thiên đã không phụ khổ tâm nhân. Chúng ta đã đắc thủ, đã chiếm hữu được Vạn Niên Sâm Vương. Ha.. Ha...

Nữ lang khi nãy đã tỏ ý nghi ngờ bản năng của Phong Gia Liêm thì lúc này đây cũng để lộ nét sững sờ :

- Sư phụ đã tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương? Có thật chăng? Mong sư phụ mau cho chúng đệ tử được xem để đại khai nhãn giới.

Chợt có mấy loạt cười trầm trầm nham hiểm từ nhiều phương vị xa xa vang lên :

- Vạn Niên Sâm Vương núi Trường Bạch nào phải vật vô chủ, để chưa gì bọn người đặc ý, nghĩ đã có cơ hội đắc thủ. Đừng quá mơ tưởng viễn vông, ha... Ha...

- Huống hồ hạng người như Lưu Vạn Thế người, chủ nhân của một Bách Thảo trang bé nhỏ, thì tư cách gì mong chiếm hữu linh vật Trường Bạch sơn. Ha... Ha...

Nhóm năm nhân vật đã hiện hữu quanh đó và đang trông chờ mục kích cũng như thủ đắc Vạn Niên Sâm Vương thì lúc này ngoài một phụ nhân quả thật đang phải lo chăm sóc cho gã Phong Gia Liêm và nhân vật sư phụ hiện vẫn còn lay hoay giữa hố huyết do chính bản thân đào thì chỉ còn lại một nữ lang và một nhân vật thứ năm cũng là nam tử hán như gã Phong Gia Liêm nhưng cao niên hơn, tuổi ước độ hai mươi ba hay hai mươi bốn. Và những loạt cười làm gã này động nộ. Gã quát mắt nhìn quanh, miệng quát lên lời giận dữ :

- Bọn cậu trẻ nào quá to gan, dám buông lời miệt thị, xúc phạm bốn trang Bách Thảo. Há không biết Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sứ là ngoại hiệu chẳng thể ngẫu nhiên sư phụ cùng sư nương ta được đồng đạo võ lâm ban tặng. Mau rút đi, thay vì mạo hiểm xuất hiện để rồi phải mất mạng đấy. Hừ.

Nhưng nhanh hơn gã này một ít, giữa đương trường chợt xuất hiện hai bóng nhân ảnh với thân pháp di chuyển được thi triển thật nhanh và cùng một lúc lao xô vào hai đối tượng, đó là gã vừa có lời phát thoại, với đối tượng thứ hai chính là nhân vật sư phụ vẫn đang trong tư thế khom người dưới hố huyết.

Hai bóng nhân ảnh lao đến đâu thì cuồng phong bóng kính cũng réo ầm đến đấy.

“Ào...”

“Vù...”

Nữ lang đứng cách đó bỗng thất thanh kêu :

- Ngờ là ai, Tam quái Đông Hải sao đột nhiên rời biển, lặn lội tìm đến Trường Bạch sơn? Đại sư huynh hãy cảnh giác với thủ đoạn dụng độc đã thành danh của Tam quái Đông Hải.

Địch nhân đã lao đến tiếp cận và gã nọ kỳ thực đang xoay người phát chiêu phóng chưởng thì nhờ nghe tiếng hô hoán cảnh tỉnh của nữ lang nên kịp thời thay đổi cung cách đối phó với hữu thủ chột hoành ngang, cho một thanh kiếm bất thần xuất hiện, tạo ngay một kiếm chiêu uy mãnh, cuộn thẳng vào bóng nhân ảnh của địch nhân :

- Nếu muốn thi độc, trước tiên hãy nạp mạng cho ta. Lui!

“Ào...”

Cùng lúc này nhân vật sư phụ dù đang lay hoay dưới hổ huyết, chưa thể tự nhảy vọt lên, thì với tình thế đang bị một địch nhân lao đến uy hiếp, vẫn kịp có phản ứng tự cứu bằng cách hất mạnh ngọn tả kinh :

- Tam quái vốn những ba nhưng xuất hiện chỉ có hai, phải chăng vì quá xem thường Luru Vạn Thế mới? Đã vậy còn mong ngăn cản bốn trang nhờ may mắn nên thủ đắc Vạn Niên Sâm Vương được sao? Hãy rút mau.

“Bình!!”

Tiếng chạm kinh hầy còn vang dội thì nhân vật tự nhân là Luru Vạn Thế vọt biến sắc vì đối phương cười đắc ý :

- Luru Vạn Thế người quả thật chẳng đủ tư cách đề xưng nào là Yến Oanh song kiếm hoặc giả là Luru Thanh Sứ. Vì nếu đúng như thế lẽ ra người không nên chạm chưởng cùng ta. Đàng này, ha... Ha...

Không chờ nghe đối phương nói dứt lời, Luru Vạn Thế từ hổ huyết chột lao vọt lên “Vù...”

Và khi đã hiện thân hoàn toàn trên mặt đất bằng, Luru Vạn Thế nhếch môi cười bí ẩn, hữu thủ thì đưa cao dần một vật màu vàng sậm có hình dạng tương tự một hình nhân bé bỏng như một trẻ sơ sinh với đủ ngũ quan. Luru Vạn Thế đưa vật kỳ dạng đó vào gằm mũi và càng thêm đắc ý khi nghe đối phương dù chẳng muốn vẫn buột miệng kêu :

- Vạn Niên Sâm Vương?! Lão đại, bọn phụ phụ cùng lũ đệ tử quả nhiên đã đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương thật rồi.

Nghe kêu, nhân vật còn lại trong hai nhân vật vừa xuất hiện chột dịch chuyển, động thân lao về phía đang có hai nhân vật đang ngồi cạnh nhau. Vừa bật lao, nhân vật này vừa quát gọi khẩn trương :

- Vạn Niên Sâm Vương chỉ thuộc về ai thật sự có phúc phận. Lão nhị mau phát tín hiệu gọi lão tam. Ta đã có cách cảm chân bọn Bách Thảo trang chờ lão tam đến tăng viện. Mau.

Luru Vạn Thế phát hiện lão đại của Tam quái Đông Hải như đang có mưu đồ gì, đành bật lên tiếng gầm thị uy :

- Định uy hiếp phụ nhân của Luru mới ư. Yến muội hãy tạm dừng chăm sóc cho Liêm nhi, để cùng ta tiêu diệt Đại Quái - Nhị Quái, trước khi chúng phát tín hiệu gọi thêm viện binh.

Hai nhân vật đang ngồi cạnh nhau chính là phụ nhân và gã Phong Gia Liêm. Gã đang được phụ nhân trút truyền nội lực, mong khôi phục sau khi bị mũi được thảo từ Vạn Niên Sâm Vương do chính gã phát hiện gây phương hại đến bản thân. Gã ngo ngoáy và mở miệng gọi phụ nhân :

- Sư phụ đã có chủ trương, sư nương mau ngừng ngay, đừng tiếp tục truyền lực cho đồ nhi nữa. Vì quả thật việc đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương này không nên để bất luận ai biết.

Chột có tiếng Nhị Quái quát phản nộ :

- Hai người liệu đủ bản lĩnh ngăn ta phát tín hiệu ư? Đừng quên, Luru Vạn Thế, sư phụ người nhờ may mắn có Vạn Niên Sâm Vương giúp hóa giải chất độc. Riêng hai người làm gì có cơ hội đó. Hãy đỡ!

“Ào...”

Luru Vạn Thế giật mình, đưa mắt nhìn, thì thấy quả thật nữ lang cùng gã đại sư huynh đang kiên thủ phát kiếm chiêu đối phó với lão nhị trong Tam quái Đông Hải. Và lúc này Nhị Quái vì phần nộ nên đang tận lực vẩy xa ra một màn bụi mờ trắng, toát mùi hăng hắc, chực phủ trùm lên người nữ lang cùng gã đại sư huynh. Luru Vạn Thế lo lắng bật kêu :

- Xuân nhi, Thạch nhi mau mau bế khí. Vì đó là Bạch Sa Truy Hồn Độc dù kịp hóa giải vẫn lưu lại hậu quả khó lường.

Nữ lang cùng gã nọ đều hốt hoảng, vội nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

“Vù...”

Chính lúc này có tiếng rít giận dữ vang lên từ phía phu nhân đang cùng ngồi với gã Phong Gia Liêm :

- Bọn Đông Hải các người kỳ thực nào chỉ tà quái như đã bị gán, trái lại còn có tâm địa độc ác khác thường. Nếu thật sự muốn tranh đoạt Vạn Niên Sâm Vương hãy vận dụng chân tài thực học, thay vì mưu toan thủ đoạn, định uy hiếp sinh mạng bất kỳ ai trong năm người bọn ta để mong đánh đổi vật báu. Sử Linh Yên ta quyết chẳng thể dung tha. Hãy tiếp kiếm chiêu.

Và đáp lại là tiếng nhân vật Đại Quái bật kêu, nửa nuôi tiếc nửa giận dữ lúc phát chiêu :

- Muốn bọn ta dừng dừng thủ đoạn hoàn toàn không khó. Sử Linh Yên người hãy cùng Lưu Vạn Thế phu quân liên thủ, đối phó với huynh đệ ta cũng hai người, thay vì cậy số đông để thủ thắng, mong giữ kín việc thủ đắc Vạn Niên Sâm Vương hôm nay. Nếu chấp thuận thì mau đỡ.

“Ào...”

Sử Linh Yên tay đã tuốt sẵn trường kiếm, lập tức cất giọng gọi Lưu Vạn Thế phu quân :

- Lưu phu quân, đã đến lúc cho bọn Tam quái Đông Hải biết thế nào là Yên Oanh song kiếm lợi hại. Kéo chúng lại nghỉ Bách Thảo trang chi hữu danh vô thực. Hãy xuất phát khỏi chiêu Bình Phi Oanh Yên. Đánh!

Cùng với câu nói, toàn thân Sử Linh Yên bất chợt cất bông lên, hữu kiếm nhân đó rung nhẹ, hợp với tràng cười do chính Lưu Vạn Thế cùng khi đó bật lên ngạo nghễ :

- Đã có đến những mười lăm năm phu phụ Lưu mỗ lấy Bách Thảo trang làm nơi ẩn náu luyện công, kỳ thực chỉ mong có ngày nhờ tuyệt học Yên Oanh song kiếm lưu danh thanh sử. Bọn người đã muốn chết, phu phụ ta đâu nỡ khước từ. Hãy đỡ, ha... Ha...

Và thân hình của Lưu Vạn Thế cũng cất lên, vật khi nãy đã cầm ở hữu thủ thì lúc này chẳng còn, thay vào đó xuất hiện một thanh kiếm vừa kịp khoa lên để hợp thật nhanh cùng với thanh kiếm của Sử Linh Yên tạo nên một chiêu kiếm hợp bích dù chỉ là chiêu khởi đầu nhưng thật ngoạn mục và kín đáo, dự báo hãy còn nhiều chiêu khác nữa tiếp theo sau nhất định còn lợi hại hơn thập phần.

“Ào...”

Đại Quái trầm giọng gọi Nhị Quái :

- Lão nhị vẫn chưa phát tín hiệu gọi lão tam? Vậy thì không cần nữa. Vì há lẽ bọn ta dù cũng từng ẩn nhẫn khổ luyện công phu khá lâu lại không đủ bản lĩnh cùng người phân tài cao hạ, định đoạt số phận của Vạn Niên Sâm Vương. Hãy hợp lực động thủ nào, lão nhị. Đỡ!

“Vù...”

Nhị Quái bật cười vang dội, toàn thân thì thần tốc lao nhanh đến cạnh Đại Quái, một động thái sẵn sàng đáp ứng, chấp nhận giao đấu, thật khác với lúc nãy chỉ muốn gọi viện binh do nhân số song phương có phần chênh lệch. Và khi đến gần Đại Quái, lời của Nhị Quái cất lên cũng không kém phần tự tin, chứng tỏ không nao núng dù phải đối phó với song kiếm hợp bích Yên Oanh do phu phụ Lưu Vạn Thế cùng Sử Linh Yên tự thị thi triển. Nhị Quái cất giọng thâm trầm :

- Lưu Vạn Thế người thật sự chỉ muốn nhờ Yên Oanh song kiếm để lưu danh thanh sử? Nếu vậy thì đâu là dụng ý đích thực khi người bắt ngờ tìm đến Trường Bạch sơn, quyết tìm cho kỳ được Vạn Niên Sâm Vương? Nhưng dù sao người cũng đã tìm thấy, một may mắn khó ngờ. Tuy nhiên người có phúc được hưởng hay không thì hãy chờ xem Yên Oanh song kiếm liệu có thật sự lợi hại chăng. Xem chừng.

“Ào...”

Lưu Vạn Thế nhếch môi cười lạt, tịnh không phí lời nào giải thích, chỉ háng giọng và bất ngờ gọi Sử Linh Yên phu nhân :

- Phu phụ ta quyết không để chúng thất vọng, đúng chẳng Yên muội? Vậy thì, Thiên Oanh Địa Yên, đánh!

Sử Linh Yên lập tức trầm người xuống, hữu kiếm bật lia nhanh, tạo thành hai điểm tinh quang cùng một lúc chiếu xạ vào bộ vị trung cung của Đại Quái và Nhị Quái :

- Dĩ nhiên không để chúng thất vọng. Nhược bằng ngược lại thì chính chúng ta đã đề hoài phí gần mười lăm năm dài khổ nhọc luyện công. Xem chiêu.

“Choang... Choang...”

Và lúc Sử Linh Yên trầm người hạ kiếm thì Lưu Vạn Thế vụt cất cánh thẳng lên không trung.

“Vút!”

Đề từ phương vị đó, Lưu Vạn Thế vụt đảo ngược toàn thân theo tư thế đầu dưới chân trên, đột ngột bật chụp xuống một chiêu phát tỏa thành vàng kim quang, phủ trọn phạm vi gần hai trượng vuông và hầu như vây kín thân hình Đại Quái - Nhị Quái vào giữa :

- Bọn quái các người chạy đi đâu cho thoát. Đỡ!

“Ào...”

Nhưng Đại Quái - Nhị Quái tịnh không nao núng. Trái lại, cả hai chợt xoay người, đầu lưng vào nhau, sau đó bình thân giang rộng tứ kinh, cùng một lúc phát ra những ngọn chưởng đột phá tứ phương tiền hậu và thượng hạ :

- Họ Lưu ngươi đừng ngỡ dễ đắc thủ. Đờ chiêu.

- Ha... Ha...

“Ào...”

“Vù...”

Từ trên cao, Lưu Vạn Thế bắt chợt bật lên tiếng kêu khê :

- Hải Lưu Vạn Thạch Công?! Bọn ngươi đã là người của Hải Lưu bang?

Đúng lúc đó có tiếng Sử Linh Yến kêu hốt hoảng :

- Phu quân sao lại phân tâm để chiêu kiếm bị gián đoạn? Á.

Tiếng chạm kinh đã vang lên:

“Bung! Bung!”

Sử Linh Yến bị chấn lùi, toàn thân cứ chao đảo mãi chẳng thôi :

- Hự!

Lưu Vạn Thế biến sắc từ trên cao bổ xuống với tiếng gầm thịnh nộ :

- Hóa ra đứng đằng sau Tam quái Đông Hải lại chính là Hải Lưu bang. Bọn ngươi thật đáng chết. Đờ!

“Ào...”

Cũng lúc này hai đệ tử còn lại của Lưu Vạn Thế và Sử Linh Yến là nữ lang cùng gã đại sư huynh cũng đã bắt chợt bật kiếm lao ủa vào Đại Quái - Nhị Quái :

- Không được hại mạng sư nương ta. Hãy tiếp chiêu.

“Vù...”

Đại Quái và Nhị Quái đã phân khai, không còn đầu lưng vào nhau nữa. Đại Quái thì bật nhong người lên cao, xuất lực đối phó với chiêu kiếm thịnh nộ do Lưu Vạn Thế phát động :

- Hảo kiếm pháp nhưng chỉ có một mình ngươi, Yến Oanh song kiếm khó lòng hợp bích, liệu ngươi có giữ được Vạn Niên Sâm Vương nữa chăng? Hãy đờ! Ha... Ha...

“Ào...”

Còn Nhị Quái thì hùng hổ vung loạn song chưởng, quyết liệt đối phó với hai đệ tử của Lưu Vạn Thế đang nỗ lực xông vào mong giải nguy cho sư nương là Sử Linh Yến. Nhị quái bật gầm độc ác :

- Bọn ngươi đã được ta tạm nhượng chiêu một lần. Nếu vẫn không lượng sức thì lần này đừng trách ta cho bọn ngươi nếm mùi Hải Lưu Vạn Thạch Công. Hãy nạp mạng!

“Vù...”

Chưởng lực của Nhị Quái thoát xuất hiện đã tạo ngay một uy lực lợi hại khó ngờ, làm cho nữ lang cùng gã đại sư huynh đồng loạt biến sắc, toàn thân khựng lại, vô tình tạo cơ hội cho ngọn chưởng quái ác thêm thuận lợi lao đến gần hơn.

Nhị Quái cười mỉa ý :

- Quả là thiên ý, khiến Vạn Niên Sâm Vương khó thể lọt vào tay ai khác ngoài bọn ta. Ha... Ha...

Chợt xuất hiện bóng nhân ảnh của Sử Linh Yến động kiếm lao vào, tấn công Nhị Quái :

- Xuân nhi, Thạch nhi còn không mau lùi. Cứ để sư nương đối phó ác tặc. Đờ!

“Vù...”

Nhị Quái bị tấn công, vội xoay người dụng lực đối phó.

Nào ngờ đúng lúc đó, từ vị thế đang ngồi bất động như một kẻ đã bị chết rồi, gã Phong Gia Liêm chợt đứng bật lên, tay hữu cầm kiếm cùng bất thần lia nhanh một kiếm chiêu vào Nhị Quái :

- Sư nương hãy để đồ nhi được tiếp tay. Ác tặc hãy xem kiếm!

Nhị Quái cười gằn và cho dù vẫn cùng Sư Linh Yến tiếp tục chiết chiêu hóa giải thì bằng tay tả, Nhị Quái cũng đủ ung dung hoặc ngoặc ngược lại một chiêu, đối phó với Phong Gia Liêm :

- Hạng vô dụng như ngươi xen vào chỉ nạp mạng. Cút mau!

“Vù...”

Nhưng khác với thái độ tự mãn và cao ngạo của Nhị Quái, Sư Linh Yến bỗng bật lên tiếng tán dương, đồng thời thêm phần kích khi tiếp tục tung chiêu tấn công Nhị Quái :

- Liêm nhi sử dụng chiêu kiếm đó rất hợp ý ta cứ như đã cùng ta luyện qua Yến Oanh song kiếm thì phải. Phen này quác tặc đừng mong thoát. Đờ!

“Ào... Ào...”

Và tình thế vụt thay đổi, ngay khi Nhị Quái phát hiện từ hai chiêu kiếm riêng lẻ của Sư Linh Yến cùng Phong Gia Liêm chợt bất ngờ hợp lại, tạo nên một uy lực lợi hại hơn trước đó thập phần. Nhị Quái bật quát :

- Hào kiếm chiêu. Nhưng muốn uy hiếp ta đâu phải dễ. Xem đây.

Và Nhị Quái thay đổi chương thế biến ngay thành một chiêu chương khác thâm hậu hơn.

“Ào...”

Nhưng kiếm chiêu của gã Phong Gia Liêm cũng đã thay đổi, đảo nhẹ cước pháp, chuyển bộ từ tấn công trực tiếp qua tư thế đứng ngang. Nhân đó tay kiếm của gã cũng đảo lộn, chuyển từ hữu sang tả, nhẹ nhàng nhưng biến ảo chọc mũi kiếm vào huyết Linh Đài nằm ở gần hậu tâm Nhị Quái :

- Nhưng với chiêu Phi Yến Bích Linh này thì sao, há lẽ không thể uy hiếp lão ác tặc? Trúng!

Sư Linh Yến bất giác cũng bật rít và lập tức lia nhanh một kiếm vào ngang thân của Nhị Quái :

- Nếu như chiêu Phi Yến Bích Linh chưa thể đắc thủ thì với hợp kiếm Yến Oanh đồng Điểm cũng đủ kết liễu sinh mạng ngươi. Đờ!

“Ào...”

Nhị Quái rung động, đôi mắt vụt tròn to, nhìn như không tin vào điều đang xảy ra. Dù thế, vì hai chiêu kiếm này gồm một trước một sau nên Nhị Quái sau cơn rung động vẫn kịp di chuyển bộ vị, tránh thoát chiêu kiếm Phi Yến Bích Linh nhắm vào huyết Linh Đài.

“Vù...”

Tiếp đó Nhị Quái hát chương quyết đối phó với chiêu kiếm có phần xuất phát chậm hơn của Sư Linh Yến :

- Ta chết hay Sư Linh Yến ngươi chết? Đờ!

Sư Linh Yến tái mặt :

- Ngươi thật liều lĩnh, muốn đổi mạng ta bằng với mỗi một cánh tay tả của ngươi thôi sao? Thủ đoạn này dù độc ác nhưng thật lợi hại. Hừ.

Và Sư Linh Yến đành lùi người thu chiêu. Nếu không e diễn biến xảy ra sẽ đúng như Sư Linh Yến vừa nói. Nghĩa là kiếm chiêu Yến Oanh Đồng Điểm của Sư Linh Yến thay vì đoạn lia ngang thân Nhị Quái thì chỉ có thể tiện đứt tả thủ, trái lại sinh mạng Sư Linh Yến ắt gặp nguy do khó thoát hữu kinh của Nhị Quái quật mạnh vào từ vị trí thật gần.

Nhị Quái đắc ý, toan chồm đến tiếp tục tấn công, nào ngờ bỗng nghe từ phía sau có tiếng gã Phong Gia Liêm cười lạnh :

- Hợp chiêu Yến Oanh lúc nào cũng gồm song kiếm. Lão chỉ thoát một kiếm đâu phải đã thoát chết. Và đây là nửa còn lại của chiêu Yến Oanh Đồng Điểm sẽ điểm từ cho lão. Trúng!

Nhị Quái khựng lại và cứ thế mãi đứng yên do đã bị một mũi kiếm sắc bén chọc thủng từ phía sau xuyên trở ra phía trước ngực :

- Hự!!

Sử Linh Yến hoàn toàn bị bất ngờ với diễn biến này :

- Liêm nhi đã tự lĩnh hội Yến Oanh song kiếm từ lúc nào?

Phong Gia Liêm đang nhẹ nhẹ thu kiếm về sau khi đã đắc thủ và kết liễu song tính mạng Nhị Quái :

- Chẳng phải bọn đồ nhi đã từng nhiều lần nhìn thấy sư phụ cùng sư nương diễn luyện Yến Oanh song kiếm đấy sao? Đồ nhi chỉ theo đó thử thực hiện, thật không ngờ lại đắc thủ.

Nhưng Phong Gia Liêm chưa kịp thu kiếm về, chợt nghe tiếng Đại Quái gầm gừ như bên tai :

- Tiểu tử thật đáng chết. Sao dám sát hại huynh đệ ta? Đồ!!

Và một luồng lực đạo cực mạnh cũng lập tức đổ ập vào Phong Gia Liêm từ phía sau.

“Ào...”

Sử Linh Yến chân động, vội quát :

- Liêm nhi mau tránh! Ôi..

Phong Gia Liêm đã không kịp dành mạo hiểm xoay ngược toàn thân về phía sau và tận mắt mục kích đạo uy kinh hung hãn chỉ một sát na nữa là vỗ ập vào người.

Chủ nhân của đạo uy kinh quả nhiên chính là Đại Quái. Và đang bám đuôi ngay phía sau Đại Quái lúc này chẳng ai khác ngoài Lưu Vạn Thế, sư phụ của gã Phong Gia Liêm. Nhưng khi Lưu Vạn Thế kể như thúc thủ, khó thể kịp giải nguy cho Phong Gia Liêm, thì hữu kiếm của gã cũng đã bất ngờ bật lên kèm theo tiếng gầm động nộ :

- Muốn lấy mạng Phong Gia Liêm ta ư? Không dễ như thế đâu. Xem kiếm!!

“Véo...”

Nhưng vừa lúc Phong Gia Liêm chồm người xuất phát kiếm chiêu thì đạo kinh của Đại Quái cũng vừa vọt ập đến, chấn mạnh vào vùng tâm thất, khiến toàn thân kinh mạch gã Phong Gia Liêm chấn động, bật bay về phía hậu, nhận thức cũng tan biến, chẳng còn hay biết gì nữa về mọi diễn biến tiếp theo...

“Àm”

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vì Sâm Vương toàn trang lâm thăm - Bồi ân tình quyết cứu sư nương

Lúc tỉnh lại gã chạm ngay tia mắt hiếu kỳ vẫn cố tình nhìn chòng chọc vào đầu đó ngay trên cơ thể gã. Chủ nhân của tia mắt hiếu kỳ do chẳng phải ai khác mà chính là nữ lang sư muội gã, cho nên gã thật sự kinh ngạc khi nghe nữ lang thân nhiên lên tiếng thừa nhận vẫn đang nhìn chăm chú vào gã :

- Nhị sư huynh có vết sẹo quá kỳ lạ ở ngay vùng tâm thất, muội chưa nhìn thấy bao giờ. Phải chăng từ lâu lắm rồi đã có nhân vật chủ ý lấy mạng nhị sư huynh? Nhưng nhờ may mắn nhị sư huynh vẫn toàn mạng, chỉ còn vết sẹo kỳ quái lưu lại làm kỷ niệm.

Gã chợt quây như thể muốn che kín vết sẹo tương tự đã bị bong có vị trí nằm ngay vùng tâm thất đúng như sư muội gã vừa phát hiện. Tuy nhiên càng quây quây gã càng nhận ra phần thân trên của gã chẳng hiểu sao hoàn toàn bị dễ trần.

Thảo nào sư muội gã đã quá dễ dàng phát hiện và cứ nhìn mãi vào đó.

Gã đành tự bật ngồi lên co chân cao khỏi ngực, vừa để che đi vết sẹo trên phần thân trần đang làm gã ngượng ngùng, vừa tìm cách lên tiếng hỏi khóa lấp :

- Sao chỉ có tam sư muội ngồi cạnh ngu huynh? Mọi người đâu cả rồi? Và ai đã giúp ngu huynh bình phục, được lại tỉnh như chưa hề bị thương tích?

Tam sư muội gã khề lác đầu :

- Suốt năm năm qua, kể từ khi một cô nhi như muội được sư phụ thương tình cứu mạng nuôi dưỡng và truyền thụ công phu Bách Thảo trang cùng với nhị vị sư huynh. Có lần nào muội nhìn thấy nhị sư huynh dù có bị thương hay không cũng thế, lại được sư phụ hay sư nương ban cho linh đan trị thương? Nhị sư huynh là nhân vật có thể chất kỳ lạ, không phù hợp với bất kỳ linh đan diệu dược nào. Chính nhị sư huynh cơ hồ tự lai tinh. Và đây là điều muội muốn nhắc nhở nhị sư huynh. Hãy tự giải thích vì thế nào sư phụ cũng nêu nghi vấn, rằng nhị sư huynh kỳ thực có lai lịch thế nào và tại sao sau khi bị Đại Quái chưởng thương thì nhị sư huynh dù chẳng cần bất luận ai giúp điều trị thương thế nhưng vẫn thừa bản lĩnh tự hồi phục.

Gã chột đưa mắt tìm quanh :

- Nếu ngu huynh thật sự đã tự lai tinh thì cứ thế ngu huynh đáp lại mọi lời cật vấn dù của bất luận ai, chẳng cần gì ngẫm nghĩ tìm lời giải thích. Tuy nhiên, vậy thì ai đã côi bỏ y phục phần thân trên của ngu huynh? Tam sư muội ư? Sao tam sư muội có thể tùy tiện và quên rằng đó là hành vi không nên, vì dù gì chúng ta cũng cần tuân thủ lễ giáo, nam nữ thọ thọ bất tương thân?

Tam sư muội gã phì cười :

- Có lúc nào muội dám quên dù chỉ một lời răn bảo giáo huấn luôn nghiêm khắc của sư phụ? Nhị sư huynh đâu cần thiết dùng thái độ hăm dọa đó nhắc nhở muội. Kỳ thực y phục của nhị sư huynh là do sư nương tự tay côi, bảo là đã hỏng, cần tìm y phục khác cùng kích cỡ cho nhị sư huynh thay. Và theo muội đoán, có lẽ đã đến lúc mọi người từ một trấn thành nào đó cách đây không xa, quay lại ngay cho xem.

Gã lại ngạc nhiên :

- Sư nương vào trấn thành là để tìm y phục khác cho ngu huynh, vậy còn sư phụ và đại sư huynh thì sao? Há lẽ chỉ để tìm mỗi một vật nhỏ nhặt như thế vẫn cân bằng ấy người cùng hành động?

Sư muội gã giải thích :

- Như nhị sư huynh chưa kịp nhận ra chúng ta hiện đã thoát xa núi Trường Bạch? Trong Tam quái Đông Hải đã có hai mất mạng. Dĩ nhiên còn lại một và tiếc rằng dường như một quái đó đang có bọn Hải Lư bang cùng theo chân. Do sư phụ ngại hành vi tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên khó thể giữ kín nếu bị Hải Lư bang phát hiện nên đây là kế của đại sư huynh, được sư phụ cùng sư nương ưng thuận.

Gã cau mày nghi vấn :

- Là kế gì để có thể che giấu hành tung của Bách Thảo trang chúng ta từng xuất hiện tại núi Trường Bạch? Và ai đã hạ thủ thêm Đại Quái, chỉ như thế mới tạm giữ kín, chẳng nhân vật nào có thể biết Sâm Vương Vạn Niên đã được bốn trang tìm thấy?

Sư muội gã nghi ngờ :

- Chính nhị sư huynh đã nhờ chiêu kiếm tối hậu hạ thủ Đại Quái ngay khi bị chưởng thương gây hôn mê. Há lẽ nhị sư huynh chả còn nhớ điều gì? Còn kế của đại sư huynh là vu khống thi thể bọn chúng, sau đó mọi người cùng ly khai núi Trường Bạch thật nhanh. Và chỉ một lúc nữa thôi, khi sư phụ sư nương cùng đại sư huynh quay trở lại, ắt nhị sư huynh sẽ thấy tất cả đều cải trang, thay thế mọi y phục từng mặc lúc tìm đến núi Trường Bạch. Sư phụ bảo chúng ta sẽ theo đường khác để quay về, hy vọng rằng sẽ chẳng một ai nghi ngờ hoặc dám nghĩ bốn trang Bách Thảo đã từng đến và tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên tại núi Trường Bạch.

Vừa lúc đó có những tiếng vó ngựa từ xa xa nện dồn đến. Gã đưa mắt nhìn và phát hiện có cả thảy ba tuấn mã nhưng chỉ duy nhất một kiện mã là có kéo theo một cỗ xe. Gã vụt hiểu :

- Có lẽ sư phụ vẫn nghĩ ngu huynh hãy còn hôn mê chưa tỉnh nên cỗ xa mã kia là dành cho ngu huynh?

Chính Lư Vạn Thế đang tự thân điều động cỗ xa mã. Và Lư Vạn Thế kinh ngạc bật kêu, cho dù hãy còn năm bảy trọng nữa mới đưa cỗ xa mã đến gần gã Phong Gia Liêm :

- Liêm nhi đã hồi phục? Do Xuân nhi chữa trị cho người ư?

Sư muội gã vội đáp :

- Chính nhị sư huynh tự lai tinh. Nhưng lạ lắm, sư phụ, nhị sư huynh còn bảo như chưa hề bị Đại Quái gây phương hại.

Sư nương gã là Sư Linh Yến lúc này cũng đã đưa thốt tuấn mã chạy đến, ngừng vó ngay bên cạnh gã :

- Có thật như thế chẳng, Liêm nhi? Nếu là vậy sư nương biết làm thế nào với cỗ xa mã này?

Lư Vạn Thế cũng dừng cỗ xa mã :

- Không hề gì. Vì với điều kỳ lạ tự xảy đến cho Liêm nhi, ta nghĩ Liêm nhi vẫn cần tạm ẩn thân trong cỗ xe và sẽ do Yến muội thay ta chăm sóc gã. Chúng ta đi thôi, hai thốt tuấn mã sẽ do Xuân nhi, Thạch nhi cùng phân khai đi tiền hậu. Nhanh lên, đừng chần chừ nữa. Chỉ khi nào chúng ta an toàn hồi trang, ta mới thật sự yên tâm.

Sử Linh Yến vội nhảy xuống. Giao tuần mã cho Xuân nhi là tam sư muội của gã Phong Gia Liêm. Đoạn Sử Linh Yến lên tiếng hỏi thúc gã :

- Khó thể tin Liêm nhi dù không cần điều trị vẫn dễ dàng và nhanh chóng hồi phục nội thương. Hãy mau chui vào cỗ xe, sư nương quyết tìm hiểu minh bạch mọi điều. Nhanh nào.

Gã không dám trái lệnh. Vội cùng sư nương chui mất hút vào lòng cỗ xe.

Sau đó đoàn nhân mã lập tức khởi hành, gấp rút quay về Bách Thảo trang.

- Về đến nơi rồi! Vậy là chúng ta đã an toàn. Cùng hỷ sư phụ cùng sư nương đã đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương đúng như tâm nguyện.

Nhưng khác với tâm trạng nhẹ nhõm qua lời gã Phong Gia Liêm vừa bật thốt khi phát hiện đoàn nhân mã cuối cùng đã an toàn về đến Bách Thảo trang và chẳng có bất kỳ một nhân vật khả nghi nào đuổi bám theo, sư phụ gã là Lư Vạn Thế dù vẻ khẩn trương lo lắng quá thật chẳng còn nhưng việc về đến trang Bách Thảo lại khiến Lư Vạn Thế có sắc mặt nghiêm nghị và nhất là trầm tư lạ.

Dù thế, mãi đến khi tất cả đã tiến hẳn vào trong trang, gã Phong Gia Liêm mới biết rõ nguyên do vì sao sư phụ gã lại có thái độ như thế.

Thoạt tiên là nhờ sư nương gã đột ngột lên tiếng, không phải nói với gã mà là với sư phụ gã, như thế này :

- Phu quân toan cứ thế này tra hỏi Liêm nhi? Đừng quên chúng ta còn chuyện khẩn yếu hơn, cần tiến hành càng nhanh càng tốt, không thể để chậm trễ, vì đêm dài thì thêm lắm mộng.

Gã chột dạ, ngược mắt nhìn sư phụ :

- Sư phụ có ý nghi ngờ về lai lịch đồ nhi? Thế chẳng phải sự thật đã như sư phụ cùng sư nương thổ lộ, rằng kể từ thừa lên năm, chính đồ nhi nếu không được nhị vị lão nhân gia thương tưởng thu nhận cứu mạng thì sinh mạng đồ nhi vị tất được kéo dài đến mãi tận hôm nay?

Sư phụ gã Lư Vạn Thế chột tràm giọng lên tiếng với thái độ không hài lòng :

- Tất cả bọn người đều là cô nhi do đích thân phụ phụ ta đưa về cứu mạng. Dĩ nhiên lai lịch của bất kỳ ai trong bọn người đều là mối bận tâm khiến bọn ta vì mang thân phận sư phụ, sư nương không thể không lưu ý dò xét hầu giúp từng người bọn người minh bạch thân thế. Do vậy, điều ta nghi ngờ và lo lắng về người không hề liên quan đến lai lịch như người nghĩ. Trái lại chính là về những chiêu thức võ học người đã thi triển, đã hạ thủ được những nhân vật mà ngay cả ta cũng vị tất có đủ bản lĩnh hạ thủ. Đây mới là điều ta cần nghe người giải thích.

Gã giật mình :

- Sư phụ muốn ám chỉ điều đã xảy ra ở núi Trường Bạch? Lẽ nào đồ nhi không nên hạ thủ hoặc Đại Quái hoặc Nhị Quái.

Sư nương gã là Sử Linh Yến bỗng thở dài :

- Liêm nhi thật sự không rõ ý lão nhân gia đang muốn hỏi gì sao? Sẽ chẳng có lời nào trách mắng hoặc nghi ngờ nếu Liêm nhi đừng dùng võ công nào khác ngoài những gì do ta cùng sư phụ truyền thụ khi tận lực kết liễu Đại Quái - Nhị Quái.

- Tại sao thế. Liêm nhi?

Gã vội quỳ phục người xuống và lần lượt đưa ánh mắt tìm, mong tìm thấy sự đồng tình hoặc đồng cảm của hai huynh muội đồng môn là đại sư huynh cùng tam sư muội. Gã kêu :

- Đã gần mười năm qua được nhị vị lão nhân gia nuôi dưỡng và truyền thụ võ học, có đại sư huynh và tam sư muội đây minh chứng, đồ nhi làm gì có cơ hội luyện công phu nào khác ngoài sở học do chính nhị vị lão nhân gia chỉ điểm. Có chăng thì chỉ là... chỉ là...

Lư Vạn Thế lạnh lùng gằn giọng :

- Là thế nào? Sao người không nói tiếp? Trừ phi người thực sự có điều ám muội, bấy lâu nay vẫn có ý che giấu ta?

Gã sợ hãi, giập đầu trước sư phụ gã như tể sao :

- Xin sư phụ minh xét. Đây là đồ nhi có dựa theo công phu được sư phụ chỉ điểm, tự biến cải một ít để luyện theo ý riêng. Và đồ nhi không hề nghĩ đó là hành vi ám muội hoặc có thể đắc tội với nhị vị lão nhân gia.

Sử Linh Yến cau mày :

- Liêm nhi nói thật? Vậy Liêm nhi nghĩ thế nào khi tùy tiện biến cải những công phu võ học do ta cùng sư phụ Liêm nhi trao truyền?

Gã ngẩng đầu lên nhìn sư nương :

- Đồ nhi vẫn biết phận sự của bọn đệ tử là cố gắng lĩnh hội càng nhiều càng tốt mọi chiêu thức do nhị vị lão nhân gia kiên trì chỉ điểm. Nhưng sau khi đã luyện đến thuần thục, đồ nhi vì còn thừa thời gian nên không thể không để mắt nhìn những lần sư phụ cùng sư nương họp diễn Song Kiếm Yến Oanh

tuyệt kỹ. Và qua đó, cũng chẳng rõ vì sao đồ nhi lại có ý nghĩ là đem những gì thấy ghép vào các chiêu thức đã luyện. Có thể chỉ để phần nào khuấy khỏa. Chữ kỷ thực đồ nhi nào biết những hành vi này lại khiến nhị vị lão nhân gia giận dữ và nghi ngờ.

Lưu Vạn Thế cũng cau mày :
-

Chẳng phải ngươi có ý định bội phản, toan tách khai để sau này lập một gia phái khác có đường lối võ học riêng ư?

Gã thêm sợ hãi, lại tiếp tục dập đầu trước sư phụ gã :

- Đồ nhi nào dám, huống hồ vẫn chưa báo đền công ân dưỡng dục to như trời bể của nhị vị lão nhân gia.

Bỗng Lưu Vạn Thế thờ dài :

- Bỗng trang Bách Thảo sau gần mười năm tồn tại, mặc dù được phụ phụ ta cố gắng hoặc nỗ lực thế nào thì vẫn là một tiểu gia phái không đáng kể trên giang hồ, nhất là so với những đại phái hữu danh như Thiếu Lâm - Võ Đang. Đến như Tam quái Đông Hải chỉ là hàng cao thủ đệ nhị lưu, ấy thế mà bỗng trang vẫn chưa phải đối thủ. Thế cho nên mới có chuyện bỗng trang quyết một phen thay đổi, bằng cách cố tìm cho bằng được Sâm Vương Vạn Niên và may thay đã toại nguyện. Có kết quả này đại công là ở Phong Gia Liêm ngươi. Nhưng nếu xét công để bù tội thì chưa đủ, huống hồ bản thân ta vẫn chưa thật sự tin hoàn toàn vào lời giải thích của ngươi. Vậy nên ta có quyết định thế này, đành biệt giam ngươi một thời gian...

Sử Linh Yên vụt kêu :

- Phụ quân nữ nào quá khắt khe với Liêm nhi? Vì theo muội...

Lưu Vạn Thế mỉm cười và đưa mắt nhìn Sử Linh Yên :

- Phụ phụ ta là đôi người hiếm muộn, khiến sau thời gian dài chung sống vẫn chưa có lấy một hậu tự nối dõi. Thế nên ta thừa hiểu lòng Yên muội đau yêu và thương tưởng các đệ tử như thế nào. Nhưng ý ta không hẳn muốn trừng phạt Liêm nhi. Trái lại chỉ tạo cơ hội cho Liêm nhi có thời gian nghỉ ngơi. Và nếu có thể thì gã diễn đạt lại sau khi thật sự thức ngộ hoặc thấu triệt toàn bộ mọi chiêu thức đã tự biến cải. Biết đâu nhờ đó, cùng với Vạn Niên Sâm Vương chúng ta vừa đắc thủ, sẽ không bao lâu nữa Bách Thảo trang ắt có cơ hội giương danh thiên hạ và lưu thanh sử, đúng như ngoại hiệu chúng ta đã tự chọn là Yên Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử được kết hợp từ tính danh của Lưu Vạn Thế ta cùng tên của muội là Sử Linh Yên.

Và khi dứt lời, với cảm nhận đã thuyết phục được Sử Linh Yên, Lưu Vạn Thế lập tức hạ lệnh cho hai đệ tử còn lại :

- Thạch nhi, Xuân nhi mau đưa Liêm nhi đến hậu trang, tạm an trí vào gian từ đường Lưu gia.

Nhưng khi Phong Gia Liêm đã được đưa đi, Sử Linh Yên bấy giờ mới lên tiếng, tỏ ý không tán thành quyết định của Lưu Vạn Thế :

- Đây là lúc chúng ta đang cần người, phụ quân có quyết định này e không phù hợp.

Lưu Vạn Thế hỏi ngược lại :

- Yên muội lo sợ sẽ có khách không mời vẫn đến nhất là nhằm vào lúc chúng ta cần khăn trương dùng Sâm Vương Vạn Niên luyện nên linh đan bồi nguyên?

Sử Linh Yên nhẹ gật đầu :

- Tuy chúng ta đã an toàn hồi trang và rõ ràng không có dấu hiệu bị bắt luận ai phát hiện hành tung, nhưng không hiểu sao kể từ lúc đặt chân vào đây đến giờ tâm trạng muội vẫn cứ thắc thỏm tự hồ lời cảnh báo sắp có điều bất tường ập đến.

Lưu Vạn Thế vụt cười lạnh :

- Chúng ta đã thay đổi trang phục, cũng đã theo lối khác để quay về gia trang. Phần ta thật sự không ngại sẽ bị địch nhân quấy rầy. Trái lại mới lo chính yếu của ta vẫn là từ Liêm nhi.

Sử Linh Yên ngờ ngác :

- Phụ quân không những không tin vào lời giải thích thật sự rất hợp lý của Liêm nhi mà dường như càng lúc càng thêm nghi ngờ. Muội có thể hỏi nguyên nhân vì sao chẳng?

Lưu Vạn Thế chợt hạ thấp giọng :

- Yên muội còn nhớ hoàn cảnh lúc chúng ta ưng thuận thu nhận và cưới mang Liêm nhi? Nữ nhân đã trao Liêm nhi cho chúng ta mặc dù khi đó đã bị nội thương nghiêm trọng chỉ còn cách cái chết không xa, nhưng rõ ràng vẫn là một nội gia cao thủ có bản lĩnh thượng thừa. Lai lịch thật sự của Liêm nhi là thế nào? Vì sao Liêm nhi có tư chất quá miễn tiệp. Học một biết mười khiến bản thân ta vì không ít lần lo ngại nên thường khi vẫn giấu bót, chẳng dám chỉ điểm tường tận toàn bộ sở học cho Liêm nhi? Và nào đã hết, Liêm nhi còn bộc lộ một thể chất kỳ lạ, tuy khắc kỷ đến không thể phục vào người bất kỳ loại linh đan nào nhưng vẫn có thể tự bình phục mọi thương thế mà chẳng cần ta hoặc muội giúp đỡ trị thương, ta cảm thấy rất lo lắng về gã.

Sử Linh Yên không đồng tình :

- Nhưng nữ nhân ấy chẳng nào cũng đã chết. Nếu không, lẽ nào suốt mười năm năm qua không một lần quan tâm quay lại tìm chúng ta, nhất là khi chúng ta chưa một lần thay đổi chỗ trú ngụ? Huống hồ tính danh của Liêm nhi là do chúng ta tự đặt, chỉ dựa vào mỗi chữ Phong từ câu nói phản nào quá mơ hồ của người phó thác. Thế nên theo muội nghĩ Liêm nhi không chỉ là đệ tử mà còn hơn thế nữa, có thể bảo cũng là đường tử của chúng ta. Liêm nhi có tư chất miễn tiếp sẽ là phúc phần giúp chúng ta sau này cùng giương danh thiên hạ. Riêng về thể chất khác lạ của Liêm nhi há chẳng phải chính vì điều đó muội mới đồng ý với phu quân. Tận dụng điều kỳ lạ này của Liêm nhi để giúp chúng ta một phen phát hiện và thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên hay sao? Tóm lại muội không hề lo ngại về phần Liêm nhi chỉ tin rằng nhờ Liêm nhi Bách Thảo trang mai hậu sẽ có uy danh hiển hách quyết không chịu kém Thất đại phái, huống hồ nếu so với Hải Lưu bang chỉ là lũ ô hợp do bạo phát ất sớm bạo tàn.

Lưu Vạn Thế lại thở dài :

- Nhưng Liêm nhi đã quá tùy tiện, tự ý cải biến những võ học do ta cùng muội truyền thụ. Và điều này chưa gì đã giúp gã đạt một ít thành tựu hơn cả hai chúng ta. Hãy nghĩ xem, giáo huấn gã vạn nhất sau này dĩ nhiên phần gã cũng mỗi ngày mỗi tiến võ học, nếu gã bội phản và có tà tâm chúng ta không còn cơ hội chế phục gã thì sao? Đây là điều duy nhất khiến ta lo ngại. Mong muội hiểu rõ nỗi khổ tâm ấy của ta.

Sử Linh Yến phì cười :

- Đã mười năm năm dài Liêm nhi luôn sống cạnh chúng ta, tâm địa gã thế nào muội là người hiểu rõ hơn ai hết. Cũng như Xuân nhi và Thạch nhi, muội quả quyết Liêm nhi sẽ không bao giờ để chúng ta thất vọng. Hai ta thật may mắn khi có đến ba đệ tử cho dù đều là cô nhi nhưng lại có tâm địa trung hậu và thuần lương như nhau. Phu quân chớ quá lo hão.

Lưu Vạn Thế chợt thở ra nhẹ nhõm :

- Nếu là vậy thì được rồi. Hãy tạm để Liêm nhi chịu khuất tất một thời gian, cũng là cách giáo huấn để bọn đệ tử nhận thức chúng ta thương chúng thì có thương nhưng thượng lệnh thì bao giờ cũng là thượng lệnh, phải luôn bất khả vi kháng. Được chứ?

Sử Linh Yến miễn cưỡng tán đồng :

- Miễn đừng quá kéo dài. Vì theo đã bàn định cùng lắm là vài ba ngày nữa chúng ta cần phải bế quan luyện thân đan từ Sâm Vương Vạn Niên. Tất yếu không thể thiếu phần Liêm nhi trong việc cảnh giới tuần phòng ngăn cản mọi kẻ không ai mời vẫn đến.

Lưu Vạn Thế gật đầu :

- Ta chấp thuận. Vì kỳ thực ta chỉ cần bấy nhiêu đó mà thôi. Nào, muội hãy mau giúp ta chuẩn bị cho việc luyện thân đan.

Kể từ lúc đó Bách Thảo trang vốn dĩ chỉ có năm người lưu ngụ nên vắng vẻ thì bấy giờ càng thêm yên ắng hơn.

Nhưng dự cảm của Sử Linh Yến bỗng hóa thành sự thật. Ngay vào đêm đầu tiên của ngày mọi người ngỡ là đã an toàn hồi trang.

Do không tài nào ngủ được Phong Gia Liêm dù đang cố nằm yên thì hai mắt vẫn mở trừng trừng nhìn mãi vào ba chấm đỏ lung linh để chờ xem khi nào thì chúng tắt.

Nhưng Phong Gia Liêm thật tâm không hề mong những chấm đỏ ấy tắt thì bản thân sẽ được một giấc ngủ yên ngon lành. Trái lại thì có, vì gã biết rằng những đốm sáng cháy đỏ ấy chính là những nén hương do tay gã tự thắp lên vào lúc chiều nhập nhaoang thay cho ánh đèn, khi hiểu rằng nơi gã đang tạm ngụ vì là gian từ đường của Lưu gia, lại còn là nơi được dùng để tạm giam gã, thế nên gã không được quyền đòi hỏi hoặc yêu sách ai đó đem đến cho gã một đĩa đèn hay vật gì khác thay thế để thắp sáng. Vậy là gã đành tạm hài lòng với những chấm đỏ lung linh thủy chung phát sáng từ các nén hương. Đã thế, lúc thắp hương gã còn lầm thầm khấn vái trước những bài vị của liệt tổ liệt tông Lưu gia rằng gã dâng những hương trầm với lòng thành kính, quyết không vị ngại tối nên cố tình thắp lên thay cho ánh đèn. Và cũng vì điều đó gã tự nhủ nếu đã ngủ thì thôi, một khi hãy còn thức thì ngay khi những nén hương ấy cháy tàn gã vẫn phải cặm cụi thắp tiếp những loạt hương khác cũng với tâm lòng thành kính tương tự.

Cuối cùng ba chấm đỏ lung linh ấy cũng lần lượt tắt lịm. Đây là lúc gã Phong Gia Liêm vẫn không tài nào ngủ được. Gã đành lồm cồm đứng lên, tự mày mò trong đêm tối, vừa tiến đến trước những bài vị vừa lấy tay sờ soạng tìm cho được những vật dụng cần thiết đã được gã biết trước là sẽ tìm thấy ở đâu.

Và khi đã tìm thấy, một tay gã cầm sẵn ba nén hương hãy còn trong phong bao tay còn lại thì được gã nhẹ nhàng bật hỏa tập.

“Xoạch!...”

Tiếng bật hỏa tập tuy nhỏ nhưng tự bản thân gã vẫn cảm thấy giật mình do không ngờ trong đêm thanh vắng tiếng động lại trở nên quá lớn. Nhưng dù sao gã cũng không thể để hỏa tập cháy sáng quá lâu. Gã đưa hai tay vào gần nhau cho ba nén hương bắt cháy dần vào ngọn hỏa quang hùng hực của hỏa tập.

Ánh lửa từ ngọn hỏa tập lúc này vì được tiếp thêm mới là những nén hương nên tạo thành một quang lửa cháy có ngọn, hắt thật sáng vào những bài vị. Và không hiểu có phải do ngẫu nhiên hay chẳng mà gã tình cờ phát hiện ở một bài vị giữa lớp giấy bồi được dùng như khung cứng và lớp lụa phủ bên ngoài dùng để lưu lại tính danh của vị tiền nhân đã khuất của Lưu gia dường như còn có thêm một lớp nữa ở giữa.

Và phát hiện như thế thì cũng là lúc những nén hương tự ngừng cháy sáng chỉ còn lại ba chấm đỏ leo lét tỏa hương trầm ngát ngào. Gã đành thu tắt hỏa tập, nghiêm cẩn đưa ba nén hương lên cao khỏi đầu, sau đó thì thành kính cắm tất cả vào bát hương có sẵn.

Chợt từ phía sau gã đột ngột phát lên một câu nói mỉa mai :

- Theo ta biết ngươi chỉ là đệ tử của Lưu Vạn Thế, một kẻ vô dụng không hơn không kém, thì lẽ nào ngươi lại thật tâm khi thấp hương thành kính trước những vật vô tri vô giác kia?

Gã giật mình. Và theo bản năng toan quay lại, chợt gã nghe giọng mỉa mai kia ra lệnh cho gã :

- Đừng manh động. Dù quay lại để nhìn ta ngươi cũng chẳng có tư cách. Tốt nhất cứ đứng nguyên vị và đáp thật minh bạch theo từng lời ta hỏi.

Gã không cảm thấy lo lắng, chỉ thật sự kinh ngạc mà thôi :

- Tôn giả là ai? Làm thế nào có thể ngang nhiên xuất hiện ở đây, nhất là vào lúc đêm đã quá khuya như lúc này? Trừ phi ở bốn trang, ngay bên ngoài kia đã thật sự diễn khai nhiều bất lợi.

- Hừ! Ngươi nghĩ ta có bốn phận đáp lời ngươi? Đừng làm ta khích nộ, sẽ chẳng thuận lợi cho tính mạng ngươi. Nói mau, ngươi là Phong Gia Liêm, đồ đệ thứ hai của kẻ chẳng biết trời cao đất dày là thế nào, dám cuồng ngạo tự xưng là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sư. Đúng chẳng?

Phong Gia Liêm rung động :

- Bốn trang thủy chung vẫn hiếm khi cùng ngoại nhân giao du hoặc qua lại, phải chăng tôn giả vì có sẵn mưu đồ nên đã âm thầm dò xét nội tình bốn trang?

- Ngươi không tiếc mạng sống? Sao cứ mãi hỏi ta thay vì theo cảnh ngộ hiện tại bốn phận của ngươi chỉ là đáp lời? Nhưng không sao để ngươi tâm phục khẩu phục và nhất là được yên tâm nhắm mắt, ta chấp thuận cho ngươi minh bạch đôi điều. Đây là ta đến đây chỉ vì quan tâm một vật, nghe bảo đã do ngươi nên phụ Lưu Vạn Thế vừa đắc thủ ở núi Trường Bạch.

Gã bàng hoàng :

- Các hạ là viện thủ được nhân vật còn lại trong Tam quái Đông Hải thỉnh cầu tiếp lực báo thù? Nếu vậy bang Hải Lưu đêm nay xuất hiện quyết không chỉ có một mình các hạ? Sư phụ ta và kẻ cả toàn trang Bách Thảo có phải đã bị lũ Hải Lưu bang các ngươi tận diệt?

Như giúp gã hiểu rõ hơn, ngay khi gã vừa dứt lời thì từ xa xa giữa đêm trường bỗng âm âm vọng đến mấy loạt cười lạnh lùng tàn khốc.

Vừa bị những loạt cười này lọt vào tai gã chợt giật nảy lên, không vì hoảng sợ mà chỉ cảm nhận đang bị con xúc nộ tốt cùng hiển hiện và ngự trị toàn bộ tâm trí. Thế nên khi giật nảy người, gã nhân đó chớp luôn ba nén hương vừa mới cầm trước mặt. Gã vừa quay lại vừa nghiêng người thật nhanh về bên tả của gã.

Và đúng như gã đã mơ hồ thăm đoán, lập tức giữa bóng đêm có một lực đạo xuất phát quật ào theo phương hướng gã vừa cố tình ngã nghiêng người.

“Vù...”

Nhưng vì chỉ là một kẻ mọn của gã bất ngờ nghĩ ra nên thật nhanh gã lại nghiêng người trở lại nguyên vị, nhân đó gã dùng ba nén hương thay cho trường kiếm, xuất thủ ngay một chiêu, chọc cả ba nén hương vào một chỗ được gã đoán chính là khuôn mặt của đối phương. Gã còn thét một tiếng thị uy :

- Xem kiếm!

“Vù...”

Nào ngờ ngay lập tức gã nghe tiếng đối phương hừ lạnh :

- Ngươi khá linh hoạt đấy, nếu không muốn nói là giảo hoạt. Nhưng tiếc thay bản lãnh ngươi không chỉ kém mà đến cả vũ khí đang dùng cũng chẳng là trường kiếm như ngươi cố tình dọa ta. Hừ, vậy thì đây là số phận của ngươi. Đỡ!

“Bùng!...”

Gã bị chấn động và còn tệ hơn khi phát hiện cả ba nén hương trên tay gã đều bị lực đạo của đối phương chấn gãy vỡ vụn.

Nhưng dù thế, theo bản năng cầu sinh gã chợt nhận ra những chân hương bằng gỗ vẫn nằm trong tay, vậy là bằng phản ứng cuối cùng, gã ném cả ba chân hương ấy vào đối phương :

- Bản lãnh ta tuy kém nhưng với khung cảnh tối mịt thế này vị tất lão đủ tư cách lẫn mực lực để tự cho có quyền định đoạt số phận ta. Trúng!

“Vù...”

Quả nhiên cảnh quan xung quanh vì bị màn đêm dày buông phủ nên song phương khó lòng nhận biết những động thái cử chỉ của nhau. Và điều này khiến cho gã cũng chẳng biết đối phương đang có định ý gì. Gã chỉ biết lúc gã ném tất cả ba ngọn chân hương thì cùng lúc đó lại xuất hiện thêm một chấn lực lao áp vào gã.

“Àm!...”

Gã bị chấn lùi thật mạnh, và vào đầu đó tương tự án hương làm gã ngã và bị nhiều vật dụng rơi tán loạn lên khắp thân.

“Bộp bộp...”

“Rào rào rào...”

Nhưng bù lại, gã nghe tiếng đối phương kêu đau rõ to :

- A... người cũng biết sử dụng ám khí?!

Nhờ đó gã biết phản ứng ném những chân hương của gã dù cầu may nhưng vẫn thu được kết quả. Gã phấn khích vì điều này là tâm trạng giúp gã tạm quên đau. Thế nên, thật nhẹ nhàng gã từ từ rút kiếm cầm trên tay và thủ sát người.

Chợt khi đó vẫn từ xa xa càng lúc càng vọng đến nhiều tiếng gào quát loạn xạ, là những thanh âm nào động chỉ hiện hữu khi thật sự có diễn khai một trường huyết sát đầm máu.

Và có lẽ những loạt gào quát này làm cho đối phương của gã Phong Gia Liêm như tăng thêm thái độ khấn trương. Bằng chứng là gã cảm nhận cũng như phát hiện có nhiều loạt chuông kinh đang dồn dập quật vào phương vị gã đang ngã nằm.

“Ào... ào...”

Những vật vô tri vô giác đang đè chồng lên gã chính là những nạn nhân đầu tiên của các loạt chuông kinh nọ.

“Àm!...”

“Rào rào...”

Nhiều vật dụng bị vỡ tung, chấn bay tán loạn, vô tình giải thoát gã khỏi đồng vật dụng vô tri. Gã lặng lẽ thủ kiếm và từ từ đứng lên. Nào ngờ đúng lúc đó lại một loạt chuông kinh nữa cuộn ập đến, chấn thật mạnh vào gã.

“Bùng!!”

Lần này toàn thân gã mới thật sự bị chấn động khiến gã chẳng thể không học lên một tiếng đau đớn :

- Hự!

Đối phương cười :

- Người hãy mau nói lời vĩnh biệt vì chẳng còn mong nhìn thấy ánh dương quang ngày mai. Ha... Ha...

Và có một vật vừa nhọn vừa nóng bỏng chợt xuyên nhanh vào bờ vai gã.

“Soạt!!”

Gã không nghe đau, chỉ cảm thấy lạnh giá khắp toàn thân, kể cả nhận thức cũng hóa thành băng tuyết. Để từ miệng gã bật lên chuỗi tiếng gào thật dài :

- A... a...

Đối phương vẫn cười đắc ý :

- Ha... Ha...

Nghe loạt cười này làm nhận thức gã quay trở lại. Và chẳng hiểu do điều gì xui khiến gã bất chợt tự ngã bật ngựa về phía sau, miệng vẫn kêu vẫn gào :

- A... a...

Nhưng thật ra lúc đã ngã xuống, gã vì vẫn còn sống nên thanh kiếm trong tay cứ hờn sẵn, chỉ chờ đợi và mong rằng nếu đối phương lại tiếp tục xộc đến thì thế nào gã cũng cùng hung thủ mạng đối mạng một phen.

Gã chờ rất lâu và dường như càng chờ càng thất vọng. Vì quanh gã đã hoàn toàn yên tĩnh, như thể đối phương ngỡ gã khó mong toàn mạng nên đã bỏ đi.

Dù thế gã vẫn chờ, không dám tháo thứ vọng động cho đến khi xa xa quanh gã chợt xuất hiện nhiều ánh hỏa quang quét qua quét lại loang loáng.

Gã sợ hãi biết đối phương vậy là quyết tâm tìm và tận diệt gã qua thái độ lần này có mang theo đuốc sáng.

Tuy nhiên gã lại nghe tiếng của nhiều người đang kháo nhau :

- Sao vẫn không tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương?

- Gã Tam Quái đã ngộ nhận. Vì Bách Thảo trang của thất phu Lư Vạn Thế làm gì đủ bản lĩnh tìm một vật mà thật ra từ lâu chẳng một ai mong tìm thấy?

- Hay đây là nguy kế của bọn Tam quái Đông Hải? Phải chăng lão đại lão nhị đã đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương, thế nên sai lão tam tung tin sai lạc dụng ý khiến bốn trang mất phương hướng, mãi lo tận diệt Bách Thảo trang để bọn Tam quái Đông Hải ung dung tọa hưởng kỳ thành?

- Cũng khó có thể loại trừ nghi vấn này. Vì bọn ta chỉ tìm thấy thi thể Lư Vạn Thế với thảm trạng thật khó coi, hầu như đã bị hung thủ tàn sát dã man.

- Nhưng ai là hung thủ, lại ra tay cũng đúng vào đêm nay cùng lúc với bọn ta?

- Bách Thảo trang kể cả sư đồ gồm đúng năm mạng, tính lại vẫn còn thiếu mất một bọn ta hiện chưa tìm thấy. Có nên tìm nữa chăng?

- Thôi, đừng phí thời gian nữa. Vì Lư Vạn Thế là sư phụ mà vẫn bị hung thủ bí ẩn hạ thủ thì gã còn lại chỉ là đệ tử e khó thoát thân. Bọn ta nên mau mau quay về phục bầm đề sớm có biện pháp đối phó hoặc trừng trị bọn Tam quái Đông Hải dám hí lộng bốn bang.

- Vậy là bỏ qua nhân vật bí ẩn đã vượt trước bọn ta, hạ thủ Lư Vạn Thế sao? Vì biết đâu Vạn Niên Sâm Vương đã lọt vào tay nhân vật này?

- Hãy cứ để Bang chủ định liệu. Huống hồ nhân vật đó một khi đã đắc thủ ắt chẳng dại lư lại đây làm chi. Và bọn ta chẳng phải cũng đã có một vài manh mối lo gì không có cơ hội tìm và dò xét kẻ đó? Đi thôi.

- Có cần châm một mối lửa, phóng hỏa thiêu hủy Bách Thảo trang chăng?

- Đừng. Vì đó là hành động có thể khiến những ai quan tâm sẽ ngộ nhận ngỡ bốn bang đã thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên, rồi lại gây đủ phiền toái không cần thiết. Bang chủ sẽ trách phạt nếu bọn ta hành động thiếu suy xét, tự gây ra họa cho bốn bang.

- Nói cũng đúng. Đi thi đi. Hừ!

Những loạt hỏa quang loang loáng chẳng mấy chốc rồi cũng biến mất khỏi tầm thị tuyến gã Phong Gia Liêm, lư lại cho gã một cảm giác trống rỗng giữa một Bách Thảo trang lúc này hầu như đã hoàn toàn trống vắng..

Dưới ánh sáng nhợt nhạt của buổi ban mai chưa thật sự ló dạng, một mình gã Phong Gia Liêm chậm chậm lê chân bước khắp trong ngoài Bách Thảo trang.

Gã đang tìm một điều gì đó và không hề hy vọng tìm thấy.

Thế nên gã giật mình khi phát hiện vừa có một tiếng động khả nghi lọt vào tai gã.

Gã dừng lại nhìn quanh, cuối cùng thì chú mục nhìn sâu vào giữa một lùm cây Ô Dước ngỡ tự mọc hoang nhưng kỳ thực vẫn thường xuyên được chăm sóc.

Đoạn gã gọi khe khẽ :

- Sư nương?!

Và tự bản thân gã ngỡ nghe lầm khi thật sự từ giữa lùm cây Ô Dước vang lên tiếng hồi đáp cho dù nhỏ :

- Liêm nhi sao biết ta ẩn ở đây? Phải chăng bọn Hải Lư bang đã bỏ đi? Ngoài Liêm nhi, còn ai khác nữa vẫn toàn mạng?

Gã uể oải buông người ngồi phịch xuống :

- Kỳ thực đồ nhi vẫn không tin sẽ tìm thấy sư nương. Vì tất cả, a... bọn Hải Lư bang thật độc ác, chẳng còn một ai nữa đâu ngoài sư nương và đồ nhi.

Lùm cây Ô Dước chợt xao động, sau đó tách khai để hiển hiện một Sư Linh Yến bằng xương bằng thịt, vẫn sống cho dù khắp trang phục cơ hồ hãy còn nhuộm huyết :

- Sư phụ của Liêm nhi cũng chịu chung số phận như Xuân nhi và Thạch nhi ư? Vậy thì không cần hỏi, ta cũng biết Vạn Niên Sâm Vương đã rơi vào tay Hải Lư bang. Đúng như thế chẳng, Liêm nhi?

Gã lắc đầu và lo lắng nhìn sư nương :

- Đêm qua không chỉ có mỗi một Hải Lư bang quyết tâm tận diệt bốn trang. Còn thêm nhân vật khác rất bí ẩn, chính là hung thủ gây ra thảm trạng cực kỳ tàn khốc cho sư phụ. Sư nương phải chăng chưa chạm mặt nhân vật đó?

Sư Linh Yến kinh hãi :

- Còn nhân vật nào nữa cũng biết bồn trang đã đắc thủ Sâm Vương Vạn Niên nên xuất hiện ra tay. Phu quân ta đã lâm thảm trạng như thế nào?

Gã rung mình, hai mắt chột nhăm lại :

- Sư phụ cơ hồ đã bị loạn kiếm phân thân, diện mạo thì bị một chương hủy nát. Sư nương nghĩ ai có thể là hung thủ và vì huyết hải thâm thù nên ra tay quá độc ác với sư phụ?

Sử Linh Yên chấn động, không hề biết bản thân đang đề hai hàng lệ tuôn trào :

- Phu quân ta từ lâu làm gì có kẻ từ chối đầu, kể cả ta cũng vậy. Nhưng sao Liêm nhi biết đây là hành vi của kẻ khác, chẳng phải do Hải Lư bang? Huống hồ trước mặt ta chính bọn Hải Lư bang đã tàn độc, gây thảm sát cho Xuân nhi cùng Thạch nhi. Nếu như ta không nhanh chân tẩu thoát e số phận cũng tương tự. Có thật sư phụ của Liêm nhi đã gặp một kết cục bi thảm là thế?

Gã mở mắt bọc lộ những tia nhìn phẫn nộ :

- Vì chính đồ nhi cũng suýt bị nhân vật đó sát hại. Không ngờ trước đó hung thủ đã kịp hạ thủ sư phụ. Hóa ra y lưu mạng cho đồ nhi chỉ là có dụng ý đồ vấy cho Hải Lư bang là hung thủ sát nhân đoạt vật.

Sử Linh Yên động tâm :

- Đó là nhân vật như thế nào? Có thật y đã cố ý lưu mạng cho Liêm nhi?

Gã liền đem những gì đã trải trong đêm qua thuật lại cho sư nương.

Sử Linh Yên nghe xong vội ngồi xuống xem xét kỹ vết thương trên bờ vai gã :

- Hung thủ không cố ý lưu mạng cho Liêm nhi. Vì xét theo dấu thương này chỉ cách tâm mạch độ gang tay, ngoài ra còn một vết xước kéo dài, đủ để hiểu Liêm nhi lúc lâm nguy vẫn kịp lùi về và rùn bộ thấp xuống, một may mắn nằm ngoài chủ ý hung thủ. Hoặc giả nếu vẫn như Liêm nhi nghĩ, hung thủ thật cố tình lưu mạng thì dụng tâm của y không phải để chúng ta nghi ngờ Hải Lư bang. Vì dù gì Liêm nhi cũng đã biết tận diệt bồn trang không chỉ có một mình Hải Lư bang này. Thế nên đành phải nghĩ chủ ý đích thực của hung thủ là muốn hướng mọi chú tâm của Hải Lư bang về chúng ta, hai kẻ may mắn thoát chết chưa bị bang Hải Lư hủy diệt.

Gã Phong Gia Liêm thất sắc :

- Ý sư nương như cũng muốn loại trừ kẻ còn lại trong Tam quái Đông Hải ra khỏi diện nghi vấn? Hung thủ gây thảm sát cho sư phụ không phải nhân vật này?

Sử Linh Yên bắt đầu đảo mắt lo lắng nhìn quanh :

- Phàm những nhân vật đã từng hành tẩu giang hồ đều có tâm cơ lợi hại, đâu thể dùng những mưu kế tầm thường lừa họ được. Ý ta muốn nói Hải Lư bang hiện nay tuy có dạ nghi ngờ kẻ còn lại trong Tam quái nhưng trước sau gì bọn chúng cũng phát hiện đã ngờ sai, vì sự thật Đại Quái lẫn Nhị Quái cũng đã do bồn trang sát hại. Do vậy khi sự thật này bị phát hiện đồng thời còn có thêm sự tồn tại của ta và Liêm nhi, thử nghĩ xem lẽ nào chúng không chuyển hướng, trở qua nghi ngờ chúng ta và nhất là cho rằng Vạn Niên Sâm Vương thế nào cũng do chúng ta hãy còn sở hữu? Ôi, càng nghĩ ta càng thêm tin vào lời Liêm nhi vừa nói, nghĩa là mạng của Liêm nhi là do hung thủ bí ẩn cố tình lưu lại. Và điều này chứng tỏ hung thủ là kẻ mưu mô độc ác khó lường. Chưa biết chừng y vẫn còn ẩn dấu đây thế nào cũng tìm cách đánh động làm cho Hải Lư bang phát hiện sự tồn tại của chúng ta. Liêm nhi có nhìn kỹ khắp nơi trước khi đi đến đây tìm ta chăng?

Gã càng thêm kinh hãi :

- Đồ nhi vì nghĩ tất cả đã bỏ đi nên chỉ quan tâm mỗi một việc là thủ kiếm tìm sư nương, chí ít là thà nhìn thấy thi thể giống như tam sư muội, đại sư huynh hoặc sư phụ. Đồ nhi thật không quả quyết quanh đây có còn ai ẩn nấp hay chăng.

Sử Linh Yên bỗng chui trở lại giữa bụi cây Ô Dước :

- Ta vẫn mang nội thương khá nặng, thà tìm chỗ ẩn và chờ cơ hội sau này báo thù hơn là bất cẩn chường mặt ra chỉ uổng mạng vô ích.

Nỗi sợ hãi của Sử Linh Yên khiến gã bỗng có cảm giác cần phải trấn an :

- Sư nương, bụi cây này vì thường ngày vẫn do sư nương tự tay chăm sóc nên chỉ có một mình đồ nhi là duy nhất nghĩ có thể tìm thấy sư nương ở đây. Sư nương hãy tạm ẩn mặt, đồ nhi một lần nữa quyết quay lại dò xét khắp nơi, nhân tiện cũng thu nhặt một ít vật dụng cần thiết. Vì dẫu sao rồi cũng đến lúc đồ nhi cùng sư nương tính chuyện bồn đào, khó thể tiếp tục lưu lại đây để mưu chuyện báo phục mỗi hận diệt môn. Đồ nhi sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, gã dù vẫn mệt nhọc vẫn gắng gượng đứng lên và bước đi.

Chợt có tiếng gọi gã :

- Liêm nhi!

Gã quay lại và nhìn thấy sư nương đang để lộ một sắc diện áy náy :

- Nội thương của sư nương đang phát tác?

Sư Linh Yến lắc đầu và cười gượng :

- Bản lãnh của đấng nam nhi dù chỉ là đệ tử như Liêm nhi cũng vẫn có đóm lược hơn ta. Thú thật cảnh kinh hoàng đêm qua đến lúc này hãy còn làm ta khiếp vía. Nhưng dù sao thái độ của Liêm nhi đã khiến ta nghĩ lại. Ta sẽ đi với Liêm nhi để xem hư thực thế nào. Huống hồ việc bôn đảo là điều không tránh khỏi, ta chỉ có thể ăn mặt nhất thời chứ đâu mãi sau này cũng vậy. Đi nào, Liêm nhi.

Nhưng Sư Linh Yến chỉ bước đi được mấy bước đã nhăn mặt đau đớn. Và đến lượt gã áy náy nhìn sư nương :

- Sư nương hãy mau tự dưỡng thương. Đồ nhi có thể thu xếp một mình, mong rằng lúc quay lại sẽ thấy sư nương phần nào hồi phục.

Sư Linh Yến lắc đầu :

- Nhưng ta không cam tâm nếu chưa tận mắt nhìn thấy di thể phu quân. Biết đâu nhờ đó ta có cơ hội tìm thấy Vạn Niên Sâm vương thể nào cũng được phu quân kịp cất giấu. Và chỉ cần tìm thấy thì với một mẫu nhỏ thôi, nội thương của ta sẽ lập tức hồi phục. Liêm nhi cứ để mặc ta.

Nhưng Sư Linh Yến vẫn không thể tự bước đi, vì thế gã đành đề xuất :

- Hãy để đồ nhi giúp sư nương cùng đi?

Sư Linh Yến thờ dãi :

- Với hiện cảnh lúc này, quả thật lực bất tòng tâm. E chỉ còn mỗi cách đó thôi. Liêm nhi không ngại chứ?

Gã quả quyết :

- Ngay khi còn nhỏ đồ nhi vẫn do một tay sư nương cưu mang chăm sóc, thâm tình nào khác chi đấng sinh thành. Đồ nhi thật sự không cảm thấy ngại, chỉ mong có nhiều hơn nữa những cơ hội như thế này để báo đền ân sâu.

Sư Linh Yến gật nhẹ đầu :

- Tính cách của Liêm nhi từ lâu nay ta không nhận định lầm. Được, ta cũng không ngại, trái lại sẵn sàng tiếp nhận những cử chỉ hiếu nghĩa như thế này của Liêm nhi.

Gã nhẹ nhàng dìu đỡ sư nương cùng bước đi, thoát đầu còn ngần ngại nhưng càng về sau càng cảm thấy dễ dàng hơn. Đến độ có một lúc gã chợt lên tiếng :

- Sư nương đi đứng vẫn khó khăn, sao không để đồ nhi cõng người đi cho nhanh?

Sư Linh Yến cau mặt :

- Nhưng vết thương ở vai Liêm nhi..

Gã phì cười :

- Vết thương tuy vẫn còn đau nhưng chân nguyên nội lực của đồ nhi một lần nữa lại tự hồi phục dù không cần phục dược hay tọa công trị thương. Đồ nhi đang tự hồi và nhất là mong được sư nương cho một lời giải thích về hiện trạng kỳ quái này ở bản thân đồ nhi. Nhưng thoát tiên vẫn xin sư nương chấp thuận đề xuất vừa rồi của đồ nhi.

Sư Linh Yến cuối cùng cũng miễn cưỡng chấp thuận :

- Không cần tọa công thương thể vẫn tự hồi phục?! A, phải chi bản thân ta cũng có bản lãnh này như Liêm nhi. Đây là điều bình sinh ta chưa bao giờ nghe nói đến. Và nếu không được đôi ba lần tận mắt mục kích ắt chẳng bao giờ ta tin đây là chuyện có thật. Nhưng Liêm nhi liệu cõng được ta thật chăng?

Gã khom người cho sư nương ngã dần lên sau lưng gã :

- Sư phụ vẫn luôn nghi ngờ về thân thế lai lịch của đồ nhi. Tệ nhất đồ nhi xin được thỉnh giáo, liệu sư nương có chút manh mối nào giúp đồ nhi sau này tự mình bạch thân thể chăng?

Sư Linh Yến được cõng đi kể như có dịp nghỉ ngơi, nên vừa nhắm mắt vừa hồi tưởng lại những diễn biến đã xảy ra từ lâu :

- Ta và phu quân thoát tiên không hề có ý thu nhận đệ tử vì kỳ thực làm gì có bản lãnh để trông mong được ai đó sau này đến bái sư? Nào ngờ, chỉ sau đôi ba ngày phát hiện và quyết lưu ngụ tại đây thì một điều ngẫu nhiên bỗng đến khiến phu phụ ta không thể không thu nhận đệ tử đầu tiên chính là Liêm nhi.

Gã vẫn cõng sư nương sau lưng, chân bước đi miệng hỏi :

- Không phải đại sư huynh là đệ tử đầu tiên sao?

Và gã nghe sư nương giải thích :

- Báo là thu nhận đầu tiên nhưng khi đó Liêm nhi vì hầy còn quá bé nên đầu đã được chỉ điểm công phu. Mãi sau này khi tình cờ tìm thấy thêm Thạch nhi cũng bơ vơ côi cút không chỗ nương nhờ, phu phụ ta lại thu nhận, rồi mới nảy ý truyền thụ võ công, mong mai hậu tạo lập một gia phái hầu lưu danh thiên hạ. Khi ấy căn cứ theo niên kỷ, Thạch nhi vì lớn hơn nên được định làm đại đệ tử.

Gã lại hỏi :

- Điều ngẫu nhiên nào đã xảy ra khiến nhị vị lão nhân gia chẳng thể không thu nhận đồ nhi?

- Ta và phu quân vì tình cờ cùng tìm thấy một pho kiếm pháp nên định tâm ẩn ngụ luyện công. Nhưng đã có một nhân vật tình cờ tìm đến. Đây là một nữ nhân dù đang mang thương tích nghiêm trọng vẫn bằng mọi cách cố bảo toàn sinh mạng của một tiểu hài chỉ mới lên bốn lên năm.

- Là đồ nhi?

- Phải. Nhưng Liêm nhi đừng vội nghĩ nữ nhân đó chính là thân mẫu. Vì sau khi giao phó cho phu phụ ta một túi ngân lượng nữ nhân đó mới nên đề xuất, chỉ thỉnh cầu phu phụ ta thay thế chăm sóc cho tiểu thiếu gia của nữ nhân.

- Nữ nhân đó gọi đồ nhi là tiểu thiếu gia?

- Không sai. Chứng tỏ nữ nhân đó bất quá chỉ là thuộc hạ vào loại tâm phúc đối với phụ mẫu của Liêm nhi. Chỉ tiếc nữ nhân đó rất kín kẽ, chẳng bộc lộ thêm bất kỳ điều gì ngoài vồn vẹn một chữ Phong được phu phụ ta tạm dùng để đặt tính danh cho Liêm nhi là Phong Gia Liêm.

- Nữ nhân đó sau này không quay lại?

- Có lẽ sẽ không bao giờ. Vì như đã nói, nữ nhân đó thương thế quá nghiêm trọng, lại có sắc thái khản trương như thể vẫn đang bị địch nhân truy đuổi. Ta nghĩ nếu nữ nhân đó không bị thù nhân truy sát thì thương thế đó cũng quá đủ để đưa nữ nhân vào Quỷ Môn quan. Và quả thật từ ấy đến nay đã qua mười năm năm dài, nhưng nữ nhân đó vẫn thủy chung không một lần xuất hiện.

Gã thở dài :

- Kể như đồ nhi chẳng còn manh mối nào hy vọng minh bạch thân thế?

Nhưng sư nương gã bỗng ban cho gã một vãi tia hy vọng :

- Liêm nhi chớ quá bi quan. Vì ta nghĩ mọi gia thân của Liêm nhi nếu lúc này vẫn tại thế ắt cũng có cách để tự tìm ra Liêm nhi. Đây là nhờ vết sẹo có hình thù khá kỳ quái cứ tồn tại mãi ở bên ngực trái của Liêm nhi. Do phu phụ ta từng cùng nhau nhận định nếu vết sẹo đó không được cố ý lưu lại thì đầu sao vẫn là một dấu vết để dễ nhận dạng sau này.

Gã gật đầu và tình cờ nhớ lại từng ánh mắt hiếu kỳ của tam sư muội lúc lần đầu nhìn thấy vết sẹo :

- Lai lịch của đồ nhi ắt liên quan đến những ân oán hoặc cừ thù? Vì vết sẹo này cơ hồ do cừ nhân cố tình đoạt mạng, cho dù khi ấy đồ nhi hầy còn quá bé?

- Điều đó rất có thể. Do ta cùng phu quân cũng từng nhận định kẻ đã ủy thác Liêm nhi mặc dù chỉ là nữ nhân nhưng có thể khẳng định công phu bản lãnh quyết chẳng tầm thường. Vậy thì song thân phụ mẫu của Liêm nhi lẽ nào không là bậc cao nhân hữu danh. Nhưng tiếc thay từ bấy đến nay bất chấp mọi cố gắng dò xét của phu phụ ta, thủy chung vẫn không có cách nào phát hiện hoặc minh bạch ai trong những cao nhân đương đại là liên quan đến lai lịch xuất thân của Liêm nhi. Quả là một điều bí ẩn.

Gã thở hắt ra :

- Nói theo ý sư nương mọi hành động của đồ nhi sau này chỉ là chờ đợi một ai đó sẽ tự tìm đến bộc lộ cho đồ nhi biết xuất thân lai lịch thế nào? Có quá mơ hồ chẳng, sư nương?

Sư Linh Yến chợt bảo :

- Đã là quái sự thì khó biết đầu mà lường, chỉ cần Liêm nhi kiên trì nhẫn nại đừng bao giờ qua thất vọng. Nhưng sao ta vẫn chưa nhìn thấy lại thi thể của Xuân nhi hoặc Thạch nhi?

Gã nhìn quanh, đoạn tự dịch chuyển về phía tả :

- Đồ nhi đã thu nhặt thi thể cả hai, lần lượt đặt nằm cạnh di thể sư phụ và định tâm chỉ khi nào minh bạch về mệnh hệ của sư nương mới tiến hành lo hậu sự cho tất cả.

Sử Linh Yến thờ ra :

- Liêm nhi quả là người tận nghĩa tận trung, thật không uổng công phu phụ ta đường dục giáo huân. Tiếc rằng phu quân ta chẳng còn sống để tận mắt nhìn và đừng mãi nghi ngờ Liêm nhi nữa.

Gã thoáng khựng lại ngay khi vừa đặt chân đến một gian phòng đang đóng kín cửa :

- Có nhiều điều kỳ lạ ở bản thân đồ nhi khiến sư phụ vẫn không thôi nghi ngờ?

Sử Linh Yến bỗng hồi thức bằng giọng vụt trầm lại :

- Ta đã nhiều lần thay Liêm nhi giải thích và trấn an, nhất là từ khi nhờ Liêm nhi chúng ta mới đắc thủ Vạn Niên Sâm Vương. Điều đó có nghĩa những thể chất khác lạ của Liêm nhi chỉ có lợi hơn là có hại đối với bản trang. Có phải thư phòng này chính là nơi phu quân ta bị hung thủ bí ẩn thâm sát? Hãy tiến vào mau hoặc hãy đặt ta xuống để ta tự tiến vào. Nhanh lên nào, Liêm nhi.

Gã giật mình vội đặt sư nương xuống :

- Sư nương sao tỏ ra quá khẩn trương? Có phải cũng ở thư phòng này là nơi sẽ được sư phụ cất giấu Sâm Vương Vạn Niên nếu như thật sự có đủ thời gian?

Sử Linh Yến dù kiệt lực vẫn nôn nóng mở rộng cửa gian phòng :

- Cũng sẽ là nơi được phu phụ ta chọn để bí mật luyện đan. Hy vọng phu quân ta vẫn kịp cất Vạn Niên Sâm Vương vào đó. Nhưng sao Liêm nhi dừng lại như thể không định cùng ta tiến vào?

Gã vẫn đứng như chôn chân ở bên ngoài gian phòng :

- Thà không biết thì thôi, một khi đã biết thì kỳ thực đồ nhi chẳng nên vào.

Sử Linh Yến gượng cười :

- Đừng e ngại. Vì nếu chẳng tin, ta đâu đã tiết lộ điều đó với Liêm nhi. Huống hồ bí ẩn của đan thất nếu không do một trong phu phụ ta chỉ điểm thì bất luận ai khác, kể cả những đệ tử như Liêm nhi cũng đừng mong phát hiện cách khai mở. Vào đi.

Gã đành tuân lệnh tiến vào và lập tức nghe Sử Linh Yến căn dặn :

- Ta cảm thấy có lỗi vì đã không thể bảo toàn tính mạng cho Xuân nhi và Thạch nhi. Thế nên ta ngại chẳng dám chạm vào thi thể bọn chúng. Liêm nhi hãy giúp ta đưa thi thể chúng dịch ra. Chỉ như vậy ta mới đủ đảm lược đến gần di thể phu quân.

Gã gạt đầu :

- Dịch nhân đêm qua kéo đến không những đông mà còn có bản lĩnh cao mình hơn. Sư nương hà tất mãi áy náy tự trách bản thân khiếm khuyết bản phận. Vì kỳ thực đến cả sư nương cũng chẳng thể tự bảo vệ, đại sư huynh và tam sư muội quyết không có nguyên do gì oán trách sư nương.

Nhưng dù sao gã cũng kéo hai thi thể tránh xa đúng theo ý muốn của sư nương.

Tuy vậy ngay khi tiến đến gần di thể còn lại và được tận mắt nhìn cung cách hung thủ đã hủy hoại di thể ấy, Sử Linh Yến chợt khom người xuống, ngoảnh mặt ngang thật nhanh và bắt đầu nôn thốc nôn tháo, tỏ ra toàn bộ những gì còn chứa trong dạ.

Gã chợt hiểu vội tiến đến và đỡ sư nương lùi nhanh về phía sau :

- Hóa ra sư nương chẳng quen nhìn bất kỳ một thảm trạng nào, nhất là của người thân?

Sử Linh Yến vẫn tỏ khan do chẳng còn gì trong dạ để thổ. Cùng lúc đó Sử Linh Yến cũng bắt đầu khóc nức nở :

- Chốn xuất thân của ta rất bình thường, chỉ là hạng dân dã cho đến ngày tình cờ gặp Lư Vạn Thế và kết thành phu phụ. Và ta dù đã cố nhưng vẫn không thể nào quen với những cảnh như thế này. Cũng bởi đó, để chiều ta phu quân ta mới chấp thuận cùng ta tạm sống một đời ẩn dật. Bảo là tạm vì ta đã hứa rất nhiều lần, sẽ có một ngày ta chẳng thể không giúp phu quân ta giương danh võ lâm. Nhưng bây giờ thì không còn gì để thôi thúc ta thực hiện theo lời hứa ấy. Có phải ta quá vô dụng chăng, cũng chẳng đáng là sư nương nữa đối với Liêm nhi?

Có một động lực thúc ép gã giang hai tay ôm sư nương vào lòng :

- Người vẫn là sư nương của đồ nhi. Và còn hơn thế nữa. Liêm nhi còn muốn nhận người làm nghĩa mẫu. Hãy yên tâm. Vì nghĩa mẫu sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy những thảm trạng như thế này nữa cho đến khi nào người cảm thấy cần thiết. Hài nhi xin hứa chắc như thế đối với nghĩa mẫu.

Sử Linh Yến được an ủi rất nhiều :

- Ý của Liêm nhi như thế nào?

Gã đáp :

- Hãy phó thác việc báo thù cho hải nhi. Và sau đó khi mọi việc đã hoàn tất, hải nhi hứa sẽ quay về phụng dưỡng và sống cạnh nghĩa mẫu đến trọn đời.

Sử Linh Yên nhẹ đẩy gã ra và thờ dài :

- Ta là thê tử, điều đáng hận nhất là chẳng thể lưu lại dù chỉ là một hậu tự cho Lưu gia. Và giờ đây cũng không thể tự tay báo thù cho phu quân. Ngấm lại cho dù số phận như cổ tình đẩy ta vào vòng xoáy giang hồ thì bản tính và khí chất của ta lại luôn ngăn cản, không cho ta thực hiện có thể nói là quá nhiều hoài bão của phu quân. Liêm nhi nếu có xem thường thì ta cũng đành chịu.

Gã chột hỏi :

- Vậy sư nương, à không, nghĩa mẫu còn muốn nữa thôi chuyện khai mở bí thất nào đó ở quanh đây?

Sử Linh Yên gượng cười :

- Nếu Liêm nhi đủ dũng lược đảm nhận trọng trách thì bằng mọi giá ta vẫn phải khai mở và phó giao toàn bộ cho Liêm nhi. Nhưng muốn vậy, thoạt tiên ta phải bước qua di thể phu quân, đó là điều ta không thể.

Gã đứng lên :

- Hãy đợi hải nhi thu xếp xong thật chu tất cho sư phụ. Điều đầu tiên là giúp sư phụ thay đổi y phục gột rửa mọi dấu vết thâm sát. Nghĩa mẫu hãy quay mặt đi và đừng cố nhìn.

Và trong khi gã tiến hành, quả thật Sử Linh Yên chẳng lần nào dám dù chỉ là lén nhìn cho đến khi nghe gã gọi :

- Hải nhi cũng đã tạm quản di thể sư phụ ở phòng bên cạnh. Nghĩa mẫu quay lại được rồi.

Sử Linh Yên đưa mắt nhìn quanh và phần nào yên tâm :

- Ngay chỗ phu quân ta vừa nằm, lúc Liêm nhi lau rửa sạch mọi huyết tích liệu có nhận thấy điều gì khác lạ?

Gã khẽ kêu :

- Hải nhi phát hiện máu huyết từ di thể sư phụ như được thấm khá nhiều xuống phía dưới, cho dù đây chỉ là một nền đá lót thật kín. Phải chăng ngay bên dưới chính là đan thất bí ẩn?

Sử Linh Yên thổ lộ :

- Phu quân ta lúc mất mạng vẫn khư khư nằm trấn giữ lối xuất nhập, ta thật sự hy vọng Vạn Niên Sâm Vương hãy còn. Liêm nhi mau thay ta kéo mạnh một xích sắt ẩn khuất ở góc đằng kia. Lối xuất nhập khai mở, mọi hư thực thế nào ắt minh bạch.

Gã nhìn vào góc hữu của thư phòng và thay vì tìm thấy xích sắt thì lại phát hiện một bóng nhân ảnh đã âm thầm xuất hiện. Gã giật thót người.

- Ai? Sao lại dám tùy tiện đột nhập bốn trang?

Nhân vật đó bật cười và dùng một bàn tay chỉ còn lại bốn ngón ung dung chộp vào đầu một đoạn xích :

- Lão phu được nhiều nhân vật biết đến qua ngoại hiệu Cửu Chi Lão Tà, là Tổng hộ pháp Hải Lưu bang. Vậy tiểu oa nhi ngươi đã rõ vì sao lão phu tùy tiện lọt vào đây rồi chứ? Ha... Ha...

Gã kinh tâm lui thật nhanh về cạnh Sử Linh Yên :

- Hồng cả rồi, nghĩa mẫu. Hải nhi đành liều chết quyết không để Vạn Niên Sâm Vương rơi vào tay kẻ thù.

Sử Linh Yên chộp tay gã :

- Đừng liều mạng vô ích. Hãy mau đưa ta cùng tẩu thoát thật nhanh.

Nhưng Cửu Chi Lão Tà lại phát lên tràng cười ngạo nghễ :

- Mọi diễn biến đêm qua cho dù được bẩm báo nhưng lão phu quyết chẳng tin đã có một nhân vật phổng tay trên bốn bang. Thế nên ngay lúc này người của bốn bang đã phong tỏa tứ bề. Hai người chỉ là hạng vô dụng đừng mong thoát. Ha... Ha...

Gã bỗng tăng dũng lực, vội đỡ Sử Linh Yên nằm lên lưng :

- Nghĩa mẫu, đây là lúc nghĩa mẫu chẳng thể không đối đầu với sự thật. Hãy để hải nhi cố gắng cho dù không thoát vẫn phải liều chết cùng địch nhân. Đi!

Chợt ngay trước cửa gian thư phòng xuất hiện một nữ lang :

- Ngươi nên ngoan ngoãn lưu lại. Chờ khi nào bốn bang thật sự tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương, lúc đó sẽ có cách định đoạt số phận hai người.

Gã khựng lại :

- Cô nương muốn ám chỉ sẽ sát nhân diệt khẩu ngay khi tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương vì không muốn bắt luận ai phát giác sự tình?

Nữ lang nọ lạnh lùng đưa mắt nhìn Cửu Chi Lão Tà :

- Tổng hộ pháp hãy mau phát động cơ quan. Đã có tiểu nữ giám sát từng động tĩnh của gã.

Cửu Chi Lão Tà gật đầu :

- Lão phu đang lo một mình khó thể giám sát toàn bộ. Được lắm, đành làm phiền nhị tiểu thư một phen vậy.

“Coong...”

Một tiếng ngân vang lên và một vuông gạch giữa nền phòng chợt thụt xuống, để lộ một miệng huyết tối đen chẳng biết sâu bao nhiêu.

Đến lúc này nữ lang kia chợt trịnh thượng ra lệnh cho gã Phong Gia Liêm :

- Ngươi mau chui xuống. Và chỉ cần tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương thì phần nào đó sinh mạng ngươi được bảo toàn.

Gã cười lạnh :

- Nhưng ở dưới đó tối đen như thế kia, hướng hồ tại hạ chưa đặt chân vào đó bao giờ, cô nương có thể cho tại hạ mượn hỏa tập hoặc một ngọn đuốc cũng được?

Nữ lang nhún vai, lại gọi Cửu Chi Lão Tà và bảo :

- Gã dù muốn cũng không đủ tư cách hoặc bản lĩnh giờ trò. Tổng hộ pháp hãy cho gã toại nguyện.

Cửu Chi Lão Tà cười ngạo nghễ lúc ném cho gã một ngọn hỏa tập :

- Ngươi không thể ẩn mãi ở bên dưới, trừ phi muốn biến thành xác chết cong queo một khi bị bốn bang phóng hỏa thiêu hủy toàn bộ chốn này.

Nhưng lúc gã toan đi đến miệng huyết để thực hiện việc chui xuống, chợt bị nữ lang nọ ngăn lại :

- Ngươi hãy lưu sự nương của ngươi lại, không được đưa cùng đi.

Gã gượng cười và bất giác tự hít một hơi thật dài :

- Sự nương của tại hạ vốn dĩ đang mang nội thương nghiêm trọng, rất cần có tại hạ ở bên cạnh chăm sóc. Nhưng nếu cô nương hứa sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào thì...

Nữ lang lạnh giọng cắt ngang :

- Ngươi tư cách gì đặt điều kiện với ta? Tốt nhất hãy làm theo mệnh lệnh. Bằng không đừng trách ta độc ác, đành kết liễu cả hai, sau đó vẫn có thể tự kiếm tìm Vạn Niên Sâm Vương, cho dù ở dưới đó hoặc có hoặc không ẩn tàng những mai phục hiểm nguy. Nhanh lên.

Gã khom người xuống từ từ. Nhưng bất chợt gã thay vì đặt Sử Linh Yển xuống thì lại đột ngột bật tung người, mang theo Sử Linh Yển cùng lao thẳng vào nữ lang nọ :

- Ta là nam nhi đại trượng phu, há dễ tuân theo mệnh lệnh của ngươi chỉ là nữ nhi không hơn không kém. Đỡ!

Và gã thật liều khi sử dụng ngọn hỏa tập như vũ khí, vừa bật cho chúng cháy sáng lên vừa tìm cách huơ nhanh vào giữa mặt nữ lang.

“Xoạch! Vù...”

Nữ lang có phần bất ngờ, đành nghiêng người qua một bên để tránh tia hỏa quang kỳ thực chẳng có gì lợi hại :

- Ngươi thật không biết tự lượng sức. Và chỉ cần một sợi tóc của ta thôi nếu bị cháy thì chính ngươi sẽ phải thế mạng vào.

Đồng thời với câu hăm dọa, nữ lang còn tung ngọc thủ thi triển một kỳ chiêu, chộp vào một trong nhiều trọng huyết ở phần chính diện đã được gã phơi lộ ngay trước mặt ả.

“Vù...”

Nào ngờ gã bật cười :

- Ta đốt tóc ngươi làm gì. Trái lại ta chỉ muốn hủy hoại dung diện ngươi, một khuôn mặt dù mỹ miều xinh đẹp nhưng lại hàm chứa toàn những lời độc ác. Xem đây. Ha... Ha...

Hỏa tập vì là một mối lửa chỉ phát cháy khi được bật lên, thế nên không dễ tắt cho dù bị gã huơ mạnh về mọi phía theo ý định. Và bất chấp một trọng huyết đang bị uy hiếp gã vẫn liều lĩnh tìm cách đưa hỏa tập đến thật gần diện mạo quả thật khá xinh đẹp của nữ lang.

“Ào...”

Có nữ nhân nào lại không sợ dung diện bị hủy hoại. Thế nên nữ lang dù phần nộ vẫn phải lùi bước và tiếp tục nghiêng người né tránh.

Chính lúc đó gã buông bỏ hỏa tập để tránh được rảnh tay hầu chớp nhanh vào phần đốc của thanh kiếm đeo sau lưng nữ lang.

“Soạt!...”

Đã có vũ khí, gã bật lên tiếng gầm hung hãn :

- Ta có biết tự lượng sức hay không, hãy đỡ một chiêu kiếm của ta thì rõ. Trúng!

“Vù...”

Một diễn biến thật là bất ngờ vì thế Cửu Chi Lão Tà ngay lập tức bật người lao ào vào gã từ phía sau :

- Cuồng đồ vô tri. Với bản lĩnh của ngươi thì đây là hành động tự tìm chết, hệ lụy luôn đến cả mục sư nương vô dụng của ngươi. Đờ!

“Ào...”

Nhưng kiếm chiêu của gã đã khiến nữ lang trước mặt dịch tránh, tạo ngay một cơ hội để gã hối hả bật lao vọt ra ngoài.

“Vù...”

Cửu Chi Lão Tà từ bên trong lao vọt ra đuổi theo.

“Vù...”

Gã bật kiếm và buông tiếng rít căm phẫn :

- Chính lão mới không biết tự lượng sức hoặc đã dám xem thường thủ đoạn của ta. Mau nạp mạng.

“Ào...”

Một tia kiếm quang bật lóe lên và nhanh như chớp trở thành một trở ngại ngăn chặn hoàn toàn cước lực của Cửu Chi Lão Tà.

Lúc Cửu Chi Lão Tà chợt khựng lại thoát tia kiếm quang trong gang tấc, thì thanh kiếm trong tay gã bỗng như mũi giùi chọc nhanh vào Cửu Chi Lão Tà :

- Lão quả lợi hại nhưng kiếm của ta quyết chẳng chịu kém. Đờ!

“Vù...”

Cửu Chi Lão Tà đành lùi như biến trở lại vào trong gian thư phòng.

“Vút!”

Đây cũng là lúc gã quay người cuống cuống đưa Sử Linh Yên chạy chết.

Vì Bách Thảo trang là địa hình quá quen thuộc nên gã chỉ sau đôi ba lượt chuyển phương đổi hướng thì đã đưa Sử Linh Yên an toàn ẩn vào một nơi thật khuất.

Sử Linh Yên sợ hãi thì thào :

- Sao không chạy nữa? Liêm nhi không sợ bọn chúng sẽ phóng hỏa thật sao?

Gã để mục sư nương đứng xuống và đáp thật khề :

- Người của Hải Lư bang đã phong tỏa toàn trang, hải nhi lo sợ chạy không thoát. Còn việc phóng hỏa chúng chỉ thực hiện khi nào đã dò xét xong đàn thất. Hải nhi đang mong chúng sẽ tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên. Chỉ như vậy chúng mới đắc ý bỏ đi chẳng quan tâm truy sát chúng ta làm gì.

Sử Linh Yến yên tâm dần :

- Cũng nhờ Liêm nhi khôn khéo và dụng mưu linh hoạt. Nếu không ta thật sự chẳng dám tin vì với cảnh ngộ như lúc này lại thoát.

Gã thờ ra nhè nhẹ tự nhìn lại thanh kiếm đã đoạt của nữ lang :

- Hải nhi chỉ hành động liều. Nếu chẳng đoạt được kiếm và nhất là tận dụng từng yếu điểm của địch nhân thì vị tất được may mắn thoát như thế này.

Sử Linh Yến bỗng nhớ lại :

- Liêm nhi chỉ dọa hay thật sẽ hủy hoại nhan sắc nếu ả lúc này không nhượng bước?

Gã liếc nhìn sư nương :

- Liệu nghĩa mẫu có trách chẳng nếu hải nhi vì bất đắc dĩ đành thực hiện hành vi có phần quá độc ác như thế?

Sử Linh Yến thờ dài :

- Ta trách sao được một khi đã có lần phu quân ta từng giáo huấn bọn Liêm nhi, bảo “nhân với kẻ thù là bất nhân với chính mình”. Nhưng vì Liêm nhi hỏi ta không thể không cần dặn thêm, bản tánh ta dù thế nào vẫn không muốn cùng người khác mua thù chuốc oán. Thế nên khi có thể Liêm nhi cũng chớ quá nặng tay, chỉ trừ phi đó là điều thật sự vạn bất đắc dĩ.

Gã lễ độ gật đầu :

- Nghĩa mẫu vì nguyên do nào để bảo là ngẫu nhiên bị đẩy vào vòng xoáy giang hồ?

Sử Linh Yến cười nhẹ :

- Ta tình cờ tìm thấy Lư Vạn Thế mang thương tích rất nặng. Khi ấy do ta chỉ còn lại một mình, thân sinh phụ mẫu đã lần lượt chu du miền tiên cảnh, vì đang cô đơn nên ta dễ dàng phát sinh lòng hảo cảm và tận tâm chăm sóc cho đáng hùng anh. Đã vậy Lư Vạn Thế lại sợ bị kẻ thù truy sát, cứ nằng nặc nài van ta cùng đưa đi một nơi thật xa, thật vắng để ẩn nấp. Ta đã chấp thuận và tình cờ đưa cả hai đến một chỗ không ngờ lại có ẩn giấu tuyệt học, là một pho kiếm pháp vô danh nhưng được Lư Vạn Thế lúc phấn khích gọi là Yến Oanh Song Kiếm Lư Thanh Sử, ghép từ tính danh của cả hai chúng ta. Vậy có phải tình thế đã ngẫu nhiên đẩy ta vào vòng xoáy giang hồ?

Gã càng nghe càng cảm thấy lạ :

- Vậy là sư phụ từng có cừu nhân? Liệu có phải đây là nguyên nhân khiến sư phụ chấp thuận cùng nghĩa mẫu mai danh ẩn tích những mười năm năm dài?

Sử Linh Yến lắc đầu :

- Đã có lần ta từng hỏi một câu tương tự và được giải thích ấy là vì phu quân ta không nỡ xa cách ta nếu như chưa đào luyện ta thành một cao thủ hữu hạng. Nhưng biết đâu Liêm nhi đoán đúng. Và có lẽ vì bản lĩnh của cừu nhân quá cao minh nên phu quân ta chẳng thể báo thù nếu vẫn chưa có ta cùng hợp lực. Vậy là bằng cách đó, ngày tiếp ngày phu quân ta luôn khích lệ và nhất là tận tâm đào luyện công phu cho ta.

Gã lại hỏi :

- Nghĩa mẫu chỉ luyện theo pho kiếm pháp vô danh hay còn luyện thêm công phu nào nữa?

Sử Linh Yến bảo :

- So về niên kỷ phu quân ta lớn hơn ta những một giáp, thế nên khi chỉ điểm phu quân ta cũng nghiêm khắc chẳng khác gì sư phụ đối với đồ đệ. Và những gì ta được đào luyện cũng chính là các công phu sau này bọn Liêm nhi được phu phụ ta chỉ điểm. Là pho kiếm pháp vô danh ấy với một ít công phu quyền chương khác đủ để vận dụng và thi triển đến thuần thục pho kiếm pháp Yến Oanh. Nhưng sao Liêm nhi quan tâm đến chuyện này? Có phải vì đã phát hiện một vài điều khác lạ?

Gã phủ nhận :

- Chính sự xuất hiện của một hung thủ bí ẩn, sau đó là cái chết đột ngột cùng thảm kịch của sư phụ khiến hải nhi quan tâm và nhất là rất muốn biết cừu nhân từng có của sư phụ là ai.

Sử Linh Yến gượng cười :

- Thế mà ta lại nghĩ Liêm nhi đã phát giác thái độ có phần nào khác lạ của phu quân ta. Riêng về tính danh hoặc nguyên do cùng kẻ nào đó gây thù, có lẽ vì ta chẳng bận tâm hỏi nên sư phụ của Liêm nhi chưa một lần nào thổ lộ.

Chợt gã khề kêu :

- Có tiếng chân người?! Nghĩa mẫu hầy có, đừng để phát ra tiếng động.

Vừa lúc đó có tiếng của Cửu Chi Lão Tà trầm trầm đưa đến :

- Lạ thật. Không lẽ lời thú nhận của gã Tam Quái chỉ là bịa đặt. Nếu không Lưu Vạn Thế còn có thể giấu Vạn Niên Sâm Vương ở đâu?

Tiếp theo là tiếng cười khẩy của nữ lang từng được Cửu Chi Lão Tà gọi một cách tôn kính là nhị tiểu thư :

- Bách Thảo trang vốn nhỏ bé và vô danh. Nếu như không tìm thấy Vạn Niên Sâm Vương cất giấu ở đây, có nghĩa là Lưu Vạn Thế không hề đắc thủ Sâm Vương Vạn Niên. Chúng ta chỉ phí công một cách vô ích, lại còn mất một thanh kiếm vào tay một gã tiểu tót vô danh. Tức chết đi được.

Cửu Chi Lão Tà cười hà hà :

- Chỉ một thanh kiếm nào có sá gì. Sẽ hệ trọng hơn nếu như diện mạo kia thật sự bị hủy hoại. Mà này, tiểu tử kẻ cũng khá đấy chứ? Nếu Lưu Vạn Thế vì đã chết nên lập tức lưu danh đến vạn thế thì tiểu tử ấy, giả như được ai đẩy đào luyện đến nơi đến chốn ắt hẳn cũng có ngày rạng danh. Có đúng chẳng? Hà... hà...

Nữ lang vẫn lại :

- Nữ nhân nào mà chẳng chú trọng giữ gìn diện mạo? Điều đáng nói là vẫn có người để một gã vô danh với một hai chiêu kiếm cũng vô danh không kém làm cho mất thể diện, đến nỗi đã để cho gã không chỉ tẩu thoát một mình mà còn mặc tình mang theo thêm một người nữa. Thật đáng hổ thẹn.

Cửu Chi Lão Tà hết cả cười, đành tìm lời giải thích với thanh âm giọng nói mỗi lúc một xa dần :

- Gã vẫn hờm mãi ngay phía ngoài, khi đã liều thì dù một cũng lợi hại như thể hai ba. Huống hồ khi ấy Vạn Niên Sâm Vương quả có sức thu hút kỳ lạ. Nếu chẳng phải vậy gã đâu dễ chạy thoát. Tóm lại gã đúng là khá, dù lâm nguy vẫn khéo vận dụng thủ đoạn. Thử hỏi nào ai dám nghĩ gã chỉ giả vờ nấp bên ngoài nhưng kỳ thực đã cứ len lén bỏ đi thì chẳng ai hay biết từ lúc nào...

Thanh âm nhỏ dần rồi chẳng còn nữa làm cho gã Phong Gia Liêm phập phồng lo sợ :

- Bọn chúng chẳng tìm thấy điều cần tìm. Nghĩa mẫu mau nằm lên lưng hải nhi. Chúng ta phải thoát nhanh trước khi bọn chúng vì quá tức giận rất có thể sẽ phóng hỏa.

Sử Linh Yên sợ hãi vội nằm phục lên lưng gã :

- Hãy thoát nhanh. Ta chỉ làm phiền Liêm nhi một lần này nữa thôi. Vì sau đó ta thà tìm một nơi yên tĩnh lưu ngụ vĩnh viễn chứ quyết chẳng dây vào giới giang hồ đầy hung ác và hiểm độc.

Do sợ Bách Thảo trang sẽ bị phóng hỏa thật nên gã chạy tận lực bình sinh chẳng cần che giấu hành tung, cũng chẳng lo ngại bởi tiếng động phát ra từ những bước chân dập dồn.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Những ẩn tình dần dần hé lộ - Quanh quẩn vẫn chưa thoát dịch nhân

Khi vượt thoát, gã dừng lại, dù thở hồng hộc vẫn bật cười, tự mai mỉa bản thân :

- Hải Lưu bang ngoài một lão một ả lúc này... Làm gì có thêm nhân vật thứ ba nào... Bảo là phong tỏa khắp xung quanh... Thật không ngờ đối với bốn trang, tuy cho là vô danh và bé nhỏ nhưng Hải Lưu bang vẫn dùng thủ đoạn. Hà hà...

- Tiểu tử nguoi là đệ tử của Lưu Vạn Thế? Tính danh nguoi như thế nào? Bản lãnh ra sao đến nỗi dám bảo bốn bang phải dùng thủ đoạn?

Nhìn về hướng xuất phát câu chất vấn, gã thất kinh vì thấy có đến ba nhân vật cùng hiển hiện và người nào người nấy đều có sắc diện lạnh lùng hoặc khó đăm đăm. Thế nên gã vội thủ kiếm, chân lùi dần như thể toan chạy :

- Tại hạ hành bất cải danh, tọa bất cải tính, đích thị Phong Gia Liêm, đệ tử thứ hai của sư phụ Lưu Vạn Thế. Chư vị dù đông hơn hoặc có thủ đoạn như thế nào cũng đừng mong dễ dàng uy hiếp tại hạ.

Một nhân vật cười khẩy :

- Uy hiếp người để làm gì trong khi bọn ta chỉ muốn cùng người thương lượng. Trừ phi người cố ý khước từ, nghĩa là rượu mời không uống, chỉ muốn uống rượu phạt. Hừ.

Gã vẫn tiếp tục dịch lùi, miệng thì bật quát, tỏ rõ thái độ :

- Tổng hộ pháp và nhị tiểu thư của chư vị đã tự thân kiểm tìm. Nhưng nếu không phát hiện Sâm Vương Vạn Niên thì điều đó có nghĩa là đã bị kẻ khác phổng tay trên. Giữa tại hạ và chư vị liệu có gì để thương lượng chẳng? Đừng dùng lời lẽ thuận tai mong mê hoặc tại hạ.

Những nhân vật nọ nhìn nhau và cuối cùng cũng nhân vật lúc nãy lại lên tiếng với gã :

- Tổng hộ pháp của bốn bang đã từng đến đây? Người đã nhìn thấy thật sao? Nếu vậy, nhờ đâu sinh mạng vô dụng của người vẫn còn?

Gã không lùi nữa, kể cả giọng nói cũng thêm tự tin :

- Tại hạ dù vô dụng vẫn có cách tự bảo toàn tính mạng. Huống hồ Cửu Chỉ Lão Tà, có phải đây là ngoại hiệu của Tổng hộ pháp chư vị, cũng đâu phải loại người từ tâm, dễ dàng để tại hạ thoát thân.

Nhân vật nọ chột dạ, tự tiến dần về phía gã :

- Người có thể thoát khỏi tay Tổng hộ pháp bốn bang, đủ hiểu bản lĩnh cũng có đôi chút thành tựu. Lại đây. Chỉ cần người qua được ba chiêu cùng ta, hãy yên tâm, ta hứa sẽ để người ung dung ly khai, muốn đi đâu tùy ý. Và ngược lại mệnh hệ người dù có thể nào thì chỉ có thể tự trách bản thân người quá ngông cuồng, nói một tác đến trời, kỳ thực chỉ là phường giá áo túi cơm, cũng như Lưu Vạn Thế sư phụ người.

Gã nổi giận :

- Đừng có nói chỉ có ba chiêu, tại hạ dù có liều chết cũng không thể để bất luận ai miệt thị xem thường gia sư. Hãy xuất thủ đi.

Nhân vật nọ bật cười :

- Đừng vội, một khi trên lưng người hãy còn cồng một người. Và cũng đừng lo, bọn ta dù gì vẫn là cao thủ hữu danh, quyết chẳng dùng thủ đoạn hoặc nhân lúc người giao đấu để lén hạ thủ mụ kia, là nghĩa mẫu của người đúng không? Hãy bình tâm và cố giữ làm sao qua được ba chiêu đúng như ta đã đề xuất. Ha... Ha...

Gã đành đặt Sử Linh Yến xuống :

- Nghĩa mẫu xin chớ trách. Vì hài nhi không cam tâm nghe kẻ khác điểm nhục sư môn.

Sử Linh Yến gượng cười :

- Ta cũng có tâm trạng tương tự. Chỉ tiếc không thể giúp ích gì cho Liêm nhi.

Gã thờ ắt ra một loạt :

- Chỉ cần nghĩa mẫu ưng thuận cũng là giúp hài nhi khá nhiều.

Đoạn gã thủ kiếm, tiến dần về phía đối thủ, một nhân vật không chỉ có niên kỷ gấp đôi gã mà dường như thân thủ bản lĩnh cũng cao minh hơn thập phần :

- Quân tử nhất ngôn, tại hạ hy vọng sẽ chẳng bất luận ai trong chư vị thừa cơ hội gây phương hại đến nghĩa mẫu.

Nhân vật nọ cười nhạt :

- Hãy nghe cho rõ, bọn ta là thủ hạ thân tín của Bang chủ Hải Lưu bang, tuy đối với kẻ thù thì hạ sát chẳng chùn tay, nhưng chưa bao giờ bội tín, nhất là đối với hạng vô dụng tiểu tốt như Phong Gia Liêm người. Hãy tự lo cho sinh mạng của bản thân trước khi nghĩ đến bất luận ai khác, kể cả nghĩa mẫu người. Động thủ đi, để xem người có chiêu số gì đáng kể.

Gã rất tự tin, khoa nhanh một chiêu kiếm Yên Oanh :

- Đây là chiêu Bình Phi Tiểu Yến. Mong được chỉ giáo.

“Vù...”

Nhân vật nọ đang chú tâm nhìn vệt cười ngất và không màng ứng phó chỉ bước lùi :

- Phải chăng người đang thi triển cái gọi là Yên Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử do sư phụ người chỉ điểm? Quả là chiêu số lợi hại. Ha... Ha...

Gã hiểu ngay đó là tiếng cười mỉa mai hơn là miệt thị. Thế nên thay vì giận, gã chột hươi kiếm, thi triển luôn chiêu thứ hai.

- Đừng vội cười, vì đâu đã hết ba chiêu như hạn định. Đờ!

“Vù...”

Nhân vật nọ vẫn cười và tiếp tục bước lùi, quả nhiên là thái độ thật sự xem thường chiêu số cũng như cung cách phát chiêu đang do Phong Gia Liêm đốc toàn lực thi triển :

- Ta vẫn giữ lời và chỉ ra tay khi ngươi thực hiện hết ba chiêu. Hãy tiếp tục đi. Ha... Ha...

Lần này thì gã giận, đổi nhanh sang chiêu số thứ ba :

- Chỉ e tôn giá chẳng còn cơ hội. Đờ!

“Vù...”

Nhưng dù thế, nhân vật nọ cứ không ngớt cười, đồng thời còn ung dung khoa nhẹ hữu thủ, xuất phát kỳ chiêu, chòn vòn và biến ảo chờ sẵn chiêu kiếm của gã Phong Gia Liêm sắp ập đến :

- Chính tiểu tử ngươi mới không còn cơ hội nếu vẫn vẫn dụng mãi những chiêu kiếm quá ư vô dụng như thế này. Xem đây. Ha... Ha...

Và đột ngột gã biến chiêu, khiến thức kiếm tuy không nhanh hơn nhưng bỗng hóa nên lợi hại khác thường. Với bằng chứng là nhân vật nọ vụt ngưng cười, thay thế vào bằng tiếng suýt xoa đầy kinh ngạc :

- Khá lắm. Tiểu tử ngươi thật khéo giả vờ. Nhưng ba chiêu của ngươi đã hết, đành chấp nhận vận số dành cho ngươi thôi. Đi!!

Nhưng nhân vật nọ chưa kịp động thủ thì đúng như lời gã lúc nãy đã nói trước, nhân vật nọ hoàn toàn chẳng còn cơ hội do đột nhiên bị mũi kiếm của gã đâm ngay vào đại huyệt Khí Hải và đúng lúc chạm vào gã bảo :

- Đa tạ đã nhượng chiêu. Tại hạ có thể tin vào lời tôn giá hứa hay cứ như thế này uy hiếp mãi?

Nhân vật nọ chấn động, mặt tái xanh, sợ đến nỗi không thể cất thành lời.

Ngược lại, có tiếng quát giật giọng gọi gã :

- Ngươi đã dùng thủ đoạn, phải chăng muốn bọn ta bội tín, đành hạ sát nghĩa mẫu của ngươi trước?

Gã giật mình, nhưng thay vì có phản ứng phát tác thì chỉ thờ dài và từ từ thu kiếm :

- Hải Lưu bang chừ vị chẳng một ai đáng mặt quân tử. Được lắm, hãy tùy tiện giết tại hạ trước. Chỉ như thế tại hạ mới kịp chuẩn bị chờ đón sẵn nghĩa mẫu dưới cửu tuyền.

Được gã thu kiếm, nhân vật nọ vẫn còn tái mặt, bỗng gay gắt gọi hai nhân vật đồng bọn :

- Ta đã bại vì quá kinh suất. Nhưng đâu thể vì thế hai ngươi biến ta thành trò cười ngay trước mặt tiểu oa nhi. Hãy lui ngay và khi chưa có chủ ý của ta bất luận ai cũng không được động chạm hoặc gây phương hại đến nghĩa mẫu gã.

Gã đang lúc chờ chết, nhờ thế có cơ hội quay lại nhìn sử Linh Yến quả nhiên đang bị hai nhân vật còn lại uy hiếp sinh mạng. Và khi nghe nhân vật nọ quát, gã nhìn thấy hai nhân vật kia cùng ngẩn ngời. Sau đó có một nhân vật lên tiếng phản bác :

- Sao lão Trương chưa gì nhận bại? Rõ ràng tiểu tử đã dùng thủ đoạn, vờ như kém bản lĩnh, mãi tới chiêu tối hậu mới đặt lão Trương vào tử cảnh. Đâu lẽ nào chúng ta chịu kém một tiểu tử vô danh?

Nhân vật nọ cười khan :

- Lão Hà ngươi nếu biết nói như thế thì có gì bảo Trương Y Bình ta đừng nhận bại? Đừng quên trong giao chiến, bất luận là cuộc chiến nào, bại vì kinh suất là điều đáng tự trách thân hơn là dối lờ hoặc cho hoàn cảnh hoặc bản lĩnh. Há lẽ lão Hà ngươi không thừa nhận đạo lý này?

Đoạn Trương Y Bình lạnh lùng nhìn gã Phong Gia Liêm :

- Ta không bội tín và vẫn để ngươi tùy tiện ly khai, chỉ với một điều kiện là ngươi phải để ta tiếp tục lĩnh giáo kiếm pháp của ngươi, dù một chiêu cũng được.

Gã ngáp ngừng :

- Vận nhất tại hạ bại thì sao?

Trương Y Bình bữu môi :

- Đừng nghĩ ta nhân cơ hội này hạ thủ ngươi. Ngươi như ngươi không đáng đầu. Nhưng ta cũng không đoan quyết ngươi sẽ vô sự. Thế nên, hậu quả nặng nhẹ thế nào là tùy thuộc vào chân tài thực học của ngươi. Sau đó ngươi sẽ đi, dù là bằng tứ chi ta vẫn để ngươi đi, quyết không truy đuổi hoặc tìm cách sát hại.

Gã bắt đầu nghe lạnh :

- Nếu tại hạ không chấp thuận tiếp chiêu? Lời đã hứa của tôn giá liệu có thay đổi?

Trương Y Bình cười phá lên :

- Dĩ nhiên ta không bao giờ thay đổi. Chỉ có điều ta sẽ càng minh bạch một Lưu Vạn Thế vô dụng hiển nhiên không thể nào đào tạo nổi một đệ tử hữu dụng. Ngươi rõ rồi chứ? Đi hay ở đều tùy ngươi. Ha... Ha...

Gã mím môi ngẫm nghĩ, đoạn quả quyết gật đầu :

- Nhưng tại hạ cần thỉnh ý nghĩa mẫu. Được chứ?

Và gã quay lại chỗ nghĩa mẫu :

- Hải nhi tuy có nhiều nghi vấn nhưng trước mắt chỉ mong được toại nguyện một. Đây là...

Sử Linh Yên ngắt lời gã :

- Ta đã hiểu, nhưng lúc này không tiện giải thích, chỉ mong Liêm nhi cẩn trọng và tự định đoạt đầu là điều cần làm.

Gã thờ ra :

- Hải nhi chỉ vì thanh danh của sư phụ, của Bách Thảo trang, thế nên đành tận lực cho dù khó đoán biết hậu quả. Nếu như hải nhi có mệnh hệ nào, e khó lòng báo đáp công ân dưỡng dục bấy lâu nay của nghĩa mẫu. Hãy cho hải nhi nghe chủ ý của nghĩa mẫu.

Sử Linh Yên thờ dài :

- Ta không có chủ ý nào ngoài lời vừa nói. Và nếu Liêm nhi phải chết vì bảo vệ thanh danh của cho phụ quân ta, hãy tin rằng chốn cửu tuyền sẽ có ta đồng hành cùng Liêm nhi.

Trương Y Bình kêu kinh ngạc :

- Nghĩa mẫu ngươi là Sử Linh Yên, cùng Lưu Vạn Thế xưng là Yên Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử? Sao ta vẫn nghe mục chỉ là sư nương của ngươi?

Gã chống kiếm đứng lên, quay lại đối diện cùng Trương Y Bình :

- Đừng quá ngạc nhiên, không những thế, nếu gia sư đừng sớm uống mạng, chỉ vì lòng tham của những nhân vật tương tự Hải Lư bang, thì hôm nay, ắt hẳn gia sư cũng toại nguyện, ưng thuận được tại hạ gọi là dưỡng phụ, hoàn toàn xứng đáng với ngàn ấy năm dài cưu mang dưỡng dục tại hạ từ bé cho đến lúc có được vóc dáng hình hài này.

Trương Y Bình lạnh giọng :

- Ta không ngạc nhiên, chỉ bất ngờ vì đã lỡ hứa buông tha cho cả ngươi lẫn mục kia, là nhân vật thật ra bổn bang đang cần giữ lại hầu dò hỏi về hạ lạc đích thực của Vạn Niên Sâm Vương.

Gã biến sắc :

- Phải chăng muốn ám chỉ một lần nữa tôn giá sắp thay đổi chủ ý?

Trương Y Bình chợt hỏi :

- Ngươi không muốn báo thù, ít nhất là cho hai kẻ đồng môn ngươi quả thật đã do bổn bang hạ thủ?

Gã hít vào một hơi thật sâu :

- Đa tạ tôn giá nhắc nhở. Nhưng tại hạ tự lượng sức, biết chưa thể báo thù vào lúc này. Thế nên, bất luận tôn giá nói như thế nào, tại hạ vẫn tin và nhất là hy vọng tôn giá sẽ giữ lời. Hãy tiến chiêu nếu đó là điều tôn giá muốn. Và nhớ, chỉ cần tại hạ qua được lần này, mai hậu khi gặp lại, có thể nói trước một điều, rằng tại hạ sẽ là nhân vật chủ động tâm thù, quyết đối đầu cùng quý bang Hải Lư.

Trương Y Bình cười ngạo nghễ :

- Ngươi quả có khí phách. Nhưng nếu vậy thì sao vừa rồi ngươi lại có lời thật sự quá bi quan, tự hồ ngươi sắp cùng nghĩa mẫu ngươi mãi mãi từ biệt?

Thế nên, theo ta nghĩ, người đừng mong còn cơ hội nào khác. Ha... Ha...

Gã vụt chớp mắt. Và sau đó, khi bắt đầu thủ kiếm, gã bắt chợt tỏ lộ :

- Tại hạ không hề bi quan. Trái lại vì biết rằng kiếm pháp do gia sư truyền thụ là quá kém, có chăng chỉ được tại hạ tự mình biến cải đi đôi chút, nên đối với tôn giá e cũng chỉ là trò trẻ con. Vì thế, thà chuẩn bị trước mọi tình huống hơn là để quá muộn, có hối hận cũng không kịp. Tại hạ vẫn là kẻ xuất thủ trước chẳng?

Trương Y Bình thoáng cau mặt :

- Gì nữa đây? Lại thủ đoạn vờ khiêm tốn để ta tiếp tục chủ quan kinh suất như lúc nãy chăng? Nhưng bất luận như thế nào, sẽ rất khó tin nếu một lần nữa ta để người đắc thủ. Xuất chiêu đi.

Dường như chỉ chờ có thế, gã lập tức bạt kiếm xuất chiêu :

- Tại hạ không hề khiêm tốn. Và bằng chứng là đây, với chiêu kiếm Loạn Yến Hí Hoa đã được tại hạ biến cải như thế này. Đờ!

“Vù...”

Đúng với danh xưng của chiêu kiếm, gã bắt đầu vung loạn, tạo nên một màn kiếm quang tuy dày đặc nhưng với bất luận ai khác nếu là cao thủ thì thoát nhìn vào liền nhận thấy ngay chỗ yếu kém của chiêu kiếm là quá rời rạc.

Trương Y Bình cũng vì nhận ra điều đó nên bật cười :

- Ta quyết giữ lời, nghĩa là người đừng mong đắc thủ. Xem chừng. Ha... Ha...

Và Trương Y Bình quật tung ra một kinh, công thẳng vào giữa màn kiếm quang do quá rời rạc nên lộ nhiều sơ hở.

“Ào...”

Nhưng gã chợt nghiêng rặng, môi mím chặt và tận lực biến chiêu, làm cho màn kiếm quang đang rời rạc, nhất là đang bị ngọn uy kinh của Trương Y Bình mãnh liệt xộc vào công phá, vụt hợp lại thành một tia chớp kiếm duy nhất, cố xuyên qua màn kinh, chạm thẳng vào Trương Y Bình. Chỉ khi tia chớp kiếm có thể xuyên thấu qua màn kinh, gã mới hé miệng bật thét :

- Khai!!

“Vù...”

Trương Y Bình giật mình, vội dịch lùi về dù chỉ nửa bước chân cũng đủ tạo khoảng cách an toàn giữa bản thân và đầu mũi kiếm sắc nhọn. Đồng thời Trương Y Bình còn quát, khi nhấn thêm chân lực vào chuồng kinh :

- Người còn không mau nằm xuống. Trúng!

“Ào...”

Ngọn kinh tăng thêm uy lực, cuộn thật nhanh vào gã Phong Gia Liêm và chấn mạnh tạo nên tiếng âm âm.

“Bùng!!”

Có thể chấn lực quá mạnh làm gã lơi tay kiếm? Nhưng thanh kiếm thay vì rơi xuống đất lại đột nhiên bay đi, xé toang màn kinh, lao cắm vào Trương Y Bình.

“Vụt!!”

Trương Y Bình biến sắc, vội lùi thêm nữa, không phải một mà phải đến đôi ba bước, và vừa lùi vừa cố tìm cách hoặc Chop hoặc đẩy bật thanh kiếm nọ qua một bên :

- Khá lắm Hừ! Và Trương Y Bình toại nguyện khi cuối cùng cũng đập tay đúng vào chuôi kiếm, chỉ đề mũi kiếm chạm phốt qua y phục và không chút hề hấn.

“Choang...”

Nhìn kiếm rơi xuống đất. Trương Y Bình nhẹ thở phào :

- Đây là cung cách người biến cải chiêu kiếm? Chấp nhận mất kiếm miễn được cùng đối phương mạng đối mạng?

Và Trương Y Bình thực sự ngạc nhiên khi nghe tiếng gã đáp, bằng giọng nói hầu như bình thường, lẽ ra phải thêu thảo khó nhọc do bị kích một chuồng :

- Rất tiếc tại hạ chưa đủ nội lực. Nếu không, cả kiếm lẫn người ắt đã cùng lao vào, làm gì có chuyện để mất kiếm.

Trương Y Bình nhìn gã :

- Người vẫn vô sự?

Gã gượng cười :

- Tại hạ hãy còn chi trì được. Thật thất vọng vì chỉ có thể làm hỏng y phục tôn giá. Tại hạ đi được chưa?

Trương Y Bình liếc nhanh xuống y phục :

- Y phục của ta ư?

Và khi phát hiện chỗ y phục từng bị mũi kiếm chạm phốt quả nhiên có dấu cửa rách, Trương Y Bình tái mặt, đành hậm hực ra lệnh cho đồng bọn :

- Đi. Hừ!

Lão Hà, một trong hai nhân vật nọ chột lên tiếng :

- Nhưng lệnh của Bang chủ...

Trương Y Bình cười khô :

- Hà lão đệ thấy ta mất thể diện chưa đủ ư? Huống hồ như tiểu tử vừa nói, Tổng hộ pháp đã đến và không tìm thấy gì. Vạn Niên Sâm Vương ắt cũng đã rơi vào tay kẻ bí ẩn. Tự ta sẽ có cách giao phó minh bạch cùng Bang chủ.

Lão Hà dần giọng :

- Lời của tiểu tử chỉ là bịa đặt, há lẽ lão Trương tin thật sao? Trái lại, Hà Thụ Toàn này tin rằng Vạn Niên Sâm Vương đã do tiểu tử lên chiếm hữu. Nếu chẳng phải thế, có sao một chương của lão Trương hầu như vô dụng đối với gã? Ta nói đúng chẳng, tiểu tử nhiều thủ đoạn kia?

Gã cười lạt :

- Nói đi nói lại, có phải dụng tâm của chư vị vẫn là bội tín, không màng giữ lời đã hứa, vì tại hạ chỉ là hạng tiểu tốt vô danh?

Trương Y Bình cũng bắt đầu động tâm :

- Người nên giải thích rõ về nguyên nhân khiến người vô sự. Nếu không...

Gã chột tiến nhanh đến chỗ thanh kiếm và cúi xuống nhặt lên :

- Chư vị bất tất phí lời. Vì nếu có sự xuất hiện của Cửu Chỉ Lão Tà còn chưa khiến chư vị tin thì dù tại hạ giải thích thế nào cũng chỉ hoài công vô ích.

Lão Hà đảo người tiến đến :

- Tiểu tử người thật ngông cuồng ngạo mạn. Nếu Cửu Chỉ Lão Tà quả thực có xuất hiện thì sinh mạng người liệu còn bảo toàn được chẳng? Hay người muốn nói cũng nhờ thủ đoạn kiến Cửu Chỉ Lão Tà vì thất thủ đánh phá lệ bỏ qua cho người?

Gã lập tức thi triển kiếm chiêu :

- Tại hạ vì kém lực, có dụng mưu để tự bảo toàn sinh mạng thì đã sao? Không những thế, đây là thanh kiếm do tại hạ tự tay đoạt lấy từ một nữ lang, được Cửu Chỉ Lão Tà gọi là nhị tiểu thư. Chư vị muốn nghĩ sao thì nghĩ. Đờ!

“Vù...”

Lão Hà Thụ Toàn cười vang, tung song thủ, thi triển những loạt chiêu cảm nã, hăm hở chop vào tay cầm kiếm của gã Phong Gia Liêm :

- Người càng nói càng hoang đường. Nhị tiểu thư của bốn bang bình sinh không cần mang theo khí giới. Mà có chẳng nữa, ngữ người liệu đủ tư cách cướp đoạt ư? Hạng khoái lác như người thật đáng chết. Ha... Ha...

“Ào... Ào...”

Gã rất phần nộ, ráo riết thi triển kiếm pháp, không chỉ mong hóa giải những chiêu cảm nã lợi hại của đối phương mà còn muốn cho đối phương rõ gã không phải loại người khoái lác :

- Phong Gia Liêm ta bình sinh chưa từng nói dối, dù chỉ nửa lời. Ta thà chết quyết không chịu si nhục.

Nhưng Hà Thư Hoàn vì đã nhanh chóng tiếp cận sát gần thế nên dễ dàng chiếm ưu thế qua những chiêu cầm nã càng lúc càng biến hóa lợi hại khó lường.

Và đột ngột, thanh kiếm của gã bị Hà Thư Hoàn chộp cứng :

- Buông!

Cùng lúc đó tả thủ của Hà Thư Hoàn cũng vỗ mạnh vào người gã.

“Bung!!”

Gã bị chấn lui, vừa lao đảo lui vừa miệng thò ra vài ngụm huyết :

- Ọe...

Trong khi ấy, Hà Thư Hoàn vì đoạt được kiếm nên cười đắc ý :

- “Thanh thượng quang tâm”, rõ ràng chỉ là thanh kiếm có xuất xứ từ phái Nga Mi, sao ngươi dám bảo là đã đoạt của nhị tiểu thư bổn bang? Không là khoác lác ư? Ha... Ha...

Gã đang gắng gượng ổn định cước bộ, cũng là đè nén cơn sôi trào của khí huyết, vì nghe rõ lời Hà Thư Hoàn vừa nói nên thất kinh và ngạc nhiên :

- Chẳng phải bốn chữ đó là do nhị tiểu thư quý bang tự tay khắc vào lam đầu sao? Trương Y Bình mỗi lúc này mới bật lên tiếng quát :

- Ngươi thật sự không biết mọi thanh kiếm do phái Nga Mi sở hữu đều có khắc bốn chữ “Thanh thượng quang tâm” sao? Nói mau, kiếm này là do ngươi đoạt hay chỉ ngẫu nhiên ngươi nhặt được?

Gã giật mình, quay lại nhìn nghĩa mẫu :

- Chúng ta đã bị lừa? Nhưng sao Nga Mi phái cũng muốn chiếm hữu Vạn Niên Sâm Vương?

Sử Linh Yến vùng biển sắc :

- Thảo nào quanh Bách Thảo trang không hề bị phong tỏa bao vây như lời của kẻ đã mạo nhận Cửu Chỉ Lão Tà từng thốt. Liêm nhi, hay hung thủ đã thâm sát phu quân ta chính là Nga Mi phái?

Hà Thư Hoàn tái mặt, vừa liếc nhìn Trương Y Bình vừa gằn giọng hỏi ngược lại Phong Gia Liêm :

- Ngươi khẳng định đây là thanh kiếm đã đoạt từ tay một nữ lang?

Trương Y Bình hiểu ý Hà Thư Hoàn muốn đề cập đến điều gì :

- Đệ tử phái Nga Mi đa phần đều thí phát, nếu muốn để tóc và hoàn tục, không thể trong một sớm một chiều. Phải chăng hai kẻ mạo nhận là người bổn bang vừa có liên quan vừa chỉ là nữ đệ tử chưa thật sự nhập môn của phái Nga Mi?

Gã lắc đầu, đồng thời còn bắt ngờ cất nhẹ giọng hỏi Trương Y Bình :

- Có phải Cửu Chỉ Lão Tà là nhân vật vì bị thiếu mất một ngón tay nên tự nhận như thế?

Trương Y Bình bỗng nhìn qua Hà Thư Hoàn :

- Hãy mau thỉnh ý Bang chủ, cần khẩn trương truy tìm ngay nhân vật cũng có chín ngón tay như Tổng hộ pháp.

Hà Thư Hoàn chuyển mục quang qua nhìn gã Phong Gia Liêm :

- Phần gã, chúng ta nên định đoạt như thế nào?

Gã tái mặt, tự lui dần về phía nghĩa mẫu Sử Linh Yến :

- Tại hạ đã bị lừa, quả nhiên Vạn Niên Sâm Vương là do hai kẻ giả danh kia chiếm đoạt. Chư vị há lẽ quyết nuốt lời?

Trương Y Bình bối rối :

- Được rồi, ta tha cho ngươi nửa ngày còn lại để tự tìm cơ hội thoát thân. Và sau đó kết quả thế nào tùy vào phúc phận của ngươi. Hãy chạy đi và đừng lập lại nữa, bảo bọn ta bội tín nuốt lời.

Và để tránh khó xử cho bản thân, Trương Y Bình vừa dứt lời lập tức bỏ đi.

Gã không bỏ lỡ cơ hội, hướng hồ Hà Thư Hoàn và nhân vật thứ ba hiện vẫn còn lưu lại, gã vội đỡ Sử Linh Yến lên lưng :

- Nghĩa mẫu yên tâm. Chỉ cần còn một hơi thở hải nhi quyết chẳng để ai gây phương hại đến nghĩa mẫu. Chúng ta đi.

Hà Thư Hoàn bật cười và ném trả cho gã thanh kiếm :

- Ngươi tự lo thân vị tất đã xong, đèo bồng làm gì cho thêm cực. Nhưng dù sao, ngươi cũng là kẻ có nghĩa khí. Ha... Ha... Hãy giữ kiếm, để lại có cơ hội hoàn thành nghĩa vụ một hiếu tử. Và đừng quên ngươi chỉ có nửa ngày thôi. Ha... Ha...

Và Hà Thư Hoàn cùng nhân vật nọ lập tức bỏ đi, một hành vi cũng ít nhiều tạo ngạc nhiên cho gã.

Như đoán hiểu tâm trạng gã, Sử Linh Yến bỗng lên tiếng, sau khi đã được gã công đi một đôi khá xa :

- Những nhân vật võ lâm, nhất là Hải Lưu bang đa phần đều có tâm cơ thủ đoạn khó lường. Phải chăng Liêm nhi đang có tâm trạng phần nào cảm kích họ đã tỏ ra quá rộng lượng?

Gã chợt dừng bước :

- Họ là thù nhân, tam sư muội và đại sư huynh đều do họ đã tử, hải nhi nào dám quên. Có chăng, vì họ đầy nghĩa khí, lại biết tuân thủ chữ tín. Điều làm cho hải nhi băn khoăn nghĩ ngợi là sau này có cần dung tha họ, chỉ ít một lần?

Sử Linh Yến ngạc nhiên :

- Mạng số chúng ta e khó thoát hết đêm nay, Liêm nhi nói như thế đã có phương cách hữu hiệu để đối phó họ?

Gã chỉ lên tiếng, đáp sau một thoáng thờ người ngẫm nghĩ :

- Sẽ chẳng ai nghĩ hải nhi dám liều lĩnh quay trở lại Bách Thảo trang. Nếu nghĩa mẫu ưng thuận xin cứ để hải nhi hành động.

Sử Linh Yến ngỡ ngàng, và bất ngờ thì thảo vào tai gã :

- Đã lâu lắm rồi ta cũng từng nghe phu quân ta nói một câu tương tự. Bảo rằng chỗ nguy hiểm nhất nếu biết tận dụng sẽ trở thành chỗ an toàn. Hãy cư thế mà hành động. Chỉ mong đây sẽ là cơ hội để ta thay mặt phu quân sửa chữa sai lầm. Đi đi.

Gã khản trương quay lại, vừa đi vừa chú tâm nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh. Tuy thế gã vẫn tìm dịp hỏi nghĩa mẫu :

- Sửa chữa sai lầm? Phải chăng nghĩa mẫu muốn ám chỉ những nghi ngờ sư phụ luôn dành cho bản thân hải nhi?

Sử Linh Yến thờ dãi :

- Chỉ vì nghi ngờ nên phu quân ta nào đã truyền thụ toàn bộ pho kiếm pháp vô danh cho Liêm nhi? Ta muốn nhân cơ hội này bỏ khuyết lại, thay mặt phu quân, quyết định thành toàn cho Liêm nhi?

Gã thật sự ngạc nhiên :

- Nhưng nếu vậy, không lẽ sư phụ cũng nghi ngờ luôn tam sư muội và đại sư huynh? Vì cả hai vẫn được chỉ điểm chung một kiếm pháp như hải nhi, hoàn toàn không có khác biệt?

Sử Linh Yến bối rối :

- Ta chỉ nghe toàn những lời than phiền về riêng Liêm nhi. Và thật lạ, tại sao ta không nhận ra kể cả Xuân nhi lẫn Thạch nhi cũng bị phu quân ta giấu bớt võ công khi được truyền thụ? Trừ phi ở phu quân ta còn nhiều ẩn tình chưa tỏ lộ, kể cả đối với ta.

Gã chợt hỏi :

- Nghĩa mẫu có thể đọc cho hải nhi nghe lại toàn bộ kiếm quyết?

Sử Linh Yến bảo :

- Pho kiếm pháp gồm những hai phần và theo giải thích của phu quân ta thì là Cương

- Nhu hữu biệt. Vì ta chỉ chuyên luyện nhu kiếm nên cơ hồ không có dịp đọc qua kiếm quyết của phần còn lại. Là thế này.

Gã lắng nghe kiếm quyết phần nhu, sau đó lặc đầu :

- Kiếm quyết này thật thâm sâu uyên ảo. Vậy thì tại sao nghĩa mẫu dù luyện xong, lúc thi triển lại chẳng đủ biến ảo lợi hại lẽ ra phải có? Sư phụ có bao giờ nói với nghĩa mẫu những nhận định tương tự chẳng?

Sử Linh Yến thừa nhận :

- Có. Và nguyên do chỉ vì ta thiếu hòa hảo, cũng phần nào vì không có phần kiểm pháp đương cương hỗ trợ. Đây là theo lời phu quân ta giải thích.

Gã lấy làm lạ :

- Kể cả sư phụ lúc dụng kiếm đối địch cũng chưa đủ lợi hại. Điều đó hài nhi đã thấy, lúc sư phụ đối phó một cách khó khăn cùng hai lão Đại Quái - Nhị Quái.

Sử Linh Yên vụt chép miệng :

- Ất là do tư chất. Sư phụ của Liêm nhi từng lo ngại, sợ Liêm nhi vì có tư chất vượt trội hơn ất sẽ có lúc đạt thân thủ hơn hẳn phu phụ ta. Thế nên phu quân ta mới tự ý giấu bớt kiếm quyết chắc?

Gã thở dài :

- Hài nhi lo báo đền thâm ân e còn chưa đủ, làm gì dám sinh nhĩ tâm, trở mặt với nhĩ vị lão nhân gia. Nhưng Bách Thảo trang đã xuất hiện trước mặt, nghĩa mẫu bảo chúng ta nên tạm ẩn ở đâu bên trong trang?

Sử Linh Yên chột than :

- Đây là nơi chúng ta hằng lưu ngụ. Ai dám ngờ rồi có đến một lúc cả chúng ta cũng phân vân, không biết nên ngụ ở đâu ngay bên trong nhà của chúng ta. A..., thế sự đã đến hồi điên đảo như vậy sao?

Gã chột báo :

- Ở gian từ đường của Lưu gia, ngay đêm qua hài nhi tình cờ phát hiện một điều rất kỳ lạ, có thể kể cả sư phụ cũng không ngờ. Hay là để hài nhi đưa nghĩa mẫu tạm ẩn thân ở đây?

Sử Linh Yên dường như không quan tâm :

- Như thế cũng được. Tùy Liêm nhi quyết định.

Gã vòng theo lối hậu, len lén quay trở lại gian từ đường Lưu gia :

- Thật may. Vẫn chưa ai phát hiện mưu kế này của hài nhi.

Lúc này trời sắp về chiều, khiến bên trong gian từ đường vì có địa thế kín đáo nên chỉ còn một vài tia sáng nhợt nhạt chiếu lọt vào. Dù để thoáng nhìn là phát hiện một cảnh tượng tan hoang đổ vỡ, Sử Linh Yên lại than :

- Nếu liệt tổ liệt tông của Lưu gia nhìn thấy cảnh này ắt hẳn rất đau lòng.

Gã vội tiếp lời, vừa nói vừa đặt Sử Linh Yên đứng xuống :

- Đây cũng là điều hài nhi cũng muốn hỏi. Những bài vị đặt ở đây tuy đều có khắc ghi tính danh của tiền nhân Lưu gia những đời trước nhưng kỳ thực do ai lập, nghĩa mẫu? Chúng đã có sẵn hay mới về sau này, chỉ khi nhĩ vị lão nhân gia quyết định lưu ngụ ở đây mới nhớ đến và cùng nhau lập ra?

Sử Linh Yên đáp một cách vô tâm :

- Ta vẫn còn nhớ rõ ngày ấy, phu quân ta bảo cần phải lập một gian từ đường để thờ liệt tổ liệt tông. Đương nhiên những bài vị là do phu quân ta tự tay ghi lại.

Gã lập tức tìm quanh :

- Có một bài vị được hài nhi tình cờ phát hiện như được sư phụ cố ý giấu một vật gì đó ở giữa. Nghĩa mẫu có nhớ lại, sư phụ đã bao giờ đề cập đến điều tương tự?

Mãi lúc này Sử Linh Yên mới lưu tâm :

- Sư phụ của Liêm nhi có thể giấu điều gì ở đây? Chưa, ta chưa hề nghe bao giờ.

Gã bắt đầu thu nhặt những mảnh bài vị rơi tung tóe :

- Kỳ thực không hề do hài nhi tò mò. Và chỉ là tình cờ hài nhi nhìn thấy giống như một mảnh hoa tiên có lưu tự dạng được đặt thật kín đáo ngay chính giữa. Rất có thể là mảnh bài vị này.

Và gã mở lớp lụa phủ bên ngoài, quả nhiên từ sau lớp lụa có một mảnh vuông vức không phải vải cũng không phải giấy hoa tiên rơi ra :

- Chỉ là một miếng da thú cũ kỹ. Chẳng rõ sư phụ giấu vào đây vì dụng ý gì.

Sử Linh Yến giật mình, nhìn không chớp mắt vào mảnh da thú tuy chẳng vuông vức gì cho lắm nhưng thật sự vẫn ngả màu sậm đen vì quá cũ kỹ :

- Vật này..., phu quân ta từng bảo vì chẳng có công dụng gì nên đã vất bỏ đi như một phế vật, không ngờ sau đó lại lên cát giấu ở đây. Tại sao chứ? Và để làm gì?

Gã cũng giật mình :

- Điều đáng ngạc nhiên là vì sao sư phụ lại nói dối nghĩa mẫu? Và đây là lần duy nhất hay còn những lần khác nữa? Sử Linh Yến bị kích động, giọng nói trở nên lắp bắp :

- Ta không biết... Thật sự không biết... Nhưng cùng với vật này hiển nhiên... Chính là pho kiếm pháp vô danh cũng do... Cũng do ta tình cờ phát hiện. Liêm nhi người rất thông tuệ, hãy mau nghĩ hộ... Nghĩ hộ ta, vì sao phu quân ta cố ý lừa dối ta? Nhưng là để làm gì chứ?

Gã lo lắng, vội ngồi xuống cạnh Sử Linh Yến, tình cờ cát luôn mảnh da thú vào người, vừa vỗ về trấn an nghĩa mẫu :

- Nếu vật này được phát hiện cùng pho kiếm pháp ấy có liên quan đến võ công, hoặc giả ẩn chứa những nội tình cho biết chủ nhân của pho kiếm pháp là nhân vật thế nào. Và điều đó làm sư phụ lo ngại, sợ nghĩa mẫu khi mình bạch thi với bản tính nhút nhát ấy không còn dõm lược luyện công như sư phụ toan liệu. Nếu là hải nhi thì thế nào cũng hành động tương tự. Nghĩa mẫu mau bình tâm, đừng quá lo nghĩ như thế.

Nhưng Sử Linh Yến vẫn dao động :

- Liêm nhi chưa xem qua vật đó sao dám đoán bừa? Định đối gạt ta như phu quân ta từng hành động ư?

Gã thất kinh, vội đưa mắt nhìn quanh chỗ ngồi :

- Nếu vậy, hãy để hải nhi thử nhìn qua một lần xem sao? Úy, vật đó đâu rồi? Nhưng vì không thấy, gã bèn tìm trong bọc áo :

- Ôi chao, hải nhi thật đáng trí. Vật cất trong người nhưng lại tìm quanh.Ồ, lạ thật, trên vật này chẳng thấy nêu bất kỳ tự dạng nào, quả nhiên chỉ là vật vô dụng. Vậy tại sao sư phụ lại lên giấu đi?

Giọng của Sử Linh Yến bỗng trở nên lạnh như băng :

- Người cũng có ý toan cất giấu? Mau giao vật đó cho ta. Người và sư phụ người vì cùng có tâm cơ thủ đoạn như nhau nên đều chung suy nghĩ, cho rằng dễ gạt ta như đối với đứa trẻ lên ba.

Gã sửng sò, vừa giao vật vừa tìm lời biện minh :

- Thật oan uổng cho hải nhi. Vì nếu hải nhi có ý đó ắt không nói cho nghĩa mẫu biết đã phát hiện điều gì ở đây, trong mảnh bài vị này.

Sử Linh Yến lặng thinh không đáp, chỉ chú mục nhìn và sẫm soi mảnh da thú. Sau đó Sử Linh Yến mới bảo :

- Trong nhất thời quả nhiên khó phát hiện có điều gì được ẩn giấu ở mảnh da. Tuy nhiên ta sẽ cất giữ, người không có chủ ý gì khác chứ?

Gã buồn buồn, nói bằng giọng nhẹ tênh :

- Xin tùy ý nghĩa mẫu. Và hải nhi lập thế, sẽ không bao giờ đủ là nhìn hoặc chạm tay vào vật này nữa.

Sử Linh Yến hừ một tiếng đáp trả, nhưng thanh âm cũng phần nào nhẹ đi.

Chợt có tiếng cười lạt khẽ vang đến :

- Nếu đã không muốn chạm tay vào, sao người không giao vật vô dụng ấy cho ta, tạm gọi là đổi lấy sinh mạng mẫu tử người? Hừ.

Gã kinh hoàng, vội thủ kiếm :

- Ai?

Kẻ đó xuất hiện và chỉ là một bóng nhân ảnh như bao bóng nhân ảnh nào khác, vì khó thể nhìn thấy diện mạo trong một khung cảnh đã mờ mờ tối :

- Người không nhận ra ta?

Nhờ nghe câu hỏi này gã lập tức nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Vật bí ẩn sau tấm linh bài - Hấp Nguyên công Phích Lịch cao nhân

Gã thủ kiếm đứng che chắn ngay trước mặt nghĩa mẫu Sừ Linh Yến :

- Tôn giả nếu sớm phát hiện tại hạ cùng nghĩa mẫu ắt hai nhân vật Trương Y Bình và Hà Thư Hoàn cũng sắp đến?

Nhưng nhân vật đối diện gã như không muốn dây dưa hoặc kéo dài thời gian :

- Tạm tha ngươi chỉ là dò xét. Thế nên dù không có Vạn Niên Sâm Vương thì vật kia cũng đủ bù vào. Hãy mau bảo mục kia thực hiện theo lời ta. Hay cả hai thật sự muốn chết, để cuối cùng vật đó cũng không thể mang theo xuống cửu tuyền?

Gã bật cười :

- Nếu muốn đoạt vật, tôn giả trước hết hãy lấy mạng Phong Gia Liêm ta. Chuyện này không khó đối với tôn giả, sao cứ mãi chần chừ? Trừ phi chỉ có tôn giả lên đến đây một mình, vì manh tâm độc chiếm nên ngại sẽ gây kinh động. Đúng như thế chẳng? Ha... Ha...

Nhân vật nọ lao ập đến :

- Nếu đã biết như thế sao ngươi còn dám gây kinh động? Vậy đừng trách ta độc ác. Hãy mau nạp mạng.

“Vù...”

Gã cũng loang kiếm :

- Nghĩa mẫu mau chạy đi. Hải nhi nguyện liều chết ngăn cản đối phương. Xem kiếm.

“Ào...”

Nhưng chính khung cảnh mờ tối làm gã khó thể nhận định chính xác phương vị cũng như những biến chiêu lợi hại của đối phương. Thế nên có một lực kinh chấn ngay vào gã :

- Ta sẽ cho tiểu tử ngươi toại nguyện!

“Bùng!!”

Gã bị chao đảo, chực khụy xuống. Nhưng vào sát na tối hậu, vì phát hiện đối phương đang hung hãn quật kinh vào nghĩa mẫu để đoạt vật, gã tận lực bình sinh bật kiếm :

- Không được hại nghĩa mẫu ta.

Kiếm của gã chạm mạnh vào đối phương.

“Soạt!”

Nhân vật nọ giật nảy người và vì quá động nộ nên quật ngược một kinh nữa vào gã :

- Súc sinh thật đáng chết!

“Ầm!!”

Toàn thân gã chấn động, nhận thức dần tan biến, chỉ còn một ý niệm cuối cùng là bằng mọi giá phải giúp nghĩa mẫu bảo lưu tính mạng. Thế nên dù ngã gã vẫn cố tình ngã chúi về phía đối phương, tay quyết không rời thanh kiếm đường như hãy còn đang cận kề gần thật gần đối phương.

- A... a...

Gã nghe rõ đấy là tiếng gã kêu thét nhỏ dần nhỏ dần, cho đến lúc gã không còn nghe gì nữa vì đã hôn mê bất động.

* * * * *

Gã tỉnh lại và lập tức đưa mắt tìm quanh :

- Nghĩa mẫu?!

Lập tức có tiếng Sứ Linh Yến hồi đáp :

- Ta ở đây. Nếu đã tỉnh lại, ngươi hãy tự đến chỗ ta, ăn một chút gì đó lót dạ, trong khi chờ ta tọa công viên mãn.

Gã lồm cồm ngồi dậy, ngạc nhiên vì phát hiện nằm gần gã còn có thêm một thi thể khác. Và không cần lên tiếng hỏi gã cũng nhận biết đây là thi thể của nhân vật toan sát hại nghĩa mẫu gã để đoạt mảnh da thú vô dụng, đồng thời cũng hiểu vì sao nghĩa mẫu gã nếu cần tọa công trị thương lại chọn một chỗ cách xa gã, lẽ ra thay vì nên ngồi gần gã.

Gã quan sát thi thể và nhún vai thờ dãi, đoạn lặng lẽ thu lại thanh kiếm cho đến tận lúc này vẫn còn cắm sâu vào ngực của thi thể.

Gã đi chuyển và ly khai gian tử đường, cuối cùng tìm thấy nghĩa mẫu quả nhiên đang ngồi tọa công dưỡng thương ở ngay gian phòng bên cạnh. Và lúc thoát bước vào, gã nhìn thấy ngay một vài đĩa thức ăn rõ ràng được nấu vội, cũng đã nguội lạnh từ lâu.

Gã ngồi xuống ăn với tâm trạng chẳng vui chẳng buồn. Và nếu không vì quá đói ắt gã cũng chẳng thiết ăn.

Đang lúc uể oải ăn trong dáng vẻ mơ màng, gã chợt nghe tiếng nghĩa mẫu gã lên tiếng :

- Ta ngỡ bấy nhiêu đó không đủ cho ngươi ăn, ngươi không đói ư? Có phải cũng là một trong các thể chất kỳ lạ của ngươi?

Gã đầu đầu nhìn Sứ Linh Yến :

- Nghĩa mẫu đã hoàn toàn hồi phục?

Sứ Linh Yến cười không ra cười :

- Ta không được như ngươi, có thể tự hồi phục cho dù chẳng cần đan dược hoặc trải qua thời gian đôi ba ngày tọa công trị thương. Bây giờ ta mới hiểu vì sao Lưu Vạn Thế vẫn mãi cứ lo ngại về phần ngươi.

Gã chợt nghe nghẹn lời :

- Nghĩa mẫu vẫn chưa hết nghi ngờ hải nhi?

Sứ Linh Yến cố tình nhìn lãng sang hướng khác :

- Ngươi đã liều chết cứu mạng ta, lẽ nào ta không thấu hiểu để mãi nghi ngờ. Nhưng thôi, đừng nhắc lại chuyện đó làm gì. Ý ta muốn biết ngươi định tâm đến lúc nào sẽ ly khai? À, mà còn điều này nữa, thiết nghĩ nếu ta không nói ắt hẳn ngươi chẳng bao giờ nhận ra. Đây là lần này ngươi hôn mê những ba ngày. Trong thời gian đó có thể bảo tịnh không có ai khả nghi xuất hiện. Ta hy vọng bây giờ đã tỉnh lại ngươi vẫn bình ổn. Trừ phi những thể chất kỳ lạ đang dần dần lia bỏ ngươi.

Gã nghe thật buồn :

- Thi thể cạnh hải nhi lúc này đã mềm nhũn, cộng thêm những đĩa thức ăn thật sự nguội lạnh, và còn nữa là trạng thái khôi phục của nghĩa mẫu, tất cả đã cho hải nhi biết bản thân bị hôn mê bao lâu. Nhưng điều làm hải nhi quan tâm nhiều hơn là vì sao nghĩa mẫu muốn xa lánh hải nhi?

Sứ Linh Yến như biết không thể lẩn tránh mãi nên nhìn gã :

- Ta mỗi lúc càng thêm ngại những gây hấn và hận thù của giới võ lâm. Không như ngươi ắt luôn náo nức mong mình bạch thân thế. Ta chẳng thể giữ ngươi dù biết ngươi một lòng chí hiếu chí nghĩa. Ta định tâm sẽ tìm một nơi kín đáo khác để ẩn cư, mãi mãi ẩn cư.

Gã nghe bùi ngùi tận đáy lòng :

- Hải nhi không thể biết nơi nghĩa mẫu định đến, chỉ là để sau này thi thoảng lui tới vấn an?

Sứ Linh Yến bỗng nhoen cười và bình ổn đứng lên :

- Miền Giang Nam tuy đông vui nhưng quá ồn ào e khó hợp với tính khí thích bình lặng của ta. Nếu muốn ngươi có thể tiễn ta một đôi đường ngược lên hướng Bắc. Và biết đâu, hậu hội hữu kỳ, giả như còn duyên tạo phùng, mai này ngươi cứ ngược Bắc tìm ta.

Đến lúc này gã mới phát hiện cạnh Sứ Linh Yến đã có sẵn một túi hành trang, gã miễn cưỡng gật đầu :

- Nghĩa mẫu đã chuẩn bị chu tất, đủ hiểu ý nghĩa mẫu đã quyết. Hãy chấp thuận cho hải nhi được tiễn chân người.

Và gã quay mặt đi thật nhanh, tin rằng nghĩa mẫu gã không thể nào nhìn thấy hoặc nhận ra đây là cách gã che giấu một ngấn lệ chỉ suýt nữa thì tuôn trào.

Sứ Linh Yến không thấy thật, bằng chứng là cứ bình thân đi trước gã một bước.

Gã lảo đảo theo chân, cố tận dụng cơ hội để thu giữ vào tận tâm khảm cách đi dáng đứng lần cuối cùng của Sứ Linh Yến, vừa là sự nương vừa như là

mẫu thân đích thực của gã.

Vì mãi nhìn ngắm bóng hình thân yêu nên gã cơ hồ không nhận biết đã trải qua bao nhiêu đổi đường, chỉ định nhìn nghĩa mẫu vẫn luôn từ Bách Thảo trang nhắm theo phương Bắc và thẳng bước.

Và đúng như thế, khi gã nghe Sử Linh Yến từ phía trước chợt hắng giọng :

- Đã cách xa Bách Thảo trang những năm dặm đường, cũng là bắt đầu một hành trình thật gian khó đối với ta nhưng thật dễ để ngươi có thể dừng chân vì không cần tiến đưa nữa. Hãy tự bảo trọng cùng với lời cầu chúc ngươi luôn được bình an.

Gã khựng lại, giọng lo lắng :

- Phía trước đã là rừng núi, vị tất nghĩa mẫu kịp vượt qua trước lúc màn đêm ập về. Sao nghĩa mẫu không hoãn lại, chờ đến sáng ngày hãy đi?

Sử Linh Yến cũng khựng lại, nhưng chỉ là để giải thích cùng gã :

- Ta đã định liệu sẵn tình huống này, sẽ dễ cho ta lần đi và không ngại bị ngươi phát hiện đâu là nơi chốn đích thực ta định đến. Ngươi hứa chứ, rằng không được lên bám theo ta?

Gã lo lắng :

- Nghĩa mẫu dù gì cũng là nữ nhân, hải nhi khó thể an tâm để nghĩa mẫu một mình vượt rừng.

Sử Linh Yến vụt quay lại :

- Ta tự lo liệu được, huống hồ lúc này ta đã hoàn toàn hồi phục. Ngươi thật quá đáng khi cứ cho rằng hễ nữ nhân thì không thể sánh bằng nam nhân.

Gã hối hận vì trót lỡ lời. Nhưng đang lúc tìm lời giải thích, gã chợt nghe văng vẳng từ phía trước, khuất lấp đâu đó trong núi rừng, bỗng vang lên một chuỗi kêu thất thanh...

Gã vùng hạ thấp giọng hỏi Sử Linh Yến :

- Nghĩa mẫu cũng nghe chứ?

Sử Linh Yến đang tái mặt :

- Không...! Mà có, nhưng thế thì sao? Đâu thể bảo đó là điều sẽ gây phương hại cho ta? Huống hồ tiếng kêu đó chẳng nói lên một điều gì rõ rệt, đã thế còn chếch qua phía Tây bắc, nào phải phương hướng ta định đi.

Gã vẫn nhẹ giọng nhưng thật quả quyết :

- Tiếng kêu vì bị mấy lượt cây rừng ngăn cản nên nghe rất xa, kỳ thực chỉ độ nửa dặm đường là cùng. Hải nhi xin mạo muội tiến chân nghĩa mẫu thêm một đoạn nữa. Chờ khi nghĩa mẫu thật sự an toàn vượt qua khoảng cách đó, tự khắc hải nhi sẽ dừng lại, quyết chẳng quấy rầy thêm. Và lần này hãy để hải nhi đi trước khai lộ.

Sử Linh Yến đành thở ra :

- Vì ngươi quá khẩn thiết, thật ta khó chối từ. Đi thì đi.

Gã hớn hở bước đi, lòng rộn ràng vui như mở cờ, nhắm phương Bắc thẳng tiến.

Chợt một loạt kêu thất thanh nữa lại vang lên :

- A... a...

Gã lo nghĩa mẫu sợ, vội quay lại để trấn an :

- Nghĩa mẫu nói đúng. Vẫn là tiếng kêu có xuất phát từ phía Tây bắc. Chúng ta sẽ không nghe nữa khi đi xa hơn.

Nhưng trước mắt gã, diện mạo Sử Linh Yến càng tái nhợt :

- Ngươi có nghĩ đó là bọn Hải Lư bang?

Gã lắc đầu :

- Hải nhi không thể quả quyết bất kỳ điều gì. Bất quá chỉ dám đoán nếu là Hải Lư bang thì bọn họ mai phục mãi tận đây để làm gì? Nhất định không phải, trừ phi họ quá thần thông quảng đại đã dự đoán thế nào nghĩa mẫu cũng có quyết định này và chọn đúng phương hướng này để phục sẵn.

Sử Linh Yến phản nào nhẹ nhõm :

- Nhưng có quá nhiều tiếng kêu. Những nhân vật nào không chọn đầu lại nè đúng chỗ này để giao phong tàn sát?

Gã nhún cười :

- Chỉ là chuyện của người, vì không liên can đến mẫu tử ta hà tất phải quan tâm. Đi tiếp nha?

Sử Linh Yến nhẹ gật đầu :

- Lẽ ra người nên nhân cơ hội này cố khuyên ngăn ta đừng đi. Vì sao người không làm thế?

Gã lại nghe cay cay nơi sống mũi :

- Hải nhi chẳng thể không tôn trọng quyết định của nghĩa mẫu. Huống hồ hải nhi còn hiểu càng khuyên ngăn ắt càng khiến nghĩa mẫu bức dọc, thậm chí có thể thêm hoài nghi. Thế nên hải nhi đành xù sự trái với lòng mình. Thà như vậy để được nghĩa mẫu ưng thuận cho tiền chân thêm một quãng, hơn là chẳng an tâm nếu như nghĩa mẫu cứ khẳng khái đi một mình.

Sử Linh Yến khẽ cắn nhẹ vào môi, sau đó bật ra câu quả quyết :

- Người rất hiểu ta. Quả vậy, ngay lúc này e chẳng có gì khiến ta hay đổi chủ ý. Dù thế, người yên tâm, ta cũng thêm hiểu người phần nào, có thể nói, ta đã bắt đầu tin lại vào người. Nào, đi thôi.

Gã thoáng sửng sốt. Và khi nhìn nghĩa mẫu, một nụ cười thật tươi tình vụt xuất hiện trên môi gã. Vì có tâm trạng đang thực sự vui nên gã một lần nữa hôn hờ tiếp tục bước đi, mở đường cho nghĩa mẫu gã.

Đoạn đường rừng mỗi lúc thêm khó đi. Và để giữ đúng phương hướng, gã cùng Sử Linh Yến đã không ít lần đành thi triển khinh công lao vượt qua những chướng ngại hoặc chẳng dễ đi xuyên qua hoặc sẽ lưu những dấu tích bất lợi nếu dùng lực dọn quang chướng ngại.

Trong một lần như thế, cả hai vừa phi thân lao vượt qua một lùm cây hoang dại mọc um tùm che mất lối, chợt nghe từ khoảng cách không xa vang lên một câu quát hỏi khá đột ngột :

- Đã xảy ra chuyện gì? Có thật theo tin khẩn báo, đệ tử bốn bang đã bị cao nhân bí ẩn hạ thủ không ít nhân mạng?

Thanh âm của tiếng quát hỏi làm cho gã và Sử Linh Yến thoát nghe đều giật mình thất kinh, vội ẩn thân ngay vào giữa một tàng cây rừng.

Và trong chỗ ẩn, gã nghe tiếng Sử Linh Yến thì thảo hỏi với tâm trạng hoang mang :

- Trương Y Bình?!

Gã vội đặt một ngón tay lên môi, nhìn và gật đầu với Sử Linh Yến, một thái độ cho thấy chính bản thân gã cũng chẳng dám lên tiếng vì cũng khiếp sợ tương tự.

Sử Linh Yến thì không như thế, vẫn thì thảo để phiên trách gã :

- Ta đã tin vào nhận định của người. Không ngờ lại vẫn sa vào vòng mai phục của bọn Hải Lưu bang.

Gã xốn xang, đành lão thảo giải thích :

- Nhưng họ đã gặp đại địch lợi hại. Sẽ rất thuận lợi khiến chẳng ai phát hiện chúng ta vì song phương mãi lo đối đầu lẫn nhau.

Sử Linh Yến đành gật đầu :

- Người đừng buồn nếu ta mãi quy kết mọi trách nhiệm cho người. Cũng bởi bản tính ta luôn nhất, dám đầu đã lần nào thật sự một mình phải lo đối phó mọi tình huống. Và lại chọn phương hướng và nhất là có quyết định lia bỏ Bách Thảo trang đều do ta. Người thật sự không có lỗi.

Chợt có tiếng cười lạnh :

- Vẫn là bọn người? Khá lắm, hóa ra đứng sau một Bách Thảo trang ngờ chẳng ra gì lại còn có bậc cao nhân lợi hại. Phải chăng vì thế dù đã qua ba ngày bọn người vẫn mãi lần quần quanh đây.

Gã kinh tâm, vội hô hoán gọi nghĩa mẫu :

- Hành tung đã bại lộ. Chạy mau, nghĩa mẫu.

Đó là lúc Sử Linh Yến cũng từ giữa tàng cây bật người thi triển khinh công lao đi. Gã lập tức bám theo.

“Vút! Vút!”

Thanh âm của Trương Y Bình đuổi theo cả hai bên gót :

- Lần này bọn ngươi đừng mong thoát!

“Vút!”

Gã đang theo sát nghĩa mẫu bỗng trầm mình trụ tấn đứng lại :

- Nghĩa mẫu cứ chạy trước. Để hai nhĩ ngăn địch.

Và gã quay lại, rút kiếm ra, quật ào một chiêu vào bóng nhân ảnh rõ ràng của Trương Y Bình đã đuổi theo thật gần :

- Lão có muốn lĩnh giáo kiếm pháp của ta? Hãy mau đỡ!

“Ào...”

Trương Y Bình có phản ứng thật nhanh nhạy, lập tức đình bộ và gạt lùi về phía hậu một bước, vừa vận thoát kiếm chiêu được gã quật ra bắt ngờ.

“Vù...”

Trương Y Bình còn hừ lạt, quát một tiếng đồng dặc :

- Mau ngăn cản mọi lối thoát. Đừng quên mục đang chạy kia chính là thê tử của Lưu Vạn Thế, cần bắt giữ mục cho bằng được. Phần ngươi, tiểu tử họ Phong, ta đã hết nhẫn nại với ngươi rồi. Đỡ!

Trương Y Bình tung một chưởng lực thần tốc vào gã.

“Ào...”

Nhưng gã bất chợt thu kiếm đảo sát người và hồi hải lao đuổi theo nghĩa mẫu.

Nhờ đó gã kịp nhìn thấy Sử Linh Yến quả nhiên đang bị những ba cao thủ Hải Lưu bang hình thành thế bao vây.

Sử Linh Yến đã rút kiếm nhưng lúc phát chiêu thì lại luống cuống, như thể chẳng biết đối phó với ai trong số ba địch nhân cùng vây hãm.

Gã chạy đến không kịp, đành bật to một lời hô hoán :

- Phi Yến Nhập Động, hãy động thủ mau, nghĩa mẫu.

Tiếng gã hô hoán giúp Sử Linh Yến có quyết định. Và lập tức, Sử Linh Yến cúi khom người, cũng thu kiếm sát vào thân, chỉ chừa mũi kiếm nhô cao một mẩu nhỏ lên khỏi đầu.

Những địch nhân đang vây hãm Sử Linh Yến thoát nhìn thấy liền đồng loạt cười đắc ý. Và cả ba cùng một lúc, từ phương vị mỗi người tìm cách chớp nhanh vào Sử Linh Yến, toan khóa chặt huyết đạo để chế ngự và bắt giữ Sử Linh Yến theo mệnh lệnh đã nghe Trương Y Bình phát lạc.

Vừa lúc này, gã xuất hiện với một chiêu kiếm chụp phủ xuống đầu cả ba địch nhân :

- Bây giờ là chiêu Tiểu Yến Thiên Dực. Mau lên, nghĩa mẫu! Đánh!

Chiêu kiếm của gã vẫn chụp xuống đầu ba địch nhân.

“Ào...”

Trong khi đó mũi kiếm đang nhô cao của Sử Linh Yến vụt vươn dài ra, lia thật mạnh về phía bên tả, chính là chiêu Tiểu Yến Thiên Dực được Sử Linh Yến thi triển hầu như theo bản năng khi nghe gã hô hoán báo đánh.

“Vù...”

Những địch nhân do sự xuất hiện của gã Phong Gia Liêm nên mạnh ai người nấy lo xuất lực đối phó với chiêu kiếm đang chụp xuống. Và họ chợt quên bằng Sử Linh Yến, đầu ngón còn một thanh kiếm nửa đang từ giữa họ lia bạt ra.

Thế nên có một địch nhân chợt bật tiếng gào :

- Ôi chao, a... a...

Kiếm của Sử Linh Yến vừa cửa ngang thân hình kẻ xấu số.

“Soạt!”

Cùng lúc đó đến lượt Sử Linh Yến cũng kêu gào :

- Ôi..., không phải ta... Chao ôi, vậy là ta đã sát hại một nhân mạng?! A...

Những loạt gào vì nối tiếp nhau vang ra khiến hai địch nhân còn lại ngỡ ngàng, như không thể hiểu do nguyên nhân nào.

Thừa cơ hội, gã chộp vào tay không cầm kiếm của nghĩa mẫu và lôi đi :

- Chạy, mau!

Trương Y Bình đã đuổi đến :

- Chạy đi đâu? Đờ!

“Ào...”

Biết Trương Y Bình đang xuất hiện ngay phía sau, gã tận lực hoành kiếm tạt hậu :

- Thượng Yến Hạ Oanh, nghĩa mẫu, đánh!

Sử Linh Yến vẫn cứ hành động và xuất thủ theo bản năng, chột uốn ngược nửa người ra phía sau, đồng thời cũng đâm cuộn một chiêu kiếm từ trên xuống.

“Vù...”

Trương Y Bình lập tức nhảy lùi :

- Yến Oanh song kiếm?! Tiểu tử ngươi khá lắm. Đã vậy, hãy đỡ một chiêu Hải Lư Vạn Thạch Công của ta. Ha... Ha...

“Ào...”

Nhưng một lần nữa, ngay khi có cơ hội, gã lại thúc hời nghĩa mẫu cùng chạy :

- Địch mạnh, ta yếu, chỉ tâu là thượng sách. Chạy mau, nghĩa mẫu.

“Vút! Vút!”

Bỗng một loạt gào thê thảm nữa lại vẳng đến từ xa xa :

- A... a...

Và lần này xuất hiện thêm vài tiếng kêu thất thanh hoảng loạn :

- Hấp Nguyên công?! Chính là lão ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch!! Chạy... chạy...

Gã và nghĩa mẫu đang lo tẩu, chột nhận ra như chẳng có ai đuổi theo sau.

Gã lấy làm lạ quay lại thì phát hiện Trương Y Bình và những cao thủ Hải Lư bang đang dần mất hút về phía Tây bắc.

Gã nhẹ nhõm, chậm dần lại :

- Ổn rồi. Hải Lư bang quả thật chạm đại địch. Chúng ta có thể vừa nghỉ vừa từ từ đi.

Nhưng trái với chủ ý của gã, Sử Linh Yến vẫn xăm xăm bước đi, thần thái khẩn trương lạ.

Gã đành theo chân và tìm lời trấn an :

- Nếu nghĩa mẫu muốn, hài nhi xin được hộ tống cho đến khi vượt khỏi khu rừng.

Nào ngờ, gã chỉ nghe nghĩa mẫu gã làm nhảm nói một mình :

- Hấp Nguyên công?! Lão ác ma sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Không được, dù thế nào cũng không thể để lọt vào tay lão ác ma.

Gã kinh nghi :

- Nghĩa mẫu? Người đang hoảng sợ đến thế sao? Nghĩa mẫu cũng biết Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch?

Sử Linh Yến rùng mình :

- Ta chỉ nghe Lưu Vạn Thế nói về lão ác ma. Dù vậy, đây là một trong vài nhân vật tà không nhắc đến thì hơn. Bởi nghe đâu đến như Thất đại phái hoặc những cao thủ đệ nhất lưu trên võ lâm cũng rất úy kỵ nhân vật này.

Gã cầm tay nghĩa mẫu, bàn tay cũng run lẩy bẩy và trắng nhợt :

- Nhưng Hải Lưu bang như không khiếp sợ? Bằng chứng là Trương Y Bình vừa cùng nhiều thủ hạ cố tình tìm đến lão ác ma, như để trả thù cho các đệ tử mới bị sát hại.

Sử Linh Yến quay nhìn gã :

- Có thể họ ý đồ. Nào biết rằng cách đây độ hai mươi năm, lúc Sầm Dịch Quân lần đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, đây là theo lời Lưu Vạn Thế, phu quân ta thuật kể, hầu như hễ bắt luận ai tìm đến đều bị công phu Hấp Nguyên của họ Sầm sát hại. Đến một chết một, đến nhiều chết nhiều, chưa từng có ngoại lệ.

Gã chợt rùng động :

- Sầm Dịch Quân?!

Nghĩa mẫu gã gật đầu :

- Đây là tính danh của lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch. Nhưng ngươi làm sao vậy?

Gã đã dừng chân đứng lại. Và vì gã vẫn còn cầm tay nghĩa mẫu nên vô tình cũng giữ Sử Linh Yến đứng lại. Gã đang lắc lắc đầu một cách vô thức :

- Hải nhi nhớ mang máng đã từng nghe tính danh này. Là nghĩa mẫu hoặc sư phụ từng đề cập chăng? Nhưng nếu vậy, sao hải nhi chẳng nhớ gì thêm, thậm chí về ác danh Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch gì đấy cũng không nhớ? Sầm... Dịch... Quân... Lạ thật, sao cứ nửa như nhớ nửa như quên thế này.

Sử Linh Yến cau mày, lên tiếng phủ nhận :

- Ta đã bảo, vì đây là tính danh của một nhân vật tà đừng nhắc đến thì hơn, thế nên ta quả quyết ta chưa lần nào lỡ miệng đề cập, nhất là khi có bọn đệ tử các người hiện diện. Ngươi làm sao nghe biết đề bảo là nhớ mang máng tính danh này? Huống hồ kể từ khi lên bốn lên năm cho mãi đến tận bây giờ ngươi vẫn quanh quẩn cạnh phu phụ ta, hiển nhiên chẳng có cơ hội để được nghe bắt luận ai nhắc đề cập đến tính danh này.

Gã chợt hỏi :

- Nữ nhân đã đưa hải nhi đến và ủy thác cho nhị vị lão nhân gia thì sao?

Sử Linh Yến động tâm :

- Ngươi muốn nói đã nghe chính nữ nhân ấy đề cập? Để làm gì khi ngươi chỉ được năm tuổi là cùng? Trừ phi đó là tính danh của cừu nhân, gia thù của ngươi. Và rằng nữ nhân ấy vì tin chắc thế nào đầu óc non nớt của ngươi cũng ghi nhớ nên cứ nhắc đi nhắc lại mãi bên tai ngươi. Cũng có thể lắm.

Gã vẫn ngầy người :

- Nhắc bên tai? Lập đi lập lại mãi để được khắc ghi vào tận tâm khảm? Dường như là vậy... Nhất định là thế rồi.

Sử Linh Yến bỗng rút tay về :

- Thôi nào, lão ác ma có bản lĩnh tuyệt đại thượng thừa, càng là cừu nhân của ngươi thì ta nghĩ ngươi càng nên mau tránh đi thật xa. Hãy chờ khi nào ngươi thật sự đủ bản lĩnh, lúc đó mới được nghĩ đến chuyện báo thù. Đi chứ?

Gã nhìn nghĩa mẫu và lắc đầu quả quyết :

- Không. Vì trái với lời nghĩa mẫu phỏng đoán, có vẻ như hải nhi vừa mơ hồ nhớ lại lời căn dặn của nữ nhân kia.

Sử Linh Yến lại cau mày :

- Dặn như thế nào?

Gã ngập ngừng :

- Hải nhi không nhớ rõ. Nhưng đại khái chỉ có Sầm Dịch Quân là am hiểu thân thể lai lịch của hải nhi.

Sử Linh Yến cười cười :

- Hiển nhiên là thế. Vì Sầm Dịch Quân Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch là cừu nhân, có cừu nhân nào không bỏ công dò xét kỹ đến tường tận từng chân tơ kẽ tóc của kẻ định sát hại, sau đó mới ra tay?

Gã lại lắc đầu :

- Nhưng cách căn dặn của nữ nhân đối với hải nhi thật khẩn thiết. Và bây giờ càng nhớ lại hải nhi càng có cảm nhận Sầm Dịch Quân không thể là kẻ gia thù.

Sử Linh Yến giật mình :

- Không là thù nhân thì chỉ là bằng hữu. Lễ nào song thân phụ mẫu người, một trong hai lại là bằng hữu thâm giao cùng hạng ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch?

Gã bối rối :

- Song thân là ai, hải nhi còn chưa biết thì nói sao được chuyện thâm giao hoặc không cùng với Sầm Dịch Quân, có ngoại hiệu Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch bị gán vào hạng ác ma?

Sử Linh Yến lùi lại, nhăn mặt kinh tởm :

- Phụ phụ ta luôn giáo huấn dưỡng dục mong bọn đệ tử các người sau này trở thành trang hiệp nghĩa, hữu dụng cho giang hồ. Nếu thân thể người thật sự có liên quan đến hạng ác ma giết người không góm tay, ta thà đoạn tuyệt ngay lúc này, quyết không có một đệ tử như thế.

Gã cười khò :

- Hải nhi có bao giờ dám quên kim ngôn giáo huấn của nhị vị lão nhân gia. Chỉ có điều, vì lúc này thân thể chưa minh bạch, hải nhi thật không dám nói trước điều gì.

Sử Linh Yến vụt thờ ra :

- Xem ra người rất muốn gặp lão ác ma Sầm Dịch Quân ngay lúc này?

Gã cúi đầu :

- Nghĩa mẫu đã nhận ủy thác của người, liệu có thể giúp hải nhi minh bạch thân thể?

Và gã nghe nghĩa mẫu căn vặn :

- Khi đã minh bạch thì sao?

Gã ngẩng đầu lên :

- Vạn nhất hai đấng sinh thành thật sự có giao du với hạng ác ma và cũng là phùng đại gian đại ác tương tự, ắt hẳn hải nhi đành phải nhận chối từ, thà là một cô nhi không biết gì về thân thể, để mãi mãi sống một đời ăn dật cùng nghĩa mẫu thì hơn.

Sử Linh Yến lộ vẻ khó xử :

- Nhờ Sầm Dịch Quân chưa gì đã hạ thủ cả ta và người thì sao?

Gã bảo :

- Phải cho họ Sầm biết ngay dụng ý của hải nhi tự tìm đến là gì. Sau đó, nếu thật sự biết rõ lai lịch của hải nhi, đương nhiên họ Sầm không thể tùy tiện ra tay.

Sử Linh Yến lại lo lắng :

- Hãy còn bọn Hải Lư bang nữa. Đầu phải dễ dàng gì?

Gã thờ dãi :

- Nếu vậy, hãy để hải nhi đi một mình. Huống hồ lúc này trời đã tối, nếu có bị phát hiện, bọn Hải Lư bang sẽ chỉ theo đuổi một mình hải nhi. Nghĩa mẫu càng dễ thoát xa.

Sử Linh Yến chợt nhìn quanh :

- Chao ôi, đã sắp tối thật rồi?!

Gã áy náy :

- Nghĩa mẫu không dám đi một mình?

Sử Linh Yến bối rối lúc thừa nhận :

- Điều đó người đã biết rồi. Cũng tại người làm ta chậm chân.

Gã đề xuất :

- Trương Y Bình cùng thủ hạ, ắt chẳng bao lâu cũng bị Hấp Nguyên công thẩm sát. Hay nghĩa mẫu nán chờ một lúc, sau đó cùng hài nhi đi đến chỗ lão Sâm, đợi khi mình bạch thì dù có thể nào hài nhi cũng có cách lo liệu vẹn toàn cho nghĩa mẫu?

Sử Linh Yến ngao ngán :

- Đành phải như thế thôi. Nếu đoán biết trước, ta thà đợi đến sáng như người từng nói. Bây giờ thì quá muộn.

Cả hai tìm chỗ lánh thân, vừa chú tâm nghe ngóng xung quanh vừa lan man theo đuổi với từng cách suy nghĩ của mỗi người.

Và đột nhiên Sử Linh Yến thì thào :

- Có thật người chỉ vô tâm lúc cắt mảnh da thú vào người?

Gã thở ra nhè nhẹ :

- Khi đó nghĩa mẫu như bị hụt hẫng, do phát hiện sự phụ có hành vi che giấu bắt mình. Hài nhi vì mãi lo lắng, hoàn toàn không ngờ bản thân lại có hành động như vậy. Huống hồ ở mảnh da cơ hồ không ẩn giấu bất kỳ điều gì, nếu hài nhi có nhị tâm thì lợi chẳng thấy, trái lại chỉ chuốc lấy nghi ngờ vạn lần khó giải tỏa.

Trong màn đêm đen, gã lò mò thấy Sử Linh Yến gật đầu :

- Thật tâm người có nghĩ đó là vật vô dụng?

Gã bảo :

- Hài nhi không dám dối lòng, quả tình có nghĩ đây là vật không thể bảo tụy vô dụng nhưng sự phụ vẫn lén giấu đi. Và nếu có cơ hội, hài nhi ắt hẳn sẽ cố giúp nghĩa mẫu minh bạch hư thực.

Sử Linh Yến chột thốt :

- Người luôn chứng tỏ có tư chất không kém. Hay là người thực hiện điều đó giúp ta?

Gã lập tức khước từ :

- Trước mặt nghĩa mẫu, hài nhi đã lập thệ, quyết không nhìn chứ đừng nói là chạm vào vật đó lần nữa. Xin nghĩa mẫu lượng thứ, vì hài nhi thật sự không thể.

Sử Linh Yến mỉm cười :

- Người không còn hiếu kỳ, muốn khám phá điều bí ẩn của mảnh da?

Gã thú nhận :

- Nhưng hài nhi đã chẳng còn cơ hội.

- Vậy nếu ta phớt bỏ lời lập thệ của người, xem như chuyện đó không hề xảy ra thì sao?

Gã lắc đầu :

- Quyết không thể lúc này.

- Vậy thì khi nào?

Gã bảo :

- Nghĩa mẫu cứ tìm nơi ẩn cư. Và tùy theo thiên ý, nếu sau này hài nhi còn cơ hội tìm gặp nghĩa mẫu, giá như nghĩa mẫu vẫn không thay đổi ý định, có thể lúc đó hài nhi sẽ tuân lệnh.

Sử Linh Yến vụt chép miệng :

- Ta chợt có ý nghĩ, biết đâu ở mảnh da, điều bí ẩn chính là một tâm pháp võ công thượng thừa thì sao? Người tự chối bỏ cơ hội lần này liệu có để chậm việc luyện công, cũng là chậm trễ việc tầm hung báo thù?

Gã cũng chép miệng :

- Hải nhi cũng đang tự hỏi tương tự. Nhưng biết làm sao một khi chính hải nhi đã gây ra sự việc đáng tiếc.

- Người thật khảng khái, thay vì cứ nhận lời, sau đó khi đã nắm giữ mảnh da vào tay, giả dụ người vẫn mạnh tâm chiếm đoạt thì ta hoàn toàn vô năng ngăn cản người.

Gã lắc đầu quày quạy :

- Hải nhi luôn được giáo huấn từ nhỏ, những hành vi phi nhân tính như thế quyết không thể thực hiện.

Sử Linh Yến lập tức thở hắt ra :

- Được rồi, ta chỉ thử lòng dạ người và thật sự hài lòng vì thấy người vượt qua thử thách. Chính điều đó khiến ta quyết định, sẽ giúp người minh bạch thân thể, chẳng ngại nữa cho dù xuất thân của người có thể chẳng ra gì.

Gã sững sờ :

- Nghĩa mẫu chỉ thử lòng hải nhi?

- Không sai. Vì thứ nhất, mảnh da đã bị ta tự tay hủy bỏ. Giả như khi này người bắt chợt để lộ tâm địa bất chính thì cũng chẳng còn mảnh da cho người toại nguyện. Thứ hai, người cho thấy đã thấm nhuần những lời giáo huấn của phụ phụ ta, có nghĩa là xuất xứ người dù có như thế nào thì bản thân người cũng không thể tự thay đổi chỉ trong một sớm một chiều. Là điều ta rất quan ngại khi nghe báo người có thể có can hệ đến lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân.

Gã cố nhìn vào mắt nghĩa mẫu, xuyên qua bóng đêm đen :

- Mảnh da không thể vô dụng nếu đã do sự phụ trợ tay cất giấu. Cung hỷ nghĩa mẫu đã sớm phát hiện điều bí ẩn.

Nghĩa mẫu gã cũng nhìn lại gã :

- Ta hy vọng đây là lời thật tâm xuất phát tận đáy lòng người.

Gã nghe nhẹ cả người :

- Nghĩa mẫu cần tìm chỗ ẩn ngụ luyện công, là tuyệt học được giấu một cách bí mật trong mảnh da. Vậy là hải nhi yên lòng, chẳng lo nữa vì không có hải nhi bên cạnh nên nghĩa mẫu khó tự lo thân.

Sử Linh Yến cũng bảo :

- Ta đang hy vọng như thế. Người không quan tâm mong được biết đây là tuyệt học gì ư?

Gã mỉm cười đầy hàm ý :

- Nếu thật sự cần ẩn ngụ nghĩa mẫu sẽ tiết lộ. Hải nhi sợ lắm rồi giả như lại để nghĩa mẫu nghi ngờ thêm lần nữa.

Sử Linh Yến phì cười :

- Người sợ thật ư?

Gã gật đầu :

- Gia thân duy nhất cho đến tận lúc này đối với hải nhi chính là nghĩa mẫu. Có thể nói, thà hải nhi chịu chết thay hơn là để bất luận ai gây phương hại hoặc gieo sâu khổ cho nghĩa mẫu.

Sử Linh Yến chớp mắt :

- Lưu Vạn Thế cũng từng nói với ta câu tương tự. Có ai ngờ bấy lâu nay lão chẳng hề thật tâm cùng ta. Người có biết còn nguyên nhân nào nữa khiến ta đi đến quyết định sẽ ẩn ngụ một mình luyện công?

Gã sinh nghi :

- Nghĩa mẫu đã tình cờ phát hiện sự phụ còn che giấu một vài điều nào khác chăng?

Sử Linh Yên lắc đầu :

- Chỉ một là đủ. Và ta nhớ lại, thảo nào có rất nhiều lần lão viện dẫn đủ lý do để tìm cho riêng lão chỗ luyện công. Nghĩa là lão đã lên ta âm thầm luyện theo các công phu kỳ thực đều do ta phát hiện. Vậy là ta hận lão, hận cả bản thân, rằng tại sao không đủ dũng lược như mọi người để tự lực lo cho bản thân? Thế nên ta quyết định đã đến lúc cần thay đổi. Và một điều may mắn đã đến, nhờ có ngươi, ta đã vượt qua nỗi sợ hãi lần đầu tiên tự tay sát hại địch nhân.

Gã cảm nhận có nỗi lo lắng mơ hồ đang từ từ ập đến :

- Biết đâu sự phụ còn có ẩn tình chưa tiện thổ lộ? Ý hai nhi muốn nói, nghĩa mẫu tạm thời đừng nuôi mãi mối hận trong lòng một khi mọi hư thực còn chờ được sáng tỏ.

Sử Linh Yên tủm tỉm cười :

- Ngươi lo ngại ta đang từ yêu chuyển sang hận? Và đây là một trong các nguyên do để cổ nhân lưu lại một câu: “Tối độc phụ nhân tâm”. Hãy yên tâm, lão đã chết, ta sẽ sớm nguôi hận. Bất quá chỉ nhắc lại để ta thêm động lực tiến hành việc thay đổi bản thân. Và ngươi, nếu vẫn một niềm tôn kính, luôn ngoan ngoãn lễ độ với ta, ngươi sẽ mãi mãi là Liêm nhi của ta.

Gã xúc động :

- Nghĩa mẫu!

Sử Linh Yên đã bắt đầu tiến hành việc thay đổi bản thân và chợt đứng lên :

- Chỉ độ một canh giờ nữa trời sẽ sáng. Bọn Hải Lư bang nếu chưa vong mạng thì ắt cũng bỏ đi từ lâu. Có lẽ đã đến lúc chúng ta thử đi gặp lão ác ma một lần. Đi nào.

Sử Linh Yên đã cứng cỏi hơn lên. Phong Gia Liêm đang thầm ghi nhận điều này.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch - Song Hùng Nhật Nguyệt đôi phu thê

Sử Linh Yên là nhân vật đầu tiên sớm nản lòng :

- Không thấy bất kỳ một dấu vết nào dù nhỏ? Hay là chúng ta đã đi quá chỗ lão ma lưu ngụ? Hoặc giả lão đã bỏ đi đêm qua không chừng. Nhưng đừng nghĩ bọn người như Trương Y Bình cùng lũ thủ hạ đủ bản lĩnh hoặc bắt giữ hoặc gia hại được lão ma từng giết người không gớm tay bằng công phu Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch.

Lúc này Phong Gia Liêm đang đứng một chỗ, chú mục nhìn dò xét xung quanh :

- Ở gần đây có một khoảnh lư bằng, được một vòng cây đại thụ mọc bao bọc thật khả nghi. Đúng là một vị trí thuận lợi nếu như có người muốn tìm chỗ dừng chân.

Sử Linh Yên bảo :

- Ta cũng đã nhìn thấy, thế nên mới bảo ắt hẳn lão ma đã bỏ đi đêm qua. Có lẽ vì không muốn bị những kẻ như Hải Lư bang quấy rầy.

Phong Gia Liêm chép miệng tiếc nuối :

- Vậy là mất đi cơ hội ngộ sẽ sớm minh bạch thân thế. Tiếc thật.

Chợt có một giọng trầm trầm đột ngột vang lên nghe thật âm u, vô nguyên vô úy :

- Bọn ngươi tìm lão phu?

Phong Gia Liêm giật nảy người, càng nhìn quanh quất :

- Tiền bối là ai? Có phải ở họ Sâm, tính danh là...

Một tràng cười to thật khủng khiếp vang dậy lên lồng lộng :

- Đã dám gọi lão phu là ác ma, giờ thêm tiểu oa nhi người nữa, hài cả tính danh của lão phu ư? Có phải muốn ném mùi lợi hại của công phu Hấp Nguyên hoặc Phích Lịch chăng? Ha... Ha...

Vậy là từ khoảnh lư bằng, giữa một vòng cây đại thụ, lập tức tự dấy lên một cơn xoáy cuộn, khiến nhiều lá cây vương vãi ngay trên khoảnh lư bằng bị cuộn tít dần lên cao.

“Ào... Ào...”

Phong Gia Liêm hốt hoảng, vội gọi to :

- Chậm đã. Vì có người cản dận văn bối, bảo chỉ tìm thấy Sầm Dịch Quân tiền bối mới mình bạch thân thế lai lịch.

Con xoáy cuộn vẫn còn hiện hữu, dù thế cũng có thêm một câu quát hỏi :

- Là nhân vật nào dận người?

Phong Gia Liêm ứng tiếng đáp ngay :

- Là một nữ nhân. Và lời dặn đó đã có cách nay những mười lăm năm.

Con xoáy cuộn cứ thế tiếp tục :

- Sao người không nói rõ tính danh của người cản dận? Lão phu quen biết đâu phải chỉ mỗi một nữ nhân.

Gã bối rồi, nhất là vì cuộn xoáy đang cứ to dần :

- Nữ nhân đó không lưu lại tính danh. À, mà có, nhưng chỉ mỗi một chữ Phong, chẳng biết là tính danh của nữ nhân hay của chính bản thân văn bối.

- Phong?! Vậy người có thể tả nhân dáng của nữ nhân đó?

Đây là lúc con cuộn xoáy có phần thu hẹp lại, là cơ hội cho Sử Linh Yến lần đầu tiên lên tiếng xen vào :

- Nữ nhân đó khó nhận rõ dung diện, chỉ vì khắp thân đều vương huyết tích, máu nhuộm khắp người, sau đó bỏ đi ngay.

Giọng trầm trầm liền chuyển qua hỏi Sử Linh Yến :

- Chính người đã hội diện nữ nhân ấy? Tại sao?

Sử Linh Yến nhăn mặt :

- Sử Linh Yến ta dù gì cũng đường đường là phu nhân của một Trang chủ Bách Thảo trang, còn là nhân vật nhận lời ủy thác của nữ nhân vô danh, mưu mạng nuôi dưỡng Phong Gia Liêm nghĩa tử suốt mười lăm năm dài, há chẳng đáng được tôn giả chọn cách xưng hô nghe cho thuận tai ư? Nếu vậy, chúng ta đi thôi, Liêm nhi.

Chủ nhân của đợt cuộn xoáy kinh khiếp lại bật cười lồng lộng :

- Vô cớ đến quấy nhiễu chỗ lão phu tinh tu luyện công, muốn đi dễ như thế sao? Ha... ha...

Đợt cuộn xoáy lập tức phình to trở lại và bất thần hóa thành một vòi dài, tợ cánh tay toan chụp vào Sử Linh Yến.

“Vù...”

Gã Phong Gia Liêm kinh hoảng, vừa gào vừa chạy đến che chắn cho nghĩa mẫu :

- Xin đừng hạ sát nghĩa mẫu của văn bối, nếu như tiền bối thật sự biết xuất thân lai lịch của một kẻ đang khao khát kiếm tìm này.

Vòi dài liền thu lại :

- Nếu vậy, Sử Linh Yến phu nhân có thể cho lão phu minh bạch nội tình, lúc diễn khai lần hội diện độ nào cùng nữ nhân vô danh chăng?

Sử Linh Yến len lén giấu tiếng thở ra nhẹ nhõm :

- Nghĩ tình Liêm nhi, được, ta xin nói. Nhưng kỳ thực diễn biến cũng chẳng có gì nhiều để nói. Vì nữ nhân nọ thoát đến, sau đó bỏ đi ngay, chỉ lưu lại một tiểu hài, độ bốn năm tuổi, chính là Liêm nhi, được ta nuôi lớn đến ngần này.

- Sao bảo nữ nhân còn lưu lại thêm một chữ Phong?

Sử Linh Yến giật mình :

- Đương nhiên là có. Thế nên phu phụ ta mới đặt tính danh cho Liêm nhi là Phong Gia Liêm.

- Phong Gia Liêm?! Trượng phu của phu nhân là nhân vật thế nào? Phải chăng từng có xuất xứ từ danh môn chính phái? Chỉ có như thế mới có kỳ vọng tiểu oa nhi kia luôn giữ gìn thanh danh liêm sỉ cho gia môn.

Sử Linh Yến cau mày :

- Chuyết phu ta đã tạ thế, Sử Linh Yến này không muốn nhắc đến nữa những điều tương tự và thiết nghĩ chẳng can dự gì đến thân thế lai lịch của Liêm nhi.

Lúc này đột xoáy cuộn đã hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại giọng nói trầm trầm quả nhiên được xuất phát từ chỗ nào đó giữa khoảng lư bằng nọ :

- Lão phu thật đắc tội. Tuy nhiên, há lẽ phu nhân chẳng nhớ dù là một ít, về nhân dạng hoặc đặc điểm nào đó của nhân vật từng có lời ủy thác một tiểu hài và nhờ curu mạng?

Sử Linh Yến lắc đầu :

- Quả thật không nhớ.

- Y phục? Phu nhân có bảo nhân vật đó đã bị nhuộm huyết khắp thân. Có thật sự là máu huyết chăng?

Sử Linh Yến giật mình :

- Hối rất hay. Vì trừ phi nữ nhân đó thích chọn màu của y phục tuyền đó, bằng không, từ đâu ra quá nhiều máu huyết? Như thế đã chết mất còn gì?

- Phu nhân hãy thật minh bạch. Có phải y phục của nữ nhân đó tuyền một màu đỏ chăng? Đỏ như thế nào? Đỏ của huyết, của hoa hay đỏ tợ một ngọn lửa bùng cháy? Cần phân định rõ đó là màu đỏ thế nào?

Sử Linh Yến ngập ngừng bối rối :

- Quả thật khó so sánh, vì toàn thân nữ nhân đúng là đều nhuộm huyết. A..., có rồi. Đôi hài thù của nữ nhân cũng màu đỏ, là đỏ như lửa.

- Hòa Y?!

- Sao lại gọi là Hòa Y?

Nhưng giọng trầm trầm chợt chuyển qua hỏi Phong Gia Liêm :

- Tiểu tử nguoi ở trên thân có dấu vết gì khác lạ chăng? Một bột son hay đại loại một dấu dị biệt nào đó tương tự?

Phong Gia Liêm lo lắng :

- Ngoài một vết sẹo giống như bị bỏng, trên thân vẫn bối kỳ thực chẳng có thêm dấu vết nào dị biệt. Có đúng như thế không, nghĩa mẫu?

Sử Linh Yến vụt tái mặt, chợt hốt hoảng gọi Phong Gia Liêm :

- Ta đã đoán không sai. Lão ma chỉ là cừu nhân, chính là kẻ từng toan sát hại Liêm nhi nhưng bất thành và hiện hãy còn lưu lại một quãng sẹo ngay chỗ tâm thất của Liêm nhi. Hãy lo tẩu thoát thật nhanh.

Nhưng một đợt cuộn xoáy lại xuất hiện vuron nhanh thành một vòi dài, chộp ngay vào Phong Gia Liêm.

“Ào...”

Phong Gia Liêm kinh hoảng, lập tức gãy giữa tứ tung và đành bất lực vì không thể làm gì để chống trả một kinh lực tuy vô hình nhưng vẫn cuộn siết và cuốn dần Phong Gia Liêm vào phía giữa khoảng lư bằng. Bất quá Phong Gia Liêm chỉ còn có thể gào thét thất thanh gọi Sử Linh Yến :

- Nghĩa mẫu mau chạy đi. Và nếu có cơ hội hãy giúp hài nhi báo thù. A... a...

Sử Linh Yến luống cuống, chạy thì chẳng nổi, còn ở lại thì lo lắng khiếp sợ.

Đúng lúc này, Sử Linh Yến nghe từ phía sau bỗng vang lên tiếng chếp miệng :

- Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân sau mười mấy năm dài tuyệt tích, không ngờ đến lúc xuất hiện, bản lĩnh càng vượt trội hơn xưa. Gã là nghĩa tử của phu nhân ư?

Cuộn xoáy như chiếc vòi đang cuốn Phong Gia Liêm vào khoảnh lưu bằng chốt có dấu hiệu đuối sức và chậm hẳn lại. Đồng thời là thanh âm của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân bật thốt lên thành tiếng kêu kinh ngạc :

- Nhật Nguyệt song hùng... Mười mấy năm không gặp, phu phụ hai người ắt đã kịp hồi phục sau lần thảm bại dưới tay lão phu?

Nhận thấy bỗng có cơ hội, Phong Gia Liêm vùng vẫy thêm vài lượt nữa, cuối cùng cũng thoát, chỉ bị kinh lực vô hình làm bật tung y phục, phơi lộ phần thân trần, suýt nữa là lâm cảnh trở trêu, nếu như không kịp dùng tay giữ lại y phục, đừng đề tuột khỏi thân, lỗ thê hoàn toàn.

Và theo bản năng, Phong Gia Liêm đang luống cuống khép kín y phục vẫn hốt hoảng đưa mắt nhìn quanh. Nhờ thế mới phát hiện cạnh nghĩa mẫu Sử Linh Yên quả thật xuất hiện thêm hai nhân vật đều có niên kỷ xấp xỉ tứ tuần hoặc hơn kém đôi chút, và Phong Gia Liêm tin chắc họ là phu phụ. Bởi lúc này, không như nam nhân trung niên đang ngưng đọng thần sắc nhìn vào khoảnh lưu bằng

Hiển nhiên phải là vị trí đang ẩn thân ẩn diện của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân, thì phụ nhân đứng bên cạnh lại trở mắt nhìn chăm chăm vào Phong Gia Liêm. Đó là thứ ánh mắt giống như thuở nào Phong Gia Liêm từng phát hiện bị tam sư muội xạ nhìn. Thế nên, phản ứng của Phong Gia Liêm chỉ là bối rối, càng che kín hơn nữa một quãng sọc tựa hồ từng bị bóng ở bên ngực trái, ngay tâm thất, mặt thì đỏ vì ngượng, không dám nhìn thêm nữa về phía phụ nhân.

Thật may, tình thế vẫn tiếp diễn, nhờ nam nhân trung niên tiếp tục cùng Sầm Dịch Quân phát thoại, đối đáp nhau gay gắt, là nguyên cớ kéo phụ nhân vào cuộc, nên Phong Gia Liêm nhờ đó thoát cảnh mãi ngượng ngùng.

Nam nhân trung niên bật tiếng hừ lạnh :

- Đã là nhân vật võ lâm nào ai tránh khỏi chí ít cũng một lần nếm mùi thảm bại. Tuy nhiên, thắng không kiêu

- Bại không nản, phu phụ mỗi may được Sầm tôn giả một lần chỉ giáo và may hơn nữa là chúng ta lại gặp nhau. Sầm tôn giả liệu có tin chắc lần này vẫn thắng?

Đoạn nam nhân trung niên vừa rút kiếm vừa lên tiếng gọi phụ nhân :

- Công Tôn muội, chúng ta cùng cho đối phương biết thế nào là lợi hại của Nhật Nguyệt song hùng đi nào.

Phụ nhân không nhìn Phong Gia Liêm nữa, thay vào đó cũng rút kiếm, ung dung tiến thật sát vào nam nhân trung niên.

Nhân cơ hội đó, Phong Gia Liêm vội tiến đến cạnh nghĩa mẫu và hạ thấp giọng nêu nghi vấn :

- Sao nghĩa mẫu bảo chẳng mấy ai dám cùng Sầm Dịch Quân đối đầu?

Sử Linh Yên đang nhìn đôi phu phụ mới xuất hiện bằng ánh mắt thán phục và ngưỡng mộ :

- Chỉ bởi ta không mấy chú tâm để nghe biết những chuyện giang hồ, thế nên có nhiều điều Lưu Vạn Thế từng nói nhưng ta đâu thể nhất thời ghi nhớ tất cả. Liêm Nhi đừng xem thường họ. Nhật Nguyệt song hùng là một trong những đại cao thủ chính phái, phu quân ta từng đề cập đến họ qua câu ca: Nhất Hiệp - Song Hùng - Tam Anh

- Tứ Nghĩa. Đây là mười nhân vật cùng với Thất đại phái, để chủ trì chính nghĩa võ lâm quyết không ngại đối phó Sầm Dịch Quân.

Sầm Dịch Quân dù vẫn đang ẩn thân đâu đó cũng bật ra tràng cười ngạo nghễ :

- Tất cả chỉ là nguy hiểm, một phường đề tiện xấu xa, chủ trì chính nghĩa gì chứ thứ giả nhân giả nghĩa bọn chúng. Tiểu tử người vì có vết sẹo đứng ở chỗ lão phu mong nhìn thấy, vậy thì đừng lo sợ, cũng đừng vội bỏ đi. Hãy lưu lại nhìn lão phu cho Nhật Nguyệt song hùng nếm mùi thảm bại một lần nữa. Sau đó lão phu sẽ tỏ bày cho người biết xuất thân lai lịch. Ha... Ha...

Nam nhân trung niên vội chuyển mục quang xạ nhìn Phong Gia Liêm :

- Người can hệ thế nào với lão ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch? Tính danh người ra sao?

Đây là lời mà Phong Gia Liêm không hề chờ đợi được nghe từ miệng một nhân vật có đủ bản lĩnh lẫn tư cách để chủ trì chính nghĩa võ lâm thế nên Phong Gia Liêm có phần chậm lên tiếng hồi đáp.

Nhưng Sử Linh Yên vì đang mang tâm trạng ngưỡng mộ nên nhanh miệng đáp thay :

- Sầm Dịch Quân chỉ có thể là cừu nhân của gã. Tính danh gã là Phong Gia Liêm, là nghĩa tử do tiểu phụ curu mang nuôi dưỡng từ nhỏ.

Phụ nhân lại được dịp nhìn gã :

- Vậy thì tại sao Sầm lão ma có vẻ nhận biết vết sẹo bị bóng ngay trên ngực thiếu hiệp?

Phong Gia Liêm lại đỏ mặt, lần này vì được nghe có người tôn trọng gọi gã là thiếu hiệp :

- Ất hẳn... ất hẳn đúng như nghĩa mẫu của văn bói từng đoán. Có thể vết sẹo còn là chứng tích cho biết văn bói đã một lần suýt bị lão họ Sầm sát hại.

Nam nhân trung niên bỗng háng giọng :

- Người họ Phong? Song thân người là ai? Vì họ Phong này quả thật rất hiếm, có thể bảo ta chưa từng nghe bao giờ.

Sầm Dịch Quân lại buông tiếng cười :

- Còn nhiều điều nữa Tả Thiên Hành người chưa đủ kiến văn để nghe biết. Nhưng đừng làm phí thêm thời gian của lão phu nữa. Phụ phụ người đến đây ắt là do lũ Hải Lưu bang vô dụng cầu viện. Hãy tận lực xuất thủ, thử xem liệu có tránh thảm bại một lần nữa chăng, hay vẫn như trước? Ha... Ha...

Phụ nhân động nộ bật thét :

- Lão ma hãy mau hiện thân cùng phụ phụ ta đối đầu. Đừng chui rúc mãi vào trận Ngũ Hành của lão.

Sầm Dịch Quân lạnh giọng :

- Lâu nay lão phu tuyệt tích thoát ần, đã phát thế chẳng để động sát cơ. Trừ phi có những kẻ không biết tự lượng sức, đột nhiên xông vào trận khuấy phá chỗ tĩnh tu của lão phu. Đây là chúng tự chuốc họa, chẳng thể oán trách ai. Phụ phụ người cũng không ngoại lệ. Hãy tiến vào nếu muốn rửa thù báo hận. Nhược bằng chẳng dám thì mau rút đi cho khuất mắt lão phu. Hừ.

Nam nhân trung niên có tính danh là Tả Thiên Hành vùng cười ngất :

- Là một ác ma, lão bảo đã phát thế chẳng để động sát cơ? Đây là lời còn không thể gạt được lũ trẻ lên ba. Một đại ác ma như lão cũng biết buông đao đồ tể nữa sao? Nghe thật nực cười. Ha... Ha...

Giữa khoảnh lư bằng lại dấy lên một cơn xoáy cuộn, nhưng chỉ chớp mắt thì tan biến, phần còn lại là thanh âm của Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân :

- Đừng xuẩn động nếu muốn khích nộ lão phu. Hãy rút mau một khi chẳng có đủ dũng lược hoặc bản lĩnh xông vào trận. Huống hồ quanh đây chẳng có ai, phụ phụ người đừng ngại bị mất thể diện. Bất quá đối với lão phu, Nhật Nguyệt song hùng thủy chung vẫn là thù địch kêu to, mãi mãi chỉ là bại tướng của lão phu. Ha... Ha...

Phụ nhân thêm động nộ, toan hươi kiếm xông thẳng vào khoảnh lư bằng, nào ngờ bị Tả Thiên Hành ngăn lại :

- Đừng vội, kéo làm kẻ khích tướng của lão ma.

Phụ nhân thở hắt ra, nói bằng giọng hầy còn hậm hực :

- Thiếp không ngại. Huống hồ đây chỉ là một trận ngũ hành tầm thường, nào khó phá đối với phu quân. Thiếp thật không cam tâm vì cứ mãi bị lão ma vũ nhục.

Tả Thiên Hành thờ dãi :

- Nhưng vạn nhất lời của lão ma hoàn toàn đúng thì sao? Lão dùng trận để tự hạn chế sát cơ. Một khi ta phá trận chính là vô tình giúp lão giải bỏ lời phát thế. Lão sẽ tái xuất giang hồ, đại họa cho võ lâm ắt tái diễn. Hậu quả này phụ phụ ta đảm đương sao nổi?

Phụ nhân cười lạt :

- Phu quân đừng tin lão. Bằng chứng là chỉ nội đêm qua, lão đã thám sát có đến những năm nhân mạng, chỉ để hấp thụ chân nguyên của họ. Thậm chí cả thi thể của họ cũng chẳng còn. Sự thật này nào chỉ có Hải Lưu bang đưa tin và cáo giác khắp võ lâm mà chính mắt phụ phụ ta quả thật đang nhìn thấy. Diệt trừ ác ma là chủ trương tôn chỉ của bao anh hùng chính phái. Huống hồ phụ phụ ta còn có mối hận cần thanh toán cùng lão. Há lẽ phu quân ngại chúng ta vẫn bại cho dù đã cùng nhau khổ luyện công phu suốt mười mấy năm qua?

Tả Thiên Hành đã bị phụ nhân thuyết phục, ngay lập tức gạt đầu :

- Được lắm, ta đành chiều ý Công Tôn muội, sẽ khiến lão ma xuất đầu lộ diện. Xem ta phá trận đây. Khai!

Và Tả Thiên Hành bật tung người lên cao, thanh kiếm khoa quanh thân, tạo thành một màn kiếm quang tròn bao bọc rất lợi hại.

“Vù...”

Từ khoảnh lư bằng, mọi động tĩnh cơ hồ không có, cho đến khi hành vi của Tả Thiên Hành - là phi thân loang kiếm xoay thành một vòng quanh những cột đại thụ - Rồi cũng đến lúc kết thúc.

Khi đó, lúc Tả Thiên Hành đã dừng lại, xuất hiện nguyên vị ở chỗ cũ trước đó, bất chợt từ những cột đại thụ, hầu như mọi chiếc lá cây đều lũ lượt rơi ào xuống.

“Rào... Rào...”

Và giữa lư bằng mới vang lên tiếng cười của Sầm Dịch Quân :

- Nhật Hoa Mãn Thiên? Quả là một tuyệt chiêu kiếm vô tiền khoáng hậu, giúp lão phu đại khai nhãn giới. Ha... Ha...

Toàn bộ những lá cây vì đều lia cành nên tức thì để ánh dương quang chiếu lọt vào tận giữa khoảnh lư bằng chỉ chiếm một phạm vi chưa đầy ba trượng vuông.

Và ở giữa trung tâm liền hiện bóng hình một lão nhân có dáng vẻ bên ngoài thật cổ quái, ắt là do những lọn tóc thật dài cứ buông xõa và che kín hầu hết nửa thân trên của lão nhân đang có tư thế ngồi xếp bằng.

Bất chợt lão nhân hất đầu về hai bên, tóc dài xõa theo đó cũng vệt ra, bộc lộ một diện mạo vẫn vô khả nhìn rõ, vì lại bị từng tùm râu xoắn tít và bù xù phủ che mắt có đến nửa khuôn mặt. Tuy thế cũng đủ cho Nhật Nguyệt song hùng cùng nhận ra lão nhân là ai. Cả hai đều đồng loạt gầm quát :

- Quả nhiên là Sầm lão ma. Mau đánh!

- Đã đến lúc phu phụ ta đòi lại lão món nợ đã vay. Hãy xem kiếm!

Nhật Nguyệt song hùng thoát lao vào liền phân khai, tấn công lão nhân cổ quái từ cả hai phía tả hữu.

“Ào...”

“Vù...”

Lão nhân vẫn ngồi nguyên vị trong tư thế như đang chờ đợi. Cho đến khi uy lực lợi hại của hai chiêu kiếm do Nhật Nguyệt song hùng cùng thi triển sắp thu đạt hiệu quả thì bây giờ lão nhân mới bất ngờ nhích động.

Nhưng thay vì xuất thủ đối phó với hai chiêu kiếm, lão nhân lại đột ngột vòng cả hai tay về phía sau. Và khi cả hai tay lão nhân cùng một lúc bật vung ra thì lập tức có hai vật khá to, giống hệt hai hình nhân được lão nhân ném thẳng vào phạm vi uy lực của hai chiêu kiếm nọ. Lão nhân còn bật ra mấy loạt cười đắc ý :

- Để xem uy lực kiếm pháp hai ngươi đã tinh tiến thêm bao nhiêu phần. Ha... Ha...

“Vụt! Vụt!”

Nhật Nguyệt song hùng ngay lập tức cùng nhau thu kiếm nhưng quá muộn để dừng chạm vào hai bóng vật tựa hình nhân nọ.

“Phập! Phập!”

Hai hình nhân nặng nề gieo xuống đất, máu huyết cũng theo đó tuôn trào từ vóc dáng của hai hình nhân, kỳ thực chính là thi thể chẳng biết chết từ lúc nào của hai gã đại hán cùng có niên kỷ chỉ độ hai mươi ngoài.

Nhật Nguyệt song hùng đều ngờ ngàng nhìn hai thi thể.

Trong khi đó lão nhân lại cười :

- Sao thế? Hai người được mệnh danh là Song Hùng, nữ nào hạ thủ chẳng chút lưu tình đối với hai kẻ chỉ là đệ tử vô dụng của Hải Lưu bang? Vậy đấy, sau này đừng bảo do lão phu hạ thủ chúng. Ha... Ha...

Nhật Nguyệt song hùng cùng xúc nộ, động sát cơ, lại loang kiếm lao tiếp vào lão nhân cũng từ hai phía tả hữu :

- Lão ma thật độc ác, nhẫn tâm gây thảm trạng đến hai lần cho những kẻ đã vô phương hoàn thủ. Hãy mau đền tội.

- Đờ kiếm!

“Ào...”

“Vù...”

Sầm lão ma vẫn ung dung ngồi nguyên vị và tiếp tục cười :

- Đừng đổ tất cả cho lão phu một khi chính hai người đã chứng khẩu đồng từ, bảo lão phu độc ác, không chỉ sát nhân mà còn hủy diệt luôn thi thể. Hãy còn nữa cho hai người có cơ hội cùng thử kiếm đây. Ha... Ha...

Và bằng một cung cách như lúc nãy, lão nhân họ Sầm lại bất thần ném hai thi thể nữa vào vùng kiếm chiêu lợi hại đang do Nhật Nguyệt song hùng thi triển tấn công từ hai phía.

“Vụt! Vụt!”

Đã lâm cảnh này một lần, thế nên bây giờ Nhật Nguyệt song hùng thay vì lo thu kiếm, thì lại vận dụng bản lãnh thượng thừa, dùng chính chiêu kiếm đã đánh ra để cùng đón đỡ cả hai thì thế thật nhẹ nhàng.

Sử Linh Yên bỗng bật lên tiếng hô hoán đề tỉnh Nhật Nguyệt song hùng :

- Ôi chào! Nhị vị đại hiệp mau cẩn trọng.

Chính gã Phong Gia Liêm cũng nhìn thấy thủ đoạn thần kỳ của Sầm lão nhân. Và lão đang bắt thần xuất chiêu cùng một lúc tấn công vào Nhật Nguyệt song hùng, khi cả hai đang tìm cách đặt xuống hoặc vắt hai thì thế nọ qua một bên.

Tiếng Sử Linh Yên hô hoán khiến cả hai kịp có phản ứng. Ấy là họ đành ném trả hai thì thế cho Sầm lão ma :

- Lão là cao nhân, sao lại có thủ đoạn bắt mình? Trả cho lão đây.

Sầm Dịch Quân lại cười rộ lên, cùng một lúc với thái độ ung dung đón đỡ trở lại hai thì thế :

- Còn hai ngươi là danh môn chính phái đó ư? Sao lại nhẫn tâm đối xử thật tàn khốc với hai kẻ đã xấu số vong mạng? Hóa ra nào chỉ có một mình lão phu là hạng tà ma ác độc. Ha... Ha...

Nhật Nguyệt song hùng cùng đỏ mặt, nhưng chỉ một thoáng rồi mất. Vì cả hai đã lại xông thẳng vào Sầm lão ma :

- Lão ma đừng hòng gieo tiếng oán cho phu phụ ta. Mau đỡ!

“Ào...”

Sầm Dịch Quân vụt đứng lên, ném cả hai thì thế nọ về phía sau, đồng thời còn bật ra một tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Đùa như thế đủ rồi. Giờ là lúc lão phu cho hai ngươi nếm mùi lợi hại. Thoạt tiên hãy đỡ một chiêu Phích Lịch của lão phu. Lui!

Lão hất hai tay về hai phía, tạo ngay hai tia chớp chương sang lùa thần tốc lao cuộn vào hai chiêu kiếm của Nhật Nguyệt song hùng.

“Vù...! Vù...!”

Nhật Nguyệt song hùng cùng mím môi mím lợi, quyết giữ nguyên chiêu kiếm và cho chạm vào hai tia chớp chương, mỗi người đỡ một.

“Àm! Âm!”

Chấn kinh làm Nhật Nguyệt song hùng thoáng lùi.

Sầm Dịch Quân lại chớp xạ song thủ :

- Phích Lịch Khai Thiên! Hai ngươi còn chưa lùi nữa ư?

“Vù...”

Nhật Nguyệt song hùng đành tiếp tục tung kiếm chiêu, mỗi người lo đối phó chiêu Phích Lịch phần họ.

“Àm! Âm!”

Họ lại bị chấn lùi lần nữa.

Tuy nhiên, họ thật không hổ danh là Nhật Nguyệt song hùng, nhân lúc bị chấn lùi họ lập tức đảo người, dịch chuyển thật nhanh về phía của nhau và kịp hợp lực liên thủ khi nghe Sầm Dịch Quân gầm quát :

- Có hợp lực cũng không thể khá hơn. Đỡ!

“Ào...”

Nhật Nguyệt song hùng liền quát trả :

- Nhật Nguyệt Càn Khôn. Đánh!

“Vù... Vù...”

Nhưng Sầm Dịch Quân bỗng thu nhanh chiêu về :

- Sao không cùng đến gần lão phu để dễ động thủ hơn? Hấp!

Một hấp lực xuất hiện và sự tác động làm cho Nhật Nguyệt song hùng cùng lão đảo, chực chạy về phía lão Sầm.

“Vù...”

Nhưng Tả Thiên Hành kịp quát :

- Nhật Nguyệt song hùng! Khai! Kiểm chiêu họ đang thi triển vọt phân khai, thần tốc lao xả vào hai đầu vai của Sầm lão ma.

“Ào... Ào...”

Sầm Dịch Quân cười lạnh lùng :

- Vẫn là thứ đấu pháp không khác gì so với lần chạm trán lão phu trước kia ư? Vậy thì bốn cữ soạn lại nha. Xoay!

Không phải bản thân lão xoay. Trái lại, như có một lực vô hình tác động, thân hình của Nhật Nguyệt song hùng dần xoay quanh lão họ Sầm, thoát đầu chậm, sau nhanh dần nhanh dần, và rồi hóa thành hai chiếc bóng chạy tít quanh thân lão ma.

“Vù...”

“Vù...”

Tuy vậy đột nhiên có tiếng Tả Thiên Hành gầm thét :

- Mau triển khai tuyệt kỹ đã khổ luyện, Công Tôn Phụng muội.

Tiếp ngay sau đó là tiếng rú phẫn nộ của phụ nhân có nguyên tính danh Công Tôn Phụng :

- Thiếp biết rồi. Hãy cho lão ma nếm mùi lợi hại. Đánh!

Hai bóng người dù đang xoay tít, thế mà trong tình huống bất lợi vẫn có thể trao đổi nhau cách sắp đặt đối phó mong xoay chuyển cục diện. Ất hẳn chính vì điều này khiến cho Sầm Dịch Quân động nộ bùng bật gầm :

- Hãy vận dụng hết chân tài thực học, liệu xem bọn người có khá hơn so với trước kia chăng? Thay vì cứ mãi khua môi múa mép. Khai!

Tóc râu Sầm Dịch Quân cơ hồ dựng đứng cả, đây là lúc lão đột ngột vung bật hai tay về hai bên, vồ loạn ra vài loạt kinh, gây thành nhiều đợt những tiếng chấn nổ lách tách kỳ quái:

“Ào... Ào...”

Nhật Nguyệt song hùng đang xoay chợt bị bay bắn về hai phía.

“Bung! Bung!”

Dù thế cả hai vẫn lảng không đảo người, nương theo chấn lực đang tác động đối phương quấy lộn giữa không trung như đôi giao long và mau chóng tìm đến chỗ nhau, hợp lại làm một vẫn trong tư thế bay giữa trời, nhất là chân chưa một lần chạm đất.

“Vù... Vù...”

Ngay lúc đã hợp lại với nhau, kiếm trong tay họ cũng giao chéo vào nhau, do chạm nên tạo thành tiếng ngân khê:

“Coong...”

Tiếng ngân chưa ngừng tắt, Tả Thiên Hành bắt chợt hất kiếm, tạo một chấn lực chỉ đẩy duy nhất một mình Công Tôn Phụng lao đi xé gió như trường tiễn bạt lĩa cung.

“Vù...”

Công Tôn Phụng lao thẳng vào Sầm Dịch Quân trong tư thế mũi kiếm đi trước, thân hình theo sau. Công Tôn Phụng còn lạnh lùng buông ra tiếng rít qua kẽ răng :

- Lão ma ắt thảm bại với chiêu Hậu Nghệ Xạ Nhật của ta.

Sầm Dịch Quân cũng đang chờ sẵn, thế nên vẫn thản nhiên bật ra tiếng cười :

- Bọn người đã tái khổ luyện công phu, có phải chỉ để một mình Công Tôn Phụng người tự tìm đến nạp mạng? Thật là quá dễ cho lão phu. Ha... Ha...

Sâm Dịch Quân quát nhanh một chưởng kinh, hóa thành tia chớp chưởng sang lòai, chặn ngay đà lao đến quá liều lĩnh của Công Tôn Phụng.

“Ào...”

Nào hay chính lúc này lại có tiếng Tả Thiên Hành gầm quát :

- Có để cho lão ma hay không cứ chờ nếm xong tuyệt kiếm Cuồng Vân Phủ Nguyệt của ta thì rõ. Đờ!

Và Tả Thiên Hành từ trên cao đột ngột lao ào xuống với một chiêu kiếm được vũ lộng bao phủ như mảnh lưới tử thần, chụp ngay vào đỉnh đầu Sâm Dịch Quân.

“Vù...”

“Vù...”

Lần đầu tiên Sâm Dịch Quân rung động, được biểu hiện rất rõ qua thái độ phải bắt thần thu lại chưởng chiêu và đành lao bỏ khoảnh lư bằng vốn dĩ vẫn là chỗ lưu ngụ bất khả xâm phạm của lão.

“Vút!”

Công Tôn Phụng cũng thu kiếm hạ than, dừng chân ở giữa lư bằng và cười khẩy :

- Lão ma cảm thấy mùi vị thế nào?

Tả Thiên Hành cũng hạ thân đứng cạnh Công Tôn Phụng :

- Phải chăng lão ma cảm thấy khó thể đối phó? Nếu vậy lão hãy mau mau nhận bại, kéo có hỡi cũng quá muộn. Ha... Ha...

Sâm Dịch Quân đột nhiên cũng cười :

- Hai người kẻ cũng khá, lần đầu tiên có thể bức lão phu phải nhượng chiêu. Nhưng khác với lũ nguỵ quân tử bọn người luôn xem thanh danh làm trọng, bình sinh lão phu thì lấy sự sinh tử tồn vong làm kết quả để phân định nhục vinh. Hãy chờ đấy, rồi sẽ có ngày Sâm Dịch Quân lão phu đường đường xuất hiện, mặc tình hô phong hoán vũ, khiến lũ bọn người tha hồ điều đứng. Sẽ không lâu lắm đâu. Ha... Ha...

Tả Thiên Hành và Công Tôn Phụng cùng biến sắc :

- Lão ma vẫn mạnh tâm, quyết gây đại họa cho võ lâm ư?

- Vậy thì phu phụ ta ngay hôm nay sẽ không để lão ma toại nguyện.

Cả hai lại đặt kiếm chéo vào nhau, toan lập lại đấu pháp cũ là nhân vật này dụng lực đẩy nhân vật kia có cơ hội lao đến tấn công thật nhanh.

Nhưng họ chưa kịp thực hiện ý định, Sâm Dịch Quân chợt như con lốc xoáy, vừa bật lao đi vừa cười vang.

- Ha... Ha...

Con lốc xoáy như vô tình ập ngang chỗ Phong Gia Liêm đang đứng cùng nghĩa mẫu. Do sợ nghĩa mẫu bị tổn hại, gã lập tức thủ kiếm đứng che chắn nghĩa mẫu.

Con lốc xoáy vẫn thần tốc ập đến và bụi mù vì thế bắt đầu phủ kín. Che khuất hoàn toàn thị tuyến của những ai đương diện.

“Ào...”

Con lốc di chuyển rất nhanh. Và khi mất hút thì ở đương trường chỉ còn lại một mình Sử Linh Yến đang ngơ ngác tìm quanh :

- Liêm nhi?! Nhị vị Nhật Nguyệt song hùng đại hiệp?!

Nhưng tất cả đã biến mất, như thể chẳng tồn tại bao giờ khiến Sử Linh Yến dù muốn dù không cũng vội bỏ đi, vì tự hiểu bản thân nên có những hành động gì lúc này và cả sau này nữa.

* * * * *

Rồi cũng đến một lúc Phong Gia Liêm giật mình tự tỉnh lại. Gã nhìn quanh :

- Có phải lão đã mượn con lốc xoáy có ý mang tại hạ đi đến tận đây?

Đứng án ngữ ngay bên ngoài huyệt khẩu của một thạch động và còn xoay lưng lại về phía gã chính là Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân. Và lão đang từ từ xoay mặt lại, diện đối diện với gã qua khoảng cách có đến ngoài một trượng :

- Tiểu thiếu gia sao đột nhiên thay đổi lối xưng hô, không gọi lão phu là tiền bối nữa?

Gã giật mình :

- Tiểu thiếu gia? Nữ nhân độ nào đã ủy thác tại hạ cho nghĩa mẫu cũng từng dùng cách gọi như thế này. Vậy là tiền bối thật sự am hiểu xuất thân lai lịch của... của văn bối?

Lão gật đầu :

- Vì tiểu thiếu gia chưa đích thực đăng đàn tiếp vị nên xin lượng thứ nếu lão phu chưa thể xưng hô theo bối phận chủ bộc.

Gã lại giật mình một lần nữa.

- Đăng đàn tiếp? Xưng hô theo bối phận chủ bộc nghĩa là sao?

Lão mỉm cười, một động thái khiến gã lần đầu nhận ra lão Sầm Dịch Quân đã búi gọn đầu tóc, cũng đã kịp cạo sạch râu, tự biến mình thành một nhân vật tuy cao niên nhưng có phong thái uy nghi đỉnh đặc, lại còn nhất mực từ hòa nữa, ắt là chỉ đối với riêng gã vốn được lão gọi bằng tiểu thiếu gia.

Quả vậy, lão vừa cười vừa hỏi :

- Tiểu thiếu gia không thể tự hiểu những lời đó ẩn chứa những ý nghĩa gì?

Gã không sao cười được :

- Nghĩa là song thân phụ mẫu của văn bối từng là chủ nhân của chư vị, gồm tiền bối và nữ nhân độ nào?

Lão gật đầu và vẫn mỉm cười :

- Thế mà lão phu ngỡ tiểu thiếu gia không đủ thông tuệ so với chủ nhân gia. Vậy tiểu thiếu gia có trách vì lối xưng hô chưa thật đủ lễ của lão phu?

Gã gượng cười :

- Văn bối kỳ thực vẫn chưa đăng đàn tiếp vị, trách như thế nào đây. Mà này, hãy cho văn bối thỉnh giáo, nhân thân lai lịch của song thân phụ mẫu là thế nào? Một bang môn phái nào đó từng tồn tại trên giang hồ chăng?

Lão tiến gần lại gã :

- Sao tiểu thiếu gia hỏi câu này? Phải chăng đã có ai vì nghi ngờ nên từng nêu cho tiểu thiếu gia câu tương tự?

Gã lắc đầu :

- Chẳng có ai cả. Văn bối chỉ tự đoán qua những gì được nghe kể và nhất là được tận mắt mục kích.

Lão hoài nghi :

- Tiểu thiếu gia giải thích rõ xem.

Gã cười gượng :

- Có gì để giải thích một khi sự việc tự thân đã quá rõ. Thứ nhất, sự phụ của văn bối tuy có nhiều kiến văn, biết tất cả về Nhất Hiệp, Song Hùng, Tam Anh, Tứ Nghĩa và Thất đại phái, dù vậy vẫn không thể nhận biết nữ nhân đã ủy thác văn bối là ai. Thứ hai, chính Nhật Nguyệt song hùng chỉ gọi tiền bối bằng tính danh và ngoại hiệu, không hề kèm theo danh xưng của bang môn xuất xứ. Há lẽ vẫn chưa đủ để văn bối tạm quấy quyết như lời vừa nói?

Lão thần phục :

- Đoán rất hay, chứng tỏ so với chủ nhân gia, người là hồ phụ thì tiểu thiếu gia đích thực là hồ tử.

Gã cau mày :

- Bang môn phái đó vì sao không tồn tại nữa?

Lão đáp nhẹ :

- Bị hủy diệt.

Nhưng lời đáp của lão đối với gã lại nặng nề ngoài sức tưởng :

- Ai hủy diệt?

Và gã không hề chờ nghe lão Sầm Dịch Quân đáp như thế này :

- Toàn bộ võ lâm. Nhưng là chủ trương của những ai tự xưng là danh môn chính phái. Tất cả.

Gã đang cố nén cơn chấn động :

- Ất phải có nguyên nhân?

Lão cười lật :

- Nguyên nhân ư? Đó kỳ. Và nhất là bọn chúng sợ ất có ngày bốn giáo đạt bản lãnh và thanh thế trùm lấp họ. Cũng sợ bốn giáo thị cường thao túng khắp võ lâm. Tiểu thiếu gia khá thông tuệ ất thừa hiểu tiền - tài - danh - lợi đều là những nguyên nhân đủ để dẫn đến mọi phân tranh. Sự thật là như thế đó.

Gã nhắm mắt lại, vì sợ phải nhìn vào thứ sự thật ấy :

- Vậy là cùng với bốn giáo, song thân của văn bối cũng bị sát hại?

Gã nghe đáp :

- Sai. Giáo chủ bốn giáo thời đó chỉ là ngoại tổ của tiểu thiếu gia. Chuyện đã xảy ra ngoài ba mươi năm, trong khi song thân của tiểu thiếu gia chỉ bị tuyệt tích chưa đến hai mươi năm.

Gã mở mắt ra :

- Chỉ tuyệt tích thôi sao?

Lão chỉ tay vào gã :

- Nhưng vết sẹo trên người của tiểu thiếu gia, lão phu hiện lúc này có thể quả quyết phụ phụ của của chủ nhân gia đã yếu mệnh vong thân.

Gã bàng hoàng :

- Vì sao?

Lão bảo :

- Vì vết sẹo đó được gọi là Hỏa Mệnh Di Tông, một chứng tích duy nhất cho những kẻ hạ nhân như lão phu biết tiểu thiếu gia là hậu nhân đích truyền nên được chủ nhân gia chọn làm kế vị, là hành động một khi đã được thực hiện thì sinh mạng của chủ nhân gia ắt chẳng còn.

Gã ngờ ngác đặt một tay lên ngực trái, vừa đề lên chỗ có vết sẹo tợ bị bỏng, vừa đề trấn áp những nhịp đập loạn của quả tim :

- Do gia phụ đích thân gây ra vết sẹo này?

- Sai. Vì chỉ lệnh đường mới đủ tư cách lấn bản lãnh để thi triển thần công, lưu lại Hỏa Mệnh Di Tông cho tiểu thiếu gia.

Gã kinh hãi :

- Gia mẫu đương thời cũng là Giáo chủ kế nhiệm? Vậy còn gia phụ?

Lão đáp :

- Lệnh tôn là nhân tài kiệt xuất, chẳng khác nào ngọc thụ lâm phong. Chỉ tiếc lại thiếu thời gian, nếu không giả như lệnh tôn được phụ nhân là Giáo chủ chỉ điểm toàn bộ sở học thần công của bốn giáo, thì hai mươi năm trước chẳng những cả hai không bị tuyệt tích mà có thể còn phát dương quang đại, khôi phục và chấn hưng bốn giáo, báo hận rửa thù, tiếp nối di ý oai lâm của tiền nhân, là ngoại tổ của tiểu thiếu gia.

Gã càng nghe càng phấn khích :

- Vì sao điều này bất thành?

Lão thở dài :

- Khi đó, toàn bộ giáo đồ còn trung thành đều thất tán, tự tìm chỗ lánh mặt ẩn thân, kể cả phụ phụ chủ nhân gia cũng không ngoại lệ. Thế nên cơ hồ chẳng còn ai biết tin của ai. Phần lão phu được biết Hỏa Y tá hộ sứ vẫn luôn thân cận hầu hạ phụ phụ chủ nhân gia, sau này lại hay tin tiểu thiếu gia được sinh hạ, mẫu tử vuông tròn, bằng một thời gian thì lão bị bất tin. Mãi đến tận hôm nay lần đầu tiên lão phu lại được nghe nhắc đến Tả hộ sứ Hỏa Y, là nữ nhân đã ủy thác tiểu thiếu gia cho những kẻ xa lạ. Thật may tiểu thiếu gia còn có Hỏa Mệnh Di Tông khiến lão phu tin thực, quả là hoàng thiên còn dành biệt

nhân cho Châu gia của bốn giáo, cũng là Phong gia nếu gọi theo tính danh của lệnh tôn.

Gã ngớ ngàng :

- Gia mẫu ở họ Châu?

Lão gật đầu :

- Nhũ danh của lệnh đường là Châu Tuyết Tuyết.

- Còn gia phụ?

Lão cười nhẹ :

- Lệnh tôn tuy là bậc nhân trung chi kiệt nhưng đối với khắp võ lâm lúc đó ba chữ Phong Nhân Thành cơ hồ chẳng làm bất luận ai bận tâm. Thế nên tiểu thiếu gia đừng lấy làm lạ là tại sao Tả Thiên Hành cùng Công Tôn Phụng hoàn toàn không nghi ngờ gì về lai lịch của tiểu thiếu gia.

Gã nghe nao nao :

- Cũng có nghĩa gia phụ thuở đó chỉ là hạng vô danh, không ai biết đến?

Lão thừa nhận :

- Không những thế, trái lại lệnh tôn còn là hạng người bản hàn, cô thân cô thích, ắt sẽ mãi mãi an phận nếu như không có một dịp tình cờ được chính lão phu phát hiện.

Gã chợt nhớ đến cảnh ngộ của Sừ Linh Yến, nghĩa mẫu gã :

- Tiền bối đã phát hiện như thế nào?

Lão cười cười :

- Đó là lúc bọn lão phu những mười cao thủ đang cùng nhau hộ tống tiểu chủ nhân Châu Tuyết Tuyết thuở ấy chỉ mới mười hai lần tránh sự truy sát của lũ người tự xưng là danh môn chánh phái. Và lúc lâm vào tuyệt lộ thì tình cờ gặp được lệnh tôn, một trang niên thiếu anh hùng quả cảm nhưng không hề biết võ công.

Gã nghe háo hức lạ :

- Gia phụ không biết võ công thì quả cảm như thế nào?

Lão cười thành tiếng :

- Chính lão phu mỗi khi nhớ lại cũng không thể ngờ một người không biết võ công là thế mà vẫn trở nên hữu dụng khác thường lúc lâm cảnh hiểm nguy. Đương nhiên phải kể đến mãnh lực phi thường của ái tình. Vì vừa thoát gặp, lệnh tôn khi đó đã mười lăm tuổi nên hầu như lập tức bị nhan sắc của tiểu chủ nhân bọn lão phu làm cho say đắm. Điều tức cười là trong bọn lão phu có một nhân vật vì biết đã đến lúc khó tránh khỏi cái chết do bị bọn người võ lâm truy sát nên định tâm đùa một lần cuối cùng để sau đó dù có chết cũng đỡ phần hận. Thế là y cố tình gán ghép lệnh tôn cho tiểu chủ nhân, còn bảo cả hai hãy mau bái đường thành thân, trở nên phu thê, ngay khi vẫn chưa muộn. Những tưởng chỉ là đùa, nào ngờ lại lộng giả thành chân, lệnh tôn chợt bộc lộ một tâm cơ mẫn cảm, dù niên kỷ chỉ mới mười lăm nhưng vẫn ngang nhiên mượn oai danh chủ, tuân tự và đồng ý ra lệnh cho từng người trong bọn lão phu, đều là những cao thủ chưa hề biết sợ trời đất, lại còn là những nhân vật cao niên hơn lệnh tôn bội phần. Cũng cho là đùa, bọn lão phu vừa cười với nhau vừa lên nhau ra hiệu cứ thực hiện. Và kết quả là, ha... ha...

Gã không nén nổi hiếu kỳ :

- Kết quả thế nào? Có phải nhờ mọi sắp đặt của gia phụ tất cả chư vị đều đánh lui được địch?

Lão vẫn cười cười :

- Chẳng những đánh lui được địch mà còn không hao tổn dù chỉ một giọt máu.

- Gia phụ dụng mưu kế gì?

Lão lắc lắc đầu thán phục :

- Một mưu kế phải nói là thần sầu quỷ khốc. Vì thoát tiên lệnh tôn sử dụng ba tấc lưỡi đã buộc bọn chúng những hạng cao nhân lão thành, do quá thẹn đành tự lui chân. Lúc địch nhân còn lại với một số đông vừa phải, chúng phần nộ toan hạ thủ lệnh tôn thì lệnh tôn lại thuyết phục được bọn chúng cùng đánh cược.

- Cược như thế nào?

- Lệnh tôn bảo có thể vung tay một lượt là hạ sát được một lúc những năm bảy mạng. Và bảo vì không nỡ gây thảm sát nên khuyên chúng hãy tự chọn lấy độ năm bảy cao thủ có bản lĩnh lợi hại nhất, sau đó hãy cùng lệnh tôn một phen sinh tử.

- Nhưng tiền bối vừa bảo gia phụ không biết võ công, vậy lấy đâu ra bản lĩnh đủ để hạ sát một lúc những năm bảy mạng?

- Tiểu thiếu gia đừng vội. Vì chính lúc đó bọn lão phu tuy cũng hoang mang tương tự nhưng nào có ai để hỏi.

- Được rồi, tiền bối thuật tiếp đi.

- Sau khi đã chấp thuận đánh cược, bọn chúng bắt đầu chọn cao thủ. Và thế là chúng trúng kế của lệnh tôn.

- Văn bối đoán ra rồi. Có phải vì bọn họ chẳng ai chịu nhường ai nên tự tàn sát lẫn nhau, hóa thành một diễn biến hoàn toàn thuận lợi cho chư vị lúc đó?

- Không sai. Lệnh tôn tuy chưa từng xông tẩu giang hồ, chỉ là một nhân vật niên thiếu và vô danh, cam sống một đời bần hàn, lấy nghề săn bắt và bẫy thú làm sinh ý, nhưng lại sớm thấu hiểu đạo lý, biết rõ danh lợi sẽ làm rất nhiều người mù quáng. Và nhờ kế đó, lệnh tôn đã khiến chúng xâu xé lẫn nhau. Để đến khi nhận ra đã lâm mưu thì cũng là lúc tất thấy bọn chúng đều kiệt lực, cho dù chưa đến nỗi tổn thương nhân mạng.

Gã chợt nghe lạnh người :

- Có phải đó là một cơ hội hãn hữu để đến lượt chư vị ra tay tàn sát tất cả?

Lão đưa mắt nhìn gã :

- Tiểu thiếu gia thích hay không thích kết cục như thế?

Gã bối rối :

- Nếu văn bối không hề thích thì sao?

Lão cười nhạt :

- Ý tiểu thiếu gia không tán thành mưu kế lẫn hành động của lệnh tôn?

Gã cũng cười nhạt :

- Chẳng phải không tán thành. Mà là bất phục nếu chư vị được mệnh danh là đại cao thủ nhưng lại nhân lúc người thất thế để hạ thủ chẳng nương tay.

Lão cười cao ngạo :

- Đối với thù nhân nếu nương tay là tự nhân lành nhưng hậu quả tàn khốc. Hay thiếu gia đã sớm quên hoặc không muốn thừa nhận đã là hậu nhân của Châu gia thì mặc nhiên gánh vác một mối thù sâu tỵ bề, cao như sơn, đã nhuộm máu huyết của gần hai trăm nhân mạng bốn giáo?

Gã kinh hãi :

- Bốn giáo đã bị tận diệt những hai trăm nhân mạng sao?

- Không sai. Đây là điều chính tiểu thiếu gia sau này tự mình biết. Đừng nghĩ lão phu bịa đặt.

- Hung thủ?

- Lão phu đã nói rồi. Là toàn thể võ lâm.

- Nguyên nhân?

- Đồ kỵ, đồ kỵ, và đồ kỵ. Lẽ nào tiểu thiếu gia quyết không tin vào sự thật này?

Gã nghe choáng váng :

- Nhưng vì sao họ đồ kỵ? Và điều gì đã khiến họ trở thành lũ mãnh thú hung hãn, chỉ biết xâu xé tàn sát đến cùng, chẳng còn nhân tính?

Lão chợt bộc lộ :

- Thần công tuyệt học của bốn giáo nếu được luyện đến đại thành sẽ đưa Giáo chủ bốn giáo lên hàng đại cao thủ, thiên hạ đệ nhất nhân. Bọn chúng vì lo ngại trước một viễn cảnh mãi mãi thua kém đã tiên hạ thủ vi cường, gán cho bốn giáo là tà phái, rồi cùng hùa nhau gây thành một trận thảm sát vô tiền khoáng hậu.

Gã không tin :

- Nếu bốn giáo thật có bản lĩnh như tiền bối vừa nói thì họ dù liên tay liên thủ há lẽ đủ bản lĩnh gây thành thảm sát?

Lão như ghen lời :

- Bọn chúng đã có chuẩn bị, bốn giáo thì bất phòng, lại nhằm lúc Giáo chủ đang tọa quan luyện công, thế là thoát tiên bọn chúng loại trừ ngay Giáo chủ, phần còn lại thì dễ như trở bàn tay.

Gã giật mình :

- Một thủ đoạn thật là ác độc. Nhưng Tả - Hữu hộ sứ đâu, tiền bối nữa, tất cả đều là cao thủ thượng thừa. Sao không làm tròn trách nhiệm để người khác làm vậy?

Lão lắc đầu :

- Lão phu sau trận đó phải mất ngoài mười năm mới tạo được uy danh Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch. Nhưng hầu như vẫn chưa đủ bản lĩnh tự một mình phục thù cho bốn giáo. Vậy thì trước đó nữa, bọn lão phu làm gì chống trả nổi cơn cuồng sát của khắp võ lâm cùng ủa đến?

Gã sinh nghi :

- Há lẽ bản lĩnh giữa Giáo chủ bốn giáo và chư vị lại có một sự cách biệt quá rõ như thế?

Lão bảo :

- Không sai. Nhưng hư thực thế nào tiểu thiếu gia hãy chờ khi đăng đàn tiếp vị ất tự minh bạch.

Gã băn khoăn :

- Văn bối không chờ được. Vì cứ nghĩ thế này, bốn giáo vì có tuyệt thế thần công nên hầu hết các nhân vật võ lâm đổ kỵ, đến nỗi họ không ngại dung thủ đoạn hạ lưu để tiện chỉ để cần hạ thủ mỗi một mình Giáo chủ đương nhiệm là xong. Nhưng sau đó thì sao? Gia mẫu có khoảng thời gian dài đến những mười năm, kể từ khi gia ngoại tổ bị sát hại cho tới lúc phụ gia mẫu cùng thất tung. Vậy với thời gian dài là thế, lại có gia phụ là nhân vật thật sự thông tuệ đến thế, có sao chẳng một ai trong song thân văn bối luyện được thần công, thậm chí đến bản lĩnh tự bảo toàn sinh mạng cũng không thể?

Lão lại xạ mắt nhìn gã :

- Tiểu thiếu gia thật sự thông tuệ, vì chỉ thoát nghe đã suy luận hết sức thấu đáo đến từng ngõ ngách. Nhưng tiếc thay, lão phu cũng chưa thể giải thích một khi tiểu thiếu gia chưa thật sự đăng đàn tiếp vị.

Gã vụt hiểu :

- Cũng là phương cách để trút lên vai văn bối không chỉ cương vị Giáo chủ mà còn trọng trách báo thù cho ngàn ấy nhân mạng đã bị toàn thể võ lâm thảm sát?

Lão thần nhiên thừa nhận :

- Lại một mình chứng nũa cho thấy tiểu thiếu gia có tư chất thông tuệ quyết không thể kém lệnh tôn.

Gã vụt nghiêm giọng :

- Văn bối cần minh bạch chỉ mỗi một điều.

Lão cúi đầu :

- Tiểu thiếu gia cứ nói.

Gã hừ lạnh :

- Có hay không chuyện lần đó nhờ mưu kế của gia phụ chư vị đã được cơ hội thảm sát để báo thù?

Lão vẫn cúi đầu :

- Lão phu có thể khất lại lời đáp cho đến khi tiểu thiếu gia đăng đàn tiếp vị?

Gã gằn giọng :

- Có nghĩa là ngày nào văn bối chưa đăng đàn tiếp vị thì thủy chung chưa được tiền bối xem là chủ nhân để phải tuân theo mệnh lệnh?

Lão có phần rung động :

- Tiểu thiếu gia muốn chứng tỏ một phẩm chất của một đầu lĩnh, như lệnh tôn hai mươi năm trước?

Gã cười :

- Cảnh ngộ lúc này đâu thể so với lần đó. Và tiền bối bây giờ nào đã vào tuyệt lộ để nửa đùa nửa thật mà thuận phục một kẻ chẳng có bản lĩnh gì như văn bối. Có chăng, văn bối cũng muốn thử một lần cùng tiền bối đánh cược, để xem văn bối có thật sự thông minh như gia phụ trước kia chăng?

Lão ngẩng mặt lên và cũng cười cười :

- Tiểu thiếu gia định cược thế nào?

Gã đề xuất :

- Văn bối có thể đoán biết gia phụ đã nói dối hay nói thật, khi bảo chỉ một lượt vung tay là đủ bản lĩnh hạ sát một lúc những năm bảy mạng.

Lão giật mình :

- Tiểu thiếu gia đoán như thế nào?

Gã lắc lắc đầu :

- Có đánh cược chăng?

Lão ngẫm nghĩ một lúc đoạn lắc đầu :

- Lão phu nào dám. Vì vạn nhất bị bại, chỉ cần ở lão phu có một lời nào không cân nhắc ắt khó tránh những hậu quả khó ngờ.

Gã trợn mắt :

- Tiền bối ngại bị văn bối nếu tỏ tường sự thật sẽ không nhận lời đăng đàn tiếp vị, cũng như bốn giáo mắt luôn cơ hội báo thù cho gần hai trăm nhân mạng?

Lão chột tự ngộ nguây khắp thân :

- Cũng có thể nói như thế.

Gã liền bật cười :

- Hóa ra là thế, văn bối hiểu rồi, đã tự rõ cả rồi. Ha... Ha...

Lão ngơ ngác :

- Tiểu thiếu gia hiểu rõ điều gì?

Gã vẫn cười :

- Rằng lần đó chư vị không hề có cơ hội tạo thảm sát. Đúng chăng? Ha... Ha...

Lão giật mình :

- Làm sao thiếu gia đoán được?

Gã cố nén cười nhưng không thể :

- Tiền bối bảo lúc đó tất cả đã lâm vào tuyệt lộ? Nhưng dù sao chư vị cũng vẫn là cao thủ, vậy thì vì có gì tất cả chư vị đều cam tâm tuân theo mọi sắp đặt của gia phụ? Trừ phi đó là lúc chư vị đều chẳng thể làm gì được, kể cả tiếp tục đào tẩu cũng không thể. Đúng không? Ha... Ha...

Lão thờ ra :

- Tiểu thiếu gia đã đoán đúng. Nhưng tại sao chứ?

Gã cuối cùng cũng ngưng được cười.

- Vì tiền bối đã để lộ sơ hở, khi thừa nhận cứ ngại rằng văn bối sẽ không ưng thuận đăng đàn tiếp vị. Điều này ắt không bao giờ có nếu lần đó chính gia phụ tiếp tay hoặc kẻ như gián tiếp trở thành nhân vật gây ra thảm sát. Bằng không, vì do gia phụ lỡ gây ra chuyện này nên thế nào văn bối cũng nghĩ song thân bị thất tung, có thể đã mất mạng, ắt vẫn do những nhân vật chính phải hành sự. Vậy thì dù muốn dù không văn bối cũng phải đăng đàn tiếp vị, đúng theo ý định của tiền bối dường như rất mong muốn.

Lão cau mày :

- Tiểu thiếu gia thật sự không muốn đăng đàn tiếp vị để nghĩ cách phục thù cho bốn giáo?

Gã lắc đầu :

- Trái lại, vẫn bối rất muốn, nhưng không thể theo hoàn toàn định ý của tiền bối.

Lão kinh ngạc :

- Nghĩa là thế nào?

Gã bảo :

- Tiền bối có thừa nhận dường như đây là hai mối thù không hề chung hưng thù? Bốn giáo thì đã đành là do võ lâm các hào kiệt khắp đại phái gây ra, nhưng vị tất cũng chính họ là hưng thù trong lần sau đó, khiến song thân vẫn bối biệt tích.

Lão không hiểu :

- Tiểu thiếu gia hãy giải thích rõ hơn.

Gã vừa ngẫm nghĩ vừa lựa lời :

- Chẳng một ai biết Phong Nhân Thành là ai. Chứng tỏ gia phụ từ khi trở thành trọng phu của gia mẫu cho đến khoảng mười năm sau đó cũng chẳng có thêm lần nào gia phụ vì lý do này khác lại tiếp tục có hành vi hay có kẻ mưu gọi chú tâm cho bất luận ai. Ất hẳn vì mãi lo ần nấu luyện công, mong có ngày quang môn phục giáo, giống như tiền bối vậy. Tuy thế vẫn có kẻ địch chợt phát hiện tung tích họ. Do lâm nguy, tự biết khó thể thoát, họ, cụ thể là gia mẫu, đành chọn giải pháp tối hậu, là thi triển tuyệt công, lưu lên người vẫn bối một dấu vết gọi là Hòa Mệnh Di Tông, lại còn giao phó Hòa Y tả hộ sứ, ủy thác sinh mạng vẫn bối vào tay hai nhân vật hoàn toàn xa lạ. Một giải pháp mà gia phụ chỉ có thể tán thành, thay vì bảo Hòa Y tả hộ sứ tìm và trao vẫn bối cho tiền bối chẳng hạn, khi kẻ thù là một hoặc nhiều nhân vật dường như am hiểu rất rõ từng nội tình của bốn giáo.

Lão giật mình :

- Tiểu thiếu gia có thể tự suy diễn đến ngần ấy?

Gã bảo :

- Trừ khi tiền bối có cách giải thích khác thuyết phục hơn. Nếu không, hãy tạm chấp nhận như vẫn bối.

Lão thần phục :

- Muốn lão phu thật sự tin tưởng, tiểu thiếu gia xin hãy trở lại lần đánh cược hai mươi năm trước của lệnh tôn.

Gã cười :

- Nhưng tiền bối có biết lời của gia phụ lần đó là thật hay chỉ đề dọa?

Lão bảo :

- Là chuyện có thật.

Gã chợt nhún vai :

- Vậy thì gia phụ chỉ vung tay giết thú, quyết chẳng phải sát hại nhân mạng.

Lão gật đầu :

- Vì tiểu thiếu gia đã nghe sinh ý của lệnh tôn là săn bắt và bẫy thú?

Gã thừa nhận :

- Cộng thêm câu nói của gia phụ, là hạ sát năm bảy mạng, đâu nói rõ là nhân mạng?

Lão vỗ tay :

- Cũng chính vì thế ngay khi đó lão phu mới nhận định lệnh tôn đích thực là bậc nhân tài xuất chúng. Và nếu thật sự có thời gian, e khó nói trước tiền đồ của lệnh tôn về sau này là như thế nào. Và bây giờ đến lượt tiểu thiếu gia, bao kỳ vọng của bốn giáo đều trông cậy vào một mình tiểu thiếu gia mà thôi.

Gã chột hỏi :

- Văn bối phải bắt đầu từ đâu nếu muốn đăng đàn tiếp vị?

Lão hỏi ngược lại :

- Tiểu thiếu gia tin lão phu được bao nhiêu phần?

Gã thoáng cau mày :

- Có quan trọng lắm chẳng?

Lão gật đầu :

- Rất quan trọng.

Gã thờ dài :

- Vậy hãy để văn bối nói lên vài cảm nghĩ. Thứ nhất, dường như vì đã minh bạch thân thế lai lịch của văn bối, thế nên lúc đối phó Nhật Nguyệt song hùng, tiền bối vẫn tìm cách đánh động phần nào đó vào nhận thức của văn bối.

Lão thừa nhận :

- Chúng tự nhận là danh môn chính phái nhưng kỳ thực lúc hữu sự chúng lại có hành động chẳng khác gì những nhân vật bị chúng chê bai.

Gã nói tiếp :

- Không những thế, đây là suy nghĩ thứ hai, tiền bối cố tình minh chứng bản thân không hoàn toàn độc ác như họ độc miệng gán cho.

Lão phì cười :

- Ai cũng bảo lão phu rất tà ác vì nhẫn tâm dụng công phu Hấp Nguyên rút hết chân nguyên của những kẻ xấu số, đến cả thi thể cũng chẳng còn. Bọn chúng quả là độc miệng.

Gã hỏi :

- Không thật sự như thế ư?

Lão giải thích :

- Gọi là Hấp Nguyên công vì lão phu dùng chân nguyên nội lực đẩy lên một hấp lực. Cũng là một hình thái khác của võ học chân chính được lão phu biến thành sở trường và còn trải qua thời gian dài khổ luyện mới đúc thành. Nào phải để hút cạn chân nguyên kẻ địch.

Gã thờ ra :

- Nhưng tiền bối cũng đã dụng công phu này sát hại quá nhiều nhân mạng?

Lão cười cười :

- Trong ngoại hiệu của lão phu có thêm chữ ngũ, tiểu thiếu gia có đoán hiểu nguyên nhân?

Gã lắc đầu :

- Xin được chỉ giáo.

Lão bảo :

- Lão phu đã phát thế ản thân. Nhưng vì biết tính khí háo sát vẫn còn nên tự cản dặn chỉ được hạ thủ cùng một lúc năm người mà thôi, bất luận có bao nhiêu kẻ cố ý đến quấy rối chỗ lão phu ản thân đi nữa. Và đối với bọn Hải Lư bang, quả thật lão phu đã quả quyết dừng lại ở con số năm.

Gã hít vào một hơi thật dài :

- Vậy thì văn bối có thể tin hoàn toàn vào tiền bối.

Lão cười dài :

- Tốt lắm. Vậy đã đến lúc tiểu thiếu gia nên đi theo lão phu, sẽ bắt đầu đăng đàn tiếp vị ngay. Đi nào. Ha... Ha...

Chương 6: Tham tuyệt kỹ võ lâm phân hóa - Bí Hỏa động tử khí ngập tràn

Với diện mạo tuấn tú, vóc dáng dong dỏng cao và còn được khoác bên ngoài thân bằng một lượt trường bào màu trắng như tuyết. Khiến bất luận ai thoát nhìn cũng nhận biết đây là một nhân vật vào hàng công tử thiếu gia - trang nam nhân tuấn tú vừa thoát xuất hiện thì lập tức được nổi bật, lộ rõ môn một giữa trùng núi phủ toàn cây cỏ đại mộc hoang vu và tuyền một màu xanh thẫm.

Nhưng chỉ xuất hiện như thế thôi, vì kể từ sau đó chàng công tử cứ đứng bất động nguyên vị, đôi mục quang thì dõi nhìn xa xa như muốn xuyên thấu toàn bộ chiều sâu của trùng núi, đến tận chót cùng được biểu hiện bằng một thạch đài vừa cao vừa nhỏ bắn ra ngoài, tựa hồ vượt tách khỏi phần vách núi chính là ranh giới cuối cùng của cả một vùng đất toàn cây cỏ đại đang được công tử đặt chân đến gọi là trùng núi.

Được một lúc, chàng công tử chợt lên tiếng :

- Hiện tình là thế nào? Sao họ lại để chúng ta chờ quá lâu?

Chàng vừa dứt lời, lập tức từ một cổ khuất lấp cách chàng độ ba trượng chợt xuất hiện một thanh y nữ lang vừa thướt tha đi đến vừa lên tiếng đáp lời chàng :

- Tuấn ca nôn nóng một thì muội nôn nóng đến mười. Tuy vậy, nếu họ chậm đến chứng tỏ hai huynh muội chúng ta kể như gặp may hơn họ. Tuấn ca có nghĩ như thế chăng?

Chàng Tuấn ca gật đầu quay lại nhìn thanh y nữ lang vừa tìm tìm cười hài lòng :

- Ngu ca đã hiểu ý Kim muội. Bởi họ tuy khôn khéo, theo suy tính của họ thì đi theo lối chính diện ắt thế nào cũng gặp nhiều khó khăn hơn nên họ cố tình đùn đẩy cho hai huynh muội chúng ta. Nhưng có ai ngờ chúng ta được hoàn toàn thuận lợi, đã thẳng một đường mà đi, chẳng gặp khó khăn nào cho dù nhỏ và lúc này đành phải đứng chờ họ.

Nàng Kim muội chợt yếu điệu đưa một tay lên vén tóc, chỉ một sợi nhỏ tình nghịch vuron rũ ra và cong chạm vào tận đôi môi tươi màu đỏ thắm của nàng :

- Đã đến hạn kỳ để tới lượt phái Không Động chúng ta cùng nhị phái Côn Lôn - Hoa Sơn chia nhau cảnh giới và tuần phòng khắp phạm vi khu vực này. Tuấn ca có nghĩ họ có thể vì nguyên do gì khiến đã chậm chân so với hai huynh muội chúng ta?

Chàng Tuấn ca đáp lại bằng một lời chẳng liên can gì đến câu nàng Kim muội vừa hỏi và đang chờ đáp :

- Tuyệt trần. Quả là tuyệt.

Nàng Kim muội hoang mang :

- Tuyệt? Họ đến quá chậm mà là tuyệt sao?

Ánh mắt của chàng Tuấn ca chợt như ngây như ngất :

- Không phải. Mà là ngu ca đang tán dương Kim muội. Quả là nhan sắc tuyệt trần, khiến Giang Tuấn này càng mong sớm đến ngày đã định, được sự phụ tác hợp, Giang Tuấn cùng Liễu Hoàng Kim bá đường thành thân.

Nàng Kim muội đỏ bừng hai bên mặt :

- Tuấn ca đừng nói nhảm. Không thấy muội đang thẹn sao?

Giang Tuấn chợt suýt xoa :

- Muội càng thẹn càng thêm xinh đẹp. Ngu ca nói thật đấy. Ôi phải chi đừng có những nhiệm vụ vừa chẳng cần thiết vừa ngoài ý muốn như thế này, ắt hẳn chỉ đến ngày lập Xuân là đôi ta trở thành phu phụ, đâu phải khốn khổ chờ đến những ba mùa Xuân nữa. Liễu Hoàng Kim muội có cảm thấy đúng như thế không?

Liễu Hoàng Kim nhẹ thở ra :

- Nhưng biết làm sao được một khi mới hiềm họa như Hỏa Thần giáo độ nào, dù đã trải qua những ba mươi năm hơn thì hiện vẫn cứ treo lơ lửng đầu đó trên đầu chúng ta, cho đến khi nào toàn bộ mọi bí ẩn liên quan đến Hỏa Thần giáo được khám phá và bị tiêu hủy hoàn toàn.

Giang Tuấn tắc lưỡi, tỏ ý bất phục :

- Với thời gian đã trải qua quá lâu, ba mươi năm kể cũng là một đời người nào phải ít thế mà toàn bộ võ lâm vẫn cứ để chiếc bóng thờ nào của Hỏa Thần giáo ám ảnh. Thiết nghĩ nếu những nhân vật Hỏa Thần giáo năm xưa cho đến lúc này vẫn tồn tại thì chúng cũng không đủ nhẫn nại chờ đợi những ba mươi năm như anh hùng hào kiệt các võ phái chúng ta.

Liễu Hoàng Kim vội trấn an Giang Tuấn bằng những lời cảm thông :

- Chỉ có ba năm mà thôi. Huống hồ suốt thời gian đó, cạnh Tuấn ca vẫn luôn có muội còn có thêm nữa những môn hạ đệ tử của nhị phái Côn Lôn - Hoa Sơn. Chẳng biết Tuấn ca thật sự có cảm nghĩ như thế nào, vì phần muội được ở cạnh Tuấn ca như thế này dù là mãi mãi vẫn rất mãn nguyện.

Giang Tuấn lại chép miệng :

- Ngu ca ắt cũng sẽ có cảm nghĩ như thế nếu đừng có thêm ai khác ngoài hai ta chịu trách nhiệm tuần phòng và cảnh giới khắp phạm vi này. Khi ấy, đối với chúng ta nơi này sẽ chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh. Quả là tuyệt diệu nếu mãi mãi chỉ có hai chúng ta với nhau.

Liễu Hoàng Kim lại đỏ mặt :

- Nhưng điều đó chẳng bao giờ xảy đến, cho dù thâm tâm muội cũng mong muốn chẳng khác gì Tuấn ca. Chỉ vì với Thất đại phái nhiệm vụ này quá hệ trọng, đến nỗi đã tự phân chia sắp đặt cứ mỗi ba năm thì đổi một lần những người thuộc các phái có trách nhiệm tuần phòng, không để Hỏa Thần giáo có cơ may nào dù nhỏ sẽ lại tái xuất và gieo đại họa cho khắp võ lâm.

Giang Tuấn đã bị kéo trở lại thực tại :

- Cứ ba năm thì đổi lượt một lần. Tuy nhiên, Kim muội có nhận thấy chẳng, cách phân chia sắp đặt này dường như không công bằng. Hoặc có thể hiểu theo cách khác, tam phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động hầu như bị tứ phái còn lại cùng những bậc cao nhân tỏ ý khinh thường.

Liễu Hoàng Kim ngơ ngác :

- Sao Tuấn ca có ý nghĩ này?

Giang Tuấn giải thích :

- Chẳng phải như thế là gì? Này nhé, hãy kể phái Thiếu Lâm là lượt đầu, thì cùng với phái Thiếu Lâm ắt có thêm Tam Anh đảm trách chung nhiệm vụ tuần phòng suốt ba năm. Lượt thứ hai là Võ Đang phái cùng Tứ nghĩa. Kế tiếp là nữ phái Nga Mi và Song Hùng. Và lượt áp áp chót thì là võ lâm Nhất Hiệp cùng phái Điểm Thương. Tại sao tứ phái đó được chia thành bốn lượt, riêng tam phái còn lại thì lãnh nhiệm vụ chung nhau? Có phải vì ai cũng nghĩ tam phái này sở học do không thể bằng nên chẳng đủ bản lĩnh một mình đảm đương trọng trách?

Chợt một thanh âm đưa đến :

- Một nhận định nghe rất hay. Và Bàng mỗ ước mong rằng đây cũng là điều thế nào lệnh sư Chương môn Không Động phái từng nghĩ đến.

Và có hai nhân vật từ xa xa phi thân xuất hiện.

“Vút!”

“Vút!”

Giang Tuấn lo lắng nhìn hai nhân vật nọ :

- Bàng Các huynh xin giữ kín cho. Vì đây chỉ là ý nghĩ ngu xuẩn chợt nảy ra với đệ, quyết không liên can gì đến Chương môn gia sư.

Liễu Hoàng Kim thì hỏi hai nhân vật vừa xuất hiện :

- Nhị vị hiền huynh của quý phái Hoa Sơn đã đến. Vậy chỉ còn chờ một phái Côn Lôn nữa thôi. Muội có thể biết vì sao nhị vị hiền huynh vì sao chậm đến chăng?

Bàng Các đáp :

- Liễu cô nương không cần tìm cách khóa lấp hộ, do lo ngại lệnh huynh ý trung nhân sẽ bị những bậc trưởng bối quở trách. Vì kỳ thực chính Bàng mỗ cũng nhận ra cung cách đối xử có phần thiếu công bằng này. Riêng về điều Liễu cô nương vừa hỏi, huynh đệ mỗ đến muộn vì nghĩ rằng đằng nào cũng có nhiệm vụ tuần phòng, thế nên đành nhân đó cứ rào bước dò xét khắp một vòng xem sao. Hóa ra phái Côn Lôn lại đến muộn hơn?

Liễu Hoàng Kim chợt lí nhí :

- Tệ sư ca Giang Tuấn cứ ngỡ chỉ nói cho một mình muội nghe, nào ngờ vẫn lọt vào tai nhị vị hiền huynh. Một lần nữa, muội xin thay mặt tệ sư ca, mong sao chư vị hiền huynh cứ xem như không hề nghe biết gì. Kẻo tệ sư ca bị gia sư bắt tội thì...

Nhân vật đứng cạnh Bàn Các chợt phì cười và cổ tình trêu chọc Liễu Hoàng Kim :

- Thì sao nào? Có phải Liễu cô nương sợ mối nhân duyên đã được ước định sẽ gặp trắc trở? Vậy thì càng tốt cho kẻ bạc phước này. Vì khi đó, Từ Nam mới sẽ cậy nhờ sự phụ đến thuyết phục lệnh sư, miễn sao miễn dù không anh tuấn bằng Giang Tuấn lão đệ nhưng vẫn được điểm phúc sánh duyên cùng mỹ nhân Liễu Hoàng Kim. Được chứ? Hà hà...

Giang Tuấn lập tức đưa cao một quyền :

- Từ Nam huynh ắt muốn lĩnh giáo của đệ một thân quyền Không Động?

Từ Nam tuy vẫn cười nhưng lại xua tay :

- Thôi, ta chẳng đại cùng lão đệ được mệnh danh là Thôi Sơn Thiểm Điện Quyền giao đầu. Vì chỉ cần lão đệ bị lệnh sư bắt tội thì ta đây vẫn ung dung tọa hưởng kỳ thành, dễ dàng chiếm hữu ý trung nhân của lão đệ, đâu có quá khó khăn. Ha... Ha...

Bàn Các bỗng nhăn mặt cắt ngang :

- Từ Nam ngươi thôi đừng đùa dai nữa. Trái lại hãy nghĩ hộ ta, phái Côn Lôn vì sao vẫn chưa đến?

Từ Nam ngay lập tức ngưng đùa, sắc diện cũng trở nên nghiêm trọng :

- Theo đệ thì phái Côn Lôn ắt cũng có cùng suy nghĩ như chúng ta. Và nếu họ càng chậm đến, cũng có nghĩa là họ càng miễn cưỡng hơn trong nhiệm vụ.

Giang Tuấn cũng không lưu tâm nữa đến những lời đùa vừa rồi của Từ Nam :

- Chư vị sao lại quá nhanh nhẩu? Vì theo sự phân phó, chỉ khi tam phái chúng ta tụ họp đủ thì mới cùng nhau đi tuần phòng. Huống hồ còn chưa cùng phái Điểm Thương và lão anh hùng võ lâm Nhất Hiệp hội diện, chúng ta đâu thể tiến hành ngay nhiệm vụ tuần phòng?

Bàn Các kinh ngạc :

- Giang lão đệ vẫn chưa cùng ai hội diện? Vậy thì lạ quá. Vì bọn ta tiến đến theo hướng Tây cũng không nhìn thấy bất luận ai. Leo nào tất cả đột nhiên đổ dồn hết về phía Đông, hướng phái Côn Lôn tìm đến, vì theo phía Nam đã có huynh muội Giang lão đệ tiến vào?

Tuy hỏi như thế nhưng Bàn Các vẫn thùy chung nhìn và chờ Từ Nam đáp lời, thay vì lẽ ra phải nhìn vào Giang Tuấn hoặc Liễu Hoàng Kim.

Từ Nam càng thêm nghiêm mặt :

- Có phải Bàn đại ca nghi ngờ điều đó đang diễn ra ở hướng Đông?

Bàn Các nhẹ gật đầu :

- Rất có thể họ đã phát hiện ra điều gì đó và cứ thế tiến hành, chẳng màng chờ đợi chúng ta.

Giang Tuấn vụt hiểu :

- Bàn Các huynh muốn nói những bí ẩn của Hỏa Thần giáo trước kia cuối cùng đã đến lượt của phái Điểm Thương và lão anh hùng võ lâm Nhất Hiệp cùng nhau phát hiện?

Bàn Các cười nhạt :

- Nếu chẳng phải thế thì Giang lão đệ nghĩ sao về thái độ chậm xuất hiện của ngàn ấy người? Đi. Vì chúng ta không thể để mất phần.

Và Bàn Các cùng Từ Nam vội lao đi. Giang Tuấn lập tức đuổi theo :

- Nhị vị hiền huynh sao lại sợ mất phần?

Liễu Hoàng Kim cũng theo chân và khẽ gọi Giang Tuấn :

- Tuấn ca không biết gì ư? Tóm lại các phái tuy có chung phần trách nhiệm tuần phòng nhưng vẫn ngầm ngầm tìm mọi cách thủ lợi riêng. Và ai cũng hy vọng sẽ đến lượt phần mình thì mặc tình khám phá những bí ẩn của Hỏa Thần giáo để tha hồ độc chiếm. Ất hẳn phái Hoa Sơn cũng vì có suy nghĩ này thế nên lúc này cả hai mới đến muộn. Chẳng như huynh muội ta vì quá ngại thơ cứ mãi lưu lại chờ họ, không biết tự dờ xét khám phá cho riêng bốn phái Không Động chúng ta. Và bây giờ thì muộn rồi, có lẽ điều bí ẩn đã được phái Điểm Thương cùng võ lâm Nhất Hiệp phát hiện. Phái Côn Lôn nếu may mắn ắt cũng được chia phần vì tình cờ chọn đúng hướng Đông. Muội mong sao vẫn cùng phái Hoa Sơn đến kịp, chí ít cũng thu một phần lợi nhỏ nào đấy cho phái Không Động chúng ta. Nhanh nào, Tuấn ca.

“Vút!”

“Vút!”

Khi tất cả đã đi khuất thì gần đó có hai nhân vật xuất hiện, gồm một già một trẻ. Và già trẻ lên tiếng :

- Hóa ra danh xưng của bốn giáo là Hỏa Thần giáo?

Lão nhân cao niên gật đầu :

- Và điều hệ trọng nhất tiểu thiếu gia ắt đã nghe? Bọn tự xưng là danh môn chính phái đều không muốn bốn giáo quang môn phục phái. Trái lại ý nghĩ chiếm đoạt tuyệt học thần công của bốn giáo vẫn cứ ám ảnh chúng suốt ba mươi năm qua.

Gã lo ngại :

- Liệu họ toại nguyện chăng, một khi tất cả đều đổ dồn qua phía đông?

Lão nhân cười cười :

- Sẽ chẳng ai toại nguyện cho dù Thần cung Bí Hỏa động may bị chúng phát hiện. Bất quá chúng ta ắt sắp được xem một tấn tuồng hay. Nếu muốn, tiểu thiếu gia hãy cùng lão phu ngấm ngấm đuôi theo họ, rồi sẽ được mục kích cách Hữu hộ sứ trị tội bọn chúng.

Gã kinh nghi :

- Ý muốn nói Thần cung Bí Hỏa động vì là trọng địa của bốn giáo nên lâu nay vẫn luôn do Hóa Y Hữu hộ sứ trấn giữ? Và lần này tìm đến đây, tiền bối muốn Hữu hộ sứ một lần nữa nhận định lại thật minh bạch lai lịch của vân bối?

Lão nhân chép miệng :

- Cần tác vô ưu. Huống hồ giữ trách nhiệm hộ đàn là Hữu hộ sứ. Tiểu thiếu gia có được đăng đàn tiếp vị hay không vẫn cần chờ thêm một lời nhận định cuối cùng của lão Hữu, là điều không thể xem nhẹ hoặc bỏ qua.

Gã nhún vai :

- Điều đáng kinh ngạc là suốt thời gian qua hành tung của Hữu hộ sứ vẫn không bị bắt luận ai phát hiện, cho dù điều đó vừa xảy đến với Bí Hỏa động Thần cung.

Lão nhân cười tự tin :

- Niên kỷ và bản lãnh của Hữu hộ sứ còn trên bậc lão phu. Nếu bọn chúng cho đến mãi tận bây giờ vẫn chưa đoán biết xuất thân thật của lão phu là từ Hỏa Thần giáo thì dù có ngẫu nhiên nhìn thấy lão Hữu cũng không thể lấy đó làm nghi ngờ. Tuy vậy, hoàn toàn không dễ để chúng có thể nhìn thấy Hữu hộ sứ. Chúng ta đi chứ?

Và nhờ lão nhân giúp, gã cùng lão nhân di chuyển thật nhanh, hóa thành hai bóng mờ khó lo bị ai phát hiện.

“Vút!”

“Vút!”

* * * * *

Vừa đến nơi, Bảng Các lập tức cất giọng oang oang :

- Đệ tử phái Hoa Sơn đến muộn, mong được sự lượng thứ của chư vị, nhất là lão anh hùng võ lâm Nhất Hiệp.

Có độ mười nhân vật đã hiện diện sẵn, tất cả đều ngược mắt nhìn lên một vách núi cao cao, đến như một lão nhân duy nhất hiện hữu trong nhóm cũng chung cung cách nhìn như thế. Dù vậy, khi nghe Bảng Các nói, lão nhân cũng lên tiếng đáp lại, thị cao niên hơn nên mắng át Bảng Các :

- Quý phái Hoa Sơn kịp đến thì tốt rồi. Nhưng có cần người to tiếng như thế chẳng một khi bất luận ai ở đây cũng đang vì lo lắng nên đến thờ to vẫn không dám?

Bảng Các cũng nhìn lên vách núi, dù vậy vẫn cứ cất cao giọng chất vấn :

- Phải chăng vị trí chư vị đang ngược nhìn chính là nơi ẩn giấu tuyệt học Hỏa Thần giáo? Và lão anh hùng cùng chư vị đã có suy nghĩ như thế nào để khi phát hiện ra điều bí ẩn này thì thay vì tuyên cáo ngay cho các phái liên quan, lại ngấm ngấm cùng nhau tùy tiện hành động?

Trong nhóm những nhân vật đang đứng lập tức có hai người chột lùi lại, tự tách biệt ra :

- Bọn ta cũng vừa từ Côn Lôn xa xôi chạy đến, tuyệt đối không biết lão anh hùng Nhất Hiệp cùng phái Diêm Thương đang có chủ ý gì.

Giang Tuấn và Liễu Hoàng Kim đang họp với Từ Nam cùng chạy đến :

- Nhưng dù sao chư vị cũng đừng quên phần của bốn phái Không Động.

Lão nhân nọ chợt quay lại nhìn khắp lượt :

- Ai đang tranh phần độc chiếm để bọn hậu sinh các người chưa gì đã có thái độ vô lễ? Bọn người nghĩ Nam Cung Nhất Hiệp lão phu là hạng người thật sự tham lam như thế sao? Thật quá quắt. Đến cả trưởng bối của bọn người còn chẳng dám như thế nữa là.

Từ Nam cười nhạt :

- “Họa hổ họa bì nan họa cốt - tri nhân tri diện bất tri tâm”. Nếu như Nhất Hiệp lão anh hùng chẳng có dạ bất minh thì giải thích như thế nào về tình huống này?

Lão nhân Nhất Hiệp vụt bắn xạ ra đôi tinh quang chói ngời :

- Có phải người là Từ Nam, nhị đệ tử Hoa Sơn phái, tự phụ là Ngôn Khẩu Tô Tần, là tiểu Gia Cát của khắp võ lâm đương đại? Thảo nào miệng lưỡi thật sắc bén, từng lời nói ra đều như quy kết tội khôn bề gột rửa cho người.

Từ Nam khẽ cúi đầu :

- Đã quá khen. Nhưng vẫn bối đang chờ một lời giải thích, để sau này còn có phó giao minh bạch cùng sư phụ lão nhân gia và tam đại phái còn lại là Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi.

Lão Nam Cung Nhất Hiệp có sắc giận, chực phát tác, chợt được một nhân vật trung niên đứng cạnh khẽ chạm vào tay ngăn lại :

- Nam Cung tiền bối sao không để chuyện này cho hậu bối tác chủ?

Nam Cung Nhất Hiệp thoáng quay lại :

- Ý của Doãn Kha người là...

Nhân vật trung niên cổ tình ngắt lời lão Nam Cung Nhất Hiệp :

- Chúng ta đã vô phương thế khả thi. Họ vừa đến và đều là tinh hoa hiện nay của tam phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động, vẫn có câu: “Ở trong thì quáng, ở ngoài thì sáng”, hãy tin tưởng và phó giao tất cả cho họ.

Bàng Các chợt dạ :

- Doãn đại hiệp có ý gì xin nói thẳng. Vì những lời hoa mỹ vừa rồi dường như đây là lần đầu tiên bọn hậu bối như tại hạ mới có vinh hạnh được nghe từ Doãn đại hiệp, một trong những sư đệ tài hoa của Chương môn phái Điểm Thương tiền bối, vẫn cùng vang danh là Điểm Thương thất tú.

Doãn Kha nhẹ lắc đầu :

- Thời của bọn ta ắt cũng đến lúc qua đi, e khó sánh kịp so với lớp hậu sinh khả úy như Bàng Các hiền đệ. Hãy nghe đây và đừng nghĩ Doãn Kha ta có tình tán dương để che giấu những sự thật chư vị hiền đệ cần biết. Đúng là gần đây tệ phái Điểm Thương có tình cờ phát hiện thêm một địa điểm khả nghi khác, nhưng vẫn chưa thể minh bạch có đúng là chỗ ẩn giấu tuyệt học của Hóa Thân giáo hay không. Và...

Từ Nam nôn nóng ngắt lời :

- Phải chăng là một chỗ nào đó tọa lạc ngay trên vách núi trước mặt?

Doãn Kha nhìn qua Từ Nam :

- Từ hiền đệ quả mới đúng là nhân vật Doãn Kha ta rất cần được chỉ điểm và cho nghe cao kiến. Là thế này, người của tệ phái trước sau đã được sai phái leo lên đó dò xét những ba đệ tử. Và mãi cho đến tận lúc này vẫn chưa có dấu hiệu quay trở lại. Nên nhớ, chính Doãn Kha ta là người có trách nhiệm về mọi tổn thất nếu xảy ra, không chỉ đối với tệ Chương môn sư huynh mà còn đối với tất cả các võ phái. Cũng vì thế, ta và Nam Cung tiền bối ngay trong lúc này chỉ quan tâm đến sinh mạng của các đệ tử, thật tình không hề có ý thủ lợi như lời nghi ngờ của chư hiền đệ.

Từ Nam đang nhìn dò xét khắp vách núi :

- Theo tại hạ nhận định, có phải vị trí của điểm khả nghi là một gò đá chênh vênh, hơi cao hơn một huyết khẩu đã bị một bụi cây đại che khuất?

Doãn Kha gật đầu :

- Tuy chưa đúng lắm nhưng nhận định như thế, Từ hiền đệ cũng không hổ danh là tiểu Gia Cát đương thời.

Từ Nam có phần đỏ mặt :

- Lễ nào lại là chỗ có một lỗm khá phẳng, tựa hồ được bàn tay nghệ nhân gọt giũa?

Doãn Kha chuyển mục quang nhìn trở lại vách núi trước mặt :

- Vì đang lúc khẩn trương, chỉ lo sinh mạng của ba đệ tử có lẽ rất mong chờ được ứng cứu, Doãn Kha ta thiết nghĩ không cần cứ đứng mãi nơi đây tiếp tục trò đánh đố nữa. Kỳ thực địa điểm đó chính là...

Liễu Hoàng Kim chợt buột miệng :

- Tiểu diệt nữ cũng phát hiện được rồi. Quả là không dễ nhận biết nếu như chẳng thật sự tinh mắt.

Giang Tuấn thoáng cau mày và khẽ gất :

- Đâu đã đến lượt bọn hậu sinh chúng ta được phép nói xen vào. Kim muội không thấy tất cả đang nhìn về phía muội sao? Hãy thôi đi nào.

Quả nhiên có rất nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía Liễu Hoàng Kim. Và chính Nam Cung Nhất Hiệp lên tiếng hỏi :

- Tiểu cô nương là đệ tử cuối cùng được Mạch Thạch Thông không chỉ ưu ái thu nhận mà còn lần đầu tiên phá lệ truyền công phu thần quyền chỉ thích hợp với nam nhân, bất chấp tiểu cô nương có dung nhan vẹn toàn thể kia?

Liễu Hoàng Kim cúi đầu :

- Tiểu nữ thật vô tri thất lễ, xin được lượng thứ vì không ngờ lại khiến lão anh hùng bận tâm.

Nam Cung Nhất Hiệp xua tay :

- Xin đừng hiểu sai ý của lão phu. Kỳ thực đó là lời khen thật và ngay lúc này lão phu mới thấu hiểu vì sao lệnh sư lại có một quyết định trái với lẽ thường là thế. Hãy nói đi, tiểu cô nương bảo đó là vị trí nào? Vì sao cần phải thật tinh mắt mới mong nhận ra?

Giang Tuấn chợt phồng mũi, mừng vì sư muội được Nam Cung Nhất Hiệp tán dương :

- Kim muội của vãn bối quả thật rất được biệt nhãn của gia sư. Có phải lão anh hùng hầu như thừa nhận đệ sư muội đã đoán đúng?

Liễu Hoàng Kim vẫn cúi đầu, lấy mắt lờ mờ liếc Giang Tuấn :

- Tuấn ca nếu vẫn còn tìm cách tăng bốc, muội ngưng thế này ắt chẳng dám nhìn mặt ai.

Bàng Các chợt hắng giọng :

- Giang lão đệ sao không biết thẹn? Muốn tăng bốc hoặc khen tặng nhau thì cũng nên tìm chỗ kín đáo. Có đâu cứ chỗ đông người mà làm như chẳng có ai.

Nam Cung Nhất Hiệp hừ nhạt :

- Bình sinh lão phu không hề tăng bốc ai nếu như kẻ đó chẳng thật sự hữu dụng. Tiểu cô nương kia, hãy đừng làm phí thời gian của lão phu nữa.

Liễu Hoàng Kim giật mình, ngẩng mặt lên và nhìn Nam Cung Nhất Hiệp :

- Nghĩa là tiểu nữ đã đoán đúng? À không, là thế này, chỉ vì tiểu nữ tình cờ phát hiện có một chỗ trên vách núi lúc được ánh dương quang chiếu xiên vào thì dường như tia nắng bị chui lọt hẳn vào trong. Từ đó tiểu nữ nhận định, vách núi ở chỗ đó gồm hai lớp, hoặc nói đúng hơn ẩn ngay phía sau lớp vách đá bên ngoài phải là một điều gì đó được che giấu. Một lối xuất nhập thần bí chẳng hạn?

Doãn Kha vỗ tay :

- Thật chẳng sai dù là một mảy may. Cô nương là Liễu Hoàng Kim? Vậy theo Liễu cô nương, nếu ở đó đúng là một lối xuất nhập bí ẩn thì có hay không có những cơ quan mai phục ẩn tàng?

Từ Nam đột ngột nói xen vào :

- Điều đó đâu cần hỏi. Thiết nghĩ giả như đó là một lối xuất nhập đích thực thì dĩ nhiên sẽ dẫn đến chỗ ẩn giấu tuyệt học của Hỏa Thần giáo. Và đương nhiên không thể không có những nguy hiểm ẩn tàng.

Doãn Kha liếc nhìn Từ Nam :

- Nếu có nhận định như thế, Từ hiền diệt bảo có phải đệ tử tệt phái kẻ như đã vong mạng?

Từ Nam nhún vai :

- Điều đó còn tùy thuộc vào chân tài thực học của quý đệ tử. Vì nếu thừa bản lãnh, biết nguy cứ lùi ngay, thì đệ tử quý phái hiển nhiên vẫn bảo toàn sinh mạng. Hoặc còn một cách phán đoán khác, như thế này, là đệ tử quý phái kỳ thực chẳng hề bị những cơ quan mai phục gây nguy hại. Việc họ chưa quay lại có thể hiểu...

Bàng Các bỗng vọt miệng lên tiếng, tiếp lời Từ Nam :

- ... Là họ đang mặc tình thu thập và chiếm hữu những gì được chính họ phát hiện. Doãn đại hiệp sao còn mãi đứng đây, không đích thân thử tiến lên, chỉ ít cũng là để tiếp ứng họ, giá như họ thật sự gặp nguy?

Doãn Kha lạnh lùng đáp lại :

- Thứ nhất, ta thật sự không có tham tâm, cũng không phải hạng tham sinh úy tử. Thứ hai, đệ tử tề phái, những kẻ được phái đi dò xét, cũng đều là hạng người có thừa bản lãnh đối phó mọi tình huống và nhất là không hề nảy sinh nhị tâm. Và thứ ba, điều này hệ trọng hơn, là suốt ba mươi năm qua nào phải riêng vị trí này là địa điểm khả nghi duy nhất được anh hùng hào kiệt các võ lần lượt phát hiện. Bàng hiền diệt nếu không tin thì có thể về hỏi lại lệnh sư. Và đa phần những điểm khả nghi trước nay được phát hiện đều tạo thành những nghi vấn cho đến nay chưa có bất cứ ai có đủ bản lãnh giải thích. Chỉ biết rằng ở mỗi một điểm khả nghi như thế, chỉ là hầu hết thời đều không nhiều thì ít cũng có một vài đệ tử do được sai phái dò xét nên bị thất tung, chẳng một ai có cơ hội quay về. Thế nên, dựa theo những gì bản thân ta vừa nêu, ta cũng xin lập lại những lời lúc đầu đã nói, nếu thật sự Bàng hiền diệt tự hào có đủ bản lãnh, hơn hẳn các đệ tử của tề phái, thì xin tùy tiện. Ta nguyện lưu lại chờ tin và nhất là sẵn sàng tiếp ứng nếu hân hạnh được Bàng hiền diệt phát lời cầu viện. Cũng nhân đó, mong Bàng hiền diệt đừng mất tìm bọn đệ tử của ta hộ. Và khi hoàn thành, Doãn Kha ta sẽ mãi mãi cảm kích.

Bàng Các rúng động :

- Lời của Doãn đại hiệp không nhằm ý đe dọa tại hạ đấy chứ?

Doãn Kha thờ dãi :

- Có Nam Cung Nhất Hiệp lão anh hùng ở đây minh chứng. Nhưng nếu Bàng hiền diệt vẫn chưa hết hoài nghi, được lắm, vì đã đến lượt tam phái của chư hiền diệt đảm trách mọi việc ở đây, tề phái xin được lui chân. Tuy vậy, cũng xin nói trước, chỉ cần Bàng hiền diệt hoặc phát hiện hoặc tình cờ biết về tung tích của chúng đệ tử, Doãn Kha ta cũng giữ lời, sẽ mãi mãi cảm kích và ghi nhớ ân tình của Bàng hiền diệt. Đi.

Và theo lệnh của Doãn Kha, tất cả đầu lạng lẽ ly khai, chỉ còn lại Nam Cung Nhất Hiệp và sáu nhân vật thuộc đệ tử của tam phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động.

Từ Nam nhìn lão anh hùng Nam Cung :

- Bọn hậu bối có lời thỉnh cầu.

Lão Nam Cung gật đầu :

- Hai người định cùng nhau thám thính? Được, lão phu nguyện đưa tin, nếu hai người chẳng may không quay về. Ngược lại, vẫn sẵn sàng cứu viện nếu được hai người có lời kêu gọi. Nhưng hãy hết sức cẩn trọng đấy.

Bàng Các cười lạt khi nhìn quanh :

- Có ai muốn theo chân cùng Bàng mỗ chẳng? Kéo lại nói tề phái Hoa Sơn có ý độc chiếm.

Hai nhân vật Côn Lôn phái ứng tiếng :

- Sao lại không? Vì chẳng phải đây là lượt của tam phái chúng ta ư? Huống hồ đi đông người vẫn hơn.

Bàng Các chuyển qua nhìn Giang Tuấn :

- Giang lão đệ?

Giang Tuấn đáp ứng ngay :

- Đệ cũng không muốn để mất cơ...

Chợt Giang Tuấn bị Liễu Hoàng Kim ngăn lại :

- Muội không thích mạo hiểm. Tốt nhất là Tuấn ca cũng nên chờ thỉnh ý sư phụ, nhất là trưởng bối các võ phái.

Giang Tuấn chữa lời lại ngay :

- Nếu vậy, đệ không đi nữa.

Từ Nam cười cười :

- Đúng là anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Giang lão đệ không đi cũng chẳng sao. Chỉ đừng nuối tiếc nếu sau này nhận ra bị mất phần. Hà hà.

Và chẳng chờ ai thúc hối. Từ Nam là nhân vật đầu tiên thi triển khinh công thượng thừa, phi thân thẳng lên theo vách đá.

“Vút!”

Nam Cung Nhất Hiệp gật đầu nhìn theo :

- Thân pháp Xuyên Vân của y quả được luyện đến thấu triệt. Khá lắm.

Bằng Các cười tự đắc :

- Được một lời lão anh hùng ban khen, thật hân hạnh cho tệt phái Hoa Sơn. Xin tạm biệt và hẹn gặp lại. Ha ha...

Bằng Các phi thân lên theo Từ Nam.

“Vút!”

Hai đệ tử Côn Lôn quyết không chịu kém :

- Mong được lão anh hùng chỉ giáo cho. Kiếu!

“Vút!”

“Vút!”

Nam Cung Nhất Hiệp vẫn cứ nhìn theo :

- Đạp Tuyệt Vô Ngán quả là tuyệt kỹ khinh công của phái Côn Lôn.

Và bất chợt Giang Tuấn cũng thi triển khinh thân pháp phi thân theo :

- Ngu ca không cam tâm nếu để bốn phái bị mất phần. Mong Kim muội lượng thứ.

“Vút!”

Liễu Hoàng Kim ngờ ngàng, sau đó đành giẫm chân bật người lao theo Giang Tuấn :

- Tuấn ca sao lại quá hồ đồ? Đã vậy, muội cũng không để Tuấn ca mạo hiểm một mình. Hãy chờ muội.

“Vút!”

Nam Cung Nhất Hiệp chợt thở dài và lắc đầu lăm bắm :

- Đến là khổ với một lũ ngông cuồng, không biết tự lượng sức và một tiểu nha đầu thật quá si tình. Nhưng ai bảo lão phu mang danh Nhất Hiệp? Nếu Nam Cung Phách này để bọn người gặp tổn thất thì hai chữ Nhất Hiệp còn mong gì tồn tại. Hừ!

Và dù không thấy có dấu hiệu nào nhích động thì toàn thân của lão Nam Cung Nhất Hiệp vẫn bằng bằng dang cao lên dần, mỗi lúc một nhanh, và lập tức biến mất hút vào đầu đó trên vách đá thoạt nhìn cứ ngỡ đều liền kín.

Ẩn ở một chỗ thật kín, có một gã khề suýt xoa :

- Quả là một khinh thân pháp quán tuyệt nhân trần. Tiền bối bảo đó là công phu gì?

Cạnh gã là một lão nhân :

- Đừng vội lên tiếng. Vì bọn Doãn Kha nào thật sự bỏ đi. Tiểu thiếu gia đừng ngờ họ Doãn chẳng có tham tâm hay không có thâm ý. Đây, đúng là bọn họ Doãn đang lặng lẽ quay lại kia.

Những nhân vật Điểm Thương phái quả nhiên đã quay lại. Và với Doãn Kha dẫn đầu, tất cả cũng lập tức dần thân, biến mất vào chỗ mà theo họ thì rất hiểm nguy.

Gã nọ lại lên tiếng từ chỗ ẩn :

- Tiền bối đã đoán biết từ trước hay nhờ thính lực tinh tường nên sớm phát hiện nhóm người Doãn Kha quay lại?

Lão nhân cười cười :

- Cả hai. Vì chính tai lão phu đâu đã nghe tiếng bước chân bọn chúng bỏ đi thật sự? Chúng chỉ vờ bỏ đi, kỳ thực vẫn cố ý chờ xem diễn biến thế nào. Vậy là lòng tham đang đẩy tất cả bọn chúng hòa vào trò hí lộng giả quý giả thần của Hữu hộ sứ.

Gã hoài nghi :

- Thật thế sao?

Lão nhân chột bảo :

- Tâm cơ của lão Hữu cũng quý quyết khó lường. Nếu không như thế, ba mươi năm qua lão đâu dễ hoàn thành nhiệm vụ là gìn giữ thật vẹn toàn Luyện Hỏa đàn. Hãy mau theo chân lão phu ắt rõ.

Cả hai đã nhanh chóng lẫn khuất giữa một nơi thật sự quá quen thuộc với lão nhân. Nhờ vậy, chỉ một lúc sau cả hai có thể ung dung tọa vị ở một chỗ thật kín đáo, dõi mắt nhìn tất cả những nhân vật lúc này đã tuần tự cùng dừng chân bên nhau và cũng là cùng nhau hoang mang vì cảnh quan kỳ lạ diễn ra trước mắt.

Bằng Các đang lăm nhăm :

- Tự xưng là Hòa Thần giáo. Vậy thì chỉ cần vượt qua quãng đường hùng hực lửa này là đến chỗ ẩn giấu tuyệt học chẳng?

Từ Nam cứ quây quây lắc đầu :

- Ất không dễ như thế. Vì ải hỏa quan này nào khó vượt qua. Và bằng chứng là mọi dấu tích của những đệ tử Điểm Thương tuy được dẫn đến đây nhưng lúc này chúng ta vẫn chưa tìm thấy họ.

Giang Tuấn khe khẽ bảo :

- Vậy đừng chần chừ nữa. Dĩ nhiên đã an toàn vượt qua quan ải. Chúng ta nên vượt mau mới mong đuổi kịp họ.

Nhưng Liễu Hoàng Kim ngăn Giang Tuấn lại và bảo :

- Lửa ở đây toát ánh sáng thật kỳ quái, dĩ nhiên là lân hỏa, khác xa với bao thứ lửa bình thường. Tuấn ca đừng vội mạo hiểm. Bằng không ải hỏa quan này chỉ có thể nhập nhưng bất xuất.

Nam Cung Nhất Hiệp thì nhủ tí đôi mày bạc :

- Không sai. Lân hỏa thường rất nóng cho dù chúng ta chưa cảm nhận, chỉ nhìn thấy chúng phả toàn màu xanh hiền hòa. Nhưng tiểu cô nương nhận định như thế nào để đoán bảo đây là nơi khả nhập bất xuất?

Từ Nam lần đầu tiên quay nhìn và có lời cất vấn, hàm ý mong được sự chỉ giáo giải thích của Liễu Hoàng Kim :

- Liễu cô nương không có tình hù dọa để mong ý trung nhân đừng liều mình mạo hiểm đấy chứ?

Liễu Hoàng Kim e thẹn :

- Tiểu nữ nghĩ ắt hẳn chư vị đều nhìn thấy tất cả, rằng lân hỏa hiếm khi tự phát xuất, nhất là một nơi có địa thế vừa cao vừa thoáng dang khô ráo như thế này. Và vì chúng ta đang thật sự tồn tại tại tất cả chỉ có hai nguyên do. Một là có người vì biết rõ địa hình nên cố tình tạo ra ải hỏa quan với một dụng ý nhất định nào đó. Hai là...

Từ Nam từ từ biến sắc :

- Hai là do cơ quan phát động và điều đó cũng có ý nghĩa mọi lối xuất nhập tiếp theo đều bị phong bế. Chúng ta không thể tiến vào sâu hơn nữa dù có thử bản lĩnh vượt qua lớp lân hỏa này, đồng thời thì ngược lại những đệ tử Điểm Thương cũng kể như không thể quay trở ra?

Giang Tuấn giật mình và hoảng sợ :

- Nếu là do người tạo ra thì sao? Há lẽ Hòa Thần giáo sau ngàn ấy năm vẫn có người đủ dóm lược tìm cách lên lưu ngục đâu đó ở quanh đây?

Nam Cung Nhất Hiệp phì cười :

- Bất quá cũng chỉ là một cách đoán, cho thấy tiểu cô nương Liễu Hoàng Kim không chỉ có tài suy luận mà còn rất tinh tế trong từng nhận định. Thế nên đâu thể dựa vào đó để cho rằng Hòa Thần giáo vẫn có người lên lưu ngục gần đây. Y lão phu muốn bảo hậu nhân của Hòa Thần giáo có thể vẫn còn tồn tại, nhưng dám lên ngục quanh đây thì không bao giờ.

Doãn Kha mãi bây giờ mới dám lên tiếng :

- Nhất Hiệp tiên bối nói như thế kể như quả quyết các đệ tử tệt phái hầu như chẳng còn cơ hội nào?

Nam Cung Nhất Hiệp thở dài :

- Cũng như bao địa điểm khả nghi trước nay từng phát hiện, những ai đã bị thất tung kẻ như chẳng còn may cơ hội nào quay về. Và theo lão phu thì lần này cũng vậy. Tổng đàn Hỏa Thần giáo ẩn tàng quá nhiều cơ quan thần bí. Doãn Kha người thôi đừng tự trách. Trái lại hãy tự an ủi là dù sao đệ tử quý phái cũng có công góp phần không chỉ phát hiện mà còn khiến cho thêm một cơ quan nữa đã bị phá hủy.

Doãn Kha giận dữ, chợt bật gầm vang :

- Bọn Hỏa Thần giáo đích thật tà môn. Tuy bị hủy diệt đã lâu thế nhưng hậu họa do chúng lưu lại vẫn tiếp tục gieo tai ương cho quá nhiều anh hùng hào kiệt võ lâm. Doãn Kha ta càng thêm hận mỗi khi nhớ lại độ hai mươi năm trước chỉ vì lầm kế của một tiểu tử vô danh khiến không thể hủy diệt thêm một lũ Hỏa Thần giáo tà môn nữa. A..., ta thật tức chết đi được.

Và khi dứt tiếng gầm, Doãn Kha như hóa cuồng, chợt quật loạn một chưởng kinh vào tảng đá, vô tình là vật chắn và cũng là ranh giới giữa nơi họ đang đứng với lớp lửa xanh pháp phòng tòa sức sống phía trước mặt được họ gọi là ai hòa quan.

“Àm!”

Tảng đá dù to vẫn vỡ toang.

“Rào... rào...”

Lập tức lớp lửa xanh tuôn phụt ra có vòi và phủ chụp thật nhanh vào Doãn Kha là nhân vật hiện đang đứng gần nhất so với chỗ từng có sự hiện hữu của tảng đá nhưng vừa bị vỡ.

“Ào...”

Doãn Kha kinh hoàng bật nhảy lùi thật nhanh.

“Vút!”

Tuy nhiên lớp lửa xanh cũng đã có cơ hội dính bén thật nhanh vào vài chỗ bên ngoài y phục Doãn Kha.

Nam Cung Nhất Hiệp bật quát :

- Mau mau cởi bỏ y phục. Đừng để lửa cháy lan khắp cả người.

Doãn Kha vội vã thực hiện theo. Và khi lớp y phục bên ngoài đã được Doãn Kha tự trút bỏ thì một lần nữa cũng Nam Cung Nhất Hiệp bật kêu :

- Doãn Kha người hãy mau tự phong bế khắp các kinh mạch, cần nhất là ở quanh tâm thất. Nhanh lên. Vì dường như trong lân hỏa còn có độc trên thân người đã có quá nhiều vết đen, không thể không là độc hỏa.

Doãn Kha đến lúc này bắt đầu gào vang, vừa gào vừa lấy tay tự cào cấu khắp cơ thể, ở mọi chỗ hai tay có thể sờ chạm đến :

- A... a...

Những đệ tử Điểm Thương đều hoảng kinh, chỉ biết nhìn và không thể nghĩ ra phương cách gì để có thể ứng cứu hoặc giúp đỡ Doãn Kha là trưởng bối của họ.

Bằng Các chợt lấp bắp gọi Từ Nam :

- Nhị sư đệ... liệu xem đây là loại độc gì? Vì sao... khắp thân Doãn đại hiệp, các vết đen lan quá nhanh?

Từ Nam cũng như bao người, đang trở mắt thất kinh nhìn Doãn Kha cơ hồ vẫn tiếp tục tự hành hạ bản thân qua hành vi cào cấu khắp người đến bật máu :

- Đệ không biết. Nhưng có thể chính Doãn... Doãn đại hiệp đang tự làm cho độc chất lan mỗi lúc một nhanh.

Nam Cung Nhất Hiệp thủy chung vẫn lo cho tính mạng của Doãn Kha :

- Từ Nam người nói rất đúng, quyết chẳng thể khác được. Vậy liệu người có phương cách nào hữu hiệu...

Từ Nam đã lập tức lắc đầu quầy quậy :

- Giúp ích cho Doãn đại hiệp ư? Xin lượng thứ, văn bối vốn bất tài, đành thúc thủ, huống hồ nào có am tường thuật dụng độc.

Giang Tuấn chợt lên tiếng, có ý trách :

- Lễ nào Từ hiền huynh không động lòng trước cảnh Doãn đại hiệp đang tự hành hạ đến tột cùng đau đớn? Hãy mau nghĩ cách, dù chỉ nhất thời giúp Doãn đại hiệp phần nào giảm đau.

Từ Nam bỗng tỏ ra gay gắt lạ, vặn lại Giang Tuấn :

- Từ mỗ đã bảo vô kể khả thi, tại sao mọi người dường như chẳng ai tin lời? Phần Giang lão đệ, há chẳng phải tiểu sư muội của lão đệ luôn có những nhận định tinh tế hay sao? Hãy hỏi lại lệnh sư muội thay vì trông chờ vào kẻ bất tài là ta.

Nam Cung Nhất Hiệp lập tức quay qua Liễu Hoàng Kim :

- Lão phu đã suýt quên. Tiểu cô nương liệu có phương cách nào khả dĩ?

Liễu Hoàng Kim vẫn đang bàng hoàng trước khung cảnh tột cùng khinh khiếp :

- Tiểu nữ không thể... tiểu nữ hoàn toàn vô năng... ôi, sao chẳng ai nghĩ ra cách gì để giúp Doãn đại hiệp?

Giang Tuấn chợt chồm đến thật gần Từ Nam :

- Đừng tỏ ra tiểu nhân nếu diễn biến vừa rồi có phần nào khiến Từ hiền huynh mất thể diện. Từ hiền huynh tự phụ là tiểu Gia Cát, đệ quả quyết Từ hiền huynh vẫn có kế khả thi.

Từ Nam nổi giận, lập tức quắc mắt nhìn Giang Tuấn và chực phát tác.

Nam Cung Nhất Hiệp kịp ngăn lại :

- Thôi nào và tất cả hãy mau bình tâm. Vì lão phu thừa biết trước cảnh ngộ này bất luận ai cũng dễ bị xuất nộ và kích động. Hãy nghe lão phu nhất là Từ Nam thế diệt. Có thật ngươi đã vô kế khả thi?

Từ Nam nhò đó kịp kiềm chế và lại lưu tâm nhìn Doãn Kha cho đến lúc này vì tự cào cấu quá nhiều nên hầu như khắp thân đều nhuộm huyết. Từ Nam bảo :

- Đương nhiên là có. Nhưng vị tất mọi người chấp nhận, thế nên Từ mỗ cứ đắn đo, chẳng biết có nên nói hay không.

Giang Tuấn lẩm bẩm :

- Biết ngay mà. Không ngờ lòng đồ kị có thể khiến người ta trở nên hẹp hòi ích kỷ.

Từ Nam cười nhạt, mắt thì liếc nhìn Giang Tuấn :

- Chỉ có một cách duy nhất là hãy ban cho Doãn đại hiệp một cái chết toàn thây. Giang lão đệ ngươi nghe rõ chứ. Và tin hay không thì tùy. Hừ!

Bàng Các giật mình :

- Thật chứ? Nếu vậy, ai sẽ là người thực hiện?

Nam Cung Nhất Hiệp cũng giật mình :

- Há lẽ đây chính là biện pháp duy nhất? Vậy nếu tạm chế ngự huyết đạo thì sao?

Liễu Hoàng Kim chợt lên tiếng, cho dù lúc này hãy còn mang tâm trạng bàng hoàng :

- Khắp thân Doãn đại hiệp chỗ nào cũng bị cào xước đến bật máu. Nếu độc chất vẫn lan nhanh thì bây giờ đã theo máu huyết ngấm khắp châu thân. Ất hẳn có chế ngự huyết đạo cũng chẳng giúp được gì.

Nam Cung Nhất Hiệp chợt vươn tay, xạ một tia chỉ kinh cách không, nhắm ngay vào hân huyết của Doãn Kha :

- Chẳng phải lão phu không tin, nhưng quả thật làm sao chịu nổi nếu cứ nhìn mãi cảnh này? Để xem hư thực như thế nào?

“Viu...”

Doãn Kha lập tức ngã vật xuống và nằm yên bất động, hơi thở vẫn còn, duy chỉ hành vi tự cào cấu thì ngưng hẳn.

Những đệ tử Điểm Thương lúc này mới nhẹ thở phào :

- Ổn rồi.

- Hãy mau đưa Doãn sư thúc hồi sơn. May ra sinh mạng vẫn có cơ vẫn hồi.

Nhưng Từ Nam chột bảo :

- Quả nhiên đã ổn. Và cũng mừng thay vì kẻ như Doãn Kha đại hiệp đã mãi mãi được yên thân.

Bàng Các cũng lên tiếng, chỉ để nói rõ hơn ý của Từ Nam :

- Đây là chất độc gì, quá lợi hại. Doãn đại hiệp lúc này còn tự hành hạ thì không sao, vừa ngưng lại thì độc chất lập tức công tâm đoạt mạng. Vì không phải Doãn đại hiệp đang thờ, trái lại chỉ do máu huyết tự thôi thúc tuôn trào vô tình tạo ra cảnh tượng tự đang thờ.

Những đệ tử Điểm Thương cũng đã nhận ra sự thật đó và đều bộc lộ sắc mặt căm phẫn tột cùng.

Nam Cung Nhất Hiệp vụt lên tiếng :

- Tất cả mau bình tâm. Vì biến cố này dù là những tổn thất khó thể bù đắp nhưng chẳng ai có thể làm gì một khi ở quanh đây cơ hồ không có địch nhân nào xuất hiện hầu cho chúng ta cơ hội báo thù rửa hận. Tốt nhất hãy mau quay lại. Đừng vì quá căm phẫn mà trở nên mù quáng, lại tiếp tục tự chuốc họa vào thân. Đi thôi.

Thi thể Doãn Kha đang rã dần. Và trước mắt cao thủ các võ phái, hình hài của Doãn Kha chỉ một thoáng sau đã trở thành bộ cốt khô mà chẳng ai dám mạo hiểm chạm vào. Thế nên, mang theo lòng phẫn hận, tất cả nặng nề bỏ đi, chẳng còn ai lên tiếng với ai lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hỏa Mệnh Di Tông nhiều bí ẩn - Luyện Hỏa đàn thảm họa phát sinh

Đến lượt hai nhân vật một già một trẻ xuất hiện và cùng đứng nhìn lớp lân hỏa vẫn phập phồng cháy phát ánh xanh.

Lão nhân khe khẽ gọi :

- Lão Hữu? Có nhận ra ta chăng, Hữu hộ sứ?

Tận trong cùng lớp hỏa lân hỏa lập tức phát ra chuỗi thanh âm khô sắc như thể tiếng từ các vật cứng do chạm nhau mà thành :

- Họ Sầm ngươi dù có cháy thành than ta cũng không bao giờ nhận lầm. Hóa ra là ngươi cùng tiểu oa nhi kia từ nãy giờ vẫn nấp ở sau tảng đá thứ ba tính từ bên hữu qua?

Sầm Dịch Quân cười cười :

- Thính lực của lão Hữu ngươi sau ba mươi năm càng thêm tinh tường. Huống hồ ta biết thế nào cũng bị ngươi phát hiện. Nhưng dù sao lão Hữu ngươi chỉ ít hầy tỏ ra lễ độ phần nào với nhân vật đang đứng cạnh ta. Vì đây là nhân vật át lão Hữu không bao giờ ngờ sẽ được Sầm Dịch Quân ta tìm thấy. Đó là...

Giọng khô sắc đã lập tức phát ra ngăn lời Sầm Dịch Quân :

- Thật như thế ư? Vẫn hãy mau vào trong này chờ ta một lúc. Ta sẽ nhanh chóng quay trở lại, ngay khi thu xếp xong mọi việc thật chu tất. Vào đi.

Cùng lúc này lớp lân hỏa vụt tắt ngấm, trả lại cho khung cảnh vốn có chỉ là một đoạn xuyên sơn đạo bình thường và cơ hồ không thể nào phát hiện lửa lân hỏa đã từ đâu xuất phát.

Sầm Dịch Quân ung dung tiến bước vào đoạn xuyên sơn đạo và lên tiếng giải thích với gã đi bên cạnh :

- Lão Hữu vẫn luôn có tính khí như thế. Hi vọng thất thường và nhất là khi đã quyết định làm gì thì cứ thể hành động ngay, chẳng đợi nghe bất luận ai nói hết câu. Tiểu thiếu gia tốt hơn hãy tập chịu đựng cho quen dần tính khí của lão Hữu.

Gã kinh nghi :

- Tiên bối muốn ám chỉ Hữu hộ sứ lúc này đã bỏ đi rồi? Nhanh đến thế sao?

Sầm Dịch Quân đáp :

- Không ai thông thạo địa hình ở đây bằng lão Hữu. Huống hồ về khinh công, lão Hữu vẫn luôn là đệ nhất cao thủ so với bốn giáo.

Gã nghi hoặc nhìn quanh quất :

- Nhưng Hữu hộ sứ còn bận việc gì đến phải vội đi như vậy?

Sầm Dịch Quân chợt ngoác người theo một lối rẽ bên tả :

- Còn việc gì nữa nếu chẳng phải lo ngăn ngừa mọi kẻ tuy không được mời nhưng vẫn đến? Và lẽ ra lão Hữu đã ngay lập tức tiến hành. Chỉ vì lão phát hiện hãy còn lão phu và tiểu thiếu gia vẫn ẩn nấp chưa lộ diện, lão mới cố nán chờ. Nếu không, bọn người của lão Nam Cung Nhất Hiệp đâu dễ dàng bỏ đi. Trái lại, những trò đùa của lão Hữu nhất định vẫn còn tiếp diễn.

Gã nhớ lại cái chết của Doãn Kha :

- Sát nhân hại mạng đối với Hữu hộ sứ chỉ là một trong những trò đùa vô hại ư?

Sầm Dịch Quân dừng chân :

- Bảo là đùa vì lão Hữu nào dám manh động tự xuất đầu lộ diện. Thế nên đành dùng cách hí lộng, giả quý, giả thần, thoát ẩn thoát hiện, gây ở chỗ này một ít náo động, tạo ở chỗ kia một vài việc kinh tâm. Và mục đích tối hậu vẫn là hoàn thành sứ mệnh đã được ngoại tổ của tiểu thiếu gia đi lệnh phó thác cho lão Hữu.

Gã cũng dừng chân vì mục quang chợt bắt gặp ba thi thể ai đó tình nghịch đặt nằm chồng lên nhau thành một đồng ngôn ngôn :

- Là những đệ tử Điểm Thương phải vừa mới bị thất tung?

Sầm Dịch Quân đang đưa mắt nhìn đầu đó ở trên cao :

- Luyện Hòa đàn dù sau ba mươi mấy năm được Giáo chủ bốn giáo phát hiện thì cho đến nay ắt hẳn vẫn còn là nơi chốn bất khả xâm phạm, chẳng một ai có thể đặt chân đến nếu như không được Hóa Thân Công Hộ Thế?

Gã kinh ngạc, cũng nhìn theo lão Sầm Dịch Quân :

- Ngay trên đó là Luyện Hòa đàn? Có phải là nơi vẫn bồi phải đến để đăng đàn tiếp vị?

Sầm Dịch Quân âm ừ :

- Cũng còn một cách để tiểu thiếu gia tiếp vị nếu như không thể hoặc không dám đăng đàn. Đó là phải làm sao có thể phát ra lệnh hiệu triệu, quy tụ chỉ ít cỡ một trăm giáo đồ bốn giáo trở lên, họ hiện thất tán khắp nơi và đều tự che giấu tung tích, thật không dễ nhận biết xuất xứ thật của họ. Và nếu được tất cả bọn họ đồng thanh tương ứng, cùng thừa nhận tư cách tiếp vị của tiểu thiếu gia, thì tiểu thiếu gia nghiễm nhiên trở thành Giáo chủ bốn giáo.

Gã gượng cười :

- Điều đó có phải hiển nhiên là bất khả? Vì tất cả đều che giấu và giữ kín tung tích. Huống hồ chẳng phải bất luận ai cũng nhận biết dấu hiệu của Hóa Mệnh Di Tông. Trừ phi hãy còn vật nào khác thật đủ uy lực để phát lệnh hiệu triệu. Đúng chẳng?

Giọng khô sắc bỗng đột ngột vang lên :

- Không sai. Đó chính là Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo và phải gồm đủ hai mảnh âm dương, gọi là Âm Hóa lệnh và Dương Hóa lệnh. Tiếc thay cả hai mảnh hiện vẫn còn được đặt ngay trên Luyện Hòa đàn. Nếu thật là tiểu thiếu gia, xin hãy cho bốn sứ nhìn thấy Di Tông Hóa Mệnh.

Gã đã quay lại ngay khi thoát nghe thanh âm của giọng khô sắc. Và gã ngỡ ngàng do phát hiện chủ nhân của giọng khô sắc chỉ là một lão nhân không những thấp quá người, cao chưa đến ngang vai gã, mà còn có một cái đầu cực to, lại trọc bóng vì chẳng một sợi tóc nào được mọc lên.

Do ngỡ ngàng nên gã bất động, thế nên phải nghe ngay tiếng câu gắt của Đại Đầu lão nhân :

- Có phải hay không phải tiểu thiếu gia nào.

Gã cố nén tâm trạng kinh tởm đang lên đến với gã bằng cách vội vàng phanh mở phần ngực áo :

- Phải hay không vết sẹo này là Hóa Mệnh Di Tông?

Thái độ gay gắt của gã không làm Đại Đầu lão nhân nao núng. Bằng chứng là Đại Đầu lão nhân vẫn tiếp tục cật vấn :

- Vết sẹo ấy... Được rồi, và phải chăng suốt thời gian qua đã có khá nhiều điều đứng khốn khổ, nhất là mỗi khi bị đối phương gây nội thương?

Gã chợt hiểu và lần đầu tiên bị chấn động đến nỗi có cảm giác lạnh khắp người với nguyên nhân chỉ là vì vết sẹo :

- Ý muốn nói chính là vì vết sẹo, à không, mà là nhờ Hóa Mệnh Di Tông nên mỗi khi bị nội thương tại hạ vẫn tự khôi phục cho dù chẳng cần phục đan

hoặc tọa công điều trị?

Đại Đầu Lão cũng để lộ một thoáng chán động :

- Tốt lắm. Nhưng dù là điều vạn lần khó bề giả mạo và nhất là càng không thể đề cập đúng công năng hiệu dụng nếu như bản thân chưa thật sự trải qua, thì hãy còn biện pháp cuối cùng để phân định hư thực. Đây là...

Sâm Dịch Quân vụt cười :

- Ấy, đừng vội như thế. Tóm lại lão Hữu cũng phân nào minh bạch về lai lịch đích thực của tiểu thiếu gia?

Đại Đầu Lão thở khi một tiếng :

- Nhưng bốn Hữu Sứ chưa thể nhất nhất tuân lệnh theo đúng bối phận giữa Giáo chủ và thuộc hạ. Vì hãy còn...

Sâm Dịch Quân ngắt lời :

- Hiển nhiên tiểu thiếu gia vẫn hiểu điều đó. Y của ta chỉ muốn giải tỏa bớt phần nào tâm trạng hãy còn nghi ngại và quá ngăn cách đến mức độ lạnh nhạt giữa tiểu thiếu gia cùng lão Hữu. Thôi nào, ắt lão Hữu biết rõ ta muốn nói gì rồi.

Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão lần đầu chịu thay đổi cách xưng hô :

- Xin được thỉnh giáo tính danh tiểu thiếu gia?

Gã đáp hồ hững hờ :

- Hữu hộ sứ tiền bối chớ quá khách sáo. Tại hạ họ Phong, Phong Gia Liêm.

Phản ứng của Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão thật giống với Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân độ nào :

- Ất hẳn thiếu gia luôn nhận mọi giáo huấn rất nghiêm nhặt có thể bảo ngay từ lúc còn rất bé?

Sâm Dịch Quân đáp lời thay :

- Hòa Y tá hộ sứ đã nhận lệnh chủ nhân gia, đành ủy thác tiểu thiếu gia kể từ thuở mới lên bốn lên năm cho một đôi phu phụ cũng phần nào đó tạo được một ít uy danh trên giang hồ được gọi là Yên Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sứ. Vị tất Hữu hộ sứ từng nghe về danh xưng này.

Nhưng trái với ý nghĩ của Sâm Dịch Quân, Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão lại gật gù :

- Là gã Lưu Vạn Thế gần đây có làm cho bọn danh môn chính phái phần nào bận tâm vì Sâm Vương Vạn Niên? Nhưng có thật họ Lưu đã đắc thủ linh vật?

Vì biết rõ Sâm Dịch Quân khó am hiểu chuyện này nên Phong Gia Liêm lên tiếng :

- Và cũng vì Sâm Vương Vạn Niên do chính tại hạ giúp Lưu sư phụ tìm thấy nên hậu quả là toàn trang Bách Thảo lâm thảm họa diệt môn.

Đại Đầu Lão hữu hộ sứ cười cười :

- Nghĩa là những công năng hiệu dụng từ đã bị Lưu Vạn Thế phát hiện và lợi dụng? Xem ra gã cũng khá vì biết cách lấy lại phần nào bù vào công ân cứu mạng dung dưỡng tiểu thiếu gia. Vậy thì thảm họa diệt môn gì đó vị tất gây phương hại cho chính bản thân gã.

Phong Gia Liêm kinh nghi :

- Hữu hộ sứ tiền bối cũng biết bản thân tại hạ cơ hồ luôn khắc kỷ với bất luận loại linh đan nào? Là vì Di Tông Hóa Mệnh ư? Tuy nhiên Lưu sư phụ đã thật sự lâm thâm tử, kể cả Sâm Vương Vạn Niên cũng không thể bảo toàn.

Đại Đầu Lão cau mày và lắc đầu quầy quậy :

- Nếu là vậy, gã họ Lưu cũng phần nào còn kém. Ấu cũng là nguyên do để giải thích rõ thêm về tâm tính hiện có của tiểu thiếu gia.

Phong Gia Liêm động tâm :

- Tâm tính của tại hạ thì liên quan gì?

Đại Đầu Lão không đáp, trái lại chợt nói lảng sang chuyện khác bằng cách đột ngột hỏi lão Sâm :

- Khi nãy, lúc quay lại, ta như có nghe họ Sâm người loáng thoáng nói về trạng thái bất khả xâm phạm của Luyện Hỏa đàn?

Sâm Dịch Quân tủm tỉm cười :

- Ta chỉ muốn biết lão Hữu ngời cho đến tận hôm nay đã có thêm nhận định gì khác chưa, về uy lực bất khả xâm phạm của Luyện Hỏa đàn?

Đại Đầu Lão chép miệng :

- Bốn giáo e khó thể quang môn phục phái nếu ngày nào còn chưa tìm thấy một nhân vật thật sự đủ bản lĩnh để nhập Luyện Hỏa đàn và thu hồi Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo. Hoặc nói cách khác, uy lực từ Luyện Hỏa đàn dù sau bao nhiêu năm hiện hữu tồn tại vẫn không có dấu hiệu giảm đi. Họ Sâm ngời nếu muốn minh bạch thì hãy xem đây.

Và trước mắt gã Phong Gia Liêm, Đại Đầu Lão hữu hộ sứ chỉ hất tay một lượt là lập tức xuất hiện một đạo nhu lực cuộn vào một trong ba thi thể gã đã nhìn thấy. Và thi thể này cứ thế lao vút lên cao, sau đó thì chuyển hướng, để đột ngột sa vào một chỗ nào đó khuất lấp trên vách đá.

“Vút!”

Vừa lúc thi thể nọ ngã đã sa vào đâu đó mất hút thì bất ngờ chính từ chỗ đo của vách đá bỗng tuôn phụt ra một quãng lửa cực to nửa đỏ nửa xanh. Và chớp mắt sau, quãng lửa như chiếc lưới của quái vật khổng lồ liền co thắt vào mất hút, chỉ lưu lại giữa khoảng không bao la toàn là mùi cháy khét và còn khăm khăm thật khó ngửi.

Gã Phong Gia Liêm vội bế kín hô hấp, và hoảng kinh lên tiếng hỏi :

- Phải chăng đây là do thi thể nọ bị thiêu hủy mà ra?

Đại Đầu Lão gật đầu :

- Là mùi rất khó ngửi, đúng không? Nhưng đừng lo. Vì một là do sức hỏa nhiệt ở trên đó cực nóng, ta từng lưu tâm để ý nên đoán chắc chỉ sau khoảng thời gian độ nửa tuần trà là toàn bộ thi thể kể cả xương cốt cũng bị hủy thành tro. Và hai là bất luận ai hể ngửi lần đầu đều như vậy. Không như ta, do ngửi mãi đâm quen, đến nỗi chỉ khó chịu nếu để vắng quá lâu chẳng được ngửi lại.

Gã suýt nôn ọe nhưng cố dằn :

- Nếu là vậy, có phải những nhân vật lúc nãy cũng đã bị Hữu hộ sứ đuổi theo hạ thủ, định sẽ dùng họ như vật thử nghiệm để xem khi nào uy lực trên Luyện Hỏa đàn giảm đi?

Đại Đầu Lão bật cười :

- Dễ ễ như thế một khi bên cạnh chúng hãy còn đó lão Nam Cung Phách Nhất Hiệp có bản lĩnh chẳng thể xem thường. Bất quá ta chỉ tạm tạo ra một địa điểm khả nghi khác và cố tình để chúng phát hiện. Chỉ như thế chúng ta mới có đủ thời gian, vì bốn giáo cùng nghị kế mưu đồ con quang phục.

Sâm Dịch Quân chột chép miệng :

- Uy lực của Luyện Hỏa đàn quả thật chẳng hề suy yếu. Và bốn giáo nếu muốn quang môn phục phái ắt chỉ còn mỗi một kỳ vọng là dựa vào chính bản thân tiểu thiếu gia.

Gã giật mình :

- Văn bối?

Sâm Dịch Quân gật đầu :

- Lệnh ngoại tổ Giáo chủ từng di lệnh, chỉ có Hỏa Mệnh Di Tông là đủ uy lực giữ vẹn toàn cho duy nhất một nhân vật tiến nhập vào Luyện Hỏa đàn. Cũng là phương cách đăng đàn tiếp vị, thu hồi Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo, tỏ rõ uy quyền của bậc Giáo chủ, hiệu triệu giáo chúng, tiến hành đại sự chấn hưng, trùng chỉnh uy phong bốn giáo.

Gã cảm thấy khó tin, toan hỏi lại, bỗng nghe Đại Đầu Lão hữu hộ sứ gằn giọng :

- Chỉ mới đây thôi, trước sau đã ba lần tiểu thiếu gia như có ý bất nhẫn đối với hành vi của ta, chỉ là loại bớt đối phương, báo thù rửa hận phần nào cho bốn giáo. Đúng chẳng?

Gã đã bị Đại Đầu Lão hữu hộ sứ chộp đúng yếu điểm :

- Tại hạ chỉ không tán thành với những thủ đoạn thật sự quá bất minh của Hữu hộ sứ.

Đại Đầu Lão lạnh giọng :

- Tiểu thiếu gia đừng tìm lời phủ nhận. Vì kỳ thực chỉ đối với bộ hài cốt của gã Doãn Kha thôi, thế mà khi tiểu thiếu gia đi ngang qua vẫn cứ tỏ ta day dứt. Chứng tỏ gã họ Lưu đã vô tình làm hỏng tiểu thiếu gia, có thể tiểu thiếu gia sau này e chẳng đủ độc ác để bốn giáo tiến hành cho bằng được sứ mệnh phải báo thù.

Gã hết đường chống chế :

- Nhưng cũng do Hữu hộ sứ đối xử quá hà khắc với kẻ thù. Đừng quên, hễ chết là hết, nở nào Hữu hộ sứ vẫn nhẫn tâm tiếp tục hành xử đến cả thi thể họ?

Đại Đầu Lão phá lên cười :

- Phàm những ai có tâm nguyện báo thù cho bốn giáo đều luôn ước ao mong sớm có ngày thu hồi lại Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo hầu đủ tư cách tiến hành đại sự. Và vì ta cũng có ý nguyện như thế, nhất là do thời gian chờ đợi quá lâu, nên không thể không nghĩ cách, cho dù phải dùng thật nhiều những thi thể kẻ thù, miễn sao sẽ có lúc đạt ý nguyện. Tiểu thiếu gia lẽ ra phải hài lòng thay vì cứ mãi tỏ ý bất bình.

Gã tỏ ra :

- Nghĩa là tại hạ phải đích thân tự tiến lên Luyện Hóa đàn?

Đại Đầu Lão gằn giọng :

- Với điều kiện tiểu thiếu gia phải thật ý, quyết báo thù cho bốn giáo.

Gã gật đầu :

- Nhưng sẽ tiến hành theo cách của tại hạ. Ý tại hạ muốn nói, vì sẽ là Giáo chủ bốn giáo, tại hạ quyết không chấp nhận bất kỳ thái độ bất tuân nào.

Đại Đầu Lão chột nheo mắt :

- Nếu vậy tiểu thiếu gia cần phải lưu lại Luyện Hóa đàn chỉ ít là một tuần trăng.

Gã giật mình :

- Để làm gì?

Sâm Dịch Quân xen vào cùng với cử chỉ gật đầu thừa nhận :

- Để luyện cho đến đắc thành thân công cái thể của bốn giáo. Đây là điều trước kia lệnh ngoại tổ cũng hành động tương tự.

Gã cau mày :

- Ở Luyện Hóa đàn có lưu công phu tuyệt kỹ ư?

Sâm Dịch Quân bảo :

- Không thể nào khác. Bằng không, đâu thể bảo đó là tuyệt kỹ chỉ một mình Giáo chủ bốn giáo mới đủ tư cách luyện?

Đại Đầu Lão chột cười nhẹ :

- Nhưng thoát tiên tiểu thiếu gia cần đủ đóm lược và nhất là bản lĩnh vượt thắng uy lực của Luyện Hóa đàn. Và sau đó, nếu cần phải tuân tự hành động như thế nào thì cứ yên tâm, vì ta đã có sẵn mọi sắp đặt.

Gã đưa mắt nhìn lên cao :

- Tại hạ e không đủ bản lĩnh khinh công để có thể dễ dàng vượt đến độ cao ngàn ấy.

Đại Đầu Lão quả nhiên đã có sắp đặt :

- Ta sẽ giúp. Cũng như vừa nãy đã làm cho thi thể nọ bay lên. Tuy nhiên, sẽ là một thiếu sót trầm trọng nếu bây giờ ta không giúp tiểu thiếu gia biết cách vận dụng Hóa Thân Công Hộ Thể.

Gã ngạc nhiên :

- Có phải ý muốn nói tại hạ tuy đã có sẵn thân công nhưng chưa hề biết cách vận dụng?

Đại Đầu Lão luôn tỏ ra miễn cưỡng và rất chu đáo :

- Cần phải hiểu lúc đặt Hóa Mệnh Di Tông ẩn tàng vào nội thể tiểu thiếu gia thì kèm theo đó cũng là toàn bộ chân nguyên nội lực của người thi triển Hóa Mệnh. Thế nên, đó là căn nguyên khiến tiểu thiếu gia trước đây dù lần nào bị nội thương vẫn tự khôi phục. Và nếu tiểu thiếu gia có phần nào lưu tâm ắt chẳng thể không nhận thấy cứ sau mỗi lần thương thể tự khôi phục thì cũng là lúc chân nguyên nội lực tự tăng tiến. Và bây giờ, do tuân theo di lệnh được giao phó, ta sẽ truyền đạt một khẩu quyết, sau đó là giúp tiểu thiếu gia vận hành và dung hòa hai loại chân nguyên, một do sẵn có với một còn lại đã do

chính tiểu thiếu gia tự luyện. Rõ chưa?

Gã bồi hồi xúc cảm và tận đáy lòng chợt dấy lên một nỗi niềm cảm kích dành cho hai đấng sinh thành vẫn chưa biết mặt và không hề trông mong sau này sẽ còn cơ hội trùng phùng :

- Xin đa tạ... Hữu hộ sứ tiền bối.

Lúc lão Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão đang truyền đạt khẩu quyết cho gã, chợt có thanh âm của Nam Cung Nhất Hiệp rành rọt vang đến :

- Quả nhiên tiểu cô nương họ Liễu đoán không sai. Kỳ thực mọi diễn biến đều do lũ tàn dư Hỏa Thần giáo hí lộng. Hừ.

Sầm Dịch Quân giật mình, lập tức hạ thật thấp giọng :

- Đề ta đối phó, cho dù kẻ như khó thể tiếp tục che giấu hành tung. Lão Hữu hãy lo thành toàn cho tiểu thiếu gia, miễn sao hoàn thành sứ mệnh là được.

Và Sầm Dịch Quân bật lao ra ngoài :

- Ai? Có phải là Nhất Hiệp Nam Cung Phách? Sao lại hồ đồ, bảo Sầm mỗ là tàn dư Hỏa Thần giáo? Hoặc giả ngoài bọn danh môn chính phái các người thì bất luận ai khác hề đặt chân đến đây cũng đều bị bọn người cố tình gán ghép như thế? Há lẽ Sầm mỗ không có quyền mơ nghĩ đến chuyện phát hiện thân công cái thể như tất cả bọn người? Lẽ nào lại như vậy? Ha... ha...

Có tiếng Nam Cung Nhất Hiệp bật kêu :

- Là người, ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân?

Phát hiện gã phản tâm, Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão khẽ nạt :

- Nếu bốn giáo sớm bộc lộ tung tích, mọi cơ hội kẻ chẳng còn, kể cả cơ hội cho tiểu thiếu gia đăng đàn luyện công. Hãy chú tâm ghi nhớ khẩu quyết. Vì bản thân bốn hộ sứ cũng chưa tiện lộ diện lúc này.

Gã vội vàng đáp :

- Tại hạ đã ghi nhớ tất cả, chờ Hữu hộ sứ giúp thành toàn những gì còn lại mà thôi.

Đại Đầu Lão thật sự ngạc nhiên :

- Nếu vậy..., khá lắm. Tư chất của tiểu thiếu gia e chẳng kém gì lệnh tôn năm xưa. Nào, hãy để ta thực hiện phần việc còn lại. Đừng kinh hãi đấy.

Tuy đã nghe dặn nhưng ngay khi được Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão trút chân nguyên do quá đột ngột và nhất là lực đạo truyền vào quá uy mãnh, khiến gã vẫn phải giật nảy người.

Diễn biến theo đó cũng như thế là Đại Đầu Lão dù đang truyền lực vẫn bất thần đẩy bật thân hình gã lên cao :

- Lên!!

Gã quá giật mình, đến nỗi bản thân cơ hồ mất hết nhận thức.

“Vút!”

Và khi nhận thức qui hồi quay trở về thì gã chẳng còn bất kỳ phản ứng nào nữa ngoài việc tự mỉm cười, cũng phần nào tự mai mỉa bản thân vì phát hiện dù đang đứng ngay giữa một Hỏa Thạch động với xung quanh tứ bề là lửa xanh lửa đỏ cuộn cuộn nhưng vẫn hoàn toàn bình ổn, kể cả cảm giác bị lửa ở Hỏa Thạch động nung nóng gã cũng không có cảm nhận.

Chợt giọng khô và sắc của Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão vẫn từ đâu đó rót vào tai gã :

- Đừng chần chừ nữa. Ngay trước mặt đã là Luyện Hóa đàn. Đặt bên trên chính là nhị Thần Lệnh Âm Dương Trấn Hòa Giáo. Tiểu thiếu gia thoát tiên hãy mau thu hồi cả hai và phó giao nhanh cho ta.

Gã kinh nghi, thoáng quay lại phía sau :

- Úy! Hữu hộ sứ cũng có thể tiến nhập Luyện Hóa đàn?

Đại Đầu Lão hữu hộ sứ quả nhiên đang đứng ngay sát phía sau lưng gã và cái đầu vừa to vừa trọc bóng của lão đang lúc lắc phản bác :

- Đây là điều chẳng một ai am hiểu ngoài ta, rằng tính năng kháng hỏa của Hỏa Mệnh Di Tông còn nhất định giúp ích thêm cho một người đi theo nữa. Chỉ là để hỗ trợ cho tiểu thiếu gia và sắp đặt mọi điều cần thiết ngay lúc bắt đầu khởi luyện thân công. Tiểu thiếu gia hãy nhanh lên.

Quả nhiên lời của Đại Đầu Lão hữu hộ sứ hoàn toàn không sai. Vì khi gã tiến nhanh đến một Thạch Hòa đàn thì thủy chung luôn bám sát theo phía sau

chính là Đại Đầu Lão với từng bước chân không hề chậm.

Trên mặt Thạch Hòa đàn là hai mảnh đá vuông vức, màu đen, nhờ đó bộc lộ rõ lên nhiều thật nhiều những hàng tự dạng nhỏ li ti màu trắng với mỗi mảnh có ba chữ thật to được khắc theo lối chữ Triện: Trấn Hòa Lệnh.

Gã chưa kịp nhặt đã nghe Đại Đầu Lão hữu hộ sứ thúc hỏi :

- Nhanh lên. Vì ta e khó thể chi trì lâu hơn, huống hồ lão Sầm ở dưới đó như đã đến lúc nguy khốn, rất cần có thêm ta tiếp ứng. Và nhớ, ngay khi thu hồi xong, tiểu thiếu gia phải lập tức ngồi tọa công trên mặt Thạch đàn. Chính vì thế nơi này mới được gọi là Luyện Hòa đàn.

Gã thực hiện theo, nghĩ là vừa chuyển giao hai mảnh Thiết Thạch cho Đại Đầu Lão vừa lập tức ngồi xuống ngay trên mặt Thạch đàn.

Kể cũng quái lạ, gã có cảm nhận mặt Thạch đàn không hề nóng, cho dù vẫn luôn bị lửa xung quanh nung nóng lưu niên.

Nhận được hai mảnh Thiết Thạch, cũng lạ là Đại Đầu Lão không có dấu hiệu bị phỏng tay, Đại Đầu Lão hữu hộ sứ ngay lập tức lùi nhanh trở lại vượt hẳn ra bên ngoài, nghĩa là chỉ mập mé phạm vi Luyện Hòa đàn.

Điều đó làm gã yên tâm vì vẫn còn Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão đứng ở đó để nghe gã lên tiếng hỏi :

- Tại hạ phải hành động gì tiếp theo? Hoặc giả nếu luyện công thì đâu là kinh văn để có thể theo đó luyện?

Đại Đầu Lão hữu hộ sứ chột tự nhìn vào hai mảnh Thiết Thạch trong tay :

- Ta quên cho tiểu thiếu gia biết kinh văn của thần công được lưu trên hai mảnh này. Nhưng bây giờ thì muộn rồi, ta không thể tiến vào. Hay là tiểu thiếu gia chịu khó tự đi đến chỗ ta để nhận lại?

Gã có cảm giác bất ổn :

- Hữu hộ sứ cứ ném trở lại cho tại hạ cũng được. Nào!

Đại Đầu Lão hữu hộ sứ lắc đầu :

- Không được. Vì ngay lúc này chỉ nhờ Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo mới có thể giúp ta đủ năng lực đứng nán lại. Nếu ném cho tiểu thiếu gia thì ngay lập tức ta sẽ bị hỏa thiêu giống như thi thể lúc này. Tiểu thiếu gia xin đừng làm khó nữa hãy tự tiến ra nhận lấy.

Đây là lời giải thích thật thuận tai, gã đành đứng lên.

Nhưng vừa lúc gã sắp ly khai mặt Thạch đàn thì chính bản thân Thạch đàn chột lắc lay chuyển động khiến gã thất kinh :

- Không ổn rồi. Mặt Thạch đàn còn là chỗ phát động cơ quan. Tại hạ nhất thời không dám ly khai. Hay là phiền Hữu hộ sứ đọc ta lên cho tại hạ nghe cũng được.

Đại Đầu Lão hữu hộ sứ cũng tỏ ra kinh hoàng, đành đáp ứng theo đề xuất của gã :

- Tiểu thiếu gia nói thật chứ? Được rồi, để ta đọc. Thoạt tiên là kinh văn của nội công tâm pháp, như thế này...

Đang khi nghe Hữu hộ sứ Đại Đầu Lão đọc kinh văn thì bản thân gã cũng không ngừng cảm nhận trạng thái lắc lay tự chuyển động của Thạch đàn. Bởi đó, lúc Đại Đầu Lão hữu hộ sứ đọc cho gã nghe chưa được bao nhiêu thì chính gã đã tự bật kêu, làm cắt ngang lời Đại Đầu Lão hữu hộ sứ đọc :

- Ôi...

Đại Đầu Lão rất lo cho gã :

- Sao thế?

Gã đang rất sợ hãi, cứ bám chặt hai bàn tay vào hai bên mép Thạch đàn :

- Mặt Thạch đàn đang tự tách khai..., phía dưới toàn là lửa... Cứ cuộn cuộn hất toạt lên... rất nóng. A... Hóa Mệnh Di Tông dường như không còn đủ công năng giúp tại hạ kháng hỏa nữa rồi... Làm sao bây giờ? Hãy mau nghĩ cách giúp... giúp tại hạ...!!

Đại Đầu Lão rất ngạc nhiên :

- Không lẽ nào? Trừ phi Hóa Mệnh Di Tông này tuy được mạo nhận thật khéo nhưng giả vẫn hoàn giả.

Gã kêu :

- Không thể nào. Vì nếu là mạo nhận, tại hạ đâu thể giúp Hữu hộ sứ thu hồi đủ hai mảnh Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo?

Đại Đầu Lão chợt cười lạnh :

- Ta chắc nhớ, phụ thân ngươi vốn rất thông tuệ. Hiển nhiên nếu tất cả đều do phụ tử ngươi cố ý sắp đặt thì chỉ đến lúc này mọi hư thực chân giả mới bị phơi bày. Hãy khai nhận mau. Có phải tất cả đều là dã tâm của hai phụ tử họ Phong ngươi?

Gã không còn bình tâm được nữa để cùng Đại Đầu Lão hữu hộ sứ phân trần :

- Lão đừng hồ đồ. Thiết nghĩ đây mới chính là âm mưu của lão. Và không ai khác ngoài lão cũng là hung thủ hãm hại đến tuyệt tích song thân phụ mẫu ta. Thật đáng hận là ta đã làm mưu của lão.

Đại Đầu Lão càng cười lạnh càng trở nên độc ác :

- Đừng vu khống cho ta, mặc dù từ rất lâu ta vẫn mong được tự tay kết liễu phụ thân ngươi. Ất ngươi đang rất muốn biết nguyên nhân? Dễ thôi. Vì từ khi thuận tình kết thành phu phụ cùng phụ thân ngươi, tiểu chủ nhân của bọn ta đã bị phụ thân ngươi dùng miệng lưỡi thuyết phục, đến nỗi sớm quên đi toàn bộ những mối thù diệt môn do lũ tự nhận là danh môn chính phái gây ra. Chưa hết, đã vậy cả hai còn tung tăng vui vẻ, nguyện một đời cùng nhau sống chung hưởng an nhàn, không sá gì bao nhiêu nhân mạng từng bị uống tử, trong đó có cả ngoại tổ của ngươi. Thế nên, thật may đã có thay ta kết liễu hộ phụ thân chỉ là phường ngụy quân tử. Và bây giờ đến lượt ngươi vì toan chiếm đoạt thân công bổn giáo nên tự chuốc họa sát thân. Bổn giáo đâu thể có một Giáo chủ ngụy quân tử như ngươi, huống hồ Hỏa Mệnh Di Tông của ngươi ắt là do phụ thân ngươi ngụy tạo. Đừng oán hận ta hoặc bất cứ ai. Vì tất cả đều là thiên ý, là số phận đã an bài sẵn cho ngươi. Vĩnh biệt!!

Mặt Thạch đàn vẫn từ từ tự tách khai và khi Đại Đầu Lão chỉ sắp dứt lời thì toàn thân gã cơ hồ đã tuột xuống phía dưới.

Sau cùng, gã rơi.

“Ào...”

Toàn thân gã lập tức bị lửa bao bọc.

“Ào...”

Những luồng nhiệt hỏa nóng khủng khiếp cũng lập tức ngập tràn lên gã :

- A... a...

* * * * *

Có người chạm vào gã. Nhưng tiếc thay gã không nhìn thấy gì ngoài một màn đêm đen dày đặc luôn bao phủ quanh gã. Tuy vậy gã vẫn nghe :

- Đã bảo Kim muội đừng nhìn. Gã này khắp thân đều lở loét, kể cả đầu và mặt cũng vậy, y phục thì không có, chỉ được một mảnh vải khá tinh tươm che ngang lưng. Đầu có đáng để muội nhìn.

Có tiếng nữ nhân đáp khe khẽ :

- Xin Tuấn ca đừng vội trách hoặc có ý nghĩ nào đó ngộ nhận về muội. Vì dù sao gã cũng là một con người, do chẳng may mắc bệnh tật khiến toàn thân lở loét nên bị gia thân hắt hủi chẳng? Tuấn ca hãy nhìn gã, ngữ này ắt gã chẳng còn sống được bao lâu, thật tội, hãy để muội giúp gì đó dù là một ít, cho gã.

- Muội định giúp như thế nào? Muội đâu phải là đại phu, huống hồ cũng không am hiểu y thuật. Hay muội định ban cho gã một cái chết toàn thây giống như là...

Chợt có tiếng một nam nhân quát :

- Có phải Giang Tuấn ngươi hề không có cơ hội mai mỉa ta thì ăn không ngon, ngủ không yên chăng? Hoặc giả ngươi ngỡ Từ Nam ta thật sự khiếp sợ Không Động Quyền nên cho rằng có trêu tức, khích nộ ta thì cũng chẳng ai dám làm gì ngươi? Được lắm, từ lâu ta vẫn muốn lĩnh giáo tuyệt học Không Động phái, ngươi mau lại đây.

- Đừng, Tuấn ca. Thắt đại phái lâu nay dù không xem như người một nhà thì chỉ ít vẫn luôn thâm tình giao du.

- Kim muội đừng mãi ngăn cản. Hãy để ngu ca cho y một bài học. Bằng không, ắt y nghĩ y cao minh, nên mỗi lần có cơ hội là y không bỏ lỡ, cứ mãi tìm cách gheo nguyệt trên hoa. Muội là hôn thê đã định ước cùng ta, nào phải hoa vô chủ? Ngươi mau lại đây. Đừng nghĩ công phu Hoa Sơn phái là thiên hạ đệ nhất.

Lại có tiếng một nam nhân khác quát :

- Đù rồi, nhất là Giang lão đệ. Từ sư đệ ta tuy vẫn có tính đùa dai nhưng dù sao vẫn là tư sự giữa ngươi và Từ sư đệ. Hãy vì tình giao hảo giữa nhị phái Hoa Sơn - Không Động, Giang Tuấn ngươi đừng lập lại nữa những lời có ý xem thường Hoa Sơn bổn phái.

- Nghĩa là Bàng Các huynh cũng thừa nhận lệnh đệ Từ Nam đã không phải với đệ trước? Tốt lắm, vậy chỉ cần họ Từ nhận lỗi, đồng thời phải hứa sau

này quyết không tái phạm, có như thế Giang Tuấn này mới sẵn lòng bỏ qua.

- Bào ta nhận lỗi? Giang Tuấn người chưa đủ tư cách, kể cả là đối thủ của ta cũng không. Nếu muốn biết hư thực, người có dám cùng ta động thủ chăng?
- Bàng Các huynh, xin hãy vì muội, cố ngăn Từ Nam huynh lại. Sao Bàng Các huynh vừa có lời như muốn xúc phạm toàn phái Không Động của muội?
- Liễu cô nương liệu có nghe lắm chăng? Vì theo ta, Từ sư đệ chỉ đề cập mỗi một mình Giang Tuấn, đâu có lời nào xúc phạm quý phái Không Động như cô nương cố tình nói thêm vào?
- Kim muội hà tất mãi cùng họ đấu khẩu. Họ là huynh đệ đồng môn, nếu chẳng bênh vực nhau mới là lạ.

Gã chợt động cựa thân mình, nào ngờ nghe được ngay tiếng của nữ nhân họ Liễu khẽ thốt vì quan tâm :

- Chao ôi, hóa ra sương đêm rơi nhiều làm gã lạnh. Cũng tại muội chợt bị lôi kéo vào những chuyện chẳng ra gì khiến cho không nhận ra đây là điều muội vẫn có thể giúp gã.

Giang Tuấn bỗng kêu :

- Ôi, không được. Trường bào của Kim muội đâu thể nào dễ dàng dùng để đắp lên người của một kẻ như gã? Há lẽ muội cam tâm chịu lạnh, nhường phần cho gã?
- Hay là Tuấn ca nhường trường bào của mình cho gã?
- Ngu ca ư? Cũng không được. Bất quá ngu ca chỉ nhường cho Kim muội thôi. Gã không đáng.
- Vậy thì Tuấn và đừng ngăn cản muội nữa. Vì phần của muội, muốn nhường cho ai thì tùy muội. Huống hồ muội thật không nỡ nhìn gã lạnh thế này nhưng chẳng giúp được gì.

Và thân gã ngay lúc này chợt được một lớp gì đó như lụa phủ lên trên. Nào ngờ điều này càng làm gã thêm cựa quậy, thế nên lại có tiếng nữ nhân họ Liễu kêu :

- Như gã không muốn tiếp nhận? Có phải vì những vết lờ loét khắp thân làm gã đau mỗi khi bị cọ xát cho dù chỉ với vật phủ thân? Ôi nhìn này, có người nguyệt ngọc ghi tự dạng lên mặt đất? Là gã ư?
- Đâu? Hãy để ngu ca nhìn nào. Nhưng tối qua, chữ lại mờ, cứ chờ đấy, ngu ca sẽ mang thuốc lại. Thử xem đó là những tự dạng gì.

Chính lúc này chợt có tiếng chếp miệng than, bằng giọng khàn khàn như được xuất phát từ một người có thể lực không được sung mãn, nếu không muốn quả quyết là đã bị kiệt lực khá nhiều :

- Thật may là bọn người cũng đã thôi, không còn tiếp diễn nữa những điều ngu xuẩn. Nếu không, sẽ là điểm nhục sư môn một khi bọn người từ động khẩu chuyển sang động thủ. Thật là hổ thẹn.

Nhưng dường như chẳng ai quan tâm đến câu nói vừa nghe. Vì lại có tiếng Giang Tuấn kêu :

- Có được đây rồi. Xem nào. Úy, sao lại là ba chữ: “Thật hổ thẹn”? Là hàm ý gì?

Giọng nữ nhân họ Liễu chợt cất lên :

- Gã là nhân vật võ lâm? Vì tự dạng này không thể ai khác lưu lại ngoài gã? Còn hàm ý gì ư? Xin Tuấn ca hãy ngắt lại lời của Nhất Hiệp lão anh hùng cố tình nhắc nhở. Bởi chỉ suýt nữa đã gây họa, hệ lụy đến cả nhị phái Hoa Sơn - Không Động.
- Hừ. Hóa ra gã dù đã nên nông nổi này vẫn tự cho có tư cách bình phẩm về hành vi của Giang Tuấn ta ư?

Gã vẫn đang ngơ ngậy khắp thân, đầu thì cố ngóc lên để nhìn dù với tư thế nằm sấp người xuống. Thế nhưng, hồ như gã không nhìn thấy gì, kể cả ánh đuốc vừa do Giang Tuấn mang lại.

Bàng Các chợt cười :

- Dù vậy gã vẫn tỏ ra sáng suốt, đâu kém gì nếu so với những lời Nhất Hiệp lão anh hùng vừa có ý nhắc nhở. Bởi vì sao, Giang Tuấn người có biết chăng? Vì tợ hồ gã cũng biết bản lãnh người không thể nào là đối thủ của Từ Nam, sư đệ ta. Vậy mà một mình người còn dám buông lời như có ý thách thức cả hai huynh đệ ta. Thật không biết hổ thẹn. Ha... ha...
- Giang Tuấn ta...
- Tuấn ca có mau thôi ngay không. Hay là muốn lúc hồi sơn, muội sẽ đem chuyện này bẩm với sư phụ, rằng Tuấn ca chỉ vì vài lời cợt đùa không đúng lúc lẫn của người ta nên mãi đề tâm, cứ tìm dịp làm to chuyện lên, sẽ khiến người người chê cười, sư phụ không biết giáo huấn đệ tử, đốc hạ bất nghiêm?

- Ta..., hay thật, hóa ra Kim muội có ý bênh vực họ Từ? Muội là hôn thê của ta hay của Từ Nam?

- Này, Giang Tuấn người đừng quá hồ đồ. Nếu muốn động thủ, thì Từ Nam ta sẵn lòng, nhưng không được gấp lửa bỏ tay người, đặt điều bịa chuyện muốn vu hại ta. Bôn phái Hoa Sơn quyết không có hạng người như thế.

- Tuấn ca thật quá đáng. Được lắm, muội quyết bầm báo cùng sư phụ. Liệu xem lão nhân gia có nghĩ muội là hạng xấu xa, hay thay lòng đổi dạ như Tuấn ca bảo chẳng?

- Ôi không...! Ta chỉ lỡ lời. Nhưng ai bảo hai sư huynh sư đệ họ cứ hòa nhau, kẻ tung người hứng chọc tức ta, khiến ai cũng nghi bôn phái Không Động vì quá kém nên cứ mãi bị người hà hiếp mà không làm được gì.

Giọng khàn khàn yếu ớt lại vang lên :

- Thôi nào. Tuyệt kỹ Hỏa Thần giáo đã bị một kẻ bí ẩn nhanh tay chiếm đoạt, trong đó thế nào cũng có sự đồng mưu của ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân. Và bằng chứng là lão phu suýt mất mạng do bị kẻ đó bắt ngờ ám toán, giúp giải vây cho Sầm ác ma. Đại sự này lẽ ra bọn người nên gấp rút cáo giác với khắp quần hùng. Thật không ngờ bọn người chỉ vì mãi tranh nhau lời qua tiếng lại, chẳng ai chịu nhường ai nên đã ba ngày trôi qua, thế nhưng dường như chỉ đi chưa được trăm dặm đường. Thật quá chậm nhất là quá muộn so với tình thế đang lúc khẩn trương như dầu sôi lửa bỏng này.

Bàng Các chợt hắng giọng :

- Bọn vẫn bối chậm cũng phần nào vì lo lắng cho thương thế khá nghiêm trọng của Nhất Hiệp lão anh hùng. Nhưng tại sao lão anh hùng quá bất cần, thoát nghị ngờ chỉ một mình âm thầm lên đi dò xét, không lời nào gọi bọn vẫn bối đi cùng? Hoặc giả chính lão anh hùng cũng có tư tâm, và dụng ý đích thực chỉ là...

Giọng khàn khàn của Nam Cung Nhất Hiệp chợt vang lên phần nộ :

- Bàng Các người không được vô lý xúc phạm lão phu. Nên nhớ rằng lão phu vang danh Nhất Hiệp ngoài sáu mươi năm tồn tại trên cõi đời vẫn chưa một lần dù là nghĩ đến bản thân, chỉ mãi lo cho giang hồ đại cục. Thật không ngờ đến lúc này lại cam chịu một tiểu tử hỉ mũi chưa sạch như người chỉ vài lời nói làm bôi nhọ toàn bộ thanh danh trong sạch của lão phu. A...

- Ôi chao. Lão anh hùng lại hôn mê nửa rồi. Lần này mới thật sự nghiêm trọng đây.

- Hừ Liễu cô nương hà tất quá lo lắng. Nam Cung Nhất Hiệp vẫn luôn nhờ Đồng Tử Nguyên Dương Công nên thành danh. Và công phu này, theo Bàng mỗ từng nghe biết, dù thế nào vẫn giúp lão giữ nguyên tính mạng. Nếu chẳng thế thì sao có người vẫn lên gọi sau lưng, bảo lão bắt tử sao mãi chẳng chịu chết.

- Bàng Các huynh lẽ nào nỡ thốt lên những lời thiếu tôn kính như thế? Muội không tán thành, cũng không hề nghĩ Nhất Hiệp lão anh hùng là hạng người có tư tâm như Bàng Các huynh có ý xúc phạm.

- Còn không ư? Huống hồ cũng như Giang Tuấn từng nhận định, chỉ vì bị xem thường nên tam phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động thay vì được sắp đặt tuần phòng riêng biệt như những phái kia, thì luôn được gộp vào nhau. Thử hỏi, giả như phái Điểm Thương chẳng hạn, liệu có bản lĩnh gì cao minh hơn so với bất luận phái nào trong tam phái vừa nêu?

- Thật quá đáng. Người của bôn phái suốt mấy ngày qua vẫn luôn an phận thủ thường, nhất là sau thảm cảnh đã xảy đến với Doãn Kha sư thúc, quyết không can dự vào những cuộc tranh hơi vô bổ đa phần đều do Bàng Các người chủ trương khởi xướng. Lẽ nào đến lúc này người lại cao hứng muốn chuyển hướng qua công kích phái Điểm Thương bọn ta?

- Ta chỉ nghĩ thế nào nói thế ấy. Và lại đâu có sai sự thật? Hay Trầm Hoạch người do có tật nên giật mình, vì cũng liên quan đến những sắp đặt không chỉ bất công mà còn tỏ rõ chủ ý phân biệt đối xử như ta vừa nói?

- Bàng Các người cho rằng đã có phân biệt đối xử? Nếu Trầm Hoạch ta thừa nhận đây là sự thật thì sao? Có phải người sẽ lập tức minh chứng điều ngược lại bằng cách sẽ cùng ta động thủ, hầu minh bạch sở học của bôn phái Điểm Thương có thật sự lợi hại hay không? Nếu vậy, hãy lại đây, Trầm Hoạch ta sẵn sàng chỉ giáo cho người một vài cao chiêu. Nào, ngại gì chứ? Vì ta và người niên kỷ chỉ suýt soát nhau, thời gian truyền thụ công phu võ học ắt hẳn chẳng có mấy may chênh lệch. Huống hồ ta đâu may mắn là đại đệ tử được Chương môn nhân đích thân truyền thụ như người? Ta chỉ là đệ tử thứ hai, và sư phụ ta cũng đứng hàng thứ hai sau Chương môn nhân đại sư bá. Hay là người cho ta không đáng là đối thủ? Mà cũng phải thôi. Bởi vì chỉ có Giang Tuấn do đồng bối phận với người nên mới xứng để người chọn làm đối tượng công kích. Đúng như thế chẳng?

Chợt có một tiếng cười lạnh từ xa đưa đến thật rõ :

- Ta cứ ngỡ Trầm Hoạch người sẽ xứng đáng là một trong những niềm kỳ vọng không thể thiếu của võ lâm sau này. Thật không ngờ người cũng kém công phu hàm dưỡng, để rơi vào những lời tranh luận thật sự vô bổ do chính bản thân người từng nhận ra. Thật đáng thất vọng.

- Kim Lăng tứ nghĩa?

- Không sai. Nhưng chỉ có một mình Lan Tuyết Thạch ta mà thôi. Vì nếu có thêm ai khác nữa trong Tứ nghĩa, ta tin rằng những tranh luận của bọn người đã sớm kết thúc từ lâu với kết quả nhất định phải bất lợi cho bọn người và ta dù không muốn cũng chẳng thể hoặc ngăn cản hoặc xoa dịu những tính khí vừa quá thẳng thắn vừa quá nóng nảy của những vị bằng hữu ấy.

- Tiểu diệt Trầm Hoạch xin đa tạ lời nhắc nhở kịp lúc của Lan Tuyết Thạch thúc thúc.
- Liệu người có thật tâm chăng? Hay mai hậu vẫn cứ thế tái diễn và chỉ càng làm mọi người thêm thất vọng?
- Tiểu diệt không dám.
- Tốt. Còn Bàng Các? Ý người thế nào? Có phải vẫn bất phục và vẫn muốn cùng Trầm Hoạch một phen phân tài cao hạ? Nếu vậy, Lan Tuyết Thạch ta sẵn sàng đứng ra chủ trì, sẽ cho người toại nguyện. Bất quá chỉ nhắc nhở người một điều rằng phái Điểm Thương vì đã có Doãn Kha bạc phúc vong mạng, đó là điều ta vừa nghe bọn người đề cập thì duy nhất chỉ có thể thay vào vị trí của họ Doãn trong Điểm Thương thất tú bằng một mình Trầm Hoạch mà thôi. Ta hy vọng bản thân người nên tự hiểu vì sao đúng không?
- Thúc thúc muốn ám chỉ bản lãnh của họ Trầm thật sự cao minh hơn Bàng Các này?
- Hừ, hóa ra người vẫn bất phục? Thôi được, đã đến lúc ta không ngại tỏ lộ cho bọn người một điều, rằng Trầm Hoạch nhờ tư chất hơn người, lại có tính khí luôn giữ được trầm tĩnh, nên đã được Chương môn Điểm Thương phái chọn, đồng thời gần đây cũng đã bắt đầu khởi luyện Truy Phong kiếm pháp tam thập lục thức.
- Úy, sao Lan Tuyết Thạch thúc thúc biết tin này, trong khi khắp các đồng môn sư huynh đệ của Trầm Hoạch tiểu diệt hiện vẫn chưa được loan tin?
- Nếu như Doãn huynh đệ dừng gặp chuyện chẳng lành ắt ta không dám cũng không có tư cách vượt quyền tiết lộ. Trái lại, đây là mệnh lệnh do Chương môn đại sư bá của người nhờ ta truyền đạt. Là người không cần vội hỏi, thay vào đó cứ đến Tung Sơn Thiếu Lâm phái. Nhưng đến để làm gì thì người sẽ được sự phụ người đích thân giải thích. Tương tự, đây là mệnh lệnh của Chương môn tam phái Côn Lôn - Hoa Sơn - Không Động cùng nhờ ta chuyển đạt, bảo tất cả các đệ tử mau mau khẩn cấp hồi sơn.
- Thúc thúc, vậy còn Nhất Hiệp lão anh hùng thì sao? Tiểu diệt nữ là Liễu Hoàng Kim, đệ tử Không Động phái, thiết nghĩ phải có ai đó thay thế chăm sóc cho lão anh hùng.
- Mọi thông tin liên quan đến diễn biến từng xảy ra tại Tổng đàn Hỏa Thần giáo đều do Nam Cung Nhất Hiệp lần lượt đưa về cho các phái. Thật không ngờ kể cả Nam Cung lão anh hùng cũng lâm cảnh ngộ này. Đây là điều vì chẳng ai dám tiên liệu đến nên thật sự chưa có sắp đặt chủ trương. Thôi thì cứ để ta đảm nhận. Kỳ dư từng người bọn người nên khởi hành cho sớm. Vì tình thế quá đã đến lúc khẩn trương đúng như lời lúc này lão anh hùng từng đề cập nhắc nhở. Nhưng còn gã này thì sao đây? Gã là ai? Vì đâu ra nông nổi này? Có ai trong bọn người biết chút gì về gã chăng?
- Bọn tiểu diệt nữ đang dùng chân tìm chỗ nghỉ qua đêm thì tình cờ phát hiện gã.
- Dường như gã cũng là nhân vật võ lâm. Nhưng vì toàn thân bị lở loét cùng khắp nên tiểu diệt dù ngấm ngấm chú tâm dò xét vẫn không mong biết rõ lai lịch xuất xứ gã.
- Trầm Hoạch người dựa vào đâu để đề quyết như thế?
- Thoạt tiên đây chỉ là nhận định của Liễu Hoàng Kim cô nương. Sau đó, lúc tiểu diệt thật sự chú mục nhìn thì phát hiện những tự dạng do chính gã cố ý viết ra có biểu lộ một nội lực nhất định.
- Có nội lực? Đây là những chữ được nguyệt ngọc viết ra, đây là điều không riêng gì Bàng Các ta nhận thấy. Họ Trầm người nhận định thế nào mà bảo là có nội lực?
- Phải đấy. Lan Tuyết Thạch ta cũng muốn nghe một lời giải thích từ chính Trầm Hoạch người.
- Có không ít những hạt cát bị vỡ vụn ngay nét đầu của từng tự dạng. Và tiểu diệt tin rằng Lan Tuyết Thạch thúc thúc cũng thừa đoán nguyên do là gã cơ hồ phải dốc lực cho một việc kỳ thực không hề khó nếu gã dùng tâm cảnh này.
- Khá lắm! Người đã đoán đúng và một lần nữa chứng tỏ Chương môn đại sư bá của người không hề nhận định lầm. Bàng Các người liệu đã đủ tâm phục khẩu phục Trầm Hoạch?
- Lời của bọn tiểu diệt chỉ là tạm biệt. Chúng ta mau đi thôi, Từ Nam sư đệ.
- Chúng ta cũng mau quay về thôi, Kim muội. Nhưng trước hết muội hãy khoác tạm trường bào của ngu ca, kéo lạnh.
- Lan Tuyết Thạch thúc...
- Ta hiểu rồi. Ta sẽ cố giúp gã nếu có thể. Vậy là nha đầu người đã nhường áo khoác ngoài cho gã? Người từ tâm như người cho dù tốt nhưng sau này e gặp nghịch cảnh cũng nhiều. Hay hơn hết hãy luôn quan tâm và đừng tạo thêm nữa những ngộ nhận đối với Giang Tuấn, hôn phu của người. Đi đi. Kể cả những đệ tử Côn Lôn phái, Điểm Thương phái cũng vậy. Hãy tự bảo trọng.
- Thúc thúc chỉ còn một mình, thu xếp thế nào với Nhất Hiệp lão anh hùng và một gã khó thể biết sống hay chết mai?
- Trầm Hoạch người muốn giúp ta? Cũng tốt. Ta giao gã cho người. Đi nào.

- Thúc thúc đã có sắp đặt?

- Suyt. Cứ theo ta thì rõ. Nhanh nào. Vì chúng ta cần phải đến nơi trước khi trời sáng. Hãy cố đuổi cho kịp ta. Nào!

“Vút! Vút!”

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ân cứu mạng thọ nhận tất báo - Quên quá khứ cùng tâm thân tàn

- Nam Cung Nhất Hiệp sao vội ly khai thay vì nên lưu lại chờ khi thương thế thật sự hồi phục?

Nam Cung Nhất Hiệp cười gượng :

- Đã quá quả phụ nhân thế này, lòng Nam Cung mỗi càng thêm xấu hổ, thật không dám làm phiền hơn.

- Nhưng tiểu phụ đã hứa lời cùng nghĩa đệ Lan Tuyết Thạch, nếu để Nhất Hiệp bỏ đi thế này, e y không hiểu, lại nghĩ tiểu phụ vẫn ghi nhớ mãi chuyện năm xưa.

Nam Cung Nhất Hiệp thở dài :

- Để xảy ra chuyện năm xưa cũng là do Nam Cung mỗi nhất thời vô dụng. Đâu ngờ lại dẫn đến hậu quả khiến Tôn phu quân lâm cảnh thân bại danh liệt, cuối cùng phải tự kết liễu cuộc đời trong cảnh bị mọi người chế giễu gièm pha.

- Tiểu phụ thật sự đã quên tất cả. Một lần nữa xin Nhất Hiệp đừng nhắc đến.

Nam Cung Nhất Hiệp chột bảo :

- Cho dù không hề được phu nhân quan tâm chăm sóc suốt hai ngày vừa qua, mà điều đó thật sự lại có, thì từ lâu nay Nam Cung mỗi vẫn canh cánh trong lòng, từng phút giây luôn vì người đã khuất quyết tâm làm sáng tỏ mọi việc. Xin đừng nghĩ Nam Cung mỗi hoặc nói lấy lòng hoặc ngày hôm nay đã miễn cưỡng tiếp thọ ân tình của phu nhân. Vì có trời cao minh giám cho lòng dạ Nam Cung mỗi. Vậy xin tạm cáo biệt. Nếu Lan Tuyết Thạch huynh đệ có quay lại hỏi, phiền phu nhân cho gửi lời tạ lỗi, sau đó là muôn vàn cảm kích. Hẹn gặp lại.

- Nếu vậy, tiểu phụ cũng xin có lời vãn an vì không tiện tiễn chân. Bảo trọng.

Được một lúc lâu rơi vào cảnh yên lặng, gã lại nghe có tiếng người đối thoại :

- Sao nghĩa tẩu ra ngoài này, vạn nhất bệnh tình lại tái phát thì thế nào. Xin hãy để đệ giúp nghĩa tẩu cùng vào.

- Nhất Hiệp cũng mới vừa từ biệt, Lan Tuyết Thạch đệ lại đi vào với sắc mặt chừng như không hài lòng. Có phải đã kịp gặp và cũng không thể lay chuyển nổi Nhất Hiệp?

- Thật không có gì giấu được mục lực thật sự tinh tế của nghĩa tẩu, cũng không thể trách nếu như chuyện năm xưa cứ mãi canh cánh bên lòng lão Nam Cung.

- Ta đã không một lời oán trách, ai mượn lão cứ ghi nhớ mãi.

- Biết làm sao được một khi lão tuy là nhân vật có bối phận khá cao vào thời điểm đó nhưng lại tỏ ra không can ngôn khiến nghĩa huynh đến tận lúc cuối đời vẫn còn thống hận, thế không tha thứ cho lão.

- Nghĩa đệ có phải muốn giữa chúng ta một lần nữa đành nói lời tuyệt giao?

- Thôi nào, đâu phải đệ tự ý phạm vào điều cấm kỵ do nghĩa tẩu từng nêu ra? Cũng tại câu chuyện có liên quan đến thái độ của Nam Cung Nhất Hiệp làm đệ vô tình có những lời biện bạch hộ lão. Chú ý muốn nói nghĩa tẩu là nhân vật quảng đại bao dung như thế nào.

- Ta không cần. Phần việc được ta giao phó, nghĩa đệ đã thực hiện đến đâu?

- Đệ đã có kết quả. Và đúng như nghĩa tẩu đoán, manh vãi tinh tuom còn thấy trên người gã vì có cùng chất liệu nên quả nhiên có xuất xứ từ gia trang của Tư Mã...

- Đệ không nhắc đến tính danh này không được sao?
- Được rồi, đệ sẽ không nhắc đến. Nhưng lại khó cho đệ vì gã vừa không là gia nhân vừa không là một trong những nhân vật hay tìm đến gia trang đó cầu y.
- Vậy manh vãi kia...
- Đây là nhờ công của Trầm Hoạch. Y thật khá, đã giúp đệ dò xét được rằng ái nữ của kẻ mà nghĩa tẩu không muốn nghe đến tính danh vì tình cò phát hiện gã nên động lòng từ tâm, đã bảo thị nữ mặc y phục cho gã cẩn thận, lại còn định lúc quay về sẽ đưa gã đến cho phụ thân xem xét điều trị... Nào ngờ sau đó, gã chột biến mất.
- Gã không chịu nổi những nóng nảy cứ tiềm tàng trong nội thể. Gã sẽ tự lột bỏ tất cả, hoặc giả lúc giãy giụa trườn đi cũng khiến mọi y phục rơi tụt ra. Thật lạ là manh vãi che ngay lưng gã vẫn còn. Có thể, đây là điều duy nhất ta đã bỏ qua chưa xem xét đến. Còn tiểu liễu đầu họ Tư Mã kia, thật kỳ quặc là không nghĩ ngay đến chuyện chạy chữa bệnh tình cho người mắc nạn. Ắt còn đi đâu nữa để bảo đến lúc về mới chịu lo cho bệnh nhân?
- Nghĩa tẩu vừa đề cập đến tính danh kẻ đó?
- Ta nhận ra rồi, không cần nghĩa đệ nhắc. Trừ phi đây là cách nghĩa đệ dùng để trả đũa ta.
- Đệ không dám. Chỉ lầy lăm lạ, sao nghĩa tẩu dễ dàng rộng lượng bao dung cho mọi người, chỉ riêng kẻ đó thì...
- Thôi nào, hãy mau trở lại điều ta đang quan tâm. Ta muốn biết ả còn mãi đi đâu?
- Còn đi đâu nữa ngoài việc tìm đến các nơi thờ tự, vừa thắp hương vái Phật vừa lo phát chuẩn cho những người cùng khổ.
- Vẫn như thế ư? Ắt đang tự chuộc lỗi hay chỉ muốn cầu Phật cất khỏi ả cái gai trước mắt là mục tiêu góa phụ này?
- Nghĩa tẩu?
- Thôi được. Ta sẽ không khiến nghĩa đệ khó xử nữa. Tóm lại gã không liên quan gì đến kẻ kia?
- Không! Và kỳ thực cũng chẳng ai đoán biết xuất xứ của gã.
- Vậy còn điều thứ hai ta đoán gã là do lửa lam cháy bùng khắp người thì sao?
- Chính đệ đã thử chạy quay lại Tổng đàn Hóa Thần giáo, vì chỉ ở đó mới hay có lửa bất chợt xuất hiện làm hại cho những ai hoặc cố tình hay vô ý tìm đến. Đáng tiếc là không hề có dấu vết hoặc gã hoặc sinh vật nào đó trườn thoát ra.
- Vậy thì...
- Vả lại, đệ cũng nghĩ kỹ, lửa ở Hỏa Thần giáo thường là lân hỏa, có độc. Đến Đoàn Kha dù là cao thủ Điểm Thương phái còn không toàn mạng thì gã cũng không thể ngoại lệ nếu như từng xuất hiện ở đây. Có lẽ đây là lần thứ nhất nghĩa tẩu đoán sai.
- Ta không sai và vẫn quả quyết đây là lửa đã gây cho gã như thế. Huống hồ nội thể gã vẫn tiềm tàng những trạng thái nóng nảy bức bối do hỏa phát nên bao nhiêu đan dược dù được ta đắp nhiều đến đâu không những không làm gã đỡ hơn nếu còn cứ bị trôi tuột đi. Thế nên, ta có ý định sẽ chữa trị phần nội thương cho gã trước.
- Liệu có đúng chăng khi toàn thân kinh mạch gã cơ hồ đều bình ổn, không hề có dấu hiệu tổn thương?
- Có phải ta vừa bảo đã bỏ qua một điều?
- Là gã vẫn mặc nhiên lưu lại một mảnh vải ngang thắt lưng?
- Không sai. Và ở quanh bộ vị đó nếu đối với người không luyện võ chỉ có huyết Hội Âm là hệ trọng thì ngược lại đối với những nhân vật võ lâm hầy còn một đại huyết nữa, trọng yếu hơn.
- Đan Điền!?!
- Ta đã bỏ qua điều này!
- Từ Đan Điền làm sao có thể tự phát hỏa hoặc gọi cách khác là nhiệt khí? Trừ phi gã đã ăn phải hoặc phục phải tiên đan thần dược, khiến nội khí gã phát sinh, một điều có thể sẽ biến gã trở thành một nội gia cao thủ, đồng thời sẽ là đại cao thủ võ lâm nếu sau đó gã gặp mình sư chỉ điểm?
- Ta chưa kịp nghĩ đến điều này, chủ ý chỉ muốn giúp gã sớm khôi phục nguyên trạng thôi. Và vì điều nghĩa đệ vừa tình cò đề cập, hay lắm, ta sẽ ghi nhớ và nếu cần ắt có phương cách tối hậu để giúp gã.
- Nghĩa tẩu đang có định ý gì?

- Nghĩa đệ thật không hiểu?
  - Đệ chỉ mơ hồ đoán rằng...
  - Đừng vội nói ra, nhất là khi điều đó chưa thật sự xảy đến. Tốt hơn, hãy để ta xem xét lại cho gã. Đi nào...
  - Nghĩa tẩu hãy để đệ giúp một tay.
  - Đừng quá xem thường ta. Thế những khi không có nghĩa đệ, hoặc những bằng hữu thật thân thiết của nghĩa đệ, há lẽ ta đành thúc thủ, chẳng thể tự đi lại theo ý riêng? Huống hồ, nghĩa đệ cũng đã nhìn thấy rồi, ta dù không thể vận dụng hai chi dưới thì bất quá chỉ di chuyển chậm, đâu phải chẳng thể di chuyển?
  - Nhưng đó là những lúc không có đệ hoặc lúc những bằng hữu đệ không đến. Thôi nào, vì nghĩa huynh, chi ít nghĩa tẩu cũng nên cho đệ cơ hội thay người đã khuất, chăm sóc cho nghĩa tẩu. Đi nào.
  - Thật là... Mà thôi, xin đa tạ... và hãy đặt ta ngồi cạnh gã.
  - Xin đừng quá khách sáo. Úy, quả nhiên những đan dược do nghĩa tẩu đắp cho gã đều trời cả!
  - Đừng ồn nữa. Hãy cứ để ta lo liệu.
  - Nào, có phải nghĩa tẩu định kích dồn một ít nội lực vào Đan Điền gã? Điều này đệ làm được. Hãy giao phó cho đệ.
  - Nhưng những phản ứng nếu có từ Đan Điền gã, nghĩa đệ dù phát hiện cũng đâu đủ am hiểu y thuật để chuẩn đoán đây là vì nguyên do gì? Cứ để ta. Hay nghĩa đệ nghĩ ta chưa đủ cao minh nếu so với y thuật của phu quân ta thuở sinh thời?
  - Nghĩa tẩu đã lĩnh hội hầu hết toàn bộ y tài của nghĩa huynh, điều này ai cũng biết, đệ nào dám xem thường. Và cứ qua cung cách nghĩa tẩu giúp lão Nam Cung Nhất Hiệp điều trị thương thế thì rõ. Bất quá, đệ có ý như thế này. Nghĩa tẩu cứ chú tâm xem xét khắp kinh mạch, trong khi đó, đệ kích dồn nội lực vào Đan Điền gã, chẳng phải sẽ dễ dàng nhận định hiện trạng giúp gã ư?
  - Quả là cao kiến. Thảo nào chỉ đối với riêng Tứ nghĩa: Mai - Lan - Cúc - Trúc, phu quân ta thuở sinh thời luôn mến mộ tán dương. Nhưng nhớ, chỉ được nhích từng ít một thôi đấy. Và phải theo hiệu lệnh của ta. Bắt đầu đi. Thoạt kích xong thì lập tức ngưng ngay. Rõ chưa? Nào!
  - Có rồi.
- Từ Đan Điền gã quả nhiên có dấu hiệu nội lực kích ứng lại.
- Ta cũng nhận thấy. Nhưng kinh mạch gã chỉ có một nửa là có dấu hiệu bị kích hoạt. Hãy lập lại lại một lần nữa và mạnh hơn. Nào.
  - Đệ thực hiện rồi. Sao?
  - Đốc Mạch bị phong tỏa ngưng trệ, chỉ còn Nhâm Mạch là bình ổn. Nhưng để rõ hư thực, nghĩa đệ hãy giúp ta lập sắp gã lại.
  - Nghĩa tẩu định xem xét điều gì? Mà thôi, cứ để đệ làm theo lời nghĩa tẩu thì hơn.
  - Tốt đấy. Vì ta dù giải thích thế nào vị tất nghĩa đệ đủ kiến văn về y thuật để hiểu. Đây rồi. Cạnh đại huyệt Linh Đài của gã có dấu hiệu bị thương tổn. Gã đã bị ngã rất nặng, ắt từ một vị thế khá cao. Chỗ thương tổn này lại liên quan đến thị giác, là nguyên do khiến gã nhìn nhưng không thấy gì.
  - Liệu có phải vì thế gã cũng không thể mở miệng phát thoại?
  - Điều này còn phải chờ xem xét lại toàn bộ phần Đốc Mạch của gã. Có thể do bị tổn thương thêm ở đâu đó và không dễ phát hiện một khi mọi chỗ trên cơ thể gã đều bị những vết lờ loét hầu như che khuất. đành tạm hải lòng nếu ta đã có cách giúp gã dần dần khôi phục thị giác.
  - Đệ có việc sắp phải đi. Nghĩa tẩu toan liệu sẽ mất bao lâu mới có thể giúp gã khôi phục hoàn toàn?
  - Nghĩa đệ phải đi đến phái Thiếu Lâm? Vẫn là lo đối phó đại họa Hỏa Thần giáo, chẳng biết lúc nào mới xảy đến?
  - Cầu tác vô ưu. Huống hồ lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân lại đột ngột tuyệt tích. Mọi người nghi rằng lão có thể ngã theo Hỏa Thần giáo. Điều này có khác nào thêm chân cho hổ, thêm cánh cho rồng.
  - Gã Trầm Hoạch có phải cũng đã đi?
  - Y có nhờ đệ chuyển lời cáo lỗi, đồng thời là đa tạ về một vài lời chỉ điểm thật đúng lúc của nghĩa tẩu. Do có lệnh khẩn của sư môn nên y không dám trùngthình thêm.
  - Chỉ vì ta thấy y thật sự khá nên nhất thời không thể không chỉ điểm một ít cho y. Còn lĩnh hội được bao nhiêu vẫn còn tùy vào tư chất của y. Nghĩa đệ có ý gì lúc hỏi ta phải mất độ bao lâu cho việc chữa trị gã này?

- Vì đệ có một vài lời nhắc nhở.
- Ta hiểu rồi. Đừng quá lo như thế.
- Đệ chẳng thể không lo. Vì chỉ cần một sơ suất nhỏ hoặc do nghĩa tẩu cố tình không cân nhắc dẫn đố e chỉ gây thành họa về sau.
- Nghĩa đệ dường như đánh giá quá cao đối với một ít thành tựu võ học của phu quân ta thì phải?
- Nghĩa huynh tuy khiêm khuyết những tư cách cần thiết cho việc luyện công nhưng về kiến văn thông kim bác cổ thì cùng với nghĩa huynh không có người thứ hai. Thế nên, những lĩnh hội của nghĩa huynh về võ học kỳ thực cũng cao mình không kém gì y thuật. Vạn nhất, nghĩa tẩu chỉ vì một ít tư tâm nào đó...
- Ta sẽ cân nhắc, nghĩa đệ hài lòng chưa. Và nếu vẫn chưa thật sự yên tâm thì độ một tuần trăng nữa, ắt cũng chỉ khoảng đó, nghĩa đệ cứ tùy tiện quay lại.
- Đệ sẽ đến và cũng là để vấn an nghĩa tẩu luôn thể. Cáo biệt.
- Ta không tiễn. Mà thôi, điều này nghĩa đệ đã thừa biết. Chỉ tại ta cứ quen miệng. Hãy bảo trọng.
- Nghĩa tẩu cũng vậy. Hẹn gặp lại.
- A... Vậy là chỉ còn lại ta với ngươi, một người thì đi đứng thật khó khăn, còn ngươi thì tạm thời cứ bất động. Có lẽ ngươi đã nghe biết tất cả? Nói đi, nếu ta muốn báo thù cho phu quân thì có gì sai? Tại sao tất cả bọn họ, kể cả bốn kẻ được gọi là Tứ nghĩa, những nghĩa đệ của phu quân ta, lại ngay ngáy lo sợ, cho rằng ta sẽ bất cần trao truyền toàn bộ sở học của phu quân ta cho một ai đó? Là điều gì khiến họ sợ một khi thuở sinh thời phu quân ta làm gì có vinh hạnh được liệt vào hàng các cao nhân, như Nhất Hiệp - Song Hùng - Tam Anh và Tứ Nghĩa? Thậm chí so với Thất đại phái thì càng kém xa? Tại sao chứ? Nhưng thôi, phần ngươi không thể mở miệng phát thoại, phần thì ngươi dường như còn quá trẻ, đâu dễ am hiểu mọi chuyện đã xảy ra quá lâu. Và phần nữa thì ngươi vị tất đã thật sự là người có xuất thân từ võ lâm. Có lẽ những tiên đan thần dược gì đấy ngươi chỉ tình cờ ăn phải khiến có vẻ có chút ít nội lực gây thành ngộ nhận cho bọn họ... Thế nên cứ để ta giúp chữa trị cho ngươi thì hơn.

* * * * *

- Ngươi có lơ mơ nhìn thấy ta? Nếu có thể, chỉ cần ngươi chớp mắt hai lượt là đủ.
- Sao? Ngươi vẫn chưa nhìn thấy? Hóa ra ta chỉ uống công mắt những ba ngày? Lẽ nào phần thương tổn ở gần Linh Đài huyệt của ngươi chưa được ta chữa trị thật khôi phục? Vậy thì chỉ còn một cách là ta giúp ngươi tự khai thông toàn bộ phần Đốc Mạch từ bên trong. Nhưng muốn vậy, thoát tiên ta phải đặt ngươi ngồi tư thế tọa công. Cũng khó khăn lắm đây.

Một lúc sau...

- Xong rồi, cho dù không dễ dàng gì. Mà này, vì ta chưa đoán quyết ngươi có từng luyện võ công hay không, nên ta chẳng thể biết ngươi có am hiểu một loại nội công tâm pháp nào chẳng? Và lại, dù có biết thì ngay lúc này ngươi đâu thể tự vận dụng. Thôi thì ta đành truyền thụ, mà không vì dù ngươi có nghe cũng vị tất kịp am hiểu, thấu đáo, cứ để ta thay ngươi dùng nội lực thúc đẩy. Và điều này nhất định sẽ dẫn đến một trong hai tình huống sau đây. Thứ nhất, nếu ngươi tuyệt đối chưa biết rõ võ công thì hãy cứ ngồi cho thật yên. Ta sẽ thúc đẩy nội lực của ta, cho dẫn lưu khắp các kinh mạch của ngươi. Sẽ là những cảm giác tuy lạ nhưng ngươi cứ yên tâm vì chỉ có lợi quyết không gây tổn hại cho ngươi. Riêng ở tình huống thứ hai, vì ngươi cũng có một nội công tâm pháp nào đó, thế nên thay vì phản kháng, ngươi hãy cứ để tự nhiên, hoặc có thuận theo thì càng tốt. Nhược bằng ngươi cố tình làm trái lại thì hậu quả thế nào ắt ngươi cũng biết rồi. Ta và ngươi sẽ cùng nhau vong mạng. Hy vọng đây là điều ngươi không hề mong muốn. Nói tóm lại, gì thì gì ngươi cứ ngồi thật yên cho ta là ổn. Ổn cho cả hai. Rõ chứ? Ta bắt đầu đây. Bình tâm nào.

Được một lúc.

- Khá lắm. Nhưng ta sẽ đề cập sau về việc ngươi quả nhiên đã có sẵn nội công tâm pháp nào đó. Vì thoát tiên, với thân phận của người đang giúp ngươi điều trị, ta muốn ngươi hãy nhìn thẳng vào ta, và hãy chớp mắt đúng hai lượt ngay khi nào ngươi bắt đầu nhìn thấy ta dù chỉ lơ mơ. Trong khi đó, dĩ nhiên ta không có ý định ngăn cản ngươi tọa công. Chỉ vì ta đang thật sự muốn biết một khi mọi chỗ bị phong tỏa ở Đốc Mạch của ngươi được thông, không thì nội hỏa có giảm đi? Và nếu giảm thì liệu mọi vết lở loét ở khắp thân ngươi có thể tự khôi phục? Nào, hãy chớp mắt nếu ngươi bắt đầu nhìn thấy. Ta sẽ chờ. Chờ bao lâu cũng chờ.

* * * * *

Một ngày sau.

- Ngươi vẫn chưa thấy gì? Vậy tại sao không tạm dừng để ăn uống chút gì đấy? Đừng quá miễn cưỡng, cũng đừng quá nôn nóng khi chưa có thể. Hãy nhớ, ngươi đã tọa công thế này suốt một ngày một đêm rồi. Không khéo ngươi sẽ ngất lịm vì đói. Trừ phi ngươi đã nhập định đạt vào cõi vô thức?

* * * * *

Thêm hai ngày nữa.

- Bình sinh ta chưa thấy ai tọa công nhập định lâu như ngươi. Ngoại trừ những trường hợp hãn hữu chỉ xảy đến với những bậc thể ngoại cao nhân hoặc

những bậc tôn sư một phái, có thể nhập định tọa quan thật dài ngày. Ngươi có nghe ta nói đây chứ?

Gã chớp mắt hai lượt.

- Úy! Vậy là ngươi đã nhìn thấy ta?

Gã chỉ chớp mắt một lượt.

- Sao vậy? Là ngươi nhìn thấy hay chỉ nghe?

Gã không chớp mắt, thay vào đó nhắm mắt lại, tự khép hờ :

- Hãy nghe ta hỏi lại. Thấy thì chớp mắt hai lượt, và chỉ một cho trạng thái nghe nhưng chưa nhìn thấy.

Gã chớp một lần.

- A..., vì chưa nhìn thấy nên ngươi nhất định cứ tiếp tục tọa công cho đến kỳ thu kết quả mới thôi ư?

Gã khép mắt lại.

- Này, đừng nghĩ ta ngăn cản hay cố ý khuấy rầy ngươi. Trái lại, chỉ vì lo ngươi nên ta mới cần hỏi. Hãy chớp mắt hai lượt nếu đồng ý với từng câu ta hỏi.

Ngược lại thì chỉ một là đủ.

Gã chớp mắt hai lần.

- Tốt. Đó là với đề xuất ta vừa nêu và ngươi đã biểu lộ đồng ý. Vậy với câu ta đã hỏi trước đó thì sao?

Gã chỉ chớp mắt một lượt.

- Ngươi không mãi tọa công vì mong sớm được nhìn thấy?

- “Không”. (Gã chớp mắt một lượt cũng biểu đạt thành lời đáp này)

- Vậy thì sao ngươi không tạm dừng, chỉ là để ăn uống và sau đó thì tha hồ tiếp tục?

- “Không”

- Ngươi không thể dừng?

- “Đúng”

- Nhưng ngươi vẫn nghe ta?

- “Đúng”

- Vậy là ngươi đâu đã nhập định đạt vào cõi vô thức?

- “Đúng”

- Nghĩa là ngươi không thể tự dừng?

- “Đúng”

- Ta giúp ngươi?

- “Không”

- Ngươi sợ?

- “Đúng”

- Là nội hỏa trong người ngươi cứ thúc ép, khiến ngươi không thể dừng?

- “Đúng”

- Ngươi không đói?

- “Không đúng”

- Vậy vạn nhất người đột ngột ngất lịm vì đói là thì sao?

Gã không thể biểu đạt thành lời đáp cho câu hỏi này.

- Ta hỏi cách khác, người có sợ điều đó ắt sẽ xảy đến?

- “Đúng”

- Vậy lúc đó ta có thể làm gì giúp người? Để mặc người ư?

- “Đúng”

- Ý muốn nói dù ngất lịm thì trong vô thức nội lực người vẫn tự vận hành?

- “Đúng.”

- Đã xảy ra rồi ư?

- “Đúng”

- Ôi chao, đây là công phu gì lạ vậy? Mà thôi, ta bỏ, không cần người đáp câu này. Vì không thể, đúng chẳng?

- “Đúng”

- Vậy thì... ôi!!! Người ngất lịm thật ư?

Gã là dần với hai lượt chớp mắt cuối cùng và không còn biết gì nữa.

* * * * *

- Người có nhìn thấy ta chẳng?

Gã yếu ớt chớp mắt hai lượt, rồi lại thêm một lượt nữa :

- Sao? Chi lờ mờ thôi ư? Vậy thì mau ngồi dậy ăn, sau đó mới có thể tiếp tục tọa công tự điều trị... Ắt hẳn người đang muốn biết đã bị ngất mất bao lâu?

- “Đúng”

- Năm ngày. Nghĩa là vị chi người đã suốt tám ngày tám đêm chưa ăn gì. Có muốn ta cho người dùng một ít linh đan?

Do đang được đỡ ngồi lên, thay vì gã chớp mắt đáp lại thì lại bất ngờ bày tỏ thái độ bằng cử chỉ lắc đầu :

- Đây, chỉ là dùng linh đan để bồi nguyên, có sao người lại tỏ ra sợ hãi.

Gã chớp mắt hai lượt.

- Người sợ?

Gã gật.

- Sợ ta phục độc hại người?

Gã lắc.

- Vậy thì sao người sợ?

Gã lắc.

- Người không thể hay không muốn giải thích?

Gã nhìn.

- Ta hỏi lại, người không thể giải thích?

Gã lắc.

- Vậy là ngươi không muốn giải thích?

Gã lắc.

- Úy! Thế thì ta hiểu thế nào đây?

Gã thờ dài.

- Thôi được. Đã vậy thì ta chỉ cho ngươi ăn, không cần dùng linh đan nữa. Được chứ?

Gã gật.

- Vạn nhất ta lên phục độc vào thức ăn thì sao?

Gã gật.

- Ngươi không hề sợ bị ta hại ngươi? Tốt. Như vậy hóa ra ta hiểu lầm ngươi. Nào, để ta bón thức ăn cho ngươi.

Một lúc sau.

- Ngươi lại tọa công?

Gã gật.

- Tùy ngươi. Nhưng liệu lần này có thể tạm dừng nếu ngươi muốn hoặc có thể?

Gã lấy tay chấm vào nước và viết thành tự dạng :

- “Văn bối chưa biết sẽ như thế nào. Dù sao cũng xin vạn lần đa tạ - đa tạ - đa tạ...”

- Đủ rồi. Đừng có viết đi viết lại đến một vạn lần chứ. Ngươi có tính danh chẳng?

- “Văn bối họ Gia”

- Gia? Họ Gia Cát ư?

- “Không. Chỉ mỗi chữ Gia. Gia Trí”

- Sư môn? Nhưng thôi. Ta không cần hỏi nữa. Vì dường như ngươi chỉ muốn được gấp rút tọa công? Hãy nhớ. Ta chưa hẳn chấp thuận lời đa tạ của ngươi. Dù vậy, khi nào cần ăn hoặc có thể tạm dừng, ta vẫn sẵn sàng lo đủ cho ngươi.

- “Văn bối có thể nói đã phần nào hiểu ẩn ý của tôn giá”

- Hãy gọi ta là phu nhân, hoặc một cách chung chung là tiền bối cũng được. Thôi, hãy để sau này nói tiếp, ta còn một việc phải làm. Đây là giúp ngươi... có thể nói vậy!

- “Đa tạ”.

* * * * *

Mười ngày nữa lại trôi qua. Và đột ngột có tiếng kêu làm gã vừa giật mình vừa bị gián đoạn tọa công :

- Gia Trí, ngươi đến đây làm gì?

Gã ngơ ngác mặt lại, vì tiếng kêu thật sự xuất phát từ phía đó. Và lúc gã đang ngơ ngác nhìn quanh thì vị phu nhân suốt thời gian qua luôn chăm sóc cho gã đột ngột nở một nụ cười đắc ý, đồng thời từ vị trí đang ngồi, phu nhân tuy vẫn giữ nụ cười nhưng lại quắc mắt hỏi gã :

- Ngươi đang tìm một kẻ có tính danh là Gia Trí? Vậy đây là cách ngươi tỏ lòng đa tạ ta ư?

Gã tiu nghỉu, đành thờ dài và lắc đầu, tai vẫn nghe phu nhân cứ thế tiếp tục :

- Ngươi không đủ thông tuệ lắm đâu khi ngỡ có thể bịa chuyện định qua mặt ta. Cũng may cho ngươi, vì kẻ của ta vừa dùng gồm hai dụng ý. Một là đã rõ tính danh của ngươi chỉ là bịa đặt. Hai là ngươi quả thật vẫn chưa thể mở miệng phát thoại hoặc là không bao giờ còn nói được nữa. Bởi một khi bị ta gọi bất ngờ, phản ứng của ngươi phải là kêu lên, nếu như ngươi đã có thể nói. Tuy vậy, ngươi có lẽ tự đi đến chỗ ta được? Chối ít cũng đừng làm khó cho ta, nhất là sau những gì ta đã làm vì ngươi.

Gã đứng lên, có phần ngượng ngịu khi toàn thân chỉ được che phủ tạm bằng tấm chăn đắp vốn dĩ dành cho gã.

Phu nhân đưa tay chỉ chỗ cho gã ngồi :

- Vì ngươi vẫn đang gặp khó khăn nếu vẫn cùng ta đối thoại, có cái này ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi.

Gã đưa mắt nhìn qua bên tả. Cạnh chỗ ngồi của gã quả nhiên đã được đặt sẵn một khay vuông vức với một lớp cát thật phẳng nhưng chỉ trải thành một lớp mỏng. Đặt kế bên là một que tre. Gã cầm que tre lên, ngắm nghĩ một lúc. Và khi gã toan đặt que tre trở lại vị trí cũ thì chẳng hiểu vì sao gã lại đổi ý. Thay vào đó gã vạch thật nhanh, viết một mạch lên mặt cát trải phẳng thành nhiều tự dạng, cho đến khi phạm vi của khay vuông đã không cho phép gã viết tiếp nữa mới thôi.

Chỉ lúc đó, gã mới thận trọng xoay hướng của cái khay về hướng phu nhân.

Nào ngờ gã nhìn thấy phu nhân lấy tay xua nhanh :

- Không cần đâu. Ta vẫn có thể đọc và nhất là đọc kịp ngay khi ngươi vừa viết xong từng chữ. Và vì ta đã hiểu, thế nên ta chấp thuận lời thỉnh cầu của ngươi, sẽ không cần vắn gò thêm về thân thế

- Tính danh cũng như xuất thân sư thừa của ngươi. Nhưng đừng nghĩ ta quá dễ dãi mà lắm! Bởi vì ta giúp ngươi khôi phục được thì ắt cũng có cách biến ngươi trở lại tàn phế và vô dụng. Tóm lại, ta chỉ ưa thái độ thành tâm và rất tức giận nếu bị dối gạt. Với hai điều vừa được ta đề cập thì thật khó xử cho ta khi nhận ra ngươi đều có đủ cả hai. Thứ nhất, ngươi đã có ý định giả vờ như không thể viết ra những tự dạng. Nhưng liền sau đó ngươi đã kịp nghĩ lại và đã viết như ta nhìn thấy. Thái độ này của ngươi chưa được ta đánh giá cao. Vì ngươi dối ý chưa hẳn là do hoàn toàn thật tâm. Trái lại, có lẽ ngươi kịp thời nhớ đến là gần đây nhất cũng chính ngươi đã từng lấy tay nguệch ngoạc viết lên đất. Vì nhớ nên ngươi biết không thể giấu được ta bao lâu. Dù vậy thì vẫn là lần thật tâm đầu tiên ngươi dành cho ta. Không như một lần khác ngươi đã cố tình dối gạt ta.

Gã chợt kéo trở lại khay vuông về phía gã, xoa lại mặt cát cho phẳng và vạch nhanh lên đó :

- “Tại hạ không hề dối gạt gì nữa ngoài tính danh đã tự bịa”

Phu nhân lên tiếng ngay lập tức :

- Về việc ngươi không thể hoặc không muốn dùng đan dược của ta.

Gã ngó người :

- “Tại hạ không hề giả dối”

- Có. Vì rằng sau đó chính ta đã len lỏi hòa lẫn một vài loại đan dược vào thức ăn cho ngươi. Vậy thì đâu là lời giải thích nào?

Gã giật mình, toan vạch gì nữa lên mặt cát. Nhưng nghĩ sao gã lại thôi. Thay vào đó, gã có lẽ vì ray rứt không yên nên chợt động cựa và ngo ngoáy, tình cờ làm cho tấm chăn khoác trên người gã rơi tụt xuống gần một nửa phần thân trên.

Kịp nhớ lại, gã chụp vội tấm chăn. Nhân đó, gã tự liếc nhìn vào phần ngực trần của gã. Sau đó, gã bắt chợt vạch vội vài chữ lên mặt cát đựng trong khay :

- “Toàn thân tại hạ mọi vết lõm loét đều lành lặn?”

Phu nhân gật đầu :

- Nội hỏa trong người ngươi vì được hóa giải dung hòa nên những vết lõm loét tự khô đi, đóng thành vảy, sau đó bong ra, chẳng hề lưu lại một vết sẹo nào dù nhỏ. Có thể nói nếu ngươi chưa từng là mỹ nam tử thì sau thảm họa này, da ở toàn thân ngươi vì lộ trắng nên đương nhiên là thiếu gia thật sự khôi ngô anh tuấn. Chỉ có râu tóc là chưa mọc đủ dài mà thôi. Nói đến đây ta mới nhớ, ngươi đã đến lúc tự tắm rửa tẩy uế một lần. Phần y phục đã có ta lo. Nào, đi đi. Sau đó ta sẽ có một ít kinh ngạc dành cho ngươi.

Gã cũng cảm nhận quả là gã đang rất cần điều đó. Thế nên, gã lui đi thật nhanh.

* * * * *

Với bộ y phục tuy giản dị nhưng thật vừa vặn và thật sạch, gã toan bước vào gian phòng của gã thì lập tức đứng sững lại.

Bởi ngay chính giữa gian phòng là một mâm thức ăn thật thịnh soạn đang chờ sẵn gã. Và cạnh đó hiển nhiên cũng có vị phu nhân với một nụ cười thật mặn nguyện nở sẵn trên môi :

- Cũng nên có một tiệc tẩy trần nhất là dành cho người ngỡ phải chết nhưng vẫn sống là ngươi chứ? Ngươi nghĩ thế nào? Và nếu muốn đáp tạ thì chỉ cần ngồi vào chỗ, thế là đã đủ với ta. Nào, ngồi đi.

Nhưng gã vẫn đứng nguyên vị. Sau đó gã chợt lên tiếng :

- Tại hạ sẽ là kẻ chẳng ra gì nếu như vẫn mãi giả vờ căm đối với phu nhân chính là đại ân công đã cứu tử tại hạ. Hãy lượng thứ bao dung đúng như tính khí của phu nhân nếu tại hạ không nghe lầm từ nhận định của Lan Tuyết Thạch cũng là nhân vật đã một lần thi ân với tại hạ.

Nụ cười của phu nhân tan biến dần :

- Người còn... còn điều gì làm ta kinh ngạc hơn nữa chẳng?

Gã phì cười, như muốn tiếp nối và làm cho gian phòng này mãi vẫn phải tồn tại nụ cười :

- Hết rồi. Vì từ nay về sau tại hạ nguyện mãi mãi đối xử thật thành tâm với phu nhân. Bất quá, nếu những gì không thể hoặc chưa thể thổ lộ thì tại hạ sẽ thẳng thắn khước từ và không đáp, cũng không giải thích. Còn bây giờ, tiệc này vẫn là tiệc tẩy trần chứ? Tại hạ vì đang muốn tỏ ra thành tâm nên quyết không để phu nhân thất vọng. Trái lại sẽ ăn một bữa cho ra trò. Đó là nói nếu như phu nhân vẫn rộng lượng, thật tâm dành tiệc này cho tại hạ.

Phu nhân trấn tĩnh dần :

- Người đã làm ta không thể chủ động được nữa. Nhưng không sao, vì đã nói ta chỉ thích thái độ thành tâm. Thế nên, mời người, hãy mau ngồi xuống và ăn cho thật lòng. Nào. Nào.

Gã phá lên cười, thật sáng khoái và bắt đầu ăn như chưa bao giờ được ăn.

* * * * *

Gã vẫn giữ tư thế ngồi với hai mắt nhắm hờ. Dù thế gã vẫn đột ngột lên tiếng :

- Phu nhân nếu có điều gì muốn bày tỏ xin cứ nói. Tại hạ nguyện rửa tai kính cẩn lắng nghe.

Quả nhiên vị phu nhân tuy không rõ đã lần đến từ lúc nào nhưng đang lặng nhìn gã ở ngay bên ngoài gian phòng :

- Người cũng nhận thấy như thế? Nhưng trái lại, ta cứ ngỡ chính người lại đang muốn nói điều gì đó, với ta, dĩ nhiên. Vì thế ta vẫn đang chờ người mở lời.

Gã mở mắt ra và ngắm nhìn đại ân công vốn dĩ là một phu nhân có vóc dáng nhỏ nhắn mảnh mai nhưng vì thêm hai chân không hiểu sao đã trở nên khô tóp khiến cho thân hình càng nhỏ bé hơn. Tuy nhiên vị phu nhân luôn có khuôn mặt từ hòa, thật dễ mến thêm nữa là niên kỷ đã xấp xỉ ngũ tuần, thế nên tự thâm tâm, từ lâu gã đã phát sinh nhiều hảo cảm. Có lẽ chỉ vì điều đó, gã chợt lên tiếng :

- Phu nhân am tường y thuật há lẽ không thể tự chữa trị, mong có ngày khôi phục phần hạ thân để được đi đứng như mọi người.

Phu nhân mỉm cười :

- Người vẫn khó mở lời? Chính vì thế suốt bảy ngày qua tuy thoát đầu cách người già vờ như lúc nào cũng bận tọa công điều nguyên có khiến ta khó nhận ra nhưng càng về sau càng dễ bị ta phát hiện. Và vì người khó mở lời là thế, ắt hẳn sẽ thuận tiện hơn nếu để ta mở lời hộ người? Như thế này, người không còn ai là gia thân. Ô, đừng nhắc nhở và cũng đừng nghĩ ta đang tìm cách dò xét người. Trái lại, như người đã bày tỏ, nếu có điều gì đó hoặc cần giữ kín hoặc chưa thể đáp lời thì người vẫn toàn quyền khước từ. Hay nói cho đúng hơn, ta chỉ muốn người thật cởi mở. Vì ở đây hiện chỉ có hai người, ta và người, nếu cứ giữ khoảng cách như bảy ngày vừa qua thì mọi sinh hoạt ở đây thật quá tẻ nhạt. Kể cả việc luôn quan tâm chăm sóc cho người như trước đối với ta cũng đã kết thúc. Người có nhận thấy như thế chẳng?

Gã thờ ra nhè nhẹ :

- Phu nhân nói rất đúng. Thế nên, tại hạ xin hồi đáp. Quả thật tại hạ hoàn toàn cô thế cô thân, là một kẻ thật sự đơn độc, kể cả sư phụ cũng chẳng còn.

Phu nhân cau đôi mày :

- Sư phụ người đã bị kẻ thù sát hại?

Gã đáp bằng cách hỏi ngược lại :

- Phu nhân đoán như thế vì dựa vào cảnh trạng tốt cùng kinh tởm đã xảy đến cho tại hạ?

Phu nhân nhún vai :

- Cũng có thể người chỉ ngẫu nhiên hoặc là vô tình lâm tai họa. Nhưng vì ở người, ta phát hiện chỉ là nhờ chí cầu sinh mãnh liệt vẫn tồn tại ở tận nơi trong tiềm thức nên mới khiến người bằng mọi cách quyết phải sống. Và nếu điều phát hiện ấy là đúng thì ta không thể không quả quyết thảm họa của người chỉ do kẻ khác gây ra. Riêng về sư phụ người có chung thảm họa hay không, người nói hay không nói thì tùy.

Gã chợt gạt đầu :

- Tại hạ chỉ có thể nói thế này. Phu nhân đã đoán đúng khi bảo gia sư là do thù nhân sát hại. Nhưng hung thủ là ai, thú thật, tại hạ hy vọng sẽ có lúc minh bạch.

Phu nhân bỗng chú mục nhìn gã :

- Hóa ra đây là hai việc hoàn toàn trái ngược nhau? Kẻ hãm hại người và hung thủ sát hại sư phụ người không phải là một?

Gã thừa nhận :

- Tuy vậy, hai sự việc này vẫn có một điểm chung. Đó là tại hạ cũng chưa rõ ai là kẻ hãm hại tại hạ.

Phu nhân kinh ngạc :

- Có phải vì thế, người do chưa thể biết nên tìm ai để báo phục hận khiến mấy ngày qua ta không hề thấy người tự khởi luyện lại võ công, thay vào đó cứ mãi ngồi tọa công dù không còn cần thiết nữa?

Đến lượt gã chợt chú mục nhìn đại ân công :

- Rốt cuộc cũng đã đến lúc. Đa tạ phu nhân đã có cách, tạo cơ hội cho tại hạ mở lời. Vì kỳ thực tại hạ hầu như chẳng có công phu nào để luyện. Đến như nội công tâm pháp từng giúp tại hạ tự hóa giải dung hòa nội hỏa cũng chỉ một phần có xuất xứ từ sự truyền thụ của gia sư, hợp với một phần nữa do tại hạ ngẫu nhiên thu đắc.

Phu nhân có ý ngờ :

- Người nói thật?

Gã cười gượng, dù vậy mắt vẫn nhìn phu nhân không hề chớp :

- Tại hạ đã nguyện sẽ luôn luôn thành tâm cùng phu nhân. Và lời vừa rồi không có gì thật hơn.

Phu nhân chợt chớp mắt :

- Vậy ý của người là gì?

Gã cũng chớp mắt, chậm và nhẹ :

- Ất hẳn cũng chung một ý với phu nhân, tuy rằng phu nhân vì mãi cân nhắc nên chưa mở lời. Đó là tại hạ đang cần một ai đó chỉ điểm công phu, cho dù không thể bá sư, vì điều này quả là tại hạ đã có. Do vậy, nếu sự việc đích thực là có dẫn đến thuận lợi cho song phương thì lời này lập tức chuyển thành lời thỉnh cầu, tại hạ mong được phu nhân thành toàn và chỉ giáo.

Phu nhân kinh ngạc :

- Người dựa vào đâu để đoán biết ta cũng có điều cân nhắc và nhất là đang suy nghĩ về việc nên hay không nên chỉ điểm công phu cho người?

Gã bảo :

- Tại hạ tuy không có tính tự phụ nhưng vẫn xin quả quyết một điều, là tại hạ có thừa thông tuệ, chứ chẳng phải không có như phu nhân từng một lần ám chỉ. Thế nên, qua những gì được phu nhân cùng Lan Tuyết Thạch đối đáp và tại hạ tình cờ nghe thì đây là điều hiển nhiên tại hạ phải đoán ra.

Phu nhân lập tức cau mày, cho dù vẫn phải lên tiếng thừa nhận :

- Vậy thì, ta đang muốn nghe ý của người. Là ta có nên ưng thuận lời thỉnh cầu của người chẳng? Nhưng khoan đã, đừng đáp vội. Vì người phải hiểu cho thật tường tận mọi suy nghĩ cân nhắc của ta đã. Rằng điều đó có nên hay không với một sự thật là ta kẻ như chưa hề hay biết chút gì về người? Tính danh, không, ta không biết, lai lịch sư thừa, kẻ như cũng không. Và hệ trọng hơn là chưa gì người đã khước từ chuyện bá sư. Thế nên, người hãy suy nghĩ như ta, đâu sẽ là điều ràng buộc giữa ta và người để ta yên tâm cũng là tin tưởng, chỉ điểm cho người?

Gã phì cười, thật tự tin :

- Đây là điều tại hạ đã giải thích. Rằng sự việc nếu thuận lợi cho song phương thì chính điều đó là ràng buộc duy nhất, cũng vững vàng nhất để phu nhân tự cân nhắc quyết định.

Phu nhân thoáng chần động :

- Theo người, ta sẽ được thuận lợi gì?

Gã nghiêm giọng :

- Tồn phu nhân đã mang hận cho đến tận lúc chết. Tại hạ sẽ rửa hận thay cho phu nhân.

- Ta không cần. Vì nếu cần, ắt hẳn ta vẫn có cách thực hiện.

Gã lại nói :

- Vậy thì tại hạ sẽ giúp phu nhân làm sáng tỏ hai vấn nạn.

- Là hai vấn nạn gì?

Gã đưa hai ngón tay và cụp lại một :

- Thứ nhất, chính là điều mà cho đến tận hôm nay Nam Cung Nhất Hiệp vẫn thất bại vì chưa thể làm sáng tỏ.

- Người đừng quá tự tin, nếu không muốn nói là người đang tỏ ra ngông cuồng và tự cao tự đại. Vì so với lão Nam Cung, người thật sự kém về đủ mọi phương diện.

- Niên kỷ kém ư? Đối với tại hạ đây là một thuận lợi không gì bằng.

- Võ công thì sao?

- Tại hạ không chỉ đã thể hiện chí cầu sinh mãnh liệt mà kể cả chí tiến thân cũng thế. Rồi sẽ có lúc bản lĩnh của tại hạ phải vượt qua Nhất Hiệp Nam Cung.

- Người còn trẻ, quá trẻ. Khí phách này hạng tuổi trẻ nào mà chẳng có?

- Không chỉ là khí phách suông. Trái lại đó là sự quyết tâm và chỉ những ai thật sự có chí cầu tiến mới mong thực hiện cho đến kỳ đạt được ý nguyện.

- Người thật sự có ư?

- Nhất định rồi.

- Thí dụ?

Gã thoáng ngán người, nhưng sau đó chợt tủm tỉm cười :

- Tại hạ đã vừa vượt qua tử ải, đây chưa là một thí dụ sao?

Phu nhân lắc đầu :

- Điều đó nói lên chí cầu sinh của người thôi.

Gã lại hỏi :

- Nhưng tại hạ đã cố giữ mạng sống để làm gì?

- Đương nhiên là để người sau này còn có cơ hội báo thù?

Gã vẫn cười :

- Nhưng có chí cầu sinh là một chuyện, để có thể thực hiện được thì lại là chuyện khác. Phu nhân không phân biệt rõ điều đó ư?

Phu nhân sinh nghi :

- Ý muốn nói người cần phải có bản lĩnh mới thực hiện đến thành tựu ý cầu sinh của người?

Gã gật đầu :

- Nội hỏa phát sinh ở Đan Điền chính là nguyên nhân có thể khiến tại hạ đã chết. Tại hạ đã tự nhận ra điều đó lúc nghe phu nhân và vị nghĩa đệ Lan Tuyết Thạch đàm luận. Thế nên để tự bảo toàn sinh mệnh, lúc nghe phu nhân bảo sẽ dùng nội lực của chính phu nhân giúp tại hạ đả thông, tại hạ lập tức hiểu ngay tất cả sẽ hỏng nếu cứ để phu nhân thực hiện ý định.

Phu nhân lập tức ngắt lời :

- Vì sao người bảo là sẽ hỏng?

Gã đáp :

- Đường lối công phu không phù hợp nhau. Hỏng ở đây là phu nhân đã có thể hủy hoại tại hạ.

Phu nhân kinh hãi :

- Người am hiểu y thuật?

Gã lắc đầu :

- Không hề. Nhưng tại hạ vẫn dám quả quyết như thế chỉ vì tự bản thân, tại hạ chột thức ngộ ra rằng sẽ chẳng ai giúp ích gì cho tại hạ nếu như bản thân không tự giúp.

Phu nhân có vẻ phật ý :

- Người đang muốn phủ nhận công ân của ta.

Gã lại mỉm cười :

- Nhờ nghe phu nhân nói, tại hạ mới có được sự thức ngộ ấy. Chỉ là một lời chỉ điểm đã có thể cứu tử cho tại hạ, ân đó chính là ân tái sinh, tại hạ nào dám phủ nhận. Trái lại sẽ mãi mãi khắc cốt ghi tâm và nguyện lực báo đáp, chẳng hề thay lòng đổi dạ.

Phu nhân thở ra nhẹ nhẹ :

- Người thật khéo nói. Vậy thật ý của người là vì có thừa bản lĩnh hoàn toàn hoàn thành chí cầu sinh nên tin rằng vẫn sẽ có như thế để đạt một bản lĩnh không kém gì Nam Cung Nhất Hiệp?

Gã chột nheo nheo mắt như đang muốn nhìn điều đó tuy xa xăm mơ hồ nhưng quyết phải thấy cho kỳ được. Bằng một trạng thái là thế, gã đáp :

- Quyết phải hơn. Vì dù có bằng Nam Cung Nhất Hiệp tại hạ vẫn không toại nguyện.

Phu nhân phá lên cười :

- Liệu có quá lời hoặc quá mơ mộng chẳng, tiểu tử? Ha... ha...

Và chột xuất hiện thêm tròng cười nữa hòa giọng với phu nhân :

- Nào chỉ quá mơ mộng không thôi. Vì theo ta, người còn quá ngông cuồng nữa. Từ cách gì để cho rằng sẽ có lúc đạt bản lĩnh vượt qua Nhất Hiệp Nam Cung? Người đừng khiến ta phải chết vì cười chứ? Ha... ha...

Phu nhân lập tức ngưng cười :

- Úy? Sao y quay lại sớm hơn hạn định?

Phản gã ung dung nhìn và chờ chủ nhân của tròng cười thứ hai xuất hiện :

- Đã thọ ân từng được Lan Tuyết Thạch tôn giá một lần ra tay cứu mạng, tại hạ vẫn mong chờ một ngày hội diện để nói lời thâm tạ.

Một văn nhân trung niên xuất hiện và chột ngậy người nhìn một gã vẫn đang thủ lễ chờ diện kiến :

- Người là gã lờ loét ngày nào?

Gã khom người bái lễ thật sâu :

- Vẫn nghe danh xưng nay mới thật sự diện kiến. Mong Lan Tuyết Thạch tôn giá lượng thứ cho tội thất kính.

Lan Tuyết Thạch quay nhìn phu nhân, tỏ ý chẳng tin :

- Có thật là gã đấy chẳng, nghĩa tử?

Phu nhân hỏi ngược lại :

- Nghĩa đệ trước đây chưa từng thấy gã bao giờ?

Lan Tuyết Thạch lại ngắm nhìn gã một lần nữa :

- Chưa. Cũng có thể do gã chưa từng xuất hiện và hành tẩu giang hồ. Tính danh gã là thế nào?

Phu nhân chột nhìn gã bằng ánh mắt đầy ẩn ý :

- Gã họ Gia, tên Trí. Liệu có chút nào quen thuộc với nghĩa đệ đã từng hành tẩu giang hồ quá lâu?

Lan Tuyết Thạch lắc đầu :

- Cũng chưa hề nghe. Vậy còn sư thừa? Vì chỉ cần minh bạch điều này, đệ lập tức nhận biết gã.

Phu nhân cũng lắc đầu :

- Gã bảo vì có ân tình nên quyết không tiết lộ.

Lan Tuyết Thạch chau mày :

- Tiểu tử nguoi dám có ý nghĩ ngông cuồng như ta vừa nghe đương nhiên phải có xuất thân không tầm thường. Vậy thì đâu là đạo lý một khi nguoi cố tình che giấu sự thừa lai lịch, nhất là đối với những người từng có ân cứu mạng như nguoi thừa nhận?

Gã cúi đầu thấp xuống và không hề bối rối hay nao núng :

- Tại hạ không chỉ có ân tình mà còn vì gia sư đã ra nguoi thiên cổ nên đành chịu trách phạt nếu như không thể khiến tôn giá toại nguyện.

Lan Tuyết Thạch lại cười :

- Nhưng vì ta vẫn có nguyên do để cần toại nguyện nên chẳng thể không có cách bức bách nguoi. Hãy động thủ xuất chiêu cùng ta nào, ha... ha....

Gã giật mình ngẩng đầu lên :

- Tại hạ không thể.

Phu nhân chợt lên tiếng :

- Gã bảo, do sự phụ gã sớm tuyệt mạng nên hầu như chưa truyền thụ cho gã bất luận công phu nào. Thế nên, lời gã nói không thể chính là hàm ý đó.

Lan Tuyết Thạch bật chồm đến :

- Nguoi thật sự không am hiểu võ công? Hừ thực thế nào, ta sẽ minh bạch ngay thôi. Hãy cẩn trọng với một chiêu cảm nã này của ta.

“Vù...”

Gã có phản ứng bằng cách vội lùi lại. Thế nhưng vẫn chậm so với thân thủ bản lĩnh của Lan Tuyết Thạch. Và lập tức chiêu cảm nã của Lan Tuyết Thạch đạt hiệu quả.

“Bộp!”

Gã bị Chop vào một bên vai, dù nhấn mặt vì đau thì gã vẫn tận lực Chop tay còn lại vào tay của Lan Tuyết Thạch đúng vào uỷng mạch và vừa bóp vừa bẻ :

- Xin đừng quá nặng tay. Mau buông.

Lan Tuyết Thạch đành buông tay ra khỏi vai gã, nhân đó tự uốn vận cổ tay để Chop ngược lại tay gã :

- Chính nguoi mới đang nặng tay với ta. Vì thế, với nội lực hiện có của nguoi, ta thật không tin nguoi là kẻ chưa từng luyện những chiêu thức võ công. Xem đây.

Với cách biến chiêu như thế, Lan Tuyết Thạch đã đảo ngược tình hình, chuyển thành nhân vật đang Chop vào uỷng mạch tay gã.

Gã bị bóp đau, đành nghiêng răng nhấn mặt và dùng tay còn lại xòe như cương đao chặt mạnh vào cổ tay của Lan Tuyết Thạch :

- Còn không mau buông?

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch trợn mắt, nhưng thay vì buông tay thì lại dùng tay thứ hai kéo chéo qua cho chạm thẳng vào bàn tay xòe như đao của gã :

- Ta đâu thể dễ buông. Đờ!

“Chát!”

Tiếng chạm thật chát chúa làm cả hai cùng rút một tay về. Có nghĩa là tay còn lại của Lan Tuyết Thạch vẫn còn khư khư Chop giữ một tay gã.

Gã thờ hất ra và đành đứng yên vận lực vào cánh tay đang bị bấu giữ để chịu đựng, quyết chí trì, còn hai mắt thì nhắm lại.

Lan Tuyết Thạch cau mày :

- Nguoi quyết không vận dụng chiêu thức vì ngại bại lộ tung tích cũng như lai lịch sự thừa?

Gã vẫn nhắm hai mắt :

- Tại hạ dù muốn cũng không có chiêu thức để vận dụng. Tuy vậy, nếu được lập lại, tại hạ nghĩ đã có cách đối phó.

Lan Tuyết Thạch cười cười và từ từ buông tay gã :

- Ta đâu ngại lập lại. Này, hãy nhìn đây vẫn là chiêu cảm nã y như lúc nãy. Đờ!

“Vù...”

Nhưng gã vẫn không mở mắt. Dù thế, để đối phó, gã vừa nhắm mắt vừa đưa chéch một tay ra, gạt đúng vào tay đang xuất thủ của Lan Tuyết Thạch.

“Bộp!”

Sau một tiếng chạm, Lan Tuyết Thạch lại tiếp tục xuất thủ, nhanh hơn :

- Sao ngươi vẫn nhắm mắt? Là xem thường ta chăng? Vậy thì đờ!

“Vù...”

Gã vẫn theo cung cách cũ, vừa nhắm mắt vừa hất tay ra :

- Tại hạ nhắm mắt vì đang cần nhớ lại cách phát chiêu khi nãy của tôn giá. Và tại hạ tin rằng nhờ thế sẽ nghĩ ra một vài chiêu thức khả dĩ có thể cùng tôn giá ứng phó. Xem đây.

“Ào...”

Lan Tuyết Thạch chợt hừ nhạt :

- Ngươi càng tỏ ra tự tin ta càng có thêm nhận định ngươi không chỉ ngông cuồng mà còn quá ngây thơ, đang tự huyền hoặc bản thân. Vì ngươi đâu phải bậc kỳ tài tuyệt thế để vừa học lõm vừa dùng chiêu của người đối phó lại người? Và đây là bằng chứng. Dừng tay!

Uyển mạch tay của gã một lần nữa bị Lan Tuyết Thạch chop giữ đến không thể động cựa.

Gã mở bừng hai mắt. Nhưng thay vì lo sợ hoặc hổ thẹn, gã cười cười :

- Tốt rồi. Dùng chiêu của người để đối phó trở lại không chỉ là điều bất khả mà còn bất trí. Xin hãy thử lại một lần nữa. Tại hạ thiết nghĩ đã có cách để không bị tôn giá chế ngự lần nữa.

Lan Tuyết Thạch trở mắt nhìn gã :

- Ngươi là hạng người như thế nào? Thật sự cuồng vọng hay quá cao mình trong việc tìm cách che giấu thân thủ bản lãnh?

Gã chợt cười nhạt :

- Tôn giá ắt sẽ rõ hư thực nếu bằng lòng thực hiện theo lời tại hạ đề xuất. Đó là nói nếu tôn giá không ngại sẽ bị mất thể diện.

Lan Tuyết Thạch lập tức buông tay gã và đột ngột phá lên cười :

- Thiết nghĩ, bất luận ngươi có xuất xứ sư thừa như thế nào thì nếu muốn làm ta mất thể diện thật chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Nay ngươi vẫn chưa biết Lan Tuyết Thạch ta là một trong Võ Lâm tứ nghĩa, là một trong những cao nhân đương đại trên giang hồ, và bản lãnh thì dù sư phụ ngươi có là ai cũng không thể đào luyện được ngươi đạt tư cách có thể khiến ta mất thể diện? Thật không ngờ tiểu tử Gia Trí ngươi lại là một kẻ cuồng vọng bình sinh ta chưa bao giờ bắt gặp. Ha.. ha...

Gã chợt hít vào một hơi thật dài :

- Hay là để tại hạ lần đầu tiên thử xuất thủ trước?

Lan Tuyết Thạch ung dung ngoắc tay vẫy gọi :

- Cứ tùy tiện. Nào.

Gã liền bật chồm đến và chiêu đầu tiên là nhắm vào một đầu vai của Lan Tuyết Thạch để chop thật nhanh :

- Đành thất lễ. Đờ!

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch rùn thóp đầu vai bên đó xuống, đồng thời cũng vờn tay chộp lại đầu vai gã :

- Ngươi đầu thế học như vệt, có hành động nhại lại như lũ hầu. Xem đây!

“Ào...”

Gã thu tay về, gạt vào tay Lan Tuyết Thạch cũng thật nhanh :

- Vị tất chỉ là nhại lại. Trúng!

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch tung tay thứ hai, hóa giải tay của gã :

- Trúng thì trúng!

“Ào...”

Nhưng gã không để hai tay chạm nhau, bằng cách chọt buông thông cả cánh tay bên đó xuống và cùng lúc là dùng tay thứ hai thọc nhanh vào huyệt Hắc Lộ của Lan Tuyết Thạch :

- Có vậy Ngươi mới mong cứu được Triệu. Đờ!

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch nghiêng hẳn người qua một bên :

- Đùng vì mãi vây Ngươi nên tự để lộ sơ hở. Xem đây!

Và một tay của Lan Tuyết Thạch vẫn cứ thế chộp tiếp vào đầu vai gã.

“Ào...”

Gã chọt cười :

- Vây Ngươi chỉ là hư chiêu. Và vì vậy đến lượt tôn giá tự bộc lộ sơ hở nên đây mới là thực chiêu. Trúng

Dứt lời gã cũng nghiêng người qua một bên, nhân đó xoay chuyển bộ vị, đổi từ phía chính diện qua mé bên tả của Lan Tuyết Thạch để xuất kỳ bất ý chộp vào đầu vai cũng ở bên tả của Lan Tuyết Thạch.

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch lập tức lùi tránh, cũng là tự tạm dừng trận đấu :

- Ngươi khá nhanh đấy. Có muốn tiếp tục chẳng?

Gã gạt đầu :

- Tại hạ thừa nhận đã có lời quá cuồng vọng. Hy vọng rằng nếu cứ thế này tiếp tục, tại hạ sẽ càng được lĩnh hội nhiều hơn, dĩ nhiên là từ Lan Tuyết Thạch tôn giá.

Nhưng Lan Tuyết Thạch vẫn đang đứng yên :

- Ngươi thật sự đang muốn lĩnh hội từ những công phu chiêu thức của ta?

Gã cúi đầu :

- Mong được chỉ giáo.

Lan Tuyết Thạch thở dài :

- Thật tiếc thay, vì ý định của ta chỉ là muốn phát hiện lai lịch sư thừa của ngươi. Vậy nếu tiếp tục, cục diện sẽ không dễ dàng hoặc nhẹ nhàng như vừa rồi.

Gã ngước mặt lên :

- Tại hạ cũng vừa có ý nghĩ đó. Vì ở khắp thân tôn giá đâu phải chỉ có đôi ba chỗ để tại hạ tấn công. Xin cho tại hạ được toại nguyện, nhất là đừng có nhượng chiêu.

Lan Tuyết Thạch biến sắc :

- Ý người phải quyết thân thối phụ?

Gã bối rối giải thích :

- Sao tôn giá lại có ý nghĩ này? Trái lại, lẽ ra tôn giá nên nghĩ vì tại hạ chỉ mong mình bạch những gì vừa lĩnh hội liệu có hữu dụng chăng. Hoặc giả, có thể tôn giá đã nhận định đúng, tại hạ chỉ là một kẻ cuồng vọng không hơn không kém.

Đến lượt Lan Tuyết Thạch bối rối và đành quay nhìn nghĩa tẩu :

- Đệ cam bất lực, vẫn chưa thể quả quyết gã đã từng hay kỳ thực chăng hề am hiểu bất kỳ chiêu thức công phu nào. Nhưng dù vậy...

Phu nhân chợt xua tay :

- Ta vẫn luôn đoán hiểu mọi điều nghĩa đệ toan nói, nhất là điều có liên quan đến mối bận tâm của nghĩa đệ. Và như nghĩa đệ đã kịp nghe, ta đã giữ lời, nghĩa là đang cân nhắc và chưa hề có bất kỳ quyết định nào.

Lan Tuyết Thạch vẫn lo ngại :

- Ý của đệ lúc này hoàn toàn khác. Nghĩa tẩu lẽ ra nên có một quyết định. Duy nhất chỉ một mà thôi.

Phu nhân chợt lạnh giọng :

- Nghĩa đệ muốn định đoạt thay cả ta?

Lan Tuyết Thạch biến sắc :

- Ôi, đừng. Nghĩa tẩu xin đừng vì thái độ nóng vội vượt quá phận của đệ để đột ngột có quyết định mà lẽ ra nghĩa tẩu chẳng bao giờ nghĩ đến.

Phu nhân cười nhạt :

- Muốn rồi. Vì đúng là ta vừa có quyết định ắt hẳn nghĩa đệ và một vài nhân vật khác không hề mong đợi. Và lại, gã quả có tư chất thông tuệ. Và cho dù gã từng am hiểu võ công nhưng qua diễn biến vừa rồi nếu gã có đủ bản lĩnh che giấu được điều đó trước nghĩa đệ là một cao nhân có mục lực thật sự tinh tường thì sự việc đó càng chứng tỏ tư chất thông tuệ của gã chính là điều ta đang cần.

Và phu nhân chuyển mục quang qua nhìn gã :

- Người suy nghĩ như thế nào về lời ta vừa bày tỏ?

Gã gật nhẹ đầu :

- Phu nhân sẽ không thất vọng, chẳng những đối với tư chất của tại hạ mà còn đối với tất cả mọi việc khác.

Phu nhân kinh ngạc :

- Ý muốn nói người nguyện mãi mãi thuận phục theo ý ta?

Gã bật cười :

- Không thể bảo là thuận phục được. Vì giữa phu nhân và tại hạ làm gì có danh phận nào ràng buộc? Chỉ những thuận lợi cho song phương mà thôi. Nghĩa là tại hạ nguyện mãi mãi không có bất kỳ hành động nào gây bất lợi cho phu nhân và ngược lại cũng vậy. Có chăng, đối với những gì còn lại, bất quá tại hạ có thể sẽ cân nhắc lắng nghe và suy nghĩ nếu như phu nhân có lời vàng ngọc khuyên ngăn dạy bảo.

Lan Tuyết Thạch cố ý nói xen vào :

- Dĩ nhiên nghĩa tẩu ta sẽ luôn khuyên người không những tuân thủ mà còn chỉ trì chính nghĩa, thực hiện đạo lý vô lâm.

Phu nhân có sắc giận :

- Nghĩa đệ người sao lại...

Nhưng gã đã lên tiếng hỏi ngược lại :

- Có phải phu nhân không tán thành chủ ý vừa rồi của vị nghĩa đệ?

Lan Tuyết Thạch rất lo lắng và rất muốn mở miệng. Nhưng vì không dám nên đành nhìn phu nhân bằng ánh mắt thật khẩn thiết.

Phu nhân thở dài :

- Nếu đó cũng là chủ ý của ta thì sao, duy trì đạo lý chính nghĩa võ lâm?

Gã bình thân gật đầu :

- Tại hạ dĩ nhiên ưng thuận.

Lan Tuyết Thạch cười nhẹ nhõm :

- Là người tự nói đấy. Và kỳ thực ta chỉ trông chờ có vậy, giờ thì không lo nữa rồi. Hà hà.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Do phúc phận đặc ngộ Y đồ - Chung thỏa thuận nên cùng luyện công

- Phu quân ta đã vận dụng mọi am hiểu về y thuật, đối chiếu với võ học để lưu lại một bức Y Võ đồ này. Người tạm giữ lấy, chỉ là để dễ lĩnh hội và thấu triệt những chi điểm võ học của ta. Nếu có gì không hiểu, hãy thử nhìn lại Y Võ đồ. Vạn nhất vẫn không hiểu thật thấu suốt, khi đó ta và người sẽ cùng nhau đàm đạo, luận xem cách hiểu liệu có chỗ nào dị biệt.

Gã đưa tay nhận lấy và tỏ ra kính cẩn khi mở Y Võ đồ ra xem :

- Lan Tuyết Thạch tôn giá ắt đã từng nhìn và xem kỹ Y Võ đồ?

Lan Tuyết Thạch vừa gượng cười vừa nhún vai đáp :

- Đầu chi riêng ta, toàn bộ Tứ nghĩa và Nhất Hiệp cũng từng nhìn. Tuy nhiên, đúng như nghĩa tẩu ta vừa nói, kỳ thực chẳng có một ai có cách suy luận và lĩnh hội giống ai. Dù vậy tất cả đều có chung một nhận định, rằng Y Võ đồ này vì là tâm huyết một đời của nhân vật có kiến văn về y thuật thật uyên bác nên nhất định ẩn chứa trong đó phải là những tuyệt thế công phu vừa không thể xem thường vừa chẳng thể bắt cần để lọt vào tay kẻ ác.

Gã đang chú mục nhìn vào Y Võ đồ :

- Chỉ là bức đồ họa, vẽ một hình nhân với toàn bộ tất cả mọi huyết đạo lớn nhỏ và được nối liền hoặc dính kết với nhau bằng các kinh mạch, kể cả huyết mạch. Sao lại bảo còn là một võ đồ?

Lan Tuyết Thạch lại nhún vai nhưng lần này không đáp cũng không một lời bình phẩm. Tuy vậy gã hỏi lại được phu nhân nọ giải thích :

- Đó cũng là câu do chính ta từng nêu ra ngay khi được phu quân cho lần đầu nhìn thấy Y Võ đồ. Và người biết phu quân ta có phản ứng như thế nào không? Phu quân ta vừa cười vừa bảo, nếu xuất xứ của mọi võ học nguyên thủy, nhất là về đạo lý, đều được phát hiện từ những vận hành kỳ ảo của thiên tượng, hoặc tầm thường hơn là dựa vào những phản ứng tợ hồ bản năng của bách thú muôn cầm thì tại sao những kỳ công của tạo hóa được thể hiện vào chính ngay bản thân con người lại không trở thành một xuất xứ khác cho đạo lý võ học? Vậy là ta hiểu phu quân ta không hề ngẫu nhiên hay chỉ do cao hứng nhất thời khi lập ra và lưu lại bức Y Võ đồ này. Cho dù còn một sự thật khác, là phu quân ta hầu như chẳng may mắn trở thành cao thủ võ lâm.

Gã cuộn bức Y Võ đồ lại :

- Xin lượng thứ nếu mãi đến lúc này tại hạ mới xin thỉnh giáo phu nhân về lai lịch cũng như nguyên ủy xuất thân của Tôn phu quân?

Lan Tuyết Thạch thất kinh :

- Sao? Người vẫn chưa biết gì thật ư? Thiên địa ôi, người được lưu lại đây chỉ còn thiếu đôi ba ngày nữa là tròn một tuần trăng, và nghĩa tẩu ta còn là đại ân nhân cứu mạng người. Thế nhưng, đây là sự quan tâm của người đấy ư? Ất hẳn người cũng không màng hỏi đến tính danh của nghĩa tẩu ta nữa, đúng chẳng?

Gã đỏ mặt :

- Tại hạ tự nghĩ, nếu bản thân đã không bày tỏ hết sự thật với người thì sẽ là tội cùng phi lý khi đòi hỏi người phải đáp ứng ngược lại cũng chính điều đó. Thế nên...

Phu nhân nọ xua tay :

- Đừng quá áy náy. Bất quá ta đã mãi trông chờ và cứ ngỡ ngươi sẽ không bây giờ hỏi. Vì kỳ thực, chỉ cần ngươi mở miệng là ta đáp ứng ngay. Và hề ngươi càng không hỏi thì ta càng thức ngộ ngươi là kẻ rất kín tiếng. Vậy thì lời ngươi bảo đã và đang có ẩn tình hiển nhiên ta phải tin đó là sự thật.

Lan Tuyết Thạch vẫn hậm hực :

- Nghĩa tâu ta đã tỏ ra quá rộng lượng, nhất là đối với ngươi, một kẻ đang càng lúc càng tỏ ra bí ẩn đến độ bắt mình bắt bạch. Hãy nói một câu thật lòng đi nào, ngươi không định gây bất lợi cho ta chứ?

Gã cười lạt, nhìn thật nghiêm khắc vào Lan Tuyết Thạch :

- Xin hãy đừng lặp lại thêm một lần nào nữa những thái độ có ý ngờ về lời nói của tại hạ. Và nhân tiện, cũng xin ghi nhớ thêm, tại hạ là nam tử hán đại trượng phu, mọi lời của tại hạ bất luận ai cũng không có tư cách nghi ngờ, kể cả tôn giá.

Lan Tuyết Thạch thấy khó chịu với cách nhìn của gã :

- Ngươi không được quên ta là cao nhân, được liệt vào Tứ nghĩa.

Gã trầm giọng :

- Càng như thế thì tôn giá càng tin thật xác quyết vào lời nói của tại hạ.

Lan Tuyết Thạch tức giận :

- Ngươi cho bản thân ngươi có tư cách hơn ta?

Gã nghiêm mặt :

- Nhất định rồi.

Lan Tuyết Thạch không nhịn được cười, vì thế hết tức giận :

- Là muốn nói bản thân ngươi sẽ có tư cách lấn bản lĩnh vượt qua Nhất Hiệp?

Gã không hề cười :

- Tôn giá lại tỏ ra nghi ngờ lời của tại hạ? Vậy là tôn giá sớm quên điều cấm kỵ vừa do tại hạ nêu? Phải chăng tôn giá xem thường và cho rằng vì tại hạ thật sự kém bản lĩnh nên tha hồ yên tâm, dù phạm vào điều cấm kỵ của tại hạ cũng chẳng gặp sự trừng phạt nào?

Lan Tuyết Thạch khinh khinh :

- Muốn tự tay trừng phạt ta, đó là điều ngươi hãy đợi đến kiếp sau hoặc chờ khi vàng dương chuyển đổi, chột mọc đằng Tây và lặn đi đằng Đông. Ấy là chưa nói vì ngươi đang tỏ ra quá trình thượng vô lễ, có lẽ chính ta nên cho ngươi nếm chịu một ít trừng phạt mới phải.

Gã chợt trao trả bức Y Võ đồ cho nguyên chủ nhân, miệng vẫn nói với Lan Tuyết Thạch :

- Xin đừng nghĩ tại hạ có ý xem thường Y Võ đồ. Nhưng kỳ thực, chỉ vừa mới nhìn qua tại hạ chợt nảy ra một vài chiêu thức khá dĩ có thể xin lĩnh giáo. Tôn giá có muốn thử hoặc tự vận dụng sở học để chỉ điểm tại hạ chỗ sơ hở? Như thế này.

Và gã bắt ngờ quay phắt lại, hai tay chợt hươ ngang hươ dọc ngay trước mặt Lan Tuyết Thạch. Tiếp đó, gã lại nói :

- Đừng ngại, vì đây chỉ là những chiêu hoàn toàn vô lực. Nhưng ngược lại không hề đòi hỏi thì cũng dùng những chiêu vô lực tương tự. Hãy cứ tận lực cho. Nào.

Thế nhưng Lan Tuyết Thạch đang lùi lại, mắt thì chú mục nhìn thật kỹ vào hai tay gã.

Và Lan Tuyết Thạch hề lùi thì gã cứ thế lướt át đến :

- Tôn giá không muốn hạ cố chỉ giáo tại hạ? Vậy xin báo trước, tại hạ sắp đến lúc vận dụng chân lực vào chiêu thức rồi đây.

Lan Tuyết Thạch vụt kêu to :

- Dừng tay. Vì ta cần sáng tỏ ngay một điều.

Gã thu tay về :

- Xin được thỉnh giáo.

Lan Tuyết Thạch liếc nhanh về phía nghĩa tử, sau đó mới hỏi gã :

- Chiêu của ngươi thoát tiên sao vô lực?

Gã cười cười :

- Tại hạ không muốn giải thích. Bất quá chỉ có thể thừa nhận lại một lần nữa về xuất xứ của những chiêu vừa rồi. Là...

Có tiếng phu nhân nọ xen vào :

- Là những lĩnh hội từ Y Vô đồ, đúng chẳng? Nếu thật sự như vậy, mau nói đi, ta muốn nghe ngươi giải thích.

Gã bối rối quay lại nhìn phu nhân :

- Tại hạ...

Phu nhân đang mỉm cười với gã :

- Đừng nghĩ ta làm khó ngươi. Trái lại, theo ta, nếu ngươi đáp chỉ có lợi, quyết không có hại.

Gã thở dài :

- Những chiêu thức đó thoát tiên phải vô lực vì cũng như kinh mạch khắp toàn thân của mỗi người, chân nguyên nội lực lúc được dẫn lưu chỉ thật sự hữu lực mãi khi được tiếp dẫn đến chưởng tay. Kỳ dư trước đó chúng ta đều vô lực.

Lan Tuyết Thạch giật mình :

- Ý muốn nói chiêu của ngươi thoát tiên là nhu, dụng tâm chỉ lường kinh và chực chờ dò xét phản ứng đối phó của ta. Đến khi đã dò xét xong, chờ thật đúng lúc ngươi chuyển từ nhu sang cương. Đây là điều ngươi không thể nào thực hiện được nếu như bản thân không thật sự kiên luyện cùng một lúc hai loại công phu Cương - Nhu. Ngươi có thừa nhận lập luận này của ta?

Gã lập luận :

- Thoạt cương thoạt nhu? Dường như tại hạ có nghe qua rồi câu: “Dĩ Cương khắc Nhu và năng nhược thắng cường”. Dù vậy, tuy đây là đạo lý khá dễ biến hóa nhưng tại hạ vẫn cần suy xét lại trước khi liệu cách vận dụng.

- Không cần đâu.

Rõ ràng đây là câu nói được phát ra từ thanh âm khá quen thuộc của vị phu nhân nọ. Nhưng sao lần này đối với gã giọng nói của phu nhân nghe lạnh lùng lạ.

Gã vội nhìn phu nhân và vừa vận phát hiện chính phu nhân đang vung tay ném thật nhanh vào gã một vật tương tự ám khí. Đã thế phu nhân còn đôi giọng quát :

- Chính ngươi thật sự liên quan đến kẻ bí ẩn từng khiến phu quân ta thân bại danh liệt. Ngươi đừng mong thoát và tránh những lời cật vấn của ta sẽ dành cho ngươi.

“Viu...”

Gã lập tức hươ loạn hai tay, vẫn vô lực, vừa lo đối phó với mũi ám khí vừa hốt hoảng kêu lên :

- Phu nhân muốn nói kẻ bí ẩn nào?

Lan Tuyết Thạch chợt ập vào tấn công gã :

- Là kẻ đã lần lượt đánh cắp chân kinh võ học của các phái. Trong đó có cả Thiếu Lâm, Võ Đang với hai loại công phu Cương

- Nhu ngươi cùng một lúc kiên luyện. Hãy ngoan ngoãn nằm xuống và chờ nghe thẩm vấn nào.

“Bung!”

Gã đang lo đối phó mũi ám khí nên không thể tránh một kích của Lan Tuyết Thạch. Đã vậy, lúc bị chấn động, gã lại bị mũi ám khí xuyên ngập vào vai.

“Soạt!”

Gã kêu đau :

- Ôi!...

Lan Tuyết Thạch chộp gã :

- Chính vì kẻ bí ẩn này, nghĩa huynh ta bị nghi ngờ có liên quan, đến nỗi phải thân bại danh liệt và chết trong tù ngục. Ngươi còn không mau nằm xuống.

“Ào...”

Gã quay lại thật nhanh, dốc toàn lực để hất tay Lan Tuyết Thạch ra :

- Thật hồ đồ và càn rỡ hơn khi tôn giá cứ mãi nghi ngờ lời nói của tại hạ. Hãy mau dừng tay hay muốn nhận chịu sự xử phạt? Đờ!

“Vù...”

Lan Tuyết Thạch đã biến chiêu :

- Ngươi vẫn đòi xử phạt ta? Ha... ha.. thì phạt này. Ha... ha...

“Ào...”

Chợt có tiếng của phu nhân kêu :

- Sao y chưa bị ngã vì mê được? Nghĩa đệ phải giúp ta, không được để gã thoát đây.

Gã thoáng lo lắng, sau đó chuyển qua động nộ :

- Phu nhân nữ dùng thủ đoạn ư? Đã vậy đừng trách nếu tại hạ vô tình và sẽ không giữ đúng như lời đã hứa.

Vừa quát gã vừa dốc lực vào chưởng tay, cho chạm thẳng vào tay Lan Tuyết Thạch.

“Bùng!”

Gã bị lao đảo. Dù vậy, gã cũng có phần mừng vì nhận thấy Lan Tuyết Thạch chợt nhăn mặt.

Gã chồm ngay đến :

- Tôn giá muốn nắm mũi công phu Cương - Nhu đúng không? Thì Nhu đây. Hãy liệu mà hóa giải.

Gã lại hươ hai tay vô lực.

Lan Tuyết Thạch thấy vậy lao sấn tới tung liên tiếp mấy loạt chưởng kinh vào gã ở khoảng cách thật gần :

- Nội lực ngươi tuy khá, tuy quái dị, nhưng định dùng Nhu kinh với ta thì kẻ như muốn nạp mạng. Đờ! Đờ!

“Ào... ào...”

Gã hạ nhanh hai tay xuống, lại tiếp tục cho chạm thẳng vào hai tay của Lan Tuyết Thạch :

- Không Nhu thì Cương, có sao đâu?! Xem đây.

“Bùng bùng!”

Lần này Lan Tuyết Thạch càng thêm nhăn mặt.

Phu nhân nọ nhìn thấy liền vội hỏi :

- Nghĩa đệ sao lại thế?

Lan Tuyết Thạch vừa tiếp tục lao vào gã vừa bán tín bán nghi nửa đáp nửa hỏi phu nhân :

- Nội hóa của gã liệu có thể nào chợt biến thành Hỏa chưởng mang theo nhiệt khí nóng như lửa nung chăng?

Phu nhân chưa kịp đáp thì đã có tiếng gã cười đắc ý :

- Hỏa chưởng ư? Tôn giá gọi thế lại hóa hay. Thảo nào từ Đan Điền tại hạ lại có cảm nhận, sao nội hỏa ngũ đã tiêu tan nhưng lúc này lại tự dấy lên. Thì ra là Hỏa chưởng. Vậy thì đờ. Ha... ha....

Gã hất loạn hai tay.

“Ào... ào...”

Lan Tuyết Thạch vụt lùi ra xa và từ đó quật một chiêu chưởng lực thật thần tốc vào gã :

- Là ngươi tự chuốc họa. Vì lẽ ra ta không cần dùng đến tuyệt kỹ thành danh Phi Tuyết Ngũ Chi Lan. Hãy nạp mạng!

“Ào...”

Một đạo kinh vụt hiển hiện và ngay lập tức phình to, sau đó phân khai thành năm nhánh, tợ năm cánh hoa để bất ngờ phủ chụp tất cả vào phương vị gã đang đứng.

Bỗng có tiếng phu nhân kêu thất thanh :

- Nghĩa đệ đừng quên chúng ta chỉ cần gã sống.

Nhờ thế đạo chưởng kinh của Lan Tuyết Thạch có một thoáng khựng lại. Vô tình tạo cơ hội cho gã quay người thật nhanh.

“Vụt!”

Lan Tuyết Thạch lập tức nghiêng rặng :

- Ngươi không thể chạy. Nhập!

Năm cánh hoa mạng theo uy kinh liền khép nhanh vào giữa và tự chạm nhau.

“Àm!”

Chấn kinh tác động mạnh vào gã.

“Bung!”

Gã gục xuống :

- Hự!

Lan Tuyết Thạch lao đến vồ lấy gã :

- Ngươi đã biết lợi hại chưa?

Chợt gã quỳ bật lên, tiện đà vỗ luôn hai chưởng tay vào Lan Tuyết Thạch :

- Lần này thì đến lượt tôn giá. Trúng!

Lan Tuyết Thạch bị bất ngờ :

- Ngươi...

“Bung bung!!”

Và toàn thân Lan Tuyết Thạch phải lao đảo thoái hậu mãi :

- Hự!

Gã đứng lên, miệng cười lạt. Vừa lúc đó gã lại thấy phu nhân nọ vung tay về phía gã.

“Viu...”

Gã vội lạng tránh và bật cười :

- Phu nhân lại dùng thủ đoạn? Hóa ra tại hạ đã bị phu nhân nghi ngờ nghiêm trọng như thế sao? Ha... ha.... Sao lòng người quá tráo trở và hay thay đổi, đến nỗi không thể phân biệt hắc bạch thị phi. A, Ha... ha....

Lan Tuyết Thạch chợt lao chồm tới :

- Ngươi định tẩu ư? Đâu có dễ. Mau đứng lại.

Nhưng Lan Tuyết Thạch có phần chậm. Gã vừa cười vừa tung người tiếp tục bay xa.

- Ha... ha... Nhân tâm là thế đấy. Ha... ha...

“Vút!”

Phu nhân nọ chợt lo lắng :

- Nghĩa đệ sao không mau đuổi theo gã?

Lan Tuyết Thạch đang loạng choạng buông người ngã ngồi xuống :

- Nội hỏa trong người gã quyết không thể có xuất xứ từ tiên đan hay thần dược. Mà chính là một thứ Hỏa công phu vô cùng lợi hại. Hự!

Phu nhân nọ giận dữ kêu :

- Chớ nói nhảm. Vì cho dù là tuyệt kỹ của Hỏa Thần giáo thì uy lực thoát tiên phải tỏa nhiệt khí, thiêu hủy những gì trong phạm vi chương kình. Đâu thể là nội hỏa có sức nóng ngăn ấy thì gã đã là người đầu tiên vong mạng. Ôi, hãy mau đuổi theo mạng gã lại. Vì ta có cảm nhận như đã ngộ nhận về gã.

Lan Tuyết Thạch chợt trợn mắt :

- Nghĩa tâu chỉ muốn đệ đuổi theo để... để thỉnh cầu gã quay về? Nghĩa tâu vẫn... vẫn còn mình mẫn đây chứ?

Phu nhân nọ gật đầu, dù có phần nào dè dặt :

- Gã quả thật không am hiểu võ công, một chiêu hay nửa thức cũng không. Chỉ như thế đủ hiểu gã khó thể liên quan đến kẻ bí ẩn nọ. Vì nếu là ngược lại, lẽ nào gã có thể che giấu được tất cả nhất vào lúc sinh mạng gã thật sự lâm nguy? Hãy vì ta, phiên nghĩa đệ chịu khó tìm lại gã. Huống hồ ta không tin gã chẳng ngại mê được. Thế nên ta nghĩ gã khó mong chạy được xa.

Lan Tuyết Thạch miễn cưỡng đứng lên :

- Đệ chỉ vì nghĩa huynh thôi. Hy vọng lời của nghĩa tâu lần này đúng, để có thể thuyết phục gã thay nghĩa tâu, trả lại mọi công bằng cho nghĩa huynh.

Và Lan Tuyết Thạch chạy đi, theo hướng lúc này gã đã chạy.

* * * * *

Từ chỗ đang ẩn nấp, gã chợt lên tiếng bằng giọng vừa nhỏ vừa chán nản :

- Có thể lên đến gần tại hạ như thế này, tôn giá với bản lĩnh ngàn ấy ắt cũng là một trong Võ Lâm tứ nghĩa, cùng bằng hữu Lan Tuyết Thạch quyết đối phó với tại hạ. Nhưng trước khi tại hạ thúc thủ, tôn giá có chấp nhận cho tại hạ gấp lại để nói với vị phu nhân đó một lời?

Lập tức ngay sau lưng gã có một giọng nói vang lên, là thanh âm của một nữ nhân cũng hạ thấp giọng nói nhỏ giống như gã :

- Sao ngươi đoán biết có người xuất hiện ở sau lưng? Nhưng đừng bảo đấy là nhờ ngươi có thính lực tinh tường. Vì ngươi vị tất có bản lĩnh ấy.

Gã thoáng giật mình, dù thế vẫn chỉ dám nhỏ giọng khề lên tiếng hỏi ngược lại :

- Tôn giá không có ý đối phó với tại hạ giống như Lan Tuyết Thạch?

Thanh âm của nữ nhân lại cất lên, nhưng chẳng phải đáp lời gã :

- Ô, thì ra ngươi phát hiện là nhờ nhìn thấy có thêm một bóng người lơ mơ in trên mặt đất dưới kia. Tâm cơ của ngươi quả rất khá. Đã vậy còn biết giờ thủ đoạn, làm lạc hướng khiến cho Lan Tuyết Thạch kẻ như không biết đường nào tìm kiếm ngươi. Vậy tại sao ngươi cứ ẩn mãi trên tàng cây này, thay vì nếu nhanh chân và dám tiếp tục chạy khi đã có cơ hội thì chẳng phải lúc này ngươi thoát đã xa rồi sao?

Giọng của gã càng nhỏ hơn :

- Không mong tại hạ bị Lan Tuyết Thạch phát hiện, tôn giá rốt cuộc là nhân vật như thế nào đây? Tại hạ...

Toàn thân gã chợt xiêu đi, chực ngã. Lập tức có một bàn tay giữ gã lại :

- Ngươi làm sao thế?

Nhờ đó gã có cơ hội ngoảnh mặt lại để nhìn nhân vật nọ. Và gã nhoen cười, đôi mắt thì bắt chợt từ từ díp lại :

- Là một sư thái? Vì lòng từ bi hỷ xả của Quan Thế Âm Bồ Tát xin đừng nhẩn tâm tước bỏ cơ hội giải thích thật minh... bạch... của tại hạ.

Quả nhiên nhân vật đang giữ gã là một sư thái. Và sư thái chỉ còn biết chép miệng khi thấy gã đã thật sự mê man :

- Cự ngỡ gã không ngại độc. Nào ngờ cuối cùng gã cũng đã bị ngấm mê được. Nhưng không sao, vì người đương nhiên vẫn còn cơ hội.

Và khi dứt lời, vị sư thái bằng một khinh thân pháp vô thượng vụt nhấc gã theo, chỉ vài lượt động thân là lao đi mất dạng, ly khai khỏi tàng cây um tùm rậm rạp kỳ thật chỉ là chỗ tạm ẩn náu do chính gã quyết định chọn trước khi bị vị sư thái thần bí này phát hiện.

* * * * *

Gã vẫn nằm nguyên vị, ngửa mặt nhìn phần không gian hạn hẹp đang phủ trùm ngay bên trên chỗ gã nằm. Và gã bất ngờ tự lên tiếng :

- Đa tạ sư thái đã bỏ công đưa tại hạ về đến tận nơi này.

Thanh âm của sư thái vang lên, quả nhiên không xa lắm chỗ gã nằm, nếu chẳng muốn nói là khá gần :

- Người nhận ra nơi này?

Gã thận trọng cử động, chỉ dám ngồi lên thật chậm :

- Phần rằm thượng ngay trên chỗ tại hạ nằm nếu không là kiến tạo của một đạo quán thì cũng là am miếu. Sư thái đã không ngại đưa tại hạ về tận chỗ thanh tu ắt có điều muốn chỉ giáo. Tại hạ hiện đang hoàn toàn hồi phục, xin rửa tai lắng nghe.

Vừa ngồi lên, gã lập tức nhìn thấy ngay vị sư thái đó đang có một động thái vừa khẩn trương vừa quả quyết, là bất thành linh giật mạnh tấm màn che, làm cho buồng phủ xuống, che khuất hoàn toàn mọi vật dụng dĩ nhiên được dùng vào việc phụng tự, ở trên bề mặt một án hương, kê cả tượng thờ hoặc bức vẽ Quan Thế Âm Bồ Tát ở trên đó, nếu có, cũng bị che khuất. Và đồng thời với động thái đó, vị sư thái cũng lên tiếng trách cứ gã :

- Nếu đã hiểu đây là chốn thanh tu thì lẽ ra người không được có bất kỳ hành vi tùy tiện nào. Vậy từ nay về sau hãy nhớ, đừng lập lại bất luận hành động nào tương tự.

Gã thoáng khựng người, sau đó chậm chậm gật đầu :

- Bất luận ai dường như đều có một đôi điều cấm kỵ của riêng mình. Chính vì hiểu như thế, tại hạ ngay khi tỉnh lại đã lập tức tìm cách đánh tiếng. Đâu có ngờ sư thái vẫn chưa thu xếp xong. Nhưng thôi, tại hạ hứa sẽ mãi mãi tôn trọng và nhất nhất tuân theo mọi căn dặn của sư thái.

Sư thái vụt mỉm cười :

- Người vẫn luôn cân nhắc trước mỗi hành động đúng như vừa rồi thật sao?

Gã bảo :

- Phải trải qua đôi ba phen vượt sinh tử tại hạ mới quyết định nên tập cho được thói quen này. Sư thái có gì chỉ giáo? Nhưng thoát tiên xin có lời đa tạ, vì nhờ sư thái nên tại hạ được hóa giải mê được.

Sư thái phì cười :

- Bần ni lẽ ra vẫn có thể nhận bừa lời đa tạ này của... của thiếu hiệp. Nhưng chực nhớ, thiếu hiệp dường như thật sự thông tuệ, hiển nhiên diễn biến sự việc thế nào thì trước sau cũng bị thiếu hiệp phát hiện. Do vậy, thà thẳng thắn với nhau vẫn hơn. Vì kỳ thực thiếu hiệp vừa trải qua cơn mê mạn những hai đêm một ngày. Mê được do chính phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên tự tay phối chế thì đầu thế xem thường. Có chăng, bần ni chỉ nhận một phần nhỏ công lao là đã vớt vớt đưa thiếu hiệp về tận đây, nghĩa là cần phải vượt một quãng đường ước độ trên dưới ba trăm dặm.

Gã giật mình :

- Ba trăm dặm? Bằng khinh công và chỉ bằng sức lực của mỗi một sư thái?

Sư thái mỉm cười :

- Về khinh công thì bần ni vẫn có đôi chút thành tựu. Và cũng thú thật, vì bản thân đã quyết chọn lối sống thanh tịnh, càng không thích những giao du vô bổ nên am Cô Liễu này gần hai mươi năm đã qua chỉ có mỗi một mình bần ni lưu ngụ. Riêng lần này là duy nhất có thêm sự hiện diện của thiếu hiệp.

Gã cảnh giác :

- Sư thái không hề có xuất thân hoặc liên quan với Nga Mi phái?

Sư thái thu lại nụ cười :

- Nga Mi phái từ trên xuống dưới chẳng nhân vật nào đủ đạo hạnh hoặc thu nhận hoặc giúp bần ni thí phát. Và chẳng, ắt thiếu hiệp cũng nên am hiểu điều này, là đừng bao giờ trước mặt bần ni đề cập đến các nhân vật gọi là danh môn chánh phái. Vì một lẽ đơn giản, bần ni thủy chung không hợp với họ. Mong rằng thiếu hiệp cũng tôn trọng và xem đây là điều cấm kỵ.

Gã càng thêm cảnh giác :

- Tại hạ sẽ luôn tôn trọng nếu được sư thái hạ cố và cho mình bạch một điều. Có phải sư thái đã am hiểu không ít về tại hạ nếu không muốn nói là khá tường tận?

Sư thái liền phá lên cười, một hành vi lẽ ra không nên có ở bậc chân tu :

- Quả nhiên người rất thông tuệ. Thôi thì thế này vậy, chúng ta chẳng cần giấu diếm nhau làm gì. Và thoát tiên ta xin là người mở lời trước. Thứ nhất, ta tuy thi phát đã lâu, chuyên lưu ngụ ở am Cô Liễu này gần hai mươi năm cũng là sự thật, nhưng ta không quen lắm với cách tự xưng là bản ni. Và cho dù quen vẫn không thích xưng hô, bởi một nguyên do là...

Gã ngắt lời :

- Là sư thái không hợp với danh môn chính phái. Và dĩ nhiên không muốn xưng hô theo phái Nga Mi.

Sư thái gật đầu :

- Người hiểu như thế là tốt. Điều thứ hai, như người vừa hỏi, thì đây là lời đáp, ta gần đây vì cũng có phần bận tâm về những lời đồn đại liên quan đến Hỏa Thần giáo nên có bỏ công đi vân du đó đây. Thế nên tình cờ phát hiện hành vi khản trương của Lan Tuyết Thạch. Ta nghi ngờ, đành ngấm ngấm bám theo, do đó có nghe và mục kích mọi diễn biến xảy ra giữa người cùng lũ ngu xuẩn, đã tự dể mắt đi một cơ hội tốt cùng hữu ích nếu như cả hai đừng nghi ngờ người. Và chính vì lẽ đó...

Gã đành lên tiếng vì sư thái đã lấp lửng câu đang nói ở đó :

- Sư thái vì nghe, vì mục kích nên biết rõ tại hạ không chỉ luôn tôn trọng mọi cấm kỵ của người khác mà bản thân cũng có điều cấm kỵ? Và bảo họ để lỡ mất cơ hội nghìn năm là sư thái muốn thay họ, tự giữ lại cơ hội này cho bản thân?

Sư thái gật đầu :

- Không sai. Và ta hứa, thứ nhất, sẽ không hỏi gì về thân thế lai lịch cùng xuất thân sư thừa của người. Thứ hai, sẽ luôn tin vào mọi lời của người. Ất người đang muốn biết nguyên do?

Gã thừa nhận :

- Xin cho nghe.

Sư thái bảo :

- Vì thứ nhất, ta cũng không muốn người hỏi gì về ta. Và thứ hai, tương tự như ta tin người, ta chỉ muốn người thật sự tin vào ta.

Gã trầm ngâm :

- Tại sao có sự thỏa thuận này? Và nhất là tại sao tại hạ phải tin vào sư thái? Vì khác với sư thái, bình sinh tại hạ do chưa nỡ lời nói dối ai nên tự nguyện sẽ mãi mãi không cần dùng thủ đoạn nói dối. Phần sư thái thì sao?

Sư thái cười nhạt :

- Ta từng bị hại đôi ba phen suýt mất mạng vì những thủ đoạn man trá, gian dối của thế nhân, nên cũng không muốn để ai khác xem thường và cho rằng ta dù sao vẫn là người gian dối. Còn về sự thỏa thuận này ư? Thì cũng như người từng nói với Bạch thị, phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên, vì đây sẽ là điều song phương cùng có lợi nên chẳng thể chẳng có những thỏa thuận này.

Gã động tâm :

- Sư thái định chỉ điểm công phu cho tại hạ?

Sư thái gật đầu :

- Và đôi lại người sẽ giúp ta, mà không, nói cho thật chính xác thì cả hai chúng ta sẽ cùng nhau làm sáng tỏ một đôi điều nghi vấn.

Gã hoài nghi :

- Chính bản thân tại hạ đang có hai nghi vấn. Thứ nhất, sư thái liệu có đủ tư cách hoặc bản lĩnh thật cao minh để chỉ điểm công phu cho tại hạ? Thứ hai...

- Chậm đã. Vì ta muốn nói ngay về nghi vấn thứ nhất của người. Đó là ta nghĩ có thể tin tưởng hầu như tuyệt đối về tư chất của người chứ? Vì rằng chính người đã có lời khản thiết, mong được Bạch phu nhân chỉ điểm công phu cho người. Mà kỳ thực bản lĩnh của Bạch phu nhân kể như chẳng có gì ngoài một bức Y Võ đồ chỉ do Cuồng Võ Y Tiên lưu lại. Thế nhưng người vẫn sẵn sàng xin chỉ giáo. Chẳng phải người đã có ý, chỉ dựa dẫm vào một ít sở học của người để tự linh hội và nghĩ ra phần công phu sở học của chính người hay sao? Và ta vì có ý niệm và những nhận định như thế mới quyết cùng người lập ra thỏa thuận này. Lẽ nào...

Gã xua tay :

- Xin cho tại hạ giải thích. Là thế này, tại hạ cần Bạch phu nhân chỉ giáo vì vô tình được nghe Cuồng Võ Y Tiên có điều gì đó thật cao minh lưu lại. Và tại hạ đã nghe không lầm, Y Võ đồ quả thật đã và đang giúp ích rất nhiều cho tại hạ. Có thể nói, cho dù không cùng sư thái thỏa thuận thì cũng chẳng bao lâu nữa tại hạ vẫn có những thủ đắc và những thành tựu nhất định.

Sư thái chợt cười cười :

- Nếu như ta bảo hãy còn có một điều cao minh hơn bức Y Võ đồ, là cao minh thật sự chứ chẳng phải mơ mơ hồ hồ như Y Võ đồ, và có định ý dùng nó chỉ điểm cho ngươi, thì ngươi nghĩ sao?

Gã cau mày :

- Chân kinh võ học?

Sư thái cười bí ẩn :

- Cũng có thể là thế. Sao nào?

Gã thờ ra :

- Sư thái có thể tự luyện và tự mình tiến hành làm sáng tỏ mọi nghi vấn cần thiết. Sao không chọn hành động đó, trái lại quyết định thỏa thuận cùng tại hạ?

Sư thái liền nghiêm giọng :

- Vì hai nguyên nhân. Thứ nhất là do tư chất. Ta tự biết dù có miễn cưỡng cũng khó mong thành tựu. Thứ hai, một mình ta càng khó hy vọng hoàn thành sứ mệnh, phải có thêm ai đó. Và nếu là ngươi thì ta an tâm hơn.

- Vì tại hạ biết tuân thủ mọi cấm kỵ?

- Còn là do tư chất của ngươi. Dĩ nhiên, nếu ngươi không chấp thuận thì cuối cùng dù chỉ một mình, ta vẫn phải tự tiến hành. Ngươi hài lòng chưa?

Gã gật đầu :

- Chỉ còn lại nghi vấn thứ hai. Nhưng thôi, tại hạ không hỏi nữa.

- Vì sao?

Gã cười cười :

- Vì rồi tại hạ cũng sẽ biết đâu là những việc sư thái cần nhờ. Huống hồ dù có hỏi ngay lúc này thì vị tất sư thái chịu mở miệng. Khác với Bạch phu nhân là tại hạ đã đoán biết đâu là điều cần phải thực hiện.

Sư thái bồng nhún vai :

- Ngươi đừng nói quá. Vì theo ta ngươi chưa thể biết Bạch phu nhân muốn ngươi tiến hành những việc gì.

Gã bảo :

- Trả lại công bằng cho phu quân của Bạch phu nhân là Cuồng Võ Y Tiên há lẽ tại hạ đoán sai?

Sư thái bĩu môi :

- Vì ngươi đã nghe Lan Tuyết Thạch nói ra? Nhưng nào đâu đã hết một khi hãy còn nhiều uẩn khúc ở bên trong mà nếu chẳng có ai đề cập thì e ngươi mãi mãi khó đoán biết tất cả. Nhưng thôi, đây là chuyện của bọn họ, lũ ngu xuẩn đã tự bỏ lỡ mất cơ hội sắp có một trợ thủ như ngươi. Và hãy trở lại câu chuyện của chúng ta. Ngươi nghĩ sao?

Gã hít vào một hơi thật dài :

- Tại hạ chấp nhận.

Sư thái mỉm cười :

- Vậy hãy theo ta ra ngoài, cùng đi đến chỗ kẻ từ bây giờ sẽ là nơi ngươi cư ngụ. Vì am Cô Liễu này thật sự không tiện cho ta và ngươi, một nữ một nam cùng ở chung.

* * * * *

Gã chợt dừng tay khi phát hiện vị sư thái bí ẩn theo thông lệ đang đưa thức ăn đến cho gã.

Và duy nhất lần này, sư thái bí ẩn chợt hỏi gã :

- Những công phu chiêu thức ngươi đang luyện dường như có xuất xứ từ một pho kiếm pháp?

Gã đang đưa tay nhận thức ăn liền khựng lại :

- Sư thái đang cố ý dò xét ư?

Sư thái cười cười :

- Ta hỏi chỉ do thuận miệng. Nhưng mà nói đúng hơn, giả như ngươi thật sự có hứng thú thì ta cũng thật sự có một pho kiếm pháp và sẽ sẵn sàng chỉ điểm. Chỉ là để ngươi đạt thêm một ít kiến văn cần thiết, có khi sẽ thuận lợi hơn trong việc ngươi muốn biến kiếm chiêu thành chưởng chiêu.

Gã đang thong thả ăn. Và ngay khi nuốt xong, gã bắt chợt hỏi :

- Sư thái cũng vì ân tình, định không dùng pho kiếm pháp ấy nữa và muốn nhờ tại hạ biến đổi qua chưởng chiêu hộ?

Sư thái vụt tái sắc :

- Nếu đây là do ngươi tự đoán thì tư chất quả thông tuệ của ngươi quả thật đang làm ta lo ngại đấy.

Gã phì cười :

- Đừng quá khản trương như thế. Vì, thứ nhất, tại hạ vẫn luôn tuân thủ mọi điều cấm kỵ như đã thỏa thuận, nghĩa là quyết không để tâm, cho dù quá khứ trước đây của sư thái đã như thế nào, Và thứ hai, đúng là do tại hạ tự đoán. Mà nào đâu có khó gì một khi suốt thời gian qua, phần thì sư thái luôn tìm mọi cơ hội khi có thể để lặng nhìn tại hạ luyện công, phần thì các công phu do sư thái chỉ điểm đều là những chiêu thức không hề có phần khởi cũng chẳng có điểm kết. Chỉ cần bao nhiêu đó đã quá đủ cho tại hạ có nhận định. Một là sư thái luôn luôn muốn che giấu tung tích đích thực và hai là sư thái cũng muốn qua tại hạ để tự nghĩ cách biến chiêu đổi thức. Hầu mai hậu khi dùng đến ắt chẳng ngại bị bất luận ai đó phát giác xuất xứ lai lịch của sư thái. Chẳng đúng ư?

Sư thái thờ dãi và thờ người :

- Ngươi ăn tiếp đi. Trong thời gian đó, à... quả thật ta đang cần ngẫm nghĩ lại mọi điều ngươi vừa nói.

Và rồi vị sư thái bí ẩn cũng phải lên tiếng vì cuối cùng gã vẫn dùng bữa xong :

- Ngươi đã đoán đúng tất cả. Đồng thời ta dù không muốn chút nào vẫn phải thán phục và thành tâm nhờ ngươi chỉ điểm ngược lại cho ta.

Gã lập tức đứng lên :

- Vậy đừng chần chừ nữa. Huống hồ tại hạ cũng mệt mỏi lắm rồi với những cách thức chỉ điểm hầu như loạn xạ của sư thái suốt gần một tuần trăng đã qua. Cứ luôn khiến tại hạ rất vất vả trong việc xâu kết lại, sau đó còn phải ngẫm nghĩ đến mụ mị đầu óc mới mong lĩnh hội và thấu triệt. Nhưng đừng lo nếu cho rằng sẽ bị tại hạ phát hiện lai lịch xuất xứ. Vì kỳ thật tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, có xuất xứ sư thừa cũng vô danh và nhất là hầu như chưa từng có chút kiến văn nào về lai lịch cũng như công phu bản lãnh của hầu hết mọi nhân vật trên giang hồ.

Sư thái bí ẩn cũng đứng lên :

- Ta hoàn toàn không phủ nhận điều ngươi vừa nói như quả quyết. Vì suốt thời gian qua, những khi nhìn ngươi luyện công đâu phải ta không ngấm ngấm dò xét ngươi? Trái lại, vì đã dò xét nên ta càng cảm thấy tiếc cho Bạch phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên, khi nghe ngươi bị nghi ngờ là có xuất xứ liên quan đến kẻ bí ẩn nào đó. Được lắm, kể từ hôm nay sẽ cùng nhau luyện công.

* * * * *

Một tiếng động khả nghi đã làm gã giật mình tỉnh giấc.

Nhưng thay vì có phản ứng, chỉ ít là ngồi bật dậy ngay thì gã vẫn nằm yên, vờ như hãy còn ngủ nhưng kỳ thực lại đang ngưng thần tiếp tục lắng nghe từng động tĩnh nữa, nếu có, trong màn đêm đen ắt đã quá canh ba.

Và khi cảm thấy đã đến lúc, gã dù đang trong tư thế nằm vẫn như mũi trường tiễn bị bắn bật từ dây cung thật căng, thần tốc lao đi không tiếng động, vượt hẳn ra bên ngoài gian thảo lư là nơi bấy lâu nay gã luôn lưu ngụ.

Nhưng gã dù cẩn trọng thế mấy thì vẫn có điều gì đấy vô tình đã xảy ra khiến đánh động đến kẻ khả nghi. Bằng chứng là qua khốe mắt gã quả thật xuất hiện một bóng nhân ảnh như đang cố tình lên thảo lui bằng thứ khinh thân pháp tuy cũng nhẹ nhàng khinh linh nhưng có phần cao minh hơn thân pháp gã đang thi triển.

Gã thăm nờ nụ cười lạt và bật tung người lao hút theo kẻ khả nghi :

- Đã dám đến thì đừng bỏ chạy. Vì có chạy cũng vô ích cho dù các hạ ngỡ có bản lĩnh khinh công cao minh hơn tại hạ.

Và chỉ một lúc sau quả nhiên gã đã đuổi kịp kẻ khả nghi :

- Các hạ chỉ còn một cơ hội nữa thôi, là mau dừng lại để cùng tại hạ hội diện. Nhược bằng bất tuân thì hậu quả không chỉ khó lường mà các hạ cũng không thể trách tại hạ sao chẳng chút dung tình. Hãy đứng lại thì hơn.

Kẻ khả nghi đã bị gã theo bên gót, ngay lập tức đảo người hoành thân, nhân đó chọt bật nhanh về phía gã, hất thành một tia chớp quang vừa đột ngột vừa quá ư lợi hại.

“Vù...”

Gã kinh hãi cũng vội đảo người, dù thể vẫn kịp đáp trả bằng một chiêu kinh cũng đột ngột và lợi hại tương tự :

- Các hạ thuận dùng kiếm? Và đây là ý đồ thật của các hạ, tìm đến là để đối phó với chính tại hạ? Vậy là chúng ta có oán cừu và các hạ cũng am hiểu quá rõ về tại hạ? Tốt lắm, tuy tại hạ không hề chờ đợi điều nào tương tự nhưng do các hạ tự gây ra thì chẳng thể oán trách ai. Đỡ!

“Ào...”

Rất lạ, kẻ khả nghi thủy chung vẫn chưa lên tiếng, ắt không muốn phí lời động khẩu hoặc chỉ muốn vũ khí nói thay lời. Có lẽ thế, vì một kiếm chiêu nữa cũng rất lợi hại đã ngay lập tức được kẻ khả nghi tung ra đối phó với chiêu chương của gã.

“Vù...”

Kiếm kinh và chương lực chạm nhau.

“Choang!”

Kiếm của kẻ khả nghi bị chấn động, tự rung thành tiếng ngân trong vắt.

“Coong!”

Gã bèn lướt tới, miệng thì cười :

- Hào kiếm pháp. Nhưng các hạ đã hết cơ hội rồi. Xem đây. Ha... Ha...

Hai tay gã vút nhanh vô tưởng, hươ loạn xạ thoát ngang thoát dọc ngay trước mặt kẻ khả nghi. Và dù toàn là những chiêu vô lực nhưng chỉ chớp mắt gã đã lướt áp đến nỗi mỗi lúc mỗi tiến sát và tiếp cận kẻ khả nghi.

Nhờ đó gã phát hiện kẻ khả nghi không chỉ vận y phục toàn đen mà cả phần đầu cũng được một túi vải đen trùm kín, tự biến thành một nhân vật thần bí với toàn màu đen.

Tuy vậy, do gã vẫn tiếp tục hươ loạn song thủ, thi triển toàn những chiêu vô lực nên có một lúc gã phát hiện từ đôi mắt duy nhất của kẻ khả nghi lộ ra đã bắt đầu toát lên các ánh mắt kinh ngạc đến sững sờ.

Mà cũng phải thôi một khi kẻ khả nghi dù hãy còn cầm kiếm trên tay nhưng vì gã đã tiếp sát quá cận lại đang vận dụng một đấu pháp quá dị kỳ nên kẻ khả nghi cơ hồ chẳng thể nào phát chiêu xuất kiếm hoàn thủ.

Chợt gã lạnh giọng quát :

- Buông kiếm!

Thì

“Choang!”

Kẻ khả nghi vì bị roi kiếm nên lập tức phát tác bằng cách bắt ngờ bật nhanh song thủ, quét một lúc hai chiêu kinh vào gã.

“Vù...”

Nào ngờ gã đột ngột nhảy lùi và bật thốt nhanh một câu nói hậm hực :

- Là sư thái? Sao thế? Đã bỏ đi không nói một lời và sau mười ngày vừa quay trở lại, bỗng dưng dùng cách này đối xử với tại hạ?

Kẻ khả nghi khựng lại như quá bất ngờ, và sau cùng đành tự lột bỏ túi vải trùm đầu, lộ diện thành vị sư thái bí ẩn đúng như gã vừa nói :

- Sao ngươi đoán biết chính là ta? Mà thôi, ngươi không phải đáp. Vì đối với ta thế là đủ. Ngươi quá thông tuệ khiến ta không có cách nào dò xét để nhận định cho thật hết về thân thủ bán lãnh của ngươi lúc này, sau gần hai tuần trăng vừa khổ luyện vừa tự lĩnh hội công phu.

Gã hoài nghi :

- Tại sao sư thái muốn có nhận định thật rõ về bản lãnh của tại hạ? Liệu liên quan gì đến thái độ của sư thái là mãi cho đến nay vẫn chưa thực hiện lời từng thỏa thuận?

Sư thái bí ẩn chợt khom người nhặt lại thanh kiếm đã bị gã đánh rơi.

- Điều gì ta đã hứa quyết không nuốt lời. Và rồi sẽ có lúc tự ta tỏ lộ cho ngươi biết điều cao minh lợi hại hơn bức Y Vô đồ là thế nào.

Gã cười lạt :

- Sư thái đừng mong mượn hành vi nhặt kiếm để lẫn tránh, không nhìn vào mắt tại hạ. Tốt nhất hãy nói cho thật rõ, đây sẽ là lúc nào?

Sư thái bí ẩn liền nhìn vào mắt gã :

- Ta đã tuân thủ thỏa thuận, nghĩa là phần ta kể như hoàn thành xong không ít trách nhiệm đối với ngươi. Bây giờ đến lượt ngươi. Chờ khi nào ngươi cũng tỏ rõ là tuân thủ thỏa thuận, lập tức đến lượt ta thực hiện hoàn tất. Nhưng ngươi cảm thấy như thế mới công bằng ư?

Gã thờ ra :

- Hiển nhiên tại hạ không có lời gì phản bác ngoài việc có cảm giác là sư thái đang phản nào nghi ngại đối với tại hạ.

Sư thái bí ẩn cười nhẹ :

- Đừng tự huyễn hoặc bằng những cảm giác của chính ngươi. Trái lại, càng cho thấy ngươi thành tựu ta càng mừng vì sắp có một trợ thủ thật hữu dụng là ngươi. Nào, nói đi, những thành tựu của ngươi phải chăng phần nào liên quan đến Y Vô đồ của Cuồng Võ Y Tiên, cho dù khi được Bạch phu nhân trao, ngươi chỉ có đủ thời gian nhìn lướt qua?

Gã cũng cười nhẹ :

- Là nhờ sư thái vừa ném qua những chiêu thức vô lực mới rồi của tại hạ?

Sư thái bí ẩn có phần miễn cưỡng khi gật đầu thừa nhận :

- Ngươi thì gọi là vô lực nhưng kỳ thực đó lại là một trong những đạo lý uyên thâm của võ học mà chỉ những cao thủ đệ nhất lưu của phái Võ Đang mới được truyền thụ và vị tất đủ tuệ chất lĩnh hội đạt như ngươi. Hóa ra Y Vô đồ của Cuồng Võ Y Tiên cũng có những cao minh nhất định.

Gã chợt hỏi :

- Mười ngày qua, sư thái đã đi những đâu?

Sư thái có ý giận :

- Ngươi cố ý nói lảng sang chuyện khác phải chăng vì ngại ta sẽ bảo ngươi nói hết ra mọi lĩnh hội từ Y Vô đồ? Nếu thật sự có tâm địa như thế thì ngươi là kẻ vừa hẹp hòi vừa quá đa nghi, đã nghĩ hoàn toàn sai về ta.

Gã có một thoáng chút ngẩn người và sau đó đành bối rối thú nhận :

- Xin lượng thứ nếu sư thái phát hiện tại hạ thật sự có ý này. Nhưng quả tình tại hạ chẳng thể nào làm khác, đành cam chịu tiếng hẹp hòi.

Sư thái cũng ngơ ngẩn :

- Ngươi muốn nói sẽ giữ kín cho bản thân những gì đã tự lĩnh hội? Vạn nhất ta thật sự khẩn cầu thì sao?

Gã gạt đi :

- Không được. Huống hồ tại hạ cũng đã vượt quá thỏa thuận và từng giúp sư thái lĩnh hội không ít. Chỉ riêng về bức Y Vô đồ thì quyết không thể nào.

Sư thái chợt dịu giọng :

- Nhưng ta có mối thù bất động đái thiên. Ta rất cần một bản lãnh thật cao minh.

Gã hất hất mặt :

- Tại hạ cũng có mối thù bất động đái thiên và tự tại hạ còn chưa biết bản thân liệu đã đủ bản lĩnh cần thiết chưa nữa là.

Sư thái lại nài nỉ :

- Ta đã biết ngươi có mối sư thù. Và vì sư phụ ngươi vốn dĩ chỉ là hạng vô danh, nghĩa là thù nhân của ngươi vị tất có bản lĩnh hữu hạng. Ý ta muốn nói, thân thù ngươi lúc này kể như thừa để báo thù. Thế nên sao không chỉ điểm cho ta và theo thỏa thuận sẽ cùng ta bắt đầu hành động, làm sáng tỏ những điều ta nghi vấn chính là giúp ta báo phục mối đại thù?

Gã bảo :

- Ai bảo tại hạ chỉ có mối mỗi sư thù? Hãy còn nhiều nữa và tuy chưa thể bày tỏ thì tại hạ vẫn xin tạm tỏ lộ. Thù nhân của tại hạ đều là những nhân vật có bản lĩnh chẳng thể xem thường.

Sư thái kinh ngạc :

- Bản lĩnh như thế nào?

Gã bối rối :

- Tại hạ không thể tiết lộ. Nhân tiện cũng xin nhắc sư thái như đang phạm vào cấm kỵ của tại hạ?

Sư thái vẫn khẳng khái :

- Đừng nghĩ ta có ý dò xét lai lịch ngươi. Trái lại, hãy cho ta một nhân vật, kể là một ví dụ cụ thể. Để ta minh bạch có thật thù nhân ngươi là hạng không thể xem thường chăng?

Gã chợt hỏi :

- Khắp võ lâm này, những nhân vật nào có bản lĩnh tuyệt đại cao minh?

Sư thái giật mình :

- Chương môn Thiếu Lâm phái, Nhất Trần lão tăng là thù nhân của ngươi? Hoặc giả là Huyền Nhiệm, Chương môn đạo trưởng Võ Đang phái?

Gã cau mày :

- Đây là hai nhân vật có bản lĩnh cao minh nhất? So với Chương môn của Ngũ đại phái còn lại thì thế nào?

Sư thái thờ dãi :

- Thất chương môn mỗi người một sở trường, về mức độ cao minh thì bất quá chỉ chênh lệch một tám một mười. Và thật không ngờ hai nhân vật có thân thù vượt trội hơn cả lại là thù nhân của ngươi.

Gã lắc đầu :

- Tại hạ chỉ hỏi cho biết. Vì chưa thể tiết lộ họ là thù nhân hay không?

Sư thái sinh nghi :

- Ý muốn nói thù nhân của ngươi có bản lĩnh tương tự như thế?

Gã phì cười :

- Đã nói, tại hạ thật sự chưa có đủ kiến văn để tường tận thân thù bản lĩnh của từng nhân vật hữu danh trên giang hồ. Bất quá chỉ mới một lần hội diện và cùng Lan Tuyết Thạch lĩnh giáo. Thế nên tại hạ đâu thể có những so sánh như ý sư thái muốn.

Sư thái bí ẩn liền cười theo :

- Ta rõ rồi. Được. Ta sẽ nói qua cho ngươi nghe một lượt về họ. Phần những nhân vật danh môn chánh phái thì ngoài Thất chương môn là đáng kể tất nhiên vẫn còn Nhất Hiệp - Song Hùng - Tam Anh và Tứ Nghĩa. Hãy nói về Tứ nghĩa trước, vì ngươi đã có dịp biết Lan Tuyết Thạch là thế nào. Họ gồm Mai - Lan - Cúc - Trúc, có liên quan đến xuất xứ võ học của họ. Thứ nhất Mai Bạch Lâm, đây chỉ là ngoại hiệu, vì tuyệt kỹ sở trường có một chữ Mai kèm theo. Thứ hai là Lan Tuyết Thạch, cũng là ngoại hiệu là nhân vật ngươi đã gặp. Thứ ba là Cúc Huỳnh Phong, bản lĩnh cao minh hơn Mai - Lan và suýt soát bằng nhân vật thứ tư là Trúc Thanh Vũ. Là...

Gã cắt lời :

- Họ, từng người, so với Nhật Nguyệt song hùng cũng từng người thì thế nào?

- Ngươi biết Song hùng? Mà thôi, vì nếu kể từng người thì vượt trội hơn hẳn chính là Tả Thiên Hành, nhân vật được gọi là Nhật trong đôi phu phụ Song hùng. Nhưng Nhật lại có phần kém nếu so với bất luận nhân vật nào trong Tam anh.

Gã nghi ngại :

- Vậy thì hợp lại, Tam anh hơn hẳn Song hùng hoặc Tứ nghĩa?

- Nhưng đây là ba nhân vật rất hiếm khi hợp lại. Bởi vì sao ngươi có biết chăng? Vì họ có phần đố kỵ nhau. Mà tính đố kỵ đa phần chỉ nữ nhân mới có. Tiếc thay Tam anh đều là nữ. Thế nên, dù đã cao minh, họ vẫn tiếp tục tự giấu ngấm ganh đua qua việc cố gắng đào luyện mỗi người một đệ tử sao cho vượt hơn bản thân họ và nếu vượt được hai nhân vật còn lại thì càng tốt. Đã vậy họ còn chọn nơi cư ngụ ở ba địa phương thật cách biệt nhau. Một ở thâm sơn, gọi là Sơn Anh Tiên Tử. Anh ở đây là tính anh. Một ở mạn thủy lưu, gọi là Thủy Anh Tiên Tử. Một còn lại thì ra tận ngoài biển khơi, gọi là Hải Anh Tiên Tử. Ngươi xem đây, nữ nhân đâu phải không có những bậc cân nhắc anh thư?

- Nhất Hiệp thì cao minh hơn hẳn?

Sư thái gật đầu :

- Vị tất có thể hơn một trong Tam anh. Vì rằng giữa họ chưa bao giờ diễn ra so tài. Và thêm nữa Nhất Hiệp là Nhất Hiệp, lão là nhân vật duy nhất không thích hơn thua nhau chỉ vì chữ danh. Bởi lão chủ trương duy trì đại nghĩa võ lâm là nhiệm vụ của lão. Và những nhân vật như Tam anh đâu thể làm điều gì trái với đạo nghĩa để sau đó phải cùng lão Nhất Hiệp đối đầu?

Gã có một thoáng trầm ngâm :

- Thật tiếc, tại hạ vẫn chưa thể so sánh bản lĩnh của cừu nhân với bất luận nhân vật nào trong số đó.

Sư thái bí ẩn vì quyết không bỏ cuộc nên đột ngột hỏi :

- Ngươi có tình cờ nghe biết đến Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân?

Gã giật mình :

- Sao?

Sư thái bảo :

- Ta hỏi chỉ vì nếu thù nhân của ngươi không phải là một trong những nhân vật chính phái thì chắc phải là một trong những kẻ bị liệt vào hàng ác ma.

Gã cau mày :

- Sư thái cũng có thù nhân là hạng ác ma?

Sư thái cười nhạt :

- Ta đâu thể dễ dàng tiết lộ cùng ngươi?

Gã cười :

- Nhưng chính sư thái đã đề cập đến Sầm Dịch Quân, Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch?

Sư thái bảo :

- Chỉ vì trong lần bỏ đi ra ngoài vừa rồi, ta tình cờ nghe được tin về lão họ Sầm?

Gã lại giật mình :

- Thế ư?

Sư thái động tâm :

- Ngươi rất quan tâm?

Gã cười cười :

- Những diễn biến gần đây liên quan đến tuyệt kỹ gì đó của Hòa Thần giáo luôn được mọi người đề cập đến Sầm Dịch Quân. Dĩ nhiên tại hạ chẳng thể không nghe.

Sư thái chột bảo :

- Ta có việc muốn nhờ ngươi. Hãy thay ta dò xét và giám sát mọi động tĩnh nếu có xảy ra xung quanh gã họ Sầm.

Gã kinh nghi :

- Quả nhiên sư thái có cừu thù cùng Sầm Dịch Quân?

Sư thái nhún vai :

- Hãy tuân thủ thỏa thuận, đừng hỏi nhiều. Vì ta sẽ không giải thích và không chùng ngươi càng tự đoán càng dễ ngộ nhận lầm lẫn, rất tai hại.

Gã thờ ra :

- Bao giờ thì tại hạ bắt đầu?

Sư thái chột cười :

- Lão họ Sầm là thù nhân của ngươi?

Gã phủ nhận :

- Xin đừng đoán bừa. Chỉ là tại hạ muốn mau chóng thực hiện theo thỏa thuận để lần sau sẽ đến lượt sư thái chỉ điểm công phu khác cao mình hơn.

Vị sư thái sa sầm nét mặt :

- Cũng là biện pháp để ngươi không còn nghe ta thỉnh cầu những chỉ điểm về bức Y Vô đồ, đúng chẳng?

Gã có phần nhượng bộ :

- Hãy để lần sau. Chỉ cần sư thái tiếp tục thực hiện theo thỏa thuận thì đổi lại tại hạ cũng giúp sư thái miễn nguy.

Vị sư thái đành thờ dài :

- Ngươi quá rộng lượng đấy. Được rồi, đành để lần sau vậy. Hãy theo ta. Ngươi sẽ có đủ hành trang do ta vừa chuẩn bị xong và tương tự, cũng sẽ có cách để dò tìm hầu tiếp cận lão họ Sầm. Ta hy vọng ngươi đủ bản lĩnh để hoàn thành. Hà!

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mới xuất sơn đã bị nghi ngờ - Giữa quần hùng bộc lộ khí phách

- Tặc tử mau đứng lại. Ngươi đừng mong chạy thoát bốn cô nương.

Trời đã sắp sụp tối đến nơi. Thế nên, cũng như bất luận ai khác, vì đang vội nên gã càng tiếp tục thi triển khinh công, mong vượt quãng đường còn lại để tìm thấy trấn thành nào đó mà bản thân gã tin rằng thế nào cũng có.

Và chính vì vậy, cho dù có nghe tiếng quát đuổi ở phía sau, nếu thoát tiên có làm gã nghi ngại và quan tâm, cũng muốn dừng lại hầu tìm hiểu xem đó là chuyện gì thì liền ngay lúc đó, vẫn do không muốn chậm trễ trình nên gã chỉ có thể biểu đạt phản ứng bằng một cái nhún vai đứng dưng để cứ thế tiếp tục hành trình.

Nhân vật tự xưng là bốn cô nương đang chạy ở phía sau có bản lĩnh khinh công kẻ cũng khá. Vì tiếng quát tháo lại vang lên, lần này đã có khoảng cách gần gã hơn :

- Bản lĩnh của ngươi thế này quả không hổ danh là phi tặc như gần đây dân gian cư ngụ ở khắp các trấn thành xung quanh đều gọi. Nhưng lần này gặp phải bốn cô nương kẻ như ngươi xấu số, đã đến lúc đền tội. Còn không mau đứng lại ư?

Không hề nghĩ đây là tiếng quát bảo dành cho bản thân, thế nên tuy vẫn tiếp tục thi triển khinh công nhưng gã tỏ ra am hiểu thái độ nhân tình bằng hành động tự chạy nép qua một bên, dụng ý là nhượng lối để nữ nhân ở phía sau nếu muốn thì cứ vượt qua, ắt sẽ không có gì trách cứ gã.

Nhưng nữ nhân ngay khi lao vượt qua chợt ngoác người vừa quay lại vừa quát bảo tận mặt gã :

- Ngươi còn chạy được nữa chăng? Đứng lại.

Gã không thể không dừng. Và vừa dần nén cơn giận vừa cau mày nhìn nữ nhân, một cô nương ắt hẳn có niên kỷ không hơn gã nhưng vì đang mang sắc mặt đờ đàng sát khí nên thoát nhìn cứ ngỡ già giận hơn :

- Hóa ra tất cả những lời này giờ tại hạ nghe đều được cô nương ưu ái dành cho? Liệu có ngộ nhận gì chăng, cô nương?

Nữ nhân cười lạnh :

- Chỉ vì chạy đuổi theo ngươi, bản cô nương không những bỏ công vượt cả quãng đường ngoài trăm dặm mà còn bỏ phí đến những nửa ngày. Vậy ngươi bảo có ngộ nhận chăng?

Gã giật mình :

- Đuổi theo cả trăm dặm? Cô nương thật nhẫn nại. Chỉ tiếc rằng nếu chiếu theo lộ trình này thì tại hạ đã khởi hành từ sáng sớm, chứng tỏ tự thâm tâm vì không có gì lo ngại nên cứ thông thả đi và mãi lúc này mới đi đến đây.

Nữ nhân bĩu môi :

- Ngươi chớ mong xảo biện vô ích. Vì thứ nhất ngươi đã tự dối lòng, cho rằng trong thâm tâm không có gì lo ngại. Thứ hai...

Gã xoa tay ngăn lại và cười thú vị :

- Đừng vội như thế. Trái lại, xin hãy cho tại hạ nghe cao ý, rằng cô nương dựa vào đâu để đề quyết tại hạ đang có điều lo ngại?

Nữ nhân không nao núng, ngược lại chột tở ra đắc ý :

- Ngươi đã lâm cảnh huống này, kể như vô phương thoát. Vậy thì bản cô nương còn ngại gì mà không cho ngươi tâm phục khẩu phục. Ngươi bảo bản thân chẳng có gì lo ngại? Vậy tại sao thoát nghe bản cô nương quát gọi, ngươi lập tức thì triển khinh công chạy vội đi?

Gã suýt phì cười nhưng cố nén chỉ gật gù hỏi tiếp :

- Quả nhiên là một cách suy luận hợp tình hợp lý. Vậy xin cho nghe luôn điều suy luận thứ hai như lúc này cô nương có ý định nói.

Nữ nhân ngao nghể đáp lời gã :

- Đây là do bản lãnh của ngươi tuy cao nhưng lần này kém may mắn khiến gặp bản cô nương cao minh hơn. Thế nên, cũng quãng đường đó, hiển nhiên ngươi vẫn cố tẩu thoát nhưng vì lực bất tòng tâm khiến ngươi mãi lúc này mới đến đây, trong khi bản cô nương chỉ phí có nửa ngày. Điều này gọi là “thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu”. Ngươi đã phục chưa?

Gã chậm chậm lắc đầu :

- Tại hạ chẳng thể không thừa nhận cô nương là một nhân vật vừa biết cách suy luận vừa có nhiều nhận định khá chính xác. Tuy nhiên vẫn có một điểm vì cô nương không chịu nghĩ đến thế nên chỉ cần tại hạ nói ra thì lập tức mọi luận cứ của cô nương kể như vô hiệu.

Nữ nhân động nộ :

- Người đừng vờ vịt và huyền thuyên nữa. Trái lại, hãy ngoan ngoãn cùng bản cô nương quay trở lại tận nơi ngươi đã hành ác đêm qua. Nếu như bất tuân thì chính nơi đây sẽ trở thành chôn táng thân của ngươi.

Gã cười cười :

- Sao bảo cô nương sẽ cho tại hạ tâm phục khẩu phục? Đừng quên, để trở thành một nhân vật hiệp nghĩa, điều đầu tiên là phải biết giữ lời. Còn như chỉ biết thị cường hiếp yếu thì không khéo sẽ khiến thiên hạ chê cười, miệng đời thị phi và gièm pha.

Nữ nhân rớt cuộc cũng nghe ra :

- Được lắm, ngươi ắt được toại nguyện. Vậy nói đi, đâu là điểm mà bản cô nương không nghĩ đến?

Gã nhún vai :

- Tại hạ đã nghĩ lại, thiết tưởng chẳng nói ra thì hơn. Bằng không sẽ chỉ khiến cô nương bất phục. Và khi đã bất phục cũng có thể lại khiến cô nương vì mất đi sự minh mẫn ắt sẽ dẫn đến những hành động không còn tự chủ được nữa. Dù vậy, hãy còn một điều này tại hạ rất muốn biết. Đó là cô nương liệu có thái độ như thế nào nếu tại hạ vẫn khẳng khái phủ nhận mọi lời luận tội cô nương vừa nêu?

Nữ nhân lạnh giọng :

- Đích thực bản cô nương vẫn đang chờ điều này. Và vì tự biết ngươi không dễ nhận tội nên bản cô nương hiện có mang theo bằng chứng.

Gã thất kinh :

- Có bằng chứng để buộc tội tại hạ? Là tội gì và đâu là bằng chứng?

Nữ nhân lấy từ trong người ra một bọc mềm mềm, tương tự vải :

- Có đến nửa năm là ít, hầu như khắp các trấn thành quanh một phạm vi đôi ba trăm dặm thì thoáng bị thất tung một cách đột ngột những nữ nhân có độ tuổi từ đôi tám đến xấp xỉ tam tuần. Và hung thủ sau mỗi lần hành ác đều tìm cách xóa dấu vết bằng việc vứt bỏ những bộ y phục dạ hành ở bất luận chỗ nào thuận tiện vừa kín đáo. Giống như một bộ bồn cô nương đang có trên tay.

Gã nhẹ thở ra :

- Vậy thì can gì đến tại hạ?

Nữ nhân bọc lộ tâm trạng căm phẫn bằng cách ném gói vải mềm về phía gã :

- Ngươi hãy tự nhìn lại. Và đừng chối đẩy không phải của ngươi.

Gã trở lại về thất kinh khi đã được tận mắt nhìn thoáng qua bộ y phục ấy, chính là gói vải mềm vừa do nữ nhân ném cho gã :

- Không sai. Nhưng đây là một trong những bộ y phục được tại hạ cố ý bỏ lại do không cần dùng đến, nhất là sau khi đã tự sắm cho bản thân những y khác hợp sở thích hơn. Như y phục tại hạ đang mặc đây.

Nữ nhân lại có cơ hội đắc ý, ngạo nghễ nói với gã :

- Thì cũng là cách để ngươi xóa dấu vết như lời nói lúc nãy bồn cô nương đã bảo. Há lẽ ngươi nghĩ chỉ cần khoác bộ y phục sang trọng ấy, tự hóa thành công tử thiếu gia thì dễ dàng chối bỏ thân phận đích thực của ngươi là một phi tặc ư? Ất lúc này ngươi đã tâm phục khẩu phục? Vậy hãy ngoan ngoãn thức thủ. Hoặc nếu muốn thử động thủ thì tùy. Vì bồn cô nương đang thấy ngươi từ từ bỏ tay nải máng trên kiếm xuống? Cứ động thủ và bồn cô nương một lần nữa sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục trước bản lãnh lợi hại của bồn cô nương.

Gã có một tay nải thật và thùy chung gã vẫn máng tay nải vào thân kiếm, chỉ để dễ mang thanh kiếm ngang vai. Tương tự, hành vi gã đang từ từ bỏ tay nải ra khỏi thanh kiếm cũng là sự thật. Nhưng thay vì dễ dễ lấy thanh kiếm làm khí giới động thủ như nữ nhân thoát nhìn đã lầm nghĩ thì gã lại dùng mũi kiếm hất nhẹ toàn bộ tay nải cho lăn đến gần chân nữ nhân.

Nữ nhân nghi hoặc bước lùi tránh :

- Ngươi có độc vật hoặc điều gì ám muội trong tay nải?

Gã chống kiếm xuống đất, đặt cả hai tay lên đốc kiếm và nhìn nữ nhân :

- Đừng nghi ngại. Trái lại hãy tự nhìn toàn bộ vật dụng có trong đó. Tất cả gồm ba bộ y phục giống như bộ tại hạ đang mặc, cũng sang trọng như nếu đó là cách nhìn nhận và gọi của cô nương. Nhưng đều khác màu sắc một xanh, một trắng, một vàng và là vàng sẫm chứ không phải màu vàng nhạt như bộ đang khoác trên người tại hạ. Nhìn đi.

Nữ nhân chột cười lạt :

- Ý muốn giải thích, nếu thật sự là phi tặc thì lẽ ra trong tay nải của ngươi chỉ ít cũng phải có một bộ dạ hành khác? Và vì không có nên ngươi chẳng thể là phi tặc? Ngươi khá gian xảo đấy. Chỉ tiếc không lừa được bất luận ai, kể cả trẻ lên ba. Ngươi có biết vì sao bồn cô nương quá quyết như thế chẳng?

Vì nữ nhân quyết định không mở tay nải ra nên gã ung dung tiến lại gần và nhặt lại :

- Vì cô nương nghĩ, nếu cần, tại hạ vẫn sẽ tìm thấy y phục dạ hành tại bất kỳ trấn thành nào?

Nữ nhân cảnh giác nhìn theo từng động thái cử chỉ của gã :

- Ngươi đừng mong tìm cơ hội đào tẩu. Dù rằng bồn cô nương vừa nhận ra trong lời của ngươi là có hàm ý gì?

Gã đã máng trở lại tay nải vào thân kiếm và đang từ từ vác ngang kiếm lên vai :

- Cô nương tuy khá thông tuệ nhưng nếu chỉ dựa vào bấy nhiêu đó thôi thì chưa đủ. Và cũng là để đáp lại ân tri ngộ, tại hạ đành giải thích cho cô nương nghe một lần thế này. Tội qua, lúc đã quá canh ba, tại hạ có việc khẩn, không thể không đi ngay. Và dĩ nhiên có một túi hành trang cùng ngân lượng do một trưởng bối tự sắp đặt sẵn trao cho. Nhưng đến sáng ngày, tại hạ cảm thấy không hài lòng với mọi hành trang đã được trưởng bối sắp đặt. Ai cũng có sở thích riêng. Thế là tại hạ đành tự sắm những y phục khác. Và vì đã không thích nên tại hạ mang theo làm gì những y phục chẳng phù hợp? Sau đó, tại hạ ung dung dong duỗi đến đây, thật bình thản và tuyệt đối chẳng có gì nghi ngại. Riêng việc tại hạ đột ngột dụng thuật phi hành thì như cô nương thấy đấy, trời thì tối, bản thân tại hạ thì rất cần một chỗ nghỉ đêm, chỉ ít phải là một khách điểm. Và khách điểm thì chỉ có ở những trấn thành, quyết không thể ở chỗ heo hút như thế này. Hiển nhiên chỉ vì vội, tại hạ đành thi triển bản lãnh tự thân để đi cho mau. Cô nương rõ rồi chứ? Hoặc giả vẫn chưa rõ, ắt tại hạ đành mạo muội và thất lễ nêu ra một điểm đã từng nói là cô nương chưa nghĩ đến.

Nữ nhân bán tín bán nghi :

- Nếu không là câu chuyện có thật thì phải thú nhận ngươi bịa chuyện rất tài. Nhưng đâu là điểm bốn cô nương đã không nghĩ đến?

Gã tùm tùm cười :

- Là bản lĩnh tại hạ không như cô nương nghĩ. Hay nói đúng hơn, nếu muốn, tại hạ có thể bỏ đi lúc nào tùy thích. Và cô nương không bao giờ đuổi kịp.

Nữ nhân cố giấu tâm trạng giật mình vì kinh ngạc :

- Ý ám chỉ ngươi vì vô can nên suốt ngày hôm nay vẫn bình thản thực hiện hành trình? Và chỉ do một tình cờ ngẫu nhiên nên hành trình của ngươi lại có cùng phương hướng đào tẩu của hung thủ đêm qua đã hành ác ngay tại địa phương ngươi vừa sấm y phục sáng nay?

Bất chợt, gã từ từ thu nụ cười về :

- Cô nương bảo hung thủ đã bỏ đi theo đúng lộ trình này? Làm sao dám quả quyết? Phải chăng đã có người nhìn thấy?

Nữ nhân chợt kêu khẽ :

- Thôi chết, bốn cô nương vội đuổi theo hướng này chỉ vì nghe lời một vài cư dân địa phương chỉ, ắt là do bọn họ đều nhìn thấy ngươi. Vì thật ra, đã suốt nửa năm qua, làm gì có bất luận ai tình cờ phát hiện tung tích của hung thủ. Chỉ lần này là duy nhất và nguyên nhân là do tất cả đều ngộ nhận về ngươi.

Gã chợt thở nhẹ ra :

- Nếu chưa lần nào phát hiện tung tích hung thủ thì e lần này cũng vậy. Vì để gì hung thủ lại để cho những thường nhân, chỉ là dân địa phương phát hiện tung tích, giống như trường hợp của tại hạ sáng nay. Dù vậy, cô nương quả có lòng nghĩa hiệp, vừa thoát nghe đã bỏ công đuổi theo ngay. Và nếu lần này thất bại, xin đừng nản và không còn nữa những hành vi tương tự. Trái lại, tại hạ xin thành tâm cầu chúc cô nương lần sau may mắn hơn.

Nữ nhân thở dài :

- Nhưng cũng vì chuyện này, a... a..., tiểu nữ do nóng nảy nên cứ vội đi, kể như tự tách khai sự phụ và nhiều sư huynh đệ đồng môn. Ất lúc này tất cả hãy còn chờ tiểu nữ ở đây. Thời khắc này là quá muộn để tiểu nữ kịp quay trở lại cùng mọi người hội ngộ.

Gã bỗng chớp nhẹ mắt :

- Không đâu. Vì theo lẽ thường tình mà suy, đồng môn sư huynh đệ của cô nương thế nào cũng vì quan tâm hoặc được lệnh sư ra lệnh, sai phái ai đó chạy đuổi theo. Mong cô nương chớ quá lo. Trái lại hãy nhẫn nại ắt toại nguyện.

Bầu trời cơ hồ sụp tối. Và lập tức một chỗ thật khuất liền vang lên một giọng nói :

- Không sai. Nhưng vì ta đã đến, ngươi đừng mong lừa được ta như vừa dùng tài miệng lưỡi phỉnh phờ và lừa gạt tam sư muội của ta.

Vừa nghe thanh âm này, nữ nhân đã mừng rỡ kêu lên :

- Tuấn ca?! Sao Tuấn ca tới đã lâu nhưng không đến cùng muội? Làm muội vừa một phen lo lắng, chỉ sợ bị sư phụ trách phạt.

Nhìn một nam nhân dong dỏng cao vừa xuất hiện, gã mỉm cười và nói với nữ nhân :

- Tại hạ đã đoán đúng. Thật mừng vì cô nương đã có thể hết lo. Cáo biệt.

Nam nhân nọ vụt quát :

- Ngươi chính là phi tặc. Ai cho ngươi đi?

Nữ nhân nghi hoặc nhìn nam nhân :

- Tuấn ca đã xuất phát sau muội, phải chăng còn có bằng chứng nào khác để quyết gã chính là phi tặc chúng ta đang tìm?

Tuấn ca cười lạt :

- Kim muội tuy gần đây luôn được nhiều lời tán dương là thông tuệ nhưng do kinh lịch còn kém nên khá ngây thơ, đã bị gã qua mặt mà không nhận ra.

Nữ nhân Kim muội liền cau mày, vừa liếc mắt ngó chừng gã khả nghi, vừa hạ thấp giọng hỏi nam nhân Tuấn ca :

- Nghĩa là Tuấn ca chẳng có thêm bằng chứng nào khác? Vậy đâu là sự ngây thơ của muội?

Gã cũng phát hiện bị nữ nhân liếc nhìn nên ung dung lưu lại, thay vì vội bỏ đi như lời vừa cáo từ. Và gã nhẹ nhàng lên tiếng với nữ nhân :

- Lời của lệnh huynh trách cũng đúng. Vì cô nương đã quá ngây thơ, cứ cả tin vào lời giải thích của tại hạ và không hề làm sáng tỏ để minh bạch tại hạ thật sự có bản lĩnh cao minh như đã nói hay không. Vậy sau lần này cô nương hãy nhớ lưu tâm, đừng vội tin vào lời của bất luận ai nữa ngoại trừ một người.

Tuấn ca chợt bật cười hô hô :

- Muốn ám chỉ người đó chính là ngươi? Liệu một phi tặc như ngươi thì còn có điều gì đáng để tin chăng? Ha... Ha...

Gã cười cười và chậm chậm thốt lời :

- Không sai, người đó chính là tại hạ. Và nhân đây tại hạ xin mạo muội được tuyên cáo một điều, hãy xem là điều cam ky đối với tại hạ. Rằng lời của tại hạ luôn luôn là bất khả ngộ. Bất luận ai hề nghe đều phải tin và không được phép nghi ngờ. Cũng xin lập lại, tại hạ không là phi tặc. Tương tự, bản lĩnh của tại hạ cao minh hơn nhị vị nghĩ, đây cũng là sự thật không thể không tin. Nói như vậy đã minh bạch chưa?

Nam nhân lập tức gầm quát :

- Chưa. Trừ phi Giang Tuấn ta tự chứng thực điều đó. Huống hồ ngươi có tư cách hoặc bản lĩnh gì dám đặt ra điều cam ky. Đờ!

Và Giang Tuấn lao đến tung chưởng tấn công gã, một hành động đang khiến nữ nhân nọ dù nhăn mặt vẫn không thể ngăn cản.

Trái lại, dù bản thân đột ngột là đối tượng bị tấn công, gã vẫn ung dung cất cao giọng bảo :

- Chậm đã nào. Đầu cần quá nóng vội một khi tại hạ vẫn chưa rõ lắm ý của Giang Tuấn các hạ. Trái lại, xin hãy cho biết phải như thế nào để các hạ chứng thực và minh bạch về tư cách lẫn bản lĩnh của tại hạ?

Giang Tuấn tức thì dừng lại :

- Ngươi quá trầm tĩnh. Là thật sự như thế hay chỉ là thủ đoạn của ngươi? Nhưng vì ngươi đã hỏi, được lắm, hãy tận dụng mọi sở học để cùng ta phân tài cao hạ. Trừ phi ngươi đích thực là phi tặc thì mới không dám nhận lời.

Gã lắc đầu ngay :

- Không được. Quyền cước vốn vô tình, kể cả đao kiếm cũng không có mắt. Huống hồ giữa tại hạ và các hạ lại vô cừ vô oán. Ai dám bảo trong lúc so tài sẽ không xảy ra điều đáng tiếc? Vậy cục diện lại trở nên oán cừ. Tại hạ không nhận lời. Bất quá chỉ có thể như thế này.

Nhưng Giang Tuấn quyết không để gã nói hết :

- Ta đã bảo, hề không nhận lời thì ngươi là phi tặc. Và đối với ngươi chỉ còn mỗi một biện pháp này mà thôi. Hãy mau động thủ hoặc lập tức tự thức thủ chịu tội. Đờ!

“Ào...”

Và lần này nữ nhân buộc lòng phải lên tiếng can ngăn Giang Tuấn lại :

- Sao Tuấn ca không để gã nói hết? Thử xem gã có thủ đoạn gì. Và cho dù thế, đã có Tuấn ca cùng Liễu Hoàng Kim muội ở đây, lẽ nào vẫn ngại thủ đoạn của gã?

Nhưng Giang Tuấn nào chịu dừng :

- Không được. Và Kim muội hề cản ngăn ta thì càng chứng tỏ đã quá dễ dãi về ngoài của gã lung lạc. Tri nhân tri diện bất tri tâm, phi tặc ngươi nên nếm mùi lợi hại của ta thì hơn.

Chưởng lực của Giang Tuấn đã ập đến gần, gã vừa chép miệng vừa lạng người thoát qua một bên và chỉ một sát na nữa là bị trúng kích :

- Tại hạ đã quả quyết không là phi tặc. Các hạ sao vẫn cứ dồn ép, bức người quá đáng? Hãy mau dừng tay.

Giang Tuấn vẫn tiếp tục lao áp đến :

- Ngươi thật may mắn, đã thoát quá kịp lúc. Nhưng lần này thì không dễ đâu. Đờ!

Giang Tuấn ngay lập tức tung cùng một lúc hàng loạt nhiều quyền phong, cơ hồ tấn công gã ở cả ba hướng tiền và tả hữu đồng loạt.

“Ào... ào...”

Liễu Hoàng Kim thoát nhìn liền biến sắc và bật kêu :

- Mọi hư thực vẫn chưa minh bạch, Tuấn ca vội gì dùng tuyệt kỹ thần quyền của bốn phái Không Động?

Gã cũng biến sắc, đến nỗi thanh kiếm đang nửa gánh nửa vác trên vai cũng được gã bắt ngờ kéo hạ xuống. Nhưng liền khi đó, thay vì gã dùng vũ khí thì triển kiếm chiêu để đối phó với Giang Tuấn thì nghĩ sao không biết, gã lại hất nhẹ vai, làm cho thanh kiếm vẫn hững hờ nằm ngang bằng trên vai gã như cũ. Và để đối phó với thần quyền của Giang Tuấn, gã chợt tự đảo người, nửa như kẻ say, nửa như người vì không đủ bản lĩnh đối phó nên cam chịu bị những loạt quyền phong làm cho chao đảo.

Dù vậy, khi đảo người và hơi ngã nghiêng vào gần Giang Tuấn, thanh kiếm trên vai gã chợt được chính tay gã đẩy mạnh ra phía sau lưng. Và có thể cho là ngẫu nhiên cũng được, vì phần đốc kiếm gã đang cầm trên tay ở phía trước của gã, nên phần mũi kiếm nhọn sắc được gã hướng về phía sau, thật tình còn được chọc đúng vào huyệt Hâu Lộ của Giang Tuấn. Nhưng dừng ngay ở đó, miệng thì cất giọng trầm trầm bảo :

- Hãy luôn tin lời của tại hạ. Vì nếu thật sự là phi tặc, kiếm của tại hạ quyết chẳng chịu dừng ở đây. Mà này, tay nải đang đang đưa trên kiếm, ở trước mặt các hạ, chính là những y phục mới do tại hạ vừa sắm. Dừng vì hăm hực mà có những động thái không cần thiết, kéo tay nải rơi làm hỏng những y phục của tại hạ.

Liễu Hoàng Kim chợt kêu :

- Xin hạ thủ lưu tình. Công tử quả có thân thủ cao minh, xin được thỉnh giáo tính danh cùng sư thừa.

Giang Tuấn thấy đã có cơ hội, nhất là đang đứng ở ngay sau lưng gã, ngay lập tức bật thoát về phía sau thật nhanh, nhờ đó dễ dàng thoát mũi kiếm oan nghiệt vừa uy hiếp sinh mạng ở ngay từ huyệt Hâu Lộ :

- Kim muội không được vội hồ đồ. Há chẳng thấy tất cả đều do gã gặp may ư? Lại còn gọi gã là công tử? Phi tặc, ta không tin ngươi mãi gặp may. Nếu có bản lĩnh hãy quay lại cùng ta động thủ.

Gã không màng quay lại, chỉ nhìn Liễu Hoàng Kim và bảo :

- Tại hạ e khó thể tiếp tục lưu tình một khi lệnh huynh luôn liên tiếp phạm vào cấm kỵ là không chịu tin lời tại hạ.

Liễu Hoàng Kim tự hít vào một hơi thật dài và thật sâu :

- Chuyện này nếu đích thực là ngộ nhận thì đều do tiểu nữ gây ra. Xin hãy để tiểu nữ kết thúc. Dám hỏi, lúc này công tử muốn bảo hãy còn một cách? Xin được nghe cao kiến.

Giang Tuấn chợt từ phía sau lao ập vào gã công tử :

- Ngươi khinh mạn ta đến thế sao? Vậy đừng trách ta đành đắc tội. Đờ!

“Ào...”

Gã lại lao đảo tự ngã người qua lại.

Liễu Hoàng Kim hốt hoảng kêu :

- Không được đâu, Tuấn ca? Sao không để muội tác chủ, tự kết thúc chuyện này? Ồi xin hãy dừng lại cho.

Liễu Hoàng Kim kêu lên vì thấy gã công tử cứ lao đảo ngã qua ngã lại rất gần Giang Tuấn. Nào ngờ lần này gã không có bất kỳ ý định nào xuất thủ, cũng có thể do gã chưa được những may mắn như lần uy hiếp Giang Tuấn vừa rồi. Vì gã chỉ đảo người qua lại thể thôi nhưng kỳ thực điều cao minh của gã là cứ điềm nhiên cùng Liễu Hoàng Kim đối đáp. Gã bảo :

- Nếu cô nương thật sự muốn kết thúc hầu minh bạch mọi hư thực thì đây là chủ ý của tại hạ lúc này chưa có cơ hội nói.

Liễu Hoàng Kim gật đầu :

- Tiểu nữ rất thật tâm khi muốn kết thúc. Xin hãy nói.

Gã bật cười :

- Đó là ngay lúc này tại hạ sẽ thoát đi. Nhị vị hãy cố đuổi theo, lấy trấn thành phía trước, như ở hướng Đông nam thì phải, là đích đến. Nếu nhị vị đuổi kịp, hoặc trước lúc canh ba điểm lại có may mắn phát hiện chỗ tại hạ tạm ngụ, nhị vị sẽ thắng và kẻ như tại hạ là phi tặc. Bằng như không thể, ha... ha..., xin đừng gọi tại hạ là phi tặc nữa. Tương tự phải luôn tin vào lời tại hạ. Cứ như thế nha. Và hãy bắt đầu nào. Rất mong còn gặp lại. Ha... ha...

Và lập tức gã thi triển khinh công lao đi.

“Vút!”

Giang Tuấn rất giận vì vẫn chưa làm gì được gã :

- Ngươi đừng vội chạy. Mau đờ!

Và Giang Tuấn cố quật vói theo gã một kinh chi tiếc là đã quá chậm.

“Ào...”

Liễu Hoàng Kim thì giẫm chân, vừa gọi Giang Tuấn vừa lo bám theo gã :

- Đuổi theo mau, Tuấn ca. Kìa, gã đã chạy càng lúc càng khuất, Tuấn ca cam bại thật sao? Vậy thì tùy Tuấn ca. Muội thì quyết đuổi theo gã.

“Vút!”

Giang Tuấn luôn rất quan tâm tiểu sư muội, thế nên cuối cùng cũng bật lao theo.

“Vút!”

* * * * *

Gã đang rất tươi tỉnh, vừa ung dung ngắm nhìn cảnh huyên náo xuất phát từ đám ngư phủ ở bên dưới đang hớn hờ chèo thuyền vào bờ hầu sớm đổi bán được từng mẻ cá hãy còn tươi rói đã do chính họ thức thâu đêm buông lưới, gã vừa ngồi chờ rồi thế nào cũng đến lượt được tiểu nhị đưa bữa ăn điểm tâm đến tận chỗ.

Và gã nghe tiếng chân người hối hả gõ rộn lên theo từng bậc thang gỗ. Thế nhưng, thay vì là bữa điểm tâm được một tiểu nhị nào đó đưa đến, gã chỉ nghe một chuỗi thanh âm rõ ràng là dành cho gã :

- Cuối cùng cũng gặp. Tuy thừa nhận ta thua, nhưng đêm qua, ngay tại trấn thành này, hung thủ lại xuất hiện hành ác. Vậy thì tốt nhất ngươi nên lập tức đi theo ta. Hoặc giả muốn ở ngay từ lâu sang trọng này ta ra tay và gọi ngươi là phi tặc.

Gã lập tức đứng lên và quay lại nhìn Giang Tuấn dù đang mang sắc mặt bơ phờ, hai mắt đỏ ngầu vì mệt mỏi thức thâu đêm nhưng vẫn cứ hằm hằm giận dữ :

- Đi thì đi. Không phải vì tại hạ sợ, mà do đã nhìn thấy các hạ, có ăn cao lương mỹ vị cũng không nuốt nổi. Đúng là mất hết nhã hứng.

Gã vẫn vác thanh kiếm trên vai, máng theo kiếm là tay nải và lúc này đã đổi qua bộ y phục tuyền trắng.

Đang bước xuống theo chân Giang Tuấn thì có một tiểu nhị bung một mâm cơm đầy ắp thức ăn bước lên thang.

Nhìn thấy gã, tên tiểu nhị vội kêu :

- Sao công tử gia vội bỏ đi? Sáng nay vì được nhiều khách quan chiếu cố khiến việc phục dịch khó chu toàn. Mong được công tử gia lượng thứ.

Giang Tuấn hừ nhẹ và nạt tiểu nhị :

- Sao ngươi mãi sẵn đón gã. Ta cũng từ dưới bước lên, bây giờ lại đi xuống, bọn vô dụng các ngươi để mất mũi ở đâu, sao chẳng lời nào đến hỏi ta? Hừ?

Tiểu nhị bị nạt liền lấm la lấm lét, khe khẽ hỏi gã công tử :

- Vị khách quan này là bằng hữu của công tử gia?

Giang Tuấn vỗ ngay một chưởng vào tay vịn cầu thang gỗ :

- Hồ đồ. Ai bằng hữu với một gã phi tặc?

“Chát!”

Tay vịn lập tức bị chấn vỡ một nhịp, có lẽ là nguyên nhân khiến gã công tử gia biến sắc mặt.

Nhưng thay vì phát tác, gã chợt đặt nhẹ một nén bạc lên mâm thức ăn tiểu nhị đang bung :

- Hãy thay ta bồi hoàn mọi tổn thất cho chủ nhân. Phần còn thừa, tiểu nhị ca cứ giữ lấy. Ta sẽ quay lại.

Dứt lời, tự gã xăm xăm bước đi qua luôn Giang Tuấn, vượt luôn sảnh lâu bên dưới và đi một mạch ra ngoài.

Giang Tuấn liền lên tiếng khi thấy gã chợt dừng lại :

- Hãy tìm một chỗ vắng. Và tuy là đã biết chỗ đó là chỗ nào nhưng ta không yên tâm để ngươi đi theo sau. Cứ tiến thẳng. Vượt quá ngõ đằng trước thì có lối rẽ bên tả. Chỉ theo đó độ một dặm là đến.

Gã không đáp một lời, cứ thế vác kiếm trên vai đi một mạch.

Đứng chờ gã là Liễu Hoàng Kim. Sắc mặt Liễu Hoàng Kim tuy cũng có phần mệt mỏi nhưng không đến nỗi quá rõ như Giang Tuấn. Thế nên lúc lên tiếng, giọng của Liễu Hoàng Kim vẫn còn nguyên những nhã nhặn cần thiết :

- Công tử..., các hạ đêm qua ắt được ngủ ngon? Nếu vậy, liệu các hạ có biết...

Gã lạnh lùng hắng giọng để ngắt lời Liễu Hoàng Kim, đoạn từ từ quay lại lờ mắt nhìn Giang Tuấn :

- Thảo nào Giang Tuấn nguoi lại không tỏ ra to gan, dám ở chỗ đông người gọi ta là phi tặc. Phải chăng chỉ vì ở quanh đây đang có nhiều bằng hữu của nguoi? Nếu vậy, đến thì ta đã đến, nguoi thử lặp lại một lần nữa xem nào.

Liễu Hoàng Kim thất kinh :

- Nói sao? Tuấn ca gọi gã là... là...? Sao vậy, Tuấn ca? Cứ nhìn vẻ tươi tỉnh của gã thì rõ. Gã làm sao có một đêm ngon giấc một khi khắp trần thành này, cũng đêm qua luôn có nhiều cao thủ ẩn hiện mọi nơi chỉ để truy tìm hung thủ? Ôi... Tuấn ca thật là... thật là...

Từ trong ngôi hoang miếu cách cục diện không xa chợt có một tràng cười vang xa :

- Liễu cô nương nữ nào có lời hàm ý, bảo ý trung nhân là người hồ đồ? Vì trái lại, theo nhận định của Từ Nam mỗ, nhất là qua hành tung của gã suốt đêm qua, hà tất không kịp quay về sào huyệt đánh một giấc, lại còn đặc ý vì đã khiến chúng ta phải một đêm khốn đốn vất vả. Giang Tuấn lão đệ đừng ngại lặp lại vì lo không thể đối phó gã. Ha... Ha...

Trong ngôi hoang miếu không chỉ có mỗ Từ Nam đang bước ra, vì còn nhiều nhân vật cao thủ nữa cũng lần lượt lộ diện.

Gã công tử thủy chung vẫn không một lần rời mắt khỏi Giang Tuấn. Và gã chợt cất cao giọng :

- Chư vị ngỡ hễ xuất hiện nhiều thì tại hạ sợ. Trái lại, vì chỉ ngại duy nhất một điều, chính là đạo nghĩa võ lâm, thế nên tại hạ xin hỏi tất cả chư vị một câu. Kẻ dám vu khống, sỉ nhục một người ở chỗ đông người thì đáng bị xử trí như thế nào?

Liễu Hoàng Kim vội bước nhanh tới, đi như lướt :

- Mong các hạ chớ vội thịnh nộ. Trái lại, tiểu nữ cũng có một điều không thể không hỏi các hạ. Đó là...

Gã ngắt lời :

- Vì đây là lần đầu tiên bốn tẩu giang hồ nên đêm qua tại hạ đã có một nhầm lẫn, lạc chân vào kỹ viện mà cứ ngỡ là khách điểm. Tại hạ gây huyên náo ở đây một ít, cô nương nếu không thấy gì bất tiện thì cứ đến đây hỏi ắt tự minh bạch. Ý tại hạ là trọn đêm qua đành phải dùng vũ lực, uy hiếp mụ chủ nhân được các ả gọi là Dung ma ma mới mong được ngủ yên giấc trong chính gian phòng xa hoa của mụ. Cô nương toại nguyện chưa? Hoặc vẫn còn ý phạm vào cấm kỵ, là quyết không tin lời tại hạ?

Do gã không quay nhìn nên không biết Liễu Hoàng Kim đang đỏ mặt. Nhưng dù thế Liễu Hoàng Kim vẫn thờ dãi :

- Tiểu nữ tuy tạm tin nhưng nếu ngay lúc này các hạ có hành vi gây bất lợi cho tề sư huynh thì chỉ e chưa đủ phục chúng.

Giang Tuấn biến sắc :

- Sao Kim muội lại để gã lung lạc?

Gã công tử chợt bước lùi lại, vẻ nhân nhượng thấy rõ :

- Ta cho Giang Tuấn nguoi một cơ hội. Hãy đến Xuân Hoa viện tự dò xét. Ta cam nguyện lưu lại đây chờ nguoi, nhưng chỉ với thời hạn là ba khắc. Vì sau đó ta có việc phải đi, đâu thể phí thời gian vì những tranh luận không đâu, những lời qua tiếng lại thật vô bổ.

Từ Nam lại lên tiếng :

- Nguoi đâu phải nhân vật có toàn quyền đứng ra tác chủ?

Gã quay lại nhìn Từ Nam :

- Các hạ tự xưng là Từ Nam? Vậy ý các hạ thế nào khi bảo tại hạ chẳng có quyền tác chủ chính một việc có liên quan đến bản thân tại hạ?

Từ Nam cười khinh khinh :

- Hãy cùng Giang lão đệ của ta đi đến Xuân Hoa viện. Chỉ như thế mới đúng với lời của nguoi vừa nói, vì đây là việc có liên quan đến nguoi.

Gã bật cười :

- Lời của tại hạ là bất khả ngộ, vì thế bất khả bất tin. Ai không tin, cứ đi hỏi, sao lại bảo phải có tại hạ cùng đi. Đây là chưa nói tại hạ còn có lời này chi

muốn ngộ riêng cùng Từ Nam các hạ. Đây là nếu có bản lãnh thì cứ thử gọi tại hạ một tiếng phi tặc thay vì dùng thủ đoạn, xui kẻ khác gọi, để các hạ ở ngoài ung dung tọa hưởng kỳ thành. Nào, gọi đi. Hoặc giả không dám? Ha... Ha...

Từ Nam tái mặt, lập tức gọi :

- Cuồng đồ to gan. Nếu muốn thì nghe đây, ngươi là phi tặc.

Vừa gọi xong, Từ Nam cũng ngay tức khắc thủ sẵn.

Nào ngờ, gã công tử lại cười :

- Đừng khần trương. Ta chỉ ra tay khi nào Từ Nam ngươi chuẩn bị xong. Được chứ? Và bây giờ thì bắt đầu đây. Ha... Ha...

Gã bước đến gần Từ Nam hơn, thanh kiếm vẫn mang vác trên vai, chỉ dùng một tay còn lại nhẹ nhàng hươu ngang phất dọc trước mặt Từ Nam.

Từ Nam cau mày chau mặt :

- Công phu gì thế này? Mà thôi, ngươi đã tự chuốc họa thì phải gánh hậu quả. Đờ!

Từ Nam hást kinh.

“Ào...”

Bỗng từ xa vang đến một chuỗi tiếng hô hoán thất thanh :

- Từ Nam ngươi lùi mau. Vì đây là, ôi..., muộn rồi!

Đây là lúc cánh tay đang hươu nhẹ như vô lực của gã chợt bất thành linh chắn thành một kinh vỡ ngay vào Từ Nam :

- Dám gọi ta là phi tặc này!

“Bùng!”

Từ Nam bị chắn dõit thật mạnh, máu từ cửa miệng vọt thổ ra :

- Ọe...!

Vừa lúc đó có một bóng nhân ảnh lao lướt tới, chỉ để kịp đón đỡ Từ Nam và nhét vớivào miệng đầy máu của y một hoàn linh đan.

Nhân vật này thoát xuất hiện liền nhận được ngay nhiều tiếng kêu vừa là thì lễ vừa là mừng :

- Là thúc thúc?

- Đã có Lan Tuyệt Thạch thúc thúc, xin đứng ra tác chủ mọi việc, cho phép tiểu diệt thay Từ Nam sur đệ báo hận.

- Tiểu diệt nữ cũng mừng vì có thúc thúc vừa kịp đến. Xin làm sáng tỏ mọi việc, nếu là ngộ nhận thì phải giải tỏa ngay.

Gã công tử cũng thì lễ với nhân vật vừa xuất hiện :

- Tại hạ xin có lời vắn an Lan Tuyệt Thạch tôn giá. Nhân tiện cũng xin được hỏi thăm và mong Bạch phu nhân vắn an khang.

Lan Tuyệt Thạch chợt giao Từ Nam cho một người :

- Bằng Các ngươi cứ lo cho sinh mạng của họ Từ. Y cũng ổn rồi. Mọi việc còn lại đã có ta.

Và Lan Tuyệt Thạch từ từ bước về phía gã công tử :

- Ngươi đã kịp dò hỏi tất cả? Nếu vậy, ngươi còn dám nhắc nghĩa tẩu của ta ư?

Gã giật mình :

- Là ý gì? Bạch phu nhân đã gặp điều bất ổn ư? Không, tại hạ không hề biết chuyện này.

Lan Tuyệt Thạch bỗng thở ra :

- Ngươi thật sự quan tâm đến nghĩa tẩu của ta như thế sao? A...

Chợt có tiếng Giang Tuấn kêu :

- Thúc thúc đã biết gã? Nhưng gã chính là phi tặc mà gần đây...

Gã vụt lờ mắt, quay nhìn Giang Tuấn.

Lan Tuyết Thạch lập tức ngăn lại :

- Đã có gương của Từ Nam, Giang Tuấn người không được hồ đồ. Và lại, này tiểu tử kia, như người đã bịa một tính danh là Gia Trí? Đã có ta tác chủ, sao không để ta tự lo liệu mọi việc?

Gã thu ánh mắt ấy về và mấp máy môi toan nói thì chợt nghe Liễu Hoàng Kim cũng kêu :

- Thúc thúc thật sự quen biết gã? Vậy mau nói đi, liệu gã có thể nào là... là...

Lan Tuyết Thạch cười cười, tuy đáp với Liễu Hoàng Kim nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn gã công tử :

- Nha đầu người đang nôn nóng muốn biết gã có thể nào là phi tặc hay không chứ gì? Hãy yên tâm và đừng ngại gọi gã như thế. Vì có hai nguyên do theo ta đoán gã sẽ không phát tác với Liễu nha đầu người. Một là người gọi không hàm ý đề quyết hoặc miệt thị. Hai là gã ắt hẳn vẫn chưa quên một ân tình người từng tình cờ đối xử với gã.

Gã bỗng tái mặt :

- Tôn giá xin đừng nhắc đến được không? Vì sẽ rất khó xử cho nhiều người, thậm chí đến cả tại hạ cũng thế.

Lan Tuyết Thạch lập tức nạt gã :

- Người cũng biết thế nào là khó xử ư? Vậy ta hỏi người, sao đã một đi không hề lần nào quay lại, khiến nghĩa tẩu ta cho đến nay vẫn mãi thất vọng vì đợi chờ?

Liễu Hoàng Kim đang chú mục nhìn dò xét gã từ đầu chí chân và ngược lại :

- Tiểu nữ đầu đã lần nào đối xử tốt với kẻ như gã? Nhưng tự trung lại, gã là ai, thúc thúc?

Gã thì đang chú mục, nhìn Lan Tuyết Thạch bằng ánh mắt ngạc nhiên :

- Tôn giá muốn nói kẻ cả Bạch phu nhân cũng không còn nghi ngờ tại hạ? Tại sao?

Lan Tuyết Thạch chợt thở dài, xua tay với Liễu Hoàng Kim :

- Gã không cho ta tiết lộ. Tính khí của gã cũng khá kỳ quặc, quyết không sai lời bao giờ. Liễu nha đầu người nếu thật sự thông tuệ thì cứ tự đoán. Đừng xen vào chuyện của ta.

Bàng Các chợt kêu :

- Nếu thúc thúc không thể tác chủ, hãy để Bàng Các này tự tay phục hận cho sự đệ.

Lan Tuyết Thạch lập tức dịch qua một bên, nói với Bàng Các :

- Người đủ bản lĩnh ư?

Và Lan Tuyết Thạch cũng nói luôn với gã công tử :

- Mọi chuyện vì chưa thật sự minh bạch nên ta không muốn xen vào. Bất quá chỉ có một lời khuyên cho người. Đó là...

Gã gật đầu :

- Tại hạ biết rồi và sẵn sàng nhân nhượng, cũng không muốn gây thù chuốc oán. Có chăng miễn là đừng ai gọi tại hạ là phi tặc một khi hư thực chưa sáng tỏ.

Bàng Các động nộ, bật lao thật nhanh vào gã công tử :

- Người nhân nhượng nhưng ta thì không. Đờ!

“Ào...”

Gã vẫn vác kiếm, toàn thân thì bắt đầu tự nghiêng qua ngã lại, nhờ đó cứ lần lượt thoát chưởng kinh của Bàng Các cơ hồ chỉ trong gang tấc.

Vì thế Bàng Các càng thêm giận :

- Người không dám đối chiêu ư? Hóa ra chỉ nhờ may, người mới một kích đã thương Từ Nam sư đệ ta? Vậy thì người đừng còn mong gặp may nữa. Đỡ! Đỡ!

Bàng Các tung liên tiếp nhiều loạt kinh.

“Vũ”

“Ào...”

Nhưng gã công tử cứ thủy chung tự nghiêng người qua lại và luôn gặp may mắn vì vẫn lần lượt thoát con thịnh nộ của Bàng Các vào những sát na thật tối hậu.

Bàng Các càng như thế càng bất phục, và bất chợt bật quát :

- Phi tặc người thật khiếp nhược. Sao không dám đối chiêu cùng ta?

Liễu Hoàng Kim tái mặt...

Lan Tuyết Thạch cũng thế và lập tức chú mục nhìn vào trận đấu.

Gã đã biến sắc. Có lẽ vì thế gã mất tự chủ, khiến thân hình chợt ngã nghiêng nghiêng ngã nhiều hơn. Nhưng đó cũng là lúc thanh kiếm gác trên vai gã cũng bất ngờ ngo ngoáy, đốc kiếm được gã ngoáy về phía sau thì phần mũi kiếm cũng lập tức ngoáy về phía ngược lại.

Và Liễu Hoàng Kim bật kêu :

- Hãy cẩn trọng với thanh kiếm trên vai gã.

Giang Tuấn cũng kêu :

- Ôi..., Bàng huynh phen này nguy rồi.

Đồng thời cũng có nhiều kẻ quan chiến ở bên ngoài chợt chộn rộn, như muốn tìm cơ hội lao xen vào và ứng cứu cho Bàng Các rất có thể đang gặp nguy.

Lan Tuyết Thạch vụt quát :

- Dừng tay ngay, đủ lắm rồi. Và tất cả bọn người không một ai được manh động.

Bỗng có tiếng quát khác, to hơn loạt quát vừa rồi của Lan Tuyết Thạch nhiều, chợt vang lên lờn lờn :

- Tại sao ngăn cản, không cho ai manh động. Trừ phi họ Hạ người đã chú tâm để mặc tiểu tử kia làm nhục để tử bổn phái Hoa Sơn. Nếu vậy, hãy đợi đây, chờ ta cho tiểu tử một bài học ắt sẽ đến lượt họ Hạ người. Tiểu tử, đỡ!

Và từ thình không chợt xuất hiện một lão nhân với một đạo uy kinh lợi hại quật búa vào gã công tử.

“Ào...”

Lan Tuyết Thạch dĩ nhiên bị giật mình nhưng chỉ biết lặng lẽ lắc đầu và thở dài...

Riêng gã công tử thì lùi thoát thật nhanh và khản trương quát :

- Tôn giá là ai? Và dù muốn cùng tại hạ động thủ thì vẫn nên giải thích rõ nguyên nhân. Mau dừng tay!

Lão nhân bị hựt chương. Dù thế, lúc hạ thân xuất hiện đối diện gã công tử, lão nhân không hề tỏ dấu hiệu là bị mất thể diện, trái lại chợt oang oang cất tiếng gọi :

- Có ai không, hãy mau cho tề đồ mượn tạm, dù chỉ là áo khoác ngoài.

Lập tức có một cao thủ từ bên ngoài chạy ào đến, khoác nhanh vào thân Bàng Các một tấm trường bào, nhờ đó che đi lớp y phục toàn thân của y cơ hồ đã bị loạn kiếm rạch nát.

Chờ Bàng Các cầm cúi bước lùi ra bên ngoài, lão nhân nọ mới cười lạt với gã công tử :

- Nhờ tiểu tử người ban ân, không chỉ mình tề đồ mà toàn bộ bổn phái Hoa Sơn đã cùng chịu chung một nỗi nhục khó bề gột rửa. Vậy người bảo đã đủ nguyên cơ cho lão phu vốn là sư phụ y có quyền ra tay trừng trị người chưa?

Gã có một thoáng biến sắc, nhưng sau đó lại bất ngờ nhếch môi cười lạt đáp trả lại lão nhân :

- Tôn giá là Chương môn nhân Hoa Sơn phái? Thật thất lễ. Nhưng xin hỏi, chính lệnh đồ, hai người, đã lần sỉ nhục tại hạ chỗ đông người, thì theo lý, được tôn giá vừa nêu, chỉ là để đòi lại công bằng? Những mong tôn giá đừng nói là không. Vì nếu vậy, há lẽ một Chương môn nhân như tôn giá lại không biết đạo lý hoặc cố tình chà đạp lên chính đạo lý do tôn giá vừa nói?

Lão nhân tái mặt :

- Chúng đã sỉ nhục người? Như thế nào?

Gã bảo :

- Bất luận ai ở đây cũng nghe, cũng mục kích. Hãy hỏi họ, thay vì tỏ ra nghi ngờ những lời nói bất khả ngộ của tại hạ.

Lão nhân nhìn quanh và chờ đợi...

Nhưng vì không một ai dám lên tiếng nên lão nhân bật quát :

- Bàng Các! Người cũng không nói lời nào ư?

Bàng Các đành ấp úng :

- Cũng bởi gã có nhiều hành tung khả nghi nên... nên... đệ tử có gọi gã là... phi tặc.

Lão nhân quay phắt lại, nhìn gã công tử :

- Chỉ như thế thôi sao?

Gã biến sắc, từ từ chúc ngược kiếm về phía sau, để cho tay nải theo đó tự rơi xuống chạm đất :

- Tôn giá ý bảo lệnh đồ có quyền sỉ nhục tại hạ như thế? Thật ư? Tốt. Mời. Và xin đừng trách nếu tại hạ đành thất lễ.

Lão nhân cau mày đôi mày bạc :

- Nhưng người có là phi tặc chăng?

Gã lạnh giọng :

- Không!

Lão nhân thoáng bối rối :

- Vậy tại sao Bàng Các bảo người có hành tung khả nghi?

Gã lạnh lùng lắc đầu :

- Dù khả nghi cũng không được tùy tiện gọi như thế. Và chỉ được phép khi đã có đủ bằng chứng. Đạo lý này lẽ nào tôn giá hoặc không hiểu hoặc cảm thấy không cần thiết phải tuân thủ.

Lão nhân thêm bối rối :

- Ta...

Gã bồi thêm :

- Vì sao Cuồng Võ Y Tiên phải tự kết liễu sinh mạng, chết trong nỗi nhục nhã ê chề? Ất tôn giá cũng rõ?

Lão giật mình :

- Liên quan gì đến Cuồng Võ Y Tiên ở đây?

Lan Tuyết Thạch có cơ hội xen lời :

- Chuyện này...

Gã xua tay về hướng Lan Tuyết Thạch và ung dung cắt lời :

- Xin đừng. Và hãy để tại hạ tự quyết định. Vì đây là cơ hội tại hạ cần tỏ lộ hầu một lần nữa mình định rằng bất luận lời nào do tại hạ nói ra thì chẳng một ai không thể không tin.

Nói đến đây, gã chợt chuyển ánh mắt và tự nhìn vào đầu mũi kiếm trên tay gã :

- Tại hạ tạm hài lòng với một ít thành tựu đa phần được dựa vào bức Y Vô đồ do chính Cuồng Võ Y Tiên lưu lại. Cũng vì thế, tại hạ không bao giờ tha thứ bất luận sự sỉ nhục nào một khi chỉ mới là khả nghi. Và tương tự, bất kỳ kẻ nào dám phạm vào điều cấm kỵ ắt sẽ mãi mãi hối hận.

Lão nhân Chuồng môn phái Hoa Sơn bỗng cười vang :

- Hay lắm. Ta rất thích kẻ có khí phách như ngươi. Tuy vậy, một là ngươi liệu có đủ bản lĩnh như khí phách? Và hai là ngươi làm sao chứng minh chuyện ngươi không là phi tặc? Ta hỏi như thế vì có một điều không thể không hạ cố chỉ giáo ngươi. Cuồng Võ Y Tiên vì không thể tự chứng minh nên đành kết liễu, thả chết hơn là mãi nghe tiếng người gièm pha dị nghị. Tương tự, bản thân ngươi cũng phải chứng minh. Nếu không, hãy tỏ rõ bản lĩnh là có tư cách thực hiện lời cảnh cáo của ngươi, xử trị tất cả những ai vì không cân quan tâm đến hư thực nên hể nghe đến ngươi là nghĩ ngay đến hai chữ phi tặc. Ngươi đủ bản lĩnh chăng? Và nên nhớ có thể khắp võ lâm ai ai cũng sẽ gọi như thế cho đến kỳ ngươi tự chứng minh mới thôi. Ngươi xử trị tất cả được sao? Ha... Ha...

Hòa cùng tràng cười này của lão nhân quả thật có không ít kẻ đang đứng xung quanh cũng cười. Vì đã có dịp cười.

Tuy vậy, cũng có người không hề cười gã. Trái lại họ ái ngại cho gã.

Gã thấy tất cả. Thế nhưng, thay vì nao núng, gã vẫn bình thản chờ mọi tiếng cười qua đi. Qua vì những kẻ cười ít nhiều cũng nhìn thấy thái độ bình thản của gã có phần khác lạ. Và điều này như chứng tỏ sau loạt cười nhất định có phản ứng, mà là phản ứng từ gã để rồi hậu quả sẽ phải thuộc về những ai dám cười.

Quả vậy, gã chợt nói :

- Tôn giá chỉ giáo cũng đúng. Và thật đáng tiếc cho Cuồng Võ Y Tiên vì không đủ bản lĩnh hành động như thế nào đó để dập tắt mọi nghi ngờ, kẻ cả tự chứng minh là cách mà tôn giá vừa đề cập nhắc nhở. Thế nên, tại hạ thoát tiên xin đa tạ. Sau đó, vì nhờ tôn giá nhắc, tất nhiên tại hạ nên tự mình chứng thì hơn. Có phải đó là điều tôn giá đang mong chờ?

Lão nhân ngao nghể gật đầu :

- Ta đang chờ ngươi không thể tự chứng minh. Và vì sao, hừ, ắt ngươi nên tự hiểu thì hơn.

Gã gật đầu và lại nhìn quanh :

- Tại hạ đã nói đêm qua đành tạm ngụ ở đâu. Chư vị còn nhớ chứ? Tốt. Tại hạ sẽ minh chứng mà không cần phí thời gian quay trở lại tận Xuân Hoa viện. Là thế này...

Nhưng bất chợt gã chuyển qua vừa nhìn vừa hỏi lão nhân :

- Dường như tôn giá không muốn nghe nữa những lời tại hạ tự biện giải? Hay ngược lại? Mà thôi. Tại hạ chợt có ý này. Hoặc là dừng mọi nghi ngờ về hành tung đêm qua của tại hạ ở đây hoặc giả đích thân tôn giá, hay bất kỳ ai ở đây vừa cười hãy chứng minh tại hạ là phi tặc. Tôn giá có chủ ý gì chăng? Xin hãy tự quyết định.

Lão nhân lập tức hạ đài :

- Ta chưa hề nghĩ ngươi là phi tặc.

Gã gật đầu :

- Đa tạ.

Và gã nói với mọi người xung quanh :

- Ai trong chư vị có suy nghĩ giống như Chuồng môn nhân Hoa Sơn phái? Ồ, không cần đáp, chỉ lặng thinh là đủ rồi.

Gã lại gật đầu :

- Thôi. Vậy thì tại hạ hiểu rằng từ nay về sau sẽ chẳng một ai, nhớ đây, không người nào cả, lại có ý nghi ngờ tại hạ là phi tặc nữa. Đúng không? Một lần nữa xin đa tạ, đa tạ.

Đoạn gã từ từ khom người nhặt lại tay nải, mắng vào kiếm và vác kiếm lên vai.

Chợt.

- Nhưng ta bỗng có hứng thú muốn lĩnh giáo ở ngươi một ít cao minh của Y Vô đồ.

Đây là lời của lão nhân, Chuồng môn nhân phái Hoa Sơn. Nhưng gã chỉ mỉm cười :

- Thật tiếc. Vì tại hạ nào có nói võ học của Y Vô đồ là cao minh?

Lão nhân tròn mắt :

- Nhưng chính miệng người bảo là có một ít thành tựu?

Gã thừa nhận :

- Cũng có. Nhưng thật sự nào dám so với tôn giá đường đường là Chưởng môn phái Hoa Sơn. Và ngay tại đây, tại hạ cam nhận kém. Xin tạm biệt.

Và gã ung dung bỏ đi, chẳng một ai ngăn gã, kể cả Lan Tuyết Thạch cho dù đang rất muốn.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thục thục hư hư khó thể lường - Thoạt hỷ nộ gieo hoang mang

- Hãy chờ đã!

Tiếng gọi vừa lọt vào tai ngay lập tức khiến gã thờ dài, thế nên chỉ miễn cưỡng quay lại :

- Liễu Hoàng Kim cô nương còn có điều gì muốn chỉ giáo?

Liễu Hoàng Kim đứng chân ở một khoảng cách vừa phải. Và từ đó, Liễu Hoàng Kim không chỉ bối rối bẽn lễn liếc nhìn lại phía sau mà còn tỏ ra lúng túng khi lên tiếng cùng gã :

- Kỳ thực thì..., mà thôi, xin được nói thế này. Tiểu nữ đã nhận biết công tử từng là ai. Thế nên, à...à...

Gã thất kinh :

- Sao? Tại hạ chỉ mới rời đi chưa được bao lâu, thế nhưng Lan Tuyết Thạch tiền bối đã kịp nói tất cả với cô nương? Thật là...

Liễu Hoàng Kim hốt hoảng, vội xua tay :

- Lan Tuyết Thạch thúc thúc không hề nói. Chính tiểu nữ tự đoán ra. Huống hồ còn nhân vật nào nữa từng được tiểu nữ vì xúc động nhân tâm nên có thể thể hiện qua hành động? Nói như thế không phải tiểu nữ chỉ duy nhất một lần giúp người. Kỳ thực vì chưa có nhiều cơ hội, cũng bởi tiểu nữ chỉ mới bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu.

Gã cúi đầu xuống, tay vòng lại đáp tạ :

- Một lần thọ ân, dù ngàn lần báo đáp cũng e chưa đủ. Thật đáng hận là tại hạ lại chưa một lần báo đáp.

Và gã nghe Liễu Hoàng Kim khẽ kêu :

- Không phải như thế, ý tiểu nữ nhắc không để mong chờ báo đáp. Huống hồ, chẳng phải công tử đã vì tiểu nữ nên từng gượng nhẹ với tỳ sư huynh những đôi ba lần đó sao? Nhưng thôi, ý tiểu nữ là thế này, lần giúp đó chỉ là tình cờ, nào đáng cho công tử mãi bận tâm. Tiểu nữ vội đuổi theo chỉ để nói lời này. Còn bây giờ xin giã biệt.

Gã ngẩng mặt lên :

- Dường như do cô nương quá vội nên chưa kịp cho lệnh sư huynh biết bản thân đi đâu và có chủ ý gì? Đã vậy, tại hạ sẽ không làm phiền cô nương nữa. Kiếu.

Liễu Hoàng Kim lại kêu :

- Chậm đã. Hóa ra tuy chỉ mới gặp lần đầu nhưng công tử vẫn đoán hiểu rõ tâm tính của tỳ sư huynh?

Gã bối rối, sau đó khi đã nhìn Liễu Hoàng Kim một quãng đủ lâu, gã nhẹ gật đầu :

- Biết!

Liều Hoàng Kim thở hắt ra và từ từ nở một nụ cười phản nào gương gao :

- Tiểu nữ lại mong phải chi công tử đừng nói là biết. Thế nhưng, a..., công tử bảo, lời nói của công tử luôn là bất khả ngộ, chẳng sai lầm hoặc giả dối bao giờ. Vậy thì tiểu nữ ắt sẽ thất vọng nếu nghe công tử bảo không biết rõ tâm tính của tề sư huynh. Tiểu nữ đang có tâm trạng thật mâu thuẫn, đúng không?

Gã tự hít vào một hơi thật sâu :

- Tại hạ có điều này tuy không thật sự cần nhưng nếu tiện cũng mong được cô nương cho biết.

Liều Hoàng Kim cũng hít vào một hơi, dù là khê thì vẫn là tình cờ có hành động giống như gã :

- Xin cứ nói. Và nếu tiểu nữ có thể đáp, a..., tiểu nữ cũng muốn như công tử, sẽ đáp và không nửa lời dối trá.

Gã chớp mắt :

- Họ, những nhân vật cao thủ vừa rồi đã có những luận bàn hoặc nhận định như thế nào về tại hạ?

Liều Hoàng Kim nhoẻn cười :

- Về phương diện nào? Võ công hay tư cách?

Gã cũng cười :

- Tư cách thì không phải nói. Bởi tại hạ cũng thừa đoán biết họ chê và oán ghét thì nhiều, nào dám mong được họ khen hay tán dương khích lệ.

Liều Hoàng Kim gật đầu :

- Bằng Các và Từ Nam, đây là hai nhân vật oán hận công tử nhất.

Gã khê gật :

- Như thế cũng tốt.

Liều Hoàng Kim kinh ngạc :

- Sao lại tốt? Hay công tử có ý định hễ đặt chân đến đâu thì gieo càng nhiều oán hận càng tốt?

Gã bảo :

- Tuyệt đối không như thế. Trái lại tại hạ bảo tốt vì họ càng oán hận sẽ càng tự nỗ lực luyện công, chí ít là cho bản thân học ngày càng tinh tiến. Thay vì cứ mãi tự mãn với những gì học đã đạt và cứ ngỡ đã quá nhiều.

Liều Hoàng Kim lại ngạc nhiên :

- Nhưng họ chỉ khổ luyện với dụng tâm duy nhất là quyết đối phó với công tử để báo hận. Công tử không ngại ư?

Gã phì cười :

- Ngại ư? Họ không đủ tư cách. Thế nên, có gì tại hạ ngại?

Liều Hoàng Kim trở mắt :

- Như công tử cũng đang tự mãn về sở học?

Gã phủ nhận :

- Không phải tự mãn. Trái lại, chỉ là tự lượng sức. Và tại hạ hễ càng biết tự lượng sức thì càng không ngại họ.

Liều Hoàng Kim cau mày :

- Kể cả đối với Vệ Quả Như tiền bối, Chương môn phái Hoa Sơn cũng vậy? Vì công tử chỉ suýt nữa đã chẳng ngần ngại cùng Vệ chương môn động thủ.

Gã nhún vai :

- Chỉ là điều chẳng đáng dừng mà thôi. Và lại, cũng chính tại hạ sau đó đã phải nhận kém. Hy vọng Vệ chương môn nên tin đó là thật, hơn là vì mãi không tin, sẽ cứ luôn canh cánh bên lòng.

Liều Hoàng Kim thở ra :

- Chẳng ai tin như thế cả. Trái lại, tất cả đều rất hiếu kỳ, nhưng muốn biết công tử có bản lĩnh thật ra sao. Đây cũng là lời đáp cho câu hỏi vừa rồi của công tử.

Gã lại nhún vai :

- Tại hạ không ngạc nhiên lắm đâu. Có chăng chỉ là không ngờ Vệ chương môn lại là nhân vật kém nghĩ.

Liễu Hoàng Kim nghi hoặc :

- Sao chỉ có kém nghĩ mà thôi?

Gã cười cười và xua tay :

- Xin đừng tự suy diễn. Và tại hạ cũng không dám quả quyết. Vệ chương môn là nhân vật kém trí. Kèo mọi lời nói sau này của tại hạ ắt chẳng còn ai dám tin.

Liễu Hoàng Kim phì cười :

- Công tử luôn quá thận trọng đến thế sao? Được rồi, để công bằng, nên đến lượt tiểu nữ hỏi. Vệ chương môn kém nghĩ như thế nào?

Gã nghiêm giọng :

- Rằng tại hạ cam nhận kém đây là sự thật. Nhưng vì Vệ chương môn không tin ấy là kém nghĩ. Bởi nếu được nghĩ thấu đáo, Vệ chương môn nên hài lòng, rằng không cần ra tay vẫn được tiếng là chỉ dùng uy danh cũng khiến tại hạ bại.

Liễu Hoàng Kim lấy làm lạ :

- Công tử như không ngại mất uy danh của bản thân?

Gã quả quyết :

- Tại hạ quyết không cần danh. Và đã thế, không có danh thì lo gì mất.

Liễu Hoàng Kim thán phục :

- Dù vậy, ngay hôm nay, danh của công tử đã vang như sóng cồn. Nhất là qua lời thuật kể phần nào của Lan Tuyết Thạch thúc, ai cũng nghĩ sở học của công tử nhất định thiên về Nhu, một đường lối công phu không phải dễ luyện đến thành tựu.

Gã chớp mắt :

- Thật thế ư? Tiếc thay, vậy là ngoài ý nguyên không muốn lưu danh của tại hạ. Vì kỳ thực tại hạ hãy còn nhiều điều hoặc chưa hề biết hoặc chưa thật thấu đáo. Giả như điều này, mong được Liễu cô nương hạ cố chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim đỏ mặt :

- Công tử chớ quá tự khiêm, chỉ khiến tiểu nữ nghĩ đang bị công tử chê cười.

Gã vội lắc đầu :

- Không hề, không hề. Vì đây là điều tại hạ quả thật đang cần sự chỉ giáo. Há lẽ đến cả cô nương cũng không thật sự tin vào lời tại hạ?

Liễu Hoàng Kim trợn mắt thề lời :

- Ôi xin đừng nghĩ tiểu nữ vừa cố tình phạm vào cấm kỵ của riêng công tử. Nhưng đâu là điều công tử thật sự cần chỉ giáo?

Gã đáp nhẹ :

- Cách biến hóa cũng như cách giải phá một trận Ngũ Hành.

Liễu Hoàng Kim giật mình :

- Hóa ra không phải tất cả chúng ta ngẫu nhiên đi chung đường. Công tử cũng muốn tìm Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân ư?

Gã lấy làm lạ :

- Cũng tìm? Thảo nào kể cả Vệ chương môn lần này cũng xuất sơn. Đúng vậy, tại hạ có những quan tâm nhất định về trận Ngũ Hành hầu như luôn hiện hữu cùng Sầm Dịch Quân. Mong được cô nương chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim tỏ ra rất vui, rất sẵn lòng :

- Cũng không khó lắm đâu. Vì chỉ là thế này.

Chợt gã nhép miệng :

- Có lẽ đành để dịp khác vậy. Tạm biệt!

Nhưng gã chỉ mới quay lưng chưa kịp đi bước nào, chợt có tiếng của Giang Tuấn hậm hực vang đến :

- Ta biết ngay mà. Này, người đừng đi vội vì Giang Tuấn ta còn điều này muốn cùng người thật minh bạch.

Gã đành quay lại, vừa kịp thấy Liễu Hoàng Kim giẫm chân, tỏ ý trách Giang Tuấn :

- Tuấn ca bảo biết là biết như thế nào? Nhưng dù sao, hoặc bất luận Tuấn ca có suy nghĩ gì, nếu Tuấn ca còn nói nữa, chỉ là một lời hồ đồ thôi, thì đừng trách muội quyết đem chuyện này bẩm báo cùng sư phụ.

Giang Tuấn khựng lại :

- Ta đã làm gì sai?

Liễu Hoàng Kim bảo :

- Tự Tuấn ca biết rõ hơn ai hết. Và không phải chỉ mới một lần, vì Tuấn ca thích sinh sự nên sự sinh, khiến uy danh môn phái không ít lần suýt bị tổn hại. Muội chỉ nói như thế thôi, suy nghĩ như thế nào tùy Tuấn ca.

Gã cắt ngang câu chuyện của họ :

- Tại hạ vẫn đang chờ nghe Giang Tuấn các hạ chỉ giáo.

Giang Tuấn lập tức quay qua gã :

- Là thế này, ta cùng Liễu Hoàng Kim tiểu muội đã được sư phụ ta là Chương môn phái Không Động ấn định, chờ sang xuân là sẽ bái đường thành thân.

Liễu Hoàng Kim tròn mắt :

- Theo muội biết gã đã thừa đoán tất cả. Vậy có cần Tuấn ca chẳng những đã không ngại nói thẳng ra mà còn toan đem uy danh của sư phụ lão nhân gia để dọa người chăng?

Giang Tuấn kinh ngạc :

- Gã đã biết? Tự Kim muội vừa cho gã tỏ tường ư?

Gã lại xen vào :

- Quả thật, điều này tại hạ đã biết. Và nếu đây chính là điều duy nhất các hạ muốn tại hạ biết thật minh bạch thì xin phúc đáp như thế này. Tại hạ đã hoàn toàn minh bạch. Được chứ? Nếu vậy, tại hạ xin kiêu. Cáo biệt.

Nhưng Giang Tuấn bỗng kêu :

- Vậy thì mong rằng từ nay về sau, các hạ đừng tìm cách mê hoặc Kim muội của ta nữa.

Liễu Hoàng Kim giận dữ :

- Tuấn ca!!

Gã vụt trầm giọng, vừa nhìn không chớp mắt vào Giang Tuấn vừa bảo :

- Tại hạ đã mê hoặc lệnh sư muội ư? Lúc nào? Các hạ có bằng chứng gì không? Nên nhớ, nếu nghi ngờ mà không có bằng chứng thì đây là lời nói hàm ý sỉ nhục. Nhân tiện, tại hạ cũng xin tỏ bày, tại hạ vừa có lời thỉnh cầu, mong được lệnh sư muội điểm chỉ cách phá giải trận Ngũ Hành, không liên quan gì đến hai chữ mê hoặc các hạ vừa hồ đồ thốt ra. Xin lần sau đừng lập lại bất kỳ sai lầm nào. Cáo biệt.

- Chờ đã!

Đó là thanh âm không chỉ phát ra từ xa mà còn ngấm ngấm biểu lộ nguồn nội lực thâm hậu được bức dồn vào tiếng quát gọi.

Gã quay lại.

Giang Tuấn cùng Liễu Hoàng Kim đang tranh nhau thi lễ với một lão nhân vừa bất ngờ xuất hiện.

- Sư phụ!!

- Sư phụ!!

Gã cũng thi lễ :

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ. Xin thứ tha cho tội thất kính vì không biết Chưởng môn nhân Không Động phái tôn giá chợt đại giả quang lâm.

Lão nhân đưa tay vuốt chòm râu được để dài khuất lấp hết cổ :

- Đồng Kim Lâm mỗ đã cao niên thế này lễ nào vẫn chưa đáng để được tiểu thiếu hiệp gọi tôn bằng hai chữ tiền bối ư?

Gã cúi thấp đầu :

- Những lời nói lễ độ ở ngoài miệng vị tất được xuất phát từ thành tâm. Nhưng nếu tôn giá cảm thấy thích như thế...

Đồng Kim Lâm xua tay :

- Thôi được. Hãy cứ gọi như tiểu thiếu hiệp muốn. Kéo lại bảo Đồng mỗ là người vì không thông hiểu đạo lý nên chỉ trích những lời nói sáo rỗng bên ngoài miệng.

Liễu Hoàng Kim lăm lét :

- Sư phụ đến đã lâu?

Đồng Kim Lâm mỉm cười :

- Vì đến đã lâu nên sư phụ không thể không có lời trách Kim nhi.

Liễu Hoàng Kim lo sợ :

- Sư phụ?!

Giang Tuấn có dịp lên tiếng :

- Xin sư phụ sớm tác hợp cho bọn đồ nhi.

Đồng Kim Lâm đổi sắc, chột giận dữ, nạt Giang Tuấn :

- Người càng lúc càng hồ đồ. Nếu như không sớm sửa đổi, đừng trách ta sẽ hủy bỏ hôn ước của hai người. Hừ, ta không ngờ người chỉ vì tính cả ghen, suýt gây tổn hại uy danh bốn phái không chỉ một lần.

Giang Tuấn sợ hãi :

- Sư phụ...

Đồng Kim Lâm không cho y nói, chỉ xua tay với y, và nói tiếp với Liễu Hoàng Kim :

- Đồ nhi chưa làm gì sai, đừng quá lo lắng như thế. Trái lại, theo ý sư phụ, lẽ ra đồ nhi nên đáp ứng lời thỉnh cầu của tiểu thiếu hiệp đây.

Và Đồng Kim Lâm chuyển qua gã :

- Tiểu thiếu hiệp chẳng được lệnh sư truyền thụ và chỉ điểm về kỳ môn trận thế? Vì sao vậy? Trừ phi lệnh sư đã chẳng may, vì sớm lìa bỏ nhân gian nên khiến tiểu thiếu hiệp chẳng còn cơ hội?

Gã gật đầu, lễ độ :

- Tôn giá đã đoán đúng. Tại hạ thành tâm xin được chỉ giáo.

Đồng Kim Lâm bật cười :

- Quả nhiên luôn là những lời nói bất khả ngộ, khiến người người bất khả bất tin. Vì dường như tiểu thiếu hiệp đang lúc gấp, thế nên liệu có hài lòng chăng nếu Đồng mỗ mạo muội, tạm thay thế tiên sư, ban cho tiểu thiếu hiệp vật này, chỉ là lạm quyền một trưởng bối, điểm chỉ cho tiểu thiếu hiệp một ít kiến văn về thuật kỳ môn? Hoặc giả chẳng hài lòng thì thôi vậy. Ha... ha...

Gã không hề ngần ngại, thế nên, vội đặt cả kiếm cùng tay nải xuống để dùng hai tay đón nhận một mảnh hoa tiên có ghi chỉ chút nhiều tự dạng đang do Đồng Kim Lân đưa ra cho gã :

- Đa tạ. Tại hạ nguyện không quên ân tình này của tôn giá.

Giang Tuấn chột nạt gã :

- Đã như thế này rồi, sao ngươi vẫn tiếc lời, chưa chịu gọi gia sư hai tiếng tiền bối? Vậy mà còn bảo sẽ không quên ân tình. Hừ.

Gã thoáng xem qua mảnh hoa tiên, tiếp đó vừa cất vào người vừa nhẹ nhàng nói với Giang Tuấn :

- Là ân tình khắc cốt ghi tâm. Có lẽ vì các hạ chưa thật sự tiếp nhận bao giờ những ân tình như thế này nên cứ hoài nghi và nông cạn, cần và mong tại hạ thể hiện bằng lời nói. Hãy thử hỏi lại lệnh sư, lời của tại hạ là đúng hay là sai.

Giang Tuấn thêm giận :

- Ngươi...

Đồng Kim Lân lại nạt gã ngay lập tức :

- Không tin lời gã là phạm vào cấm kỵ của chính gã. Ngươi không ngại hậu quả sao, Giang Tuấn?

Giang Tuấn bất phục, vừa thi lễ vừa hậm hực thỉnh cầu sư phụ :

- Đồ nhi quyết chẳng ngại. Nếu được, xin sư phụ tác chủ, chấp thuận để đồ nhi được lĩnh giáo vài cao chiêu của gã.

Đồng Kim Lân cười cười :

- Tiểu thiếu hiệp cảm thấy thế nào? Vì tệ đồ quả nhiên vẫn chưa phục.

Gã bảo :

- Lệnh đồ đã bại hai lần. Nếu vẫn cứ bất phục thì tại hạ cam chịu. Nghĩa là dù có bại thêm bao nhiêu lần nữa thì với tính khí như thế, lệnh đồ cũng mãi bất phục. Thế nên, tại hạ chỉ xin được phép cáo lui ngay. Tạm biệt.

Giang Tuấn quá giận :

- Ngươi là phi tặc. Ta dám gọi đây. Thử xem ngươi có thể tránh không cùng ta động thủ chăng?

Gã quay trở lại thật nhanh, nhưng chỉ để nói với Đồng Kim Lân :

- Tôn giá có ý định tự tay xử phạt lệnh đồ chăng? Hay chấp nhận để tại hạ ra tay?

Đồng Kim Lân tái mặt, lập tức quay trở lại mắng át Giang Tuấn :

- Nếu ta không xử phạt ngươi thì làm sao khỏi tiếng đời chê bai, bảo ta giáo huấn bất nghiêm. Ngươi thật vô dụng.

“Chát!”

Giang Tuấn lao đảo vì bất ngờ bị sư phụ quật trái tay thật mạnh :

- Sư phụ?!

Liễu Hoàng Kim như cũng đau chung nỗi đau của Giang Tuấn, thế nên đã bất ngờ tiến về phía gã :

- Tiểu nữ xin vì uy danh bốn phái Không Động, rất mong được cùng công tử các hạ lĩnh giáo vài cao chiêu. Mời.

Gã cười lạt :

- Nếu vậy, tại hạ không khách sáo. Nhưng vì cô nương đã dùng đến uy danh của toàn bộ phái Không Động, thế nên để tránh mọi ngộ nhận hoặc mọi hiềm khích nếu có, tại hạ sẽ không chấp thuận dụng võ, chỉ xin dụng văn mà thôi.

Liễu Hoàng Kim cau mày, quay lại hỏi sư phụ :

- Là thế nào, sư phụ?

Đồng Kim Lân cũng bước tới :

- Tiểu thiếu hiệp định ra một chiêu và mong rằng tề đồ phải nghĩ được cách hóa giải?

Gã khom người nhặt kiếm :

- Không sai. Và chỉ như thế mới mong giữ được hòa khí. Nhưng nếu ngại tại hạ sẽ theo đó học lõm công phu của quý phái thì thôi vậy.

Đồng Kim Lâm phá lên cười :

- Luận võ theo cách này chỉ làm cho kiến văn của mỗi người thêm cao minh, có sao Đồng mỗ ngại. Xin hãy cho xem cao chiêu của tiểu thiếu hiệp.

Gã gạt đầu và từ từ thủ kiếm. Sau đó, thật chậm, gã triển khai một chiêu kiếm vô lực, vừa phô diễn vừa chuyển đổi phương vị về tứ hướng, tỏ rõ đây là chiêu kiếm có phạm vi uy lực khá rộng, khá bao quát.

Thi triển xong, gã thu kiếm về :

- Xin được chỉ giáo.

Liễu Hoàng Kim không đáp, chỉ đứng lặng người hồi lâu. Sau cùng, thay vì phô diễn lại một chiêu kiếm hóa giải, Liễu Hoàng Kim chột bàng hoàng khẽ kêu :

- Sư phụ hãy xem này. Bộ vị gã dịch chuyển chẳng phải là theo sinh khắc Ngũ Hành sao?

Giang Tuấn lúc này mới nhìn thấy mọi dấu chân đã do gã phô diễn dịch chuyển hiện hãy còn lưu lại trên mặt đất :

- Quả là những dịch chuyển theo Ngũ Hành. Sao bảo gã chưa biết gì về trận thế kỳ môn? Đồng Kim Lâm đã mãi đứng yên, không nói lời nào, mắt thì khép hờ, tự hồ chẳng còn nhìn thấy ai nữa.

Gã chột nhột tay nải lên, máng vào thanh kiếm và vác lên vai :

- Tại hạ quả thật có việc khẩn bên mình khó thể lưu lại lâu hơn. Xin được nói lời cáo biệt.

Liễu Hoàng Kim vội liếc nhìn sư phụ, sau đó khẩn thiết gọi gã :

- Tiểu nữ sẽ có ngày giao phó về một chiêu kiếm hóa giải hiện lúc này còn nợ. Có thể cho thỉnh giáo quý tính cao danh của công tử các hạ?

Gã đình bộ lại trong một thoáng :

- Hãy gọi tại hạ là Nhu Kiếm... phải, là Nhu Kiếm công tử. Hãy cứ như thế nha.

“Vút!”

Gã đã bật lao đi. Nhưng thật bất ngờ vừa đứng vào khi gã mất hút, Đồng Kim Lâm mới mở bừng đôi mắt :

- Nhu Kiếm?! Đây là gã muốn báo đáp ân tình. Đã nhận sự chỉ điểm về trận thế kỳ môn nên cũng lưu lại cho chúng ta một kỳ chiêu đáp trả. Gã thật thông tuệ, thật lợi hại và thật không thể xem thường...

Và cũng bất ngờ như thế, Đồng Kim Lâm chột tung mình lao mất dạng, không một lời nào nói với hai đồ đệ là Giang Tuấn và Liễu Hoàng Kim.

Giang Tuấn ngơ ngẩn nhìn theo sư phụ :

- Không lẽ ý sư phụ muốn nói gã chỉ cần một thoáng nhìn lướt qua những chỉ điểm về trận thế kỳ môn do sư phụ cũng vừa mới trao, gã đã thông tuệ lĩnh hội được ngay?

Liễu Hoàng Kim chột thúc giục Giang Tuấn :

- Đừng chần chừ nữa. Có lẽ sư phụ đã có manh mối đoán biết lai lịch gã. Chúng ta nếu muốn minh bạch cũng phải theo chân ngay. Đi nào.

“Vút!”

Giang Tuấn lập tức lao bám theo ngay :

- Hãy đợi ngu ca với, Kim muội!

Và thật lạ, vừa khi tất cả đều bỏ đi thì cạnh những dấu chân còn lưu lại trên mặt đất lại đột ngột xuất hiện hai nhân vật. Họ gồm một nam một nữ và cùng nhau lặng ngắm nhìn những dấu chân ấy.

Tiếp đó lại xuất hiện nhân vật thứ ba, chính là Vệ Quá Như, Chuông môn phái Hoa Sơn. Lão Vệ Quá Như khẽ cười :

- Nhật Nguyệt song hùng nghĩ thế nào? Nhưng đừng bảo Vệ mỗ đã quá lời khi đề cập về gã cùng nhị vị.

Nam nhân trong Nhật Nguyệt song hùng chợt buông tiếng thờ dài :

- Nhưng cũng đâu thể bảo gã có liên quan đến nghi án độ nào từng khiến Cuồng Võ Y Tiên vì phần hận phải tự kết liễu sinh mạng?

Nữ nhân cũng lên tiếng phụ họa :

- Quả vậy. Vì như Lan Tuyết Thạch đề quyết, độ ba tuần trăng trước đây gã hầu như chưa am hiểu gì về võ công. Và tuy rằng mức thành tựu trong thời gian cực ngắn của gã là khó chấp nhận nhưng cũng không thể vì thế mà vội vàng quy kết gã có liên quan đến nghi án.

Lão Vệ Quá Như cười lật :

- Tư chất gã thông tuệ, hiển nhiên tâm cơ thủ đoạn cũng thật cao minh. Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ biết đâu vì quá chủ quan, thiếu tinh tế nên đã bị gã qua mặt nhưng không nhận biết. Kỳ thực, theo Vệ mỗ, ắt gã đã có sẵn bản lĩnh công phu, bảo lĩnh hội từ Y Võ đồ là một khó tin, hai chỉ là thủ đoạn trí trá, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Nam nhân trong Nhật Nguyệt song hùng lần này như bị thuyết phục :

- Nói như thế cũng phải. Vì nếu bảo gã chỉ mới thoát nhìn qua đã lĩnh hội và có thể phô diễn thành một bộ pháp Ngũ Hành như thế này quả là điều khó tin. Nhưng dù vậy, lời của gã lại là...

Nữ nhân nọ tự ý xen vào nói tiếp lời của nam nhân :

- Gã đã dám lập ra và tuyên cáo điều cấm kỵ là không một ai được phép nghi ngờ vào lời nói bất khả ngộ của gã, ắt có thể hiểu gã rất ngại nếu để ai đó phát hiện gã nói sai. Tự trung lại, trừ phi Vệ chương môn có cách nào chứng minh điều ngược lại, nếu không, a, quả thật không thể vội vàng nghi ngờ gã. Vệ chương môn có chẳng?

Vệ Quá Như thoáng gật đầu :

- Có một cách. Nhưng nếu được Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ chấp thuận và nói hộ một lời thì hay nhất.

Lập tức có tiếng nói của Lan Tuyết Thạch từ đâu đó vang lên :

- Đừng bảo Hạ Kiên Toàn này giúp chư vị thuyết phục Bạch nghĩa tẩu chịu phó giao bức Y Võ đồ ra. Vì đó là điều vô khả.

Nam nhân nọ cau mặt :

- Sao bảo Nam Cung Phách lão huynh đã từng được xem qua, kể cả Tứ nghĩa cũng vậy? Há lẽ Bạch phu nhân cho Tả Thiên Hành này cùng phu nhân Công Tôn Phụng và Vệ chương môn nữa, không đủ tư cách để xem?

Lan Tuyết Thạch xuất hiện và vẫn như mọi người, lập tức nhìn ngay vào những dấu chân còn lưu trên mặt đất :

- Gã có tư chất thông tuệ, lại cứ như tờ giấy bạch chưa được khắc ghi bất kỳ dấu vết gì, thế nên mức độ lĩnh hội của gã đã từng khiến bản thân Hạ mỗ dờ khóc dờ cười, hạ thủ nặng tay đối với gã thì không nở, cũng chẳng có nguyên do. Nhưng hề nhệ tay là suýt mấy lần bị mất thể diện vì gã. Và tất cả chỉ là nhờ mới có một lần duy nhất gã được thoáng nhìn qua Y Võ đồ. Chư vị nên tin hơn là cứ mãi nghi nan.

Tả Thiên Hành bảo :

- Hãy nói về điều Tả mỗ vừa đề cập. Vì sao Bạch phu nhân sẽ không bao giờ cho bọn mỗ nhìn qua Y Võ đồ?

Lan Tuyết Thạch gượng cười :

- Xin cứ hỏi thẳng Bạch nghĩa tẩu. Vì muốn cho ai xem bức Y Võ đồ đều tùy vào những suy nghĩ hoặc cao hứng nhất thời của Bạch nghĩa tẩu. Phần Hạ mỗ chẳng những không thể giải thích mà còn vô năng lực thuyết phục Bạch nghĩa tẩu nghe theo điều ngược lại.

Nữ nhân nọ tỏ ý bất phục :

- Công Tôn Phụng này không tin sẽ không có cách thuyết phục Bạch phu nhân. Huống hồ đây cũng còn là cơ hội không biết chừng sẽ giúp Bạch phu nhân thay phu quân gột rửa mọi oan khiên. Vệ chương môn thấy sao?

Lão Vệ Quá Như bật cười :

- Hãy còn một nguyên do nữa. Ất là vì cũng có suy nghĩ như thế chẳng, khiến vừa mới rồi có vẻ như Đồng lão huynh cũng vội vàng bỏ đi tìm Bạch phu nhân? Chúng ta nào phải là những nhân vật đầu tiên có suy nghĩ này.

Lan Tuyết Thạch chợt cất cao giọng gọi thật to :

- Đại ca?! Mọi người có còn ở đây chẳng?

Tà Thiên Hành vụt phì cười :

- Vậy là cả Tứ nghĩa cũng đến? Phên này thì huyền nào đây.

Nhưng không một ai cười phụ họa với Tà Thiên Hành. Bởi có một giọng khào khào từ xa đưa đến, đáp lại Lan Tuyết Thạch :

- Đại ca đã kịp theo hút Đồng chuông môn. Có vẻ đúng như Vệ chuông môn đoán. Tam ca thì đang bám theo gã tiểu tử tự xưng là Nhu Kiếm công tử. Vì gã không thật sự bỏ đi, trái lại đã quay ngược vào trần thành.

Lan Tuyết Thạch liếc nhìn Vệ Quá Như :

- Có thể gã quyết định tìm cho ra tên phi tặc. Dù sao thì lời nói của Vệ chuông môn cũng làm gã động tâm.

Lão Vệ Quá Như thoáng đỏ mặt :

- Đừng nhìn Vệ mỗ như thế. Há lẽ Vệ mỗ không được phép lui tới ở những nơi như Xuân Hoa viện. Còn gã, nếu khôn hồn thì đừng làm to chuyện ra. Nhược bằng ngược lại thì...

Có tiếng của gã vang lộn về :

- Ngược lại thì thế nào?

Và gã xuất hiện :

- Nên nhớ, nếu muốn nói thì tại hạ đã nói rồi. Nhưng một khi đã chẳng nói thì hại hạ sẽ không bao giờ mở miệng.

Lan Tuyết Thạch kinh ngạc :

- Sao ngươi chột quay lại?

Tà Thiên Hành cũng nhìn gã :

- Thật là chẳng một ai phát hiện ngươi đang ẩn quanh đây. Bản lãnh ngươi thật sự cao minh đến ngần ấy ư?

Gã chỉ lưu tâm đến Công Tôn Phụng, vì khi đó gã đang chịu đựng ánh mắt nhìn chăm chăm của Công Tôn Phụng. Thế là gã bức ngay :

- Phu nhân có quen biết tại hạ chẳng?

Công Tôn Phụng không nao núng, cho dù đã bị phát hiện đang nhìn gã chăm chăm :

- Thiếu hiệp không thích để người khác nhìn hay thật tâm đang ngại sẽ bị nhận ra nhân diện? Quả thật ở thiếu hiệp có một đôi mắt quen quen.

Gã đành nhẫn nại chịu đựng :

- Nhưng cách nhìn của phu nhân khiến người phát ngượng. Phu nhân không cảm nhận điều đó ư chỉ vì chưa bị ai nhìn tương tự? Xin hãy thôi đi nào.

Tà Thiên Hành cười lạt :

- Ngươi luôn nói năng thiếu lễ độ như thế ư? Có biết ngươi vừa nói với một nhân vật như thế nào và có niên kỷ độ bao nhiêu chẳng?

Gã bỏ qua, chỉ lo đáp lời Lan Tuyết Thạch :

- Tại hạ phải quay lại vì rốt cuộc cũng đã có cách thay Bạch phu nhân dùng Y Vô đồ để vừa đánh động lòng tham vừa dẫn dụ kẻ bí ẩn năm xưa không thể nào không xuất đầu lộ diện. Và có thể vì điều này sẽ khiến Bạch phu nhân lâm nguy. Xin tôn giá mau mau liệu cách tiếp ứng.

Tà Thiên Hành tái mặt :

- Y muốn nói kể cả phu phụ ta dù có thân phận là Nhật Nguyệt song hùng cũng vẫn vì bức Y Vô đồ vô dụng khiến động lòng tham?

Bấy giờ gã mới nhìn qua Tà Thiên Hành :

- Hóa ra nhị vị ngoài thân phận là Nhật Nguyệt song hùng thì còn là phu thê của nhau?

Và gã cố tình nhìn qua Công Tôn Phụng :

- Quả danh bất hư truyền. Phu nhân không những có sở học cao minh, uy danh vang dội mà còn thêm nhan sắc diễm lệ khó đoán biết niên kỷ. Và nếu là

tại hạ ắt sẽ rất ghen một khi phát hiện chỉ vì một ai đó khiến nội thể cứ mãi ngấm nhìn.

Công Tôn Phụng vụt đỏ mặt :

- Ngươi thật là... sao lại nhìn chăm chú vào ta như thế?

Tà Thiên Hành chợt quát :

- Cuồng đồ to gan. Có biết phu nhân ta niên kỷ còn đáng là mẫu thân ngươi chăng? Sao lại mặt dày, dám trước mặt ta giờ trò ghẹo nguyệt trêu hoa? Trừ phi ngươi muốn chết. Đúng chăng? Hử?

Gã lạnh lùng đáp trả :

- Tại hạ ghẹo nguyệt khi nào, trêu hoa ra sao? Xin hãy tự nhắm lại từng lời tại hạ vừa nói và đừng hàm hồ tự biến thành trò cười cho mọi người. Và lại, nếu còn biết tức giận sao lúc này tại hạ bị Tôn phu nhân nhìn, tôn giá không thử tỏ ra hùng hổ tương tự? Hãy lập lại đi, tôn giá vừa bảo ai là cuồng đồ to gan? Còn về Y Vô đồ, tôn giá không tham cũng không sao vì tại hạ không hẳn ám chi bất kỳ ai. Có chăng, nếu Bạch phu nhân chợt bị mệnh hệ gì, thì tuân tự những ai ở đây vừa có lời đề cập đến Y Vô đồ ắt cũng lần lượt như thế cho tại hạ xin một lời giao phó thật minh bạch. Hãy tin vào lời này của tại hạ hơn là tự ý không tin. Hoặc giả tôn giá muốn lĩnh giáo những cao minh của Y Vô đồ? Cứ lập lại lời vừa thóa mạ tại hạ ắt được toại nguyện.

Tà Thiên Hành chưa kịp đáp, chợt Công Tôn Phụng xăm xăm bước đến gần :

- Nhưng cách nhìn của ngươi là không thể chấp nhận, nhất là với niên kỷ hãy còn quá nhỏ của ngươi. Phu quân lẽ ra nên cho gã một bài học.

Tà Thiên Hành liền xông đến, nhưng lại bị gã chen hòng :

- Chậm đã. Vô oán vô cừu - bất động thủ không rõ nguyên do - miễn xuất chiêu, Tôn phu nhân nhìn tại hạ được thì cũng đừng trách nếu gặp cảnh tương tự. Còn như vẫn muốn động thủ, hãy làm ơn cho tại hạ một cơ hội chính đáng. Đó là thử thóa mạ tại hạ một lần nữa thì rõ. Dám không, nhất là đối với tôn giá, luôn tự nhận là danh môn chính phái.

Tà Thiên Hành dù tức tối vẫn không sao thốt nên lời.

Công Tôn Phụng thì khác :

- Cách nhìn của ngươi đúng là của hạng cuồng đồ vô sỉ. Ta chẳng những không ngại thóa mạ ngươi, trái lại còn muốn thay trường bối, dạy cho ngươi một bài học. Hãy mau mau xuất thủ và liệu liệu giữ lấy thân ngươi. Nào...

Gã vụt tái mặt và từ từ nghiêng răng để bật ra tiếng rít :

- Chỉ một mình mụ hay là đủ cả Nhật Nguyệt song hùng?

Tà Thiên Hành lập tức bước lui lại :

- Một mình phu nhân ta ắt đã quá đủ đối với ngươi. Hừ.

Phản gã thì vất bỏ cả kiếm lẫn tay nải, sau đó chậm chậm hít vào một hơi thật dài và thật sâu :

- Tốt. Vì ta sẽ cho mụ biết, muốn dạy ta một bài học thì hãy đợi đến kiếp sau. Nào, tiến lên đi chứ? Ta sẵn sàng chờ xem bài học mụ nông cuồng toan dạy liệu có thật sự lợi hại chăng? Ha... Ha...

Toàn bộ rừng động vì loạt cười kỳ thực rất ngạo nghễ của gã.

Mụ Công Tôn Phụng cũng thế :

- Ngươi... không dùng kiếm?

Gã ngưng cười :

- Kiếm là binh khí chỉ dùng cho bậc quân tử. Mụ là tiểu nhân, không đánh đâu.

Công Tôn Phụng biến sắc :

- Binh sinh chưa một ai dám bảo ta là tiểu nhân, sao ngươi...

Gã nạt ngang...

- Chớ nhiều lời. Vì nếu là quân tử mụ đâu thể trách khi bị ta dùng chính cách nhìn của mụ đáp trả lại mụ? Mau động thủ, nếu không, ta đành thất lễ, chẳng thể chẳng ra tay trước. Nào...

Lan Tuyết Thạch chột cất cao giọng nói chen vào thật vội :

- Thiết nghĩ đã đủ rồi. Kẻ thì bị gọi là cuồng đồ, người thì bị xem là tiểu nhân. Xin nể mặt Hạ Kiên Toàn mỗ, dĩ hòa vi quý, song phương nên cùng nhau hạ đài thì hơn.

Tả Thiên Hành cũng vội tiếp lời :

- Hãy bỏ qua đi nào, phu nhân. Vì dù gì Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ cũng đã có lời như thế.

Công Tôn Phụng liền nhún vai :

- Cũng được. Nhưng chỉ là nể lời Lan Tuyết Thạch Hạ huynh đệ thôi. Hừ.

Gã khom người nhặt kiếm và tay nài lên, sau đó nói mà không nhìn ai :

- Tại hạ thì khác, chẳng do nể lời, trái lại chỉ vì cảm thấy tự thẹn với bản thân.

Công Tôn Phụng thoát đặc ý :

- Thẹn vì đã quá lời ư? Nếu vậy...

Gã ngắt lời..

- Không thẹn vì đã nhiều lời, một điều không hề nên có như đối với Từ Nam hoặc sau đó là Bàng Các. Nghĩa là lẽ ra tại hạ nên động thủ thay vì mãi động khẩu, cáo biệt.

- Khoan!

Bởi có hai người cùng kêu giống nhau cũng một chữ duy nhất như thế, gã đành quay trở lại :

- Đến lượt Tả Thiên Hành tôn giá ư?

Nhân vật thứ hai vừa cùng Tả Thiên Hành kêu gã chính là Lan Tuyết Thạch nên Lan Tuyết Thạch vội lên tiếng :

- Ta cũng đã kêu người đấy. Hãy nói xem, người quay lại còn vì ý gì nữa?

Gã lắc đầu :

- Hiển nhiên là vẫn còn, nhưng đối với tôn giá thì chỉ một lời như lúc này là quá đủ. Xin chuyển lời hộ, nói với Bạch phu nhân, tại hạ sẽ sớm quay lại... chỉ để thỉnh an Bạch phu nhân.

Lan Tuyết Thạch thật sự lo ngại :

- Ý người vẫn là đề quyết nghĩa tâu ta ắt sắp gặp nguy? Có thật như thế chăng? Mà thôi, ta sẽ thử tin lời người. Nhớ sớm đến gặp nghĩa tâu của ta đây.

- Chư vị, Hạ mỗ xin đi trước một bước. Cáo biệt.

“Vút!”

Gã cũng lững thững bỏ đi, không hề quan tâm đang có những đôi mắt dõi nhìn theo gã chăm chăm.

Trời đã qua xế chiều. Gã từ một khách điểm bước ra với bộ y phục tuyền xanh.

- Nhu Kiếm công tử.

Gã giật mình :

- Sao chỉ có mỗi một mình Liễu cô nương? Há chẳng phải cô nương đã cùng lệnh sư huynh chạy đuổi theo lệnh sư sao? Đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Hoàng Kim có vẻ đã đứng chờ bên ngoài khách điểm này khá lâu. Thế nên, khi nghe gã hỏi, Liễu Hoàng Kim lập tức để lộ một sắc mặt tiu nghỉu :

- Không phải như công tử nghĩ. Trái lại, phần thì chẳng thể nào đuổi kịp, cũng chẳng biết gia sư đã bỏ đi đâu, phần khác thì tiểu nữ do vụng về, không biết cách nào để nói cho tệt sư huynh hiểu ý, nên đã bị... xua đuổi.

Gã có sắc giận.

- Đi. Hãy đưa tại hạ đến gặp lệnh sư huynh. Vì nếu cần, tại hạ vẫn sẵn lòng lập thệ để lệnh sư huynh đừng bao giờ đối xử với cô nương như thế nữa.

Nhưng Liễu Hoàng Kim lắc đầu :

- Không cần đâu. Và lại, tính khí của y, tiểu nữ hiểu, chỉ ngày một ngày hai y cũng tư ngóai ngoại mà không cần ai giải thích hay an ủi. Vì ý tiểu nữ tìm đến là mong nhờ công tử chỉ điểm cách tìm gặp lại gia sư.

Gã thờ dài và ngẩng đầu nhìn trời chiều :

- Tại hạ cũng đoán biết lệnh sư đi đâu. Nhưng lúc này e đã quá muộn để cô nương lên đường. Xin hãy tạm nghỉ lại một đêm. Chờ đến sáng, tại hạ ắt đưa cô nương cùng đi.

Liễu Hoàng Kim nhẹ cúi đầu :

- Có phải đúng như tin tiểu nữ được nghe. Gia sư chỉ có thể đến chỗ Bạch phu nhân? Chỉ cần chính miệng công tử thừa nhận, cho dù có muộn, tiểu nữ vẫn phải đi.

Gã hậm hực :

- Là Nhật Nguyệt song hùng hay do Vệ chương môn nói cho cô nương biết? Nhưng đừng nghe theo họ nếu như có lời ám chỉ tại hạ có ý nghi ngờ lệnh sư.

Liễu Hoàng Kim ngược mắt nhìn gã :

- Do ai điểm chỉ, không quan trọng. Nhưng nghe công tử quả quyết, chẳng hề nghi ngờ gia sư, thật đủ cho tiểu nữ yên lòng. Đa tạ và xin cáo biệt.

Gã gọi lại :

- Hoặc giả cô nương nghỉ ngơi vì sẽ cùng tại hạ chung ngụ một khách điểm? Điều này thì vô lo. Bởi đêm nay tại hạ tự biết khó thể quay về. Nhưng đến sáng ngày, đương nhiên tại hạ không thể không khởi hành, cũng đi đến chỗ Bạch phu nhân. Sẽ tiện hơn nếu cô nương chấp nhận tạm lưu lại, chỉ ít cũng được một đêm nghỉ dưỡng sức.

Liễu Hoàng Kim kinh ngạc :

- Đêm nay công tử có việc cần thực hiện, thật ư?

Gã cười :

- Đã có một phi tặc thật thì tại hạ đương nhiên không thể nào tự nhận là một phi tặc khác. Nếu đó là điều cô nương đang nghĩ thì sai rồi.

Liễu Hoàng Kim chợt cười tinh quái :

- Tiểu nữ nào dám nghĩ công tử là phi tặc. Nhưng vì lời công tử vừa mới hứa, được, tiểu nữ đêm nay đành tạm lưu lại.

Gã cau mày hồ nghi :

- Cô nương vừa có ý định gì?

Liễu Hoàng Kim chợt bảo :

- Tiểu nữ vì đội công tử khá lâu nên đang đói là. Công tử có thể mời tiểu nữ cùng dùng bữa tối, được chăng?

Gã chợt nhìn quanh :

- Chỉ e...

Liễu Hoàng Kim buồn buồn :

- Công tử ngại để người khác thấy đã từng đi chung với tiểu nữ ư?

Gã vội lắc đầu :

- Ngại ư? Vì sao? Nhu Kiếm công tử này bình sinh hằng tự nhủ phải làm sao luôn luôn có những hành vi quang minh lỗi lạc. Khi đã không thấy thẹn với bản thân thì việc gì phải e ngại. Trái lại, tại hạ đang tự hỏi, là nên mời cô nương cùng dùng bữa tối như thế nào và ở đâu cho thật xứng hợp.

Liễu Hoàng Kim hài lòng :

- Cách chỗ này một dãy nhà, tiểu nữ lúc đi qua có nhìn thấy một tú lâu khá sang trọng. Có cả một gian lầu nhìn ra mặt sông rộng thật thoáng đãng. Công tử nghĩ sao?

Gã gạt ngang :

- Đây là chỗ lúc sáng tại hạ đã bị mất một nửa điểm tâm thật oan uổng. Và trưa nay, khi quay lại đó, cho dù chẳng còn ai dám nói gì nhưng tự bản thân vì cảm thấy ngán ngại nên lúc ăn, thật chẳng biết ngon. Hay là thế này vậy, tại hạ biết một chỗ khác, vẫn khả dĩ nếu chỉ dùng một bữa tối. Đi nào.

Và nhân lúc đi cạnh nhau, Liễu Hoàng Kim chợt hạ thấp giọng chỉ nói riêng cho gã nghe :

- Kỳ thực tiểu nữ không cần dùng bữa. Chỉ là muốn được một phen mục kích xem công tử trở tài bất phi tắc ngay đêm nay như thế nào.

Gã giật mình. Nhưng vì đã lỡ hứa, gã đành cứ thế bước đi, giả vờ như không thấy Liễu Hoàng Kim đang lên cười thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Canh thâu bán dạ tỏ tác lòng - Cục diện một đêm đầy biến động

Liễu Hoàng Kim mỗi lúc mỗi thêm nôn nóng :

- Chỉ là dùng một bữa tối mà thôi, có cần công tử ăn lâu như thế chẳng?

Gã vẫn ung dung thưởng thức từng ít một, thỉnh thoảng còn nhấp thêm một tợp rượu nhỏ :

- Bốn công tử vốn dĩ vẫn thế. Y phục thì phải sang trọng, không cần xa hoa cầu kỳ. Nhưng lúc ăn thì khác, chẳng những không được vội mà còn phải biết tận hưởng. Huống hồ bên cạnh còn có người đưa chuyện. Thật đầu dễ lập lại cảnh này một khi đã chấp nhận kiếp sống giang hồ rày đây mai đó, kẻ cả cũng chẳng biết sống nay chết mai.

Liễu Hoàng Kim thấy ái ngại cho gã :

- Nhưng công tử gia ôi, còn việc kia thì sao?

Gã nheo nheo mắt, nhìn Liễu Hoàng Kim dưới ánh sáng của nhiều lượt hỏa quang từ những ngọn đèn lồng kỳ thực đã được bọn tửu bảo của tửu lâu thấp sáng từ lâu :

- Là việc gì? À... việc đó ư? Không cần vội. Thật đấy. Và vì cô nương đã muốn mục kích thì thoạt tiên xin nhớ hãy thật nhẫn nại.

Liễu Hoàng Kim quả thật vẫn có đủ thông tuệ cần thiết :

- Nhẫn nại? Công tử đang chờ... à, chờ y xuất hiện? Hóa ra công tử đã biết y là ai? Lại còn biết rõ vào lúc nào y sẽ xuất hiện ở đâu? Làm sao công tử biết? Mà thôi, tiểu nữ tạm lấy lại câu vừa hỏi, thay vào bằng câu khác, là thế này. Công tử đoán biết chắc đêm nay y sẽ hành động và chỉ quanh quẩn gần đây thôi, đúng chẳng?

Gã ngó người :

- Sao lại là y?

Liễu Hoàng Kim giật mình, vì nhận thấy gã đang nhìn đâu đó qua đầu nàng.

Thế nên, nàng lập tức quay lại :

- Công tử ám chỉ ai?

Gã lập tức chạm lên tay nàng :

- Đừng nhìn.

Nhưng Liễu Hoàng Kim đã giật mình quay lại. Vả vì thấy cử chỉ của gã, nàng một phen nữa lại giật mình, đồng thời giật nhanh tay về :

- Bọn nam nhân của công tử hóa ra đều giống nhau. Và công tử cũng đâu phải ngẫu nhiên đã chọn đúng tửu lâu này, chính chiếc bàn này và phải ngồi như chỗ công tử đang ngồi mới đủ thuận lợi? Nếu công tử đã muốn ngắm Xuân Hoa viện thì xin tùy tiện. Tiểu nữ cũng phải tự trách vì đã quyết ý theo chân, vô tình làm giảm thiểu nhã hứng của công tử. Xin cáo biệt.

Nhưng nàng chưa kịp đứng lên đã nghe gã nạt khê :

- Hãy ngồi yên.

Nàng động nộ :

- Công tử còn dám quát nạt cả tiểu nữ. Như thế này thật là quá đáng.

Gã chột đứng bật dậy :

- Ôi, không ổn rồi. Chúng ta phải đuổi theo mau. Ngân lượng đây này, từu bảo. Còn thừa bao nhiêu cứ giữ lấy. Kia cô nương, hãy nhanh lên nào.

Gã nén lại cả một định bạc và cứ thế vội vàng đi. Gã vội đến nỗi đã không nhớ mang theo kiếm và tay nải.

Khi nhớ lại, gã vừa toan quay người thì nghe tiếng của Liễu Hoàng Kim lí nhí :

- Mong được lượng thứ, kiếm và hành trang của công tử đây.

Gã vẫn quay người. Nhưng thay vì nhận kiếm và tay nải thì gã đột ngột chộp vào tay nàng Liễu :

- Cô nương nếu đã hiểu thì tốt. Và đến lượt tại hạ xin được lượng thứ. Đừng ngại, bằng không e chẳng mong đuổi kịp đối phương. Đi.

Gã thi triển khinh công ngay khi đã cùng Liễu Hoàng Kim đặt chân ở bên ngoài từu lâu. Thế nên, chẳng một ai bị kinh động vì khó thể nhận thấy gã và nàng Liễu như hóa thành hai vệt mờ, cứ nương theo những chỗ khuất sáng để cùng nhau vun vút lướt đi.

Liễu Hoàng Kim cố gắng mục lực nhìn xuyên bóng đêm phía trước :

- Chúng ta liệu đang theo đúng dấu của... phi tặc?

Gã vẫn tận lực đưa nàng Liễu cùng đi :

- Sự xuất hiện của Giang Tuấn ở Xuân Hoa viện cùng với phản ứng quá gay gắt của cô nương đã làm tại hạ mất sự chú tâm. Có ai ngờ chỉ với một sát na như thế, kẻ khả nghi lại kịp lên đi thật nhanh. Nhưng có hai điều tại hạ quyết không tin. Thứ nhất, kẻ khả nghi khó thể đoán biết đã bị tại hạ ngầm ngầm giám sát. Vì đối với y, tại hạ chỉ là một công tử hào hoa đang đắc ý cùng một mỹ nhân tận hưởng một bữa tối đầy thơ mộng. Và thứ hai là...

Nàng Liễu lí nhí ngắt lời :

- Hai là công tử không tin sẽ vẫn bị mất dấu kẻ khả nghi? Xin có lời tạ lỗi vì không những đã ngộ nhận về dụng ý của công tử mà còn làm hỏng kế mưu, có thể hỏng cả đêm nay của công tử nữa.

Gã từ từ chậm lại, sau cùng thì buông tay nàng ra để nhận lại kiếm và tay nải :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Mất dấu thì đã mất rồi, cô nương hà tất mãi áy náy.

Nhưng nàng Liễu vẫn áy náy không yên :

- Sao công tử chỉ gọi y là kẻ khả nghi? Và vì sao đã biết y sẽ xuất phát từ Xuân Hoa viện công tử không ập thẳng vào đó để ra tay, tiên phát chế nhân?

Gã cười trong bóng đêm, chân vẫn thong thả bước đi cạnh nàng :

- Cô nương sẽ nghĩ sao nếu thấy một người như tại hạ hoặc bước vào hoặc từ một chỗ như Xuân Hoa viện bước trở ra?

Và nàng cũng đang đếm bước cùng gã :

- Công tử đã tự nhận từng vào đó một lần rồi. Cần gì nữa mà quan tâm để mong biết tiểu nữ nghĩ như thế nào?

Gã cười khẩy :

- Tại hạ vẫn quan tâm. Vì lần bước vào Xuân Hoa viện đêm qua quả thật chỉ do nhầm lẫn. Và nào có ai ngờ chỉ vì quyết tâm bám theo kẻ khả nghi nên tại hạ được một lần biết thế nào là một nơi như Xuân Hoa viện.

Nàng kinh ngạc :

- Ngay đêm qua công tử đã biết rõ ai là kẻ khả nghi ư? Trong khi đó cũng chính đêm qua tiểu nữ và nhiều người nữa đã cùng tìm, nhưng một manh mối dù nhỏ vẫn không phát hiện. Thế là thế nào?

Gã thờ dãi :

- Hôm qua, lúc nhăm lẩn tại hạ là phi tặc, có phải chính cô nương từng nói tại hạ đã tình cờ chung một lộ trình cùng phi tặc? Thế là...

Nàng lại ngắt lời :

- Nhưng sau đó tiểu nữ đã cải chính. Vì tin rằng mọi người do ngộ nhận công tử là phi tặc nên mới dẫn đến ngộ nhận luôn về phương hướng phi tặc đã tẩu thoát.

Gã tặc lưỡi :

- Nhưng quả thật sáng hôm qua tại hạ có tình cờ phát hiện một nhân vật không chỉ đi chung đường cùng tại hạ mà còn lộ nhiều sắc thái khả nghi. Đến khi đột ngột bị cô nương xuất hiện ngăn đường cản lối, câu nói ấy làm tại hạ động tâm. Và thế là tối qua, một lần nữa nhờ tình cờ tại hạ nhìn thấy kẻ khả nghi cũng với sắc thái không khác gì lúc sáng. Chỉ riêng việc kẻ đó chọn chỗ lưu ngụ là Xuân Hoa viện, thú thật có làm tại hạ hoàn toàn bất ngờ. Đến nỗi giờ đây vẫn còn bị cô nương ngộ nhận, nghĩ tại hạ lai vãng chốn đó cũng là theo thói thường tình của nam nhân.

Nàng chợt lí nhí trở lại :

- Tiểu nữ đã có lời xin lượng thứ rồi. Há lẽ công tử vẫn mãi để tâm?

Gã phì cười :

- Đùa thế thôi. Vì kỳ thực tại hạ hiện vẫn là người bắt cầu danh, bắt luận đó là loại danh như thế nào.

Đột ngột, nàng hỏi :

- Vệ chương môn bá bá há lẽ cũng giống như Giang Tuấn tề sư huynh, nghĩa là vẫn tìm cách lui tới những chỗ như thế?

Gã bất thần háng giọng :

- Có rồi. Tại hạ chợt đoán ra đâu là chỗ có thể tìm thấy lại tung tích kẻ khả nghi. Hãy nhanh chân lên nào. Và nhớ, đừng để tại hạ bỏ rơi lại phía sau.

Và gã đi nhanh hơn, không hẳn là chạy nhưng dù thế vẫn khiến Liễu Hoàng Kim phải bước thoăn thoắt theo mới kịp.

Được một lúc, gã bất thần dừng phắt lại. Liễu Hoàng Kim không phản ứng kịp, đành chịu va vào gã và lập tức có cảm nhận toàn thân gã chợt trần cứng như hóa đá.

Nhưng vì không nghe gã nói gì, dù chỉ là nửa lời giải thích, nàng thì nhận ra vẫn còn đang cận kề toàn thân gã nên bối rối, đành vừa lùi vừa tránh gã, thay cho lời chống chế hầu che giấu đi tâm trạng của nàng trong lúc này :

- Sao công tử đột ngột dừng nhưng không nói gì? Làm cho tiểu nữ...

Gã bước lùi đến thật gần nàng :

- Suyt, tại hạ ngờ rằng dường như đến lượt chúng ta bị người giám sát từng động tĩnh.

Nàng không tin như thế, và một lần nữa cảm thấy bối rối vì trạng thái thật khó giải thích của họ ngay lúc này tuy rằng quanh họ toàn là bóng đêm đen dày đặc :

- Công tử đừng dọa tiểu nữ. Bởi nhân vật có quá nhiều bí ẩn nhất đối với võ lâm lúc này chính là công tử. Thế nên, công tử không giám sát mọi người thì thôi, còn ai đủ bản lĩnh lên giám sát lại công tử.

Và nàng nói đúng. Vì gã chợt thở ra nhẹ nhẹ, cũng là từng bước tự dịch ra xa khỏi nàng :

- Lạ quá. Đây là lần đầu tiên tại hạ lâm cảnh này và kỳ thực đã khiến cho tại hạ hầu như đang mất dần tự tin.

Nàng vụt hiểu, vì thế cũng nhẹ thờ ra :

- Đây là đêm thanh vắng, quanh đây lại chẳng có ai. Chỉ có tiểu nữ và công tử là cô nam quả nữ đang ở cạnh nhau. Thế nên đâu phải chỉ có một mình công tử là đang mất dần tự tin. Bởi chính bản thân tiểu nữ quả thật cũng đang mang một tâm trạng tương tự.

Thế nhưng, cuối cùng Liễu Hoàng Kim cũng nhận ra bản thân đã lầm. Vì đột ngột từ gã bật thốt ra tiếng cười khẩy :

- Không phải chỉ có mỗi tại hạ và cô nương mà thôi. Thật đáng tiếc, vì có lẽ nghe báo tại hạ mất tự tin nên đối phương lại đâm ra quá tự tin, vô tình để lộ tung tích. Thôi nào, xin hãy lộ diện đi thôi. Nếu không, hừ...

Gã rút kiếm đánh choang, vô tình để cho tay nải hững hờ rơi xuống như một vật vô chủ. Đó là lúc gã tiếp tục lên tiếng và hầu như nói với một nhân vật vô hình :

- Tại hạ cũng chưa lần nào tự dung động thủ. Và vì đây là lần đầu, thế nên, có lẽ cùng đành vận dụng một chiêu phi kiếm thượng thừa, thử xem oai lực

liệu có thêm chút nào tinh tiến.

Liễu Hoàng Kim nhờ càng nghe nên càng hiểu rõ bản thân đã làm lần thế nào. Do vậy, vì bền lên nên nàng tự lùi ra xa hơn. Nhân đó, nàng cũng nhìn quanh, hy vọng sẽ phát hiện đâu là nhân vật đang được gã dùng làm đối tượng để chuẩn bị thi triển chiêu phi kiếm thượng thừa.

Bất chợt, nàng vừa giật nảy người vừa kêu ré lên thất thanh :

- Ái..! M..a...!

Cục trường vậy là bị kích động một cách đột ngột và đạt nhanh đến cực điểm.

Kiểm trên tay gã vụt xé gió lao thoát ra.

“Véo...!!”

Cùng lúc đó toàn thân gã cũng xê dịch, chìm khuất ngay vào vùng đen tối nhất của cả màn đêm đen xung quanh.

“Vút!”

Không nghe gã lên tiếng dù là quát.

Kể cả đối phương thần bí nào đó của gã cũng chẳng nghe đến tầm hơi hoặc tung tích.

Vì phá vỡ đêm trường chính là loạt những tiếng chạm kính vang dội.

“Ầm!!”

“Bung bung bung...”

“Ào... Ầm!!”

Tiếp đó là tiếng của một bên bật lên tiếng hô thật to :

- Hự!

Sau đó, tất cả hoàn toàn im lặng.

Vẫn không thấy gã quay trở lại, Liễu Hoàng Kim dù hốt hoảng lo lắng cũng chỉ dám khề kêu :

- Công tử?! Nhu Kiếm công tử?!

Và đáp lại, chỉ suýt nữa nàng bật thét thất thanh khi một lần nữa bất thành linh gã lù lù xuất hiện cạnh nàng không một tiếng động nào báo trước, kể cả tiếng trả lời cũng không.

Thế nhưng, dù đang một phen kinh hoàng, nàng thay vì trách cứ thì lại lo lắng hỏi gã :

- Công tử đã bị thương? Đối phương là ai? Há lẽ phi tặc lại có đủ bản lĩnh khiến công tử cũng phải thất thủ?

Gã đứng yên thêm một lúc nữa, sau đó mới nặng nề thở trút ra một hơi dài :

- Đa tạ cô nương đã quá lo. Tại hạ bây giờ đã hoàn toàn bình ổn. Còn đối phương ư? Thú thật, tại hạ không biết, cũng chẳng thể minh bạch đây có phải là phi tặc hay không. Riêng bản lĩnh cô nương đừng nghĩ tại hạ là thiên hạ đệ nhất nhân. Vì kỳ thực chỉ suýt nữa là tại hạ thất thủ với một nhân vật chẳng rõ là ai.

Liễu Hoàng Kim vẫn bồn chồn lo lắng :

- Thật như thế ư? Kể cả chiêu phi kiếm thượng thừa của công tử cho dù đã vận dụng vẫn cam thất thủ thật ư?

Gã phì cười :

- Cách tại hạ ném kiếm lúc nãy ư? Đâu có phải là chiêu phi kiếm thượng thừa. Trái lại chỉ là một phản ứng cấp thời vì nghe cô nương đột ngột bật thét lên. Nhưng dù sao, ắt hẳn đối phương cũng có suy nghĩ như cô nương, vì ngờ đó là chiêu phi kiếm thượng thừa nên lập tức có phản ứng đối phó. Và thế là đối phương tự bộc lộ tung tích, tạo cơ hội cho tại hạ được một phen giáp mặt và động thủ. Cũng may, nếu tại hạ bị một ít phương hại, chỉ là chịu tổn hao chân nguyên, thì đối lại đối phương quyết không thể mạo hiểm tiếp tục vận dụng nguyên khí chí ít là trong vài ba ngày tới.

Nàng vụt nhoẻn cười :

- Nghĩa là đối phương thất thủ, không phải công tử? Vậy thì tốt rồi, chỉ khiến tiểu nữ một phen lo hoảng vì cứ ngỡ bản lĩnh như công tử thế mà lại...

Nói đến đây, bất chợt nàng đổi qua giọng nghi hoặc :

- Mà này, có phải công tử vừa bảo đôi phương đã tự bộc lộ tung tích? Hóa ra chỉ sau khi tiểu nữ bật kêu hoảng vì bất thình lình phát hiện y, cứ như một đồng lù lù đứng lẫn vào chỗ khuất, thì công tử nhờ đó mới nhận định được phương vị và chỗ nấp của y? Vậy sao lời của công tử trước đó cứ như thể đã biết y đứng ở đâu? Điều nào là đúng và lời nào mới là lời đáng tin?

Gã cười cười :

- Bất luận lời nào do tại hạ nói ra cũng đều đáng tin. Và nếu cô nương muốn minh bạch thì một là hãy tự nhớ lại những gì lúc nãy tại hạ đã nói, đồng thời điều thứ hai, là hãy nghe tại hạ giải thích, như thế này. Là tại hạ chỉ có cảm nhận đã có người lên bám theo. Và thoát đầu nếu chỉ là những cảm nhận mơ hồ thì càng về sau càng rõ dần. Cho đến khi tại hạ bảo đã mất dần tự tin thì quả nhiên đôi phương đã tự cáo giác tung tích qua một tiếng động nghe thì như tiếng gió thoảng. Vậy thì lời của tại hạ là nhằm ám chỉ đã biết chắc có người lên bám theo thật. Sau đó khi bảo sẽ dùng một chiêu phi kiếm thượng thừa, tuy cũng là lời nói thật nhưng dụng ý chỉ để dọa, vì tin quyết đôi phương thế nào cũng phải có phản ứng thế nên không thể không tự xuất đầu lộ diện.

Nàng giật mình :

- Nếu đúng như lời công tử nói, phản ứng của y chính là toan hạ thủ nhắm vào tiểu nữ trước? Bởi vì y quả thật đã lù lù xuất hiện cạnh tiểu nữ.

Gã gật đầu :

- Cũng vì nghĩ như vậy, thế nên, ngay khi nghe tiếng cô nương kêu thất thanh, phản ứng ngay tức khắc của tại hạ là cứ ném bừa bất kỳ vật gì ở trong tay trước đã. Có lẽ nhờ thế, y đã mất cơ hội nếu thật sự toan đối phó với cô nương trước.

Nàng nhẹ thở ra, giọng nói cũng theo đó chùng nhẹ lại :

- Công tử chuyên thuận kiếm, còn tự xưng là Nhu Kiếm công tử. Nhưng chỉ vì lo cho sinh mạng của tiểu nữ chính công tử vẫn sẵn sàng ném bỏ thanh kiếm là vật kẻ như bất ly thân. Chân tình này của công tử, tiểu nữ thật không biết lấy gì xứng đáng để báo đáp.

Gã chợt tìm quanh :

- Nhắc đến đây mới nhớ. Thật khó biết phải tìm lại thanh kiếm ở đâu?

Bỗng có tiếng cười đột ngột cất lên :

- Kiếm của người, ta đã nhặt hộ. Nếu muốn nhận lại, một là người hãy bước ra ngoài này, hai là chấp thuận một thỉnh cầu nho nhỏ của ta. Được chứ? Nhưng đừng nghĩ ta có mưu đồ gì định gây bất lợi cho người. Hãy bước ra đi nào.

Liễu Hoàng Kim thất kinh :

- Vệ chương môn bá bá?

Gã gật đầu :

- Tại hạ cũng nhận ra đây là thanh âm của Vệ chương môn. Chúng ta nên cùng tiến ra thì hơn.

Nàng cũng đành gật đầu :

- Công tử vẫn ngại kẻ khả nghi khi nãy có thể sẽ quay lại, tiếp tục thực hiện mưu toan đã bị dang dở? Vậy thì tiểu nữ thật không nên lưu lại đây một mình.

Họ đi chưa được mười bước thì sột một tiếng, có một ngọn hỏa tập đột ngột bật cháy lên, tạm xua ngay lập tức một vùng đêm tối có phạm vi chưa đầy nửa trượng.

Nhưng chỉ cần bao nhiêu đó thôi là đủ cho Liễu Hoàng Kim bật kêu :

- Tuần ca?! Mà không, sao Giang Tuấn còn đủ dõm lược đến tìm một Liễu Hoàng Kim hạ tiện thấp hèn này?

Đứng cạnh lão Vệ Quá Như chương môn chính là Giang Tuấn vẫn tự đưa cao ngọn hỏa tập đang cháy trong tay. Giang Tuấn vụt sa sầm nét mặt :

- Kỳ thực, ta đã biết lỗi và chỉ có ý định đến để đưa tiểu sư muội cùng về. Nhưng vì tiểu sư muội chưa gì đã trước mặt gã kia thốt ra những lời lẽ ra chi nên nói giữa hai chúng ta, thế nên, lấy thân phận là sư huynh, ta khuyên tiểu sư muội hãy ngoan ngoãn cùng ta quay trở về ngay.

Nàng vụt chớp mắt, sau đó vừa nhìn qua lão Vệ Quá Như và vừa lễ độ hỏi lão :

- Biết rõ tiểu nữ ở đây để tìm át hãn đệ sư huynh đã có sự chi điểm, đồng thời còn có Vệ bá bá đồng hành? Vì thế, do đã rõ giữa tiểu nữ và Nhu Kiếm công tử đây hoàn toàn trong sạch, không có bất kỳ hành vi nào ám muội bất minh, nên cả hai mới có quyết định lộ diện, dùng cách này để gọi, mà không

để ra lệnh cho tiểu nữ phải về?

Lão Vệ Quá Như lại cười :

- Cả hai đều còn trẻ và dù gì cũng là một đôi không bao lâu nữa sẽ được lệnh sư đứng ra chủ hôn tác hợp. Thế nên, những mâu thuẫn nhỏ nhỏ chọt này sinh giữa bọn trẻ là điều khó thể tránh. Vậy thì, theo lão phu, gì thì gì cũng nên xí xóa, hoặc cả hai cứ tự giải quyết mâu thuẫn với nhau, và rồi cơm sẽ lành canh ắt vẫn ngọt như xưa. Được chứ? Ha... ha....

Giang Tuấn cũng ngó ngoai và lập tức đầu cúi :

- Kim muội hãy mau theo ngu ca về thôi.

Nàng vùng gắt :

- Không! Liễu Hoàng Kim này đành tự nhận bản thân hoàn toàn bất xứng với Giang Tuấn sư huynh. Thế nên, muội không thể quay về lúc này, nhất là vẫn chưa tìm thấy sư phụ. Xin đừng miễn cưỡng muội.

Giang Tuấn tái mặt :

- Là muội quá chấp nê với ta hay cuối cùng vẫn bị gã kia...

Gã háng giọng ngay :

- Không can dự đến tại hạ đâu nha. Cũng xin đừng miễn cưỡng thêm tại hạ.

Giang Tuấn tức lắm, nhưng vì vô khả phát tác với gã nên chuyển qua quát tháo tiểu sư muội :

- Lòi ta hàm ý gì, ắt muội thừa thông tuệ để hiểu. Hãy mau đáp thật với ta một lời. Và nếu cần, chính ta sẽ đích thân khấn cầu sư phụ lão nhân gia hủy hôn, mãi mãi không ràng buộc muội nữa.

Liễu Hoàng Kim cũng tái mặt, nhọt nhạt cả thần sắc và toàn thân thì run rẩy :

- Hủy hôn?! Là sư huynh tự nói đây nha. Được, được lắm. Nhưng người cần thỉnh cầu sư phụ hủy hôn chính là muội, quyết không thể là một kẻ mất tư cách và nhân phẩm như huynh. Hãy đi đi, sư huynh hãy tự quay về với mấy ả mua phấn bán hương ắt hẳn vẫn đang chờ sư huynh ở Xuân Hoa viện. Đi... đi...

Đến lượt Giang Tuấn run rẩy :

- Sao... sao muội biết ta đã... ời chào.. Vệ bá bá ơi! Đã thế này rồi, đều là do... là do...

Lão Vệ Quá Như vụt gắt :

- Câm ngay. Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, tự làm tự chịu. Lu loa như thế này còn ra thể thống gì. Cứ đợi đấy, chờ khi gặp lệnh sư, ta sẽ nói hộ. Vì đã là nam nhân, ai lại không nắm thê bảy thiếp, vạn nhất có tìm vui thú ở kỹ viện cũng đâu sá gì. Cứ để đấy, tự ta ắt có cách lo liệu.

Nhưng Giang Tuấn chột nhảy chồm vào gã Nhu Kiếm công tử :

- Nàng không thể biết ta đã vào Xuân Hoa viện, chính ngươi đã nói ra, đã cùng nàng đêm nay xuất hiện lảng vảng ở cạnh đó. Ngươi là kẻ tiểu nhân, có ý dùng thủ đoạn này để chia duyên rẽ thui, khiến ta có thể vĩnh viễn mất nàng. Ta thật muốn giết ngươi. Ta muốn giết ngươi. A...

Liễu Hoàng Kim lập tức lao vọt ra, ngăn cản Giang Tuấn :

- Sư huynh, đừng động đến ân nhân đã cứu mạng muội. Nếu không, đừng trách muội sao chẳng nể mặt.

Giang Tuấn khựng lại, sau đó vừa gào vừa quay người chạy đi như kẻ đang hóa cuồng :

- A... a...

Hòa tập không còn, màn đêm lập tức buông phủ. Gã lên tiếng :

- Bây giờ thì xin hãy nói rõ về điều gọi là thỉnh cầu nhỏ nhỏ của tôn giá. Tại hạ đang chờ nghe.

Lão Vệ Quá Như cũng lên tiếng :

- Nhân tiện, ta cũng thật tâm có lời tán dương ngươi, quả là kẻ biết giữ lời. Thật không uống công ta đã lắng lắng bám theo cả hai ngươi một lúc khá lâu. Và rằng...

Gã ngắt lời :

- Phế ngôn. Và cũng hà tất mãi giải thích. Vì nghiêm nhiên mọi lời của tại hạ luôn luôn là bất khả ngộ, bất khả bại tín, hãy đề cập ngay vào chính đề thì hơn.

Lão Vệ Quá Như liền hắng giọng :

- Nếu ngươi đang thật sự quá vội, được, ta chỉ muốn lĩnh giáo vài cao chiêu của ngươi. Thế nào?

Gã lạnh giọng :

- Cứ giao hoàn kiếm trước đã.

Lão Vệ Quá Như ném kiếm ra :

- Thật hân hạnh vì vẫn còn được ngươi xem ta là quân tử. Nhận lấy.

Gã nhận kiếm và ung dung máng trở lại tay nải vào thanh kiếm :

- Tại hạ không chấp nhận lời thỉnh cầu này của tôn giá. Nhưng xin đừng phản ứng vội, sẽ chẳng tốt đẹp lắm đâu. Vì tại hạ còn có lời giải thích. Và khi đã nghe giải thích xong, nếu tôn giá vẫn cho là không thuận tai, đồng thời vẫn cứ khăng khăng giữ nguyên ý định, lúc đó dù không muốn tại hạ cũng xin chiều ý. Được chứ?

Lão Vệ Quá Như cười khẩy :

- Ngươi muốn giải thích như thế nào? Có chăng chỉ là người ngại không là đối thủ của ta.

Gã gạt đầu :

- Cũng phần nào đúng như vậy. Nhưng một khi kể cả tại hạ còn không thể quả quyết điều lo ngại đó là đúng hay là sai thì tất nhiên chính tôn giá cũng chẳng dám quả quyết. Đúng không?

Lão Vệ Quá Như lại hắng giọng :

- Nói tiếp đi.

Gã tiếp :

- Thế nên, tại hạ khẩn thiết mong tôn giá tự lượng xét. Là liệu có nên đánh đổi uy danh một đời bằng hành động mà chính ngay bản thân tôn giá cũng chưa dám tin chắc sẽ thắng?

Lão Vệ Quá Như không trả lời, có lẽ do mãi ngẫm nghĩ về điều vừa nghe.

Gã thờ ra :

- Đây, tại hạ đã giải thích xong. Quyết định thế nào thì tùy tôn giá. Nhân tiện, cũng xin lập lại một lần nữa, tại hạ là người bất khả bại tín, thế nên lời nói là bất khả ngộ. Xin hãy cho nghe chủ ý.

Và chủ ý của lão Vệ Quá Như là đột ngột quay lưng đi thẳng, chẳng nói gì, cũng chẳng từ chẳng biệt.

Liễu Hoàng Kim cũng theo đó mãi lặng thinh, vì dường như không có gì để nói.

Cho đến khi nghe gã gọi :

- Chúng ta đi.

Nàng liền lên tiếng :

- Có lẽ tiểu nữ cũng nên nói lời từ biệt?

Gã ngăn lại :

- Không nên.

Nàng giật mình :

- Vì sao?

Gã có phần cao giọng khi giải thích :

- Thứ nhất, nếu cô nương vì ngại điều tiếng thị phi thì xin hãy nghe đây, tại hạ chỉ xin giữ chân cô nương cho đến khi cùng cô nương quay trở vào trấn thành an toàn.

- Công tử vẫn ái ngại về nhân vật khả nghi lúc nãy?

Gã gật đầu :

- Không sai. Thế nên, cứ cẩn tắc vô ưu là hay hơn cả.

- Còn nguyên nhân nào khác? Vì công tử vừa bảo đó chỉ là thứ nhất.

- Còn. Đó là tại hạ đã hứa đưa cô nương đi đến chỗ lệnh sư. Thế nên, xin cô nương đừng vô tình biến tại hạ thành kẻ bội tín.

Nàng thở dài :

- Vậy là sẽ cùng công tử tiếp tục dong ruổi cả một quãng đường dài nữa. Liệu có nên chăng?

Gã cười :

- Miễn sao không thấy thẹn với lòng là ổn. Nhưng đừng nghĩ tại hạ dường như bất chấp thị phi. Vì trái lại kỳ thực thà là như vậy hơn là để cô nương chỉ do tại hạ bất cẩn nên khiến có thể gặp bất trắc. Cô nương nghĩ sao?

Nàng bảo :

- Nhưng sao quay lại thành? Đừng vì tiểu nữ khiến công tử bỏ lỡ cơ hội truy tìm tông tích phi tặc như lúc nãy có nói đã biết sẽ tìm thấy y ở chỗ nào?

Gã ngược nhìn trời đêm :

- Tại hạ hiểu, cô nương thật tâm nào mong muốn quay lại thành. Phần tại hạ cũng đành thú nhận là đã quá muộn nếu vẫn mong tìm y ở chỗ khả nghi. Vì có thể y đã đi. Hay là chúng ta cứ tiến hành, đi đến chỗ lệnh sư? Đi sớm thì đến sớm. Ý của tại hạ chỉ là thế.

Nàng đành gật đầu :

- Như thế cũng được. Chỉ hy vọng tiểu nữ lại bất thành linh giúp công tử phát hiện kẻ khả nghi, giống như lúc nãy.

Gã giật mình;

- Cô nương có nhìn thấy diện mạo y?

Nàng lắc đầu :

- Không. Nhưng sao công tử giật mình?

Gã bắt đầu bước đi, vừa đi vừa giải thích :

- Vì tại hạ thủy chung trước sau chỉ ba lần nhìn thấy nhân dạng của kẻ khả nghi. Do đó, thật rất mong biết diện mạo của y là thế nào.

Nàng cũng theo chân gã :

- Chẳng phải công tử vì phát hiện nên cố theo y đến tận Xuân Hoa viện? Mà thôi, tiểu nữ đã tự đoán hiểu. Mấy ả ở Xuân Hoa viện đã làm công tử tối mắt, đâu còn chú tâm nhìn thấy ai nữa, đúng không?

Gã thở dài, lắc đầu :

- Nhìn thấy y là nhìn thấy một nhân dạng quen quen cứ nhanh chân bước vào chỗ đó. Và tại hạ cũng không ngờ đến lượt bản thân bước vào liền vấp ngay những động thái cử chỉ quá ư là hiếu khách của những ả diêm dúa đó. Bảo tại hạ bị rối mắt thì đúng, còn tối mắt lại ắt là không.

Nàng buột miệng xì dài :

- Công tử đâu phải thánh nhân. Nên nhận là đã bị tối mắt thì hơn. Vì nam nhân nào lại chẳng vậy?

Gã giả vờ lạnh giọng :

- Cô nương đâu phải chưa nghe về cấm kỵ của tại hạ? Sao dám nghi ngờ lời bất khả ngộ của bốn công tử Nhu Kiếm? Hừ? Vì biết gã giả vờ nên nàng cũng giả vờ tương tự :

- Xin lượng thứ. Những mong công tử gia lượng thứ cho tiểu nữ lỡ lời. Bằng không, tiểu nữ quả thật đương không nổi con thịnh nộ uy vũ bất phàm của

công tử.

Gã toan phá lên cười. Nào ngờ đã có người cười trước gã :

- Thật là vui nhộn không gì bằng. Nhưng nếu cứ như thế này, bất luận ai nếu thoát nhìn vào làm sao không nghĩ nhĩ vị là đôi uyên ương? Đã vậy thì đừng trách nếu như thị phi sao lại cứ tự dưng tìm đến. Ha... ha...

Liễu Hoàng Kim bối rối bật quát :

- Nàng là ai? Hãy mau hiện thân và cho biết dụng ý khi cười?

Gã lên tiếng ngăn lại :

- Đừng như thế chứ, cô nương. Vì nàng ấy dù là ai thì một là đã bỏ đi ngay khi cười và hai là lời nói vẫn phần nào đó có thiện ý. Chỉ mỗi tội là do phản ứng của cô nương khiến giá trị của lời nói đó thành ra buộc tội. Tuy vậy cũng hãy ngấm ngấm đáp tạ nàng ấy, đồng thời vẫn nên xem đó là lời nhắc nhở chẳng thể bỏ qua.

Liễu Hoàng Kim có ý thẹn :

- Nhưng giữa tiểu nữ và công tử vẫn minh bạch. Nàng ta lẽ ra không có tư cách nói như thế, một khi đến xuất đầu lộ diện cũng không dám.

Gã chợt thở ra nhẹ nhẹ :

- Cô nương thật ra có tư chất rất thông tuệ. Hãy nên giữ thói quen vận dụng thuận lợi sẵn có trong mọi tình huống, thay vì để tâm trạng bản thân làm chi phối như lúc này. Vì kỳ thực nếu nàng ta không do thiện ý ắt chẳng cần lên tiếng và cũng chẳng cần lộ diện làm gì cho phí công. Chỉ nội điểm này theo tại hạ thiết nghĩ, nàng ta hoàn toàn có đủ tư cách để nhắc nhở chúng ta. Cô nương thử bình tâm suy xét, ắt chẳng thể không thừa nhận lời này của tại hạ.

Liễu Hoàng Kim trấn tĩnh dần :

- Nói như vậy, tiểu nữ không nên đi chung với công tử? Vì không thể đi mà không trò chuyện. Và đã trò chuyện thì lẽ nào cứ gượng gạo giữ mãi nét đạo mạo nghiêm trang thật ra không phù hợp với niên kỷ của bất luận ai trong hai chúng ta? Đó là điều vì tiểu nữ biết không thể làm được thế nên thà không đi chung thì hơn.

Gã vụt phá lên cười :

- Tại hạ cũng không chủ trương phải tỏ ra đạo mạo. Trái lại hãy cứ thoải mái cười và mặc tình khôi hài vui đùa với nhau. Miễn là đừng như lúc này không hẳn là khôi hài, mà dường như đã vượt quá mức cần thiết. Ý tại hạ muốn nói chúng ta đã hơi quá thân mật. Còn cười đùa ư? Tại hạ thật sự không ngại. Ha... Ha...

Gã cười thật sảng khoái, dùng tiếng cười để phá tan mọi tĩnh lặng trong đêm.

Và cười cho đến lúc gã tự phát lên một tiếng học cực to :

- Ú!!

Cùng với tiếng học là gã thoát nghiêng người, chợt thổ bắn ra từ miệng một búng huyết có vôi :

- Oe!!

Liễu Hoàng Kim kinh hãi :

- Ôi chao, công tử đã bị nội thương?

Cũng lúc đó chợt vang lên một câu hỏi tương tự :

- Người bị nội thương thật sao?

Gã nâng vạt áo lên lau sạch mọi huyết tích còn vương hai bên khóe miệng :

- Tại hạ ổn rồi. Đa tạ Nam Cung Phách Nhất Hiệp tôn giá cùng Liễu Hoàng Kim cô nương đã quá quan tâm. Nhưng chỉ tiếc là đã phí đi một bộ y phục chưa được mặc thêm lần thứ hai. Lần sau, nếu có cơ hội, tại hạ nên tự nhớ chuẩn bị thêm một ít khăn tay rất thuận tiện cho những dịp như thế này.

Liễu Hoàng Kim dù hãy còn lo cho gã nhưng vẫn không thể không thi lễ với một lão nhân vừa đường đột xuất hiện :

- Nam Cung lão tiên bối cũng đến ư? Tiểu nữ xin được vấn an.

Lão Nam Cung Nhất Hiệp xua tay :

- Lão phu đến đã lâu, rất lâu là đằng khác. Tiểu liễu đầu người cũng đừng lo lắng nữa. Quả thật tiểu tử kia đã hoàn toàn bình ổn. Thế nên, người hãy tạm đứng ngoài chuyện này. Lão phu chỉ muốn nói chuyện với một mình gã.

Gã chột nhìn quanh :

- Tại hạ cần thay đổi y phục. Liệu tôn giá có nghĩ tại hạ đang tìm cách lẩn tránh?

Nam Cung Nhất Hiệp tiếp tục xua tay :

- Người cứ tùy tiện. Vì lão phu đã nhận ra thổ huyết được như người là chân nguyên nội khí kẻ như đã hoàn toàn hồi phục. Và với thân thủ này, người cần gì lẩn tránh ai. Đi đi, lão phu chờ, mặc dù đây là hành vi thật ra không cần thiết.

Gã chỉ lấy ra tay nải, thanh kiếm thì cắm mũi thẳng xuống đất :

- Thật ra cũng chẳng cần nêu nhân vật chột xuất hiện không là tôn giá, Nam Cung Nhất Hiệp. Chính vì thế, tại hạ mới cần giữ lễ. Nhưng, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Nhìn theo gã, Nam Cung Nhất Hiệp chột tự lẩm bẩm thành lời :

- Nếu bản lãnh gã không cao minh ắt ai cũng nghĩ gã luôn tìm cách, cố tình tạo cho bản thân một vẻ gì đó mang khí độ bất phàm và chỉ là giả tạo. Nhưng kỳ thực chính uy vũ tự có của gã đã buộc gã không thể không chính chu bắt đầu từ y phục bên ngoài. Vậy gã là ai? Tại sao lại có sự cách biệt quá xa so với lúc toàn thân gã đều đầy những vết lờ loét thật kinh tởm?

Liễu Hoàng Kim động tâm, thế nên đành lên tiếng cho dù đã có lời lão Nam Cung Nhất Hiệp dặn hãy tạm đứng ở bên ngoài :

- Lão tiền bối nếu đã nhận ra gã bây giờ chính là gã lờ loét lúc trước ắt là do đã tận mắt mục kích gã được người chữa trị cho đến khi khôi phục nguyên trạng?

Lão nhìn nàng :

- Hóa ra người cũng nhận biết gã từng là một kẻ như thế nào? Lão phu thì không biết và sẽ không bao giờ tự đoán biết nếu như không tình cờ được Lan Tuyết Thạch lão đệ thổ lộ. Vậy là xuất phát từ ân tình thuở nào người dành cho gã, đã nhượng tấm trường bào của bản thân, đắp lên tấm thân lờ loét của gã, nên cũng đã mấy phen gã luôn dành mọi quan tâm cho người? Nhưng hãy thật cẩn trọng đấy. Tình cảm nam nữ tuy là điều không ai ngăn cấm, chỉ tiếc chuyện giữa người và lệnh sư huynh vẫn chưa thật sự kết thúc. Nên liệu ấy để biết tự giữ mình.

Gã xuất hiện với một bộ y phục mới và chỉ được nhận ra do có màu sáng hơn so với bộ y phục vừa rồi :

- Tại hạ lẽ ra không nên xen vào. Nhưng vì đã nghe nên không thể không nói. Đó là điều Liễu cô nương thật ra luôn biết tự trọng. Và bằng cứ là nàng vẫn kịp thời kiềm chế đúng lúc, thậm chí đã hai lần khẳng khẳng cùng tại hạ nói lời từ biệt. Nhưng do ân tình nhận một, phải đáp đến ngàn lần, thế nên tại hạ thật không yên tâm nếu để nàng đơn độc bỏ đi.

Nam Cung Nhất Hiệp chột hỏi :

- Vậy nếu lão phu nhận lời thay người đưa nha đầu cùng đi thì sao? Người không thất vọng đấy chứ?

Gã mỉm cười :

- Trái lại tại hạ rất yên tâm phó thác.

Và gã nhìn nàng :

- Xin đừng nghi hoặc thăm oán trách tại hạ quá vô tình. Quyết chẳng phải như thế. Trái lại, tự cô nương cũng phải thừa nhận Nam Cung Nhất Hiệp đã là nhân vật thứ hai chỉ vì thiện ý mới nhắc nhở và có sắp đặt này. Chuyện giữa sư huynh muội cô nương thật sự chưa kết thúc. Và để kết thúc thì e chẳng phải chỉ một sớm một chiều. Thế nên, đây chính là cơ hội cho cô nương tự vấn tâm. Hãy từ hỏi lòng trước khi có bất kỳ quyết định nào liên quan đến cả một đời.

Nam Cung Nhất Hiệp vỗ tay :

- Hay. Không những thế mà còn rất quang minh lỗi lạc. Lão phu bắt đầu thán phục và vị nể tiểu tử người rồi đấy.

Liễu Hoàng Kim cũng phải thừa nhận :

- Và đây cũng là thời gian để công tử đến lượt tự vấn tâm?

Gã gật đầu :

- Tại hạ không thể dối lòng, rằng quả thật đã ít nhiều có hảo cảm với cô nương. Tuy nhiên, chỉ có không gian và thời gian mới thật sự cho mỗi người chúng ta lời phán định công minh. Cũng có khi xa cô nương rồi, lúc vấn tâm, tại hạ mới nhận biết, cái gọi là hảo cảm kỳ thực chỉ là thiện cảm đã mặc

nhiên xuất hiện kể từ khi tại hạ nhận ra cô nương từng vì từ tâm, thi ân cho tại hạ.

Nàng nhìn gã, là cái nhìn chăm chú :

- Công tử nhận biết tiểu nữ kể từ lúc nào? Ngay lần đầu gặp lại ư?

Gã cười cười :

- Không đâu. Tại hạ nói thật đấy. Bằng không, giả như tại hạ là hạng người giao hoạt, ắt tại hạ sẽ nói vừa thoát gặp lại cô nương, vì do linh tính mạch bảo hoặc do ý định của cao xanh, tại hạ vừa gặp liền nhận được ngay cô nương từng là ân nhân. Thậm chí có thể nói vì cô nương là tiên nữ được ngọc hoàng thượng đế sai phái xuống để độ trì riêng cho kẻ hèn này, nên gặp lại nhau đây chính là do thiên duyên tiền định. Nhưng sự thật lại không phải như thế.

Nàng thờ dãi :

- Vậy sự thật là thế nào? Đầu mới là lúc công tử nhận biết tiểu nữ?

Gã đáp :

- Tại hạ đối với cô nương duy nhất chỉ ghi nhớ thanh âm giọng nói cùng tính danh là Liễu Hoàng Kim. Thế nhưng lúc bị cô nương nhận lầm là phi tặc, chỉ vì sự phẫn nộ của cô nương là chính đáng nên tại hạ tuyệt đối không thể nhận biết qua thanh âm lúc đó của cô nương. Mãi đến khi lệnh sư huynh tuy chưa xuất hiện nhưng đã lên tiếng gọi, tại hạ nhờ nhận biết lệnh sư huynh nên mới vỡ lẽ. Cũng may tại hạ chưa có hành động gì quá đáng đối với cô nương từng là ân nhân.

Nàng chợt phì cười :

- Há lẽ lúc phẫn nộ, giọng nói của tiểu nữ cũng thay đổi thành hung dữ thật ư? Nếu vậy, đúng là tiểu nữ từ nay về sau nên tự giữ mình, nhất là phải biết vận dụng cái gọi là thông tuệ sẵn có như công tử từng nhắc nhở. Có ai ngờ nữ nhân lúc giận dữ lại thay đổi đến vậy.

Và nàng tự bước lùi ra :

- Chuyện của tiểu nữ kể như xong.

Nam Cung Nhất Hiệp gật đầu với Liễu Hoàng Kim :

- Lão phu luôn nói nha đầu nguoi ắt sẽ không bao giờ để cho lệnh sư thất vọng, quả đúng như thế thật.

Chỉ như thế lão Nam Cung Nhất Hiệp mới chịu quay trở lại với gã Nhu Kiếm công tử :

- Uy vũ và khí độ của nguoi không thể tự có nếu xuất thân phần nào thấp kém hơn. Tuy vậy, lão phu cũng đoán biết, nguoi không thể nào tự đứng xưng lai lịch cho dù được chính lão đây thỉnh giáo.

Gã thần nhiên gật đầu :

- Xin lượng thứ và đành cam tội thất kính. Nhưng lẽ nào tôn giá cũng không thể tự đoán ra cho dù đã phần nào tận mắt nhìn thấy tại hạ cùng một nhân vật khả nghi đối chiêu chạm chưởng lúc mới nãy?

Lão Nam Cung Nhất Hiệp cũng thần nhiên nói lên lời thừa nhận :

- Nhưng dụng tâm của lão phu đành cam chịu thất bại. Chỉ vì cả nguoi lẫn nhân vật thần bí đó không những xuất thủ quá nhanh mà đến khi kết thúc cũng thật đột ngột. Bất quá lão phu chỉ đoán biết và đành tạm hải lòng với nhận định rằng cả hai đều có thân thủ bất phàm, dường như chỉ mới lần đầu lộ diện võ lâm và kỳ chiêu được thi triển vận dụng đều không rõ xuất xứ như nhau. Chỉ như thế thôi.

Gã thoáng cau mặt :

- Người ở ngoài luôn sáng. Dám hỏi tôn giá có cơ hội hoặc nhìn rõ diện mạo hoặc đoán biết nhân vật đó bỏ chạy về đâu?

Nam Cung Nhất Hiệp cũng cau mày nhăn mặt đầy tiếc nuối :

- Nhìn sao được với một diện mạo đã bị phủ kín? Huống hồ chỉ vì sự xuất hiện tiếp đó của Vệ Quả Như Chương môn Hoa Sơn phái đã khiến lão phu lưu tâm, làm lỡ mất cơ hội đuổi bám theo nhân vật bị nguoi cho là khả nghi.

Gã thờ dãi :

- Đúng là đáng tiếc thật. Nhưng cũng dễ hiểu thôi một khi nhân vật đó chỉ là khả nghi đối với mỗi một mình tại hạ. Tôn giá không đuổi theo cũng phải.

Nam Cung Nhất Hiệp bắn xạ nhìn gã :

- Nguoi đâu thể trách lão phu. Vì thiết nghĩ, một khi đã có bản lĩnh như thế, nhân vật đó đâu thể nào tự hạ mình trở thành phi tặc, sau đó biến thành đối

tượng cho bất kỳ ai cũng muốn truy lùng đuổi bắt.

Gã cười cười :

- Và thêm một nguyên do nữa đó là tôn giá cho rằng giữa tại hạ cùng Vệ chương môn thể nào cũng diễn khai động thủ. Một cơ hội đầu dễ bỏ qua đúng chẳng?

Nam Cung Nhất Hiệp rất ung dung khi gật đầu thừa nhận :

- Vệ chương môn luôn biết tự lượng sức. Thế nên, khi chưa thể quả quyết thương thế của ngươi nặng nhẹ là thế nào thì quả thật Vệ chương môn đâu dễ tự đánh đôi một đời bằng hành vi vì chưa được cân nhắc nên chưa đoán hết hậu quả.

Gã thu dần nụ cười về :

- Riêng phần của tôn giá thì sao? Ất đã cân nhắc kỹ lưỡng trước sau?

Nam Cung Nhất Hiệp chợt hỏi :

- Ý ngươi đã đoán biết thế nào lão phu cũng nêu đề xuất động thủ?

Liễu Hoàng Kim vỡ lẽ :

- Lão tiên bối sao lại...

Gã xua tay với nằng :

- Đừng xen vào và cũng đừng quá lo. Huống hồ Nam Cung Nhất Hiệp cơ hồ đã có đủ mọi nguyên do cần thiết để tự tin nêu ra đề xuất này.

Nam Cung Nhất Hiệp gật đầu :

- Đó là điều đương nhiên. Nhưng vì ai cũng bảo ngươi rất thông tuệ, lão phu đành để ngươi tự đoán.

Gã nhún vai :

- Đầu cân thông tuệ mới đoán được một khi mọi việc đã có lời của Lan Tuyết Thạch tiên bối ủy thác và nhờ tôn giá thực hiện?

Nam Cung Nhất Hiệp khen :

- Quả nhiên mọi lời truyền tụng đều không sai ngoa. Vậy để tránh động thủ, lão phu xin hỏi và mong ngươi hãy thành tâm trả lời. Ngươi có liên quan gì chẳng với một kẻ bí ẩn từng lấy đi nhiều công phu sở học của các phái, khiến Cuồng Võ Y Tiên vì chịu oan khiên nên không thể không tự kết liễu sinh mạng trong một nỗi nhục chẳng gì có ngày sáng tỏ?

Gã giật mình :

- Vì sao đến cả tôn giá cũng quả quyết nỗi nhục đó không mong có một ngày sáng tỏ? Trừ phi, kẻ bí ẩn đã chết, thế nên mọi nỗ lực mong khám phá sự thật kẻ như chẳng còn manh mối nào dù nhỏ?

Nam Cung Nhất Hiệp vẫn bình thản và điềm nhiên :

- Đó là cách lão phu nói theo tâm trạng của Y Tiên Cuồng Võ. Vì nếu còn hy vọng, Cuồng Võ Y Tiên cần gì tự kết liễu trong oan uổng, tự để mất đi một cơ hội như đêm nay chẳng hạn.

Gã lại cười cười :

- Tôn giá muốn ám chỉ đêm nay tại hạ không thừa nhận thì không được?

Nam Cung Nhất Hiệp gật đầu :

- Lão phu vẫn tin lời của ngươi luôn là bất khả ngộ. Thế nên, điều lão phu đang chờ là nghe từ ngươi một lời thừa nhận. Hoặc giả ngươi thiếu đảm lược thì một là từ nay về sau sẽ chẳng còn ai tin vào lời bất kỳ nào của ngươi và hai là tự vô công của ngươi sẽ thay ngươi nói lên điều thừa nhận đó.

Gã càng thêm cười cười, hơn nữa lại còn gật gật đầu phụ họa với lời đang nói :

- Nghĩa là phải ẩn chứng võ học, một nguyên do thật chính đáng khiến tại hạ bất khả từ nan?

Nam Cung Nhất Hiệp một lần nữa lại vỗ tay và khen :

- Ngươi dùng những chữ “Ẩn chứng võ học” hoàn toàn xác đáng. Thật đúng với ý của Lan Tuyết Thạch lão đệ khi có lời nhờ lão phu. Nhưng liệu ngươi

đã thật sự hồi phục hoàn toàn chưa?

Gã chột chỉnh dung nghiêm giọng :

- Đó là điều duy nhất tôn giá bất tất phải lo. Trái lại hãy lo hộ tại hạ một điều. Là liệu sẽ còn thêm ai nữa rồi cũng muốn cùng tại hạ ấn chứng võ học? Nghĩa là chỉ một mình tôn giá thì đã đủ chưa? Ý tại hạ muốn biết tư cách của tôn giá liệu có đủ để thay mặt cho tất cả những ai đã và đang quan tâm về xuất thân lai lịch của tại hạ? Nam Cung Nhất Hiệp khựng lại như bị một kích chấn dội :

- Người không đủ tín nhiệm vào tư cách của lão phu?

Gã cười khẩy :

- Phé thuyết. Vì tôn giá đâu đã là Minh chủ võ lâm và càng không có những lời bất khả ngộ như tại hạ.

Nam Cung Nhất Hiệp lại bị chấn động một phen nữa :

- Vậy là tư cách của người hơn hẳn lão phu?

Gã phá lên cười :

- Cuộc đời là những tranh đua bức phá ở ngay trên dòng nước ngược. Tôn giá không tự tiến thì kẻ như lui. Phần tại hạ, cứ mỗi ngày qua đi và cứ sau mỗi một lời nói là đều tìm cách tiến lên để tự khẳng định bản thân. Nếu ngay lúc này tại hạ chưa thể hơn Nhất Hiệp thì chẳng chóng ắt chầy rồi cũng có lúc vượt lên. Tôn giá tin chăng? Ha... Ha...

Nam Cung Nhất Hiệp bỗng ngao ngán thở dài thườn thượt :

- Hậu sinh khả úy. Sóng Trường Giang lớp sau cuộn lớp trước. Lão phu đành tự thu lại lời đã đề xuất.

Nhưng gã không chịu :

- Khoan, vì tại hạ đâu đã khước từ. Bất quá chỉ muốn tôn giá sau này có lời chuyển cáo hộ đến mọi người, rằng tại hạ sẽ không nhân nhượng nữa. Bất luận ai nếu muốn động thủ hoặc ấn chứng võ học tại hạ đều tiếp nhận. Về phần hậu quả, hừ, dĩ nhiên mọi người tự gánh lấy, cũng do cứ mãi không biết tự lượng sức. Còn bây giờ, tôn giá muốn bắt đầu từ công phu nào?

Nam Cung Nhất Hiệp tươi tỉnh trở lại :

- Đa tạ. Vì dù sao người cũng còn phần nào tín nhiệm lão phu, tuy chỉ là nhờ tuyên cáo hộ. Được, lão phu chấp nhận lĩnh giáo bất luận về phương diện công phu nào.

Gã hầu như không một lần nhìn ngó đến thanh kiếm đã được chính gã cắm lên mặt đất. Gã chỉ với song thủ, ung dung sẵn lại gần lão Nam Cung Nhất Hiệp :

- Nếu vậy, xin đừng khách sáo nữa. Đỡ chiêu.

Gã tiến đến khá nhanh, nhưng chiêu phát ra cơ hồ vô lực, với song thủ linh hoạt, thoạt tả thoạt hữu, lúc thượng lúc hạ, hươ loạn ngay trước mặt lão Nam Cung Nhất Hiệp.

Lão Nam Cung tươi cười :

- Nhưng người thật khách sáo dù phát chiêu vẫn giữ lễ. Đã vậy...

Chột lão đổi giọng và bật kêu :

- Hào. Chiêu của người thật biến ảo. Nhưng nếu vẫn vô lực thế này, người dù uy hiếp khắp các huyết đạo của lão phu cũng khó mong đắc thủ. Hãy lùi lại mau.

Và lão phát chiêu nhả kinh.

“Vũ”

Nhưng trước đó gã đã dịch chuyển, thay đổi phương vị. Và thế là các chiêu vô lực của gã vẫn cứ tiếp cận, tiếp tục uy hiếp khắp các huyết đạo phía chính diện của lão Nam Cung Nhất Hiệp.

Lão cẩn trọng hơn :

- Tốt lắm, để ấn chứng võ học hầu phát hiện xuất xứ sư thừa của người, lão phu đành thuận theo đấu pháp này, sẽ cùng người chiết chiêu hóa giải. Hãy xem đây.

Bảo chấp nhận đấu pháp là lão Nam Cung Nhất Hiệp cũng bắt đầu cùng gã, thật sự chiêu chiết chiêu, chưởng chạm chưởng.

Chợt gã lên tiếng :

- Tôn giá đừng miễn cưỡng qua việc thuận theo bất kỳ đấu pháp nào. Trái lại xin cứ tùy nghi, hãy tận lực theo ý tôn giá. Xem đây!

Gã lại dịch chuyển bộ vị, song thủ dù thế vẫn không ngừng hươu ngang hươu dọc trước mặt lão Nam Cung Nhất Hiệp.

Và vì lời của gã, Nam Cung Nhất Hiệp bỗng sôi nổi hẳn lên và bật cười :

- Nếu vậy, lão phu sẽ không khách sáo nữa. Cũng mong rằng nhờ đó ngươi sẽ tận lực hơn, không phải những chiêu thức tuy lợi hại nhưng hầu như quá vô hại thế này. Hãy bảo trọng đây. Ha... Ha...

“Vù...”

Nhưng ngay khi lão phát kinh, tả thủ của gã liền có một thoáng khựng lại.

Và chỉ một sát na khựng lại của gã, tràng cười của lão Nam Cung Nhất Hiệp cũng đột ngột tự ngưng ngay. Thay vào đó lão Nam Cung Nhất Hiệp lại bật lên tiếng kêu khê :

- Thật kỳ quái!

Và cùng với tiếng kêu, lão cũng buông bỏ chưởng chiêu đang thi triển để chuyển nhanh qua một chiêu chưởng khác, khá thần tốc :

- Cần trọng!

“Ào...”

Gã đang dịch chuyển bộ vị và tả thủ của gã một lần nữa lại lâm phải tình huống tự khựng lại trong một sát na.

Lão Nam Cung Nhất Hiệp kinh hãi vội thu chưởng nhảy lùi :

- Chậm đã. Hãy giải thích xem vì sao công phu của ngươi có vẻ quá tà môn?

Gã đã lướt áp tới, như không muốn tạo khoảng cách bất kỳ nào giữa gã và lão Nam Cung Nhất Hiệp :

- Có tà môn hay không, lẽ ra tôn giá nên tự minh bạch hơn là hỏi tại hạ. Tiếp tục đây. Đờ!

Và lần này chiêu của gã đang dần chuyển qua hữu lực, tạo tiếng gió kinh.

“Vù...”

Lão Nam Cung Nhất Hiệp cau mặt mím môi, tung ngay một chưởng đối kháng :

- Ngươi nói cũng phải. Và đây là cách sẽ khiến lão phu tự minh bạch. Đờ!

“Ào...”

Gã chợt cười, vừa thu nhanh chiêu kinh và vừa dịch chuyển qua bộ vị khác :

- Nhưng không phải cách tại hạ muốn. Đành để tôn giá thất vọng vậy. Ha... Ha...

Lão cũng xoay chuyển thật nhanh bám theo gã bằng chiêu chưởng khác :

- Bộ vị của ngươi là theo Ngũ Hành? Vậy thì ngươi vẫn phải theo cách của lão phu. Trúng!

“Ào...”

Lão vừa găm thì gã cũng găm theo :

- Trúng được chăng hay phải thu chiêu đối thức? Xem đây!

“Soạt!”

Ổng tay áo của gã chợt giữ nhẹ, dù thế cũng khiến lão Nam Cung Nhất Hiệp chẳng thể chẳng tự thu kinh :

- Khá lắm. Hậu phát chế nhân quả là một đấu pháp được ngươi vận dụng không chỉ linh hoạt mà còn thật chuẩn xác. Thử xem lần này còn đạt hiệu quả như thế nữa không. Đờ!

“Ào...”

Nhưng ống tay áo của gã lại giữ nhẹ.

“Soạt!”

Thế là một lần nữa lão Nam Cung Nhất Hiệp vẫn phải giật mình thu thức đôi chiêu :

- Oái... tà môn, quả thật là tà môn. Đờ!

“Ào...”

Cứ như thế song phương vẫn luôn quán sát vào nhau và không hề biết đã vô tình tạo một cục diện chẳng những quá kỳ quái mà gần như là vô tiền khoáng hậu. Đó là nếu có bất kỳ ai khác ở ngoài nhìn vào - như Liễu Hoàng Kim chẳng hạn - thì không thể không nhận ra họ tuy luôn quần thảo nhau bằng những chiêu thức hữu kinh hữu lực nhưng thủy chung không một lần cùng nhau chạm chưởng.

Bất quá chỉ là tiếng gió kinh luân luôn luôn hiện hữu và cũng mãi quán theo cách dịch chuyển vừa mờ ảo vừa rất nhanh của họ.

“Vù...”

“Ào...”

Chưa hết, cả hai cơ hồ cũng không nhận biết được thời gian trôi qua.

Đêm đã tàn và ngày đã đến.

Vân dương xuất hiện và lên cao dần từ phía trời Đông. Đến đến lúc này bóng nắng lại ngả dài theo chiều ngược lại.

Trời đã về chiều...

Liễu Hoàng Kim lo lắng :

- Há lẽ nhị vị chẳng cảm thấy đói, cũng không biết khát?

Tiếng kêu của nàng lập tức tạo nên thanh âm hồi đáp thoát tiên là từ lão Nam Cung :

- Ôi chao? Đã sắp qua một ngày rồi sao? Thôi đủ rồi, dừng tay mau.

Và lão tự nhảy lui ra ngoài trước, sắc diện thì bơ phờ hốc hác, còn miệng thì chọt chép khan :

- Nước?! Nha đầu nguoi nhắc làm gì để bây giờ nước đâu mà uống? Hử?!

Gã cũng hiển hiện. Có khác chẳng so với lão Nam Cung là gã vẫn cứ thờ thối :

- Tôn giá liệu đã mãn nguyện với lần ấn chứng võ học vừa rồi?

Lão ngao ngán lắc đầu :

- Có ấn đầu mà chứng? Nhưng này, công phu của người là tà môn thật hay chỉ do kiến văn sở học của người quá bao quát?

Gã cười lạt :

- Tôn giá vẫn ám chỉ tại hạ có liên quan đến kẻ bí ẩn từng lên thủ đắc những võ học các phái?

Lão lắc đầu :

- Ý của lão phu là người cơ hồ có bản lãnh phát hiện trước từng chiêu thức của lão phu. Mà kỳ thực sở học của lão phu nào có bị bất luận ai lên học? Đến cả việc thu truyền nhân để lưu lại sở học cũng chưa từng.

Gã hít vào một hơi và nghiêm giọng :

- Ý muốn bảo lần ấn chứng võ học vừa rồi là vô hiệu? Và Lan Tuyết Thạch tiền bối ắt vẫn có thể nhờ thêm ai khác, tiếp tục quấy rầy tại hạ?

Lão Nam Cung không đáp, chỉ ngo ngác nhìn gã.

Thấy vậy, gã tiến lại thu kiếm, máng tay nài vào và vác lên vai :

- Nhưng dù sao, tại hạ vẫn hy vọng tôn giả đủ tư cách để chuyển cáo đến tất cả, theo lời lúc này tại hạ đã nhờ. Cáo biệt.

Nam Cung Nhất Hiệp chợt gọi :

- Chờ đã. Sao không tiếp tục ăn chứng, lần này bằng kiếm pháp của ngươi?

Gã vẫn từ từ bước đi :

- Kiếm pháp ư? Hãy hỏi Liễu cô nương thì rõ. Vì tại hạ đã từng lưu lại một chiêu kiếm, chính là toàn bộ sở học do tại hạ tự lĩnh hội và nghĩ ra. Thử xem tôn giả có đủ bản lĩnh nhận biết lai lịch xuất xứ thật của tại hạ chăng? Ha... Ha...

Nhìn gã bỏ đi, Liễu Hoàng Kim nghe cõi lòng như trống vắng lạ, không hề biết lão Nam Cung đang hỏi nàng lần thứ hai về chiêu kiếm gã vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nguy cơ đeo đuổi từng bước chân - Trong hoạn nạn lộ lòng nhi nữ

Ngồi cạnh đồng lửa cháy sập tàn, gã toan đưa mảnh thịt rừng đã nướng chín lên miệng, chợt có một giọng nói vang lên khản trương, hô hoán và đề tỉnh gã :

- Đừng vội ăn nếu như không muốn trúng độc.

Gã giật mình khựng lại ngay. Nhưng thay vì vất bỏ thức ăn, gã vẫn cầm với vẻ tiếc nuối :

- Dám hỏi cô nương là ai, có thể hiện thân cho tại hạ thỉnh giáo đôi điều? Và nhất là vì sao cô nương quả quyết trong thức ăn thật sự có độc?

Nhưng nữ chủ nhân của giọng nói kia chẳng những không hiện thân mà còn tỏ ra gay gắt lạ, biểu đạt qua câu nói kế tiếp với thanh âm mỗi lúc một xa dần :

- Chỉ là nghĩ đến duyên tương hội từng xảy ra trong một tình huống không ai ngờ đến, thế nên ta không thể không cảnh báo các hạ thêm một điều. Rằng thủ đoạn để đối phó lẫn nhau của các nhân vật võ lâm kỳ thực rất là thiên biến vạn hóa. Các hạ hoặc tin hoặc không, hoặc muốn nghĩ như thế nào tùy ý.

Gã đứng bật lên ngay :

- Cô nương...

Nhưng nghĩ sao không biết, gã chợt hạ thấp giọng và hầu như chỉ nói cho một mình gã nghe :

- Đã là lần thứ hai rồi được cảnh báo nhắc nhở. Xin thành tâm đa tạ.

Và thật đúng như gã thăm đoán, có thể nữ nhân đang lặng lẽ bỏ đi, vì rằng chẳng còn một thanh âm nào được cất lên gọi là hồi đáp.

Thế là gã ngồi xuống, vẫn cứ một mình đơn độc cạnh đồng lửa sập tàn và xa hơn một ít chính là một vùng trời đêm bao la thật ra đã buông phủ từ lâu.

Gã cứ ngồi mãi như thế cho đến khi màn đêm đen xung quanh gã mỗi lúc mỗi lần chiếm vào gần hơn. Và khi đồng lửa đã do gã nhóm để nướng thịt thú chỉ còn sót lại vài mẩu than củi vì quá ít nên không mong gì tự bùng cháy trở lại thì bất chợt toàn thân gã từ từ nghiêng qua một bên, sau cùng thì ngã vật ra nằm yên bất động, cách xa đồng lửa cháy tàn.

Một lúc lâu sau, bất chợt có một bóng người lù lù xuất hiện cạnh gã.

Nhưng nhân vật này tỏ ra không vội, chỉ đứng lặng người và bắn xạ đôi mục quang lấp loáng ngời sáng để nhìn dò xét cơ hồ khắp mọi vật quanh đó.

Mãi về sau nhân vật này mới có dấu hiệu chịu cử động, đầu tiên là tiến lại đồng lửa chỉ thỉnh thoảng phát tỏa ánh than hồng mỗi khi có cơn gió đêm nhẹ thoảng qua, để từ từ khom người nhặt một mảnh thịt nướng và đưa lên mũi ngửi.

Đoạn nhân vật nọ tự gạt đầu lăm bằm :

- Đã bị tẩm độc!!

Tiếp đó, nhân vật nọ tỏ ra nhanh nhẹn hẳn qua thái độ vừa vất bỏ mảnh thịt đi vừa vội vàng vồ lấy một tay nải cùng một thanh kiếm.

Đang khi mở tay nải ra để vừa xem vừa sục tìm, nhân vật nọ chỉ suyết nửa giật nảy người vì có một thanh âm vang lên thật đột ngột và lại còn ở một khoảng cách thật gần :

- Tôn giá đã tìm được vật cần tìm chưa? Nếu chưa, xin cứ cho biết đang tìm gì. Và không chừng tại hạ sẽ tìm giúp một tay.

Đã qua con giật mình, nhân vật nọ điềm nhiên quay người lại :

- Lão phu ngờ người đã trúng độc?

Gã nhún vai khi đã tự ngồi bật lên, tay vẫn cầm mảnh thịt thú lúc nãy toan ăn :

- Thủ pháp hạ độc tuy cao minh nhưng tiếc thay tại hạ cát nhân thiên tướng, vẫn có cách phát hiện và đang dùng kế mọn này dẫn dụ kẻ hạ độc tự xuất đầu lộ diện.

Nhân vật nọ cười cười và ngẫu nhiên đưa một tay lên vén lại mớ tóc bạc lù xù xoa trước trán :

- Người không nghĩ lão phu là người hạ độc đấy chứ?

Gã gật nhẹ đầu :

- Tại hạ cũng đang tự hỏi tại sao lại là tôn giá xuất hiện, một nhân vật lẽ ra phải được thuộc hạ báo tin là đã hạ độc xong và hiện đang đắc thủ, đằng này tôn giá lại tỏ ra không ngờ và có lẽ cũng đang muốn biết ai là kẻ hạ độc toan hại tại hạ?

Nhân vật nọ cũng gật đầu :

- Thật may. Nhờ người không trúng độc, chỉ vờ và lại còn tương kế nên sớm nhận biết lão phu vô can. Nhưng có thể cho lão phu hỏi người hai câu được chăng? Thứ nhất, đó là vì sao người bảo lẽ ra lão phu phải được thuộc hạ báo tin? Và thứ hai, điều này cũng có phần khó hỏi, là nhờ đâu người phát hiện thịt bị tẩm độc cho dù người kỳ thực vẫn tự nướng và có lẽ đã toan ăn?

Gã bảo :

- Bàn tay vừa đưa lên vén tóc của tôn giá chỉ có bốn ngón, chẳng phải tôn giá là Cửu Chỉ Lão Tà, Tổng hộ pháp Hải Lư bang? Thật không ngờ kẻ hạ độc tại hạ lại vô can với Hải Lư bang cho dù nhân vật bị tại hạ dẫn dụ phải xuất hiện chỉ là tôn giá. Nếu không, tôn giá ắt đã được thuộc hạ đưa tin.

Cửu Chỉ Lão Tà mỉm cười :

- Người luận việc rất hay, quả là một tư chất thông tuệ đúng như gần đây tin này hầu như đã lan truyền khắp vô lâm. Còn câu hỏi thứ hai?

Gã cũng mỉm cười :

- Phát hiện thịt bị tẩm độc ư? Chỉ nhờ may mắn thôi. Vì đúng như tôn giá nói, tại hạ đã tự tay nướng và kỳ thực đã định ăn. Nhưng tâm cơ chột máy động, khiến tại hạ dù rất đói lòng vẫn cảm thấy ngờ ngợ và đành tự hỏi.

- Hỏi gì?

Gã đáp :

- Là tại sao con thú tuy chỉ bị tại hạ chop một chương vỡ đầu nhưng khi làm sạch lông, ở da lại xuất hiện một vài vết tụ huyết bầm đen? Và nhờ đó tại hạ đã vỡ lẽ. Đã có người hạ độc vào con thú trước và cố tình buông tha cho nó chạy lúc phát hiện tại hạ thật sự đang cần săn bắt thú dùng làm thức ăn.

Cửu Chỉ Lão Tà phá lên cười :

- Đúng là điều may mắn, không chỉ ngẫu nhiên mà còn thật kịp lúc. Nhưng mà này, vì sao người biết quá rõ về Cửu Chỉ Lão Tà lão phu, biết cả lão phu là Tổng hộ pháp Hải Lư bang? Có phải giữa chúng ta đã một lần từng gặp nhau? Và lần đó chỉ cách đây chưa đầy nửa năm? Có đúng như thế chăng? Hừ? Ha.. Ha...

Gã chột sa sầm nét mặt :

- Đùng cười nữa có được không? Có điều gì đáng để tôn giá cười chứ?

Cửu Chỉ Lão Tà vẫn cười :

- Lão phu cười vì cuối cùng cũng đoán biết người là ai cho dù người đã cố che giấu và hầu như đã làm cho tất cả mọi người đều hoang mang, không thể nào biết được người là nhân vật hà phương hà xứ, hà tánh hà danh và vì sao đột nhiên xuất hiện với bản lãnh thâm thù lạ kỳ. Ha... ha..

Gã thờ ra nhè nhẹ, cổ tình nhẫn nại chờ khi Cửu Chỉ Lão Tà không cười nữa mới lên tiếng :

- Tại hạ thật sự không hiểu tôn giả muốn ám chỉ điều gì. Trừ phi được tôn giả hạ cố, chịu khó giải thích thêm cho thật rõ. Được chứ?

Cửu Chỉ Lão Tà không còn cười nữa thật :

- Lời này của ngươi liệu có đáng xem là bất khả ngộ như ngươi từng ngạo mạn, nhiều lần tự tuyên cáo?

Gã lạnh lùng gật đầu :

- Nó sẽ vẫn đúng là bất khả ngộ nếu như được tôn giả đủ đôm lược giải thích rõ hơn.

Cửu Chỉ Lão Tà cũng lạnh lùng :

- Ngươi đã động sát cơ, toan hạ thủ lão phu, sát nhân diệt khẩu, hầu một lần nữa che giấu hoàn toàn tung tích lai lịch thật của ngươi? Đừng mơ tưởng, ngộ ngươi có được bản lĩnh đó. Trái lại, lão phu vẫn có thủ đôm lược để sẵn sàng đáp ứng, vạch rõ chân tướng ngươi. Nhưng trước hết, hãy cho lão phu biết, Sâm Vương Vạn Niên hiện ngươi vẫn còn cất giữ phần nào, hay vì đã dùng sạch nên bản lĩnh ngươi đột nhiên đạt mức này?

Đến lượt gã bật cười vang dội :

- Sâm Vương Vạn Niên?! Có phải là vật nửa năm trước đã từng khiến Bách Thảo trang lâm họa diệt môn? Thật đáng tiếc, tôn giả đã nghĩ sai về tại hạ. Bản lĩnh đạt được của tại hạ tuyệt đối chẳng can dự gì đến Vạn Niên Sâm Vương. Hóa ra tôn giả đang nghĩ tại hạ là Phong Gia Liêm, một môn hạ đệ tử của Lưu Vạn Thế lần đó may mắn vẫn sống sau thảm họa? Ha... Ha...

Cửu Chỉ Lão Tà giật mình :

- Ngươi không phải Phong Gia Liêm?

Gã bảo :

- Phong Gia Liêm đã chết. Nhưng trước đó gã có tình cờ gặp tại hạ. Và gã có nhờ tại hạ tìm để hỏi tôn giả một câu. Rằng tôn giả là Cửu Chỉ Lão Tà thật hay chỉ là mạo nhận?

Cửu Chỉ Lão Tà thoáng cười :

- Ngươi gặp gã hay kỳ thực gã chính là ngươi? Và theo lão phu, ngươi đừng tự phụ nữa, cho lời của ngươi là bất khả ngộ. Vì lão phu đang toan quyết ngươi chính là Phong Gia Liêm, đã nhờ Sâm Vương Vạn Niên nên chỉ trong thời gian ngắn sớm đạt thành tựu này. Ngươi chỉ có thể thừa nhận nếu vẫn tiếp tục muốn lời của ngươi là bất khả ngộ. Phần lão phu, khắp vũ lâm e chỉ có mỗi một mình lão phu là có hai bàn tay cộng lại thiếu một ngón. Lão phu đích thực là Cửu Chỉ Lão Tà.

Gã lạnh giọng :

- Tại hạ ắt có cách minh chứng để cho tôn giả biết đã ngộ nhận thế nào. Còn riêng về thân phận thật của tôn giả, có lẽ Phong Gia Liêm đã nhận định lầm về tôn giả. Vì nào đâu phải dễ mạo nhận một nhân vật chỉ có chín ngón tay? Thế nhưng, một khi tôn giả chính là Cửu Chỉ Lão Tà thật, thì dường như tôn giả từng có nhị tâm đối với quý bang Hải Lưu? Vì có ở quý bang cơ hồ chẳng ai hay biết bản thân tôn giả từng xuất hiện ở Bách Thảo trang độ đó. Tôn giả chỉ lên đến, với một nữ nhân khác được mạo nhận là nhị tiểu thư Hải Lưu bang. Và dụng tâm thật của tôn giả là chỉ muốn độc chiếm Vạn Niên Sâm Vương cho bản thân mà thôi. Tiếc thay Phong Gia Liêm đã sớm vong mạng, mất cơ hội tỏ tường hư thực này.

Cửu Chỉ Lão Tà nhẹ lắc lắc đầu :

- Ngươi càng giải thích càng chứng tỏ bản thân chính là gã Phong Gia Liêm. Trừ phi hãy minh chứng điều ngược lại như lời ngươi vừa đề xuất.

Gã gật đầu :

- Đó là điều tại hạ sắp thực hiện. Ất tôn giả đã biết rõ xuất xứ võ học của Phong Gia Liêm?

Cửu Chỉ Lão Tà bĩu môi :

- Ngươi toan dùng những công phu sau này từng thủ đắc từ Y Võ đồ của Cuồng Võ Y Tiên để mong tự phủ nhận xuất xứ sư thừa thật trước đây ư? Đây đâu phải minh chứng thuyết phục?

Gã bật cười :

- Nếu tại hạ đúng là Phong Gia Liêm thì bất luận thế nào cũng chẳng thể am hiểu một môn công phu truyền gia này. Mong được tôn giả chỉ giáo.

Dứt lời, gã khom người nhặt kiếm và chậm chậm tự phô diễn một thức :

- Hy vọng tôn giả nhận ra xuất xứ của kiếm pháp này. Hãy xem

Cửu Chỉ Lão Tà nhận ra thật, bằng chứng là chột hốt hoảng kêu :

- Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp?! Hãy nói mau, ngươi làm sao am hiểu kiếm pháp này, một khi chủ nhân của kiếm pháp không chỉ đã thất tung ngoài hai mươi năm mà còn chưa hề lập gia thất để có thể lưu lại một hậu nhân như ngươi hầu tự nhận đây là kiếm pháp truyền gia?

Gã động dung :

- Tôn giá sao lại có những am hiểu quá rõ đến thế?

Cửu Chỉ Lão Tà động nộ :

- Ngươi vẫn chưa đáp lời? Điều này chứng tỏ ngươi chính là Phong Gia Liêm chỉ nhờ tình cò gặp được chủ nhân Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp chỉ điểm mà thôi. Đúng chẳng? Hãy thừa nhận là hơn.

Gã cười cười :

- Đã ngoài hai mươi năm không gặp sao tôn giá vẫn cứ nghĩ gia mẫu sẽ không lập gia thất? Hãy nhìn lại tại hạ mà xem, niên kỷ của tại hạ là thế nào? Và hãy tự nghĩ lại, lập luận của tôn giá liệu vẫn đúng với tình huống tại hạ vừa nêu? Nhưng thôi. Giờ là lúc tại hạ thay Phong Gia Liêm thực hiện lời đã hứa với gã. Tôn giá có thể bắt đầu tự lo liệu được rồi đây.

Cửu Chỉ Lão Tà vụt xua tay :

- Lão phu luôn sẵn sàng. Nhưng thoát tiên hãy minh bạch về thân thế của ngươi trước đã. Đó là mau nói xem, nếu chủ nhân của Phù Dung Ngọc Nữ kiếm pháp là thân mẫu ngươi thì có tính danh là gì? Xuất xứ ra sao? Và nhất là có mối quan hệ thế nào đối với chính lão phu? Nào, nói đi chứ? Hay kỳ thực ngươi chẳng biết gì.

Gã giật thót mình :

- Có quan hệ gì với tôn giá ư? Điều này...

Cửu Chỉ Lão Tà phá lên cười :

- Phong Gia Liêm ơi Phong Gia Liêm. Vậy là ngươi đã tự thừa nhận tất cả về chân tướng của ngươi rồi. Ha.. Ha...

Chợt có tiếng nói đồng dạng từ xa đưa đến :

- Hải tử ngươi đã có tính danh là Phong Gia Liêm từ lúc nào vậy? Há lẽ tính danh do song thân phụ mẫu đặt cho, hải tử vì xấu hổ chẳng dám dùng. Còn lão họ Đàm kia. Vì mọi chuyện xảy ra quá lâu, đến ta cơ hồ chẳng muốn nhớ. Vậy thì đừng lấy đó cứ làm khó cho gã. Trái lại, hải tử hãy nghe đây, lão Đàm có một lần toan làm nhục ta, chỉ tiếc cho lão bi ổi là đã bị ta dùng kiếm pháp truyền gia tiện đứt một ngón tay gọi là cảnh cáo. Cho nên bây giờ, hãy thực hiện những gì hải tử vừa bảo là đã nhận lời ủy thác của người. Tốt nhất là cứ lấy mạng lão.

Cửu Chỉ Lão Tà kinh hãi :

- Yêu nhân Ngọc Nữ ngươi vẫn còn sống ư? Vậy thì Hòa Thần giáo...

Giọng kia đã quát :

- Hải tử. Giết lão mau!!

Gã do giật mình nên lập tức bật tung người :

- Tuân lệnh!

Và gã quăng mạnh thanh kiếm vào Cửu Chỉ Lão Tà :

- Đờ!!

“Vù”

Cửu Chỉ Lão Tà đảo người hoành tay gạt kiếm :

- Hóa ra sở trường thật của ngươi không là kiếm?

“Choang!”

Gã bật xô đến :

- Lão vốn dĩ bi ổi dễ tiện. Dùng kiếm với lão ư? Lão không đáng. Hãy tiếp chiêu và nạp mạng!

“Vũ”

Cửu Chỉ Lão Tà cũng tung chưởng :

- Ngươi mới không đáng lấy mạng lão phu!

“Ào”

Giọng kia lại kêu từ xa, rất lo lắng :

- Đừng chạm vào Độc chưởng của lão!?

Nhưng đã muộn.

“Àm!”

Cửu Chỉ Lão Tà dù bị chấn động vẫn cười :

- Sinh mạng của ngươi đã hư hỏng. Ha.. Ha...

Gã vẫn lao đến :

- Thật thế chăng? Đờ!!

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà càng cười to hơn, đắc ý hơn :

- Vậy là ngươi mong được chết sớm! Ha.. Ha...

Và lão lại tung kinh.

“Vũ”

Song phương chạm chưởng nhau.

“Àm!”

Gã bật lao đến tiếp :

- Hãy nạp mạng!!

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà kinh hãi nhảy tránh :

- Chân nguyên của ngươi sao lại là Dương Nội Hóa?

“Vút”

Gã bám theo thật sát :

- Chính vì thế ta đâu ngại Độc chưởng. Lão chạy đâu cho thoát? Đờ!

“Ào”

Cửu Chỉ Lão Tà lại tung kinh :

- Việc gì lão phu phải chạy? Đờ!!

“Vũ”

Tiếng kêu kia lại vang lên :

- Đừng làm kẻ lão. Cũng đừng để lão nương theo chân lực đào tẩu. Mau giữ lão lại!

Nhưng

“Àm!”

Và chân lực chột đẩy Cửu Chi Lão Tà bay bắn thật xa.

“Vút”

Gã giận dữ gầm quát :

- Thật khiếp nhược. Sao bảo lão không chạy?

Đáp lại gã, Cửu Chi Lão Tà vừa phi thân vọt mất vừa ném vọng lại tiếng cười :

- Dù ngươi không là Phong Gia Liêm thì với xuất xứ Hóa Thần giáo, sau này ngươi còn mong gì dám chường mặt trên giang hồ. Ha.. Ha..

Gã rất giận, toan động thân lao đuổi theo, chợt xuất hiện một bóng đen bên cạnh gã :

- Lão đã thoát, ngươi đừng mong đuổi kịp lão. Trái lại, đừng nói gì cả, cứ lẳng lặng đi theo ta là được rồi. Mau! Hừ!

Gã đành theo chân bóng đen.

“Vút”

Gã hoang mang nhìn theo từng động thái vẫn tỏ ra quá thận trọng của bóng đen :

- Điều gì khiến sư thái đột ngột tìm đến và lại còn quá thân mật tự lập trận vây quanh như ngại cường địch sắp đến tấn công?

Bóng đen sau khi hành sự xong chợt tự lột bỏ túi vải đen trùm đầu và thở dài, ném cho gã một bọc gì đó không nặng cũng không nhẹ :

- Đây là lương khô, có cả nước uống nữa. Hãy lặng thinh ăn cho ta nò. Trong khi đó, hừ, ta cần thời gian để ngẫm nghĩ. Và nhớ, trận này chỉ ngăn địch, vị tất ngăn nổi những âm thanh vang phát ra ngoài. Thế nên, hừ, đừng quá lớn tiếng.

Gã cũng thờ dài, vừa nhai rau rầu những mẩu vụn lương khô và cũng vừa ngẫm nghĩ như sư thái bí ẩn quả thật đang trầm ngâm ngời thừ người trước mặt gã.

Được một lúc, chính gã vì không nhẫn nại được nữa nên chợt lên tiếng :

- Tại hạ đã vi phạm thỏa thuận và dù không muốn cũng đã biết sư thái từng là nhân vật thế nào, sư thái có thể trách cứ hay phản ứng như thế nào tùy ý.

Sư thái nọ dù vẫn ngồi yên nhưng cũng chịu mở miệng :

- Chính ta cũng đang suy nghĩ điều đó, nhất là về tính danh Phong Gia Liêm của ngươi. Vì dù sao ta có thể nói hiện biết khá rõ về Phong Gia Liêm, tuy là đệ tử nhưng kỳ thực còn là một cô nhi được phụ phụ Lưu Vạn Thế

- Sư Linh Yến curu mang từ bé. Và ngươi không phải Phong Gia Liêm.

Gã có phản ứng bằng cách nhún vai :

- Tại hạ thì vẫn chờ sự định đoạt của sư thái, dĩ nhiên là về hành vi vi phạm thỏa thuận đã có cùng sư thái.

Sư thái chợt đứng lên :

- Ngươi khá lắm. Điều ta nhờ lại chưa thực hiện, cũng có thể là không thực hiện. Thay vào đó, cách ngươi xuất đầu lộ diện trên giang hồ chỉ thoáng chốc đã nổi như cồn. Nào là một Nhu Kiếm công tử, nào là một nhân vật chẳng những có xuất thân kỳ bí mà đến cả bản lĩnh cũng thần bí cao minh không kém. Tóm lại, cứ như ngươi càng nổi danh thì việc ta nhờ ngươi càng không mong gì thực hiện được tương tự. Vì ngươi chẳng thể nào ẩn giấu thân phận được nữa nếu muốn ngấm ngấm dò xét Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân hộ ta. Bởi mỗi bước chân ngươi di chuyển đều vì cách hành động người đã tạo nên sự biến thành đối tượng cho đủ mọi loại người bám theo giám sát. Ngươi không phủ nhận chứ?

Gã ung dung giải thích :

- Tại hạ có nguyên do để hành động như vậy. Và vì muốn nên tại hạ quyết định chọn cách hành động ấy. Còn dò xét Sầm Dịch Quân ư? Sư thái không tự đoán hiểu tại hạ định thực hiện thế nào ư? Đây là tại hạ sẽ đường đường xuất hiện và chường mặt cạnh chỗ Sầm Dịch Quân ẩn náu. Sầm Dịch Quân nếu lộ diện đối phó tại hạ ư? Lão ắt không dám. Vì dù gì cũng phải tự cân nhắc giữa bản lĩnh của lão và thân thù của tại hạ hẳn đã nghe ít nhiều. Và hẳn lão không dám đối phó thì chỉ còn mỗi một phương cách là đành chấp nhận sự hiện hữu của tại hạ cạnh lão. Nhược bằng lão bỏ đi thì tại hạ cũng lần quần theo chân. Thế là mọi động tĩnh xung quanh lão đâu thể giấu nổi tại hạ.

Sư thái khẽ kêu :

- Quả là cao kiến. Ta thật sự không hề nghĩ có một cách cực kỳ cao minh như thế, chẳng cần che giấu, cứ đường đường chính chính mà dò xét người.

Nhưng đáng tiếc, ta lại muốn người theo cách của ta, dùng những phục dạ hành ta sắp đặt sẵn cho người. Ta không muốn lão họ Sầm bị đánh động. Phải chăng do ta không giải thích rõ để bây giờ dù cách của người cao minh thế nào cũng không còn phù hợp nữa.

Gã giật mình, vùng đứng lên :

- Là ý gì?

Sư thái bí ẩn nhẹ lùi một bước :

- Là ta không chấp nhận mọi bí ẩn về ta đã do hành vi thiếu suy xét của người làm cho bại lộ. Thế nên, ta đành tiến hành lại từ đầu và không thể không xóa hết mọi dấu vết liên quan.

Gã vẫn đứng nguyên vị, chỉ kinh hãi nhìn quanh :

- Hóa ra trận đồ này...

Bóng dáng của sư thái bí ẩn chợt nhòa dần trước mặt gã :

- Không sai. Ta đành dùng hạ sách này đối phó và loại bỏ người vĩnh viễn. Cũng do bản lĩnh của ta quả thật đã hết dám so sánh với người. Vĩnh biệt!!

Gã bật kêu kinh hoàng :

- Không...

Và chợt nghĩ lại, gã nín bật. Đồng thời tự bắt mình phải thật trấn tĩnh, chẳng những không được loạn động mà còn phải vận công ngưng thần nghe ngóng khắp mọi nơi.

Một lúc sau, gã cảm nhận không gian xung quanh gã chừng như nóng bức khác lạ. Điều đó làm cho gã mỗi lúc một tái mặt vì sợ hãi.

Tiếp đó, từ không gian khắp xung quanh cứ vang lên những tiếng nổ lách tách lúc nhặt lúc khoan. Và sau cùng, lửa từ từ phía trên ngập xuất hiện, phủ chụp tất cả, nghiêng ngáu tất cả những gì thần hỏa có thể thiêu hủy. Đó là một trận hỏa hoạn do bàn tay người cố ý gây nên. Và lửa cháy thật to, thật khủng khiếp.

* * * * *

Nàng không chỉ có diện mạo thật xấu xa mà đến cả da dẻ khắp toàn thân ắt cũng đều loang lỗ nứt nẻ đầy những vết sẹo, đây là nỗi dựa theo phần da ở hai mu bàn tay của nàng, cũng là những chỗ duy nhất được để lộ ngoài lớp xiêm y kín mít che khắp thân.

Nhưng giọng nói của nàng vẫn dễ nghe, đến độ có thể bảo hễ thoát nghe liền phát sinh hảo cảm, cho dù ngay lúc này nàng đang phát thoại bằng giọng phạt ý, không một chút hài lòng :

- Các hạ thủy chung quyết không mở miệng phát thoại? Bất chấp chính tiểu nữ đã vất vả cứu mạng, lại còn tận tâm lo điều trị cho các hạ suốt cả tuần trăng vừa qua? Vì sao thế? Chỉ ít cũng phải cho tiểu nữ hiểu rõ nguyên do chứ? Nhưng đừng bảo sau trận hỏa thiêu kinh khủng ấy, ngoài phần hậu quả là khắp thân đầy những vết sẹo bỏng, kể cả thanh quản của các hạ cũng đã hỏng nên không thể phát thoại được.

Ấy là nàng đang nói, đang trách với một hình hài mười phần đều giống quỷ vẫn cứ bất động nằm yên một chỗ. Và vì nàng đã nói, thế nên hình hài kia quyết chưa phải là thi thể của một kẻ đã chết. Bằng cố là đôi mắt của hình hài đó thì thoảng vẫn chớp nhẹ, một trong những cử động hiếm Hối sau những lúc lâu cứ mở mắt nhìn mông lung vào khoảng không gian trước mặt, nghĩa là phần trần phòng ngay trên chỗ của hình hài được đặt nằm.

Do không nghe hình hài đó mở miệng, nàng xấu xa thờ dãi đứng lên :

- Mọi vết bỏng đều đã liền sẹo, từ hôm nay các hạ có thể đứng lên, đi lại như thế nào tùy ý. Y phục đã được để sẵn ở trên bàn bên cạnh. Hy vọng sau khi có y phục che thân, các hạ sẽ vô ngại, nếu đó là nguyên do duy nhất khiến suốt thời gian qua các hạ không chịu mở miệng dù chỉ một lần.

Hình hài chợt cử động, thoát tiên là chộp tay nàng :

- Cô nương không đoán ra nguyên do khiến tại hạ cứ mãi tịnh khẩu?

Nàng đỏ mặt, nếu có thể gọi cách nàng rút tay về là đỏ mặt vì ngượng. Bởi diện mạo nàng cũng đầy những vết sẹo xấu xa nên dù muốn cũng không thể nào biểu lộ nội trạng thái đỏ mặt. Nhưng cùng với thái độ rút tay về ấy, nàng còn bối rối, nói riu cả lưỡi :

- Đùng..., không được có thái độ sàm sỡ đó với tiểu nữ. Nếu không... nếu không...

Hình hài nọ ngồi lên, trên khắp thân chỉ có mỗi tấm chăn mỏng che ngang phần thất lưng :

- Thật đắc tội nếu cô nương gọi hành vi của tại hạ vừa rồi là sàm sỡ. Nhưng vì tại hạ không còn chịu đựng được nữa cách cư xử của cô nương, thế nên quyết giữ cô nương lại chỉ để nói thật minh bạch mỗi một điều.

Nàng lại phát ý :

- Tiểu nữ cư xử thế nào khiến các hạ phải chịu đựng. Bỏ công tìm thấy các hạ chỉ có mỗi một phương cách duy nhất là tự vùi mình dưới một hố đất sâu để thoát trần hỏa thiêu độ đó, hành vi của tiểu nữ là không nên, là không biết cách cư xử với các hạ ư? Hay đưa các hạ về đây, tận tâm chạy chữa, vất vả đêm ngày, theo các hạ thì đó là cách cư xử thật quá tồi tệ ư? Phải chăng ý các hạ nói, cứ để các hạ chết mới là cách cư xử thích hợp nhất với các hạ?

Hình hài nọ đứng lên, để mặc tấm chăn mỏng rơi xuống, và cứ thế thản nhiên tìm y phục mặc vào, bất luận có bị nàng xấu xa nhìn hoặc không.

- Không cần những lời cô nương vừa nói, vừa kể, ý tại hạ cũng đang định có lời thăm tạ đối với đại ân đã được cô nương cứu mạng. Nhưng chỉ có thể mà thôi, quyết không còn lời nào nữa nếu như cô nương vẫn không nhận ra đã có cách cư xử tồi tệ với tại hạ như thế nào.

Nàng đâu dám nhìn lúc hình hài quý quái tự mặc y phục. Và nàng thật sự hốt hoảng khi nhận ra đối phương vì đã mặc xong y phục nên đang thản nhiên đi lướt qua nàng, theo chiều nàng đã phải ngoảnh mặt đi để đứng nhìn đối phương mặc y phục. Nàng bật kêu :

- Các hạ đi thật sao?

Đối tượng dừng lại, ngoảnh mặt về phía nàng chỉ để nhìn mà thôi, tịnh không lời nào thốt ra thật.

Nàng bối rối nhưng cố làm tĩnh :

- Được. Các hạ hãy cứ đi tùy ý. Kéo lại bảo tiểu nữ vì mong được báo đáp ân cứu mạng nên cố giữ các hạ lại. Tuy rằng... thật ra... tiểu nữ cũng có ý định, muốn nhờ các hạ giúp cho một việc. Nhưng bây giờ e không thể nói nữa rồi.

Đối tượng vẫn tiếp tục nhìn nàng.

Và nàng hiểu :

- Quả nhiên những nhận định về các hạ không hề sai. Các hạ không bao giờ muốn nợ ai, nhất là về ân tình. Dường như các hạ có lần quả quyết, nợ ân tình một thì phải báo đáp ngàn lần? Đối tượng gật đầu và dĩ nhiên vẫn cứ nhìn nàng. Ý muốn bảo nàng chỉ cần nói ra thì dù là việc gì được nhờ, đối tượng cũng quyết thực hiện.

Nhưng nàng lắc đầu :

- Tiểu nữ quyết không nói.

Đối tượng đành mở miệng :

- Khá lắm. Quả nhiên nữ nhân luôn có cách riêng của nữ nhân, khiến tại hạ không thể ngậm miệng mãi. Nhưng mà thế này, chúng ta phải thật công bằng với nhau, được không? Đó là tại hạ hy vọng, nếu điều tại hạ sắp nói là đúng thì cô nương phải đáp lại bằng cách không được tiếp tục cư xử như thế với tại hạ nữa. Sao?

Nàng lo ngại :

- Có thật chẳng tiểu nữ đã xử sự không phải với các hạ? Xin cứ nói và nếu đúng, tiểu nữ sẽ thành khẩn thừa nhận và dĩ nhiên là lập tức sửa sai.

Đối tượng thoáng cười :

- Thoạt tiên xin hãy thừa nhận, có phải nhân dạng của tại hạ sau trần hỏa hoạn là thật xấu xa kinh tởm?

Nàng thở dài :

- Chỉ là điều ngoài ý muốn. Vì trước kia các hạ đâu có nhân dạng như thế này? Xin chớ quá dễ tâm. Huống hồ điều đáng quý đâu phải chỉ ở nhân dạng bên ngoài của mỗi người.

- Cô nương có xót xa chẳng cho nhân dạng của tại hạ?

- Ồ... dĩ nhiên phải có.

- Và vì có nên cô nương rất ngại nếu vô tình để lộ cử chỉ hành vi nào đó có thể khiến tại hạ mặc cảm tự ti do bị chạm vào nỗi đau đang tình cờ hứng chịu?

- Điều này...

Đối tượng chợt gằn giọng :

- Cô nương bảo vẫn biết rõ nhân dạng của tại hạ trước lúc thảm họa, ắt cũng biết mỗi lời của tại hạ đều là bất khả ngộ? Thế nên, cô nương phải tin mọi nghịch cảnh đến với tại hạ đều được đón nhận bằng tâm trạng thật bình thản. Chỉ có cái chết mới khiến tại hạ chau mày bất phục, nhất là khi cái chết đến không đúng lúc.

Nàng hoang mang gật đầu :

- Các hạ là trang nam tử hán đại trượng phu, hào khí cao vẫn ngút trời. Điều này tuy tiểu nữ biết rồi nhưng đâu là cách cư xử không đúng của tiểu nữ?

Đối tượng hất mặt :

- Hãy lột bỏ giả diện, cũng hủy hết mọi vết sẹo giả mạo trên hai tay cô nương. Cho dù đó là cách để cô nương không lo gây thương tổn cho tại hạ thì kể từ lúc tại hạ tự tỉnh lại và nhận ra hành vi cử chỉ đó, chỉ càng khiến tại hạ nghĩ cô nương do kinh tởm nên không muốn tiếp xúc với tại hạ bằng diện mạo thật vốn có. Hãy sửa sai ngay và nên chứng tỏ cô nương thật thành khẩn thừa nhận điều sai lầm này.

Nàng giật mình :

- Nhưng sao các hạ biết tiểu nữ dùng giả diện? Hãy giải thích tiểu nữ đã bộc lộ sơ hở chỗ nào? Chỉ khi lời giải thích thật thuyết phục, tiểu nữ sẽ lập tức thực hiện theo lời các hạ.

Gã quay trở lại, ngồi vào chỗ lúc nãy đã nằm :

- Cô nương cũng ngồi đi. Xin lượng thứ nếu lúc nãy cách tại hạ tự mặc y phục đã tỏ ra quá khiếm nhã và thất kính với cô nương, ân nhân không chỉ mới một lần của tại hạ.

Nàng ngồi xuống, trên một đôn gỗ :

- Có gì đâu mà các hạ bảo là ân nhân không chỉ có một lần. Vì hai lần cảnh báo trước đây, một lần là thái độ kẻ ra không đến nỗi nào giữa các hạ và Liễu Hoàng Kim cô nương, lần thứ hai là nói về thịt thú rừng đã bị tẩm độc, kể cả hai lần nào có đáng báo là thì ân bố đức để được gọi là ân nhân?

Gã lắc đầu :

- Còn một lần trước đó nữa. Và tại hạ không chỉ quả quyết cô nương chính là ân nhân mà còn đoán biết rõ cô nương có lai lịch thật như thế nào.

Nàng hoài nghi :

- Xin hãy nói về lai lịch của tiểu nữ trước đã. Là thế nào?

Gã nhẹ giọng :

- Có phải cô nương ở họ Tư Mã? Và cùng với lệnh tôn, phụ tử của cô nương hiện là những nhân vật đang bị Bạch phu nhận rất thống hận?

Nàng bàng hoàng :

- Ôi chào..., tẩm y phục tiểu nữ đã ban cho các hạ lần đó? Tiểu nữ đã quỳen khuấy, không thể ngờ vì thế các hạ đã nhận biết, dù sau này có nghe các hạ đã do Bạch bá mẫu chữa trị? Phải chăng Bạch bá mẫu đã ngầm ngầm dò xét và cho các hạ biết tẩm y phục đó chỉ có xuất xứ từ Tư Mã gia?

Gã thờ ra :

- Quả nhiên chính là Tư Mã cô nương.

Nàng vụt cau mày :

- Nhưng làm sao các hạ nhận được ngay tiểu nữ? Chúng ta đâu đã gặp mặt bao giờ? Nếu không kể lần đó mà kỳ thực tiểu nữ không thể biết diện mạo của các hạ như thế nào để nhớ và trái lại thì đó là lúc các hạ đã hoàn toàn hôn mê, quyết chẳng thể nào nhìn thấy diện mạo của tiểu nữ. Tại sao vậy?

Gã cúi đầu :

- Quả thật là kỳ lạ. Cả hai lần tại hạ lâm thảm họa, đến nỗi khắp toàn thân đều bị hủy hoại, chẳng còn mảnh y phục nào để che thân cho dù nhỏ, lại là hai lần phải nhận chịu ân tình từ cô nương. Tại sao lại như thế chứ? Đây mới là điều đáng hỏi. Còn riêng về nghi vấn của cô nương, thật ra chỉ là do cô nương tự bộc lộ. Phần tại hạ chỉ cần suy đoán là rõ.

Nàng giật mình :

- Tiểu nữ tự bộc lộ lúc nào?

Gã đáp :

- Lúc cảnh báo cho tại hạ biết về thịt thú bị tẩm độc. Xin hãy nhớ lại những gì từng nói, ắt cô nương sẽ tự rõ.

Nàng lại giật mình :

- Ôi..., đúng là do tiểu nữ thật. Nhưng không lẽ chỉ nói hớ một câu, rằng vì nghĩ đến duyên tương hội một lần trong tình huống không ai ngờ đến thì các hạ ngay lập tức nhận biết tất cả?

Gã cũng đang cúi thấp đầu :

- Cùng với câu nói hớ đó, thanh âm giọng nói của cô nương làm tại hạ suy nghĩ. Và quả nhiên cô nương là nhân vật tuy giấu mặt nhưng từng cảnh báo tại hạ về hành vi có thể quá thân mật với Liễu Hoàng Kim. Nhưng nếu chỉ có mỗi một lần đó mà thôi thì hiểu thế nào về hai chữ tương hội, lại là trong một tình huống chẳng ai ngờ đến? Vậy là tại hạ đoán ra khi nhớ lại lời của Bạch phu nhân, có một à ở họ Tư Mã từng muốn chữa trị cho tại hạ nhưng lại cầu thả, chỉ lo thấp hương bái Phật, để lúc quay lại tìm thì tại hạ dù hôn mê vẫn từ bỏ đi mất biệt.

Nàng đưa tay lên mặt, tự lột bỏ lớp giả diện :

- Các hạ thật thông tuệ, đã dễ dàng đoán biết khá nhiều sự thật dù chỉ dựa vào một vài tiểu tiết kể ra không đáng.

Gã do vẫn cúi đầu nên cơ hồ không thấy nàng đang bộc lộ lư sơn chân diện mục :

- Tại hạ còn đoán biết đôi ba điều về cô nương. Thứ nhất, hạ độc vào con thú, sau đó tìm cách cảnh báo cho tại hạ chính là cô nương.

- Úy! Sao lại thế được?

Gã ngẩng đầu lên :

- Được chứ. Vì dường như Cửu Chi Lão Tà cũng đã đoán biết. Ôi... cô nương là...

Trước mặt gã là một giai nhân :

- Sao? Các hạ đã từng nhìn thấy tiểu nữ?

Gã chợt thờ ra nhè nhẹ, đoạn vừa lắc đầu vừa từ từ nhắm mắt lại :

- Không. Chưa gặp bao giờ. Bất quá chỉ là một nhầm lẫn. Nhưng nhờ đó tại hạ lại thêm quả quyết cô nương chính là nhị tiểu thư, theo cách gọi của bang đồ Hải Lưu bang.

- Ôi. Sao các hạ cũng đoán biết việc này, kỳ thực rất bí ẩn e chẳng một ngoại nhân nào hay biết, dĩ nhiên là ngoại trừ những nhân vật trong cuộc, như tiểu nữ chẳng hạn.

Gã lại bảo :

- Còn thêm điều thứ ba nữa. Là cô nương không thật sự đi thấp hương bái Phật. Trái lại chỉ là cách trá hình, che mắt những ai vì quan tâm nên hay tìm cách dò xét cô nương. Kỳ thực cô nương cần thực hiện nhiều hành vi cũng bí ẩn không kém gì bản lĩnh bí ẩn của cô nương nếu so với bản lĩnh thật của một tiểu thư ở họ Tư Mã.

Vì gã vẫn đang nhắm mắt nên cơ hồ không nhận biết vừa có thêm nhân vật thứ ba lảng lảng xuất hiện. Và có tiếng nhân vật đó lạnh lùng cất lên :

- Ngươi quá thông tuệ. Và điều đó làm ta vì mỗi lúc một nghi ngại nên không thể ẩn mặt được nữa. Hãy mở mắt ra để cùng ta minh bạch vài điều.

Gã mở mắt và kinh ngạc :

- Tại hạ không ngờ nhân vật xuất hiện lại là nữ nhân. Những mong tôn giá lượng thứ nếu tại hạ vừa có lời quá thẳng như vừa rồi. Vì trừ phi Bang chủ Hải Lưu bang là nữ nhân, một điều tại hạ quyết không nghĩ đến.

Xuất hiện cạnh Tư Mã giai nhân là một phụ nhân trung niên khó đoán biết niên kỷ. Và phụ nhân cũng tỏ ra kinh ngạc :

- Ý ngươi là chờ Bang chủ Hải Lưu bang xuất hiện? Nghĩa là ngươi đoán biết đã có thêm ta là đệ tam nhân ẩn mặt quanh đây? Nhưng vì sao phải là Bang chủ Hải Lưu bang?

Gã chợt đứng lên thì lễ :

- Tại hạ xin được giải thích sau, vì có điều cần hỏi. Phải chăng tôn giá chính là cao nhân đã và đang chỉ điểm hầu đào tạo Tư Mã cô nương thành cao thủ thời gian qua đã có nhiều hành tung khó ngờ?

Phụ nhân bối rối đến độ đưa cả hai tay lên cao, sau đó buông phịch xuống kèm theo tiếng chép miệng :

- Thuyền nhi, ta chịu rồi, không sao hiểu được gã là người như thế nào. Hoặc quá ư thông tuệ hoặc từng là âm hồn bắt tẩn vì mãi bám theo chúng ta nên cơ hồ biết khá rõ về hành tung của sư đồ ta.

Tư Mã giai nhân cũng chỉ biết lắc đầu :

- Sư phụ, nhưng dù sao gã thật chính là nhân vật chúng ta cần, nhất là cho đồ nhi và nhiều oan uổng mà lâu nay phụ tử đồ nhi phải cam chịu. Phương chi, nhờ lâu nay từng dò xét nên đồ nhi dám nhận định gã hoàn toàn đáng tin về mọi phương diện, kể cả nhân phẩm, cơ trí lẫn võ học, cho dù lai lịch gã quả thật hãy còn rất bí ẩn.

Phụ nhân nhẹ gật đầu :

- Ý đồ nhi quả quyết gã không những không là Phong Gia Liêm như lời Cửu Chi Lão Tà đề quyết mà còn không can dự gì về huyết thống cũng như sở học đối với yêu nhân Ngọc Nữ Phù Dung?

Tư Mã giai nhân đáp :

- Không can dự về huyết thống thì đúng rồi. Vì chính yêu nhân Ngọc Nữ đã phóng hỏa hạ thủ gã. Riêng về kiếm pháp Phù Dung Ngọc Nữ, do gã có biết nên thế nào cũng có mối quan hệ, tuy chưa thể đến mức độ định danh phận sư đồ. Điều này, phần các hạ, liệu có lời nào giải thích hoặc có ý giải thích chăng?

Gã lựa lời đáp :

- Tại hạ sau khi ly khai Bạch phu nhân, sở học thật sự rất kém. Nhưng nhờ tình cờ hội ngộ nhân vật được nhị vị gọi là Ngọc Nữ yêu nhân, tại hạ vì được chỉ điểm võ học nên đôi lại có nhận lời yêu nhân, hứa thực hiện một việc.

Phụ nhân nhìn gã :

- Ngươi không nói gì nữa? Vậy hiểu rằng yêu nhân nhờ ngươi là điều ngươi quyết không thổ lộ?

Gã gật đầu :

- Đó là lời tại hạ đã hứa. Thế nên, dù tại hạ suýt mất mạng vì yêu nhân cũng không thể bội tín tiết lộ. Mong lượng thứ.

Phụ nhân thở dài :

- Cũng không sao. Vì điều đó càng chứng tỏ ngươi quả thật đáng tin cậy như lời Thuyền nhi không phải chỉ mới lần đầu luôn đề cao ngươi. Mà này, phải chăng lúc này ta đã nghe không lầm, rằng ngươi từng bảo hãy nên tự hỏi vì sao giữa ngươi và Thuyền nhi hai lần ngẫu nhiên gặp nhau đều là những lần gặp trong trạng thái... kỳ quái?

Gã giật mình :

- Ý tôn giá là gì?

Phụ nhân xua tay trấn an :

- Bất tất lo lắng hoặc nghi ngờ. Chỉ vì ta muốn giúp ngươi tìm lời đáp cho điều mà ngươi bảo phải nên hỏi đó.

Tư Mã giai nhân chột cáo lui :

- Đồ nhi muốn ra phía sau... chỉ là chuẩn bị một bữa ăn. Được chứ, sư phụ.

Phụ nhân bảo :

- Cũng phải nên như thế.

Chờ nàng đi thật khuất, gã vọt trầm giọng :

- Tại hạ thừa biết ý tôn giá muốn gì. Nhưng xin lượng thứ, tại hạ e khó chấp thuận.

Phụ nhân cười nhẹ :

- Ngươi đã đoán ra? Tốt. Vậy thì tại sao nào?

Gã khẳng khái :

- Tại hạ bất xứng. Nhất là với hình hài này.

- Ngươi mặc cảm? Đừng quên, cũng lúc này ngươi nói không bao giờ tự ti mặc cảm.

- Nhưng lệnh đồ là trang giai nhân. Nếu tại hạ thuận tình chính là một xúc phạm, một thương tổn cực kỳ to lớn đối với lệnh đồ.

- Ngươi đã quên một lời từng thổ lộ của Thuyền nhi, rằng điều đáng quý không chỉ ở nhân dạng bên ngoài của mỗi người? Nếu Thuyền nhi không cho đó là xúc phạm hoặc thương tổn thì sao?

- Quyết không thể có chuyện đó.

- Là người quyết không thuận hay không tin Thuyền nhi là người như thế?

- Là điều thứ hai.

- Vậy thì người làm. Vì ngay khi đưa người về đây, bất luận tình trạng của người là thế nào, Thuyền nhi vẫn nhất mực xin ta chấp thuận cho tự tay chăm sóc người. Với nguyên do nào người có biết không? Là Thuyền nhi tin vào thiên ý, tự nhận đây là thiên duyên tiền định mới để hai người cả hai lần gặp đều chung một tình huống. Nếu không, người nghĩ như thế nào về một cô nương xinh đẹp là thế, bản lĩnh là thế và còn là xử nữ nữa, lại cam tâm chăm sóc cho người cả ngày lẫn đêm với tình trạng của người là... là... người cũng tự biết rồi đây.

Gã chấn động :

- Nàng tự nguyện ư? Không được. Tại hạ sẽ chỉ là một kẻ hẹp hòi ích kỷ, là kẻ chẳng ra gì nếu với nhân dạng này vẫn đủ dõm lược trở thành phu quân của một... một giai nhân xinh xắn như nàng ấy.

- Nếu người vẫn mang nhân dạng như trước khi thi sao? Dường như người từng là mỹ nam tử?

- Không sai. Và với nhân dạng đó tại hạ sẽ chẳng ngần ngại nhận lời.

Phụ nhân liền gạt đầu :

- Vậy là đủ rồi. Vì ta nghĩ, Thuyền nhi hoàn toàn mãn nguyện với một trượng phu từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử. Và lại, nếu người không nhận lời chính là đẩy Thuyền nhi vào tình thế sẽ mãi mãi sống đơn độc. Vì tư cách nào nữa để Thuyền nhi hầu hạ nam nhân khác như đã hầu hạ người?

Gã đỏ gục xuống :

- Ôi... tại hạ đã vô tình gây liên lụy cho người, là điều không hề muốn.

Phụ nhân chạm tay vào vai gã :

- Người bắt tất quá áy náy, chỉ cần người hiểu như thế và hãy thuận theo thiên ý, thiết nghĩ tất cả đều tốt đẹp. Huống hồ ta và Thuyền nhi cũng có sẵn mọi sắp đặt, khiến kết cục không đến nỗi bi quan như người nghĩ.

Gã ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn phụ nhân :

- Xin được chi giáo rõ hơn.

Phụ nhân gạt đầu :

- Người có biết gì về Tư Mã Bằng, thân phụ của Thuyền nhi?

Gã gạt đầu :

- Tại hạ chỉ biết Bạch phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên rất thông hận nhân vật này.

Phụ nhân thờ dài :

- Tất cả đều lạ ngộ nhận. Nhưng nếu người có thể giúp Thuyền nhi cùng thân phụ giải tỏa mọi ngộ nhận này, đương nhiên đây là điều vì ta cũng tự nghĩ phải có trách nhiệm thế nên thời gian qua mới chấp thuận cho Thuyền nhi tiềm nhập Hải Lưu bang. Thì sau khi đạt kết quả, ta quả quyết Tư Mã Bằng không chỉ đủ bản lĩnh mà còn hân hoan dốc toàn tâm toàn ý, dụng hết y tài, giúp người gạt bỏ lớp nhân dạng quý quái đang là hiện trạng của người.

Gã kinh ngạc :

- Có thể được chăng?

Phụ nhân toan đáp thì từ ngoài xa chợt mơ hồ vang vọng đến một vài tiếng huyền ảo. Điều đó khiến phụ nhân cau mặt, tỏ ra nghi ngại, thế nên chỉ có thể vội đáp với gã vồn vện một câu :

- Nhất định sẽ được nếu người biết rằng so về y tài thì Tư Mã Bằng chỉ cam tâm chịu kém mỗi một mình Cuồng Võ Y Tiên.

Và phụ nhân chợt băng mình lao thoát ra ngoài :

- Người cứ ở yên đây. Để ta ra ngoài xem như thế nào, sau đó sẽ quay lại ngay.

“Vút!”

Gã bần khoản lưu lại, tự ngắm nghĩ mọi điều vừa được nghe.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ân tình nữ nhi khó đền đáp - Xuất hiện thêm lời bất khả lộ

- Ha ha... Ha ha...

Đó là tràng cười tuy cũng mơ hồ vọng đến từ xa nhưng bất luận ai thoát nghe ắt hẳn đều đoán biết chủ nhân của loạt cười quyết chẳng phải nhân vật tầm thường. Và gã cũng vậy. Thế nên gã biến sắc, liếc nhìn quanh và thoát mừng, vội chuyển thân qua góc tả của căn phòng, chộp vào một đống kiếm vừa tình cờ phát hiện. Nhưng vừa cầm kiếm lên, gã lại thất vọng và đành vất trở lại. Vì thanh kiếm dường như còn mỗi phần đốc là nguyên vẹn, kỳ dư phần thân đã bị cong queo, tự xoắn vặn theo đủ mọi hướng bất kỳ, như được ai đó cố tình trui qua lửa và tự làm hỏng thanh kiếm, cho biến dạng theo mọi ý thích tùy hứng. Và sau tiếng chép miệng, tự nhận ra đây là thanh kiếm của chính gã, một nạn nhân nữa đã cùng gã trải qua trận hỏa tai kinh khủng, gã bằng mình lao ra ngoài.

Nơi gã đang lưu ngụ chỉ là một tiểu trang viện, thế nên địa hình không quá rộng, giúp gã chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận định được ngay đâu là địa điểm vẫn tiếp tục đưa đến những loạt huyền não mỗi lúc một tỏ ra khẩn trương và nghiêm trọng hơn.

Gã chuyển phương hướng, bằng mình về phía hậu của tiểu trang viện, vội vã dấn qua luôn một khu vườn trúc, kỳ thực vì quá rộng nên có gọi là rừng trúc cũng không có gì là quá đáng. Và ở đây, khu rừng trúc như đang bị phong ba bão táp bất chợt ập đến. Từng hàng trúc bị phá hủy, gãy gãy, ngã gục và tan tác về mọi hướng. Còn nguyên nhân ư? Gã nhìn thoáng qua và nhanh chóng lượng định được tình thế. Cửu Chi Lão Tà và ba nhân vật cao thủ nữa đang hợp lực động thủ, tấn công một mình Tư Mã Thuyền, giai nhân từng tận tâm chăm sóc và chữa trị cho gã. Cửu Chi Lão Tà đang hồi đắc ý:

- Bốn bang không bực đãi ngươi, trái lại còn kẻ ngươi như hàng khách khanh với danh xưng tôn kính, luôn gọi ngươi là nhị tiểu thư. Có sao ngươi trở mặt, liên tiếp phá hỏng nhiều mưu đồ đại sự của bốn bang? Đừng ngỡ hôm nay có cả Hải Anh Tiên Tử sư phụ ngươi ở đây là ngươi lại có cơ may tẩu thoát. Không dễ thế đâu. Ha... Ha...

Nhưng Tư Mã Thuyền vẫn không nao núng cho dù lâm thế trận bị vây công:

- Bốn tiểu thư không muốn phí lời. Nếu đủ bản lĩnh thì cứ thực hiện theo ý lão. Bằng không thì mau rút về, chớ quấy rầy mãi bốn tiểu thư. Tiếp chiêu!

“Ào...”

“Vũ...”

Ngược lại với Tư Mã Thuyền, phụ nhân sư phụ nàng chỉ phải đối phó với mỗi một nhân vật. Và đây là nhân vật thật sự đáng ngại, không chỉ do nhân dạng toàn thân được che kín bằng nhiều lượt vải toàn đen mà còn là vì bản lĩnh thượng thừa kỳ bí, chỉ mãi cười và tịnh không phát thoại dù chỉ là nửa lời.

Nhân vật bí ẩn đang vũ lộng quật vào phụ nhân một kinh uy mãnh:

- Ha... Ha...

“Ào...”

Phụ nhân chỉ biết bối rối đối phó:

- Có được thân thù này, sao các hạ không xuất lộ chân diện, cũng chẳng màng xưng tính danh? Hãy cho biết bốn Tiên tử Hải Anh này có oan cừ gì đặc tội thế nào với các hạ? Ồi...

“Àm!”

Hải Anh Tiên Tử bị chấn động. Đã thế nhân vật bí ẩn cứ mãi cười và vẫn băng băng lao áp đến:

- Ha... Ha...

Đây là lúc gã đã có quyết định.

Gã bật nhanh người đến, đốc toàn lực đỡ thẳng vào chuông kinh của nhân vật bí ẩn.

“Àm! Àm!”

Gã bị chấn động :

- Hừ!

Dù vậy, nhân vật bí ẩn kia cũng bị bức thoái tương tự, gã lập tức hét gọi phụ nhân :

- Xin hãy mau giúp lệnh đồ! Mọi việc ở đây cứ phó giao cho tại hạ. Nhanh.

Nhân vật bí ẩn vừa lúc này lại vô đến :

- Hừ!!

Và một đạo uy kinh hung hãn đã được nhân vật bí ẩn vô cuộn đến.

“Ào...”

Gã nhanh chóng đảo người, vừa thoát qua một bên vừa tìm cách tiếp cận nhân vật bí hiểm từ phía tả diện :

- Diện mạo của các hạ ắt cũng khó coi, chẳng khác nào tại hạ, đúng chẳng? Vậy thì kể như đồng chung cảnh ngộ, sao không giám xuất lộ chân diện như tại hạ? Xem nào!

“Vù...”

Nhân vật bí ẩn quay nhanh lại, cuồng nộ lao thẳng vào gã :

- Hừ...

“Ào... ào...”

Gã bật cười :

- Tốt lắm. Sẽ chỉ có hai ta giao đấu với nhau thôi. Xin Tiên tử cứ yên tâm phó giao cho tại hạ. Hãy lo hiệp lực với lệnh đồ thì hơn. Đờ! Ha... ha...

“Ào...”

Nhờ gã đã thật sự giữ chân nhân vật bí ẩn, tuy khó biết rõ sẽ chỉ trì được bao lâu nhưng dù sao cũng là cơ hội tốt để Hải Anh Tiên Tử tạm chuyển qua ứng viện kịp lúc cho Tư Mã Thuyền.

Nhân vật bí ẩn mất lộ hung quang qua khe hở từ túi trùm đầu càng thêm cuồng nộ lao vào gã :

- Hừ...

“Ào...”

“Ầm!! Ầm!!”

Gã cười lạnh, vụt di hình hoán vị, dịch chuyển loanh quanh thân nhân vật bí ẩn :

- Hãy lo giữ lấy túi vải trùm đầu. Vì tại hạ đã quyết vạch rõ chân tướng các hạ. Đờ!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn thế là chấp nhận xoay chuyển theo gã. Và bằng bản lĩnh thượng thừa thần bí, nhân vật bí ẩn đã càng lúc càng bức dồn gã phải vừa xoay chuyển vừa lùi dần.

“Ào...”

“Ầm!! Ầm!!”

Được một lúc khá lâu, gã đột ngột thay đổi đấu pháp, không lùi nữa, trái lại bắt đầu dồn dập tấn công, liên tiếp cùng nhân vật bí ẩn chiêu chạm chiêu gây thành hàng loạt những tiếng chấn nổ lay chuyển căn khôn.

“Bùng!! Bùng!! Bùng...”

Mất gã cũng bắt đầu phát lộ hung quang :

- Quả nhiên là bản lĩnh thượng thừa. Nhưng tại hạ cũng chẳng kém, đúng không? Hãy lo tự vệ. Vì lúc này cục diện đã được bỏ xa, sẽ chẳng ai đến tiếp

ứng cho các hạ đâu. Đờ chiêu!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn vội nhìn quanh. Và lúc này mới rõ đã bị gã liên tiếp giả vờ chịu bức lùi nên quả thật đang cách khá xa khu rừng trúc.

Nhưng không một chút nao núng, nhân vật bí ẩn lại bật cười vang :

- Ha... ha...

Và cứ tiếp tục cùng gã chưởng chạm chưởng liên hoàn.

“Ào...”

“Bùng! Bùng! Bùng!...”

Chợt một lần nữa gã di hình hoán vị nhưng dịch chuyển thật nhanh quanh thân nhân vật bí ẩn :

- Thử đỡ xem lần này tại hạ có đắc thủ chăng? Đờ! Đờ! Đờ!

“Vù...”

“Àm!!”

“Ào...”

“Àm!!”

Và vì cùng xoay chuyển thật nhanh theo gã, bóng nhân ảnh của cả hai mỗi lúc một mờ nhạt dần, chỉ còn là một cuộn xoáy hỗn loạn của các bóng mờ quện xoắn vào nhau, phát ra chuỗi tiếng chạm kinh thiên động địa.

“Bùng!! Bùng!! Bùng!!”

Được một lúc, thân hình của cả hai vụt tách khai, kéo theo hai tiếng kêu có vè cũng đau đớn như nhau :

- Hự!!

- Hự!!

Song phương nhờ đó lại có cơ hội đối diện nhau.

Tuy nhiên, đang phải nhìn là thế, gã chợt xoay người bỏ chạy.

“Vút!”

Nhân vật bí ẩn lập tức bật tiếng hừ lạnh và đuổi bám theo ngay.

“Vút!”

Chạy được nửa dặm, gã đột nhiên tung cất người lên cao và nhân đó hoành thân uốn người, lao ngược vào nhân vật bí ẩn vẫn theo đà chạy ập đến.

- Đờ!

“Ào...”

Nhân vật bí ẩn hừ lạnh và cuồng nộ hất mạnh hữu kinh.

“Bùng!!”

Gã lại biến mất, tiếp đó là hóa thành bóng nhân ảnh xoắn quanh nhân vật bí ẩn :

- Hãy đỡ!!

“Vù...”

Nhân vật bí ẩn cũng xoắn theo, tiếp tục cùng gã tái diễn cảnh giao phong bất phân thắng bại.

“Bùng!! Bùng!! Bùng!!...”

Và một lần nữa, cả hai vùng tách khai sau nhiều loạt chạm chiêu ký thực chưa thể phân định hơn kém.

“Vút! Vút!”

Nhưng lần này trên tay gã là một túi lụa. Và khi nhìn lại thì gã thấy nhân vật bí ẩn đã kịp lấy hai tay bưng kín mặt. Dù thế gã vẫn lạnh lùng buông từng tiếng :

- Ra thế?! Chính là lão!!

Nhân vật bí ẩn thoáng chần động và thật bất ngờ chọt tung người lao bỏ đi.

“Vút!”

Gã vội lao theo, túi lụa trên tay thì vất mạnh về phía sau :

- Chạy đi đâu?!

“Vút!”

Vừa lúc đó Tư Mã Thuyên cũng đang hốt hải từ phía xa chạy đến.

Nhưng quá muộn, nàng chỉ còn nhìn thấy hai bóng người rượt đuổi nhau chạy xa dần. Vương lại mặt đất còn là một túi lụa kỳ thực chẳng nói lên điều gì hoặc cho nàng chút manh mối nào để mong rõ thực hư.

Hải Anh Tiên Tử cũng chạy đến :

- Gã đâu?

Tư Mã Thuyên nhìn xa xăm :

- Gã đã phát hiện ra lai lịch của đôi phương, hiện hãy còn đuổi theo, chưa biết có quay lại không?

Hải Anh Tiên Tử thờ dài :

- Gã phải quay lại, sư phụ quả quyết như thế. Còn bây giờ, việc của chúng ta cũng đang vội không kém. Hãy đến núi Tung Sơn ngay. Đi nào, Thuyên nhi.

Tư Mã Thuyên tỏ ra rất miễn cưỡng khi bắt buộc bản thân phải quay lại hiện trạng ngay trước mắt. Và nàng cũng thờ dài :

- Phải chăng sư phụ ý muốn nói gã không thể đi đâu được với nhân dạng như thế? Vạ nhất cũng vì lẽ đó, gã sẽ không quay lại nữa thì sao?

Hải Anh Tiên Tử thoáng giật mình :

- Thuyên nhi ngại rằng gã sẽ vĩnh viễn mai danh ẩn tích? Không đâu. Lai lịch gã quá bí ẩn, kể cả công phu bản lãnh cũng thế. Dù rằng trong thời gian ngắn xuất đầu lộ diện, gã không thật ý nhằm vào bất kỳ ai nhất định, cũng không lộ rõ dụng ý như thế nào, nhưng cách gã tạo danh và không hề nao núng với bất luận nhân vật cao thủ nào lại nói lên dụng tâm của gã không thể tầm thường. Tóm lại, theo ý sư phụ, trừ phi gã gặp chuyện chẳng đáng đừng, bằng không thì gã thế nào cũng tái xuất, cũng quay lại với chúng ta.

Tư Mã Thuyên cười gượng :

- Sư phụ không an ủi đồ nhi mấy chứ. Nhưng dù sao đồ nhi vẫn mong sư phụ đoán đúng. Vì bất chấp mọi nỗ lực của đồ nhi suốt thời gian qua, dụng ý chỉ là giúp gia phụ minh oan, xem ra vẫn không có kết quả nếu không muốn nói là chỉ dầm chân một chỗ. Đã vậy, từ đồ nhi, Hải Lư bang còn am hiểu khá nhiều thuật dụng độc. Điều này e lại tiếp tục gây những hậu quả không hay cho gia phụ.

Hải Anh Tiên Tử chép miệng :

- Thế mới bảo chúng ra nên mau chóng đến Tung Sơn bái phỏng phương trượng phái Thiếu Lâm ngay, càng nhanh càng tốt. Đi nào, Thuyên nhi.

Chọt...

- Muộn rồi. Ha... Ha...

Nhìn Cửu Chi Lão Tà đột ngột xuất hiện, Tư Mã Thuyên biến sắc mặt :

- Lão có thể tự giải độc? Phải chăng Hải Lư bang vừa cung thỉnh thêm một độc môn cao thủ nào nữa ngoài bốn tiểu thư?

Và từ phương hướng khác chọt đột ngột xuất hiện thêm ba nhân vật nữa, kỳ thực chính là các nhân vật khi nãy đã cùng Cửu Chi Lão Tà gây ra cảnh tàn

phá kinh hoàng cho khu rừng trúc. Một trong ba nhân vật cười đắc ý :

- Độc môn cao thủ vang danh khắp võ lâm đâu còn ai khác ngoài Quý Y tiên sinh lệnh tôn, chủ nhân Tư Mã gia. Thế nên bồn bang dù rất muốn vẫn chưa thể toại nguyện, đành tạm hải lòng với những gì đã được Tư Mã tiểu thư hạ cố chỉ giáo và truyền thụ cho. Nhưng hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, Tư Mã tiểu thư tuy không thật sự tận tâm nhưng Thiếu bang chủ của bồn bang lại chẳng đành lòng để tiểu thư thất vọng. Vì thế, ha... ha..., xin Tư Mã tiểu thư chớ kinh ngạc, trái lại hãy mừng cho bồn bang cuối cùng rồi cũng tìm được cho tiểu thư một nhân vật kỳ phùng địch thủ về thuật dụng độc.

Tư Mã Thuyền lại biến sắc phen nữa :

- Thiếu bang chủ?! Một gã từ thuở mới sinh cho đến tận lúc này nếu không nhờ phục dược quanh năm thì sinh mạng từ lâu ắt đã hủ hơ! Bồn tiểu thư không tin một kẻ như thế lại đủ bản lĩnh lĩnh hội và còn nghĩ được cách tự hóa giải một trong số ít độc chất còn lại bồn tiểu thư chưa hề truyền thụ chỉ điểm.

Cửu Chi Lão Tà từ từ tiến lại gần, giống như ba nhân vật kia cũng đang hành động tương tự, cố tình hình thành thế vây hãm, không cho Hải Anh Tiên Tử và Tư Mã Thuyền còn đường vượt thoát. Lão cười cười :

- Dự kỳ tạt ắt dự kỳ tài. Thiếu bang chủ bồn bang chính là nhờ gần đây được cao nhân thu nhận, thế nên bao nhiêu tinh anh dồn tụ nay có cơ hội phát tiết. Tư Mã Thuyền người có lẽ nên nghĩ lại, đồng thời cũng khuyên hộ lệnh sư, hãy cùng nhau giúp bồn bang hoàn thành đại nghiệp, thay vì tự chuốc họa sau bao điều đã gây ra cho bồn bang.

Hải Anh Tiên Tử bật quát :

- Chớ nhảm nhí. Ta đường đường là một trong Võ Lâm tam anh, bao uy danh đạt được đã quá thỏa nguyện, quyết không mong gì nữa để cùng ai đó hoàn thành đại nghiệp. Nghĩ tình Hải Lưu bang suốt thời gian qua khai sáng cho đến nay vẫn chưa có hành vi gì tác tệ, cho dù thuộc hạ dưới trướng cũng có không ít kẻ từng khoác ác danh như lão, thế nên ta đã thôi không cần thiết nữa việc sai phái tề đồ Tư Mã Thuyền tiềm nhập quý bang. Hãy chuyển đạt những lời này của ta về cho quý Bang chủ và đừng có gây khó khăn nữa cho sư đồ ta như mười mấy ngày vừa qua. Nếu không, đừng trách ta liệt quý bang vào hàng tà môn ma giáo, qua thái độ lão đang cùng đồng bọn toan hành động.

Cửu Chi Lão Tà lại bật cười :

- Chỉ dựa vào bản lĩnh kẻ như đã quá thời của một Tiên tử Hải Anh ư? Ha... Ha..., có câu này do một tiểu tử nông cuồng gần đây không chỉ nói bằng lời mà còn thể hiện qua hành động, rằng đời người như một cuộc tranh đua được diễn khai quyết liệt trong một dòng nước ngược. Hễ không tiến tức là tự thoái. Và Cửu Chi Lão Tà ta bản lĩnh đâu thể cứ còn mãi như xưa. Tương tự, bang Hải Lưu cũng đã qua rồi thời gian ảm đạm, vì lo ngại đủ điều nên không giám bộc lộ hùng tâm. Một lần nữa, nếu Hải Anh Tiên Tử thuận thì trước nhất sinh mạng vẫn còn, sau nữa là ngày vinh quang, khi đại nghiệp thành tựu, bồn bang quyết chẳng quên đại công. Nhược bằng bất thuận, Tiên tử liệu đoán xem, hậu quả sẽ thế nào? Ha... Ha...

Tư Mã Thuyền chợt dịch lùi sát vào sư phụ :

- Không ngờ đồ nhi đã gây hệ lụy cho sư phụ. Xin đừng nghi ngờ lời lão. Đồ nhi sẽ theo cách cũ. Hy vọng lần này chúng ta lại thoát.

Nhưng Hải Anh Tiên Tử chợt rút từ trong người ra một vật tương tự kiếm nhưng rất mềm, cứ cong oằn xuống, và lại có tua tua gai nhọn nhỏ xuôi dọc theo thân kiếm :

- Vì không nghĩ sẽ gặp thái độ này của chúng nên lúc vừa rồi sư phụ nhẫn nhịn, phó mặc cho Thuyền nhi dụng độc tháo vạy, hoàn toàn không đúng ý sư phụ. Nhưng lần này thì khác, ta sẽ cho chúng biết Tam Anh võ lâm, nhất là bồn Tiên tử đây, có thật là thời đã qua chăng. Nào, hãy cho chúng biết bản lĩnh thật của Thuyền nhi là thế nào.

Cửu Chi Lão Tà vừa bật gầm, vừa ra thủ hiệu cho đồng bọn :

- Đừng để cho mụ có cơ hội dùng Hải Táng Long Nhũ kiếm. Mau cho mụ ném mùi lợi hại. Đánh!

Và trong khi ba nhân vật nọ cùng lao vào Hải Anh Tiên Tử thì một mình Cửu Chi Lão Tà đột ngột xô vào Tư Mã Thuyền :

- Nghịch ngã giả vong, tiểu liễu đầu hãy chờ!

“Ào...”

Tư Mã Thuyền đã thay đổi thái độ, chợt cười ngạo ngễ, đồng thời cũng lấy ra một thanh kiếm tương tự kiếm của Hải Anh Tiên Tử :

- Lão cũng am hiểu rõ oai lực của Hải Táng Long Nhũ kiếm ư? Vậy lão nói gì đây khi bồn tiểu thư cũng được sở truyền từ sư phụ, vẫn có một vật lão úy kỵ? Đỡ! Ha... Ha...

“Viu...”

Cửu Chi Lão Tà đang xông đến vội tạt người qua một bên. Và khi kéo tạt hữu thủ về phía Tư Mã Thuyền, thì thần kỳ làm sao trên tay lão cũng bất chợt xuất hiện một thanh kiếm. Thế nên, kiếm của song phương ngay tức khắc chạm nhau.

“Choang choang...”

“Coong...”

Cùng với tiếng ngân vang kéo dài là một tia hỏa quang bật thoát ra khi hai kiếm nảy lửa chạm nhau. Và đây là lúc Tư Mã Thuyền bật kêu kinh hãi :

- Lão cũng thuận dụng kiếm, còn là bảo kiếm nữa?

Cửu Chỉ Lão Tà cười độc ác khi loang kiếm chủ động lao vào Tư Mã Thuyền :

- Chẳng phải ta đã bảo Cửu Chỉ Lão Tà lúc này đã khác xưa? Hãy mau nghĩ lại khi còn cơ hội. Đừng để sinh mạng rồi cũng ngắn dần như thanh kiếm trên tay người. Đờ! Ha... Ha...

“Vù...”

Từ bên cạnh vụt có tiếng Hải Anh Tiên Từ hô hoán, đề tỉnh Tư Mã Thuyền :

- Đừng vì thấy đối phương đột ngột có bảo kiếm Từ Dương mà để mất nhuệ khí. Trái lại hãy nhận định rõ đối phương vận dụng kiếm pháp gì. Vì thành danh nhờ kiếm, khắp võ lâm hiện nay chưa quá mười người. Đừng để rối loạn. Ồi..., lũ ác ma bọn người lại dám dụng độc ư? Muốn chết!?

Thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ của Tư Mã Thuyền lúc này quả thật đã bị bảo kiếm của Cửu Chỉ Lão Tà vì sắc bén hơn nên tiện mất một đoạn ở phần mũi. Tuy vậy, để đối phó với chiêu kiếm tấn công đang do Cửu Chỉ Lão Tà cuộn ập đến, Tư Mã Thuyền vẫn không ngại ngần xuất lực giao chiêu. Đã thế, nàng chột tở ra rất khẩn trương :

- Sư phụ chớ quên phục sẵn giải dược, phần lão tà, thật không ngờ lão vẫn che giấu bản lãnh thật bấy lâu nay. Xem kiếm pháp của bọn tiểu thư.

“Ào...”

“Choang choang... coong!!”

Nàng tái mặt tự lùi thoái, lo lắng khi thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ trên tay lại vừa bị tiện mất thêm một đoạn ngắn nữa.

Cửu Chỉ Lão Tà bật cười, tay vung vẩy bảo kiếm Từ Dương và từ từ tiến lại gần hơn :

- Đừng miễn cưỡng nữa, vô ích thôi, một khi ta đã có báu kiếm, thừa đủ để làm cho kiếm pháp thành danh của Hải Anh sư phụ người trở nên vô hiệu, chẳng có phương thế nào phát huy lợi hại. Một lần nữa ta cho người cơ hội nghĩ lại. Nhân đó hãy nói xem gã quỷ diện lúc này là ai? Và vì sao gã có đủ bản lãnh một mình đối phó nổi Mông Diện Khách cao nhân đã thu nhận Thiếu bang chủ làm đệ tử?

Tư Mã Thuyền vì lo sợ bảo kiếm Từ Dương nên chẳng thể chẳng bước lùi theo từng bước tiến đầy uy hiếp của Cửu Chỉ Lão Tà. Và đột nhiên nàng buột miệng cười khẩy :

- Lão bảo nhân vật lúc này chính là cao nhân đã giúp gã Thiếu bang chủ bệnh hoạn trở nên kẻ hữu dụng? Hóa ra lão vẫn thế, vẫn cứ theo thời gian được tăng dần những nhân vật có bối phận cao hơn? Cho dù lão cứ mãi là Tổng hộ pháp thì mỗi lần bang Hải Lư cung thỉnh một cao nhân là lão cam chịu mất thêm dần quyền lực. Lão cam phận như thế thật sao? Hay tự thâm tâm lão vì vẫn ngấm ngấm bất phục nên trước sau gì cũng có ngày bộc lộ mưu đồ bất chính? Và vì thế lão đang thật sự cần có Tư Mã Thuyền này, một người hiểu quá rõ lão? Đúng chẳng?

Cửu Chỉ Lão Tà tái mặt, chột bật nhanh bảo kiếm, cuồng nộ lao vào Tư Mã Thuyền :

- Người thật nhảm nhí. Đã thế ta đành hóa kiếp cho người. Đờ!

“Ào...”

Tư Mã Thuyền vụt hất tả thủ :

- Chớ cuồng vọng. Xem đây!

Từ tả thủ nàng liền cuộn ra một màn vân vụ mờ ảo, ngăn chặn ngay giữa nàng và chiêu kiếm lăng lệ của Cửu Chỉ Lão Tà.

Nhưng trước mắt nàng, giữa màn vân vụ mờ ảo, Cửu Chỉ Lão Tà vùng cười ngặt :

- Đã bảo thuật dụng độc của người hiện đang có đối thủ kỳ phùng, há lẽ người vẫn chưa tin? Đây sẽ là điều sẽ khiến người nạp mạng. Ha... Ha...

Kiếm chiêu của Cửu Chỉ Lão Tà vì thế vẫn ung dung ập đến, xuyên qua và phá tan màn vân vụ mờ ảo chính là phương thế thi độc của nàng.

“Ào... ào...”

Nàng thất sắc, vội ném bừa thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ vào màn kiếm quang, đồng thời hồi hã nhảy lùi lại thật xa.

“Vù...”

“Choang choang!! Coong!!”

Và nàng được tận mắt mục kích bảo kiếm Từ Dương của Cửu Chi Lão Tà hủy hoại hoàn toàn thanh kiếm Hải Táng Long Nhũ của nàng. Tiếp đó, Cửu Chi Lão Tà lại loang kiếm, hùng hổ bật lao thẳng vào nàng :

- Hãy nạp mạng! Ha... Ha...

“Ào...”

Chợt từ chỗ nào đó phía sau nàng và cao cao vượt khỏi đầu nàng bỗng khe khẽ vang lên một tiếng kêu kinh hoàng :

- Ôi... đừng đánh nữa. Chư vị làm tiểu sinh sợ, kiếm của tiểu sinh đã rơi xuống kia kia... ôi, xin dừng tay, chờ tiểu sinh nhặt lại đã...

Tư Mã Thuyền lùi nhanh hơn, thế là tiếp cận một cội cây mà trên tầng cao chính là chỗ xuất phát tiếng kêu kinh hoàng nàng vừa nghe.

Và như người sắp chết đuối vớ được phao, nằm chổng chơ dưới cội cây và ngay cạnh chân nàng quả nhiên là một thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ.

Nàng giẫm chân lên thân kiếm, hất mạnh một lượt, cả kiếm lẫn vỏ lập tức bật lên đến tận tay nàng. Và ngay lập tức nàng huơ bừa, đỡ mạnh vào chiêu kiếm của Cửu Chi Lão Tà, một hành vi vì quá vội nên đến việc rút kiếm ra khỏi vỏ nàng cũng quên, không thực hiện.

“Choang choang...”

“Rào... rào...”

Toàn thân kiếm trên tay nàng vụt bắn tung tóe nhiều mảnh vụn, một trạng thái chỉ có mỗi một lời giải thích đó là vì bạn bị chạm vào bảo kiếm Từ Dương nên thanh kiếm nàng vừa nhặt kể như cũng bị hủy hoại. Tiếng kêu kinh hoàng một lần nữa lại được xuất phát từ hàng cây, quả thật ngay trên đầu nàng :

- Ôi... xin đừng làm hỏng kiếm của tiểu sinh như lớp vỏ bên ngoài vừa bị phá hủy.

Nàng nhìn vào tay nàng. Thanh kiếm vẫn còn và sự thật chỉ có lớp vỏ bao bên ngoài là bị hủy hoại. Đây là lúc Cửu Chi Lão Tà chợt khựng lại, xạ mục quang nhìn thẳng lên tầng cây :

- Tiểu tử nào dám to gan, dám ăn ở đây hí lộng Cửu Chi Lão Tà ta? Mau xuống.

Tư Mã Thuyền chợt nhoen cười, bất thành linh động thân lao cả người lẫn kiếm vào Lão Tà Cửu Chi :

- Bất luận thiếu hiệp là ai, hãy cho bốn tiểu thư tạm mượn bảo kiếm. Lão Tà đừng mong sẽ còn thị vào bảo kiếm hơn được ta. Đờ!

Và nàng phát kiếm, khiến cho kiếm quang bật lóe lên thành một móng bạc chói ngời.

“Ào...”

Cửu Chi Lão Tà bất chợt nhảy lùi, miệng kêu hoảng :

- Ngân Giao kiếm?! Tiểu quý người là ai?

“Vút!”

Từ tầng cây vụt buông xuống một trang thiếu gia anh tuấn, vai khoác tay nải, y phục thì toàn trắng, khiến cách hiện thân cứ như cây ngọc trước gió (ngọc thụ lâm phong). Vị thiếu gia bạch y cười lạt :

- Tôn giá vừa gọi ai là tiểu quý? Hãy cẩn thận ngôn từ nếu chưa muốn mất mạng. Hoặc giả sử lặp lại một lần nữa lời sỉ nhục thóa mạ như vừa rồi. Liệu xem bốn thiếu gia có phải cũng có lời bất khả ngộ hay không.

Cửu Chi Lão Tà chấn động, càng chú mục nhìn kỹ vị thiếu gia bạch y :

- Là người đẩy ư, Nhu Kiếm công tử?!

Tư Mã Thuyền cũng ngờ ngàng thu kiếm ngoảnh mặt nhìn Bạch Y thiếu gia :

- Các hạ là... là...

Bạch Y thiếu gia mỉm cười, xòe một tay về phía Tư Mã Thuyền :

- Tại hạ chỉ là Ngân Giao công tử, quyết không phải công tử Nhu Kiếm, nếu đó là điều Tư Mã Thuyền tiểu thư đang nghĩ. Xin cho nhận lại kiếm. Và đồng thời, sao tiểu thư không lo giúp cho lệnh sư và phó giao việc ở đây cho tại hạ?

Nàng thoáng thờ dãi, thất vọng, và ném kiếm trở lại lập tức :

- Đa tạ vì đã cho mượn kiếm. Nhưng nào dám gây phiền hà thêm cho... công tử.

Ngân Giao công tử quả quyết lắc đầu :

- Xin đừng nghĩ như vậy. Trái lại, chính đối phương đã gọi đích danh tại hạ, huống hồ còn dám buông lời sỉ nhục. Tại hạ tuy thẹn chưa thể bằng Nhu Kiếm công tử nhưng sĩ khí sát bất khả nhục, và phần nào nữa tại hạ cũng muốn lời của mình cũng là bất khả ngộ như công tử Nhu Kiếm. Thế nên, xin Tư Mã tiểu thư thành toàn cho.

Nàng chưa biết nói gì thì Ngân Giao công tử chột máng tay nải lên kiếm, sau đó vác cả hai lên vai, ung dung tiến lại gần Cửu Chỉ Lão Tà :

- Thiết nghĩ tôn giá hãy còn cơ hội, là hãy rút lại lời nói vừa thốt. Nhược bằng bất thuận, xin hãy mau tự bảo vệ sinh mạng. Vì tại hạ một khi đã nói quyết không thể sai lời.

Cửu Chỉ Lão Tà hãy còn hoang mang :

- Ngươi không là Nhu Kiếm công tử thật chứ?

Ngân Giao công tử bật cười :

- Tại hạ có thể hiểu đây là tôn giá chỉ thật sự khiếp oai Nhu Kiếm công tử? Vậy thì sau hôm nay, Ha... Ha..., ắt cũng có thái độ tương tự mỗi khi nghe đến danh công tử Ngân Giao, chính là tại hạ Đoàn Bá Nhiên. Ha... Ha...

Cửu Chỉ Lão Tà chấn động :

- Đoàn Bá Nhiên?! Chương môn Côn Luân phái cũng ở họ Đoàn, phải chăng đây là phụ thân ngươi?

Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên vụt cười lạnh :

- Gia thúc Chương môn từng có một bào huynh chỉ vì đại họa Hỏa Thần giáo nên chịu nhục, đành tự hủy hoại cả hai tay để tạ tội với võ lâm, ngay trước linh vị tổ sư khai sáng. Ấy chính là gia phụ Đoàn Bá Tòng.

Cửu Chỉ Lão Tà bật cười :

- Là thế. Ha... Ha..., hóa ra chỉ là thế. Vậy thì liệu ngươi có thể làm được gì, hoặc giả chỉ tiếp tục chuốc nhục, cho dù ta không can dự gì đến Hỏa Thần giáo? Ha... Ha...

Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên lập tức lạnh giọng, bảo Cửu Chỉ Lão Tà :

- Ý của tôn giá là quá rõ? Tốt! Hãy mong động thủ. Vì đã có nguyên cớ chính đáng cho tại hạ ra tay. Nào!

Tư Mã Thuyền đang từ từ tách khai cục diện và bắt đầu chuyển qua chú tâm, lo lắng cho sự phụ Hải Anh Tiên Tử đang đối phó với ba địch nhân thì thoáng vẫn dụng độc. Phát hiện Tư Mã Thuyền đang dần có cơ hội ứng giúp Tiên tử Hải Anh, Cửu Chỉ Lão Tà vì nôn nóng nên bật kiếm lao nhanh vào Đoàn Bá Nhiên Ngân Giao công tử :

- Tự ngươi muốn chết! Đỡ!

“Ào...”

Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên cũng lập tức hất nhẹ kiếm Ngân Giao, vừa làm chao tay nải mang trên kiếm rơi choàng lên vai một cách êm thấm, vừa xuất phát thật nhanh một chiêu kiếm lăng lệ và đầy uy lực :

- Vị tất đúng như tôn giá bảo, nếu chẳng muốn nói sẽ là điều ngược lại. Tiếp kiếm!

“Vù... vù...”

Ở trận chiến phía bên kia, do có thêm sự xuất hiện của Tư Mã Thuyền, thế nên phe đối phương ba người kẻ như chẳng còn cơ hội thi độc. Trái lại, họ thật sự khốn đốn vì bản lĩnh thần thủ cao minh của hai sư đồ Hải Anh Tiên Tử.

Chính lúc này, từ một tàng cây khác, cao hơn và xa hơn so với tàng cây vừa có Đoàn Bá Nhiên Ngân Giao công tử xuất đầu lộ diện, chột từ từ để lộ ra một hình hài diện mạo toàn sọc bong. Hình hài này sau khi tự nhếch môi, nở thành nụ cười gượng, thì chột như mũi trường tiễn được bật từ dây cung, vụt xé gió lao thoát đi thật nhanh và chẳng lo bị bất kỳ ai đương diện phát hiện đây chính là gã Nhu Kiếm công tử.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một lần nữa tự bỏ quá khứ - Vì nghĩa phụ khai sáng Võ Tiên

Một phu nhân đang ngồi mơ màng nhìn xa xăm chợt giật nảy người vì có tiếng đột ngột vang phát tuy khê ngay phía sau lưng :

- Xin phu nhân đừng vội quay lại. Chỉ mong cho biết có nhận ra thanh âm của tại hạ chăng?

Nhưng phu nhân vẫn quay ngoắt lại, vô tình làm vén lộ một phần y phục bên dưới, cho thấy hai chi dưới vì khô quắt nên vô phương cử động. Và phu nhân kêu :

- Là người? Nhưng sao mãi lúc này người mới quay lại? Ôi... sao cả hai tay người đều ra nông nỗi này? Người lại còn che kín mặt? Hãy mau bỏ hai tay ra nào. Phải chăng kể cả diện mạo người vẫn thế? Cứ bỏ tay ra. Đừng lo ta kinh hoảng. Vì chẳng phải đã một lần người cũng có tình trạng tương tự sao?

Gã từ từ hạ cả hai tay xuống :

- Tại hạ tuy không thể quay lại sớm đúng như lời đã nhờ Lan Tuyết Thạch chuyển đạt, chỉ vì lâm phải thảm cảnh này. Nhưng dù thế, tại hạ cũng mừng vì phu nhân vẫn vô sự bình an.

Phu nhân thoáng cau mặt :

- Số của người luôn bị bóng lửa hay sao vậy? Có phải vì thế người chẳng thể chẳng quay lại tìm ta?

Gã phủ nhận :

- Không sai. Vì chỉ có phu nhân là đủ bản lĩnh tái tạo cho tại hạ một diện mạo mới. Thêm phần nữa là tại hạ đã dần có cách giúp Tôn phu quân cũng chính là nghĩa phụ của tại hạ nếu phu nhân thuận tình thu nhận làm nghĩa tử, giải tỏa mọi oan khiên từ thuở nào.

Phu nhân động dung :

- Người vẫn luôn thẳng thắn như thế?

Gã gật đầu :

- Lời của tại hạ là bất khả ngộ. Thà như thế vẫn dễ hơn là phải dùng thủ đoạn lừa mỵ phu nhân thế nào cũng trở thành nghĩa mẫu, một điều tại hạ đang ước ao.

Phu nhân thờ dãi :

- Ta không phủ nhận nhờ tư chất thông tuệ của người khiến thời gian vừa qua tuy ta có cô độc, chỉ vỏ một mình, nhưng có như thế mới biết những kẻ từng lui tới thăm viếng vấn an ta kỳ thực chỉ ngấm ngầm giám sát, đồ kỵ và sợ ta vì bất cẩn sẽ có hành động gì đó gây bất lợi cho họ. Và vì oai danh của người, xuất phát từ bức Y Vô đồ, họ biết họ không thể làm gì được nữa, kể cả mong được lĩnh hội điều gì đó từ Y Vô đồ họ cũng không đủ thông tuệ như người. Thế là chẳng còn ai lui tới cùng ta. Nhưng đâu là cách người sẽ giúp nghĩa phụ người giải oan?

Gã cúi đầu thấp giọng xuống :

- Nghĩa mẫu đã chấp thuận thu nhận hài nhi?

Phu nhân xua tay :

- Ta biết người là hạng thọ ân tất báo. Thu nhận người chỉ là thêm thành toàn tâm nguyện cho người. Chứ riêng bản thân ta vì không còn gì để trao truyền hoặc chỉ điểm, chính ta cảm thấy bất xứng, nào đủ tư cách thu nhận một Nhu Kiếm công tử chỉ trong thời gian ngắn đã oai khiếp quần hùng làm nghĩa tử.

Gã phục người xuống và hành lễ :

- Hài nhi nào chỉ cảm kích khi được thu nhận, trái lại hãy còn nhiều điều mà nếu không có nghĩa mẫu bên cạnh, e hài nhi chẳng thể toại nguyện. Tuy vậy, nghĩa mẫu ở thượng vị xin nhận lễ và hãy nghe cho hài nhi một thỉnh cầu. Đây là điều có liên quan đến lai lịch xuất thân của hài nhi.

Phu nhân xoa đầu gã và nhẹ nhàng nâng gã đứng lên :

- Ta bất chấp. Vì nếu nói được người đã tự bộc lộ. Chẳng phải đó là thỏa thuận trước đây đã có giữa hai ta và người? Ta thích như thế, hãy đối xử thật thành tâm khi có thể. Còn như không thể, hãy cứ thẳng thắn nói một lời. Huống hồ ta thật sự không trông mong gì ngoài việc đã có người là nhân vật duy nhất lĩnh hội trọn vẹn toàn bộ tâm huyết cũng là những cao minh đích thực của phu quân ta, một điều mà trước kia chẳng một ai thừa nhận. Sau nữa, vì người là nghĩa tử, ta càng thêm yên tâm và quả quyết rằng ắt có một ngày không xa mọi oan khiên của nghĩa phụ người sẽ được sáng tỏ. Đứng lên đi, hài

tử.

Gã đứng lên :

- Nhưng nghĩa mẫu phải hoàn toàn tin tưởng, cứ phó thác tất cả cho hài nhi lo liệu, không được nghi ngờ, cũng không ngăn cản bất kỳ hành động nào của hài nhi?

Phu nhân tươi cười :

- Tư cách và bản lĩnh của hài tử hiện đã vượt quá lão Nam Cung Nhất Hiệp, Bạch phu nhân này còn gì nữa mà chẳng tin tưởng, phó thác hoàn toàn. Mau đưa nghĩa mẫu vào trong. Thử xem có cách nào nghĩa mẫu trả lại cho hài tử một dung diện thật sự khôi ngô tuấn tú như độ nào chẳng?

Gã nhẹ nhàng dụng lực nâng lên và đưa Bạch phu nhân vào bên trong :

- Hài nhi không cần diện mạo khôi ngô. Miễn làm sao xóa sạch mọi vết bóng, đừng để bất luận ai còn nhận ra hài nhi từng là Nhu Kiếm công tử.

Bạch phu nhân động tâm :

- Vì sao phải khai tử cho một danh xưng hiện đang chấn khiếp quần hùng?

Gã đặt Bạch phu nhân lên đôn gỗ và cười bí ẩn :

- Vì sau thảm họa bóng lửa độ này, hài nhi càng thức ngộ nhiều hơn về võ học, nhất là những đạo lý uyên thâm xuất phát từ Y Võ đồ do nghĩa phụ lưu lại. Thế nên, hài nhi muốn nhân cơ hội dưỡng thương, chờ nghĩa mẫu tái tạo diện mạo mới, sẽ thật sự chú tâm nghiên ngâm kỹ Y Võ đồ, mong có ngày tự khai sáng một đường lối võ học hoàn toàn hữu biệt. Vậy thì Nhu Kiếm công tử không thể không chết. Hãy để danh xưng đó lui vào dĩ vãng.

Bạch phu nhân ngạc nhiên :

- Hài tử còn có thể lĩnh hội được gì nữa từ Y Võ đồ? Nhưng nghĩa mẫu đã tự tay thiêu hủy rồi.

Gã bảo :

- Nghĩa mẫu hành động như thế là đúng. Thảo nào trước lúc quyết định lộ diện gặp nghĩa mẫu, hài nhi cũng đã lảng lảng dò xét khắp nơi, quả thật chẳng còn ai lưu tâm hoặc toan có ý quấy nhiễu nghĩa mẫu như trước. Và như thế càng thích hợp cho định ý của hài nhi lần này. Nghĩa phụ tuy chỉ có mỗi một diệu ý là tại sao mọi đạo lý võ học chỉ có thể được xuất phát từ thiên tượng hoặc muông dã quần thú, mà không được xuất phát từ chính bản thân con người. Hài nhi đã thấu đạt, sẽ nghiên ngâm thêm nữa về đạo lý mới mẻ này. Đồng thời cạnh hài nhi còn có nghĩa mẫu, cũng tinh thông y thuật, có lẽ chỉ kém nghĩa phụ lúc trước. Nhưng cũng đủ để cho hài nhi thỉnh ý khi cần, hầu khai sáng một môn phái mới, cứ gọi là Tiên Võ phái. Nghĩa mẫu nghe được chứ?

Bạch phu nhân cười gương :

- Hãy cứ tùy hài tử. Vì so về tư chất lẫn võ học, nghĩa mẫu đã cam chịu kém từ lâu. Nhưng dù sao, nghe ba chữ Tiên Võ phái, lòng của nghĩa mẫu cũng thỏa nguyện. Nào hãy nằm xuống để nghĩa mẫu xem còn phương cách nào trị liệu.

* * * * *

Đó là một nấm mộ mới đắp, cạnh một ngôi mộ khác đã xanh cỏ từ lâu. Và đang phục người trước cả hai ngôi mộ là một nhân vật mặc tang phục. Nhân vật này chột lên tiếng :

- Xin đợi một lúc, chờ bất hiếu tử này lạy tạ lần cuối cùng, an ủi vong linh nghĩa mẫu nghĩa phụ sau sẽ cùng các hạ hội diện.

Lập tức có tiếng quát :

- Dừng ngay. Nghĩa tẩu ta vì sao vong mạng? Còn người, từ lúc nào trở thành nghĩa tử để bây giờ đột ngột cho bọn ta, những kẻ biết quá rõ nhân vật vừa nằm dưới nấm mộ kia chưa hề thu nhận bất luận ai làm nghĩa tử?

Thêm một loạt quát nữa nối tiếp :

- Trừ phi chính tiểu tử là hung thủ và toan dùng thủ đoạn này mong lừa được bọn ta, Tứ nghĩa Võ Lâm. Có đúng như thế chẳng? Há!

Nhân vật mặc tang phục đang chằm chằm và nghiêm cẩn hành lễ trước hai nấm mộ. Và thế là có một lực đạo xuất hiện từ phía sau hát cuộn ập vào nhân vật mặc tang phục.

“Ào...”

Lực đạo làm tang phục của nhân vật bí ẩn đó tung bay và giũ phần phật.

Nhưng đến khi việc hành lễ rồi cũng xong, nhân vật nọ dường như không thể chi trì được nữa dưới uy lực vẫn cứ ập đến, thế nên bị cuốn bay từ phía

trước ra đến tận phía sau hai nấm mộ.

“Vù...”

Và chỉ bay đến đó là hết, nhân vật mặc tang phục từ từ xoay người lại, đứng ở phía sau hai nấm mộ nhìn ra phía trước, đối diện với bốn nhân vật cao thủ trung niên, tự lộ bày chân tướng là một gã có nét mặt lạnh như băng, mắt sáng như sao và hoàn toàn vô biểu cảm. Niên kỷ gã chỉ độ đôi mươi, thế nhưng khí độ lại bất phàm, lời thốt ra vừa ngắn vừa toát đầy uy thế bất biến :

- Chư vị không phải Tứ nghĩa, qua hành vi chẳng tôn trọng đạo nghĩa như vừa rồi.

Cả bốn nhân vật trung niên biến sắc và một trong số họ bật gầm vang :

- Thật hoang đường! Bọn ta ngăn ngại hành lễ vì nghi ngờ ngại là hung thủ sát hại Bạch phu nhân cũng là nghĩa tẩu bọn ta. Hành vi đó bất luận ai vẫn phải thừa nhận bọn ta hành sự chỉ vì đạo nghĩa. Nói mau, ngại là ai? Danh tính? Sự thừa và tại sao dám mạo nhận là nghĩa tử của Bạch phu nhân?

Gã gật đầu :

- Có hai cách để minh bạch chư vị có thật là Tứ nghĩa hay không?

Đoạn gã cho tay vào bọc áo, lấy ra một mảnh hoa tiên. Sau khi xem lướt qua, gã dùng một ngón tay vạch cách không vào mảnh hoa tiên.

“Soạt!”

Gã không chạm ngón tay vào mảnh hoa tiên, thế nhưng với khoảng cách tây gang, cách gã vạch vẫn làm mảnh hoa tiên phân khai thành hai mảnh, một to một nhỏ. Gã vung tay, dùng nhu kinh đẩy mảnh nhỏ hơn bay là về phía nhân vật vừa lên tiếng quát hỏi gã. Đồng thời gã bảo :

- Cách thứ nhất là chư vị phải nhận ra đây là tự dạng của ai. Hãy đón lấy!

“Vù...”

Mảnh hoa tiên nhỏ nhờ có nhu kinh đưa đẩy nên cứ thế là bay đi. Khiến nhân vật nọ dù chưa đến lúc đón nhận mảnh hoa tiên vẫn phải biến sắc bật thốt :

- Hào công phu. Ngươi đã đạt bản lãnh trích điệp phi hoa?

Gã cười khẩy :

- Chỉ là một chút thân thủ tầm thường, nào dám nhận lời khen. Nhưng cũng có lời khuyên, tôn giá nên cẩn trọng khi đón nhận tặng vật do gia mẫu di lệnh tổng đạt.

Đó là lúc mảnh hoa tiên bay đến chỗ nhân vật nọ. Nhân vật đứng cạnh đó ngay lập tức lên tiếng hắng giọng :

- Tam đệ nên đề phòng, không thừa đâu. Vì ta chợt nhớ đến một công phu gọi là Cách Sơn Đà Ngưu, tương tự như Tá Vật Truyền Lực.

Nhân vật tam đệ cười ngạo nghễ và cứ ung dung dùng một tay chia hai ngón, sẵn sàng kẹp gấp vào mảnh hoa tiên nhỏ mỏng mảnh :

- Đệ vang danh là Cúc Huỳnh Phong, một trong Tứ nghĩa Võ Lâm, sá gì công phu Tá Vật Truyền Lực khiến đại ca càng lo sợ càng tỏ ra xem thường đệ, nâng cao nhuệ khí của người. Hãy xem đây.

Nhưng hai ngón tay thoạt kẹp vào mảnh hoa tiên liền run bắn lên, khiến nhân vật tự xưng là Tam Nghĩa Cúc Huỳnh Phong vì muốn giữ thể diện nên đành rùn người trụ tắn, sắc diện thoáng hồng đỏ và hừ một tiếng chứa thẹn :

- Quả là một ít thân thủ tà môn nên tầm thường. Hừ.

Một nhân vật khác bỗng nôn nóng kêu :

- Hãy đọc qua đi nào. Nhất là nhận định ngay tự dạng đó của ai.

Tam Nghĩa Cúc Huỳnh Phong đang lướt đọc, vì trên mảnh hoa tiên quả nhiên có tự dạng. Và đột nhiên Tam Nghĩa Cúc Huỳnh Phong bừng đỏ khắp mặt, chực ném mảnh hoa tiên đi :

- Thật là hồ đồ.

Nhưng nhân vật đại ca đứng cạnh đó kịp ngăn lại :

- Hãy đưa ta xem Hừ. Đúng là tự dạng của nghĩa tẩu. Nhưng tại sao lại có những lời lẽ hồ đồ này?

Và cũng nhân vật đại ca vừa hắng giọng vừa đọc to :

- Nguyên thế này: “Phần Tử nghĩa, hải tử bất luận nhân nhượng họ. Trái lại hãy thay cho nghĩa mẫu hỏi họ một điều. Họ có thật là Tử nghĩa chăng khi đã qua hai mươi năm vẫn chưa vì nghĩa huynh mình oan báo hận? Và cũng tùy theo cách họ giao phó, hải tử hãy báo họ thế nào là Nghĩa”. Hết rồi, hoặc giả hãy còn nữa nhưng tiểu tử phải gọi bọn ta là nghĩa thúc kia hiện vẫn giữ trong tay, như không muốn trao ra. Nhị đệ Lan Tuyết Thạch có muốn tự xem lại chăng?

Lan Tuyết Thạch chính là nhân vật vừa tỏ ra nôn nóng, chột thờ dài :

- Còn xem làm gì khi đã biết chính là tâm trạng thật gần đây của nghĩa tẩu. Ý Hạ Kiên Toàn này muốn nói chúng ta sai rồi, không chỉ trước đây mà cả thái độ vừa mới này cũng vậy. Và gã trách đúng khi bảo chúng ta đã có thái độ bất tôn trọng đạo nghĩa.

Gã chột cát giọng lạnh lùng :

- Vậy là cách thứ nhất kể như xong, chư vị đã nhận ra đúng là tự dạng của gia nghĩa mẫu. Nhưng để minh bạch chư vị đích thực là Vô Lâm tứ nghĩa, xin lượng thứ nếu tại hạ phải đề xuất thêm cách thứ hai.

Cúc Huỳnh Phong phần nộ :

- Đùng giờ trò hý lộng bọn ta. Vì nguoi đã thừa biết bọn ta chính là Vô Lâm tứ nghĩa rồi còn gì? Nào có ai đủ dõm lược hoặc tư cách mạo nhận bọn ta? Hừ?

Gã cười khẩy :

- Giả nhân giả nghĩa còn được hưởng hồ chí giả danh. Nhưng về võ công thì quả thật e khó giả hơn, trừ phi chư vị đủ bản lĩnh sang đoạt toàn bộ võ công đích thực của Tử nghĩa. Ý tại hạ muốn nói, theo di huấn của gia nghĩa mẫu, tại hạ phải đích thân lĩnh giáo tứ hợp trận Mai Lan Cúc Trúc của chư vị. Chỉ qua đó mới biết chư vị có thật là Tử nghĩa hay không. Xin mời, ở phía kia sẽ đủ rộng cho chư vị lập trận, phơi bày hư thực. Hừ!

Gã ung dung tự di chuyển về phía có một bãi đất trống. Nhưng gã đi chỉ được vài bước thì có tiếng Tam Nghĩa Cúc Huỳnh Phong lao bám theo để quật kinh :

- Tiểu tử thật cuồng ngạo. Vì cho dù là Nhu Kiếm công tử, kẻ đã lĩnh hội Y Vô đồ của nghĩa huynh ta là Cuồng Vô Y Tiên cũng không đủ tư cách để ngạo mạn như nguoi. Trái lại, một mình ta quyết cho nguoi một bài giáo huấn. Đờ!

“Ào...”

Gã phá lên cười ngạo nghễ, tự dang tay để xòe rộng y phục, vừa hứng lấy đạo uy kinh cuộn đến từ phía sau, vừa để cho thân hình nương theo đó ngẫu nhiên lướt đến tận bãi đất trống :

- Xem ra cũng khá giống công phu Huỳnh Đóa Nhĩ Cúc [1] từng giúp nhân vật Cúc Huỳnh Phong vang danh một trong Tứ nghĩa, nhưng vị tất tôn giá đích thực là tam nghĩa Cúc Huỳnh Phong. Ha... Ha...

Nhân vật cuối cùng trong Tứ nghĩa khẽ thốt lên kinh hãi :

- Sao giống công phu Nhất Vỹ Độ Giang cho dù đây chỉ là vượt qua khoảng cách ước độ năm bảy trượng? Có thể gọi là Nhất Bộ Độ Không được chăng?

Tử nghĩa đã cùng đi đến bãi đất trống và Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn chấn động nhìn gã mặt lạnh :

- Nguoi chính là Nhu Kiếm công tử? Hãy thừa nhận đi cho dù khác xa diện mạo nhưng cũng có bản lĩnh bất phàm lĩnh hội từ Y Vô đồ do nghĩa huynh ta lưu lại.

Gã cười lạt :

- Tại hạ có ý định sẽ thay nghĩa phụ khai sáng ra một môn phái gọi là Tiên Vô Phái. Và sau chư vị, tại hạ sẽ tìm Nhu Kiếm công tử để xin lĩnh giáo. Nào, đâu là tứ hợp trận Mai Lan Cúc Trúc của chư vị. Xin đừng để phí thời gian nữa. Mời...

Lan Tuyết Thạch lập tức để lộ một thoáng thất vọng khi nghe tam đệ Cúc Huỳnh Phong nhanh nhẩu đến độ nôn nóng :

- Bất luận chủ ý của nghĩa tẩu là thế nào, gã đã muốn ném mùi lợi hại thì huynh đệ ta còn chờ gì nữa không cho gã toại nguyện? Tiểu tử kia, thoát tiên sẽ do ta khởi trận. Hãy đỡ một thức Huỳnh Hoa Bách Nhĩ Cúc của ta.

Cuồng phong lập tức khởi phát, như muôn vạn cánh tay cùng chụp bỏ vào gã mặt lạnh.

“Ào...”

Gã không chút cau mày :

- Đã có khởi tất phải có tiếp nối. Đây là chiêu tiếp theo nào? Hoặc giả chư vị muốn trận chưa thành lập tức tan do để gián đoạn?

Chiều nổi tiếp lập tức hiển hiện :

- Mãn Thiên Vũ Nhất Trúc Đà Khai. Hãy cẩn trọng với tuyệt kỹ của Trúc Thanh Vũ ta. Đi!

“Ào...”

Gã chột đảo người, bắt đầu nghiêng ngả giữa trận như lâm cảnh phong ba bão tố :

- Hãy triển khai tất cả. Còn nếu chỉ thế này e chưa đủ làm khó tại hạ. Mau!!

Tứ nghĩa cùng tái mặt và một mệnh lệnh thật sự liên phát ra :

- Khai trận Tứ Hữu Mai Lan Cúc Trúc. Nhất Mai, nhị Lan, tam Cúc, tứ Trúc, đánh!!

Hợp trận đã thật sự diễn khai và toàn bộ sở học thành danh của Võ Lâm tứ nghĩa được hình thành chỉ để đối phó với một gã chưa thể nào biết rõ danh tính cùng lai lịch sư thừa.

“Ào...”

“Vù...”

Gã nghiêng ngả giữa trận, chột cười và chẳng hề nao núng :

- Xuất xứ của võ học tuy muôn lối nhưng vẫn chung một nguồn. Đây là đạo lý ai cũng biết, vậy tại sao chư vị cũng như mọi người dù không nói ra nhưng vẫn cứ nghi ngờ Cuồng Võ Y Tiên vì có tâm địa bất chính nên trộm võ công các phái, tự thu vén làm sở hữu riêng. Phải chăng đây là điều khiến chư vị được vang danh Tứ nghĩa?! Tại hạ xin thay nghĩa phụ, cũng như thay nghĩa mẫu vừa tự kết liễu cho trọn nghĩa cùng phụ quân, đành cho chư vị biết thế nào là đạo nghĩa đích thực cần có của bậc quân tử nghĩa hiệp. K...H...A...!!!!

“Bung... bung... bung...!”

Chấn kinh đầy thân hình gã chột bay vút lên cao, lưu lại giữa cục trường là Tứ nghĩa đang cùng nhau chao đảo ngã dúm dụi về tứ hướng.

“Vút!”

Và từ trên cao, gã chột lẳng không xoay người, ung dung đập bộ lao đi mất dạng, chỉ ném vọng lại một tràng cười ngạo nghễ :

- Hãy ghi nhớ cho rõ, tại hạ là Tiên Võ thiếu gia, kể từ nay sẽ dùng công phu Tiên Võ, uy chấn võ lâm, đòi lại công bằng cho nghĩa phụ Cuồng Võ Y Tiên. Ha... Ha...

Họ ngẩn ngơ nhìn theo. Nhưng gã đã mất dạng.

* * * * *

- Gia sư rất khảng khái, đã bảo sẽ không nhận sự tiếp trợ của công tử thi tiểu nữ đây dù muốn vẫn không dám. Mong công tử đừng mãi bám theo nữa có được chăng?

Đề đáp lại lời vừa được một tiểu thư giai nhân đã ảo não thốt ra, vị công tử vác kiếm có máng theo tay nải đi ở phía sau vẫn nhún nạy lên tiếng :

- Cục diện võ lâm thoát nhìn ngỡ yên bình nhưng kỳ thực đã ngầm ngầm xuất hiện vài đợt sóng gợn, là điềm báo trước một đại họa chực giáng xuống. Cũng vì lẽ này, nhị vị sư phụ của Đoàn Bá Nhiên tại hạ chẳng thể chẳng nhận thức một điều. Rằng nếu Tam anh Võ Lâm vẫn mãi đố kỵ nhau, thay vì phải hợp sức lại như Song hùng Tứ nghĩa thì đợt sóng triều khi hiển lộ, ắt thoát tiên sẽ đối phó từng người trong Tam Anh trước. Há chẳng phải đó là điều thời gian qua đã xảy đến cho lệnh sư Hải Anh Tiên Tử thật sao. Xin Tư Mã Thuyền tiểu thư bình tâm suy xét lại, hãy cùng tại hạ làm cho uy danh của Tam anh một lần nữa oai chấn giang hồ.

Tư Mã Thuyền đứng lại :

- Có thật Sơn - Thủy nhị tiên tử vì cùng chung nhận định này nên đồng lòng thu nhận mỗi một mình công tử làm truyền nhân duy nhất cho cả hai?

Đoàn Bá Nhiên cũng đứng lại, lòng khắp khởi mừng :

- Lệnh sư có cho tiểu thư biết úy danh Ngân và Giao của nhị vị sư phụ tại hạ? Và thật là tình cờ, chỉ nhờ ngẫu nhiên tại hạ thủ đắc bảo kiếm Ngân Giao, trùng với úy danh của Sơn Anh - Thủy Anh nhị tiên tử, cả hai chột thức ngộ ấy là thiên ý bảo phải hợp lại, nên cùng thu nhận một mình tại hạ làm truyền nhân. Và nhị vị sư phụ của tại hạ còn nói...

Tư Mã Thuyền vụt ngắt lời :

- Chính vì thế mới có danh xưng Ngân Giao công tử? Và điều công tử định tỏ bày phải chăng là nhị vị lệnh sư có ý niệm chỉ nhờ Ngân Giao thì kiếm pháp của gia sư là Hải Táng kiếm pháp mới có cơ hội phát huy hết uy lực?

Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên chợt tỏ ra cẩn trọng hơn :

- Trong Tam anh, kỳ thực chỉ có kiếm pháp của lệnh sư là cao minh. Mong tiểu thư đừng ngộ nhận hoặc có ý nghĩ này khác về lời của tại hạ.

Tư Mã Thuyền thờ dài và từ từ bước đi tiếp :

- Vậy tại sao thoát đầu công tử không nói ngay lời này? Đã vậy còn hỏi lại bảo kiếm Ngân Giao, như sợ tiểu nữ dù thi triển kiếm pháp Hải Táng cũng không là đối thủ của Cửu Chỉ Lão Tà. Há công tử chẳng biết đây là điều duy nhất khiến gia sư phật ý, chẳng những khước từ, không cùng tiểu nữ chung một đường hồi gia. Mà lại còn khăng khăng ra ý lệnh, bảo tiểu nữ không được nhận bất kỳ sự tiếp trợ nào từ phía công tử? Bây giờ thì kể như vô phương vãn hồi.

Đoàn Bá Nhiên kinh hãi :

- Lý ra tại hạ đã có thể gây thương tổn nhiều hơn cho Cửu Chỉ Lão Tà, không phải chỉ có một vết kiếm thương nhỏ ở đầu vai, nếu như đừng che giấu sở học và cứ vận dụng công phu do nhị vị sư phụ truyền trao. Nhưng dù đã che giấu, há lẽ vẫn bị lệnh sư phát hiện tại hạ thật là truyền nhân của Sơn - Thủy nhị anh?

Tư Mã Thuyền lắc đầu :

- Gia sư không hề nói đã nhận ra, nhưng dù sao hãy nên nghĩ rằng gia sư ắt có cách để nhận biết. Bằng không, tại sao gia sư chưa gì đã có thái độ này?

Đoàn Bá Nhiên chợt động tâm :

- Hoặc giả lệnh sư có ý ngại, sợ tại hạ đang có dụng tâm nào đó đối với tiểu thư, như muốn đeo đuổi một giai nhân như tiểu thư chẳng hạn? Ất chi là như thế nếu tiểu thư kỳ thực đã có ý trung nhân?

Tư Mã Thuyền toan đáp, chợt có tiếng không khí thoáng xao động, vượt lướt qua ngay trên đầu nàng. Đoàn Bá Nhiên cũng phát hiện và lập tức đổi mắt nhìn xa xa phía trước :

- Khinh thân pháp quả là thượng thừa.

Nàng giật mình :

- Công tử muốn ám chi đây là tiếng người vừa thi triển khinh công vượt lướt qua?

Và ngay khi Đoàn Bá Nhiên gật đầu thay cho lời thừa nhận, nàng lập tức hốt hoảng :

- Bất luận đây là ai, hướng trước mặt đã là lối dẫn đến Tư Mã gia, lẽ nào có cường địch toan đối phó gia phụ?

Đoàn Bá Nhiên ngay tức khắc động thân lao đi :

- Cần tắc vô ưu. Chúng ta hãy đi mau, tiểu thư.

Tư Mã Thuyền cật lực lao theo và dù sao vẫn thủy chung chạy ở phía sau công tử Ngân Giao ở họ Đoàn.

“Vút!”

Được một lúc, cả hai đều kinh hoàng dừng lại do phát hiện trước mặt họ chỉ là một vùng bình địa, là hậu quả còn lại sau một trận hỏa hoạn dường như chỉ xảy ra chưa được mấy lâu. Và sau cơn kinh hoàng là trạng thái phát nộ cùng cực của Tư Mã Thuyền khi nàng đột ngột bật lao về một phía :

- Người là ai? Đến đây làm gì? Phải chăng sau khi thủ ác, quyết quay lại để ngắm nhìn kiệt tác đã do người tự tay gây ra? Nếu vậy, hãy nạp mạng cho ta.

“Ào...”

Nàng xô kinh và đối tượng là một gã mặc tang phục đang lặng lẽ đứng quay lưng về phía nàng. Nhưng gã cứ như bóng u linh, chẳng có chút trọng lượng nào dù nhỏ, khiến kinh ập đến đâu thì thân gã đã bỗng bồng bềnh di chuyển theo đến đấy.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên giật mình, động thân thật nhanh, và xuất hiện chặn lối ngay trước mặt gã vận tang phục :

- Xin lượng thứ nếu tại hạ có một câu hỏi e không hợp lúc, phải chăng đây là tang phục các hạ dành cho bất kỳ nạn nhân nào đã tình cờ lưu mạng tại đây trong cơn hỏa hoạn?

Gã tang phục nhẹ gật đầu :

- Nếu đây là Tư Mã gia và trong những nạn nhân vì xấu số nên phải lưu mạng dưới trận hỏa hoạn hoặc giả cũng có Quý Y tiên sinh Tư Mã Bằng thì tang

phục này xin được góp phần tiễn đưa một nhân vật bạc phúc.

Tư Mã Thuyên lại lao ập đến, xuất chiêu tấn công gã tang phục từ phía sau :

- Quả nhiên ngươi chính là hung thủ. Hãy mau đền mạng cho phụ thân ta.

A... a...

“Ào...”

Kinh lực chực nâng gã trôi đi thì từ phía trước, Đoàn Bá Nhiên chợt bật kiếm :

- Các hạ hãy giải thích rõ hơn. Nếu không thì đừng mong tránh trận động thủ này.

Nhưng lần này gã lại đứng nguyên vị, tự cam chịu hứng trọn một kiếm của Tư Mã Thuyên.

“Àm!!”

Gã chao đảo, dù thế, vẫn ung dung cất cao giọng cười :

- Tại hạ liệu giải thích được chăng với cảnh trạng nhị vị chừng như muốn động thủ hơn là động khẩu? Hoặc ngưng tay hoặc nhị vị muốn như thế nào tùy ý. Ha... Ha...

Tư Mã Thuyên lại chực phát chiêu, Đoàn Bá Nhiên vội gọi :

- Gã thừa bản lĩnh đối đầu nhưng thật ý dường như không muốn. Tư Mã tiểu thư xin đừng quá nôn nóng, trái lại cứ chờ một lúc xem sao.

Tư Mã Thuyên miễn cưỡng đình thủ và toan tỏ bày tâm trạng hậm hực bắt phục qua lời nói thì bất chợt gã quay người lại, diện đối diện với nàng :

- Tiểu thư vừa có trạng thái quá đổi phần hận, lại ở họ Tư Mã, dám hỏi, Tư Mã Thuyên chính là tiểu thư?

Nàng giận càng thêm giận :

- Thiết nghĩ ngươi nên biết trước thì phải.

Gã lắc đầu :

- Hư thực còn chưa minh bạch, tiểu thư có cần vội nặng lời như thế chăng? Huống hồ lúc hỏi lại, tiểu thư liệu có thể thu hồi điều đã lỡ thốt?

Nàng tức tối giẫm chân :

- Vậy ta phải cư xử thế nào một khi chỉ có mỗi mình ngươi ở đây là đáng khả nghi nhất? Bảo ta phải lễ độ với ngươi ư?

Đoàn Bá Nhiên bây giờ vì đối thành đứng phía sau gã mặc tang phục nên cố tình hắng giọng trước khi lên tiếng :

- Xin đừng quá chấp nệ. Trái lại, ý tại hạ chỉ mong các hạ hãy có lời giao phó nếu thật ý các hạ đúng là như vậy.

Gã gật đầu :

- Quả là một lời giải thích đủ để cho bất luận ai nghe cũng dễ dàng cảm thông. Vậy thoát tiên xin hãy cho tại hạ được lần đầu tỏ bày lòng ngưỡng mộ cùng các hạ. Còn bây giờ, xin tiểu thư hãy tạm nhẫn nại thêm một lúc, vì tại hạ nói ngay đây. Và đúng hơn là tại hạ chỉ có mỗi một vật này hi vọng sẽ thay thế được cho một lời giao phó.

Gã cho tay vào bọc áo.

Tư Mã Thuyên biến sắc bước lùi lại :

- Ngươi không được mạnh động. Trừ phi chưa biết Tư Mã Thuyên ta chính là cao thủ trong thuật dụng độc.

Gã lại lắc đầu :

- Tiểu thư sao lại quá vô đoán? Như thế này tại hạ e khó bề giải bày.

Đoàn Bá Nhiên bật kiếm cho tạo thành tiếng vang ở phía sau :

- Tốt hơn hết các hạ nên thật ý tỏ bày và đừng giở trò. Cũng đừng quên tại hạ ở phía sau nếu thật sự cần vẫn có thể trong nháy mắt gây phương hại cho các hạ.

Gã cười thành tiếng :

- Có thật như thế chẳng? Xem đây. Ha... Ha...

Vừa cười gã vừa dịch nhẹ thân hình, chỉ thoát lùi về phía sau một ít, đoạn ung dung quay phắt lại, vừa vặn để mục quang bắt gặp Đoàn Bá Nhiên cũng vừa chớp động thanh báu kiếm Ngân Giao.

“Vù...”

Và chỉ cần như thế, toàn thân gã vụt nhấc bổng lên cao với phần hạ bản uốn thật nhanh lên trên, cổ tinh tạo nên tư thế đầu dưới chân trên, thoát kiếm chiêu của Đoàn Bá Nhiên dễ như trở bàn tay.

“Vút!”

Đồng thời với động thái thoát kiếm, gã đột ngột lẳng không uốn người một lượt nữa, để như một bóng u linh, gã bất thành linh hạ thân ngay sát phía sau Đoàn Bá Nhiên.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên lập tức có phản ứng bằng một chiêu kiếm tạt hoành thật nhanh về phía hậu.

“Véo...!”

Tuy nhiên, chỉ trước đó đúng một sát na, thân hình gã như có người dùng dây giật mạnh, chẳng thấy gã ra sức hoặc động đậy tứ chi, thế mà toàn thân gã chợt giật lùi, một lần nữa thoát nhanh chiêu kiếm có thể bảo là khá lợi hại của Đoàn Bá Nhiên. Và chính lúc đó, gã mới lấy tay lúc này đã cho vào bọc trong áo ra ngoài. Gã vừa ve vẩy một mảnh hoa tiên trên tay vừa điềm nhiên giải thích :

- Vật có thể thay lời tại hạ phó giao cùng nhị vị chính là vật này. Hãy nhận lấy.

Đứt lời gã dùng tay còn lại và chỉ với một ngón tay thôi gã vạch cách không một lượt. Lập tức mảnh hoa tiên bị đứt lìa thành hai mảnh. Một mảnh gã vẫn giữ trên tay, mảnh còn lại thì chợt xé gió lao thẳng về phía Tư Mã Thuyên, đang lúc nàng động thân lao đến toan phát xuất chiêu kinh tấn công gã.

“Viu...”

Tư Mã Thuyên toan vươn tay Chop mảnh hoa tiên thì Đoàn Bá Nhiên nhanh hơn, đã thần tốc hươi kiếm một lượt.

“Phạch!”

Mảnh hoa tiên dù bằng giấy vẫn bị hút chặt vào thân kiếm của Đoàn Bá Nhiên như thể vật bằng kim thiết hút vào từ thạch. Gã bật khen :

- Hào bản lãnh. Trong cương có nhu và nhất là đã luyện được mức thu phát tùy tâm. Có thể cho thỉnh giáo quý tính tôn danh?

Đoàn Bá Nhiên thu kiếm về và đưa qua phía Tư Mã Thuyên, chờ khi mảnh hoa tiên đã được đưa nàng đón nhận Đoàn Bá Nhiên mới nhẹ nhàng lên tiếng :

- Có được bản lãnh thu phát tùy tâm vẫn chưa thể là đối thủ của các hạ. Tại hạ, Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên thoát tiên có lời bội phục sau cũng xin thỉnh giáo cao danh đại tính.

Gã cười nói :

- Ngân Giao công tử? Xem chừng gã Nhu Kiếm công tử đã có đối thủ rồi đây. Phần tại hạ, xin cứ gọi Tiên Võ thiếu gia là đủ. Nhưng sao Tư Mã Thuyên tiểu thư lại tỏ ra như chưa mặn ý?

Tư Mã Thuyên rời mắt khỏi mảnh hoa tiên để nhìn gã :

- Hiểu theo ngữ nghĩa của những tự dạng có lưu ở đây thì nhân vật tự xưng là nghĩa mẫu chẳng ai khác ngoài Bạch phu nhân? Và Cuồng Kiếm Võ Y Tiên cũng chính là nghĩa phụ của các hạ?

Nụ cười của gã chợt tắt ngấm :

- Tiểu thư có ý ngờ ả bên trong nếu không là mạo nhận thì ắt hẳn có âm mưu?

Tư Mã Thuyên cười lạt và khẽ gọi Đoàn Bá Nhiên :

- Công tử có muốn biết là những tự dạng gì tiểu nữ vừa đề cập? Là thế này: “... Nghĩa mẫu hiểu ý hài tử không muốn có những thống hận nữa giữa ta và Tư Mã Bằng. Vậy thì hãy cứ tùy hài tử. Huống hồ gần đây nghĩa mẫu cũng đã tự nghĩ lại rất nhiều. Thế nên, vì đã quyết định giao phó tất cả cho hài tử, phần thì ta lại chỉ muốn thật thanh thản để khi gặp lại phu quân ở chốn cửu tuyền vẫn được trọn tình trọn nghĩa, hài tử hãy thay ta đến gặp Tư Mã Bằng và truyền đạt lại rằng: Vì ta chỉ là một phu nhân yếu đuối, khí độ hẹp hòi, khó dám so với những bậc tu mi, thế nên, xin đừng để tâm những gì đã qua...”

Công tử nghĩ sao?

Đoàn Bá Nhiên cau mày :

- Tại hạ cũng có nghe những bất hòa phát sinh xuất phát từ đổ kỵ y tài giữa lệnh tôn Quý Y tiên sinh và Cuồng Võ Y Tiên. Vậy thì nên hiểu các hạ đây là vì nghĩa tử của phu phụ Cuồng Võ Y Tiên, thêm nữa nhị gia lại vẫn ngẫu nhiên lưu ngụ khá gần nhau, thế là các hạ đã đến để chuyển đạt theo lời di huấn của nghĩa mẫu, dụng tâm chỉ là hóa giải những ngộ nhận từng có giữa nhị gia. Đúng không?

Tư Mã Thuyền để thêm :

- Và vì hóa giải bất thành, từ ngộ nhận chuyển qua xô xát, để bây giờ thảm trạng trước mắt chúng ta là kết quả cũng là kiệt tác của các hạ?

Gã chột cát cao giọng :

- Bản lãnh của tại hạ kỳ thực thừa dõm lược để tự nhận bất luận hành động nào nếu thật sự do chính tại hạ thực hiện. Thế nên tại hạ cũng quyết không nhận những việc chẳng hề do tại hạ gây ra. Và để chứng minh, hiện có vài ba nhân vật đường sắp đến, ắt họ không xa lạ gì với tiểu thư, xin tiểu thư cứ hỏi họ.

Tư Mã Thuyền ngờ ngác :

- Lại có người sắp đến ư? Và ta quen biết họ? Ai chứ?

Đoàn Bá Nhiên thì sa sầm nét mặt :

- Bản lãnh của các hạ quả cao minh khó lường, đã nhận biết có những bốn nhân vật sắp đến, là điều mãi tận bây giờ tại hạ mới phát hiện.

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Bốn ư? Vậy là Tứ nghĩa, đúng không?

Có âm thanh từ xa vang đến hỏi :

- Cô nương nào vừa đề cập đến Tứ nghĩa bọn ta? Ất chẳng ai khác ngoài tiểu liễu đầu họ Tư Mã. Ôi... nhìn kia!!

Tứ nghĩa Võ Lâm cùng xuất hiện, dĩ nhiên là cùng nhìn thấy thảm trạng hầy còn nguyên vẹn đó của Tư Mã Gia. Đồng thời họ không thể không phát hiện có cả gã mặc tang phục ở đây. Cúc Huỳnh Phong tái hân sắc mặt, hắt hàm hỏi gã :

- Ngươi đi rồi, bọn ta chực nhớ ngay đến Tư Mã Bằng, là nhân vật luôn được Bạch phu nhân, nghĩa tẩu của bọn ta đề tâm thống hận. Quả nhiên bọn ta đoán đúng và đây là hành vi của người?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn tiến đến chỗ đổ nát thiêu hủy để xem xét :

- Trận hỏa thiêu đã xảy ra chỉ ít những hai ba ngày, gã chỉ mới vừa lia bỏ chúng ta. Tam đệ đừng vội đề quyết đất là do gã thực hiện.

Tư Mã Thuyền vội thi lễ :

- Tiểu nữ Tư Mã Thuyền, xin được mạo muội thay mặt gia sư Hải Anh Tiên Từ có lời thỉnh an Tứ nghĩa chư sư thúc.

Tứ nghĩa cùng giật mình :

- Nói sao? Không lẽ đã có một độ, mười hai năm gì đó, vì không muốn mãi gây khó chịu cho Bạch phu nhân, phụ tử cô nương có cùng nhau ly hương biệt xứ, mãi đôi ba năm trước mới quay về, quy hồi cố gia, và trong thời gian ấy cô nương may mắn được Hải Anh Tiên Từ thu nhận? Ta là Mai Bạch Lâm, lão đại của Tứ nghĩa, cô nương có thể cho ta một lời thật minh bạch về điều vừa nói chẳng?

Đoàn Bá Nhiên cũng tiến lên thi lễ :

- Những gì Tư Mã tiểu thư vừa nói đều là sự thật. Tiểu đệ đệ Đoàn Bá Nhiên, gia phụ là Đoàn Bá Thông - Côn Luân phái, cũng xin thay lời nhị vị sư phụ Sơn Thủy nhị anh, mong được vãn an tứ vị thúc thúc.

Cúc Huỳnh Phong bỗng bật cười :

- Hay thật, sau hai mươi mấy năm không gặp, có ai dám ngờ lại có ngày Tứ nghĩa cùng Tam anh hội ngộ ở đây. Thoạt nhìn hai người, quả nhiên đều là hạng nhất biểu anh tài, cùng đến và cùng hội ngộ như thế này thật là khá, thật là đúng lúc. Ha... Ha...

Lan Tuyết Thạch vụt cau mày :

- Tam đệ sao lại cười, còn bảo là khá, là đúng lúc?

Mai Bạch Lâm chợt lên tiếng :

- Ý của tam đệ như thế nào, hiển nhiên ai trong chúng ta cũng hiểu. Và cho dù giữa chúng ta và Quỷ Y tiên sinh Tư Mã Bằng cơ hồ chẳng hề có thâm tình. Nhưng với thảm trạng trước mắt, ai dám bảo là không do gã kia trước đây ít ngày đã ra tay thực hiện. Thế nên, vì đạo nghĩa võ lâm, hướng hồ nhìn sắc diện phần hận đến thế của tiểu cô nương Tư Mã, thiết nghĩ chúng ta đã có thể buộc gã phải phó giao một lời thật minh bạch. Ngươi nghĩ sao, Tiên Võ thiếu gia?

Gã chỉ cười nhạt, và không hiểu do tình cờ hay có chủ ý, gã chợt liếc nhìn quan Đoàn Bá Nhiên. Thật vừa khéo, vì quả nhiên đây là lúc Đoàn Bá Nhiên chợt cau mày và lập tức cất tiếng :

- Chờ đã. Phải chăng Lan Tuyết Thạch thúc vừa bảo gã chỉ mới lia bỏ chư vị. Điều này kỳ thực cần phải hiểu như thế nào? Rằng song phương cùng chung hội diện ở đâu đó, đúng không?

Gã mang tang phục, trong tư dạng có lưu mảnh hoa tiên lại hàm ý Bạch phu nhân như đã đến lúc hội ngộ cùng phu quân ở chốn cửu tuyền, vậy là chư vị thúc thúc cùng gã đã hội diện tại nơi lưu ngụ của Bạch phu nhân. Điều gì đã diễn khai khi song phương hội diện khiến chư vị thúc thúc đều đoán nghĩ thế nào gã cũng chạy đến đây, đến nơi đã xảy ra thảm họa trước đó đôi ngày?

Lan Tuyết Thạch giật mình :

- Mảnh hoa tiên nào nữa?

Tư Mã Thuyên tiến lại, trao mảnh hoa tiên bằng hai tay :

- Ý thúc thúc nói Bạch phu nhân cũng có lưu tự cho chư vị?

Lan Tuyết Thạch không đáp, chỉ xem lướt qua mảnh hoa tiên vừa đọc, sau đó lấy một mảnh khác ra, ráp vào mảnh vừa xem. Cuối cùng, Lan Tuyết Thạch vừa trao cả hai mảnh cho Tư Mã Thuyên vừa lên tiếng với gã Tiên Võ thiếu gia :

- Vậy là vẫn còn một phần nữa mới thật sự nguyên vẹn những gì được nghĩa tẩu ta lưu tự căn dặn ngươi. Hãy giao cả ra nếu ngươi thật sự muốn xóa bỏ mọi ngộ nhận hiềm khích giữa Tư Mã gia và nghĩa mẫu ngươi.

Tư Mã Thuyên chợt cất tiếng :

- Theo tự dạng lưu ở đây, có thật gã đã bảo cho chư vị thúc thúc biết thế nào là đạo nghĩa?

Cúc Huỳnh Phong nổi đóa :

- Gã rất cao ngạo. Nhưng do trận đấu chưa kết thúc, phần gã thì gã đã đột ngột bỏ đi, hóa ra là chạy đến đây, thế nên chưa thể nói ai sẽ dạy bảo cho ai biết thế nào là đạo nghĩa. Ngươi mau lại đây. Vì với bản lĩnh của ngươi, thật khó tin ngươi lại cam tâm nhận là nghĩa tử của phu phụ Cuồng Võ Y Tiên.

Đoàn Bá Nhiên giật mình :

- Sao chứ? Chư vị thúc thúc đều là nghĩa đệ của Cuồng Võ Y Tiên, lẽ nào vẫn chưa minh bạch mối quan hệ giữa phu phụ Cuồng Võ Y Tiên và gã?

Cúc Huỳnh Phong càng thêm căm phẫn :

- Biết sao được mà biết. Và chỉ mới lúc này, bọn ta vừa đến nơi, đã thấy gã ăn mặc thế này quỳ lạy trước hai nấm mộ của phu phụ Cuồng Võ Y Tiên. Nghĩa tẩu của bọn ta chết lúc nào, và vì sao lại chết, toàn là những điều bất minh bất bạch, lại còn thêm gã từ đâu rơi xuống tự nhận là nghĩa tử nữa. Ngươi không thấy đáng nghi ngờ ư? Sao cứ nhìn ngó và hỏi bọn ta như thế? Có khác nào ngươi nghi ngờ bọn ta vậy?

Đoàn Bá Nhiên như không lưu tâm đến cơn giận của Cúc Huỳnh Phong, vì chỉ điềm nhiên quay trở lại với gã khả nghi :

- Vì ân tình đến độ có thể nhận phu phụ Cuồng Võ Y Tiên là nghĩa phụ nghĩa mẫu, thiết nghĩ chỉ có mỗi một nhân vật mà thôi. Dám hỏi các hạ có phải là Nhu Kiếm công tử và đang dùng giả diện để không một ai nhận ra?

Gã cười cười :

- Tinh thông về y thuật, ở đây có Tư Mã tiểu thư. Có kiến văn lịch lãm, thì ngoài Tử nghĩa e ở đây chẳng ai hơn. Vậy hãy nói xem, diện mạo của tại hạ lúc này là thật hay giả?

Mọi người cùng chú mục nhìn gã, và chỉ có Tư Mã Thuyên bắt đầu kêu :

- Diện mạo tuy không giả nhưng đáng đáp này và thanh âm giọng nói này, ôi..., lẽ nào...

Gã chợt xoay người và chạy như bay biến vào giữa đồng hoang tàn đổ nát của Tư Mã gia trang, là những gì còn lại sau trận hỏa thiêu.

Cúc Huỳnh Phong lao theo gã :

- Người chạy đi đâu hay toan làm gì?

Gã đến hất tung từng mảnh vật dụng đã bị cháy nham nhở như đang tìm gì đó.

Lan Tuyết Thạch cũng lao vào :

- Người muốn tìm gì? Thi thể của những nạn nhân xấu số ư?

Gã không đáp, chỉ tìm mỗi lúc một thêm khăn trương. Đoàn Bá Nhiên chột vồ tay vào trán :

- Ý rất hay. Sao chẳng ai nghĩ có thể Tư Mã bá bá đã kịp thoát? Tư Mã tiểu thư mau cho biết ở quý trang thường nhật có độ bao nhiêu người hằng ngụ?

Tư Mã Thuyên vụt hiểu, cũng chạy vào và hỏi hã tìm :

- Phụ tử của tiểu nữ chỉ mới hồi gia ước độ hai năm, thế nên gia nhân tuy cũng có nhưng đều là người quanh vùng, một lý do để họ không cần nghi qua đêm hoặc thường xuyên lưu ngụ. Bất quá chỉ có một thị tỳ tâm phúc, mỗi khi tiểu nữ vắng nhà sẽ thay thế để lo lắng cho mỗi việc gia phụ cần.

Gã chột gọi giật giọng :

- Đã có manh mối đây này.

Đoàn Bá Nhiên lao đến :

-Ồ...! Là một địa đạo ngầm?! Tư Mã tiểu thư, chúng ta có nên thử dò xét xem chỗ này?

Tư Mã Thuyên cũng vừa chạy đến, chỉ để cau mày nhìn gã :

- Các hạ chỉ mới ngẫu nhiên xuất hiện hay biết từ trước, một điều mà kể cả tiểu nữ cũng không ngờ là có?

Gã nhún vai và bước lùi ra :

- Tại hạ sẽ không giải thích. Vì tự biết bản thân hiện đang là diện nghi vấn. Xin nhường cho tiểu thư.

Lan Tuyết Thạch đã lần tới :

- Nếu cô nương cũng chưa hay biết gì về sự tồn tại của địa đạo ẩn giấu này, để đề phòng những bất trắc khó ngờ, xin hãy giao phó cho ta.

Và Lan Tuyết Thạch khom người, vận lực nhấc một phiến đá lát lên cao. Lập tức bên dưới có tiếng người kêu vọng lên thật yếu ớt :

- Có hỏa dược đây. Nếu là tiểu thư thì xin đừng mạo hiểm chỉ vì tiểu tỳ. Ôi...

Cúc Huỳnh Phong vụt quát :

- Tất cả lùi nhanh.

Gã cũng quát bảo Lan Tuyết Thạch :

- Cơ quan đã bị phát động khi phiến đá được nhấc lên. Hãy mau đặt lại. Thà như thế hơn là để tất cả cùng bị phương hại.

Nhưng lúc Lan Tuyết Thạch toan buông bỏ phiến đá xuống, Tư Mã Thuyên vụt thét thất thanh mất thì mở trừng trừng nhìn gã khả nghi :

- Không! Làm như thế chính là đẩy Tiểu Hoa vào tử lộ. Tiểu Hoa đâu phải là tâm phúc của người, đúng không?

Gã chấn động khi bất gặp phản ứng và cách nhìn này của nàng. Vừa lúc đó, Đoàn Bá Nhiên chột hốt hoảng hô hoán :

- Đã có mùi diêm sinh?! Chạy mau. Nếu không tất cả tan xác.

Lan Tuyết Thạch lập tức buông bỏ phiến đá xuống, cho rơi ngay vào vị trí cũ trước đó, và đồng thời nhảy tung người thật nhanh về phía hậu. Và hầu như tất cả đều nhảy bật về mọi phía, chỉ còn lại hai nhân vật đang xạ mục quang nhìn nhau.

Ấy là gã khả nghi và Tư Mã Thuyên.

Bất chợt, gã khom người nhấc phiến đá lên, đồng thời phát nhẹ một nhu kinh, chấn cho Tư Mã Thuyên bật bay lùi về phía hậu thật xa.

“Vù...”

Tư Mã Thuyên cố chống lại lực chấn :

- Không. Ta không thể để Tiểu Hoa thảm tử!

Nhưng gã đã tự lao mắt hút vào địa đạo cũng do chính gã vừa khai mở. Và cách một tiếng, phiến đá lát đã được đẩy lại, tự nhốt kín gã ngay bên dưới. Đoàn Bá Nhiên giật mình, toan lao đến trở lại :

- Các hạ không được mạo hiểm. Ồi...

Nền đất đã chuyển động và chỉ chớp mắt là bật hất tung lên cao một cuộn hắc vụ nhất thời che khuất cả một quãng lửa cực to.

“À...m...!!”

Đoàn Bá Nhiên loạn choạng nhảy lùi lại :

- Nguy cho gã rồi?!

Chợt có tiếng Cúc Huỳnh Phong cơ hồ gào khản giọng :

- Gã vẫn thoát?! Nhìn kia... úy! Trên tay gã còn có thêm một người?! Ồi chao! Ngã, ngã, gã khuy mất rồi?! Sống làm sao được khi bị một áp lực khủng khiếp như thế từ hỏa ngục.

Đoàn Bá Nhiên và Lan Tuyết Thạch hầu như đồng loạt cùng hốt hoảng chạy về phía gã. Gã đang lao đảo đứng lên, y phục toàn thân và kể cả diện mạo đều ám muội đen kín mít, khiến không thể biết gã có đúng là gã mặc tang phục trắng khi nãy hoặc giả gã đã bị tổn thương thế nào? Gã chợt ném cho Lan Tuyết Thạch một hình hài bất động cũng vừa được gã gượng nâng lên :

- Tại hạ cam... ọe... bất lực! Cáo biệt! Ọe...

Gã vừa nói vừa thổ huyết hai lần. Dù thế, vì đã có lời cáo biệt nên gã vẫn miễn cưỡng thi triển kinh công lao đi. Nhưng vừa chạy gã lại tiếp tục thổ huyết lai láng :

- Ọe...

Đoàn Bá Nhiên đuổi theo gã :

- Các hạ đừng niền cường gắng gượng. Sao không tạm lưu lại dưỡng thương?!

Nhưng gã đã đi mỗi lúc mỗi nhanh. Đồng thời là gã bắt đầu cười, tiếng cười mỗi lúc mỗi to thanh thoát, cho dù gã đã đi xa, thật xa :

- Bồn thiếu gia Tiên Võ cần gì dưỡng thương. Trái lại, xin hãy ghi nhận, vì Quý Y tiên sinh chỉ tạm thất tung, tự bồn thiếu gia sau này ắt có một lời thật minh bạch để giao phó. Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên dần biến sắc :

- Nội lực gã thật thâm hậu. Và quả nhiên cần gì dưỡng thương một khi qua tiếng cười cũng đủ biết gã hầu như đã hoàn toàn hồi phục nguyên trạng.

Tư Mã Thuyền vùng kêu :

- Tiểu Hoa!! Tiểu Hoa!!

Đoàn Bá Nhiên quay lại và đã thấy hình hài nọ vì đang được Tư Mã Thuyền lau sạch dần lớp muội ám nên cứ lộ rõ đầy diện mạo của một nữ lang... đã chết.

Cúc Huỳnh Phong bỗng hừ khế :

- Liệu có thể nào vì gã là kẻ tự tay vùi chôn hỏa ngục nên chỉ gã mới dám mạo hiểm do đã biết đâu là chỗ cần lần thoát kịp lúc?

Đoàn Bá Nhiên liếc nhìn Cúc Huỳnh Phong :

- Cho dù có như thế thì bất luận ai cũng chẳng đủ dũng lược xông trở vào, huống hồ đã biết đấy là lúc hỏa ngục cơ hồ đã điểm hỏa. Liệu bản thân thúc thúc có dám chẳng?

Chợt Tư Mã Thuyền lấy từ trong người của Tiểu Hoa ra một vật :

- Không lẽ đây là vật từng được xem là một thanh tiểu kiếm, vật bất ly thân của Tiểu Hoa?

Họ nhìn và ai cũng thấy đó chỉ là một vật giống tiểu kiếm nhưng lúc này đã tự chảy cong queo. Mai Bạch Lâm cau mày :

- Nếu do sức nóng và áp lực từ hỏa ngục được chấn nổ tạo ra khiến một vật bằng kim thiết vẫn có thể chảy cong như thế này thì thi thể của Tiểu Hoa đâu thể nào toàn vẹn?

Lan Tuyết Thạch động tâm :

- Tiểu kiếm có còn nóng ấm chẳng? Và nhất là phần thân của Tiểu Hoa, ngay chỗ được tiểu kiếm chạm vào, hiện trạng là thế nào?

Tư Mã Thuyền lập tức cho một tay trở lại, vào lòng của Tiểu Hoa :

- Lại thật. Lan Tuyết Thạch thúc thúc có suy nghĩ thế nào để đoán định rằng phần thân của Tiểu Hoa quả nhiên chỉ có duy nhất chỗ được tiểu kiếm chạm vào là còn ấm ấm?

Lan Tuyết Thạch giật mình :

- Đây là gã đã dốc lực truyền nguyên khí cho Tiểu Hoa. Thảo nào lúc nãy gã phải thất vọng than là đành bất lực. Ý muốn nói thật tâm gã muốn cứu nhưng cuối cùng chỉ có thể giữ vẹn thi thể cho Tiểu Hoa mà thôi. Đồng thời đây là nội lực gì? Sao lại đủ uy lực đã khiến cả tiểu kiếm cũng chảy cong. Trừ phi đây là nội hỏa.

Cúc Huỳnh Phong tái mặt :

- Nội hỏa? Ý muốn nói vẫn chính là gã?

Lan Tuyết Thạch thờ dài :

- Phi gã thì còn ai. Thật không ngờ, bằng một thời gian độ tuần rưỡi trắng tự biệt tích, là gã quay về và nhận nghĩa tẩu của chúng ta làm nghĩa mẫu. Vì nếu không là gã, nghĩa tẩu đâu dễ dàng tin tưởng hoàn toàn và phó giao tất cả cho gã. Cũng bởi chỉ có gã là duy nhất được nghĩa tẩu kỳ vọng và luôn chờ đợi gã quay về.

Tư Mã Thuyền chợt run khắp thân :

- Biệt tích một độ, khoảng một tuần rưỡi trắng, chẳng phải là ám chỉ Nhu Kiếm công tử sao?

Đoàn Bá Nhiên quan tâm :

- Tiểu thư dường như cũng biết khá rõ về Nhu Kiếm công tử? Thế nên tiểu thư lo sợ vì cho rằng đã ngờ oan cho người, về thảm họa đã xảy đến cho Tư Mã gia?

Tư Mã Thuyền quay nhìn Đoàn Bá Nhiên :

- Tiểu nữ đã thay đổi ý định. Công tử liệu có còn chẳng, ý muốn đồng hành với tiểu nữ?

Đoàn Bá Nhiên cau mày :

- Tiểu thư muốn đuổi theo gã?

Nàng nhẹ lắc đầu :

- Không, mà là tìm chỗ an táng cho Tiểu Hoa.

Đoàn Bá Nhiên gật nhẹ đầu và cùng nàng tạm nói lời chia tay cùng Tư nghĩa.

-----
[1] Huỳnh Đóa Bách Nhĩ Cúc: Đóa cúc vàng xòe trăm cánh hóa thành trận huỳnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhất Độc Khí Vô Hình Chi Độc - Di vật cổ nhân chuyển giao người

Càng theo chân Tư Mã Thuyền, sắc mặt của Đoàn Bá Nhiên càng tỏ ra kinh ngạc, cuối cùng đành lên tiếng hỏi :

- Tại hạ cứ ngỡ an táng Tiểu Hoa chỉ là cái cớ, hóa ra ý tiểu thư không phải muốn nhanh chóng đuổi theo..., a, Nhu Kiếm công tử?

Tư Mã Thuyền vẫn khẩn trương vừa đi vừa mang theo thi thể Tiểu Hoa :

- Tất cả chỉ là phỏng đoán và chẳng ai dám quả quyết đây là Nhu Kiếm công tử. Còn về điều công tử vừa hỏi thì tại sao tiểu nữ phải vội đuổi theo một khi chính gã dường như chỉ muốn lánh mặt? Riêng an táng cho Tiểu Hoa, xin công tử hãy nhẫn nại và xem đây là nghĩa cử cuối cùng tiểu nữ chẳng thể chẳng thực hiện cho Tiểu Hoa.

Đoàn Bá Nhiên thật sự đủ thông tuệ :

- Để an táng Tiểu Hoa vị tất phải cần đi xa thế này. Trừ phi trong ý niệm tiểu thư đã có sẵn một chỗ rất thuận tiện dành cho tình huống này.

Tư Mã Thuyền thở dài :

- Tiểu nữ đang bối rối, chỉ tiếc là chẳng có gia sư ở bên cạnh. Công tử rất thông tuệ, hy vọng đây là điều duy nhất công tử có thể giúp tiểu nữ thành nguyện. Đến rồi. Chỉ cần rẽ về bên tả một đoạn nữa là đến.

Đoàn Bá Nhiên châu mày :

- Bên tả ư? Địa thế này lúc còn đi ngoài xa tại hạ có để tâm lưu ý. Dường như chỉ là một nơi hoang vắng, chẳng có gì ngoài một nguồn nước đủ để khiến cho thảo mộc ở đây dễ dàng sinh trưởng và phát triển thuận lợi. Nhưng thường khi phạm những nơi có địa hình như thế đất đai vẫn hay lẫn đá. E không dễ cho tiểu thư thực hiện việc mai táng cho Tiểu Hoa.

Tư Mã Thuyền thật sự kinh ngạc :

- Công tử chưa đặt chân đến lần nào có sao vẫn dễ dàng nhận định thật đúng về địa hình ở đây?

Đoàn Bá Nhiên gượng cười :

- Nhận định được như tại hạ nào có gì đáng ngạc nhiên hoặc đáng khen. Vì chỉ cần tinh ý và thêm một ít ngẫm nghĩ thật thấu đáo là đoán được ngay. Nhưng nếu muốn khen thì hãy dành lời đó cho gã lúc nãy. Bởi tại hạ mỗi lúc mỗi phục gã. Và lẽ ra tiểu thư đừng nghi ngờ, cho rằng gã đã biết từ trước chuyện ở quý trang có một địa đạo ẩn giấu.

Tư Mã Thuyền lại thở dài :

- Vì sao công tử lại có lời này, vừa khen người vừa có ý trách tiểu nữ?

Đoàn Bá Nhiên giải thích :

- Thật ra không phải ngẫu nhiên gã chờ đến lúc đó mới lao vào tìm trong chốn đồ nát. Và cũng như ngay sau đó tại hạ sức nhớ lại, gã không thể không lao vào tìm một khi chợt phát hiện đây là chỗ nhất định đã được phát hỏa to nhất. Một vật dụng ở xung quanh nếu phần nào vẫn còn nhận ra nguyên dạng thì chỉ riêng ở đó cơ hồ đều bị thiêu hủy. Vậy là gã đoán nguyên nhân phát hỏa chỉ có ở đây mà thôi. Sau nữa, khi biết rõ ẩn chứa dưới địa đạo còn có hỏa dược, gã cũng như tại hạ liền đoán biết nguyên nhân phát hỏa vẫn là vì hỏa dược. Đại thể có thể hiểu đã có người cố tình lấy một ít hỏa dược từ đâu đó đến, không chôn vùi vì không cần phá hủy trang viện, chỉ tạm chất ở đây để dùng làm mồi phóng hỏa. Và cũng xin thú thật, nếu không có gã thì rồi cũng đến lượt tại hạ trước sau gì vẫn phải phát hiện có địa đạo. Chỉ mỗi tội là gã do thông tuệ nên bị tiểu thư nghi ngờ. Xin hãy tự hỏi một điều, nếu là tại hạ thì tiểu thư có nghi như đã nghi cho gã chẳng?

Tư Mã Thuyền bối rối :

- Ý công tử bảo tiểu nữ không đủ công tâm? Vì sẵn nghi cho gã nên không thể luận việc theo đúng như đã xảy ra? Và trái lại, quả thật tiểu nữ nào dám nghi nếu địa đạo đó cứ do công tử phát hiện.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu và chép miệng :

- May được tiểu thư thừa nhận. Nhờ đó tại hạ có thể quả quyết nêu hai nhận định. Một là gã quyết chẳng phải kẻ đáng nghi. Hai nữa là gã đích thực đang trở thành đối thủ lợi hại cho riêng tại hạ. Và điều này như đã được gã vì nhìn thấy trước nên tự đề cập trước, rằng Nhu Kiếm công tử do đã có thêm Ngân Giao công tử nên kẻ như sắp sửa có đối thủ rồi đây. Đúng là gã từng nói như thế chứ, tiểu thư?

Tư Mã Thuyền vụt lắc đầu :

- Gã không phải là Nhu Kiếm công tử. Thậm chí dù chính gã tự nhận là như thế, tiểu nữ cũng chẳng tin. A, đây rồi.

Đoàn Bá Nhiên dừng lại ngay sau nàng và nhìn quanh :

- Địa hình vẫn không như tại hạ tự tưởng tượng. Chẳng phải đất lẫn đá mà là đá lẫn đất. Hóa ra tiểu thư toan chọn cách này an táng cho Tiểu Hoa, đặt vào một khe đá nào đó đủ rộng, dù không thể gọi là thạch động?

Nàng đặt thi thể của Tiểu Hoa nằm xuống nền đất lổn nhổn đá :

- Vì không tìm thấy thi thể của gia phụ ở gia trang và nếu tin vào lời gã, rằng gia phụ chỉ tạm thất tung thì tiểu nữ nghĩ, biết đâu có thể tìm thấy gia phụ ở đây.

Đoàn Bá Nhiên kinh ngạc :

- Nghĩa là lệnh tôn thường khi vẫn hay lai vãng đến đây?

Tư Mã Thuyền lại bối rối :

- Đã tới lúc cần đến sự thông tuệ của công tử. Vì quả thật gia phụ vẫn hằng lui tới chốn này, nhất là từ khi ở đây đột ngột xuất hiện một ngôi thạch mộ.

Đoàn Bá Nhiên đảo mắt tìm quanh :

- Ngôi thạch mộ nào? Hơn nữa, đây là mộ của ai?

Tư Mã Thuyền lắc đầu :

- Thời gian chỉ ngôi thạch mộ hiện hữu tuy chỉ độ trăm ngày nhưng kể từ đó gia phụ bắt đầu xuất hiện nhiều điều khác lạ. Và rõ nhất là hành vi năng lui tới nơi đây như khi này tiểu nữ đã nói. Xin hãy theo chân tiểu nữ và vạn lần đừng tỏ ra quá kinh ngạc. Đây, công tử cứ nhìn thạch bia ắt rõ.

Gọi là thạch mộ nhưng kỳ thực chỉ là một gò nhỏ bất chợt nhô lên do được sắp một lớp loạn thạch lên trên. Và từ một loạn thạch tương tự đã có người dùng vôi màu vạch lên một hàng chữ, được Đoàn Bá Nhiên lăm nhăm đọc :

- “Lư Vạn Thế chết ở đây”. Nghĩa là gì?

Tư Mã Thuyền liếc nhìn Đoàn Bá Nhiên :

- Công tử chưa nghe qua tính danh này?

Đoàn Bá Nhiên cười cười :

- Vì quá biết nên tại hạ mới hỏi lời ghi đó có nghĩa gì? Là Lư Vạn Thế bị địch nhân hạ thủ chết ở đây hay chỉ ngẫu nhiên tạ thế và may được người an táng?

Tư Mã Thuyền biến sắc :

- Gia phụ dù mang danh Quý Y nhưng không phải hạng sát nhân đoạt báu nếu tin rằng Lư Vạn Thế đích thực từng thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên tại Trường Bạch sơn.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu :

- Vậy là đã có người khác hạ thủ. Và phải chăng vì lệnh tôn tình cờ phát hiện nên cũng có suy nghĩ như tại hạ, đành thường xuyên lui tới nơi đây chỉ để ngấm ngấm về lời ghi đó có ý nghĩa gì? Nhất là phải cảm thấy may mắn cho ba chữ Lư Vạn Thế?

Tư Mã Thuyền nghĩ theo hướng khác :

- Rất có thể gia phụ muốn tìm Sâm Vương Vạn Niên và vì nguyên nhân đó khiến toàn gia bị thiếu hụt? Phụ thân!! Hải nhi là Tư Mã Thuyền đây. Nếu phụ thân vẫn quanh quẩn và có nghe tiếng thì hãy mau mau đáp lời hải nhi. Phụ thân...!!

Nàng không chỉ kêu gào mà còn hối thúc nhờ Đoàn Bá Nhiên mau cùng nàng tìm kiếm, dù chỉ là một chút ít manh mối về phụ thân nàng.

Ai bảo tiếng nào kêu lại không thấu đến cao xanh? Vì chợt có tiếng chép miệng và hỏi đáp :

- Đủ rồi, phụ thân nghe rồi. Tiểu liễu đầu người đừng gây kinh động nữa, được không?

Và một lão nhân xuất hiện :

- Tiểu liễu đầu muốn tìm thì cứ một mình đến là được rồi. Ai thế? Phụ thân nghe người gọi gã là công tử?

Tư Mã Thuyền chạy đến, mừng mừng tủi tủi :

- Hải nhi ngộ kiếp này không mong gì nhìn thấy lại thân phụ.

Đoàn Bá Nhiên cũng bước đến :

- Vẫn bối là Đoàn Bá Nhiên, cung hi bá bá vẫn vô sự bình an. Sự phụ của lệnh ái cũng là chỗ thân tình với nhị vị sự phụ của vãn bối. Cả ba được hợp lại, gọi là Võ Lâm tam anh.

Lão nhân nheo nheo mắt nhìn Đoàn Bá Nhiên :

- Tướng mạo oai phong, cốt cách như ngọc, phải chăng vì thế tiểu liễu đầu chẳng đưa ai khác ngoài một mình Đoàn hiền đệ đến đây?

Tư Mã Thuyền đỏ mặt :

- Thân phụ xin đừng ngộ nhận. Chỉ vì quá lo cho sự an nguy của thân phụ, hải nhi mới miễn cưỡng Đoàn công tử đến đây. Nhưng rốt cuộc điều gì đã xảy ra? Và liệu thân phụ có biết Tiểu Hoa đã... đã...

Lão nhân thờ dài :

- Tất cả chỉ do ta bất lực và thật sự vô dụng. Vì thoát tiên ta phát hiện ngoài bản thân dường như còn thêm ai khác rất thần bí cũng hay lảng vảng quanh đây. Vậy là để minh bạch ta có thí thố một ít diệu thủ, là gì thì tiểu liễu đầu người biết rồi, chỉ là để bắt buộc kẻ đó phải tự xuất đầu lộ diện.

Đoàn Bá Nhiên phì cười :

- Thuật dụng độc của bá bá là đệ nhất cao minh. Vậy là kẻ đó xuất hiện?

Lão nhân gật đầu :

- Nhưng không phải là ở đây. Mà là...

Tư Mã Thuyền biến sắc :

- Y biết rõ nơi phụ thân lưu ngụ? Cũng có nghĩa y thừa am hiểu thân phụ chuyên sở trường về gì, vậy mà vẫn dám tìm đến và phóng hỏa thiêu hủy gia trang? Y thật sự là ai?

Lão nhân lắc đầu :

- Ta đã ngoại lực tuần, cũng xấp xỉ gần bốn mươi năm qua lại trên giang hồ. Ta sợ người cũng nhiều như nhiều người sợ ta. Nhưng chỉ có nhân vật này là duy nhất khiến Tư Mã Bằng ta thật sự biết thế nào là sợ. Y giấu kín chân diện, bản lĩnh thì thần thông, về sở trường dụng độc thì dường như chẳng kém ta. Và thế là ngay khi xuất hiện tại gia trang, chỉ chớp mắt ta đã bị y chế ngự. Kế đó dĩ nhiên là đến lượt Tiểu Hoa. Y tra hỏi về Vạn Niên Sâm Vương và ta càng nói không biết thì y càng làm dữ. Cuối cùng, khi thấy y hành hạ Tiểu Hoa quá thể, dụng tâm chỉ là buộc ta phải cung xưng sự thật, ta bèn đánh liều một phen, toan lừa y chui xuống địa đạo là phóng hỏa thiêu chết y. Nào ngờ...

Đoàn Bá Nhiên vỗ lẽ :

- Nào ngờ y quý quyết hơn, đã mang Tiểu Hoa cùng xuống địa đạo, khiến mưu toan của bá bá vô phương thực hiện?

Lão Tư Mã Bằng giận dữ, nghiêng răng ken két :

- Còn tác tệ hơn là ở ngay bên dưới địa đạo y đã giờ trò cảm thú với Tiểu Hoa. Ta có nghe nhưng vô phương cứu vãn. Cuối cùng vì nghĩ Tiểu Hoa vậy là đã hồng, ta liều một phen nữa.

Tư Mã Thuyền biến sắc :

- Phụ thân vậy là đã tự phóng hỏa?

Lão Tư Mã Bằng thờ dài :

- Nhưng y là quý, quyết chẳng phải người. Số là phụ thân có một ít hỏa dược giấu ở dưới địa đạo, những ngờ rằng hễ gặp lửa thì thế nào hỏa dược cũng chấn nổ hủy diệt y. Nào ngờ lúc ta đã ẩn thân kín ở đây, y vẫn đến và còn oang oang bảo, là cố ý nói cho ta nghe, rằng Tiểu Hoa chưa chết, hỏa dược của ta thì lại được y bố trí thành một cạm bẫy. Y bảo ta nếu muốn cứu mạng Tiểu Hoa, một là cho y biết về Sâm Vương Vạn Niên, hai là phải nhất nhất tuân theo mọi mệnh lệnh của y sau này. Ta quá sợ, cứ trốn biệt, đến thờ còn không dám thì làm gì dám lên tiếng đáp ứng y. Thậm chí như vừa rồi dù có nghe tiếng cả hai ở ngoài này mơ hồ văng vẳng, ta vẫn mãi sợ chứ chẳng dám tin là đã có cơ hội toàn mạng. Mà này, thế hai người đến chẳng phát hiện bất luận ai quanh quần đầu đây ư?

Tư Mã Thuyền áy náy nhìn Đoàn Bá Nhiên :

- Gia phụ vẫn hay có thói xưng hô này, có lẽ vì mãi cam chịu cảnh lưu lạc đó đây do ngại điều hiềm khích với Bạch phu nhân. Mong công tử dù không thuận nhĩ cũng chớ để tâm.

Đoàn Bá Nhiên tươi cười :

- Tính khí của gia phụ cũng tương tự, đâu khác gì. Âu cũng là chung cảnh ngộ vì chịu nhiều đả kích như nhau. Bá bá như muốn hỏi về hung thủ bí ẩn đã từng khiến bá bá phải tự tay phóng hỏa thiêu hủy gia trang. Không, lúc tiểu đệ và lệnh ái cùng đến, quả thật chẳng có ai quanh quần, cũng chẳng có điều khả nghi nào.

Lão Tư Mã Bằng vẫn sợ, chột đảo mắt ngó quanh :

- Bản lĩnh của y so với Tam Anh Võ Lâm dường như khá dĩ cao minh hơn. Chỉ sợ hãi người khó bề phát hiện tung tích y. Hãy mau theo ta, cứ tạm lánh mặt thêm một lúc đã.

Chột có tiếng quen quen nhẹ đưa đến :

- Nhưng nếu được tại hạ đoán quyết quanh đây chẳng có ai, chư vị có thể tin chăng?

Tư Mã Thuyền thoát nghe liền buột miệng gọi khá khẩn thiết :

- Nhu Kiếm công tử?

Gã mặc tang phục xuất hiện. Và qua tang phục này, đã trở lại màu trắng, đủ hiểu bản thân gã đã có đủ thời gian gột rửa không chỉ y phục mà còn cả diện mạo nữa.

Đoàn Bá Nhiên có phản ngạc nhiên :

- Là các hạ chỉ giả vờ bỏ đi và kỳ thực sau đó vẫn ngấm ngầm bám theo bọn tại hạ?

Gã phủ nhận :

- Tại hạ không hề bám theo. Nhưng vì cần nguồn nước để tự gột rửa, chỉ ít cũng được tinh tuơng thể này, nhờ đó tại hạ tình cờ có mặt ở đây trước nhị vị một lúc. Và bây giờ thì không thể không xuất hiện.

Tư Mã Thuyền tự tiến lại, đối diện gã :

- Ta đành thừa nhận đã ngộ nhận và nhất là đã ngờ oan cho các hạ. Nhưng có điều này, ta mong được các hạ thành tâm tỏ bày cho. Là...

Gã xua tay :

- Tiểu thư muốn biết tại hạ phải hay không phải Nhu Kiếm công tử? Nếu vậy tại hạ xin đáp ngay: không.

Tư Mã Thuyền biến sắc :

- Các hạ đã quả quyết như thế?

Gã gật đầu :

- Rất quả quyết.

Tư Mã Thuyền như lâm cơn chấn động, tự bước lùi lại một bước :

- Đó có phải là lời bất khả ngộ chăng?

Gã cười :

- Tự phụ luôn có lời bất khả ngộ thì chỉ duy nhất mỗi một mình Nhu Kiếm công tử mà thôi. Phần tại hạ, chỉ vì không muốn bị bất luận ai khác lại nhận lầm là Nhu Kiếm công tử nên có thể đây là lần đầu tại hạ phải phí lời tỏ bày như trong tình trạng bị uy hiếp. Kỳ dư, tiểu thư muốn nghĩ như thế nào cũng được. Tại hạ chấp nhận chịu mọi lời xét đoán và bình phẩm. Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên cau mày phật ý :

- Các hạ đã đến và đã được toại ý, sẽ chẳng ai nghi ngờ các hạ hoặc là hung thủ hỏa thiêu Tư Mã gia trang hoặc nhận lầm là Nhu Kiếm công tử. Vậy các hạ có thể đi được chưa? Vì dường như sự hiện diện thêm nữa của các hạ ở đây nếu chẳng là thừa thì cũng là làm cho Tư Mã tiểu thư không hài lòng.

Gã chú mục nhìn thật kỹ Đoàn Bá Nhiên và chột gật nhẹ đầu :

- Tại hạ hiện đã rất thán phục Ngân Giao công tử, nhất là sau những lời vừa rồi đã tình cờ lên nghe. Và nếu như không tự cảm thấy thân phận bất xứng ắt tại hạ sẽ đủ dóm lược ngộ lời cùng công tử kết giao. Nhưng vì sự bất xứng như vừa nói, đồng thời cũng là để đáp tạ những gì vừa được công tử dành cho, thiên nghị, trước khi nói lời cáo biệt, tại hạ có thể mạo muội cho công tử một lời nhắc nhở.

Đoàn Bá Nhiên động tâm :

- Hy vọng sẽ không là một điều khả nghi mà tại hạ vì cam bề chịu kém nên không thể tự phát hiện như các hạ.

Gã nhún vai :

- Chỉ là một tiểu tiết và tại hạ tin rằng chỉ vì trong lúc nhất thời, phần vì do vui mừng cùng nỗi vui gặp lại thân phụ của Tư Mã tiểu thư nên công tử chưa kịp nhận ra đây thôi. Và có lẽ ngay chính lúc này công tử đã nhận ra?

Tư Mã Thuyền chợt làm mặt lạnh :

- Nếu đã biết trước sau gì Ngân Giao công tử cũng nhận ra, sao các hạ không đi ngay lập tức cho? Xin mời.

Lão Tư Mã Bằng vụt háng giọng :

- Đừng vội. Vì biết đâu đó là điều khả nghi có liên quan đến hung thủ bí ẩn phụ thân vừa thuật kể? Hãy cứ để gã nói.

Gã lúc bấy giờ mới quay nhìn Tư Mã Bằng :

- Tại hạ là kẻ hiện đang gọi phụ phụ Cuồng Võ Y Tiên là nghĩa phụ nghĩa mẫu. Nay có cơ hội tìm gặp tôn giá, xin được mạo muội thay nghĩa mẫu vừa quá vãng, bày tỏ lòng ân hận vì suốt thời gian qua đã có quá nhiều điều không phải với tôn giá. Tư Mã tiểu thư liệu có thể chuyển cho lệnh tôn những lời di tự của gia nghĩa mẫu được chăng? Và nếu được, hãy cho tại hạ tỏ lời cảm kích cùng tiểu thư.

Tư Mã Bằng chợt dạ :

- Bạch phu nhân đã chết? Có thật đã lưu di tự với nội dung như tiểu thể diệt vừa tỏ bày? Mau đưa phụ thân xem nào, Thuyền nhi.

Vậy là lần thứ hai Tư Mã Thuyền đã không thể trái lệnh phụ thân, đành hậm hực nhìn gã mặc tang phục vẫn thản nhiên lưu lại, tỏ ý chờ phụ thân nài nỉ xem xong phần di tự của Bạch phu nhân.

Xem xong, Tư Mã Bằng chép miệng thờ dài :

- Bạch phu nhân vì sao tạ thế?

Gã cúi đầu :

- Vì đã tin rằng từ nay về sau mọi vinh nhục của nghĩa phụ Cuồng Võ Y Tiên thuộc sinh tiền, nhất nhất sẽ do tại hạ tự lo liệu và hoàn thành cho kỳ được. Thế nên nghĩa mẫu tự quyết định chọn cái chết, một là để giữ trọn nghĩa tình, không nỡ để phụ quân tiếp tục chờ lâu hơn, hai là để tránh cho tại hạ mọi khó xử sau này.

Đoàn Bá Nhiên bỗng lên tiếng :

- Bạch phu nhân liệu có thể làm gì khiến các hạ dù là nghĩa tử cũng phải khó xử?

Gã chợt nheo mắt :

- Công tử không suy nghĩ nữa ư? Thật mừng là công tử đã không phủ nhận điều tại hạ nghi ngờ và luôn mong công tử tự đoán ra.

Đoàn Bá Nhiên miễn cưỡng gật đầu :

- Luận về sự tình tế, tại hạ vẫn thấp hơn các hạ một bậc. Nhưng các hạ cũng đừng mong lấy đó làm cơ hội lẩn tránh một lời đáp cho câu tại hạ vừa hỏi.

Gã cười ngạo nghễ :

- Về sự khó xử ư? Thì cũng như hành vi tại hạ vừa dành cho Tư nghĩa. Rằng tại hạ vì mình oan cho nghĩa phụ quyết không nể mặt bất luận ai, cho dù có là danh môn chính phái hay không. Và rằng hề ai có một chút dự phần vào cái chết trong tủi nhục của Y Tiên Cuồng Võ, thì bất luận đây là kẻ nào, bản lĩnh thật sự cao minh đến đâu, cũng không thể lẩn tránh dù chỉ là một lời phó giao cùng Tiên Võ bôn thiếu gia. Ha... Ha... Công tử đã hiểu chứ? Đã rõ vì sao nghĩa mẫu thà chấp nhận tự kết liễu sinh mạng chứ? Ha... Ha...

Không hiểu vì sao Tư Mã Thuyền càng lúc càng ghét cay ghét đắng gã :

- Ngân Giao công tử nếu đã phát hiện đâu là điều khả nghi thì xin vì tiểu nữ, hãy mau nói ra ngay.

Đoàn Bá Nhiên nhìn nắm thạch mộ :

- Theo tin, ai cũng biết, thì Lưu Vạn Thế đã vong mạng ngay tại Bách Thảo trang. Vậy nếu thi thể ngay bên dưới này nếu không là một thi thể nào khác thì cái chết của Lưu Vạn Thế trước kia chỉ là hành vi trả tử. Nhưng chưa phải hết, tại hạ còn nghĩ, Lưu Vạn Thế nếu đã trả tử một lần thì sao lần này lại không thể là như vậy? Tóm lại, ở đây, đã có người nào đó thật xấu số sau khi bị hạ thủ còn cam chịu thế danh cho một nhân vật nào đó không thể không là Lưu Vạn Thế.

Tư Mã Bằng vụt hiểu :

- Vậy thì Sâm Vương Vạn Niên có thể đang ẩn giấu dưới này.

Và Tư Mã Bằng lao đến toan khai quật thạch mộ.

Tiên Võ thiếu gia vọt quát :

- Không được chạm vào. Vì rất có thể chỉ là cạm bẫy.

Tư Mã Thuyên phẫn nộ quát lại gã :

- Ngươi to tiếng với ai vậy? Đừng quên đây là phụ thân ta. Huống hồ nếu ở thạch mộ có cạm bẫy thì đây là dành cho ai, một khi thạch mộ đã tồn tại ở đây những đến cả trăm ngày. Chớ nghĩ các hạ hề thông tuệ thì đoán cái gì cũng được. Ta sẽ tự quật mộ cho các hạ xem.

Đoàn Bá Nhiên tái mặt :

- Đừng như thế mà, tiểu thư. Ôi..., không xong rồi!! Quả là một cạm bẫy!

Tư Mã Thuyên giật mình nhìn lại thạch mộ ở đây, Tư Mã Bằng chẳng hiểu đã có những hành động gì hoặc đã gặp điều nguy hiểm gì mà lúc này cứ phục người nằm bất động ngay bên trên ngôi thạch mộ.

Và đây là nguyên nhân khiến Tư Mã Thuyên lao vọt đến bằng kinh thân pháp, cho dù khoảng cách giữa nàng và phụ thân nàng nằm vì chưa đến một trượng nên hoàn toàn không cần thiết để thi triển kinh công :

- Phụ thân!?

Đoàn Bá Nhiên kinh hoàng chực lao theo :

- Đừng!!

Tiên Võ thiếu gia cũng lập tức động thân nhưng vì chỉ kịp xuất hiện chắn lối Đoàn Bá Nhiên mà thôi nên đành tận lực hất nhanh một đạo nhu kinh, cuộn ào theo Tư Mã Thuyên.

“Ào...”

Nhưng Tư Mã Thuyên do hành động quá nhanh nên đã chạm vào thân phụ trước, sau đó mới bị nhu kinh của Tiên Võ thiếu gia cuốn đưa đi ra xa, thật xa.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên thán phục nhìn theo :

- Công phu quả bất phàm, hy vọng...

Chợt Đoàn Bá Nhiên bị Tiên Võ thiếu gia vận lực hất bay :

- Độc khí?! Hãy mau bế kính tâm mạch. Nhanh.

“Bùng!!”

Đoàn Bá Nhiên thật sự kinh hoàng, thế nên dù toàn thân sau đó vẫn bình ổn cũng cứ nghi ngờ lấy mắt ngó Tiên Võ thiếu gia.

Gã cũng đã tự lùi xa, một ngón tay đưa lên miệng, vừa nhìn vừa lấy mắt ra hiệu cho Đoàn Bá Nhiên mau lùi nữa.

Chính lúc này bầu không gian chợt bị khuấy động bởi một tràng cười vang dội :

- Ha... Ha... Dù có là đại la kim tiên cũng đừng mong thoát Độc Khí Vô Hình Chi Độc của ta. Và hai ngươi liệu bế khí được bao lâu? Ha... Ha...

Một nhân vật thần bí xuất hiện, diện mạo đều bị một túi lụa che kín và nhân vật này còn ung dung tiến đến tận chỗ Tư Mã Thuyên hiện lúc này cũng nằm bất động không khác gì phụ thân nàng.

Đoàn Bá Nhiên thất sắc, chỉ suýt nữa chực há miệng gầm quát nếu như không chạm phải ánh mắt vừa lạnh lùng vừa hàm ý cảnh tỉnh nhắc nhở của gã Tiên Võ thiếu gia. Không chỉ có thế, gã còn ra hiệu cho Đoàn Bá Nhiên nên cùng gã đào tẩu thì hơn.

Đoàn Bá Nhiên lưỡng lự, còn chưa biết quyết định thế nào thì chính gã Tiên Võ thiếu gia từ từ lùi bước.

Lập tức có tiếng nhân vật nọ quát :

- Không được manh động. Nếu bất tuân ta lập tức hạ thủ tiểu liễu đầu này.

Đoàn Bá Nhiên càng thêm biến sắc, dù thế cũng bắt đầu lùi, vì gã Tiên Võ thiếu gia vẫn cứ lùi, một thái độ cho thấy kể cả Đoàn Bá Nhiên vì thông tuệ

nên cũng nhận ra đây là mưu kế thật hiểm độc của nhân vật thần bí. Vậy thì thả mạnh động để tạm thoát, sau này lo báo thù cho hai phụ tử nàng Tư Mã hơn là tuân theo lệnh để cuối cùng ai cũng bị Độc Khí Vô Hình Chi Độc gây phương hại, đều phó mặc sinh mạng cho đối phương tha hồ định đoạt.

Dường như đoán biết không thể dùng kế đối với hai kẻ thật thông tuệ này, nhân vật thần bí chợt vất Tư Mã Thuyền xuống và bật lao thật nhanh vào cả hai :

- Hai người không mở miệng cũng chết, mà không xuất lực đối kháng càng thêm mau chết. Đờ!!

“Ào...”

Nhưng trái với suy nghĩ của nhân vật thần bí, Tiên Võ thiếu gia không chỉ xuất lực đối kháng mà còn dám mở miệng đáp trả :

- Lão lắm rồi. Vì ta hoàn toàn không ngại độc. Đoàn các hạ hãy mau lui xa. Đờ!

“Bung Bung Bung...”

Cách xuất lực của gã Tiên Võ thật vi diệu. Đó là dù nhanh như THỜI đưa nhưng thủy chung chỉ bức lùi nhân vật nọ theo mỗi một hướng duy nhất. Và khi nhân vật thần bí đã cách quá xa nơi có ngôi thạch mộ, gã Tiên Võ bật lên một tiếng quát long trời lở đất :

- Lão Lưu Vạn Thể còn không mau lộ diện. Đờ!

“Ào...”

Nhân vật thần bí chừng như cảm thấy không thể chi trì được nữa, đã bắt chợt tung người lao bỏ đi thật nhanh.

“Vút!”

Gã không đuổi theo, chỉ cuống cuồng thu nhặt hai hình hài bất động là Tư Mã Bằng và Tư Mã Thuyền để rồi đưa cả hai cùng lao đi.

“Vút!”

Đoàn Bá Nhiên vội chạy theo, nhưng một lần nữa chưa kịp mở miệng đã nghe gã Tiên Võ hô hoán :

- Đừng đuổi quá gần. Vì chưa thể biết Độc Khí còn uy lực lan tỏa một phạm vi là bao nhiêu. Tốt nhất hãy giữ khoảng cách năm trượng.

Đoàn Bá Nhiên nhất nhất tuân theo và tự dừng khi thấy ở phía trước gã cũng đã dừng. Và gã nhìn Đoàn Bá Nhiên :

- Đã chạy đến đây rồi, công tử chẳng cần bế khí nữa. Nhưng có thể giúp tại hạ tìm một con thú nào đấy bắt luận?

Đoàn Bá Nhiên lập tức đáp ứng :

- Tại hạ hiểu rồi. Được, tại hạ sẽ quay lại ngay.

Và khi Đoàn Bá Nhiên quay lại với một con thỏ rừng hãy còn sống ở trên tay, liền tỏ ra kinh ngạc khi thấy gã Tiên Võ cũng tự giữ khoảng cách với hai hình hài bất động kia :

- Sao bảo các hạ không ngại độc? Vậy còn tọa công ở khoảng cách đủ xa như thế này để làm gì?

Gã quả nhiên đang ngồi tọa công :

- Tại hạ nhờ nội lực uyên thâm nên có thể giả vờ như không ngại độc. Kỳ thực đầu phải như thế. Và để cẩn trọng, thoát tiên xin nhờ công tử xem xét lại toàn thân tại hạ trước.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu, vừa cẩn trọng bế khí vừa mang theo con thỏ đi dần dần đến chỗ gã Tiên Võ đang ngồi.

Và khi đã đến gần, Đoàn Bá Nhiên nhẹ thở phào, miệng mỉm cười :

- Thỏ vẫn sống. Cách chế ngự độc khí của các hạ nhờ nội lực tuyệt đạt uyên thâm nên đã thu hiệu quả.

Gã cũng mỉm cười đáp lại :

- Dù vậy tại hạ vẫn cần tọa công điều nguyên, phiền công tử cũng dùng cách này xem xét hộ cho họ.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu ngay :

- Đó là điều dĩ nhiên. Bằng không, tại hạ dù muốn cũng chẳng thể nào đến gần, thậm chí để tìm phương sách giúp họ giải độc càng không dám.

Gã từ từ nhắm hờ hai mắt lại :

- Công tử đã mỗi lúc mỗi thêm tinh tế, đoán hiểu ngay định ý của tại hạ và chẳng cần giải thích. Ất chẳng bao lâu nữa đến lượt tại hạ đành cam chịu kém hơn công tử một bậc.

Vì không muốn quấy rầy gã tọa công điều nguyên, Đoàn Bá Nhiên vừa nhún vai vừa tự di chuyển dần đến chỗ hai hình hài nằm bất động :

- Tại hạ chỉ mong được như các hạ là thỏa nguyện. Vì hơn các hạ là điều vô khả. Tại hạ nói bằng thật tâm đấy.

Thế nên Đoàn Bá Nhiên không thể nào biết gã dù đang tọa công nhưng qua đôi mắt khép hờ thì lại là hai tia mắt chú mục dõi nhìn thật kỹ từng động tĩnh của Đoàn Bá Nhiên.

Vì lẽ đó gã mở bừng hai mắt thật nhanh khi phát hiện Đoàn Bá Nhiên không chỉ bất ngờ khựng người, trái lại còn kêu khẽ :

- Úy!!

Gã lên tiếng ngay :

- Thỏ đã có dấu hiệu nhiễm độc ư? Vậy hãy quay trở lại mau.

Đoàn Bá Nhiên vội quay trở lại. Và khi nhận thấy vẫn còn giữ con thỏ đã chết trên tay, Đoàn Bá Nhiên hốt hoảng ném bỏ ngay.

Gã đứng bật dậy thật nhanh, đồng thời còn bất ngờ vuron tay, chộp cách không vào con thỏ khi đó vẫn chưa kịp rơi chạm đất :

- Đứng vội. Vì nghĩa phụ của tại hạ vốn dĩ là bậc Y Tiên. Thế nên tại hạ không thể không cần con vật kém may mắn đó.

“Vụt!”

Đoàn Bá Nhiên thán phục, trở mắt nhìn theo cảnh con thỏ ở ngoài hai trượng xa cứ là bay đến tận tay gã :

- Hư Không Nhiếp Vật?! Nội lực của các hạ quyết không dưới một giáp tý công phu?

Gã đã chộp giữ con thỏ và đang xem xét nó, thoạt tiên là ở hai mắt, hốc mũi và ở tận sâu bên trong miệng :

- Nội lực của công tử rồi cũng sẽ đạt ngần ấy. Vì công tử nào chỉ có đồng thời những hai bậc minh sư danh chấn giang hồ, trái lại công phu xuất thân còn lại đại phái danh môn, một điều không phải ai cũng dễ đạt được.

Đoàn Bá Nhiên tiến lại gần, chăm chú dõi nhìn cách gã xem xét con vật :

- Ý các hạ muốn nói chỗ xuất thân gần như không thuộc danh môn chính phái? Vì thế mới bảo thân phận bất xứng, không đủ tư cách cùng Đoàn Bá Nhiên này kết giao? Nhưng nếu tại hạ tự đề xuất thì sao?

Gã chợt quay người bước đi, tay vẫn mang theo con thỏ :

- Công tử đã tự đề xuất thì tại hạ cũng khăng khăng không thể nhận. Và nguyên do thì chỉ có một, ấy là sau này chính công tử phải hối hận. Chúng ta đi chứ?

Đoàn Bá Nhiên giật mình :

- Đi ư? Đành rằng ai trong chúng ta cũng đều vì ngại độc nên không thể nào tiếp cận họ, nhưng bỏ họ lại thế này e không phải cách xử sự đúng mực. Nhất là của các hạ qua thái độ từng mạo hiểm chỉ vì muốn cứu mạng Tiểu Hoa.

Gã vẫn bước đi :

- Nhưng tại hạ đâu phải bảo chúng ta đi là bỏ mặc họ? Trái lại, đi như thế này, theo tại hạ, là tìm cơ may cho họ.

Đoàn Bá Nhiên liền theo chân :

- Nghĩa là các hạ đã có manh mối sau khi xem xét xong tử trạng của con vật đáng thương? Vẫn còn cơ may tìm giải dược cho họ ư? Phải như thế chứ. Bằng không, há lẽ tại hạ đã nhận định lầm về các hạ, là một nhân vật mà Đoàn Bá Nhiên này đã quyết lòng kết giao.

Gã vẫn đi, dù thế cũng không thể giấu tâm trạng bối rối qua một bước chân duy nhất của gã có phần chững lại :

- Tại hạ có quá nhiều ả tình, đến độ ngay cả tính danh lai lịch cũng chẳng dám thổ lộ cùng ai. Công tử liệu còn dám kết giao với một kẻ bất minh bất bạch như thế chăng?

Đoàn Bá Nhiên ung dung dần bước nhanh hơn, đi sánh vai cùng gã :

- Tính danh có thể ngụy tạo, lai lịch xuất thân dù có như thế nào cũng không thể làm thay đổi một con người, là đang nói về một con người đích thực. Thế

nên, qua tư cách và nhân phẩm của các hạ, nói thật nha, lẽ ra tại hạ mới là người không đủ tư cách cùng các hạ kết giao.

Gã cười lật, ngoảnh mặt qua nhìn người đang đồng hành :

- Chúng ta chỉ mới gặp nhau, kỳ thực là vẫn chưa đến một ngày. Công tử đã biết gì về tại hạ để đề cập đến nhân phẩm tư cách?

Đoàn Bá Nhiên cũng cười, nhưng là một nụ cười đầy tự tin và quả quyết :

- Các hạ không một lần phát tác dù có thừa bản lĩnh khi bị tiểu thư Tư Mã đôi ba phen vì ngộ nhận nên có cách đối xử quá tàn tệ và hà khắc. Nếu không đủ nhẫn nại, nhất là công phu hàm dưỡng không đủ sâu dày, vị tất các hạ có thể nhẫn nhượng được mãi. Nhưng chưa hết, chính hành vi mạo hiểm của các hạ để mong cứu Tiểu Hoa mới đích thực nói lên tư cách và nhân phẩm của các hạ là thế nào.

Gã gượng cười :

- Công tử đã quá đề cao, thế nên tại hạ e chẳng còn gì để nói ngoài một lời rằng công tử sẽ phải hối hận nếu vẫn muốn cùng tại hạ kết giao.

Đoàn Bá Nhiên bật cười, thật hào sảng và đầy hạo khí :

- Hối hận về việc sau này các hạ có thể trở thành đối tượng cho toàn võ lâm e dè vì mang thái kinh độ cung chi điều và kính nhi viễn chi ư? Tại hạ bất chấp. Vì quả thật tại hạ rất ngưỡng mộ và còn sẵn sàng giúp các hạ minh bạch mọi oan khiên cho Cuồng Võ Y Tiên. Đây là nói bất luận giữa chúng ta có kết giao hay không, Đoàn Bá Nhiên một khi đã nói quyết chẳng bao giờ hối hận. Ha... Ha...

Chợt gã đưa tay, ngăn cản và bảo Đoàn Bá Nhiên dừng lại :

- Chỗ tại hạ cần dò xét thêm nữa chính là ngôi thạch mộ. Độc khí e vẫn còn. Và vì cân trọng là điều không bao giờ thừa, nên chẳng công tử hãy tạm dừng ở đây, cứ để một mình tại hạ tự toan liệu?

Đoàn Bá Nhiên đành dừng lại :

- Há lẽ ngôi thạch mộ ngoài việc là cạm bẫy chợt phóng xuất độc khí lại còn là chỗ để đối phương ẩn tàng giải dược?

Gã bảo :

- Độc khí có thể do kẻ địch bí ẩn lúc nãy lên phóng hạ. Thế nên có thể hiểu kẻ địch không muốn ngôi thạch mộ bị bất luận ai khai quật. Vì sao chứ? Công tử ắt đã đoán ra?

Đoàn Bá Nhiên chớp nhanh đôi mắt :

- Tư Mã bá bá cũng vì tìm Sâm Vương Vạn Niên nên động phạm đến ngôi thạch mộ. Đây là nguyên nhân khiến kẻ địch bí ẩn đành phóng hạ độc khí dụng ý là ngăn cản việc khai quật. Ý các hạ mong tìm thấy Sâm Vương Vạn Niên, là cơ may duy nhất lúc này kịp hóa giải độc khí cho phụ tử Tư Mã tiểu thư? Nghĩ được điều này quả cao minh. Xin bái phục.

Gã chậm chậm tiến đến gần ngôi thạch mộ, tay vẫn cầm theo con thỏ.

Và khi đến nơi, gã dụng lực xé toạc con thú thành hai mảnh, đoạn phá lên cười :

- Công tử có thể đến được rồi. Vì thạch mộ nếu có cạm bẫy thì phải là điều gì khác, quyết không phải là Độc Khí Vô Hình Chi Độc.

Đoàn Bá Nhiên chạy đến và nhìn hai mảnh thân của con thỏ đáng thương :

- Thịt vẫn đỏ? Quả là cách hữu hiệu để minh định ở đây có còn vương độc khí hay không. Nhưng làm thế nào khai quật để cạm bẫy nếu có cũng vô hại với chúng ta?

Gã lắc đầu :

- Xin nhường cho công tử. Vì nếu dụng lực phá hủy thì tất cả đều hỏng.

Đoàn Bá Nhiên ngẫm nghĩ một lúc :

- Quyết không có cạm bẫy.

Gã lập tức gật đầu tán đồng :

- Cũng có nghĩa ở đây không hề có Sâm Vương Vạn Niên?

Đoàn Bá Nhiên thở ra nhẹ nhẹ :

- Nhưng chúng ta vẫn phải khai quật?

Gã lại gật đầu :

- Vì kẻ địch bí ẩn nào phải ngẫu nhiên khi cố tình ngăn cản hành vi này?

Đoàn Bá Nhiên lại hỏi :

- Vậy là cứ quật?

Gã lùi lại :

- Nên dùng kiếm thì hơn.

Đoàn Bá Nhiên mỉm cười :

- Chúng ta tâm ý liên thông thế này, quả thật là nên kết giao.

Gã đáp nhẹ :

- Chỉ mong công tử đừng hối hận.

Đoàn Bá Nhiên rút kiếm :

- Tại hạ rất ngưỡng mộ từng hành vi của Nhu Kiếm công tử. Thế nên, lời của tại hạ chính là lời bất khả ngộ.

Gã háng giọng :

- Vậy hãy chờ khi khai quật mộ xong. Nào.

Đoàn Bá Nhiên quả nhiên có bản lĩnh không tầm thường. Những loạn thạch tạo nên thạch mộ nếu không bị Đoàn Bá Nhiên dùng kiếm hất cho bay qua một bên thì cũng bị thần lực và độ sắc bén của thanh kiếm làm cho vỡ đôi vỡ ba, cũng bay ra ngoài.

Nhờ đó, chỉ một loáng là ngôi thạch mộ đã được Đoàn Bá Nhiên khai quật đến tận đáy :

- Thật ác độc!

Gã tiến lại gần hố huyết, nhìn xuống đáy :

- Đã phân đoạn thi thể của người, sau đó lại còn dùng cường toan hủy nát toàn bộ lớp nhục thể, kể cả y phục, chỉ lưu lại một bộ cốt khô vô danh. Kẻ nào có thủ đoạn này tâm địa thật độc ác.

Đoàn Bá Nhiên chợt lấy kiếm chỉ vào một góc của hố huyết :

- Nạn nhân dù vô danh thì vẫn có cách để nhận định rõ giới tính. Đây chẳng phải là trâm cài đầu vì làm bằng sừng thú nên chẳng dễ bị cường toan tiêu hủy.

Gã vươn tay chop cách không một lượt :

- Lên!

“Vù...”

Và trâm cài đầu bằng sừng thú màu đen đã từ từ bay lên tận tay gã :

- Có chạm khắc đôi chim Yến!?

Đoàn Bá Nhiên giật mình, giăng lấy chiếc trâm màu đen :

- Lưu Vạn Thế từng cùng phu nhân tự xưng là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử. Vậy đây là hài cốt của Sử Linh Yến? Thảo nào Lưu Vạn Thế chẳng muốn ai khai quật hoặc quấy rầy nơi táng thân nghìn thu của phu nhân lão. Hóa ra Lưu Vạn Thế phần thì nhờ Sâm Vương Vạn Niên nên hiện đã đắc thành bản lĩnh cao cường, phần thì muốn báo thù cho phu nhân nên không ngại dùng bất kỳ thủ đoạn nào, kể cả dụng độc. Là đại họa sắp phát sinh từ lâu ư?

Gã nghe nhưng không phản ứng, chỉ bất ngờ bảo Đoàn Bá Nhiên :

- Vì chúng ta vừa có hành vi bất kính, nên chẳng hãy cùng nhau di dời hoặc cải táng cho người quá cố bạc phước yếu mệnh?

Đoàn Bá Nhiên thần phục :

- Chính tại hạ cũng có ý này và đang lưỡng lự không biết có nên di dời hay không?

Gã cởi bỏ lớp tang phục ra, lộ lớp y phục bên trong là một bộ y vẫn còn ám muội đen sau lần mạo hiểm xông vào vùng hỏa được đang lúc chấn nổ :

- Dù không di dời thì cũng nên thu nhặt và sắp đặt lại hình hài cho nạn nhân. Xin hãy giúp tại hạ một tay.

Nhìn gã trang trọng trải lớp tang phục ngay cạnh hố huyết. Đoàn Bá Nhiên hiểu ý :

- Dụng công phu Hư Không Nhiếp Vật để thu nhặt từng mẩu di cốt cũng là hành vi bất kính. Hay là để tại hạ tự tay nhặt lên, trao cho các hạ tự sắp lại?

Gã tán thành :

- Trên di cốt quyết chẳng có độc. Nếu không, ắt sẽ có một mẫu nào đó còn lưu lại màu xám xịt. Xin phiền công tử.

Đoàn Bá Nhiên bước xuống hố huyết, nhặt và chuyển từng mẩu di cốt cho gã. Cuối cùng, chính Đoàn Bá Nhiên bật kêu :

- Có di vật? Ồ..., lại còn có cả di tự nữa. Các hạ hãy nhìn hai đoạn kiếm này. Di tự được nạn nhân dùng đoạn mũi tự khắc lại đốc kiếm. Xem nào: “Liêm nhi - báo thù - tà công - nguyên âm chân khế”. Nghĩa là gì?

Gã vẫn đang thu xếp và bó gọn toàn bộ di cốt của nạn nhân vào lớp tang phục của chính gã :

- Phụ phụ Lưu Vạn Thế vốn có một gã nhị đồ đệ tên là Phong Gia Liêm. Còn ý nghĩa của những từ rời rạc ấy ư? Hãy chờ tìm gặp gã Phong Gia Liêm, chúng ta chỉ cần hỏi là khắc rõ. Nào, việc thu xếp đã xong, công tử bảo nên táng lại ngay ở đây hay vẫn di dời?

Đoàn Bá Nhiên trầm ngâm :

- Có lẽ nên tạm táng lại. Chờ sau này gặp lại Phong Gia Liêm, gã sẽ có quyết định cần thiết.

Gã bèn giao lại toàn bộ cuộn vải bó gọn cho Đoàn Bá Nhiên :

- Công tử xử sự rất hợp tình hợp lý. Tại hạ thật thẹn là đã năm lần bảy lượt khước từ ý định cùng công tử kết giao.

Đoàn Bá Nhiên đặt cuộn vải xuống đáy hố huyết :

- Chúng ta nên có một kết giao quân tử, nghĩa là chẳng cần tế cáo thiên địa, cũng chẳng bày vẽ trích huyết ăn thề, sẽ không đề cập đến quá khứ dĩ vãng, chỉ cần một lời ước hẹn là sau này sẽ cùng nhau giương cao hiệp nghĩa, chỉ tri chính đạo vô lâm và nhờ nạn nhân quá cố ở đây hiển linh minh giám.

Gã vỗ một kinh xuống đất :

- Hay lắm. Tại hạ sẽ luôn y ước. Xin lập thệ.

“Bùng!!”

Đất đá tụt xuống, mặc nhiên lấp hết một nửa hố huyết ở phía gã đang ngồi.

Đoàn Bá Nhiên từ phân nửa hố huyết còn lại liền nhảy lên :

- Hảo công phu, Cương Nhu đã đặt mức tự dung hợp. Tại hạ Đoàn Bá Nhiên cũng xin lập thệ.

“Bùng!!”

Lại một kinh nữa, lần này là của Đoàn Bá Nhiên, đã làm cho hố huyết được lấp đầy. Và họ chỉ cần nhặt và đặt nhiều loạn thạch lên trên là ngôi thạch mộ ắt lại tái hiện.

Chợt có tiếng người gọi :

- Tiểu nữ cũng muốn cùng kết giao, nếu nhị vị công tử không cho là bất xứng?

Gã quay lại ngay :

- Tư Mã tiểu thư đã vô sự? Vậy còn lệnh tôn?

Đúng là Tư Mã Thuyên và nàng đang từ từ tiến đến, vẻ mặt vừa âu lo vừa bồn chồn áy náy :

- Tiểu nữ có thể giải thích sau, được chăng? Trừ phi chính công tử, à không, chính Tiên Võ thiếu gia không thích cùng tiểu nữ một phen quân tử kết giao như đã cùng Ngân Giao công tử tiến hành.

Đoàn Bá Nhiên nghi ngờ hoặc hoặc :

- Chỉ có lệnh tôn vì là Quý Y tiên sinh nên mới đủ bản lĩnh giải độc cho tiểu thư. Nhưng với cách nói này dường như ở tiểu thư đang có điều khuất tất? Sao thế?

Tư Mã Thuyền chực ngã khuỵu. Gã vội hất nhẹ một nhu kinh :

- Tại hạ ân tình rất nhiều. Nếu thật sự tiểu thư vô ngại, chính tại hạ mới thẹn vì được tiểu thư hạ cố kết giao.

Nhờ nhu kinh của gã, Tư Mã Thuyền không đến nỗi ngã. Và nàng vụt nhoẻn cười, thật mãn ý :

- Thiếu gia vậy là đã chấp nhận? Hay lắm, thật không ngờ chỉ trong một lúc muội lại có hẳn hai ca ca. Một là đại ca Tiên Võ thiếu gia, hai là nhị ca Ngân Giao công tử. Nào, hãy cho phép muội thoát tiên hành lễ và sau đó thì đâu là quả diện kiến của nhị vị ca ca?

Đoàn Bá Nhiên chợt quay qua gã :

- Đại ca!

Gã xua tay :

- Ô không, tại hạ niên kỷ quyết không bằng công tử, chỉ xin nhận đứng hàng thứ hai.

Đoàn Bá Nhiên không chịu :

- Chúng ta là quân tử kết giao, chỉ nên phân định dựa vào bản lĩnh, nhất là tư cách nhân phẩm. Thế nên, đệ xin đại ca nhận một lễ.

Và cũng chính Đoàn Bá Nhiên là người đầu tiên có quả diện kiến cho Tư Mã Thuyền :

- Thật tâm ngu ca cũng không ngờ được một tiểu thư xinh đẹp như muội nhận lời kết giao. Vậy thì đây là quà của ngu ca, thiết tưởng hảo muội muội chẳng những không khước từ mà mai hậu còn thêm oai lực, cùng nhị vị ca ca nêu cao chính nghĩa.

Tư Mã Thuyền giật mình dù phải đưa tay nhận bảo kiếm Ngân Giao :

- Thật sự chú ý của nhị vị lệnh sư là bảo nhị ca bằng mọi cách ban tặng bảo kiếm này cho muội ư? Xin thăm tạ, thăm tạ.

Gã thì khác, gã chỉ trao cho Tư Mã Thuyền một vật thật tâm thưởng :

- Đại ca rất ngưỡng mộ thâm tình sâu nặng của nhân vật từng sử dụng chiếc trâm này. Dù đây chỉ là mọn hoa hiên Phật nhưng cũng chính là thâm ý của đại ca. Muội muội không chê chứ?

Đoàn Bá Nhiên giật mình :

- Đại ca xin đừng cho đệ nghĩ quẩn. Nhưng kỳ thực đệ vừa phát hiện một điều khả nghi, hiển nhiên liên quan đến chủ nhân chiếc trâm này. Thế nên sẽ tốt hơn nếu đại ca đổi cho tam muội một tặng vật khác.

Tư Mã Thuyền thì rất vui, rất vô tư :

- Muội đã nghe nhị vị ca ca bàn định về chiếc trâm này, là di vật vừa tìm thấy của Lưu Vạn Thế phu nhân. Muội không ngại với ý nghĩ đây là di vật của người đã chết, cũng có thể sẽ là vật mang lại điềm bất tường. Trái lại, vì đã là thâm ý của đại ca, muội xin vui vẻ nhận và đa tạ, đa tạ.

Gã gật đầu với Đoàn Bá Nhiên :

- Nhị đệ có tâm cơ rất miễn tiện, kể cũng đáng nhận của đại ca này một món quà mọn. Tam muội hãy cho đại ca tạm mượn kiếm.

Tư Mã Thuyền vừa trao kiếm mới do Đoàn Bá Nhiên tặng, vừa cười đùa :

- Đại ca chê muội không đủ tâm cơ để lĩnh hội một kiếm chiêu nào đó sắp sửa chỉ điểm cho nhị ca ư? Xin đừng xem thường muội.

Đoàn Bá Nhiên rất ngạc nhiên :

- Đệ cứ ngỡ đại ca không thuận kiếm, hóa ra vẫn có tuyệt kỹ ẩn tàng ư?

Gã gõ ngón tay vào thân kiếm :

- Quả nhiên là bảo kiếm. Nhưng vì nhị đệ đã tặng kiếm cho tam muội, thế nên cần có một sở học khác bù vào phần khiếm khuyết này. Thoạt tiên đại ca xin được dùng kiếm để phô diễn, tam muội lĩnh hội được bao nhiêu thì tùy. Vì sau đó đại ca sẽ chỉ diễn luyện bằng chiêu tay thức chương. Rất có thể khiến tam muội bối rối, vị tất kịp nhận ra đâu là điểm tương đồng của cả hai cho dù chỉ là một. Hãy chú tâm nhìn cho kỹ này.

Và gã diễn chậm một kiếm chiêu, miệng thì giải thích :

- Vì sự thức ngộ về võ học của đại ca không liên can với thiên tượng, nên không thể bảo đây là chiêu kiếm bao quát thái cực lưỡng nghi hay bát quái cửu cung. Trái lại, kiếm lấy chữ nhân làm đầu nên có cả tam cung ngũ thường và nhân với người chính là lập uy cho bản thân. Tự trung, đây là chiêu kiếm không sát địch, chỉ bức địch cam tâm nhận bại. Nhị đệ và tam muội có kịp lĩnh hội chăng?

Tư Mã Thuyền bối rối :

- Chỉ vòn vẹn một chiêu kiếm như thế liệu có đủ đạt hiệu quả như đại ca vừa bảo chẳng?

Gã trao trả thanh bảo kiếm cho Tư Mã Thuyền :

- Cũng có thể nếu người sử chiêu kiếm đạt đến cảnh giới tâm kiếm. Nhưng vì điều này thật khó nên đại ca xin diễn lại lần nữa và không dùng kiếm. Khi đó, nhị đệ và tam muội ắt sẽ nhận thức chiêu công không hề mang sát khí, đúng theo đạo lý của chữ nhân. Xem đây.

Gã đang diễn luyện chợt Tư Mã Thuyền khoa kiếm lao vào :

- Muội muốn có một minh chứng. Đại ca xin cẩn trọng. Tiếp kiếm.

“Vù...”

Đoàn Bá Nhiên kinh hoàng, toan ngăn lại thì nghe gã ung dung cười :

- Tam muội cứ tùy tiện và càng tận lực càng tốt. Vì kể từ lúc lĩnh hội Nhân Đạo Chiêu này, thú thật, đại ca vẫn chưa thể nghiệm bao giờ. Tương tự, nhị đệ chớ bỏ qua cơ hội. Trái lại hãy chú tâm nhìn cho rõ. Và không chừng người có nhân tâm như nhị đệ ắt còn lĩnh hội nhiều hơn ta bội phần. Ha... Ha...

Nhưng diễn tiến của sự việc không còn là một dịp thể nghiệm như lời gã vừa bảo. Vì Tư Mã Thuyền không chỉ tận lực xuất chiêu mà trái lại nàng còn tấn công như đang giao đấu với một địch nhân thực thụ.

“Ào...”

“Vù...”

Tuy vậy, gã không một lần ngăn cản hoặc tận dụng bản lãnh cao minh để phản công. Thủy chung gã chỉ vận dụng duy nhất mỗi một chiêu, gọi là Nhân Đạo Chiêu như vừa giải thích.

Và theo sự tận mắt mục kích của Đoàn Bá Nhiên, bảo kiếm Ngân Giao dù được hợp cùng bản lãnh không hề tầm thường của nàng vẫn chẳng có cách nào gây phương hại hoặc bối rối cho gã.

Đến nỗi, cuối cùng Tư Mã Thuyền đành cam thất vọng, vừa buông thõng thanh kiếm xuôi theo thân vừa bất ngờ bật khóc tức tưởi :

- Đại ca!! Xin hãy giúp muội cứu mạng gia phụ.

Gã bàng hoàng :

- Nghĩa là lệnh tôn đã bị người bắt giữ?

Đoàn Bá Nhiên cũng giật mình :

- Tam muội ý muốn nói là kẻ địch buông tha muội là có dụng ý? Tuy giải độc cho tam muội nhưng lại sinh cầm lệnh tôn?

Tư Mã Thuyền nặng nề gieo người ngồi phịch xuống và tuyệt vọng lấy từ trong người ra một mảnh hoa tiên :

- Muội đoán đối phương muốn ám chỉ đại ca.

Đoàn Bá Nhiên nhận mảnh hoa tiên :

- Đệ đọc thành tiếng, được chăng?

Gã gật đầu :

- Chúng ta là ba người quân tử kết giao. Việc của tam muội cũng là việc của cả ba. Đọc đi.

Đoàn Bá Nhiên đọc :

- “Có một Nhu Kiếm công tử từng gây thương tích cho ta trong một lần vào đêm. Nhưng bản lãnh ấy thật không thể so với một gã toàn thân biến dạng từng bức ta tẩu thoát chỉ cách đây chưa đến hai mươi ngày. Ta đoán cả hai gã đó cùng với người chỉ là một. Nếu đủ dũng lược thừa nhận sự thật ấy, hãy tự đến tìm ta, ba ngày nữa, ở một địa điểm mà chỉ có ngươi và ta là biết. Giả như ngươi không đến, là cách duy nhất để ngươi không thừa nhận sự thật

vừa được ta bộc lộ, Tư Mã Bàng nhất định phải chết”.

Đọc xong, chính Đoàn Bá Nhiên ném mảnh hoa tiên :

- Hò đồ.

Gã gật đầu :

- Đúng thật là hò đồ.

Tư Mã Thuyền kinh ngạc :

- Ý muốn nói đối phương chỉ dọa, kỳ thực gia phụ vẫn vô sự dù đại ca có đến chỗ hẹn hay không?

Đoàn Bá Nhiên lắc đầu :

- Đối phương sẽ làm thật, quyết chẳng phải dọa suông. Duy có điều, dù đại ca có đến thì chỉ vì cứu mạng lệnh tôn, đâu phải hễ đến là tự thừa nhận điều đối phương tiết lộ?

Gã gật đầu :

- Chúng ta có những ba ngày để quyết chí tìm cho ra địa điểm do đối phương mập mờ đề cập. Và vì phụ thân của tam muội, nhất định không chỉ có một mình đại ca tìm đến phó hội. Vậy là nhị đệ nhận định không sai, đâu phải hễ đại ca đến thì đích thực từng là Nhu Kiếm công tử.

Tư Mã Thuyền lại lo lắng :

- Chúng ta liệu tìm được chẳng một địa điểm mà theo lời của đối phương chỉ có người trong cuộc là tự hiểu?

Gã nhìn qua người Đoàn Bá Nhiên :

- Giờ thì quay trở lại với điều khả nghi khi nãy nhị đệ bảo là vừa phát hiện.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu :

- Phu nhân của Lư Vạn Thế chỉ lưu tự, dặn mỗi một mình gã Phong Gia Liêm báo thù. Vì sao vậy?

Gã cười cười :

- Vì phu nhân của Lư Vạn Thế tự biết rất rõ phu quân đã chết.

Đoàn Bá Nhiên cũng cười cười :

- Nhưng người lập thạch mộ lại lưu tự, bảo Lư Vạn Thế đã chết ở đây, một điều hoàn toàn sai sự thật khi đã tự tay hạ thủ và vùi lấp thi thể của một người chỉ là phu nhân của Lư Vạn Thế.

Gã gật đầu :

- Một sơ suất không nên có chỉ trừ phi kẻ đó chính là Lư Vạn Thế vì đã trá tử một lần nên lập lại hành vi trá tử lần thứ hai.

Đoàn Bá Nhiên cười nhạt :

- Vậy muốn truy nguyên địa điểm được đối phương đề cập thì chỉ cần dò tìm đâu là nơi Lư Vạn Thế thường xuyên lui tới.

Gã bảo :

- Chỉ là Bách Thảo trang.

Tư Mã Thuyền giờ mới hiểu :

- Đúng rồi. Vì Lư Vạn Thế từ khi lập Bách Thảo trang ít khi xuất hiện giang hồ. Nhưng nhị vị ca ca đừng quên một nơi mà Lư Vạn Thế từng đến.

Đoàn Bá Nhiên cười tự tin :

- Ngu ca đâu dễ quên. Chỉ tiếc, thời gian ba ngày thì tuyệt đối không đủ để chúng ta hoặc bất luận ai tìm đến tận núi Trường Bạch. Phải chăng đó là địa điểm tam muội định nhắc?

Tư Mã Thuyền ngó người :

- Tất cả đã được nhị ca nghĩ đến? Mà quả thật muốn đến núi Trường Bạch, nơi Lưu Vạn Thế từng thủ đắc Sâm Vương Vạn Niên, thì nhanh lắm cũng phải mất mười ngày. Đây là điều bất luận ai cũng vô khả.

Đoàn Bá Nhiên cười thành tiếng :

- Vậy thì đại ca dù có là Nhu Kiếm công tử hóa thân cũng vô ngại bị bộc lộ thân phận.

Gã lắc đầu :

- Ta không ngại nói thẳng một điều. Ta không phải Nhu Kiếm công tử. Vì Nhu Kiếm công tử luôn có lời bất khả ngộ, phần ta thì vị tất được như thế.

Tư Mã Thuyên sinh nghi :

- Nhưng Nhân Đạo Chiêu của đại ca vừa rồi quả thật đã khiến muội tự bại? Há lẽ vẫn chưa là tuyệt đối, là bất khả ngộ ư?

Gã vụt trầm giọng :

- Đây chỉ là nhận định, là cảm nghĩ của chỉ riêng ta. Huống hồ bề học mệnh mông, cao nhân tất hữu cao nhân trị. Chỉ có đạo lý này mới là tuyệt đối.

Chợt có một loạt cười quái dị đưa đến :

- Người biết như thế là tốt. Vì đã đến lúc bất luận cao nhân nào trên võ lâm cũng phải chịu khuất phục trước bản nhân. Ha... Ha...

Gã rung động, vội nhìn Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên :

- Đây là ai? Sao lại có lời lẽ quá cao ngạo?

Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên cùng lắc đầu, tỏ ý chưa thể nhận ra vì chỉ mới nghe tiếng cười...

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo xuất thế - Bản lãnh thượng thừa gây nghi nan

Nhưng khi đối phương xuất hiện, kể cả Tư Mã Thuyên lẫn Đoàn Bá Nhiên đều nhận ra :

- Đại Đầu Quỷ Hỏa Thần giáo Hộ Sứ?! Hóa ra ác ma vẫn chưa chết, chỉ cam tuyệt tích gần ba mươi năm. Nhưng dù sao đã tự xuất hiện là tốt. Hãy nạp mạng cho Đoàn Bá Nhiên ta. Mau đi!

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên chợt có tâm trạng tốt cùng phần nộ, bật lao thật thần tốc vào đối phương là một lão nhân vừa thấp người vừa có một cái đầu cực to lại bóng láng, vì không có lấy một sợi tóc.

Gã chợt cau mày nhìn qua Tư Mã Thuyên :

- Có thật chính là nhân vật có lời cao ngạo? Nếu vậy, liệu một mình nhị đệ có đủ bản lãnh đối phó chăng? Huống hồ nhị đệ lại đang tâm trạng quá xúc nộ, e khó thể bình tâm, một điều thiết yếu nếu muốn cùng người đối địch.

Tư Mã Thuyên vẫn an nhiên đứng bên ngoài cùng gã quan chiến, bất quá chỉ nhắc nhở Đoàn Bá Nhiên theo lời đại ca vừa gọi ý :

- Ác ma sau nhiều năm ẩn tích, nay dám tái xuất hiện ắt cũng có một vài thành tựu. Đại ca có ý khuyên nhị ca đừng vì nóng nảy mà quên điều này.

Đại Đầu Quỷ bật cười lạnh :

- Tiểu tử ngươi ở họ Đoàn, lại đang nóng nảy báo thù phục hận, ắt có liên quan Đoàn Bá Thông ở Côn Luân phải từng một lần bị mưu kế của tiểu tử vô danh vì giải nguy cho bốn giáo nên gây nộ, khiến sau này thân bại danh liệt, đến cả hai tay cũng tự phế đi. Đúng không? Nếu là vậy thì phen này đến lượt ngươi phải mang nhục bại. Hãy xem tuyệt kỹ của bản nhân, ha ha...

“Ào... ào...”

Tư Mã Thuyền vùng biển sắc :

- Công phu của lão ác ma sao lại phát nhiệt hỏa, đỏ như lửa? Há lẽ đây là tuyệt kỹ từng được bọn Hỏa Thần giáo tự phụ gọi là Thần Công Tuyệt Thế?!

Gã trầm giọng :

- Tam muội xông vào đi. Đừng khinh thường. Trái lại hãy xem đây là cơ hội cho võ học Tam Anh lần đầu tiên hợp bích.

“Àm!!”

Đoàn Bá Nhiên bị chấn lùi, sắc diện cũng tái nhợt :

- Quả nhiên là ác ma đã có một vài thành tựu. Nhưng ta đường đường là môn hạ đệ tử của Sơn Thủy nhị anh, lẽ nào không đủ bản lĩnh trừ ma vệ đạo. Hãy xem chiêu!

“Vù...”

Tư Mã Thuyền cười gượng đáp lời gã :

- Nhị ca vì thù riêng không thể không báo phục. Dù là đại ca cũng vô khả xông vào tiếp tay, nói chi là muội. Nhị ca không hài lòng đâu.

Đại Đầu Quỷ vụt cười ngạo nghễ :

- Cho dù bọn ngươi cùng xông vào cũng không phải là đối thủ của bản nhân. Đừng ngần ngại nữa, nếu muốn sở học của Tam anh hợp bích thì cứ tùy tiện, càng đỡ phí quá nhiều thời gian. Ha... ha...

Nhưng Đoàn Bá Nhiên đã bật gầm :

- Đoàn Bá Nhiên này tự lo liệu được. Ác ma cũng chớ vội đắc ý. Đờ!

Đoàn Bá Nhiên lại bị chấn lùi, lần này nghiêm trọng hơn vì còn bị rỉ rướm huyết ở hai bên khóe miệng.

Gã cười lạnh :

- Chính đối phương đã có lời, hướng hồ chúng ta đều là quân tử chi giao. Nhị đệ sao không để sở học Tam Anh được một lần có cơ hội hợp bích? Tam muội mau vào đi. Ta không tin vẫn có người dám xem thường mọi cao nhân khắp thiên hạ.

Tư Mã Thuyền bật kiếm lao cuộn đến :

- Đã có Sơn Thủy nhị anh, tất phải có thêm Hải Anh để cùng nhau vệ đạo trừ ma. Xem kiếm!

“Ào...”

Đại Đầu Quỷ cười hăng hắc :

- Xông vào thì tốt, tốt lắm. Ha.. ha...

“Vù...”

Gã vẫn đứng ở ngoài, chợt hô hoán gọi Đoàn Bá Nhiên :

- Nhị đệ đừng chần chừ nữa. Hãy hợp với kiếm của tam muội đang uy hiếp thượng bàn, nhị đệ cứ uy hiếp đối phương ở hạ bàn là ổn. Mau!

Đoàn Bá Nhiên bật gầm vang :

- Lão lùn quả nhiên khó thể vững ở hạ bàn. Hay lắm. Đánh!

“Ào...”

Nhưng Đại Đầu Quỷ ngay lúc đó chợt bật phốc người lên thật cao :

- Nhược điểm của bản nhân đã có khinh thân pháp bù vào. Há lẽ bản nhân chỉ có hư danh khi từng được bốn giáo xung tụng là đệ nhất khinh công? Đờ chiêu! Ha... ha...

Và nhờ lợi thế ở trên cao, Đại Đầu Quỷ bất ngờ quật ngược trở xuống một ngọn kinh phát tỏa bùng bùng lửa đỏ.

“Ào...”

Chợt xuất hiện một thanh âm mơ mơ hồ hồ vang đến, nhỏ nhưng vẫn khả dĩ nghe :

- Quả nhiên là Thần Công Tuyệt Thế của bốn giáo. Cung hỷ Đại Đầu Quỷ hữu hộ sứ đã không uống công trấn giữ Luyện Hóa đàn.

Sự xuất hiện của chuỗi thanh âm nhỏ này thật lạ là đã làm cho hai nhân vật cùng biến sắc. Nhưng bộc lộ rõ nhất chính là bản thân lão Đại Đầu Quỷ qua tiếng hỏi gắt giọng :

- Ai? Sao lại biết quá rõ bốn Hữu hộ sứ từng trấn giữ Luyện Hóa đàn?

Còn nhân vật thứ hai biến sắc lại là gã Tiên Võ thiếu gia, nhất là khi gã nghe thanh âm nọ tiếp tục mơ hồ vang đến đáp lại câu quát hỏi của lão Đại Đầu Quỷ :

- Là ai, không quan trọng. Nhưng nếu muốn cùng nhau hội diện, ta chờ xem lão đủ bản lĩnh hóa kiếp lũ tiểu oa nhi kia chăng? Hay cần phải nhờ đến ta tiếp trợ?

Đại Đầu Quỷ cười vang :

- Bằng hữu cũng là thuộc hạ bốn giáo vẫn đang chờ cơ hội trùng chấn oai phong? Tốt lắm, chúng ta sẽ hội diện nhau sau và không lâu lắm đâu một khi bản nhân tự thị đã hoàn toàn đủ bản lĩnh đứng ra hiệu triệu và thống xuất toàn bộ giáo chúng cùng nhau hưng môn phục phái. Và đây là bằng chứng. Ha... ha...

Tư Mã Thuyền đang cùng Đoàn Bá Nhiên hợp lực Tam Anh, đối phó với chiêu chương thật sự phát tỏa nhiệt hỏa hùng hừng đỏ của lão Đại Đầu Quỷ.

“Ào...”

“Vù...”

Và hợp lực Tam Anh chạm ngay vào lực đạo tỏa nhiệt hỏa chụp bỏ từ trên xuống.

“Ầm!!”

“Ầm!!”

Tư Mã Thuyền cùng Đoàn Bá Nhiên bị lão đảo thoái bộ.

- Hự!

- Hự!

Đại Đầu Quỷ hạ thân xuống và thân tốc lao về phía Đoàn Bá Nhiên :

- Côn Luân phái cũng chết, Sơn Thủy nhị anh cũng vẫn nấp mạng. Ha... ha ha..

Lực đạo phát tỏa nhiệt hỏa liền được lão Đại Đầu Quỷ quật cuộn vào Đoàn Bá Nhiên.

“Ào...”

Tư Mã Thuyền muốn xông qua để tiếp tục cùng Đoàn Bá Nhiên hợp lực nhưng không kịp :

- Đại ca?!

Đoàn Bá Nhiên phát tỏa hùng tâm, cùng lúc đẩy ra nhị kình :

- Âm Thủy Dương Sơn!! Lão ma chó đác ý vội. Hãy đỡ!

“Vù...”

“Ào...”

Gã vẫn bình yên đứng ở ngoài, chỉ gạt đầu tán dương :

- Hảo công phu, chỉ tiếc là vẫn kém hỏa hân.

Gã vừa dứt lời thì song phương chạm chương vào nhau.

“Bung! Bung!”

Đoàn Bá Nhiên bị bức thoái thật xa. Và đến lượt Tư Mã Thuyền phần nộ lao vào lão Đại Đầu Quỷ :

- Sao đại ca vẫn mãi tụ thủ bàng quan? Lão ma hãy mau đỡ!!

“Ào...”

Gã lập tức biến sắc :

- Đâu phải lúc tam muội vận dụng chiêu kiếm đó của ta? Mau đổi ngay. Đứng rồi. Ồi...

“Bung! Bung!”

Đại Đầu Quỷ một lần nữa lại bức đội Tư Mã Thuyền cho dù nàng đã kịp chuyển đổi kiếm chiêu theo lời cảnh tỉnh của gã. Và lúc này lão đang quắc mắt nhìn gã :

- Ngươi nữa, chỉ đủ bản lĩnh đứng bên ngoài chỉ điểm ư? Ngươi ở môn phái nào? Hoặc giả ai là sư phụ của ngươi? Hử?

Gã không màng đáp lời, chỉ nhanh chân tiến đến gần Tư Mã Thuyền :

- Vẫn chưa cần ta ra tay một khi sở học Tam Anh, theo ta nhận định cũng thừa đã bại lão, bất luận lão có thần công gì. Hãy nghe lời ta, bình tâm, bình tâm và bình tâm. Vì lão còn có viện thủ, ta đang chờ một điều khác sắp xảy đến.

Thái độ của gã làm Đại Đầu Quỷ nộ khí xung thiên. Lão bật lao vào gã thật nhanh :

- Muốn đã bại bản nhân ư? Kể cả ngươi hãy nên chờ đến kiếp sau. Và không cần ai trợ lực, một mình bản nhân là quá thừa để hóa kiếp tất cả các ngươi. Mau nạp mạng.

“Vù...”

Nhưng gã chợt lắc vai biến mất, chỉ lưu lại một câu căn dặn thêm nữa đối với Tư Mã Thuyền :

- Nào, tam muội. Đừng làm tổn lại đến uy danh của Võ Lâm tam anh chứ. Đánh. Nhị đệ nữa, đánh!

Động thái của gã nếu không đủ thuyết phục Tư Mã Thuyền thì chí ít vì đang bị đợt chưởng kinh của lão Đại Đầu Quỷ lao ập đến, thế nên nàng không thể không mạo hiểm, một lần nữa đành phải tận lực xuất kiếm chiêu :

- Nhị ca đâu rồi? Đánh!!

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên bật cười ngạo nghễ khi tận lực lao nhanh đến :

- Đa tạ đại ca đã có lời minh thị. Có ta đây, tam muội. Đánh. Ha... ha...

“Bung! Bung! Bung...”

Và Tư Mã Thuyền cùng Đoàn Bá Nhiên lại bị lão Đại Đầu Quỷ kích lủi. Tuy nhiên, khí thế của cả hai lần này khác hẳn, chẳng những không nao núng mà còn ung dung chờ đợi đợt chưởng kinh kế tiếp của đối phương.

Đại Đầu Quỷ phá lên cười :

- Kể cũng có khí phách. Nhưng nạp mạng thì vẫn là điều không thể tránh. Đờ chiêu! Ha... ha...

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên lập tức bật nhanh tiếng gầm :

- Tam muội mau tấn công thượng bàn, kỳ dư cứ để ta. Ác ma, đỡ!

“Ào...”

Thanh âm mơ hồ nộ lại vang đến :

- Bọn oa nhi đã có đấu pháp hợp thủ liên hoàn. Lão nếu không vận dụng bản lĩnh cao minh hơn e khó tránh thảm bại thật đấy.

Đại Đầu Quỷ gầm vang dội :

- Có phải các ngươi vẫn đang đợi chờ nhìn thấy một vật ngỡ sẽ không bao giờ nhìn thấy? Vậy hãy xem đây, bản nhân sẽ hóa kiếp tất cả lũ oa nhi!

C..h..ế..t!!

Đã có một vật xuất hiện trên tay lão Đại Đầu Quý. Và từ vật đó vọt phát tỏa một tia hỏa quang màu xanh ma mỵ.

“Vèo...”

Gã biến sắc.

Và Đoàn Bá Nhiên - Tư Mã Thuyền vì cùng biến sắc nên đã đồng loạt nhảy lùi :

- Trần Hỏa lệnh của Hỏa Thần giáo ư?

Thanh âm kia chợt đưa tới một tràng cười mãn nguyện :

- Thần Lệnh Trần Hỏa Giáo quả nhiên đã tái xuất, cơ hội hưng môn phục giáo quả nhiên đã đến. Ha... ha...

Tia hỏa quang mang màu xanh ma mỵ vào lúc này cũng đã bắn xạ trên nền đất lổn nhổn đá

“Ầm!!”

Đá vỡ vụn tung bay.

“Rào... rào...”

Còn nền đất bị tia hỏa quang xạ vào thì ngay lúc này chợt nghi ngút bốc tỏa từng đợt khói trắng nóng.

“Xòe... Xòe...”

Đại Đầu Quý chợt bật cười cuồng ngạo :

- Đây mới là Thần Công Tuyệt Thế của bốn giáo Thần Hỏa. Ha... ha...

Gã đã qua con biến sắc vì chấn động. Gã cất nhẹ giọng gọi Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền :

- Hãy để ta. Tiên Võ thiếu gia này đã đến lượt lĩnh giáo thần công cái thế.

Đại Đầu Quý dù vẫn cười thì cũng lập tức phát xạ mục quang nhìn gã :

- Tiên Võ thiếu gia?! Là tính danh của người ư? Hay là danh xưng của một võ phái tự nhận là đã đạt được mức thần tiên? Ha... Ha... Có một võ phái như thế ư? Ha... ha...

Gã liền đáp lại cũng bằng một tràng cười và so vẻ cuồng ngạo thì quyết không chịu kém lão Đại Đầu Quý :

- Nếu trước kia chưa thì bây giờ đã có. Và kể từ hôm nay lão sẽ là nhân vật đầu tiên ắt phải mãi mãi nhắc đến Tiên Võ phái với một tâm trạng thập phần khiếp đảm. Ha... ha...

Và bất ngờ gã bật tung người lao vào lão Đại Đầu Quý :

- Hãy tận lực sở học để tiếp một chiêu của bốn thiếu gia. Đỡ!!

“Ào...”

Lão Đại Đầu Quý lập tức có phản ứng bằng cách chiếu xạ cũng tia hỏa quang mang màu xanh ma mỵ xuất phát từ Thần Lệnh Trần Hỏa Giáo vào gã :

- Cuồng đồ phải chết!!

“Vèo...”

Nhưng gã chợt thu kinh và biến mất, để lập tức xuất hiện ngay ở phía sau lưng lão Đại Đầu Quý :

- Thần Hỏa vậy là không đủ nhanh so với bậc Tiên Võ. Lão thừa nhận chăng?

Rùng mình chấn động, lão Đại Đầu Quý nhảy vọt thật mạnh về phía trước.

Đề khi quay người lại, lão nửa thẹn nửa giận nhìn gã Tiên Võ đang khinh khỉnh nhìn lão. Gã còn cất cao giọng và hát hăm :

- Sao lão không đáp lời? Quá khiếp đảm nên nuốt mất lưỡi ư?

Thẹn chuyển qua giận, lão giận càng thêm giận vội phát xạ Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo :

- Tiên Võ gì nguoi, tà môn thì có. Nếu đủ bản lĩnh thì đỡ!

“Vèo...”

Gã vụt nghiêm mặt và bật quát dù chỉ một tiếng đanh gọn nhưng vang động khắp núi rừng :

- K...H...A...I...

Từ tâm chưởng tay của gã cũng lập tức xuất phát một đạo kinh sáng lóa, nhanh và sáng như ánh chớp đêm đông. Và ánh chớp quật bổ vào đạo hòa quang mang màu xanh ma mị.

“Àm!”

Lão Đại Đầu Quỷ bật thối lùi, thần sắc tái nhợt, thần tình lo lắng và hoảng hốt.

Phần gã thì khựng lại, mặt đỏ bừng bừng tợ chu sa. Và thật quái dị, màu đỏ ở mặt gã vụt lan nhanh khắp châu thân. Ai cũng thấy cũng nhận biết vì màu da ở hai tay gã chợt đỏ lựng theo chiều từ trên xuống. Nhưng sau điều quái dị lại là một hiện trạng cực kỳ thê thảm. Thoạt tiên từ miệng gã vụt tuôn trào toàn những huyết là huyết. Tiếp đó hai mắt gã vụt tròn to với hai cánh mũi phập phồng và bắt đầu phát ra những tiếng thở hồng hộc.

Tư Mã Thuyền bàng hoàng, dù thể năng chợt tự bước lùi, miệng kêu chẳng thành tiếng :

- Đại ca sao lại... sao lại...

Lão Đại Đầu Quỷ lấy lại khí thế, bật cười đắc ý :

- Ngờ thế nào? Ha... ha... dù là thần tiên hạ phàm cũng không đối phó nổi Thần Công Tuyệt Thế của bổn giáo. Ha... ha...

Tiếng cười như đã kích gã, khiến gã bất giác ngửa mặt hú dài, gào dài :

- A.. a... á... a...

Cùng với loạt gào rú, máu huyết từ miệng gã cũng tuôn trào xối xả.

Máu huyết trôi theo cỏ và nhuộm ướt y phục, khiến hình dạng gã lúc này chả khác gì một Huyết Y Nhân vừa đáng thương vừa thật đáng sợ.

Tư Mã Thuyền sợ quá, toàn thân lão đảo chực khụy ngã :

- Đại ca... đại ca...

Đoàn Bá Nhiên thì chỉ rúng động và rúng động. Và bất đồ Đoàn Bá Nhiên bật phát một tiếng gầm to tợ tiếng sấm :

- Đại ca!!

Gã ngưng gào ngưng hú để từ từ hạ thấp dần khuôn mặt dù hãy còn bùng bùng đỏ nhưng đôi mắt đã trở lại bình thường, không còn tròn lông trắng lên nữa.

Đồng thời gã phát thoại, vẫn qua cửa miệng vẫn còn vấy máu :

- Nhị đệ lo cho ta? Hãy yên tâm. Cũng hãy tìm cách trấn an tam muội vượt qua đả kích này xuất phát từ hành vi có lẽ đã tỏ ra thập phần kỳ quái của ta.

Đoạn gã lừ lừ tiến về phía lão Đại Đầu Quỷ :

- Lão vừa nói gì? Ta tạm dung mạng cho lão một lần. Và nhớ, đừng bao giờ quên tâm trạng vừa nãy ta đã tạo cho lão. Cút!

Lão Đại Đầu Quỷ thật sự chấn động. Nhưng thay vì chạy do được dung mạng, lão chợt tự liếc nhìn vào vật được gọi là Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo. Và lão chợt cười :

- Ngươi dung mạng cho bản nhân? Tư cách gì chứ? Hãy tự nhìn lại dung mạo và nhân dạng của ngươi xem. Ha... ha... Dung mạng cho bản nhân ư? Ha... ha...

Gã chợt vuron tay chụp cách không vào lão.

“Vù...”

Một hấp lực cực kỳ lợi hại liền hiển hiện, cuốn hút lão Đại Đầu Quỷ chạy như bay về phía gã và lão không thể nào cưỡng lại được. Thế nên, để đối phó, lão cuống cuống phát xạ trở lại một đạo hòa quang mang màu xanh ma mị cho chiếu thẳng vào gã :

- Ta thí mạng của ngươi!

“Vèo...”

Gã lập tức buông bỏ hấp lực đang hướng về lão để chuyển qua chộp cách không vào đạo hỏa quang mang màu xanh ma mị.

“Xèo...”

Và thật không tưởng tượng được, gã không hề sợ cũng chẳng nao núng đối với đạo hỏa quang xanh ma mị ấy. Trái lại, ngay khi gã chụp vào thì toàn bộ đạo hỏa quang ấy không chỉ chạm nhanh vào tay gã mà còn như tự chui mất hút qua tay gã.

Ngay sau đó gã cười và chỉ là cái cười không thành tiếng.

Dù thế, mục quang của lão Đại Đầu Quỷ vừa chạm phải cái cười của gã, toàn thân lão run bắn lên. Và cứ thế lão tuôn chạy như cánh giữa ban ngày gặp ma :

- Ối... thiên địa ôi...

Đến bây giờ gã mới phát ra tiếng cười và là cả một tràng dài :

- Ha... ha... ha... ha...

* * * * *

Đồng củi lửa cháy sập tàn nhưng ba nhân vật ngồi quanh đó cơ hồ chẳng một ai buồn nhấc tay động chân dù chỉ là nhặt thêm củi ném vào đồng lửa để nhen lại cho sáng.

Bất chợt một nhân vật đứng bật lên, nói bằng giọng quả quyết :

- Ta đã quyết định rồi. Ngày mai sẽ chỉ một mình ta đi phó ước. Nhị đệ và tam muội bắt tất cùng đi. Và ta hứa bằng mọi giá, nội nhật ngày mai sẽ giao hoàn cho tam muội một vị thân phụ vẫn nguyên vẹn lành lặn.

Nữ lang duy nhất trong bọn họ lập tức có phản ứng đáp lại :

- Không. Muội nhất định phải đi. Bất luận thế nào cũng phải đi. Trừ phi đại ca giải thích rõ nguyên nhân chỉ muốn đi một mình.

Gã đại ca vẫn đứng, chuyển mục quang qua nhìn nam nhân còn lại :

- Hẳn nhị đệ thừa hiểu rõ nguyên nhân? Và đừng bảo một Đoàn Bá Nhiên tuy thật sự thông tuệ nhưng chỉ riêng việc này lại không thể đoán biết.

Đoàn Bá Nhiên nhích động thân mình, chỉ là sửa tư thế vẫn đang ngồi để nói với nữ lang kia :

- Nói về thông tuệ, trong chúng ta chẳng ai bằng đại ca Tiên Võ thiếu gia. Thế nên thái độ của hai chúng ta suốt hai ngày qua, nhất là của Tư Mã Thuyền muội, dù luôn tỏ ra vui vẻ, cứ như xưa, nhưng kỳ thực khó có thể giấu đại ca những băn khoăn nghi ngại ngày qua ngày đã càng lúc càng đè nặng trong tâm tưởng chúng ta. Ý đại ca không muốn chúng ta cũng đi nữa trong tâm trạng này. Sẽ chỉ bất lợi nếu nhớ lại rằng nhân vật chúng ta sắp phó ước không những đang nắm nhiều lợi thế trong tay, trái lại còn là kẻ có tầm tâm cơ thủ đoạn, bản lĩnh cao minh. Tâm địa độc ác và nhất là Độc Khí Vô Hình Chi Độc có thể phóng xuất hạ thủ chúng ta bất kỳ lúc nào.

Tư Mã Thuyền thở dài, và liền sau đó lại tỏ ra một thái độ quả quyết :

- Muội vẫn nghĩ thế nào đại ca cũng tự đoán biết. Nhưng có như thế thì sao chứ? Vì đại ca nhất định sẽ không bao giờ bộc bạch toàn bộ tâm sự, nghĩa là sẽ không bao giờ có phương cách giúp muội và nhị ca thôi hết những băn khoăn nghi ngại đã thật sự xuất hiện trong lòng.

Gã đại ca gượng cười :

- Những băn khoăn đó xuất hiện từ lúc nào? Phải chăng từ lúc ta tự ý buông tha lão Đại Đầu Quỷ?

Đoàn Bá Nhiên chột nhột cúi ném thêm vào đồng lửa :

- Đại ca hẳn chưa biết không chỉ riêng gì đệ mà toàn thể võ lâm đều chung một mối lo ngại về đại họa Hỏa Thần giáo. Thế nên việc đại ca dung tha lão Đại Đầu Quỷ, a..., quả thật có làm đệ ngỡ ngàng.

Gã gật nhẹ đầu :

- Dường như nhị đệ chưa nói thật hết mọi điều đang nghĩ? Vì tam muội đang nhìn nhị đệ, ắt là muốn nhị đệ một khi đã nói thì phải nói cho kỳ hết. Đúng không?

Tư Mã Thuyền cũng tìm và nhặt nhanh vài mẩu củi vụn nhỏ để ném vào đồng lửa :

- Hãy để muội nói cũng được. Vì chúng ta đã là huynh muội quân tử chi giao, cần phải thẳng thắn, thay vì lẩn tránh và đùn đẩy cho người khác vẫn là một trong tam huynh muội chúng ta. Đây là võ công của đại ca. Quá vô thượng với những xuất xứ sư thừa cùng lai lịch thật thần bí. Hẳn đại ca chưa biết tuyệt thế thần công của Hòa Thần giáo vì đã một lần xuất hiện, gây thảm họa vô lường cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên cách đây những hai trăm năm, thế nên đây là thứ công phu Vô Song Cái Thế, hầu như chưa một ai đủ bản lĩnh đối phó dù chỉ để giữ vẹn tính mạng, nói gì chế ngự và hoàn toàn có thể thủ thắng như đại ca.

Gã từ từ ngồi xuống trở lại, quanh đồng lửa đã bắt đầu được nhen sáng như trước, và không sao giấu nổi vẻ kinh ngạc tột cùng :

- Có thật chẳng Hòa Thần giáo đã tồn tại quá lâu như thế và từng một lần đích thực đã gây thảm họa cho võ lâm?

Đoàn Bá Nhiên cũng không giấu được thái độ kinh ngạc :

- Đại ca không biết? Thảo nào... thảo nào...

Và Đoàn Bá Nhiên phá lên cười :

- Chỉ có thể mới phải chứ? Ha... ha... Và đây mới đúng là nhân vật được Đoàn Bá Nhiên này từng vì ngưỡng mộ nên mới quyết ý kết giao. Và quả nhiên đệ nhận định không lầm. Hóa ra tất cả chỉ vì đại ca thật sự chưa am hiểu tận tường về Hòa Thần giáo. Đệ hiểu rồi và tự biết đã hiểu lầm về đại ca như thế nào rồi. Ha... ha...

Nhưng Tư Mã Thuyền thì không cười :

- Muội thì không nghĩ như thế. Có nghĩa là không hiểu lắm về đại ca, nhất là qua thái độ đại ca thật sự dung tha cho lão ác ma.

Gã chợt hỏi Tư Mã Thuyền :

- Có những người dù tội lỗi thế mấy, dù không đáng hưởng bất kỳ sự bao dung nào dù nhỏ, vậy thì theo tam muội liệu có một nguyên nhân nào đấy khiến bất luận ai đó trong chúng ta chẳng thể chẳng dung tha cho người đó, chỉ ít phải một lần?

Nàng lác đầu :

- Hạng có tâm địa độc ác và nhất là có quá nhiều dã tâm như lão ác ma Đại Đầu Quỷ thì tuyệt đối khó thể dung tha.

Đoàn Bá Nhiên vụt cau mày :

- Kia, tam muội. Đại ca đâu phải ám chỉ riêng mình lão Đại Đầu Quỷ? Xin hãy đáp ứng theo đúng ý hỏi của đại ca. Hoặc giả tam muội không thật sự hiểu đại ca vừa hỏi gì?

Nàng cười lạt :

- Chẳng phải muội không hiểu. Nhưng luật bất vi thân. Và cứ lấy trường hợp của phụ tử muội làm ví dụ. Đành rằng gia phụ trong ngoại hiệu có kèm chữ Quỷ nhưng dường như chưa một lần gây tổn hại cho bất kỳ ai. Thế nên nếu đại ca muốn ám chỉ trường hợp của muội thì cứ tùy tiện. Và chỉ cần đại ca minh chứng gia phụ có nguyên do chính đáng để Bạch phu nhân là nghĩa mẫu của đại ca oán hận thì tự bản thân muội nhất định sẽ có cách để thuyết phục phụ thân giao phó theo đúng lẽ công bằng.

Đoàn Bá Nhiên tái mặt, chuyển qua hỏi gã :

- Đại ca...

Nhưng gã đã đưa tay xua nhanh :

- Có phải nhị đệ định thay tam muội đáp lại điều ta vừa hỏi? Nếu vậy, đại ca xin được rửa tai, lắng nghe cao luận.

Đoàn Bá Nhiên bối rối :

- Đại ca không định nói xuất thân của đại ca có liên quan đến Hòa Thần giáo đấy chứ?

Gã chớp mắt :

- Nhị đệ nghĩ ta có liên quan chẳng một khi mọi ẩn tình của Hòa Thần giáo kỳ thực ta chưa một lần tỏ tường?

Đoàn Bá Nhiên nhẹ thờ ra :

- Tam muội vừa nói: luật bất vi thân. Nhưng kỳ thực vẫn có một vài tình huống vì thế nào cũng xảy ra nên ta không thể không thử nghĩ đến để suy xét cho tận cặn cùng.

Tu Mã Thuyền không tán thành :

- Cây ngọt phải kết quả ngọt. Ý mọi người muốn nói, người có xuất thân chính phái, được giáo huấn mọi điều đạo nghĩa từ nhỏ thì gia thân cũng luôn tuân thủ theo đúng đạo nghĩa, không lý nào tự gây khó xử cho bọn hậu bối, nếu đó là điều nhị ca toan đề cập.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu :

- Nhưng cũng có trường hợp cây đắng sinh quả ngọt. Tam muội đồng ý chứ?

Tu Mã Thuyền không phải không đủ thông tuệ để hiểu ý Đoàn Bá Nhiên. Thế nên nàng quay qua gã đại ca :

- Đại ca có dụng tâm gì lúc buông tha lão Đại Đầu Quý?

Gã cười và nhún vai :

- Chỉ là ta chưa mình định lập trường mà thôi. Nào, hãy nói đi, Hỏa Thần giáo đã từng gây thảm họa cho võ lâm như thế nào? Và đó có phải nguyên do khiến ba mươi năm trước đây khắp võ lâm lại hiệp lực quyết định tiêu hủy tận căn Hỏa Thần giáo?

Đoàn Bá Nhiên lên tiếng :

- Để đệ nói. Là thế này. Hỏa Thần giáo vốn có nguyên ủy xuất phát từ Tây Vực. Nhưng bằng cách nào không biết, kể từ khi họ du nhập Trung Nguyên đã đột ngột tạo một thanh thế lung lay, gây chú tâm cho nhiều cao nhân của võ lâm Trung Nguyên lúc bấy giờ. Và vì một hiềm khích không đáng có, chỉ là lời qua tiếng lại, không ai chịu nhường ai là võ học của bên nào cao minh hơn, thế là Hỏa Thần giáo tự dấy lên một trận phong ba, tìm đến từng võ phái của Trung Nguyên, lấy cớ ân chứng võ học nhưng kỳ thực là gây thảm sát, lần lượt tiêu diệt từng võ phái bất kỳ lớn nhỏ. Chính điều đó đã khiến cho các võ phái hiệp lực và chỉ nhờ một may mắn tính cờ các võ phái mới diệt được Hỏa Thần giáo.

Gã sinh nghi :

- Tình cờ gì?

Tu Mã Thuyền bảo :

- Giáo chủ Hỏa Thần giáo trong lần chuẩn bị cho một cuộc đối đầu cuối cùng, quyết tận diệt cho bằng hết tất cả các võ phái, đã đột ngột tâu hỏa nhập ma, với kết cục bị thảm là bị hỏa tiêu bởi chính thân hỏa đã tự luyện. Giáo chủ Hỏa Thần giáo khi ấy kẻ như rắn mất đầu, quần xà vô thủ, đại đa số tự tuân tiết chết theo Giáo chủ, chỉ một số ít là cuống cuồng tìm đường bỏ tẩu nhưng vẫn không thoát số phận được định sẵn cho lũ độc ác bọn chúng.

Gã rung mình :

- Vậy là chẳng ai thoát?

Đoàn Bá Nhiên thở dài :

- Thoạt tiên ai cũng nghĩ như vậy. Nào ngờ cách đây đúng ba mươi năm Hỏa Thần giáo lại tái xuất hiện, lần le thực hiện một cuộc báo thù gọi là vô tiền khoáng hậu. Nhờ đó mới biết Hỏa Thần giáo năm xưa vì vẫn có kẻ lẩn thoát nên mới có những hậu nhân sau này.

Tu Mã Thuyền gật đầu phụ họa :

- Và nếu như các võ phái không nhận được lời cảnh cáo kịp lúc ắt đã để cho lão họ Châu - Giáo chủ Hỏa Thần giáo - có đủ thời gian thành tựu tuyệt thế thần công thì hẳn nhiên các võ phái khó tồn tại đến tận bây giờ.

Gã gật gù đầu :

- Có một lời cảnh báo ư? Điều này dường như không được bình thường.

Đoàn Bá Nhiên cau mày :

- Đại ca nói rất đúng. Vì sự thật là lúc các võ phái nhận được tin cảnh báo, nếu bán tín bán nghi thì sau khi hư thực được tỏ bày, rất lạ là chẳng một ai biết được lời cảnh báo đó xuất phát từ nhân vật nào. Từ đó phát sinh một nghi vấn, là ai từng am tường từng nội tình của Hỏa Thần giáo để có lời cảnh báo hoàn toàn kịp lúc?

Gã lắc đầu :

- Đầu phải chỉ có một? Vì còn một nghi vấn thứ hai nữa, đây là dụng tâm đích thực của nhân vật có lời cảnh báo như thế nào?

Đoàn Bá Nhiên giật mình :

- Đúng rồi, đã có lần đệ từng nảy ra nghi vấn đó. Nhưng vì thủy chung chẳng một ai thừa nhận là chủ nhân của lời cảnh báo và tiếp đó thì các võ phái vẫn bình yên vô sự cho dù đã diệt hầu như gần xong mỗi đại họa Hỏa Thần giáo, thế nên đệ bỏ qua, không màng suy nghĩ để tìm xem dụng tâm của lời cảnh

báo là gì. Ất đại ca đã có một chủ ý?

Gã gật đầu :

- Có. Vì nếu không được lợi, há lẽ nhân vật đã có lời cảnh báo lại là thánh nhân?

Tư Mã Thiên bắt phục :

- Biết đâu nhân vật đó từng có cừ thù cùng Hóa Thần giáo, một trong những liệt tổ liệt tông của nhân vật đó hai trăm năm trước đã bị Hóa Thần giáo sát hại? Vậy thì điều lợi của nhân vật đó chính là sự mãn nguyện mặc dù không xuất đầu lộ diện nhưng cũng rõ là Hóa Thần giáo đã bị diệt trên hai trăm nhân mạng nhờ vào lời cảnh báo của bản thân.

Gã lại gật đầu :

- Lập luận của muội tuy xác đáng nhưng đối với ta vẫn có chỗ mơ hồ. Nào, nói thật đi, có thật sau khi loại trừ xong Hóa Thần giáo cách đây ba mươi năm, tình hình các võ phái vẫn bình yên?

Đoàn Bá Nhiên hoang mang :

- Đại ca cho rằng có mối liên quan ư? Vì sau khi định xong Hóa Thần giáo, lúc các võ phái còn mãi vui mừng vì kết quả hoàn toàn ngoài sở liệu, rằng việc hủy diệt Hóa Thần giáo thật dễ như trở bàn tay, thì ở các võ phái đều bị mất mỗi nơi một ít công phu sở học và sau cùng dẫn đến cái chết bi thảm của Cuồng Võ Y Tiên khi chấp nhận tự kết liễu sinh mạng?

Hai mắt gã vụt sáng lên trong bóng đêm :

- Đã bao lâu rồi? Hãy tính từ lần phát hiện đầu tiên của việc các võ phái bị mất võ học.

Tư Mã Thuyền lên tiếng :

- Giao tình giữa gia sư và phái Nga Mi là rất thân thiết. Thế nên, theo lời gia sư, lần phát hiện đầu tiên là ở phái này, chỉ độ hai mươi lăm năm.

Đoàn Bá Nhiên nói thêm :

- Kỳ thực nhờ lời cáo giác của phái Nga Mi, đến lượt những võ phái còn lại cũng có những phát hiện tương tự thì chỉ có phái Thiếu Lâm vì được bảo vệ nghiêm mật ở Tăng Kinh các nên thời điểm đích thực được xác định đã bị trộm một ít võ học là bốn năm trước đó nữa. Vị chi là không xa lắm với lúc Hóa Thần giáo bị hủy diệt.

Gã nhắm nghiền hai mắt :

- Những võ học gì đã bị mất?

Và gã nghe Đoàn Bá Nhiên đáp :

- Để mất võ học ngay tại sơn môn là một điều sỉ nhục. Thế nên các phái ắt hẳn sẽ không tự cáo giác nếu như không có phái Nga Mi lên tiếng trước. Và chính vì lẽ này, theo đệ, vị tất có phái nào chịu nói thật họ đã mất công phu gì.

Tư Mã Thuyền thì bảo :

- Nhưng gia sư biết rất rõ phái Nga Mi bị mất một pho kiếm phổ. Cũng may chưa phải là kiếm pháp thượng thừa.

Gã vẫn nhắm mắt, có lẽ để dễ hỏi Đoàn Bá Nhiên một câu không dễ hỏi :

- Phái Côn Luân thì sao? Hy vọng đã không mất võ học thượng thừa.

Đoàn Bá Nhiên khẽ đáp :

- Đệ có lẽ nên nói thật thì hơn, là đã mất trọn vẹn phần hạ của một pho tâm pháp nội công. Kèm theo đó là một ít linh đan bồi nguyên thuộc vào loại chí bảo chí hiếm.

Gã mở mắt ra :

- Đừng nghĩ ta tò mò. Đó là tâm pháp gì? Hoặc giả chỉ cần cho biết danh xưng cách gọi của tâm pháp là được.

Đoàn Bá Nhiên lại đáp khẽ :

- Đại ca bắt tất quá lo nghĩ cho đệ. Vì đệ hiểu rất rõ đại ca thông tuệ như thế nào. Và nếu muốn truy tìm hoặc thu hồi võ học đã mất, e đệ không thể không nhờ đến đại ca. Thế nên, hãy để đệ nói rõ. Đó là tâm pháp Phi Long với phần hạ tuy chỉ nói về cách thức vận dụng nhưng nếu gặp phải người đã có sẵn nội lực uyên thâm và nhất là có tâm địa độc ác thì khi vận dụng sẽ trở thành Tuyệt Công Phi Long trào, xuất kỳ bất ý hạ thủ người từ khoảng cách

xa, chỉ lưu lại bộ cốt khô với các khớp xương đều vỡ vụn.

Tư Mã Thuyền rùng mình :

- Là danh môn chính phái, ở Côn Luân phái sao lại có thứ công phu quá tà độc?

Đoàn Bá Nhiên lắc đầu, và người đáp thay lại chính là gã đại ca :

- Sẽ không là công phu tà độc nếu người luyện được có thêm phần thượng. Và vì khiếm khuyết phần thượng nên hung thủ trộm chân kinh sau này ắt thể nào cũng lộ diện qua hậu quả lưu lại của Tuyệt Công Phi Long trảo.

Đoàn Bá Nhiên gật đầu :

- Đại ca nhận định rất đúng. Chỉ tiếc cho đến nay hung thủ dường như vẫn chưa thành tựu hay sao đó, vì không có bất kỳ một từ trạng nào tương tự đã xảy ra.

Gã cười nhạt :

- Đã có rồi. Nhị đệ hãy mừng tượng lại cái chết của nạn nhân được vùi dưới đáy thạch mộ.

Đoàn Bá Nhiên phủ nhận :

- Quyết không phải do Tuyệt Công Phi Long trảo gây ra, vì các khớp xương vẫn còn nguyên vẹn. Thế nên đệ mới tán đồng cách suy luận lúc đó của đại ca, cho rằng nạn nhân chỉ bị hung thủ dùng cường toan hủy hoại thi thể.

Gã chợt đứng lên :

- Thôi thì hãy cứ như thế này vậy. Về xuất xứ lai lịch cũng như sư thừa, cùng với nguyên nhân vì sao ta tạm dung tha cho lão Đại Đầu Quỷ, hãy cho ta khát lại lời giải thích một thời gian. Còn nữa, vì nghĩa phụ, ta quyết không bỏ qua biến cố đã khiến các võ phái từng mất chân kinh và nhất định là có liên quan đến thời điểm Hỏa Thần giáo bị tiêu diệt. Ta cũng sẽ giải thích thật minh bạch về cái chết của nạn nhân dưới thạch mộ. Tóm lại, đã đến lúc chúng ta nên cùng nhau đi phó hội và những gì ta vừa hứa quyết không để nhị đệ cùng tam muội chờ quá lâu. Đi.

Đoàn Bá Nhiên đứng lên :

- Đã sáng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nội tình Hỏa giáo nhiều bí ẩn - Quân hùng khiếp đảm tuyệt thần công

Đang thông thả bước đi, gã bỗng dừng lại :

- Có giao thủ. Ở phía bên tả.

Đoàn Bá Nhiên hồ nghi :

- Nếu đúng như đại ca nhận định, khoảng cách ấy hãy còn cách xa Bách Thảo trang, thì trận giao thủ liệu có liên quan gì đến nhân vật bí ẩn sắp cùng chúng ta hội diện?

Gã liếc nhìn Tư Mã Thuyền tuy cũng dừng chân nhưng sắc diện tỏ ra miễn cưỡng :

- Tam muội lo cho lệnh tôn và muốn việc phó hội xảy đến càng sớm càng tốt?

Tư Mã Thuyền thờ dãi :

- Đành rằng điều đó có thể diễn ra bất cứ lúc nào, miễn là nội nhật ngày hôm nay, vì hạn kỳ không nêu rõ thời điểm nào trong ngày, nghĩa là đành tùy thuộc vào mọi sắp đặt và sự cao hứng của kẻ bí ẩn, Thế nhưng, nếu đại ca cảm thấy không việc gì phải tỏ ra vội thì chúng ta có đến muộn cũng chẳng hề chi.

Gã tỏ ra lưỡng lự :

- Không phải ta không vội, Trái lại, ta vẫn thật lòng muốn giải thoát cho lệnh tôn càng sớm càng tốt. Tuy nhiên, đây là điều ta không thể không nói, và định đoạt thế nào thì tùy ở tam muội cùng nhị đệ. Vì ở hướng bên tả, chi độ trăm trượng hơn thì theo ta biết chính là địa điểm từng được Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân dùng làm chỗ lưu ngụ. Và tiếng giao thủ ta vừa nghe...

Đoàn Bá Nhiên giật nảy người :

- Đại ca, chẳng phải đệ không tin tưởng thánh lực của đại ca lại tinh thông đến như vậy, có thể nghe tiếng động từ một trăm trượng xa. Nhưng nếu quả thật đại ca có nghe, hãy nói xem, đại ca nghe được gì trong trận giao thủ?

Tư Mã Thuyền cũng tỏ ra bồn chồn :

- Sự phụ của muội vào độ chia tay vừa rồi có tiết lộ là sẽ cùng những cao nhân các phái phối hợp nhau nghị kế trừ ma và dĩ nhiên đối tượng sẽ là lão ác ma họ Sầm vì có liên quan đến diễn biến đã xảy ra ở nơi từng là Tổng đàn Hỏa Thần giáo. Một điều vừa được chứng thực, rằng lão Đại Đầu Quỷ đã đắc thủ tuyệt thế thần công Hỏa Thần. Nhị ca muốn bảo đây là sự việc đang diễn ra?

Đoàn Bá Nhiên bộc lộ :

- Sau cái chết thảm của Doãn Kha Điểm Thương phái, đồng thời còn có lão họ Sầm xuất đầu lộ diện quá đúng lúc cũng tại Tổng đàn Hỏa Thần giáo, hiển nhiên những ai quan tâm và lo nghĩ đến đại họa Hỏa Thần giáo đều dễ dàng liên tưởng và quả quyết lão họ Sầm có liên quan. Không sai, Thất đại phái đã ngay lập tức điều động toàn bộ nhân mã, bằng mọi giá phải ngấm ngầm truy lùng, sau đó là diệt trừ Sầm ác ma càng sớm càng tốt. Vậy nếu tam muội cũng nói như vậy và nếu lời nhận định của đại ca không hề sai thì quả thật đây chính là điều đang diễn ra.

Gã chốt bảo :

- Ta quyết nghe không sai, hướng hồ trong nhiều loạt giao thủ, điều ta nghe rõ nhất chính là tiếng chấn chạm không hề khác xa so với lúc lão Đại Đầu Quỷ dùng Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo thi triển tuyệt thế thần công, Sầm Dịch Quân chỉ lâm đại địch với vận dụng công phu này.

Đoàn Bá Nhiên chấn động :

- Ý đại ca bảo ngoài lão Đại Đầu Quỷ, Sầm ác ma cũng am hiểu tuyệt thế công phu đó và nhất là vẫn có một Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo tương tự?

Gã rất khéo léo che giấu tâm trạng bối rối vì biết đã lỡ lời :

- Há lẽ đây là điều nhị đệ chưa từng nghe nói đến, Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo kỳ thực có đến hai không chỉ một?

Tư Mã Thuyền nôn nóng tột cùng :

- Vậy thì nguy rồi. Vì phi đại ca, muội quả quyết chẳng còn cao nhân nào đủ lực đối phó nổi thần công tuyệt thế. Liệu có kịp chẳng, đại ca, chúng ta ứng cứu các võ phái trước, sau đó sẽ quay lại phó hội, giải thoát cho phụ thân muội?

Gã cười cười :

- Ta đã bảo là cứ tùy định đoạt của nhị đệ và tam muội. Nhưng thiết nghĩ, thoát tiên chúng ta cứ đến và chỉ ngấm ngầm dò xét toàn bộ cục diện. Chờ khi thật sự cần, lúc đó cả ba chúng ta sẽ tùy cơ ứng phó. Thế nào?

Đoàn Bá Nhiên nhẹ gật đầu :

- Ý của đệ cũng như vậy. Hướng hồ chúng ta còn phải để dành sức, chờ đối phó kẻ bí ẩn, giải nguy cho Tư Mã bá bá. Xin hãy cứ như thế mà hành động.

Tư Mã Thuyền lập tức bật người lao đi :

- Vậy thì đi mau.

“Vút!”

Đoàn Bá Nhiên thì liếc nhìn đại ca và ngẫu nhiên cũng nhận được ánh mắt nhìn dường như hàm chứa nhiều ẩn ý của đại ca. Và chẳng biết Đoàn Bá Nhiên hoặc hiểu hoặc nghĩ như thế nào, chợt động thân lao đuổi theo Tư Mã Thuyền thật nhanh :

- Đã bảo cứ lẳng lặng tiến đến để dò xét, tam muội nếu quá nôn nóng thế này e khó thể giữ kính hành tung. Hãy thông thả và cứ bình tâm. Được chứ tam muội?

Tư Mã Thuyền liền đi chậm lại và chợt có một thoáng liếc nhìn lại phía sau :

- Nhị ca có nhận thấy đại ca càng lúc càng tỏ ra khác lạ? Hoàn toàn thông thả chạy phía sau, như không quan tâm lắm đến mọi nguy hiểm có thể xảy ra cho những nhân vật được muội và nhị ca đang lo?

Đoàn Bá Nhiên khẽ sụt :

- Khác với tam muội, đại ca càng tỏ ra khác lạ bao nhiêu càng khiến Đoàn Bá Nhiên này yên tâm bấy nhiêu. Tóm lại, trọn đời ta sẽ mãi mãi ân hận nếu không được kết giao với nhân vật như đại ca.

Gã từ phía sau lướt nhẹ đến, khinh thân pháp như đã đạt mức tốt cùng mà năng lực của một đại cao thủ có thể đạt được :

- Ta cũng vậy, sẽ mãi ân hận nếu không được cùng nhị đệ và tam muội kết giao. Nhưng vì điều này đã thật sự xảy ra, ta rất miễn nguyện. Còn nỗi lo của tam muội ư? Hãy yên tâm, vì ta hứa sẽ không để tam muội thất vọng. Đi chứ?

Gã lướt qua, khiến Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên vì lúc này trở thành chạy phía sau nên vừa nhìn nhau vừa lắc đầu kinh hãi, khiếp sợ cho thánh lực của gã và thật sự ngưỡng mộ đối với bản lĩnh gã đang thể hiện qua khinh thân pháp quá ư thượng thừa.

* * * * *

Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân dù với tư thế đang ngồi nhưng nhờ một vòng cây đại thụ mọc xung quanh - năm cội cả cây - và một vật kỳ quái vẫn khur khur thủ trên tay nên lúc này cứ ngang nhiên bình tọa, nhìn nhiều nhân vật cao thủ đang vây kín khắp bên ngoài. Sầm Dịch Quân bật cười khô khan :

- Ta không phủ nhận vì từng là thủ hạ Hỏa Thần giáo nên việc báo thù rửa hận cho toàn bộ giáo chúng Hỏa Thần là điều trước sau gì ta cũng tiến hành. Vậy đối phó thế nào thì tùy bọn tự xưng là danh môn chính phái bọn ngươi. Cấm điều của ta đã nêu rõ, hễ bất luận ai vượt qua trận Ngũ Hành là lập tức nạp mạng. Kỳ dư thì tất cả sẽ tạm vô sự, cho đến ngày ta đại cáo thành công, luyện xong thần công tuyệt thế. Khi ấy dù chỉ một mình, ta vẫn lần lượt tìm đến từng phái, bọn ngươi có muốn thoát cũng vô khả.

Một lão nhân ở bên ngoài bật quát :

- Ngay hôm nay mọi cao nhân các võ phái đều đã đến khá đông đủ, Sầm Dịch Quân ngươi còn mong chờ sẽ có ngày đại công cáo thành ư? Nam Cung Phách lão phu xin lập lại điều đã nói hoặc họ Sầm ngươi ngoan ngoãn tự kết liễu sinh mạng ngay lúc này, đổi lại sẽ nhận được mọi hậu sự chu tất do chính lão phu hứa lời, hoặc nếu mãi vẫn bất ngộ chấp nê, ngươi sẽ tử vô địa táng, một khi tất cả cùng đồng loạt xông vào và Ngũ Hành trận tuyệt đối chẳng thể giúp ích gì cho ngươi.

Sầm Dịch Quân phì cười :

- Đấu pháp này Song Hùng Nhật Nguyệt từng hai lần dùng đến. Lần thứ nhất thì còn khả dĩ, nhưng lần thứ hai vừa rồi, bọn ngươi ắt đều nhìn thấy kết quả, cả hai ngay lập tức bị loại khỏi vòng chiến và có lẽ lúc này đã chạy đủ xa. Nam Cung lão nhị ngươi đừng dọa ta vô ích.

Một nhân vật cao tăng cũng cất tiếng niệm Phật và phát thoại :

- Song Hùng bại tẩu chỉ vì không ngờ Sầm lão thí chủ cũng có Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo để thi triển tuyệt công hòa thần, hoàn toàn khác với lúc này, A di đà Phật, một mình lão thí chủ liệu đối phó được chăng nếu bị nhất tề tấn công như lời Nam Cung Nhất Hiệp vừa bảo?

Sầm Dịch Quân cười hăng hắc :

- Lão trọc Nhất Trần chớ nhiều lời vô ích. Đừng tưởng Sầm Dịch Quân ta không đọc rõ những gì bọn ngươi đang thầm toan tính trong lòng. Tóm lại việc bọn ngươi sẽ cùng nhau nhất tề phá trận, tận diệt ta là điều không thể xảy ra. Ha... ha...

Một sư thái bỗng háng giọng :

- Lão tặc ma nói rất đúng. Và thật là hổ thẹn khi bất luận ai trong chúng ta cũng vì nghi ngại, chẳng biết tuyệt công hòa thần sẽ được nhắm chọn ai, thế nên chẳng ai dám mạo hiểm dù đều nhận định rằng chỉ cần cùng nhau đồng loạt xông trận là thành sự. Tuy nhiên, Nam mô A di đà Phật, bản ni xin được cùng Hải Anh Tiên Tử mạo hiểm một phen. Có ai nữa không, nếu muốn hiệp lực, xin hãy lên tiếng?

Đứng cạnh sư thái là một phụ nhân trung niên. Và phụ nhân này vừa nghe sư thái dứt lời liền tỏ ra tốt cùng sùng sốt khi nhận được hai thanh âm đáp ứng hầu như cùng một lúc phát ra từ hai nhân vật cũng là những trung niên phụ nhân tương tự :

- Đã gọi là Tam anh thì sao chỉ có mỗi một mình Hải Anh tỷ tỷ xuất lực?

- Không sai, Sơn Thủy nhị anh cam nguyện cùng Hải Anh tỷ tỷ và Chương môn Nga Mi phái hiệp lực trừ ma.

Hải Anh Tiên Tử giọng cười :

- Xin đa tạ. Nhưng vẫn còn thiếu hụt một phương vị...

Một lão đạo lẹ miệng lên tiếng :

- Vô Đang Huyền Nhiệm, bản đạo xin hiệp lực.

Sư thái Chương môn Nga Mi phái vụt nhẹ thờ phào :

- Vậy là đã đủ năm, Nam mô A di đà Phật, xin chư vị tùy tiện chọn cho mỗi người một phương vị. Chúng ta sẽ xông trận ngay.

Sâm Dịch Quân không hề nao núng, trái lại bật cười vang :

- Quả là dũng cảm, hào khí bất phàm của Võ Lâm tam anh cùng nhị vị Chương môn nhị phái Võ Đang Nga Mi. Nhưng xin chư vị nhớ cho, tuyệt công Hỏa Thần vừa nhanh vô kể, đồng thời vừa vô khả đối phó cho dù Sâm Dịch Quân ta chưa luyện đến đại thành. Vậy thì ai đây trong chư vị sẽ là thí thể đầu tiên bị hủy thành tro bụi trong nháy mắt? Võ Đang hay Nga Mi? Hay là một trong Tam anh Sơn - Thủy - Hải? Ha... ha...

Một văn nhân trung niên đứng bên ngoài lập tức bật quát thật to, cổ tình làm át đi tràng cười hàm ý lung lạc của Sâm Dịch Quân :

- Xảo kế của Sâm ác ma nguoi đừng mong làm dao động bất luận ai trong bọn ta. Vì ngay khi có bất kỳ một trong năm nhân vật anh hùng vừa lên tiếng đảm nhận xông trận diệt ma giả như bị tuyệt công Hỏa thần làm cho vong mạng thì lập tức Hạ Kiện Toàn này là người kế tiếp lao vào thế chân, hợp cùng bốn phương vị còn lại thực hiện tiếp cho đến kỳ hoàn thành. Và đây chính là kẻ duy nhất để tận diệt họ Sâm nguoi.

Sâm Dịch Quân lạnh giọng :

- Nguoi là Lan Tuyết Thạch, một trong Tứ nghĩa? Thế là nghĩa là hiệp đấy ư khi nguoi chỉ dám nhận làm người kế tiếp, và tuyệt đối không đủ dõm lược đi đâu? Vì thiết nghĩ, ta sẽ rất mãn nguyện nếu lượt đầu chính là Nam Cung Nhất hiệp cùng Tứ nghĩa. Đây, ta đã nêu đích danh khiêu chiến, xông lên đi, nào là Nhất Hiệp, nào là Tứ nghĩa.

Bị khích nộ, Tứ nghĩa gồm Mai - Lan - Cúc - Trúc lập tức tiến lên, kể cả Nhất Hiệp cũng vừa bước ra vừa lên tiếng :

- Được rồi. Nhị vị Chương môn xin hãy cùng Võ Lâm tam anh nhượng lượt đầu cho năm người lão phu. Và vì lời nói của Lan Tuyết Thạch vừa rồi rất đúng, phiền chư vị chuẩn bị sẵn, không cần nhiều, chỉ cần một với một nên được định sẵn, hãy lập tức xông vào ngay khi có bất kỳ ai trong bọn lão phu bất hạnh vong mạng ngã xuống. Nào?

Lão tăng Nhất Trần lập tức ứng tiếng :

- A di đà Phật...

Chợt có bóng người đột ngột từ phía sau lao thẳng vào trận Ngũ Hành :

- Chư vị đều là những bậc trưởng bối lão thành, có sao mãi có thái độ đùn đẩy khiến những kẻ hậu bối như Bàng Các này càng mực kích càng thêm hổ thẹn. Sâm ác tặc chó huyênh hoang cao ngạo. Đệ tử Hoa Sơn phái quyết chẳng khiếp sợ lão tặc ma. Đỡ!

“Vũ...”

Toàn trường rung động và lập tức có hàng loạt gồm gần mười bóng nhân ảnh cùng động thân lao theo Bàng Các :

- Bàng Các nguoi sao lại quá hồ đồ? Lui mau. Nếu không thì cũng phải nên chờ sư phụ kịp thời tiếp ứng!

- Đại sư huynh cũng hãy chờ Từ Nam đệ cùng hỗ trợ đại sư huynh.

- Không Động phái cũng nguyện hiệp lực phái Hoa Sơn.

- Côn Luân phái nữa!

- Điểm Thương cũng xin xuất lực!

- ...

“Ào...”

“Ào...”

“Vũ...”

“Vũ...”

Có đến mười nhân vật võ lâm đã đồng loạt xông vào trận Ngũ Hành, chính là năm cột đại thụ mọc xung quanh chỗ Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân đang ngồi.

Và Sâm Dịch Quân vụt đứng lên :

- Cứ xông cả vào đây. Ha... ha... Xoay! Xoay!

Từ chỗ ẩn nấp, Đoàn Bá Nhiên vùng tái mặt, khẽ gọi gã đại ca :

- Đại ca...

Gã xua tay kịp ngăn lại :

- Đừng vội. Bất quá đây chỉ là công phu Hấp Nguyên, lão Sầm Dịch Nguyên dù tâm địa độc ác thế nào thì cũng thừa rõ không thể gây nguy hiểm đến tính mạng của bất luận ai vào thời điểm này. Trừ phi lão vì kém tâm cơ, nếu làm ngược lại tất tự chuốc họa.

Tư Mã Thuyền ngồi nấp phía bên kia gã liền gật gù thán phục :

- Đại ca muốn ám chỉ lão ác ma Sầm phân vì xem thường những đối thủ vừa xông vào, kẻ cả cũng có Vệ Quá Như Chương môn Hoa Sơn phái phân vì dành sức để đối phó các cao nhân còn lại nên chưa thể vận dụng tuyệt công Hóa giáo?

Gã khen :

- Tam muội cũng có những nhận định dần tình huống rồi đấy. Nhưng đừng vì thế mà xem thường Vệ chương môn. Bởi chẳng phải vì nóng lòng lo cho Bằng Các khiến Vệ chương môn mù quáng quyết xông trận.

Đoàn Bá Nhiên vụt hiểu :

- Đây chính là tình huống bang duật tương trì. Không phải những cao nhân vì kém đóm lược, tuy vẻ ngoài như thể đang đùn đẩy nhau như Bằng Các không đoán biết nên có lời chê bai mỉa mai. Mà kỳ thực tất cả đều đang chờ một sơ hở nhất định nào đó chỉ cần có từ lão họ Sầm là lập tức sẽ ra tay.

Gã gật đầu :

- Chẳng những thế, các Chương môn còn lại cũng không phải vì kém mà không dám lên tiếng nhận là người mạo hiểm xông lướt đầu. Và dĩ nhiên lão họ Sầm cần phải là người đầu tiên tự đoán hiểu nguyên nhân. Hãy nhìn xem, trong đệ tử Điểm Thương phái có một gã cho đến lúc này vẫn tỏ thái độ ung dung. Kỳ thực gã rất khá, chẳng khác nào một nữ đệ tử Không Động phái đứng cách đó không xa. Cả hai đều đang chờ cơ hội.

Tư Mã Thuyền bảo :

- Đây là Trầm Hoạch, đệ tử kiệt xuất nhất của phái Điểm Thương lúc này. Còn nữ đệ tử Không Động phái chính là Liễu Hoàng Kim, cũng là kỳ vọng hiện nay của phái Không Động. Vậy nói theo đại ca tình huống này bao giờ chấm dứt?

Gã cười nhẹ :

- Sao tam muội không thử hỏi nhị đệ?

Đoàn Bá Nhiên khe khẽ lên tiếng :

- Quả thật chẳng có gì che giấu được đại ca. Vậy là tình huống này chỉ sẽ kết thúc nếu như có một trong hai điều này xảy ra. Thứ nhất, là lão họ Sầm chột mắt hết nhãn nại. Chỉ cần lão với mỗi một lần duy nhất vận dụng tuyệt công Hóa Thần thôi thì cục diện lập tức chuyển biến đem đến toàn là bất lợi cho lão. Vì khi đó...

Tư Mã Thuyền vỗ lẽ :

- Vì khi đó lão chưa kịp vận dụng lại lần thứ hai thì mọi cao nhân đã xông ủa vào. Sinh mạng lão kể như hưu hỉ. Còn đâu là điều thứ hai? Há lẽ nhị ca cho rằng bên phía các cao nhân rồi cũng có người chột mắt hết nhãn nại như vừa xảy ra đối với Bằng Các?

Đoàn Bá Nhiên lắc đầu :

- Điều đó nếu có thì đã xảy ra rồi, và chính vì thế Nhật Nguyệt song hùng đã bại tẩu. Ý của đại ca và nhị ca là...

Gã chột chép miệng :

- Công phu Hấp Nguyên của lão dường như đã lợi hại hơn xưa. Nhìn kìa, lão bắt đầu thi triển chương Phích Lịch. Điều này sẽ khiến tình huống ắt mãi kéo dài thế tương trì, nếu như điều thứ hai không sớm xảy đến.

Vừa lúc này, những bóng nhân ảnh đang xoay quanh lão Sầm Dịch Quân bỗng bị tung bắn ra ngoài không ít người và hầu hết họ bị như thế đều do mấy loạt chớp lóa phát nổ do chính lão họ Sầm đột ngột thi triển :

- Khai!!

“Àm!!”

“Bung Bung Bung”

Kèm theo là nhiều loạt hô hoán sợ hãi :

- Chương Phích Lịch đấy!

- Cần trọng!

- Ôi...

- Hự! Hự!

Với những bóng nhân ảnh còn lại thì lão họ Sầm vụt quát :

- Muốn ném tuyệt thế thần công của bốn giáo Hòa Thần ư? Vậy hãy đỡ!

Những cao nhân ở bên ngoài lập tức ngưng động thần sắc để nhìn thật chú mục vào trận.

Mấy bóng nhân ảnh kia thì tự bay bắn ra ngoài, khi lộ diện đều tỏ ra sắc mặt tốt cùng hốt hoảng. Ai cũng sợ khi nghe nói đến thần công tuyệt thế Hòa Thần giáo.

Tuy nhiên, lão Sầm Dịch Quân thì bình chân như vại, vung phá lên cười :

- Nhất hiệp đâu, Tứ nghĩa đâu? Hãy xông vào đi nào? Vì chỉ có bọn nguoi mới đủ tư cách được ta dùng tuyệt thế thần công của bốn giáo để đối phó mà thôi. Hãy xông vào nào. Ha... ha...

Chợt từ đâu đó vang lên một tràng cười như phụ họa cùng lão họ Sầm :

- Sẽ chẳng một ai dám xông vào đâu. Và tương tự, Sầm tổng đường chủ cũng chẳng bao giờ dám mạo hiểm một lần nữa vận dụng trở lại tuyệt thế thần công của bốn giáo. Nghĩa là lão khó mong thoát nếu như không được thêm ta xông vào hỗ trợ. Lão có chấp thuận chăng? Ha... ha...

Tư Mã Thuyên giật mình :

- Vẫn là nhân vật bí ẩn từng ngấm ngầm cùng lão Đại Đầu Quỷ đối thoại, không ngờ lần này cũng xuất hiện quanh quần lão Sầm. Hòa Thần giáo sau ngần ấy năm dài kể như không tồn tại, hóa ra hãy còn nhiều nhân vật vì mưu đồ báo phục nên vẫn trung thành, tuy ẩn tích nhưng ngấm ngầm chờ đợi thời cơ.

Đoàn Bá Nhiên gật nhẹ đầu và liếc mắt nhìn đại ca nhưng về ngoài vẫn lên tiếng đáp lời Tư Mã Thuyên :

- Đây là điều thứ hai lúc này ta toan đề cập. Và vì nhân vật bí ẩn đã lộ rõ là người của Hòa Thần giáo, thế nên nếu xuất đầu lộ diện, liên tay cùng lão Sầm, cục diện nhất định có biến chuyển.

Gã xoay nghiêng mặt, nhìn thẳng vào mắt Đoàn Bá Nhiên :

- Nhị đệ định đề xuất điều gì? Là chúng ta không nên tiếp tục ẩn thân nữa một khi có thêm nhân vật bí ẩn xuất hiện và vì là bằng hữu của lão họ Sầm nên tình thế bất lợi nhất định sẽ đến với các nhân vật chính phái danh môn?

Đoàn Bá Nhiên thản nhiên chịu đựng ánh mắt nhìn của gã :

- Đại ca đã một lần dung tha lão Đại Đầu Quỷ, đồng thời lúc đó dường như đại ca tuy không nói nhưng vẫn rõ nhân vật bí ẩn ấy là ai. Hy vọng lần này đại ca sẽ ra tay, vì tình thế bất lợi là điều chắc chắn sẽ xảy đến với các võ phái.

Gã cười nhẹ :

- Nhị đệ lẽ nào không tự tin vào sở học và thân thủ cao minh của các võ phái? Theo ta...

Chợt có tiếng Tư Mã Thuyên khe khẽ vang lên đầy khản trương lo lắng :

- Bắt đầu rồi. Hòa Thần giáo lần này xuất thế lẽ nào chỉ vì ý trượng vào thần công tuyệt thế, đã tỏ ra quá ngạo thị và xem thường các phái võ lâm? Họ chỉ có hai nhân vật nhưng thái độ thì là mục hạ vô nhân. Thật quá đáng.

Câu nói của Tư Mã Thuyên không chỉ làm gã ngừng lời, mà còn khiến cả gã lẫn Đoàn Bá Nhiên đều phải bỏ dở những điều toan đàm luận để chuyển qua chú mục nhìn vào trận chiến, chỉ cách chỗ họ ẩn thân độ mười lăm trượng hơn.

Và khi thoát nhìn, gã thật sự kinh ngạc khi nhận ra nhân vật bí ẩn vừa có lời phát thoại cùng Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân thì lúc này vì đã hiện thân và xuất đầu lộ diện nên tạo cho gã rất nhiều nghi vấn. Chỉ là vì nhân vật ấy tuy là nữ nhân - thoát kỳ thủy từng thanh âm lời nói đều cho biết rõ điều này, là giọng của nữ nhân quyết không thể nghe lầm - nhưng lại là một nhân vật hoàn toàn xa lạ với gã, với lớp dung diện bên ngoài có quá nhiều những vết sẹo chằng chịt, thoát trông khó thể nhận rõ đây là nhân vật nào.

Tuy nhiên, đúng như Tư Mã Thuyên vừa kêu một cách lo lắng, nữ nhân mặt sẹo ngay khi lộ diện giữa đương trường đã lập tức vũ lộng trường kiếm, xông vào và phát chiêu tấn công những nhân vật danh môn chính phái với khí thế thật sự hung hãn :

- Hãy bắt đầu đi, Sầm tổng đường chủ. Vì mỗi hận diệt môn ba mươi năm trước, hãy cho bọn chúng biết tuyệt thế thần công của bốn giáo Hòa Thần lợi hại như thế nào. Đỡ!

“Ào...”

Chiều kiếm đầy uy lực của nữ nhân mặt sẹo làm gã vì vẫn chú mục nhìn nên nhận ra và rất đổi bàng hoàng..

Vừa lúc đó cạnh gã, Đoàn Bá Nhiên cũng buột miệng, khe khẽ tấm tắc khen :

- Hào kiếm pháp.

Cùng lúc này, một tiếng gầm thét của Hải Anh Tiên Tử đã lập tức vang lên :

- Kiếm chiêu quả nhiên thượng thừa. Và điều này cho thấy Hòa Thần giáo vì chưa thật sự trừ tuyệt căn nên sau bao năm ẩn tích là bấy nhiêu năm khổ luyện công phu nuôi mộng phục hận. Nhưng cũng may, hôm nay bọn ác ma Hòa Thần giáo chỉ mới có hai cao thủ xuất hiện, quả là cơ hội tốt cho chúng ta, vệ đạo trừ ma, diệt bớt vây cánh của chúng. Xin đừng chần chừ nữa, trái lại đánh!

Vừa dứt lời thì cũng là lúc trên tay Hải Anh Tiên Tử xuất hiện một thanh kiếm quái dị, trắng và dài, nhất là dọc theo sống của thân kiếm còn tua tủa nhiều gai nhọn độc hiểm.

Và khi Hải Anh Tiên Tử xông vào chặn đánh nữ nhân mặt sẹo thì chính nữ nhân ấy lập tức bật cười ngạo nghễ :

- Hải Táng Long Nhũ kiếm? Có phải chính khí giới hung hiểm này ba mươi năm trước đã từng gây sát thương, kết liễu nhiều thật nhiều những sinh mạng giáo đồ bốn giáo? Những oan hồn uổng tử ấy ngay hôm nay nhờ ta ắt được toại nguyện. Ha... ha...

“Choang... choang...”

“Àm!”

“Àm!”

Sầm Dịch Quân vẫn nguyên vị giữa trận Ngũ Hành bắt chợt bật cười phụ họa :

- Quang Vân kiếm pháp đây ư? Hóa ra là Đào Kim Vân đường chủ. Bồn tọa thật không thể nhận ra một phần vì xa cách đã lâu, đã quá lâu, phần khác thì đâu ngờ một dung diện hoa nhường nguyệt thẹn của độ nào vang danh bốn giáo ấy vậy mà ngày nay lại trở nên thế này. Đào đường chủ nói rất hay, những oan hồn uổng tử ngày nào của bốn giáo nhất định ngày lúc này sẽ được toại nguyện. Ha... ha...

Tràng cười của họ Sầm như điểm báo trước những nguy hiểm sắp sửa ập đến. Và điều đó khiến cho Nhất Hiệp Nam Cung Phách cùng Tứ nghĩa Võ Lâm tái mặt. Nhất Hiệp cẩn trọng đảo mắt nhìn từng nhân vật Tứ nghĩa :

- Tình thế đã đến lúc không thể không mạo hiểm, chư huynh đệ Kim Lăng tứ nghĩa liệu có diệu kế nào khả thi chăng?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn ngưng đọng thần sắc và chậm chậm gật đầu :

- Tuyệt thế thần công Hòa Thần giáo dù nhanh đến mấy vẫn chỉ kịp xuất thủ duy nhất một lần. Và vì rằng ngay sau đó những người còn lại đã đủ đặt Sầm ác ma vào tử địa, thế nên, Nam Cung lão huynh nói rất đúng, đã đến lúc chúng ta chẳng thể chẳng liều một phen, vì đại cục võ lâm.

Hiểu rõ ẩn ý của nhau, Nam Cung Nhất Hiệp cũng gật đầu đáp trả và thần thái thì tỏ ra đã sẵn sàng, nhất định sẽ cùng Tứ nghĩa Võ Lâm đồng loạt xông trận Ngũ Hành, đối phó ác ma Sầm Dịch Quân.

Đang khi đó, một nhân vật trong Tứ nghĩa là Cúc Huỳnh Phong chợt vẫy nhẹ tay và có tình phát thoại thật nhỏ qua hai hàm răng cơ hồ vừa nghiêng vừa mím chặt đôi môi :

- Nhị huynh Lan Tuyết Thạch xin chờ vội. Trái lại hãy cứ lắng nghe.

Tình thế đã đến lúc khẩn trương và thái độ của Nhất Hiệp cùng Lan Tuyết Thạch cũng thật giống Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền lúc này. Cả hai đang đồng loạt cùng nhau quay mặt vào nhau, nhìn vào giữa họ và lo lắng gọi gã đại ca của cả hai :

- Công phu tuyệt thế của Hòa Thần giáo đã một lần được lão Đại Đầu Quý thi triển bằng Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo và quả nhiên rất lợi hại. Đại ca có nghĩ dù bất luận là ai hoặc bao nhiêu cao thủ cùng hiệp lực xuất thủ thì chỉ ít chắc chắn phải có một nhân vật uổng mạng chăng?

Gã chợt vẫy nhẹ ta và tình cờ cũng nói một câu tương tự Cúc Huỳnh Phong đang nói cùng Tứ nghĩa :

- Đừng vội. Chuyển biến của cục diện nhất định sẽ còn nhiều điều rất hay. Hãy cố nhẫn nại và nghe kìa.

Đúng như vậy, nữ nhân mặt sẹo vừa được lão ác ma Sầm Dịch Quân nhận định là Đào Kim Vân đường chủ, dù đang tiếp tục cùng Hải Anh Tiên Tử giao chiêu ác liệt nhưng bỗng đột ngột lên tiếng hỏi họ Sầm :

- Bọn thù nhân nói như thế có đúng chẳng. Sầm tổng đường chủ? Lẽ nào đối với thần công tuyệt thế của bốn giáo lão đã luyện, chỉ có thể duy nhất xuất lực mỗi một lần, sau đó thì bất khả, không thể nào kịp xuất thủ thêm lần thứ hai?

Sầm Dịch Quân vẫn cười ngạo nghễ :

- Có đúng cũng chẳng sao. Vì bọn chúng đa phần đều tham sinh úy tử, cũng như Nhật Nguyệt song hùng vừa bỏ chạy, nào ai đủ dũng lược tự chấp nhận bản thân sẽ là kẻ trước tiên nạp mạng cho tuyệt thế thần công của bốn giáo để mạo hiểm cùng bốn tọa đối đầu. Thế nên, ha... ha... Đào đường chủ cứ tùy nghi giao đấu với chúng. Bốn tọa tuy tạm thời lược trận nhưng sẽ lập tức ra tay ứng cứu mỗi khi Đào đường chủ gặp nguy. Thử xem có kẻ nào đối phó nổi dù chỉ là một kích của bốn tọa. Ha... ha...

Nhất Trần đại sư bỗng lên tiếng niệm Phật :

- Tinh thể này quả nhiên không thể kéo dài mãi. Nếu không, A di đà Phật, đầu pháp của lũ ác ma Hòa Thần giáo sẽ làm tiêu hao sinh lực và tổn hại nguyên khí của từng người chúng ta. Xin hãy như Nhất Hiệp lão thí chủ vừa đề xuất, bản tăng nguyện hiệp lực xông phá trận Ngũ Hành đầu tiên, diệt trừ Sầm ác ma càng sớm càng thêm thuận lợi. A di đà Phật.

Nhưng đang khi Nhất Trần đại sư toan hành động theo ý định vừa nói, thì một lần nữa những chú tâm của mọi người lại tạm thời chuyển qua nữ nhân mặt sẹo. Vì đây là lúc Đào Kim Vân tiếp tục lên tiếng đặt nghi vấn cho lão Sầm :

- Chỉ nhân vật nào thật sự đủ bản lĩnh mới có thể tiến nhập Luyện Hóa đàn để thủ đắc Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo, cũng là tuyệt thế thần công của bốn giáo Hòa Thần. Nếu Sầm tổng đường chủ chính là nhân vật ấy thì vì lẽ gì không lưu lại Luyện Hóa đàn, luyện đến đắc thành thần công? Hoặc giả Sầm tổng đường chủ không am hiểu nội tình có liên quan đến chuyện này? Tuy vẫn cùng Sầm Dịch Quân đối thoại và hỏi đáp nhưng kiếm pháp của nữ nhân mặt sẹo cũng không vì thế mà tỏ ra suy giảm. Và bằng chứng là Hải Anh Tiên Tử dù đang vận dụng toàn bộ sở học qua quái kiếm Hải Tạng Long Nhũ thì thủy chung vẫn chưa thể chiếm lợi thế hoặc hơn nữ nhân mặt sẹo một chiêu hay nửa thức.

Và thực trạng lần này làm Tư Mã Thuyên vừa rúng động vừa tỏ ra nôn nóng, lo lắng cho sư phụ :

- Kiếm pháp Quang Vân của Đào yêu phụ nếu nhìn kỹ thì khó thể lợi hại bằng Hải Tạng kiếm pháp của gia sư. Tuy nhiên, điều này thật lạ, trong những kiếm chiêu của Đào yêu phụ thì thoáng lại xuất hiện nhiều chiêu thức mơ hồ, ẩn tàng những biến hóa không thể nào lường trước. Ngờ này e đã đến muội cần phải hiện thân để giúp gia sư.

Gã đại ca bất giác đặt một tay lên vai Tư Mã Thuyên và giữ lại :

- Đứng vội. Vì dường như lệnh sư đang có ý chỉ trì cục diện này, hoặc giả để nghe ngóng thêm hoặc để chú tâm dò xét từng chiêu kiếm của đối thủ. Kỳ thực lệnh sư chưa cần bắt luận ai xen vào tiếp tay.

Đoàn Bá Nhiên chợt gạt nhẹ đầu :

- Nhân vật Đào đường chủ ấy sau ba mươi năm ẩn tích luyện công dường như đã tạo được cho bản thân một đường lối sở học hoàn toàn hữu biệt. Nếu đại ca cho rằng Hải Anh Tiên Tử quả thật đang dò xét kiếm pháp của đối thủ thì kiếm pháp này quả nhiên có chỗ lợi hại khác thường. Cũng có thể đoán Quang Vân kiếm pháp chỉ là phần mở đầu, kỳ thực sau đó mới là những gì yêu nhân họ Đào muốn và sắp thể hiện.

Chợt ai cũng nghe nữ nhân mặt sẹo Đào Kim Vân vụt quát cực to :

- Sầm tổng đường chủ thử đoán xem Đào Kim Vân này sau bao năm ôm hận, thoái ẩn giang hồ, hiện đã luyện một bản lĩnh như thế nào. Đờ!

“Vù...”

Kiểm chiêu của nữ nhân mặt sẹo vụt tỏa rộng, tạo một uy lực phủ trùm khắp một phạm vi có đến đôi ba trượng vuông. Điều đó làm cho Hải Anh Tiên Tử nhất thời lúng túng.

Bất chợt có hai phụ nhân đứng bên ngoài cùng một lúc lao vào hỗ trợ Hải Anh Tiên Tử :

- Chúng ta cùng thành danh là Tam anh, có sao chưa lần nào thử cùng nhau liên tay liên thủ để xem oai lực sẽ như thế nào?

- Đúng như thế. Hải Anh tỷ xin lượng thứ. Hãy để Sơn Thủy nhị anh bọn muội cùng được ra tay!

“Ào...”

“Vù...”

“Choang choang...”

“Àm!”

“Àm!”

Tam Anh Tiên Tử đã hợp lực. Và sau các loạt chạm kinh, họ đã bắt đầu và thật sự hăm vây nữ nhân mặt sẹo vào giữa.

Dù thế, họ Sầm vụt cười oang oang :

- Thân thủ của Đào đường chủ quả nhiên đã có những tư thành đáng khâm phục. Và nếu so với lòng nhẫn nại kiên trì của Đào đường chủ thì kể cả bốn tọa lẫn Hữu hộ sứ lão Đại Đầu Quỷ e khó thể sánh bằng. Bất quá, ha... ha..., chỉ vì mong muốn sớm có ngày hưng môn phục phái, báo hận cho bao giáo đồ bốn giáo đã trở nên uổng tử oan hồn, cuối cùng thì, ha... ha..., nhờ hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm nên bốn tọa cùng lão Đại Đầu Quỷ hữu hộ sứ cũng có may mắn thu hồi và thủ đắc mỗi người một mảnh Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo để tự luyện tuyệt thể thần công. Đào đường chủ có cảm nghĩ thế nào khi nghe điều này và liệu đã được tin gì về lão Đại Đầu Quỷ chưa? Ha... ha...

Vẫn ẩn thân ngay bên cạnh gã đại ca và Tư Mã Thuyền, Đoàn Bá Nhiên chợt lo ngại, nhìn và hỏi gã :

- Đã xảy ra điều gì khiến đại ca chợt biến sắc? Hoặc giả dụ sự hiệp lực của Tam Anh, sự phụ của bản thân đệ và tam muội, đang khiến đại ca lo lắng vì đã nhận ra những biến ảo của kiếm pháp Quang Vân là quá ư lợi hại?

Quả thật diện mạo gã đang có một thần thái cực kỳ khác lạ :

- Cho dù những biến ảo nọ có thật sự lợi hại thì vậ tất có thể gây hung hiểm cho Tam Anh. Duy có điều, đang làm ta lo lắng chính là thái độ của nữ nhân họ Đào.

Tư Mã Thuyền vụt chen lời :

- Muội cũng vừa nhận ra yêu phụ họ Đào như đã đến lượt muốn chi trì cục diện. Phải chăng đấy là thái độ kỳ quái đại ca đang đề cập đến?

Gã gật đầu :

- Nội tình của Hỏa Thần giáo dường như hãy còn nhiều bí ẩn. Và chúng ta đừng quên nữ nhân họ Đào tuy từng ẩn diện lúc lão Đại Đầu Quỷ đối phó với chúng ta nhưng để thật sự lộ diện như lần này thì không hề có. Điều này có đáng khả nghi chăng?

Chợt có tiếng Đoàn Bá Nhiên hắng giọng khẽ :

- Đại ca có nhận định thật tinh tường. Hãy nghe kia, Đào yêu nhân quả nhiên đang phủ nhận, cứ giả vờ như chưa hay biết tin gì về lão Đại Đầu Quỷ.

Quả thật, lúc đó nữ nhân mặt sẹo đang bật ra những tiếng kêu sừng sốt :

- Sầm tổng đường chủ ý muốn nói chỉ nhờ có Hữu hộ sứ Hỏa Y hợp lực, cả hai mới an toàn xuất nhập Luyện Hỏa đàn để thủ đắc thu hồi hai mảnh Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo ư? Nghĩa là chẳng có ai trong nhị vị dù tư cách hăm thân lâu thêm ở Luyện Hỏa đàn hầu luyện tuyệt thể thần công đến mức hóa hầu thượng thừa?

Sầm Dịch Quân vụt cất cao giọng, cố ý nói cho tất cả những nhân vật nào đương diện đều được nghe :

- Không sai. Và nếu bọn võ lâm chính phái các ngươi muốn thì hãy nghe đây. Thần công tuyệt thể của bốn giáo kỳ thực vẫn luôn là công phu cái thể vô song. Chỉ tiếc là chẳng ai trong chúng ta có đủ tư cách hoặc bản lãnh để tự luyện công tại Luyện Hỏa đàn. Nếu không, kết quả của bao nhiêu người bọn ngươi đây xem chẳng thể kéo dài đến lúc này.

Lão Vệ Quá Như, Chương môn Hoa Sơn phái bĩu môi cười khẩy :

- Ngươi đừng quá khoác lác phô trương. Vì kỳ thực bản thân ngươi cũng là kẻ tham sinh úy tử. Nếu không sao chẳng đủ dõm lược xông ra, giết hết bọn ta để báo thù cho mấy trăm giáo đồ Hỏa Thần giáo của ngươi? Hử?

Sầm Dịch Quân cười ngao nghễ :

- Tiếc thay chẳng phải ta mà là một tiểu tử vô dụng tên gọi Phong Gia Liêm lại được chọn để tiếp nhận cái gọi là Hỏa Mệnh Di Tông, một tâm pháp duy nhất để có thể tiến nhập và lưu lại Luyện Hỏa đàn, luyện thần công tuyệt thể của bốn giáo đến mức thượng thừa. Và nếu như điều đó được đổi lại, ha... ha..., nếu người tiếp nhận Hỏa Mệnh Di Tông chính là Sầm Dịch Quân ta, e bọn ngươi đã được ném mùi lợi hại của thần công đó từ lâu. Nhưng dù vậy, liệu lúc này đây có bất luận ai trong bọn ngươi muốn ném thù thần công đó chăng? Ai nào? Hãy thử xông vào trận của ta nào? Ha... ha...

Đôi tay của gã vụt run bắn. Và vì có một tay gã vẫn đặt trên vai Tư Mã Thuyền nên sắc thái đó của gã đã bị Tư Mã Thuyền phát hiện :

- Đại ca?!

Gã trấn tĩnh thật nhanh và bất giác đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Tư Mã Thuyền :

- Điều gì?

Tư Mã Thuyền rúng động và tự co dúm người lại :

- À..., không, không có gì. Nhưng tại sao tay của đại ca chợt lạnh toát thế này.

Gã sức nhớ lại, vội thu tay về :

- Ta thật thất lễ. Vì không ngờ vẫn cứ chạm tay vào vai tam muội.

Đoàn Bá Nhiên bỗng hích khẽ vào vai bên kia của gã :

- Hòa Thần giáo quả nhiên có nhiều ân tình. Đại ca có nghe Đào yêu phụ nói gì chẳng?

Gã lại chú tâm vào cục trường. Đó là lúc kiếm pháp của Đào Kim Vân, nữ nhân mặt sẹo chợt xuất lộ nhiều sơ hở.

Và điều đó khiến Tam Anh Tiên Tử phản kích, xuất thủ nhanh hơn, lợi hại hơn :

- Yêu nhân đã đuối sức. Đánh mau!

- Hãy nạp mạng!

“Ào...”

“Vù...”

Nữ nhân mặt sẹo phát hiện tình thế bất lợi chợt thi triển một chiêu kiếm kỳ ảo và biến hóa khác thường :

- Muốn ta nạp mạng ư? Không dễ đâu. Đỡ!

“Choang choang...”

“Bung! Âm! Âm!”

Cách phát kiếm chiêu của nữ nhân mặt sẹo Đào Kim Vân làm cho không ít nhân vật đương diện phải động tâm. Trong đó có lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân :

- Sao lại là kiếm pháp Ngọc Nữ? Đào đường chủ lễ nào đã có may mắn được Phù Dung Ngọc Nữ tả hộ sứ Hòa Y bốn giáo chỉ điểm thêm cho kiếm pháp này?

Tư Mã Thuyền chợt à một tiếng thật khẽ :

- Muội đã một lần mục kích yêu phụ Ngọc Nữ tả hộ sứ Hòa Y suýt chạm chiêu cùng Cửu Chi Lão Tà. Và xem ra vóc dáng nhân dạng của Đào yêu nhân này dường như chẳng khác gì yêu phụ Ngọc Nữ độ nọ. Lại thật.

Thanh âm của Đào Kim Vân - nữ nhân mặt sẹo - đã vang lên sau khi kẻ như thoát hiểm trong đợt liên thủ hợp kích của Tam Anh Tiên Tử vừa mới rồi :

- Ta đã gặp Ngọc Nữ tả hộ sứ thì sao? Há lẽ ta không có quyền gặp, như đang cùng lão hội diện lúc này? Trừ phi Sầm tổng đường chủ từng có những hành vi gì đó và sau này nghĩ lại vì cảm thấy bất an nên chẳng hài lòng về việc ta đã gặp Tà hộ sứ.

Sầm Dịch Quân không đáp, trái lại chỉ bắt chợt phá lên cười :

- Vì hưng giáo phục môn, bốn tọa chỉ biết tận lực để không phải hoài phí hàng trăm oan hồn uống tử của bốn giáo Hóa Thần. Và điều đó rồi sẽ xảy đến, sắp sửa xảy đến. Ha... ha...

Chợt có tiếng niệm Phật vang lên thật khản trương :

- Nam mô A di đà Phật. Trận Ngũ Hành đã biến động. Là Sầm ác ma đang chuẩn bị thực hiện một mưu mô gì đó chẳng?

Huyền Nhiệm đạo trưởng bỗng biến sắc :

- Không ổn rồi. Sầm ác ma đã ẩn thân hoàn toàn vào những biến động của trận Ngũ Hành. Chúng ta nếu không mau phá trận, tận diệt ác ma, e hậu quả khó lường. Vô lượng thọ Phật... Vô lượng thọ Phật.

Đoàn Bá Nhiên thì biến loạn khi mục kích trận Ngũ Hành của lão ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân rõ ràng chỉ do năm cột đại thụ mọc xung quanh lập thành, là một trận gần như là cố định, thế nhưng chẳng rõ lão họ Sầm đã thực hiện những động thái gì để lúc này đây trận đó chợt biến hóa, những cội cây tự chao đảo, năm tán cây phủ trùm lên nhau và vô hình chung hóa thành bức tường chắn hữu hình như thể bão táp phong ba, che kín hoàn toàn phương vị của chính bản thân lão ác ma. Đoàn Bá Nhiên chợt lên tiếng, hỏi khẽ gã đại ca :

- Đại ca có am tường trận thế kỳ môn? Có sao lão Sầm có thể làm trận của lão biến chuyển và nhằm dụng ý gì?

Gã cười cười :

- Nhị đệ không nhận biết đây là do lão vận dụng công phu Hấp Nguyên và vì đối tượng là những cội cây mọc xung quanh nên có tác dụng làm trận thế ngờ bất động thành chuyển động?

Chính lúc này ở phía ngoài cực trường, nơi đang có nhiều cao nhân chính phái cùng hiện diện và mục kích cảnh trạng kỳ quái ấy, bỗng có tiếng hô hoán cảnh giác vang lên :

- Bất luận ai cũng đừng vội manh động. Trận biến đổi chỉ vì Sầm ác tặc thi triển công phu Hấp Nguyên. Chúng ta nếu xông vào thì không những không thể nào kịp nhận định rõ phương vị của đối phương, trái lại còn dễ dàng bị biện pháp dùng thần công tuyệt thế đoạt mạng. Xin hãy tạm chi trì và hãy tin vào nhận định của Đồng Kim Lân mỗ.

Tư Mã Thuyền gật gù và len lén liếc nhìn gã đại ca :

- Đồng Kim Lân tuy chỉ là Chương môn phái Không Động nhưng về thuật kỳ hoàng thì kẻ là bậc nhất. Và xem ra đại ca cũng am tường kỳ hoàng thuật chẳng kém gì Đồng chương môn.

Gã bảo :

- Ta chỉ theo việc mà luận. Vì khi này chẳng phải lão họ Sầm dùng công phu Hấp Nguyên tạo quái phong, cuốn mọi người phải xoay quanh lão sao?

Đoàn Bá Nhiên lên tiếng thán phục :

- Có những nhận định như đại ca, đệ tự thẹn vì không thể bằng. Vậy đại ca bảo lão họ Sầm sắp có dụng ý gì?

Gã nhún vai :

- Tẩu! Mọi người vì mãi nhìn và chờ trận thế ngừng biến động thế nên sẽ không sao phát hiện lão họ Sầm đã vừa ngấm ngầm bỏ đi.

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Đại ca bảo lão đã bỏ đi? Hay chỉ sắp bỏ đi?

Đoàn Bá Nhiên thì bán tín bán nghi :

- Lão đâu thể bỏ đi, một khi Đào yêu nhân thật sự vẫn đang bị vây khốn và càng lúc càng bất lợi?

Gã cười lạt :

- Lão đã đi rồi. Hiển nhiên nhị đệ nên rõ cơ hồ lão chẳng màng quan tâm đến sinh mạng của nữ nhân họ Đào kia.

Tư Mã Thuyền chợt phát tác :

- Nếu đại ca dám quả quyết như thế, xin hãy nghe muội hỏi, vì sao đại ca vẫn để lão tẩu thoát quá dễ dàng một khi đại ca thừa tư cách lẫn bản lĩnh ngăn lão lại?

Gã không đáp, vì đang mãi chú mục nhìn ra ngoài :

- Kể cả Tam anh cũng không thể ngăn cản nữ nhân họ Đào. Nhìn kia.

Dường như nữ nhân ấy cũng biết rõ lão họ Sầm đã bỏ đi. Và đến lượt nữ nhân ấy chuẩn bị tìm phương đào thoát.

Đoàn Bá Nhiên chạm vào tay gã :

- Đại ca một lần nữa cũng muốn bọn họ thoát? Tại sao?

Gã giật tay về :

- Ta không thể ngăn cản họ. Nhị đệ chỉ cần hiểu như thế là đủ. Được chứ?

Tư Mã Thuyền động cựa, chực đứng lên :

- Nếu vậy, tự muội sẽ đảm đương việc này. Vì diệt bớt một yêu nhân Hóa Thần giáo là thêm thuận lợi cho các võ phái về sau.

Gã đột ngột lùi giữ Tư Mã Thuyền lại :

- Hề muội xuất đầu lộ diện là việc giải thoát cho lệnh tôn kẻ như hồng. Muội có đoán hiểu nguyên nhân chăng? Hãy nhớ lại lời lưu tự căn dặn của nhân vật sinh cầm lệnh tôn thì rõ.

Tư Mã Thuyền tột cùng bối rối :

- Ý đại ca nói kể cả gia sư cũng sẽ đồng hành cùng chúng ta. Và điều này sẽ khiến Lưu Vạn Thế lập tức hạ thủ gia phụ?

Đoàn Bá Nhiên khẽ thở ra :

- Chính vì lo ngại điều này nên ngay từ đầu đại ca đã luôn cảnh dạn chúng ta phải giữ kín hành tung? Hành sự của đại ca lúc nào cũng thận mật và lường trước mọi hậu quả như thế này ư? Vì thế đại ca cũng không thể lộ diện, dù chỉ là ngăn chặn hành vi tẩu thoát của lão Sầm?

Tư Mã Thuyên chợt bịt miệng và kêu :

- Ôi..., thoát rồi. Thật không ngờ Đào yêu phụ lại có chiêu kiếm lợi hại, đủ để ngăn cản bất luận ai có ý đồ muốn đuổi theo. Một chiêu kiếm đường như có oai lực không kém gì chiêu Nhân Đạo Kiếm của đại ca?

Lúc này, ở phía ngoài cục trường, không chỉ đã diễn ra cảnh Đào Kim Vân - nữ nhân mặt sẹo vì nhờ chiêu kiếm lợi hại nên vừa chạy thoát, mà năm cội đại thụ cũng đang ngưng dần những chuyển động gây hoang mang cho mọi người.

Và khi đó, tất cả cùng thất thần do phát hiện lão họ Sầm đã lặng lẽ bỏ đi từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quỷ kế khôn lường hãm hại anh hùng - Hào khí can vân thân

Họ tiếp tục nối bước nhau tiến đến một nơi từng được biết là Bách Thảo trang.

Đi dẫn đầu chính là gã và dường như gã không cần che giấu mức độ am hiểu hầu như là tường tận từng địa hình ở quanh khu vực này. Bằng chứng là gã chợt dừng lại, nhân đó cũng đưa tay ra hiệu cho hai nhân vật theo sau là Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên cũng dừng lại.

Giọng của gã thật nhẹ, dù vẫn lộ rõ vẻ lạnh tanh như thế nào ấy :

- Quả nhiên có mai phục, nhất là lúc chúng ta sắp đi đến nơi. Nhưng sử dụng kẻ có bản lĩnh kém thế này để mai phục, Lưu Vạn Thế quá xem thường chúng ta.

Đoàn Bá Nhiên thoáng cau mày :

- Đệ cũng phát hiện tiếng động khá nghi. Nhưng liệu đại ca có lầm lẫn, hoặc giả vì đại ca dường như đang ở trong một tâm trạng nào đó rất khác lạ, mỗi lúc mỗi thêm kỳ quái đến khó hiểu, thế nên đại ca cho đây là tiếng động xuất phát từ kẻ có ý đồ mai phục chúng ta? Vì theo đệ nhận định, tiếng động ấy chỉ có thể xuất phát từ một nhân vật đã bị thương, nhất là không phải nhẹ. Và đã là người bị thương, đệ quả quyết như thế, thì nào cần hệ gì đến chuyện mai phục?

Gã xoay nghiêng mặt, nhìn và hỏi Tư Mã Thuyên :

- Tam muội không có chủ ý gì sao?

Tư Mã Thuyên nhẹ thở dài :

- Nếu có gì cần giải bày, sao đại ca không vì tin ở muội và nhị ca hãy thổ lộ tất cả ra? Hướng hồ lời của nhị ca hoàn toàn đúng. Đại ca không chỉ đang ở trong một tâm trạng gần như là kỳ quặc mà còn tỏ ra vừa có một nhận định khó thể thuyết phục muội xuôi thuận theo. Điều gì đang khiến đại ca chợt thay đổi đến khó hiểu như thế này?

Gã cười nhạt :

- Chỉ vì ta nhận thấy ta có tâm trạng kỳ quặc nên cả hai suốt từ nãy đến giờ hầu như không màng mở miệng, dù là để nêu đề xuất, mong được ta giải thích? Có đúng như thế chăng?

Đoàn Bá Nhiên cũng cười nhạt và thái độ đang dần thay đổi đối với gã :

- Đại ca luôn có thừa thông tuệ, hiển nhiên phải tự hiểu điều mong muốn của đệ và tam muội là thế nào. Không sai. Và vì lời đại ca vừa nói, đồng thời chính tam muội cũng đã nêu thỉnh cầu, đệ nghĩ, phải chăng đã đến lúc đại ca nên hạ cố ban cho bọn đệ một lời giải thích, nhất là về cung cách đại ca tỏ ra quá am hiểu địa hình chốn này?

Gã nhắm mắt lại và dường như cố giữ sao cho nhịp hô hấp vẫn luôn được đều đặn. Tiếp đó, gã chợt thở đánh khi một tiếng và mở mắt ra :

- Đã vậy, được lắm, ta sẽ giải thích, nhưng chưa phải ngay lúc này.

Tư Mã Thuyền vụt gần giọng :

- Phải đợi đến lúc nào mới được đại ca cho là phù hợp? Hoặc giả đây chỉ là lời thoái thác, giúp đại ca lần lữa, khát cho qua ngày.

Gã vụt hít vào một hơi thật dài :

- Ta luôn tự hào mỗi hành sự của bản thân chưa hề có điều gì bất minh hoặc cần che giấu. Thế nên, hãy đừng vội nghĩ ta đang tìm cách thoái thác. Trái lại, sẽ không lâu nữa đâu, chờ khi nào ta giúp được tam muội giải thoát cho lệnh tôn, khi ấy sẽ là lúc ta tự bộc lộ tất cả. Còn bây giờ, hãy tạm tin ở ta và... đi nào.

Và bất chợt gã bật tung người lao đi thật nhanh, thật thần tốc.

“Vút!”

Đoàn Bá Nhiên lập tức ném cho Tư Mã Thuyền những tia mắt nhìn đầy ẩn ý, đồng thời cũng vội vàng cùng Tư Mã Thuyền đuổi theo gã.

“Vút!”

“Vút!”

Cả hai lao đi chỉ mới được mười mười lăm thì đành dừng lại. Vì trước mắt họ, gã cũng đã dừng chân và cạnh chỗ gã đứng là hình hài của một nhân vật hầu như đã ở tư thế nằm bất động. Đoàn Bá Nhiên lại liếc nhìn Tư Mã Nhiên, một cách ra hiệu để cả hai cùng tiến đến cạnh gã. Đoàn Bá Nhiên sau đó chỉ cần thoạt nhìn qua nhân vật nằm dưới đất là đủ buột ra tiếng thở phào :

- Đây ắt hẳn cũng là một nạn nhân nữa của Lưu Vạn Thế? Với dáng vẻ của một người đang mang nội thương nghiêm trọng như thế này, có phải đại ca những mong sẽ tìm được cách hỗ trợ hoặc cứu mạng cho nạn nhân?

Gã không đáp. Thay vào đó gã bất ngờ cúi khom người, chạm tay vào một huyết đạo của nạn nhân, đồng thời là cất giọng lạnh lùng nêu lên từng lời cật vấn :

- Tại hạ từ lâu rồi vẫn luôn tự hỏi vì sao Đông Hải tam quái tuy chỉ bị kết liễu sinh mạng mới có hai, nghĩa là hãy còn một, nhưng một đó lại đột nhiên mất tăm, chẳng còn ai nhìn thấy tung tích đâu nữa. Và mãi đến tận lúc này tại hạ mới tìm được lời đáp. Nào, giờ thì nói đi, các hạ muốn chết hay muốn được toàn mạng?

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Đại ca, cho dù y có là một trong Đông Hải tam quái hay không thì với hiện trạng của y đang như thế này, đại ca đâu thể nhẫn tâm dùng biện pháp quá ư độc ác như vậy đối với y?

Đoàn Bá Nhiên chợt lạnh giọng, cơ hồ phụ họa theo Tư Mã Thuyền :

- Đại ca có biết từng hành vi lúc này của đại ca càng lúc càng làm bọn đệ thêm thất vọng chẳng? Về Đông Hải tam quái thì đệ thừa nhận là từng nghe biết khá nhiều những ác danh của chúng, nhưng đối phó theo cách đại ca đang hành động là điều khó thể chấp nhận.

Gã vẫn đứng cúi khom người, chỉ hơi ngoảnh mặt về phía sau để nhìn Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền :

- Vậy nhị đệ và tam muội muốn ta phải hành động như thế nào? Tin rằng y đang mang nội thương nghiêm trọng như cả hai đã lầm nghĩ chẳng? Không đâu, ta không tin vào bất kỳ điều ngẫu nhiên nào. Huống hồ...

Chợt có giọng thều thào được phát ra từ chính nạn nhân đang nằm, nói với gã :

- Chỉ có một số rất ít người mới biết rõ ta là nhân vật duy nhất còn lại trong Đông Hải tam quái. Và cũng vì thế, hôm nay ta đã bị Lưu Vạn Thế hạ thủ. Nhưng còn ngươi, thật sự ngươi là ai? Sao cũng quá tò mò về điều này? Trừ phi, ngươi chính là...

Tư Mã Thuyền quá nôn nóng, chợt nghiêng người và khom xuống thật sát nạn nhân :

- Các hạ nói có thật chẳng, rằng đã do Lưu Vạn Thế, từng là Trang chủ Bách Thảo trang hạ thủ các hạ?

Phản gã, có lẽ vì muốn nhường chỗ cho Tư Mã Thuyền nên tự thu tay về, không còn đặt và uy hiếp huyết đạo của nạn nhân nữa. Đồng thời gã cũng nhếch môi nở một nụ cười bí ẩn :

- Tại hạ là ai, các hạ sẽ mãi mãi không bao giờ đoán ra.

Đột ngột, Đoàn Bá Nhiên bật quát :

- Ôi... có biến!!

Gã giật mình, toan phản ứng thì quá muộn. Nạn nhân đang nằm bồng bật chồm lên và lập tức Tư Mã Thuyền đã bị nạn nhân chế ngự. Nhưng chưa hết, ngay khi vừa đứng lên, nạn nhân còn vừa cười vừa bắt thần đẩy dần Tư Mã Thuyền cho ngã thật mạnh vào người gã :

- Người lắm rồi. Vì ta hiểu rất rõ người chỉ có thể là Phong Gia Liêm. Đây, phần của người đây, hãy mau nhận lấy. Ha... Ha...

Đang lo lắng cho sinh mạng của Tư Mã Thuyền, thế nên ngay khi phát hiện Tư Mã Thuyền được đẩy về phía mình, gã chỉ có một phản ứng duy nhất là ôm giữ lấy ngay Tư Mã Thuyền vào lòng.

Chính lúc đó, một lực đạo cực mạnh bỗng đột ngột xuất hiện từ thân thể Tư Mã Thuyền và xô ập ngay vào toàn thân kinh mạch gã.

“Bùng!!”

Lực đạo kích dội gã. Dù thế, gã vẫn giữ Tư Mã Thuyền, vừa cùng nhau loạng choạng bước lùi vừa vội vàng lên tiếng nửa như quát tháo nửa như đề tỉnh ai đó :

- Đây là công phu Cách Vật Truyền Lực. Y không thể am hiểu hoặc vận dụng được công phu này nếu như chẳng đạt được một nội lực thượng thừa. Hãy cẩn trọng và... ọe!!!

Diễn biến xảy ra quá nhanh, dù thế Đoàn Bá Nhiên cũng kịp có phản ứng và lập tức lao vồ vào hung thủ :

- Công phu Cách Sơn Đả Ngưu chính là sở học của phái Võ Đang từng bị đánh cắp. Ác nhân người hóa ra là đồng đảng đồng mưu cùng Lưu Vạn Thế?! Hãy nạp mạng!!

“Ào...”

Tư Mã Thuyền thì hoàn toàn bàng hoàng nhìn gã đại ca không chỉ vừa mới thổ huyết lai láng, vô tình làm nhuộm ướt y phục của nàng, mà lúc này diện mạo gã còn vụt bùng bùng đỏ một cách thật kỳ quái. Và nàng kêu thất thanh :

- Đại ca?! Đại ca!!

Gã cao hơn Tư Mã Thuyền, thế nên cứ nhóng qua đầu Tư Mã Thuyền để nhìn Đoàn Bá Nhiên đang cùng hung thủ giao chiến.

Hung thủ tận lực xuất chiêu, quật một kinh hung hãn vào Đoàn Bá Nhiên :

- Người chưa đủ tư cách để lấy mạng ta, nhưng ngược lại thì có thể. Đờ!

“Ào....”

“Ầm!!”

Đoàn Bá Nhiên bị chấn dội :

- Hự!!

Gã phát hiện sự thế, vụt cười rống lên tương tự tiếng tru tréo của ngựa quý đói mồi :

- Hào nội lực. Và điều này chỉ có mỗi một cách giải thích mà thôi. Là nhờ Vạn Niên Sâm Vương chăng? Ha... Ha... Ha... Ha...

Và đang cười, gã chợt đẩy nhẹ Tư Mã Thuyền qua một bên, để thân hình vụt như con gió lốc, thần tốc cuốn về phía hung thủ :

- Đại Quái và Nhị Quái vẫn mòn mỏi chờ các hạ ở dưới cửa tuyền sao không mau xuống đó cùng Đại Quái và Nhị Quái cho đủ bộ Tam quái Đông Hải. Ha... Ha...

Gã hất tay.

“Ào...”

Một tia nhoáng kinh màu sáng trắng vụt phát tỏa như ánh chớp, phủ chụp toàn thân hung thủ.

“Bùng!!”

Và khi tia nhoáng kinh biến mất, thân thể của hung thủ như cũng bị tan biến vào hư vô, do chẳng tồn tại một chút gì ở cực trường, cũng có thể nghĩ hung thủ đã kịp tẩu thoát vì chiều kinh của gã đã đến quá chậm.

Dù vậy, gã không một chút nào bận tâm về kết cục của chiêu kinh vừa thi triển. Gã vẫn cười và vừa cười vừa tiếp tục bật người lao đi :

- Ha... Ha... Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên kinh hãi, vội gọi Tư Mã Thuyên cùng đuổi theo gã :

- Đại ca dường như cũng lâm phải cảnh trạng như lần đã bị lão Đại Đầu Quỷ dùng tuyệt thể thần công của Hòa Thần giáo gây phương hại, có đúng chăng? Nếu vậy, chúng ta hãy mau đuổi theo nào, tam muội.

Cả hai cùng hối hả lao đi.

“Vút!...”

“Vút!...”

Và dĩ nhiên họ vẫn nghe và nhớ tiếng cười của gã là dấu hiệu chỉ đường cho cả hai kịp theo chân.

- Ha... Ha... Ha... Ha...

Họ đã đến Bách Thảo trang. Và lúc này bao quanh Bách Thảo trang hầu như ở chỗ nào cũng vang phát lên tràng cười như cuồng dại của gã :

- Ha... Ha... Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên liền ra hiệu cho Tư Mã Thuyên cùng dừng lại :

- Như đại ca đang nôn nóng, muốn tìm càng nhanh càng tốt nơi chốn đang được Lưu Vạn Thế giam giữ lệnh tôn. Chúng ta hãy tạm đứng chờ một lúc thì hơn.

Tư Mã Thuyên cũng dừng và có sắc mặt thật ái ngại :

- Nhị ca bảo đại ca có bị nội thương chăng? Cả hai chúng ta đều lâm và hầu như vô hình chung đã trở thành những kẻ tiếp tay cho Lưu Vạn Thế, gây phương hại đến đại ca.

Đoàn Bá Nhiên gượng cười :

- Cũng bởi đại ca, kể cả ngay lúc này, cứ bộc lộ những trạng thái quá ư kỳ quái. Ngu ca thật không biết nội gì ngoài việc cảm thấy hối tiếc sau những gì đã gây ra cho đại ca. Còn về nội thương của đại ca ư? Ngu ca nghĩ ắt hẳn là không. Vì vừa rồi, như tận mắt tam muội cũng đã mục kích, chẳng phải đại ca đã quá dễ dàng thu thập và kết liễu sinh mạng hung thủ bằng một thứ công phu thập phần tà môn và quái đản đó sao?

Tư Mã Thuyên chợt tự rùng mình chấn động :

- Công phu ấy nếu chẳng là tà môn thì cũng quá ư bá đạo. Nhị ca bảo đấy là công phu gì?

Bỗng Đoàn Bá Nhiên biến sắc :

- Tiếng cười của đại ca đã tiến sâu dần vào Bách Thảo trang?! Vạn nhất có mai phục thì sao? Đi nào, tam muội, lần này chúng ta quyết không để Lưu Vạn Thế có cơ hội đắc thủ thêm lần nào nữa.

“Vút!”

Tư Mã Thuyên lập tức theo chân Đoàn Bá Nhiên và cũng là đi theo hướng đang xuất phát từng tràng cười cuồng dại của gã đại ca bí ẩn.

Và đến một lúc, cả hai chợt phát hiện gã đại ca đã ngưng cười. Cho tới khi cùng chạy đến nơi thì cả hai cơ hồ đồng loạt cùng nhìn thấy lại một thân hình nữa đang nằm bất động ở một nơi tranh tối tranh sáng. Còn gã thì đã dừng chân cách thân hình bất động ấy không xa.

Tư Mã Thuyên nhìn chú mục vào hình hài nọ :

- Phụ thân?! Đại ca, có phải đấy là phụ thân của muội chăng?

Và Tư Mã Thuyên chực chạy về phía hình hài nọ đang nằm thì lần này Đoàn Bá Nhiên lại đột ngột giữ nàng lại :

- Dừng vội. Trái lại hãy cứ trông theo động thái cử chỉ của đại ca, kéo lại làm kẻ như vừa rồi cả hai chúng ta đã làm.

Nhưng Tư Mã Thuyên lập tức có phản ứng :

- Nhưng đấy là phụ thân muội, đâu phải loại người dễ bị Lưu Vạn Thế thu phục để cùng lập kế mưu hại ngược lại chính chúng ta? Huống hồ phụ thân muội đang lâm cảnh này, nào phải là lần đầu. Hãy để muội chạy đến xem xét cho gia phụ.

Dù vậy, trước khi Tư Mã Thuyên kịp thực hiện theo ý định, bất chợt có tiếng gã bật quát thật to, không khác gì tiếng sấm động :

- Lão Lư Vạn Thế đâu? Hãy mau mau xuất đầu lộ diện và đừng nghĩ ta không thể phát hiện chỗ lão đang tìm cách lánh mặt ẩn thân.

Tiếng gã quát hãy còn đang vang vang thì từ phía sau lưng Tư Mã Thuyên và Đoàn Bá Nhiên chợt rì rì phát ra chuỗi tiếng động lạ kỳ.

“Cạch... cạch... cạch...”

Đoàn Bá Nhiên quay đầu nhìn lại và lập tức bật kêu kinh hãi :

- Nguy tai. Tất cả chúng ta đều tự dẫn thân giam mình vào cơ quan vậy hăm?!

Tư Mã Thuyên vì cũng nhận thức sự thật đó nên vẫn phần nào giật mình. Dù vậy, đây lại là cơ hội cho nàng bước nhanh chân, tiến đến chỗ phụ thân nàng vẫn nằm :

- Điều này càng chứng tỏ phụ thân muội cũng là người chung số phận, quyết không phải như nhị ca vừa nghĩ.

Nhưng một lần nữa, hành vi của nàng chợt bị tiếng quát của gã đại ca làm cho chậm lại :

- Gian từ đường của Lư gia này nào phải là thành đồng vách sắt gì đó đủ khiến lão tin tưởng có thể phát động cơ quan giam giữ ta? Hay lão nghĩ bình thường ta không thể chỉ trong một chường là đủ bản lĩnh phá hủy toàn bộ chốn này? Lão có muốn được một lần thử mục kích chăng?

Và lần này, thật lạ là đã có thanh âm của chính lão Lư Vạn Thế cuồng ngao vang lên hồi đáp :

- Ta đã mục kích cảnh ngươi chỉ cần một chường là hủy hoại, đến cả một mẫu nhục thể nhỏ nhỏ của Tam quái cũng chẳng còn. Thế nên ta thật sự không muốn mục kích lại bất luận lần nào nữa. Đồng thời, Ha... Ha..., ta cũng thành thật khuyên ngươi đừng mạo hiểm hoặc phá hủy hoặc tìm cách xông thoát khỏi chỗ này. Và ta có nguyên do để tạm dừng lại tư cách từng là sư phụ ngươi. Há lẽ ngươi vẫn chưa ngửi được một mùi gì đó khác lạ đang lan tỏa đâu đây? Giống như lần nhờ ngươi có thể chất kỳ lạ đã giúp ta phát hiện chỗ sinh trưởng của Vạn Niên Sâm Vương vậy. Ha... Ha...

Tư Mã Thuyên rùng mình :

- Đây là mùi của lư hoàng?!! Đại ca, chỗ chúng ta đang đứng đã bị chôn sẵn nhiều hỏa dược?

Đoàn Bá Nhiên thì khăn trương và lo lắng nhìn quanh :

- Vị tất hỏa dược bị chôn sẵn dưới chân chúng ta. Trái lại, vì lão tặc Lư vừa có lời cảnh báo, khuyên chúng ta chớ nên mạo hiểm vượt thoát, đủ để hiểu hỏa dược chỉ được đặt khắp xung quanh và ở ngoài gian từ đường này mà thôi.

Giọng cười cuồng ngao của lão Lư Vạn Thế lại vang lên :

- Ngươi là Đoàn Bá Nhiên, Ngân Giao công tử?! Khá đấy, lời ngươi đoán quả không sai. Và hỏa dược sẽ tự phát nổ bất kỳ lúc nào nếu như bất luận ai trong bọn ngươi tùy tiện manh động, cố tình tìm mọi ngõ ngách, mong vượt thoát chỗ này. Thật không may cho ngươi rồi, Phong Gia Liêm, vì bản thân ngươi dù có bản lĩnh cái thế cũng chẳng đủ để tự vượt thoát. Ha... Ha...

Gã cũng bật cười :

- Nhưng nếu ta vẫn quyết liều, lão nghĩ xem, với nhiều thật nhiều những hỏa dược do lão tự đặt khắp xung quanh, vạn nhất khi tất cả đồng loạt phát nổ, liệu lão đủ bản lĩnh để kịp vượt thoát đi thật xa hầu không bị phanh thây xé thịt chăng? Và ta quả quyết lão chắc chắn chẳng kịp thoát. Ha... Ha...

Lư Vạn Thế vẫn từ chỗ ẩn thân và phát ra tràng cười lần này đầy tự tin :

- Sinh ra ngươi dĩ nhiên chẳng phải ta nhưng hiểu ngươi ắt chẳng ai ngoài ta từng nhiều năm dài từng là sư phụ, curu mạng giáo huấn ngươi. Thế nên, ta thì quả quyết ngươi sẽ không bao giờ có hành động nào liều lĩnh như thế để dẫn đến hậu quả gây hệ lụy cho những kẻ tuy là bằng hữu nhưng kỳ thực chẳng hiểu được bao nhiêu về ngươi. Ha... Ha..., bởi vì ngươi là hạng người đã được ta giáo huấn luôn phải giữ vẹn nghĩa khí thế nên cách cư xử của ngươi quyết chẳng thể nào khác. Ha... Ha...

Gã vụt liếc nhìn hình hài đang mãi nằm bất động, chính là Tư Mã Bằng - Quý Y tiên sinh, thân phụ của Tư Mã Thuyên :

- Phần lão thì đã từ lâu luôn hành sự bất chấp thủ đoạn, cũng chẳng sá kể gì nghĩa khí hoặc những giao tình. Và vì tham vọng là những mưu toan của lão, đến như thế nhĩ của lão là Sư Linh Yên vẫn không được lão dung tha?

Giọng của Lư Vạn Thế vang lên lạnh lùng :

- Ta cũng biết tôn trọng những giao tình và hiếm khi có những hành vi đi ngược lại đạo nghĩa. Thế nhưng nếu đã gặp lúc chính sinh mạng ta cũng lâm nguy thì chẳng cần phân nặng nhẹ, ta thì hy sinh tính mạng bằng hữu để giữ vẹn cho bản thân, hơn là để tất cả cùng phải chết và chẳng có cách nào mưu toan việc báo thù. Ta đáp như thế đã rõ chưa nếu như ын ý của ngươi là muốn ám chỉ Tư Mã Bằng?

Tư Mã Thuyên giật nảy người :

- Lão không được hồ đồ bằng cách bảo gia phụ thật sự có một bằng hữu như lão.

- Tiểu nha đầu ngươi phải chăng thật sự vẫn chưa hiểu? Cũng chẳng hiểu chút gì về thái độ của đại ca ngươi thủy chung cho đến tận lúc này vẫn chưa một lần tìm cách xem xét cho hiện trạng của phụ thân ngươi? Hãy hỏi gã. Và ta thừa biết gã có đủ thông tuệ để tự am hiểu toàn bộ sự thật một cách tận tường.

Đoàn Bá Nhiên rúng động, chợt lên tiếng hỏi gã đại ca :

- Đại ca đã đoán biết Tư Mã Bằng bá bá là một cạm bẫy khác, giống như đã xảy ra với nhân vật Đệ tam quái lúc nãy?

Gã nhẹ gật đầu :

- Độc Khí Vô Hình Chi Độc kỳ thực không chỉ là sở trường của duy nhất một mình lão Lưu Vạn Thế. Trái lại, cũng có thể đoán, nhân vật đã phối chế ra độc khí này chính là Tư Mã Bằng. Và lúc này đây, chỉ vì chẳng ai dám tin chắc là độc khí đó có gây hại cho ta được chăng, nên bản thân Tư Mã Bằng dù đang hoàn toàn vô sự nhưng vẫn vờ nằm im, kỳ thực là chỉ chờ tại hạ sơ suất chạm vào là xuất kỳ bất ý hạ thủ ngay.

Tư Mã Thuyên giận dữ :

- Ngươi... ngươi hãy chứng minh cho ta thấy điều đó chính là sự thật. Bằng không, đừng trách Tư Mã Thuyên ta quyết chẳng kể ngươi là nhân vật đại ca đã cùng ta kết giao.

Gã cười lạnh :

- Nếu tại hạ minh chứng và thuyết phục để cô nương tin vào điều đó thì sao? Cô nương liệu có đủ dũng lược, vì đạo nghĩa vô lâm, dám cùng lệnh tôn đối phó, như một điều tất yếu phải xảy ra giữa chánh và tà chăng?

Đoàn Bá Nhiên lại rúng động một lần nữa :

- Cây đắng vẫn có thể sinh quả ngọt. Phải chăng vì lẽ này, ngay sau khi đại ca đã tỏ ra rộng lượng, dung tha một lần cho lão Đại Đầu Quỷ, chính đại ca từng bảo thế nào lại chẳng xảy ra tình huống mà bất luận ai trong chúng ta cũng phải dung tha cho kẻ đại ác chí ít là một lần, vì một nguyên nhân, vì một ân tình nào đấy thật chẳng dễ giải thích? Và đó là đại ca muốn ám chỉ ngay đúng vào tình huống này?

Gã thờ dãi :

- Hãy hỏi lão Tư Mã Bằng. Vì nếu ta đoán không lầm, lần đó, giải độc và lưu mạng cho Tư Mã Thuyên chính là lão đã câu kết, cùng thực hiện theo chủ ý của lão Lưu Vạn Thế. Vạn nhất lão Tư Mã Bằng vẫn không chịu đáp, hãy bảo lão, liệu Lưu Vạn Thế còn có cơ hội nào cứu được mạng lão cùng ái nữ lão ở ngay tại địa điểm này chăng? Lão đã quá cả tin nếu cứ cho rằng vì muốn loại trừ tại hạ, lão Lưu Vạn Thế dù đã chất đầy hỏa dược ở khắp bên ngoài vẫn có thể dành chữa cho lão một sinh lộ. Có thật lão đang nghĩ như thế chăng, Tư Mã tiên sinh?

Nhưng Tư Mã Bằng vẫn im lìm bất động, càng thêm nguyên do khiến Tư Mã Thuyên phát tác. Nàng bước ngay đến chỗ phụ thân nàng đang nằm :

- Gia phụ lần trước cũng vì trúng độc thể này, khiến bị lão Lưu Vạn Thế sinh cầm. Chỉ có ngươi do quá tự phụ vào bản lãnh thông tuệ nên hoàn toàn ngộ nhận, nghĩ sai về phụ thân ta.

Bất chợt, như đột sóng triều đột ngột dâng lên, lão Tư Mã Bằng bất thành linh phúc người chồm lên. Và ngay lập tức Tư Mã Thuyên bị khống chế :

- Phụ thân?!

Nhưng Tư Mã Bằng vụt cười sảng sặc :

- Ai cũng bảo hồ đồ chẳng khi nào ăn thịt con. Nhưng vì lão phu đang có hành động như thế này, vậy thì ngươi có hiểu chẳng giữa ngươi và lão phu kỳ thực chẳng có mối quan hệ thâm tình phụ tử nào cả. Và càng đáng tiếc hơn là ngươi quá ngu xuẩn, chẳng chịu tin lời tiểu tử Phong Gia Liềm. Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên thất kinh và chực có hành động, chợt nghe gã quát :

- Đoàn Bá Nhiên đệ mau bế khí. Chỉ có ta thật sự không ngại độc mới đủ tư cách đối phó lão.

Nhưng đến lượt gã cũng phải khựng lại khi nghe lão Tư Mã Bằng bật quát :

- Ngươi không ngại độc thật sao? Điều đó hư thực thế nào rồi sẽ minh bạch. Nhưng trước mắt, nếu ngươi manh động thì đừng trách lão phu ngay lập tức hạ sát tiểu nha đầu.

Tuy chấp nhận khựng lại nhưng gã vẫn như có lý do để tự nở một nụ cười khinh khinh :

- Tại hạ thừa biết dụng ý duy nhất của lão Lưu Vạn Thế chỉ là đoạt mạng tại hạ. Nhưng vạn nhất điều đó bất thành, Độc Khí Vô Hình Chi Độc của lão chỉ có thể kết liễu Tư Mã Thuyên cùng Đoàn Bá Nhiên mà thôi, hãy nghĩ xem, liệu lão Lưu Vạn Thế có sẵn sàng khai mở sinh lộ cho lão thoát khỏi nơi này chăng? Huống hồ, hừ, tại hạ thật sự chẳng hề ngại bất luận tuyệt độc nào.

Thật lạ, kể từ khi Tư Mã Bằng không còn giả vờ hôn mê nữa thì cũng là lúc mọi thanh âm của lão Lư Vạn Thế cũng im bật. Nhưng đối với Tư Mã Bằng thì dường như đây là chuyện đương nhiên. Thế nên, lão vẫn tiếp tục chế ngự Tư Mã Thuyên, đồng thời đáp lại gã cũng bằng một cái cười khinh khinh và trịch thượng :

- Lão phu không phủ nhận ngươi vừa thông tuệ vừa chứng tỏ là bậc kỳ tài hiếm có về võ học. Tuy nhiên, với niên kỷ chỉ xấp xỉ đôi mươi như ngươi kỳ thực vẫn còn nhiều điều mà bản thân ngươi e chẳng đủ kinh lịch để thấu hiểu. Và dĩ nhiên trong đó cũng có những nhận định hầu như sai lệch về mối giao tình giữa lão phu cùng bằng hữu Lư Vạn Thế đã từ lâu vừa là đồng sự vừa là đồng mưu. Thế nên, nếu ngươi có ý định dùng những lời ly gián mong đạt mục đích thì e đã quá lắm. Nhưng thôi, việc của ngươi lúc này là phải ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của lão phu, chí ít cũng là vì sinh mạng của lũ oa nhi bằng hữu ngươi. Nào, nói đi, thật sự ngươi chính là Phong Gia Liêm chứ?

Gã không che giấu lai lịch bản thân nữa :

- Nếu tại hạ không là Phong Gia Liêm thì làm sao biết rõ quãng thời gian đúng mười lăm năm lão Lư Vạn Thế đã dùng chính Bách Thảo trang này làm nơi mai danh ẩn tích, đồng thời là ngấm ngầm thực hiện những mưu đồ đại sự. Tương tự, vì tại hạ đích thực là Phong Gia Liêm nên ngay khi thoát nghe Tư Mã Thuyên bảo đã cùng lão lưu lạc hầu như khắp nơi suốt mười hai năm dài đằng đẵng, lập tức nảy sinh ngay nghi vấn và nhờ đó phát hiện lão chính là nhân vật đã và đang đồng mưu cùng lão Lư Vạn Thế.

Sắc mặt của Tư Mã Bằng vụt sa sầm :

- Chỉ mỗi một lời sơ hở đó thôi đã tạo cho ngươi sự ngờ vực? Và vì ngờ vực nên khi ở Tư Mã gia trang ngươi không những thoát chết mà còn phát hiện việc lão phu trúng độc chỉ là giả vờ?

Phong Gia Liêm cũng sa sầm nét mặt :

- Hãy kể thêm vào đó một điểm sơ suất lớn nhất của lão và Lư Vạn Thế. Đây là nắm thạch mộ có lưu tự, minh định Lư Vạn Thế đã chết.

Tư Mã Bằng cau có :

- Lão phu thoát tiên cũng không tán thành kế mưu đồ của Lư bằng hữu. Nhưng sau đó lại bị thuyết phục, vì nghe Lư bằng hữu bảo, chỉ bằng cách đó mới mong vạch rõ chân tướng của ngươi, rằng ngươi phải hay không phải Phong Gia Liêm từng đột ngột thất tung, không còn tiếp tục cùng đồng hành với Sử Linh Yên nữa, và sau đó trên giang hồ lại nghiêm nhiên xuất hiện một Nhu Kiếm công tử với thân thủ thật sự bất phàm. Đến bây giờ càng rõ thêm, rằng điều lão phu lo ngại đã hóa thành sự thật, vì có thêm có ngôi thạch mộ khiến ngươi đang nghi càng thêm nghi.

Gã bỗng cười khanh khách :

- Điều gì đã khiến nhị vị bắt đầu lo sợ đối với sự xuất đầu lộ diện của Nhu Kiếm công tử? Có phải do cung cách hành động của tại hạ đã làm nhị vị nhất thời gián đoạn, chưa thể luyện Nguyên Âm Chân Khí đạt đủ hòa hầu? Thế nên, kể từ dạo ấy, những nghi án ở khắp các trấn thành không còn xảy ra nữa, vô tình giúp không ít các nữ nhân vô danh khác chẳng còn nom nớp lo sợ bị phi tặc lên bắt đi trong đêm, không lo mất mạng, cũng chẳng lo bị nhị vị cường đoạt tiết trinh cùng khí nguyên âm của họ. Đúng không?

Lão giật mình :

- Từ lúc nào ngươi đã đoán biết chính bọn lão phu là phi tặc gây ra những nghi án kinh hoàng ấy? Lại còn am hiểu khá tường tận về dụng ý luyện Nguyên Âm Chân Khí của bọn lão phu? Nhưng đừng bảo vì ngươi quá thông tuệ nên tự đoán ra, lão phu quyết không tin. Trừ phi chính Sử Linh Yên trước đó đã cho ngươi tất cả về điều này.

Gã chợt chuyển mục quang qua nhìn Tư Mã Thuyên vẫn đang do Tư Mã Bằng khống chế các huyệt đạo :

- Cô nương còn nhớ Tiểu Hoa cùng những thảm trạng từng xảy đến, khiến nàng ấy chết thảm?

Tư Mã Thuyên bối rối cúi gầm đầu :

- Phải chăng ý muốn nói Tiểu Hoa đã từng bị cưỡng nhục?

Gã thổ lộ :

- Lúc tại hạ mạo hiểm xông vào bí thất, bên dưới Tư Mã gia trang, để cứu mạng Tiểu Hoa, nhân dạng này thật thê thảm, buộc tại hạ phải giúp nàng ấy mặc lại y phục. Cũng vì thế mà dẫn đến sự chậm trễ, khiến tại hạ dù tận lực vẫn không giữ vẹn sinh mạng Tiểu Hoa.

Nói đến đây, gã bất chợt xoay người về phía Đoàn Bá Nhiên. Gã xoay chậm và mở miệng phát thoại cũng chậm :

- Phản nhị đệ ắt vẫn nhớ hai mẫu đoàn kiếm đã cùng ta phát hiện dưới đáy mộ phần, nơi chôn táng thân Sử Linh Yên, chứ không phải Lư Vạn Thế nào cả?

Đoàn Bá Nhiên khẽ chớp mắt, một dấu hiệu dĩ nhiên là để tỏ ra vẫn nhớ những gì Phong Gia Liêm vừa nhắc :

- Sử Linh Yên phu nhân cuối cùng cũng có cách khắc lưu tự dạng nhưng không để bất kỳ ai phát hiện. Cũng vào thời điểm ấy đệ đã nghĩ đại ca chính là Phong Gia Liêm, cho dù đại ca luôn miệng phủ nhận, cũng không nhìn nhận bản thân từng là Nhu Kiếm công tử.

Gã gật đầu với Đoàn Bá Nhiên và lẽ tất nhiên lão Tư Mã Bằng không thể nào phát hiện gã đang nháy mắt đôi ba lượt để ra hiệu với nhị đệ họ Đoàn. Cũng dễ hiểu vì lẽ Tư Mã Bằng vẫn còn nghe gã đang nói với Đoàn Bá Nhiên :

- Lúc này còn mang thân phận Nhu Kiếm công tử, nhân một lần tình cờ chạm mặt và cùng phi tặc giao thủ vài chiêu, vì ta phát hiện thân thủ của phi tặc không chỉ cao minh mà đến cả bản lĩnh nội công cũng thật sự thâm hậu, thế nên ta nhận thấy rằng một Nhu Kiếm công tử với cung cách xuất đầu lộ diện công khai sẽ khiến đối phương ở lần gặp sau rất khó bị bất ngờ. Vậy là ta đành khai tử cho nhân vật Nhu Kiếm công tử, chỉ đến lúc tối hậu mới để nhân vật đó xuất hiện trở lại. Nhị đệ không trách ta đã xử sự thiếu minh bạch chứ?

Đoàn Bá Nhiên lần này thay vì chớp mắt thì lại gật đầu :

- Đệ đã hoàn toàn hiểu ẩn ý của đại ca.

Và lời của Đoàn Bá Nhiên vừa dứt, thân hình của Phong Gia Liêm cũng bất thần chớp động, chỉ để đột ngột lao thẳng vút lên trên cao :

- Đã hiểu thì tốt. Nào, chúng ta hãy cùng nhau xông thoát! Đi!

“Vút!”

Lão Tư Mã Bằng vừa giật mình vừa kinh hãi, bật kêu thất thanh :

- Ngươi gây chấn động chính là làm hòa được tự kích nổ đấy. Và điều này sẽ khiến tất cả cùng chết. Mau dừng lại.

Chính lúc này Đoàn Bá Nhiên lại thân tốc lao ập vào lão Tư Mã Bằng :

- Sẽ không chết bất kỳ ai, kể cả lão, nếu lão ngoan ngoãn giao hoàn Tư Mã Thuyền cho bọn ta. Đờ!

“Ào...”

Hành động của Đoàn Bá Nhiên vì phản thường nên đạt kết quả bất ngờ.

“Bùng!!”

Tư Mã Bằng bị kích trúng một chưởng, đành chịu chấn động và kinh hoàng nhìn Tư Mã Thuyền đã được Đoàn Bá Nhiên đoạt vào tay.

- Hự!

Không chỉ có thế, trước mặt lão, Phong Gia Liêm lại vừa uy nghi hạ thân xuống, chuẩn bị hạ thủ lão.

Quá khiếp đảm, lão vừa lùi vừa hást loạn hai tay, ném ra một vầng sa vụ mờ mờ phủ trắng cùng khắp :

- Lão phu không tin ngươi thật sự có tâm thần bách độc bất xâm. Đờ!

“Rào... rào...”

Vầng sa vụ lập tức phủ kín khắp toàn thân Phong Gia Liêm. Và từ đó, bất chợt vang lên tiếng Phong Gia Liêm gầm quát, gọi Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền :

- Tất cả hãy bé khí. Và khi có cơ hội, nếu phát hiện lão Tư Mã Bằng thoát, tất cả cứ mau chạy theo lão, đừng lo nghĩ gì đến ta. A... a...

Tiếng Phong Gia Liêm gầm thật vang dội, kèm theo đó là vầng sa vụ phủ trắng quanh gã cũng bất chợt phát tỏa ánh hòa quang, đột ngột bùng cháy lên tạo thành một cuộn lửa đỏ ối.

“Xóa...”

Cũng lúc này, ai cũng nghe tiếng kêu gào hoảng loạn của lão Tư Mã Bằng phát ra thật mơ hồ, như đang chạy xa dần :

- Hãy mau khai mở cơ quan cho lão phu vượt xông ra thật nhanh. Lưu Vạn Thế bằng hữu có nghe chăng? Hãy phát động cơ quan ra nào. Nhanh lên nào...

Cuộn lửa đỏ ối phát cháy quanh thân Phong Gia Liêm rồi cũng tự phụt tắt, đó là lúc toàn bộ vầng sa vụ trắng mờ hồ như đã bị thiêu hủy tất cả. Và gã điềm nhiên nhìn Đoàn Bá Nhiên cùng Tư Mã Thuyền :

- Cũng may là cả hai đã không chạy đuổi theo lão Tư Mã Bằng. Nhưng đừng lên tiếng vội. Trái lại, hãy vận dụng chân nguyên nội lực, tự soát xét khắp các kinh mạch để xem có bị Độc Khí Vô Hình Chi Độc tinh cò thấm nhập vào nội thể chăng?

Đoàn Bá Nhiên lập tức lên tiếng :

- Đệ cũng vừa thực hiện xong. Tất cả đều ổn. Có vẻ như công phu đặc hóa của đại ca vì là khắc tinh của mọi chất độc nên toàn bộ Độc Khí Vô Hình Chi Độc đã bị tiêu hủy.

Tư Mã Thuyền cũng lên tiếng, dù vẫn phẫn nộ áy náy :

- Muội chỉ muốn tạ lỗi cùng đại ca. Thế nên, thật sự muội không thể bỏ đi, đuổi theo lão thất phu Tư Mã Bằng như lời đại ca căn dặn, vì chẳng thể yên tâm để đại ca lưu lại một mình.

Chợt có thanh âm của lão Lưu Vạn Thế vang lên, thật lạnh lùng độc ác :

- Nếu vậy, tất cả bọn ngươi sẽ được mãi mãi cùng nhau chịu táng thân chung một chỗ. Cũng như Tư Mã Bằng vì vô dụng, không thể hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn sẽ chung số phận với bọn ngươi.

Phong Gia Liêm bật cười ngạo nghễ :

- Sao lại nữ trách Tư Mã Bằng vô dụng, một khi chính bản thân tại hạ thật sự không ngại độc? Và sẽ công bằng hơn nếu lão đường đường xuất hiện, liệu xem có đủ bản lĩnh lấy mạng tại hạ chăng? Hay cũng chỉ là vô dụng như lời vừa có ý đồ trút cho một mình Tư Mã Bằng? Hãy hiện thân đi nào. Ha... Ha...

Lưu Vạn Thế cười đáp lại :

- Tư Mã Bằng vừa trách ta đã sơ suất khi trái ý lão, tự lập một nắm thạch mộ cho chính Lưu Vạn Thế ta. Thế nhưng chính lần này lão lại là kẻ sơ suất, cứ khăng khăng không chịu tin người vì có thể chất kỳ lạ nên khả dĩ có tám thân bách độc bất xâm. Ấy là lão tự chuốc họa, nào phải ta một mình đồ trút cho lão. Chính vì vậy. Ha... Ha... đây mới thật sự là thủ đoạn của ta, xung quanh nơi này đã được phục sẵn cả ngàn cân hỏa dược. Tất cả vẫn tự phát nổ chỉ sau độ một canh giờ nữa. Nhưng chúng sẽ bị kích hoạt và phát nổ sớm hơn với bất kỳ lúc nào bọn ngươi tự ý gây thành những chấn động không cần thiết. Thôi nhé, ta có thể yên tâm nói lời vĩnh biệt rồi, nhất là đối với Phong Gia Liêm người, một kẻ không chỉ quá thông tuệ, biết rất rõ về ta mà còn sẽ là một chướng ngại khiến ta chẳng bao giờ hoàn thành đại sự nếu như ngươi vẫn còn tại thế. Vĩnh biệt ngươi, Ha... Ha..., vĩnh biệt tất cả. Ha... Ha..., và không bao lâu nữa, toàn thể vô lâm này sẽ thuộc về ta, Lưu Vạn Thế, Ha... Ha...

Tràng cười của Lưu Vạn Thế xa dần rồi tắt hẳn, tạo sự kinh hãi tột cùng cho Tư Mã Thuyền :

- Liệu lời của lão có đáng tin chăng? Có phải chỉ một canh giờ nữa, cả ba chúng ta đều phải chết thật thê thảm?

Phong Gia Liêm không đáp, chỉ lấy tay ra hiệu cho Đoàn Bá Nhiên tiến lại thật gần.

Đoàn Bá Nhiên hiểu ý, vội tiến lại và thì thầm hỏi :

- Đại ca nghĩ lão vẫn quanh quẩn gần đây, để ngấm ngầm giám sát từng động tĩnh của chúng ta?

Phong Gia Liêm lắc đầu và cũng thì thầm :

- Trái lại, ta tin chắc là lão đã bỏ đi. Nhưng để đề phòng lão có thể bất ngờ quay lại, tự triệt thoái toàn bộ hỏa dược do chính lão bố trí, ta muốn nhị đệ thay ta ngưng thần nghe ngóng. Và nếu có bất kỳ một phát hiện khả nghi nào, hãy lập tức báo cho ta biết.

Đoàn Bá Nhiên kinh ngạc :

- Bản lĩnh của đại ca thật sự cao minh hơn đệ thập phần. Điều gì khiến đại ca ủy thác nhiệm vụ hầu như là quá khó đối với đệ?

Phong Gia Liêm càng hạ thấp giọng hơn, thổ lộ qua hơi thở ào ào :

- Vì ta đích thực đã bị trúng độc. Là điều mà nếu để lão Lưu Vạn Thế phát hiện, chúng ta tất sẽ bị hạ sát ngay, không mong gì còn những một canh giờ thật sự rất cần thiết cho chúng ta.

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Không thể nào, trừ phi lại là một lần nữa đại ca vẫn có dụng ý gì đó, cố tình làm cho bọn muội tin vào điều đại ca vừa nói.

Đoàn Bá Nhiên cũng không tin :

- Công phu đặc hóa của đại ca chẳng phải đã tiêu hủy toàn bộ Độc Khí Vô Hình Chi Độc đó sao, là điều mình chứng đại ca không thể nào bị trúng độc.

Phong Gia Liêm bỗng tỏ ra khẩn trương :

- Những gì ta đang nói và sắp sửa thổ lộ đều là sự thật. Nhưng vì thời gian chẳng còn được bao nhiêu, huống hồ ta tự tin đã có cách giúp tất cả cùng thoát, thoát thật an toàn, thế nên nhị đệ và tam muội hãy nhẫn nại và chịu khó nghe thật kỹ từng lời của ta, liên quan đến xuất thân lai lịch thật của Phong Gia Liêm ta, là thế này...

Gã kể. Và khi đến đoạn nói về thể chất kỳ lạ của gã, Đoàn Bá Nhiên chợt buột miệng hỏi xen vào :

- Vì sao đại ca có một thể chất kỳ lạ đến vậy? Do ngại linh đan dược liệu nên ngẫu nhiên có bản lãnh giúp Lưu Vạn Thế phát hiện Vạn Niên Sâm Vương, một điều thật khó tin?

Gã cười cười :

- Chính ta đã tự phát hiện nơi sinh trưởng của Vạn Niên Sâm Vương ở núi Trường Bạch. Đó là sự thật và mãi sau này ta mới hiểu rõ nguyên nhân. Nhị đệ đã từng nghe, vậy có hiểu thế nào là Hóa Mệnh Di Tông chăng?

Tư Mã Thuyền chấn động :

- Hóa ra đại ca là hậu nhân Hóa Thần giáo và Giáo chủ từng bị quần hùng liên thủ sát hại ba mươi năm trước chính là ngoại tổ của đại ca?

Gã vẫn cười cười :

- Nhưng bản thân ta không hề mù quáng, sẽ vì báo thù cho toàn bộ giáo đồ bốn giáo mà gây thành đại họa khắp võ lâm.

Đoàn Bá Nhiên nhẹ gật đầu :

- Đại ca từng nói Hóa Thần giáo hãy còn nhiều ẩn tình khó hiểu. Có phải vì thế, tuy dung tha cho lão Đại Đầu Quỷ nhưng đại ca hầu như không hề có ý xuất hiện hỗ trợ hoặc tiếp lực cho Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân? Điều gì khiến đại ca tạm thời chưa có ý định đối đầu cùng quần hùng các võ phái?

Gã bảo :

- Gia ngoại tổ vì bị phản nên chưa kịp luyện xong thần công tuyệt thế đã cam chịu thảm tử. Thế nên, thù nhân đích thực của ta chính là những phản đồ này. Huống hồ, nhị đệ thử nhớ lại, gia ngoại tổ mặc dù đã là Giáo chủ Hóa Thần giáo nhưng nào có bao giờ để lộ dã tâm mong khuất phục và độc bá quần hùng? Có lẽ vì thế, chủ trương của gia ngoại tổ hoàn toàn ngược lại với một số ít nhân vật nào đấy cũng trong Hóa Thần giáo, nên họ quyết phản, thà mượn tay ngoại nhân, loại bỏ họ một Giáo chủ sẽ không bao giờ hành động theo ý họ, để sau này tự tìm cách đắc thủ thần công tuyệt thế và tự làm theo ý họ, hơn là để gia ngoại tổ mãi mãi thống lĩnh họ. Nhị đệ hiểu chứ?

Là Tư Mã Thuyền đáp :

- Ý muốn nói những kẻ phản giáo và gây thảm tử cho lệnh tổ chính là Sâm Dịch Quân, cũng có thể tính thêm lão Đại Đầu Quỷ vào đó?

Gã gật đầu :

- Sâm Dịch Quân đã nhận được ta chính là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thần giáo, qua dấu hiệu Hóa Mệnh Di Tông vẫn lưu lại như dấu bóng cháy ở ngay vùng tâm thất của ta. Thế là lão đưa ta đến gặp lão Đại Đầu Quỷ, cũng là Hữu hộ sứ bốn giáo. Chính ở đây, sau này ta mới vỡ lẽ cả hai đã từng đồng mưu, bằng việc lão Đại Đầu Quỷ tuy nhờ ta thu hồi hộ lão hai mảnh Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo, nhưng ngay sau đó cũng chính lão làm cho cơ quan phát động, hất ngã ta vào Luyện Hỏa đàn, dụng ý là dùng lửa ở Luyện Hỏa đàn hỏa thiêu ta.

Đoàn Bá Nhiên một lần nữa lại buột miệng, khẽ kêu :

- Đệ nhớ rồi. Vì theo Nhất Hiệp Nam Cung lão tiên bối từng thổ lộ, Nhu Kiếm công tử có cách xuất thế rất kỳ lạ, thoát đầu chỉ là một gã như bị cháy phỏng khắp toàn thân, kể cả y phục cũng chẳng có. Hóa ra chính là đại ca và bị như thế vì suýt chết ở Luyện Hỏa đàn?

Tư Mã Thuyền khẽ thờ dài :

- Và nhân vật hầu như đầu tiên phát hiện đại ca với thảm trạng như thế chính là muội?

Gã thờ hất ra :

- Nhưng lão Đại Đầu Quỷ đã không tiên liệu hết. Lão đâu thể biết chính nhờ Hóa Mệnh Di Tông nên ta toàn mạng, nhân đó lại được Luyện Hỏa đàn giúp hóa tán công phu Hóa Mệnh Di Tông dẫn lưu khắp các kinh mạch, sau cùng thì quy tụ cả về đan điền, là điều sau này giúp ta mỗi lúc mỗi tăng tiến nội lực, đạt thành bản lãnh có thể ví như thiên hạ đệ nhất nhân. Không chỉ có thế, ta còn nhờ thừa hưởng tư chất thông tuệ từ gia phụ, nên tự lĩnh hội ngày càng nhiều những loại công phu khác nhau, tiếp đó là tạo ra một đường lối sở học hoàn toàn hữu biệt, nhưng tốt cùng lợi hại.

Tư Mã Thuyền thoáng cau mày :

- Nhưng song thân của đại ca như cũng bị sát hại? Ai là hung thủ?

Gã cười lạnh :

- Tam muội có nhớ nữ nhân họ Đào, từng nêu nhiều nghi vấn cho dù bề ngoài tỏ ra chỉ muốn liên tay liên thủ, cùng lão Sâm Dịch Quân? Đấy chính là Tả hộ sứ bốn giáo, một nhân vật có nhiệm vụ cùng ẩn thân để bảo vệ an toàn cho song thân ta, cũng là Giáo chủ kế nhiệm của bốn giáo.

Đoàn Bá Nhiên sinh nghị :

- Không lẽ hành vi mưu phản và hãm hại chủ nhân đã liên tiếp xảy ra cho cả hai đời Giáo chủ Hòa Thân giáo? Và lần này chính Tả hộ sứ đã ra tay sát hại song thân đại ca?

Gã lắc đầu, giọng quả quyết :

- Tả hộ sứ không hề mưu phản. Bằng chứng là chính Tả hộ sứ sau đó đã tự thân đem ta đi, cùng đào thoát. Khi đó ta chỉ lên năm và được Tả hộ sứ trong lúc quần bách đã gửi gắm, ủy thác cho Lưu Vạn Thế cùng phu nhân Sử Linh Yên cưu mang nuôi dưỡng. Cũng nhờ đó, ta đoán, song thân ta ắt chỉ do Sầm Dịch Quân ngầm ngầm mưu hại, qua một câu lão đã vừa nói, rằng phải chỉ lão được chọn làm người tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông. Tương tự, đây là điều ta thật sự khẩn thiết phó giao và nhờ nhị đệ cùng tam muội sau này hãy giúp ta. Đó là tìm gặp nữ nhân họ Đào, nói cho Tả hộ sứ biết mọi phỏng đoán của ta, cũng cho Tả hộ sứ hiểu rõ về mệnh hệ chắc chắn phải đến với ta. Và nếu được, hãy khuyên nhủ cũng như thuyết phục Tả hộ sứ chấp thuận được tiếp trợ của võ lâm chính phái, cùng nhau tiêu diệt bọn phản giáo, sau đó là đối phó với Lưu Vạn Thế, chỉ trì mọi chính nghĩa võ lâm. Được chứ?

Đoàn Bá Nhiên giật mình :

- Lời của đại ca sao cứ như trăng trời? Há lẽ đại ca không thể giúp tất cả cùng thoát như đã nói sao?

Gã hỏi ngược lại :

- Nhị đệ đã từng cho ta biết một kết cục như thế nào vì ngẫu nhiên xảy ra cho Giáo chủ Hòa Thân giáo hai trăm năm trước, nên đại họa lúc ấy tự tiêu tan. Điều đó đúng hay sai?

Tư Mã Thuyền vỗ lễ và khê kêu :

- Đại ca muốn nói bản thân sắp bị công phu Thần Hỏa tự luyện sẽ bộc phát thiêu cháy đại ca, như đã xảy ra cho vị Giáo chủ Hòa Thân giáo hai trăm năm trước?

Gã gật đầu :

- Nội hỏa từ Hòa Mệnh Di Tông và Luyện Hỏa đàn nếu đã giúp ta ngày càng tăng tiến nội nguyên chân lực thì sau lần này ta liệu lĩnh dùng nội hỏa ấy tự đối phó với tuyệt thế thần công do lão Đại Đầu Quý dùng Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo thi triển, trái lại đã khiến chân nguyên nội hỏa của ta bị kích phát. Có thể tam muội đã nhận ra qua sắc diện của ta lúc đó cứ bùng bùng thật kỳ quái?

Tư Mã Thuyền gật đầu và lo lắng :

- Chỉ vì bị kích phát nên đại ca không có cách nào tự trấn áp để loại bỏ hậu quả tàn khốc đó?

Gã cười cười :

- Ta không thể, dù đã cố hết sức. Tuy nhiên, cũng nhờ đó, ta đã giúp võ lâm triệt bỏ hoàn toàn mối hiểm họa từ phía lão Đại Đầu Quý, qua việc đã phá hủy công phu chân hỏa của lão. Thế nên, vì chỉ còn lại một mình lão họ Sầm, với chỉ một mảnh Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo, tuyệt thế thần công dù có được lão họ Sầm thi triển thì vẫn lâm vào cảnh như đã xảy ra. Nghĩa là lão chỉ có thể kịp thi triển duy nhất mỗi một lần, và sau đó mạng lão kẻ như hồng. Duy có điều đáng tiếc là ta vô khả, cũng như không thể xuất đầu lộ diện, giúp võ lâm diệt trừ lão họ Sầm như đã từng hành động với lão Đại Đầu Quý.

Đoàn Bá Nhiên không hiểu :

- Tại sao đại ca bảo là vô khả?

Gã giải thích :

- Nội nguyên chân hỏa của ta đã bị kích phát, và chỉ cần một lần nữa thôi tự miễn cưỡng vận dụng chân lực ắt là tự chuốc họa. Điều đó làm ta suy nghĩ và cân nhắc. Đối phó lão họ Sầm ắt không sớm thì muộn cũng có quần hùng các võ phái tiến hành. Nhưng cứu nguy và giải thoát cho Tư Mã Bằng, khi ấy ta vẫn nghĩ là phụ thân của tam muội, thì ngoài ta còn ai đủ bản lĩnh thực hiện? Thế là ta cam đành chịu nhẫn nại, thà để dành chân lực của một lần tối hậu nữa hầu giúp tam muội thỏa nguyện, cũng là đền đáp đôi ba lần ân tình tam muội từng dành cho ta.

Tư Mã Thuyền bàng hoàng :

- Thế mà muội vì ngộ nhận nên vẫn cứ ngầm ngầm bắt phục đại ca. Và thêm một điều đáng hận nữa là lão thất phu ấy chẳng phải thân phụ của muội. Ôi..., chính là muội đã hại đại ca.

Gã xua tay :

- Cũng không hề gì, tam muội chớ quá áy náy hoặc tự thống trách. Vì thứ nhất, ta trước sau gì cũng nhận chịu một kết cục thảm khốc. Ta chẳng oán thán ai, trái lại chỉ cần báo đáp ân tình của tam muội là đủ. Thứ hai, cũng là nhờ lão Tư Mã Bằng sớm bộc lộ chân tướng, vô tình giúp ta không phải phí chân lực của một lần tối hậu như đã nói. Thay vào đó, ta sẽ thực hiện một lần cuối cùng, vào chính lúc này. Nội hỏa của ta một khi được phát hỏa toàn bộ, quả quyết có thể giúp nhị đệ và tam muội cùng thoát, bất luận sức chấn nổ của hỏa được có uy lực mạnh và rộng khắp như thế nào. Hiểu ý ta chứ?

Đoàn Bá Nhiên sững sờ :

- Đại ca có thật sự đã vô phương cách cứu vãn chưa? Ý đệ muốn nói nếu đại ca có thể cùng thoát thì đừng vội tuyệt vọng. Trái lại, với sau bao điều đại ca nhờ không quá mù quáng nên đã thực hiện vì vô lâm, đệ tin tưởng ở khắp các võ phái lẽ nào lại chẳng có ai đó nghĩ được cách giúp đại ca tránh thoát hậu quả thảm khốc vì chân hỏa.

Gã điềm nhiên khước từ :

- Nhị đệ đừng quên ta ngoài việc là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thần giáo thì còn là nghĩa tử của Cuồng Võ Y Tiên. Ta đủ am hiểu y thuật, hiểu một cách tường tận về bản thân ta, thế nên ta tự biết không thể miễn cưỡng một cách vô ích. Và nhân nhắc đến các võ phái, thiết tưởng sẽ không thừa nếu ta có mấy lời muốn cảnh báo nhị đệ, cũng như tam muội. Đây là vì ta đã đoán Lưu Vạn Thế chính là nhân vật từng đánh cắp nhiều sở học của các phái, thế nên không thể không nảy sinh nhiều nghi vấn, đều liên quan đến cái chết oan khiên của Cuồng Võ Y Tiên, nghĩa phụ ta. Thứ nhất, chỉ thật lâu sau đó Lưu Vạn Thế vì tình cờ được Sử Linh Yến cứu mạng mới nảy ra ý định ẩn thế khổ luyện công phu. Vậy thì với quãng thời gian khá dài trước đó, có sao chẳng nhân vật nào ở các võ phái dường như không hay biết gì về sự tồn tại của lão Lưu Vạn Thế? Hãy nhớ đến cách lão Lưu Vạn Thế thu phục và dùng nhân vật đệ Tam quái Đông Hải mạo hiểm lập kế ám hại ta, đồng thời cũng như lão Tư Mã Bằng, đã đột nhiên có giao tình cùng lão Lưu Vạn Thế, đều là những việc chỉ có một cách để giải thích, rằng họ đã bị lão Lưu Vạn Thế dùng những võ học từng đánh cắp để mua chuộc và thu phục họ.

Đoàn Bá Nhiên chấn động :

- Đại ca muốn ám chỉ ở các võ phái hiện nay ít nhiều vẫn có những cao nhân cũng đã bị lão Lưu Vạn Thế thu phục?

Tư Mã Thuyền cũng giật mình :

- Nhất định trong đó không thể không kể đến Hải Lưu bang. Vì rằng Cửu Chi Lão Tà cũng đã đột nhiên tăng tiến nội lực, còn am hiểu thêm kiếm pháp vốn là công phu không thuộc sở trường của Cửu Chi Lão Tà.

Phong Gia Liêm cười khẩy :

- Lưu Vạn Thế không thể không có nhiều mối câu kết ngầm ngấm. Với Tư Mã Bằng là để lão Lưu Vạn Thế dễ dàng tinh thông thuật dụng độc, thêm nữa là để chế luyện những hoàn linh đan bởi nguyên xuất phát từ Vạn Niên Sâm Vương đã do chính lão lập kế độc chiếm. Còn câu kết với Hải Lưu bang là để lão có chỗ tạm dung thân, cũng là có một thế lực hậu thuẫn hầu giúp lão sau này hoàn thành dã tâm sở nguyện. Trong đó thật đáng quan tâm chính là những hành tung có phần khác lạ của Cửu Chi Lão Tà. Bởi chính ta đã một lần từng chạm mặt một Cửu Chi Lão Tà mạo nhận, bên cạnh còn có một nữ nhân rất am hiểu kiếm pháp. Điều này vô tình khiến ta tạm thời liên tưởng đến hai nữ nhân có sở trường là kiếm pháp. Một là Hải Anh Tiên Tử, sư phụ của tam muội.

Tư Mã Thuyền chột dạ :

- Ai thì không biết, riêng gia sư quyết chẳng phải hạng dễ để cho ai đó mua chuộc hoặc thu phục.

Nhưng cũng chính nàng chợt nhớ đến Tư Mã Bằng, một nhân vật được nàng từng ngỡ là phụ thân nàng :

- Thôi được, đại ca nói tiếp đi. Vì quả thật, sau bao điều vừa xảy ra, muội cam đành thú nhận là chẳng còn biết nên tin vào ai nữa.

Phong Gia Liêm nhún vai :

- Những gì ta nói đều là phỏng đoán. Còn hư thực thế nào, sau này hãy cứ tùy vào từng hành động của nhị đệ và tam muội. Riêng nữ nhân thứ hai cũng khiến ta liên tưởng đến chính là Công Tôn Phụng, một trong Nhật Nguyệt song hùng.

Đoàn Bá Nhiên động tâm :

- Đại ca không thể phỏng đoán nếu như chẳng phát hiện một vài điều khả nghi. Là những điều gì?

Gã bảo :

- Nghi cho Hải Anh Tiên Tử vì đây chính là nhân vật đã thu nhận tam muội làm đệ tử. Thử hỏi, lẽ nào Hải Anh Tiên Tử trước đó chưa tìm hiểu thật mình bạch về lai lịch của tam muội? Và nếu đã tìm hiểu thì liệu Hải Anh Tiên Tử biết hay không việc lão Tư Mã Bằng không thật sự là phụ thân cốt nhục của tam muội?

Đoàn Bá Nhiên gật đầu :

- Còn đối với Công Tôn Phụng thì thế nào?

Gã giải thích :

- Mụ này ngay lần đầu chạm mặt đã lập tức tạo ác cảm đối với ta. Khiến ta có quyền nhận định Nhật Nguyệt song hùng cơ hồ chỉ là nguy quân tử. Cũng giống như trong Tứ ngũ có nhân vật ở hàng thứ ba là Cúc Huỳnh Phong cũng tạo cho ta cảm nhận tương tự. Tóm lại, chỉ vì thời khắc quyết định đã đến, ta không còn cơ hội giải thích thật rõ thêm cho nhị đệ hoặc tam muội hiểu, thế nên khi đã thoát, cả hai hãy tạm vì ta mà chịu khó lưu tâm đến các

nhân vật được ta liệt vào loại khả nghi. Nào, cả hai hãy đứng thật sát vào nhau, quay lưng vào ta. Khi nào ta phát hiệu lệnh, cả hai đừng chần chừ, trái lại hãy vận dụng tột độ kinh thân pháp lao thật xa thật nhanh càng tốt. Rõ chứ?

Đoàn Bá Nhiên ngập ngừng :

- Nếu có thể được, liệu đại ca có chấp thuận cùng thoát với bọn đệ?

Gã cười gượng :

- Đó chính là điều bản thân ta đang ngẫm nghĩ. Nhưng e bất khả. Và đã vậy, ta thật chẳng dám liều, kéo chỉ uổng mạng cả ba chúng ta.

Tư Mã Thuyên chợt đề xuất :

- Nếu đại ca quả quyết chỉ có thể giúp hai người cùng thoát, xin hãy để muội hy sinh lưu lại.

Gã gạt ngay :

- Đừng nói nhảm. Vì cho dù làm như thế ta có thoát thì cuối cùng hậu quả thảm khốc cũng phải khiến ta vong mạng. Hãy cứ thực hiện theo ý định của ta.

Nàng khẽ kêu bằng giọng vút nghẹn lại :

- Đại ca...

Gã nghiêm mặt chỉnh dung :

- Đù rồi. Tấm chân tình của muội, ta hiểu. Và vì hiểu, xin hãy để ta dùng cách này hầu bảo đáp lại những ân tình của muội. Nào, thời gian của một canh giờ đã sắp hết. Đừng để quá muộn, e có hối cũng không kịp. Cả hai hãy mau mau vận khí chuẩn bị.

Đoàn Bá Nhiên chợt lắc đầu :

- Xin hãy để đệ nói một lời vĩnh biệt sau cùng với đại ca.

Nhưng gã đã bật quát :

- KHAI...!

Toàn thân gã một lần nữa lại bật phát hỏa quang, phủ trùm luôn Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyên.

“Xòa...”

Và liền sau đó, gã hất tay, quật một tia chớp kinh trắng sáng, cho lao ầm ầm vào một phía của gian từ đường Lưu Gia.

“Ào...”

Tia chớp kinh phá vỡ một phần của gian từ đường.

“Ầm!!”

Cùng với tiếng chấn chạp này, một quãng lửa cực to cũng cuộn bốc lên cao ngút.

“Phụt...”

Tiếp đó là hàng loạt những tiếng chấn nổ thật khủng khiếp.

“Ầm!! Ầm!! Ầm!!...”

Hỏa dược đã bị chấn nổ. Và đó là lúc gã tận lực đẩy tổng vào hậu tâm của Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyên, cho cả hai bay vút ra thật nhanh, như hai ánh chớp.

- Đ... ỉ...!!

“Vút! Vút!...”

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hiểm họa đã như đợt sóng ngầm - Thần mưu quỷ kế chồng lẫn nhau

Đứng chót vót trên ngọn của một cội cây mọc cao to ở xa xa là một hình nhân như thể vật bù nhìn đã được ai đó tình nghịch thay vì đặt ở vùng đồng ruộng để xua đuổi mọi chim muông thì lại đặt ở cội cây và không rõ có dụng ý gì.

Thế nhưng, không như bao bù nhìn khác, hình nhân này tuy mang dáng dấp bên ngoài khô cứng, có thể bảo là đã bị người dùng cột dính vào tàng cây, vậy mà từ phương vị được xem là hai mắt của hình nhân vẫn bắn xạ ra những tia tinh quang chói ngời và phóng nhìn về phía vừa đột ngột phát tỏa lên hàng loạt các quãng lửa bốc cao đỏ rực. Và tiếp theo sau những quãng lửa tỏa sáng giữa đêm đen là chuỗi chấn động kinh hoàng cũng từ nơi phát hỏa cất lên rền rĩ, phá tan sự tịch mịch của đêm trường:

“Àm! Âm! Âm!”

Đề khi chuỗi chấn động lũ lượt nhau xô ủa đến tận cội cây, nơi đang có hình nhân đứng chót vót trên cao để nhìn, thì bất chợt từ chỗ được gọi là miệng của hình nhân đột ngột phát ra tràng cười mãn nguyện và thật sự đắc ý :

- Ha! Ha! Ha! Ha! Vì là một hình nhân có thể giương mắt nhìn và còn phát ra chuỗi cười lồng lộng, có tình hòa lẫn vào những loạt chấn nổ khủng khiếp ở xa xa, thế nên không thể nào làm lẫn nếu cứ quả quyết rằng hình nhân đó phải là một nhân vật đại cao thủ vô lâm. Và chỉ là đại cao thủ nên nhân vật đó mới có cung cách đứng yên, thật thẳng người và thật sự bình ổn trên phần cao nhất, chót vót nhất của cội cây.

Đã vậy, đang cười là thế, nhân vật đại cao thủ cho dù không thể hiện bất kỳ động thái nào qua cử chỉ bên ngoài nhưng vẫn đột ngột tự xé bắn toàn thân và thật thần tốc lao khuất người vào màn đêm đen vô tận phủ vây xung quanh.

“Vút!”

Chờ khi hình nhân đã tự biến đi, từ một địa điểm kín đáo nằm ở giữa một nơi đang phát hỏa sáng rực và nơi còn lại chính là cội cây hình nhân đang đứng, chợt xuất hiện hai nhân vật, một nam và một nữ.

Họ đứng lên, cạnh nhau và cùng nhau nhìn theo hướng hình nhân vừa bỏ đi khuất dạng. Chỉ đến lúc đó, nam nhân mới cất trọng lên tiếng, hỏi nữ nhân :

- Tam muội đã nhìn rõ chứ. Thân thủ của nhân vật đó quá lợi hại, và cơ hồ không có điểm nào giống với nhân dạng của Lưu Vạn Thế.

Nữ nhân cũng thận trọng từng lời :

- Nhị ca nếu đã có nhận định như vậy ắt không thể lầm. Huống hồ lão Lưu Vạn Thế đã từng một lần xuất đầu lộ diện, đã cùng đại ca của hai chúng ta giao thủ. Chỉ tiếc khi đó muội vẫn còn trúng độc hôn mê nên không được cơ hội nhìn qua nhân dạng bên ngoài của lão Lưu Vạn Thế, chỉ riêng nhị ca nhờ lần đó vì được nhìn nên bây giờ mới có lời so sánh như vừa nói. Và muội tự hiểu ý nhị ca muốn ám chỉ điều gì. Phải chăng lão Lưu Vạn Thế vẫn chưa là nhân vật duy nhất và tối hậu có những chủ trương âm mưu như mọi điều gần đây chúng ta được đại ca cho biết?

Nam nhân nhị ca chậm chậm gật đầu :

- Ước gì đại ca Phong Gia Liêm vẫn còn sống và đừng nhận chịu kết cục quá thảm khốc như thật sự đã xảy ra. Ất chính đại ca cũng không ngờ ngoài Lưu Vạn Thế và Tư Mã Bằng vẫn còn một nhân vật khác đứng sau toàn bộ những âm mưu này. Nhưng dù vậy muốn vạch chân tướng của những âm mưu chắc chắn có liên quan đến mọi diễn biến trên giang hồ suốt ba mươi năm vừa qua, bắt đầu từ hành động tận diệt Hỏa Thần giáo của những nhân vật vô lâm chính phái, thì chúng ta cũng không thể phủ nhận hoặc bỏ qua những gì đã do đại ca liên tưởng và nhận định. Tam muội có tán thành chủ ý này của Đoàn Bá Nhiên chăng?

Đang lúc đó, vẫn ở một khoảng cách giữa đôi nam nữ này và nơi đang phát hỏa chợt mơ hồ có hai nhân vật hiện cùng nhau lùn lùn bước đi. Họ bước đi chậm và mệt mỏi. Và nếu như không có bóng đêm đen dày đặc ở xung quanh che khuất, đồng thời là nhờ có thêm tiếng lửa cháy ở nơi đang phát hỏa liên tục vang phát lên, ắt sự hiện diện của họ đã bị đôi nam nữ họ phát giác.

Và điều đó chỉ có suýt nữa thì xảy ra khi nữ nhân tam muội đột ngột quay người lại nhìn thật chú mục vào nơi đang phát hỏa :

- Hỏa được đã bị kích phát, Bách Thảo trang bị lửa đỏ bao trùm thế này, quả thật đại ca Phong Gia Liêm chẳng còn may mắn cơ hội dù chỉ là để giữ cho toàn thân. Nhị ca liệu có cùng cảm nhận với muội chăng, rằng lòng dạ của Tư Mã Thuyền này cơ hồ cũng đang bị trăm nghìn ngọn lửa đỏ giống như thế thiêu hủy?

Đoàn Bá Nhiên cũng đã quay người lại nhìn lại Bách Thảo trang trong thảm trạng bị tiêu hủy vì hỏa được :

- Ai bảo Đoàn Bá Nhiên ta là không có cùng cảm nhận như thế. Đại ca chết để hai chúng ta được sống. Lửa đỏ kia dù có thiêu hủy toàn bộ thân thể đại ca thì trăm nghìn ngọn lửa nhỏ đang âm ỉ cháy trong lòng mỗi người chúng ta lại chính là toàn bộ những nhiệt huyết được đại ca thấp lên và trao truyền cho chúng ta tiếp tục thực hiện. Thế nên, ta có ý này, chúng ta thay vì mãi lưu luyến nán lại, hãy nhanh chóng ly khai. Và đừng quên, có thể riêng đối với Lưu Vạn Thế, hai chúng ta cũng đã chết. Đây là một lợi thế và chúng ta đừng bỏ lỡ. Đi nào, tam muội.

Tư Mã Thuyền gật đầu :

- Vì đại ca, từ nay về sau mọi hành vi của muội đều nhất nhất tuân theo sắp đặt của nhị ca.

Đoàn Bá Nhiên mỉm cười :

- Tốt lắm. Đi thôi.

“Vút! Vút!”

* * * * *

Không được như Tư Mã Thuyền và Đoàn Bá Nhiên có thể thi triển khinh công đi nhanh hoặc chậm tùy ý, hai nhân vật lúc này đã lặng lẽ ly khai khu vực phụ cận Bách Thảo trang bị phát hỏa kỳ thực đến lúc này vẫn một nhọc cùng đi và thủy chung chỉ biết cậy dựa hoàn toàn vào bầu trời đêm khả dĩ giúp họ giữ kín hành tung.

Thế nhưng, một trong hai nhân vật đó bất chợt tự buông người khụy ngã xuống, khiến nhân vật còn lại vừa luôn miệng thì thào thúc giục người vừa ngã :

- Chỉ độ vài ba canh giờ nữa trời sẽ sáng. Nếu lão thật sự vẫn muốn giữ vẹn sinh mạng mưu toan việc báo thù thì dù mệt đến mấy cũng phải ly khai càng xa chỗ này càng tốt. Hay lão định giờ què, cảm thấy chẳng cần giữ làm gì một lời hứa cùng ta?

Nhân vật kia vẫn nằm và mặt tình buông thả để cho nhịp hô hấp nặng nề dồn dập cứ tiếp tục kéo dài :

- Lão phu đã nhờ người nên thoát khỏi cảnh suýt bị hỏa thiêu trong gang tấc. Nhưng dù vậy người đừng nghĩ đã có đủ tư cách bắt buộc lão phu phải tuân theo từng cách sắp đặt của người. Tóm lại, đã từng giúp lão phu thoát chết, kẻ như phần việc của người tạm xong. Còn để ly khai khỏi chốn này thật an toàn và không lo sợ ai truy đuổi vì bọn chúng tình cờ phát hiện tung tích hai chúng ta, người hãy an tâm, giao phó việc đó cho lão phu. Rõ chứ? Nếu đã rõ thì đừng vội và làm gì, hãy nghỉ ngơi một lúc đã.

Nhân vật nọ bật tiếng cười lạt :

- Lão tỏ ra quá tự tin, phải chăng vì cho rằng mọi âm mưu thủ đoạn của Lư Vạn Thế, kể cả mọi cách bố trí nếu có của Hải Lư bang ở quanh đây vì bản thân lão đã từng tỏ tường nên vẫn ung dung và chẳng cần bận tâm? Nhưng liệu lão đã lường hết chưa, rằng Lư Vạn Thế vẫn không là kẻ duy nhất chủ sử tất cả mọi âm mưu thâm độc này, là điều mà cả hai chúng ta cũng chỉ vừa mới biết nhờ vào sự phát hiện và nhận định lúc mới rồi của Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền?

Nhân vật tự xưng là lão phu đáp lại bằng giọng cười khẩy :

- Bọn tiểu oa nhi đó ư? Hừ, so về thông tuệ thì bọn chúng quyết không thể bằng người. Vậy theo người, có thật một hạng người như Lư Vạn Thế liệu chấp nhận chịu sai khiến của bất luận là ai chăng? Huống hồ, đây là điều mà mãi đến tận bây giờ lão phu mới có cơ hội minh bạch cùng người. Rằng Lư Vạn Thế chỉ có thể đồng mưu cùng một lúc với nhiều nhân vật có chung tham vọng với y mà thôi. Vì nếu thật sự có nhân vật đủ bản lĩnh sai khiến y, lẽ nào lão phu không hay biết?

Nhân vật nọ lưỡng lự sau đó có lẽ vì cũng quá mệt, đành buông người ngã ngồi xuống cạnh lão nhân kia :

- Một kẻ có thể sát hại kẻ cả người thân cận duy nhất là phu nhân, như Lư Vạn Thế từng hạ thủ Sử Linh Yến, quả thật ta không nghĩ lão tặc Lư lại chấp nhận bị ai khác sai khiến. Tuy nhiên, ta vẫn muốn lão đừng tỏ ra quá tự tin như lúc này, nhất là sau khi chính bản thân lão vừa bị lão tặc Lư bắt chấp giao tình, vẫn thân nhiên đặt lão vào tử địa, chỉ suýt nữa là mất mạng, nếu như chẳng được ta giải cứu.

Lão nhân bỗng chuyển mình ngồi lên :

- Còn người, sao bỗng nhiên tỏ ra quá khiếp đảm, sợ Lư Vạn Thế vốn dĩ có bản lĩnh vị tất hơn người? Và có phải chỉ cần lão phu giúp người thoát đi một cách an toàn là ân oán giữa hai chúng ta kể như kết thúc?

Nhân vật nọ cười lạt :

- Ta cứu mạng lão chỉ để đổi lấy một điều như thế thôi sao? Nếu vậy, thì ta hạ sát lão, rồi một mình tự tìm đường tẩu thoát, đấy mới gọi là ân đoạn oán tuyệt.

- Vậy điều người cần lão phu đáp ứng là gì? Nói thật, hiện lão phu vẫn mãi chần chừ, có thể bảo là chẳng hứng thú gì trong việc cùng người thoát đi lúc này, chỉ là vì lão phu chưa minh bạch, nhất là chưa thể biết rõ số phận bản thân rồi sẽ được người định đoạt ra sao?

Nhân vật nọ nhún vai :

- Lão đã từng là đồng mưu cùng Lư Vạn Thế, nhất định chỉ vì một điều gì đó khiến song phương cùng có lợi. Thế nên, ta không ngại cho lão biết một sự thật, cũng là điều sẽ khiến lão đắc lợi, dĩ nhiên không gì khác ngoài việc lão sẽ được báo thù, sẽ làm cho Lư Vạn Thế trước khi mất mạng vẫn còn chịu nhiều đau khổ gấp trăm gấp ngàn lần lão.

- Người có mâu thuẫn chẳng qua thái độ vừa tỏ ra khiếp đảm, sợ bị Lư Vạn Thế phát hiện, giờ lại bảo sẽ có cách giúp lão phu báo thù?

- Ta phải tỏ ra sợ bị Lưu Vạn Thế phát hiện vì ngay lúc này toàn bộ chân nguyên nội lực của ta đều đã bị thất tán. Nhưng không hề do ta sợ xuất khiến lâm cảnh này. Trái lại, vì nội nguyên chân hỏa trước sau gì cũng hủy diệt ta, thế nên ta thả mao hiểm, tự làm cho chân nguyên phát tán, vừa giúp cho Đoàn Bá Nhiên và Tư Mã Thuyền an toàn thoát nạn, vừa giữ trọn vẹn sinh mạng của chính ta. Và đương nhiên trước khi mao hiểm ta cũng đã toan liệu sẵn một vài phương sách khả dĩ cứu vãn. Thoạt tiên, ta ý trượng vào tư chất thông tuệ của bản thân, hướng hồ đã tự lĩnh hội hầu như đến thấu triệt khá nhiều công phu thượng thừa. Từ đó ta có chủ định sẽ dựa vào ý đạo đã lĩnh hội từ nghĩa mẫu ta, phu nhân của Cuồng Vũ Y Tiên mà lão đã biết quá rõ, để trong thời gian ngắn nhất sẽ thu đoạt trở lại những chân nguyên nội lực cần thiết. Lão cũng có y thuật cao minh, vậy nói sao về những gì ta vừa giải bày?

- Ngươi vì sao dám thừa nhận cùng lão phu về việc đã bị thất tán chân lực? Ngươi không ngại sẽ bị lão phu lợi dụng cơ hội này hạ thủ ngươi ư?

- Hiện trạng của lão lúc này nào khác gì ta? Đây là điều thứ nhất khiến ta cảm thấy chẳng có gì đáng ngại. Và lão hạ thủ ta thì liệu sẽ được lợi gì nếu không muốn nói lão hoàn toàn bất lợi vì vô khả đối đầu cùng Lưu Vạn Thế dù chỉ là để báo phục mối thù lần này?

- Ngươi nói cũng đúng cho dù chưa rõ lắm đâu là nguyên do khiến ngươi vì cần lão phu đáp ứng nên mới thuận tình cứu mạng lão phu đúng vào lúc tối hậu?

- Nói thật, ta đáng lẽ đã đáng lý đã không thể vừa cứu mạng bản thân và cứu cả lão cùng thoát khỏi biển lửa. Nhưng cũng may, chỗ lão bị Lưu Vạn Thế dùng cơ quan giam hãm, cho dù vẫn bị biển lửa áp đến thiêu chết lão thì vì bất cần nên Lưu Vạn Thế đã không bố trí thêm hỏa dược ở đây. Chính vì thế, ta và lão cùng hưởng lợi là cùng thoát mạng và rồi đây sẽ cùng nhau mưu tính việc phục thù. Điều ta cần lão chính là y thuật của lão.

- Y thuật của lão phu, nói thật nha, so với Cuồng Vũ Y Tiên vẫn kém một bậc. Vậy thì theo lời ngươi, nếu toàn bộ y thuật của Cuồng Vũ Y Tiên ngươi đã lĩnh hội thì việc cần đến lão phu dường như chỉ là vô ích, nếu không muốn nói là ngươi cố ý mỉa mai lão phu.

- Lão thành danh là Quỷ Y, đối nghịch hoàn toàn với nghĩa phụ ta là Y Tiên? Vì sao có sự đối nghịch này? Phải chăng, cũng giống như võ học, vì vẫn luôn có tà và chính phải nên y đạo cũng vô hình chung phân làm hai đường lối, có chính có tà? Điều ta cần ở lão chính là Tà Y, chỉ để bổ sung, dung hợp với chánh y đạo đã được ta lĩnh hội từ nghĩa phụ Cuồng Vũ Y Tiên.

- Lần đầu tiên lão phu mới được nghe ngươi là người thứ nhất đề cập đến sự khác biệt này. Vậy thế nào là Tà Y và Chánh Y?

- Cùng chung một mục đích là dùng võ công để đối phó với địch nhân, vậy theo lão, vì sao lại phải phân biệt tà công và công phu chánh đạo. Do đó, về Y Đạo cũng vậy, nhưng về cứu người thì giữa Tà Y và Chánh Y nhất định phải có hai đường lối hoàn toàn hữu biệt. Lão thừa nhận chứ?

- Lão phu hiểu rồi. Ngươi không chỉ lĩnh hội y thuật của Cuồng Vũ Y Tiên mà về bức Y Vô đồ, ngươi từ lâu đã thấu triệt. Tuy vậy, vì chưa thật sự mãn nguyện, hoặc nói đúng hơn thì vì ngươi đã khiếm khuyết nếu chỉ thiên về Chánh Y Đạo của Cuồng Vũ Y Tiên nên ngươi nảy ý định nhờ lão phu chỉ điểm thêm về phần Tà Y cho ngươi?

- Tà bất thắng chánh. Đây là đạo lý tất yếu không lấy dù càng đồ kỵ, càng cố làm sao cho hơn được Cuồng Vũ Y Tiên thì lão càng có cảm nhận thêm thất bại. Thế nên, lão đã bị Lưu Vạn Thế tận dụng điều đồ kỵ đó, thu phục và lợi dụng lão. Ta quyết bỏ qua không dă động gì đến những hiềm khích giữa lão và Cuồng Vũ Y Tiên nghĩa phụ. Vì suy cho cùng nghĩa phụ Cuồng Vũ Y Tiên phải tự kết liễu, chết trong nỗi nhục không thật sự chỉ vì lão. Nhưng đổi lại, như này giờ đã nói, lão sẽ được lợi nếu đáp ứng và giúp ta hiểu thêm về Tà Y hầu mau chóng có lại bản lĩnh thượng thừa, sẽ có cách giúp lão bắt Lưu Vạn Thế phải đền tội.

Lão nhân chậm chậm đứng lên :

- Ngươi dám quả quyết y đạo có hai đường lối là Chánh và Tà, phải chăng vì đã nghe y thuật của lão phu từng có một đại thuật diệu thủ gọi là Kích Phát Chân Nguyên Hồi Thiên Thuật? Và cũng như Lưu Vạn Thế ngươi muốn lão phu dùng y thuật đó giúp ngươi mau chóng đạt bản lĩnh chân nguyên thượng thừa?

- Không ta chưa từng biết về diệu thủ đại thuật này. Nhưng nếu lão thừa nhận là có thì càng chứng tỏ mọi liên tưởng và nhận định của ta về điều giống nhau giữa y đạo và võ đạo càng thêm chuẩn xác. Vậy Kích Phát Chân Nguyên Hồi Thiên Thuật là thế nào?

- Lưu Vạn Thế từng xui lão phu cùng nhau trở thành phi tặc. Đây chính là phương cách duy nhất để thực hiện Kích Phát Chân Nguyên Hồi Thiên Thuật?

- Bắt giữ nữ nhân, cưỡng phục họ để đoạt khí nguyên âm ư? Điều này...

- Sao ngươi tỏ ra hốt hoảng, như không cảm thấy cao hứng nếu phải buộc tiến hành những thủ đoạn đó để thực hiện Kích Phát Chân Nguyên Hồi Thiên Thuật, hầu sớm đạt bản lĩnh thượng thừa ư? Chỉ vì ngại sẽ mang tiếng là một phi tặc một ác ma?

- Không. Ta không thể và kỳ thực là chẳng cần. Vì theo chủ ý của ta, Tà Y của lão sẽ hữu dụng cho ta về một phương diện hoàn toàn khác.

- Điều đó tuy lão chưa rõ hư thực rồi sẽ ra sao, liệu có đúng như những nhận định xuất phát từ một kẻ đích thực thông tuệ là người hay không, nhưng lão phu chẳng thể chẳng nói thêm một điều.

- Điều gì? Vì nếu lão cố thuyết phục ta phải tiến hành thủ đoạn đòi bại là cưỡng phục thật nhiều nữ nhân vô tội e chỉ phí công vô ích.

- Người yên tâm. Vì lão phu dù muốn xúi giục người cũng vô dụng. Bởi khác với Lưu Vạn Thế lão phu tin chắc người chưa nhìn thấy chứ đừng nói là từng thủ đắc tâm pháp Cửu Âm mà kinh văn khẩu quyết chỉ được lưu giữ bằng cách bí ẩn ở giữa một mảnh da thú đã do Sử Linh Yên tình cờ phát hiện

và lọt đến tay Lưu Vạn Thế. Và đã không có kinh văn Cửu Âm Chân Nguyên, người cũng không đạt điều gì cho dù vận dụng Hồi Thiên Thuật, cưỡng bức nữ nhân, dùng khí Nguyên Âm của họ để tự Kích Phát Chân Nguyên của người.

- Lão lầm rồi. Mảnh da thú ấy hiện đang do ta cất giữ. Và ta đã phát hiện chỉ có thể dùng máu huyết của người, thấm ướt mảnh da, mới khiến kinh văn Cửu Âm Chân Nguyên hiện lên.

- Người đã đắc thủ mảnh da? Từ khi nào và ở đâu?

- Lão có nhớ lần ta và Đoàn Bá Nguyên quyết tâm khai quật ngôi thạch mộ, thật sự chỉ là nơi táng thân của Sử Linh Yến phu nhân.

- Mảnh da thú được ฝัง giấu ngay bên trong thi thể của Sử Linh Yến? Điều này không thể có. Vì tận mắt lão phu mục kích Lưu Vạn Thế đã tự tay soát xét và không hề phát hiện Sử Linh Yến cất giấu vật gì.

- Ở quanh đó có rất nhiều thạch động. Và chẳng phải lão phu đã từng chui ẩn vào một trong những chỗ như thế sao? Vậy khi ta và Đoàn Bá Nhiên tìm thấy hai mẫu đoản kiếm bị gãy, ở một trong hai mẫu có lưu tự, bảo ta phải báo thù, ta lập tức hiệu Sử phu nhân ám chỉ điều gì khi đề cập đến hai chữ Nguyên Âm Tà Công. Thế là ta đã chỉ không mất đến nửa canh giờ thì đã tìm thấy chỗ Sử phu nhân vùi dấu mảnh da thú, nguyên ủy là vật tự ta đã phát hiện ở ngay gian tử đường Lưu gia, tại Bách Thảo trang trước kia.

- Hóa ra người đã từng một lần nhìn thấy nên biết rõ vật phải tìm là một mảnh da thú trông như thế nào.

- Lão có ý luyện tức? Có phải đã nhiều lần phí công tìm nhưng không sao phát hiện, do chưa biết hình thù mảnh da thú trông như thế nào?

- Phần số. Tất cả đều do phần của lão phu kém may.

- Nghĩa là từ lâu lão cũng không thật sự thân thiện lắm với Lưu Vạn Thế?

- Ai bảo y tuy cùng lão phu đồng mưu từ lâu nhưng riêng kinh văn Cửu Âm Chân Nguyên vẫn mãi độc chiếm, không chỉ điểm cho bất luận ai trong bọn lão phu.

- Bọn có nhiều nhân vật cùng đồng mưu với Lưu Vạn Thế thật sao?

- Tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít. Dù vậy, người dùng phí công dò hỏi lão phu để mong biết bọn họ gồm những ai. Vì chỉ khi thật sự cần bọn lão phu mới hội diện cùng nhau, theo sự bố trí sắp đặt sẵn của Lưu Vạn Thế. Và dĩ nhiên tất cả đều che kín chân diện. Có lên tiếng cũng phải làm cho giọng khác đi. Tóm lại, có lẽ ngoài một mình Lưu Vạn Thế sẽ chẳng ai biết rõ đây là những ai.

- Điều này càng chứng tỏ Lưu Vạn Thế không hề chịu sự sai khiến của bất luận ai. Hừ, Đoàn Bá Nhiên tuy được ta đặt nhiều kỳ vọng nhưng chưa gì ở nhận định lần đầu này đã tỏ ra có sự lầm lẫn.

- Hẳn đâu thể thông tuệ bằng người. Cho đến gần đây, kể từ khi lộ diện giang hồ, hẳn luôn học theo cách xử sự của người, nào là tự xưng Ngân Giao công tử, giống như Nhu Kiếm công tử đã do người tự xưng, nào là tuyên cáo sẽ luôn có những lời bất khả ngộ. Chi tiếc, kể về bản lĩnh lẫn tư chất thông tuệ, hẳn vẫn luôn kém người một đầu.

- Lão có ý gì khi bắt đầu có những lời tán dương ta? Định trông chờ ta chỉ điểm lão kinh văn Cửu Âm ư? Hay muốn lên đánh cắp mảnh da thú? Nếu vậy, tốt nhất lão hãy bỏ ngay mọi ý định tương tự. Vì một là mảnh da thú đã bị ta tự tay hủy bỏ. Và hai là theo kinh văn Cửu Âm, lão dù muốn luyện theo cung cách nào thì điều tiên quyết vẫn phải chấp nhận tự phế bỏ toàn bộ võ công đã luyện. Đây là điều tự ta đã thực hiện. Khác với Lưu Vạn Thế vì không dám tiến hành nên đành nhờ lão chỉ điểm để tự vận Hồi Thiên Thuật hầu kích phát chân nguyên bản thân, phần lão, có dám chăng?

- Người nói toàn sự thật đấy chứ?

- Đừng quên ta là nhân vật vẫn luôn có những lời bất khả ngộ.

- Nếu vậy, quả thật sẽ chẳng một ai đủ dũng lược tự hủy bỏ toàn bộ chân nguyên đã luyện. Ngoại trừ người chỉ vì đã lâm vào tình cảnh bất khả kháng.

- Không sai. Ta vì bất khả kháng mới tiến hành. Nhưng ta hơn lão ở chỗ vẫn cứ biết chắc bản thân rồi sẽ có trở lại thân thủ thuở nào.

- Nhưng người vẫn cần lão phu?

- Đúng. Ta cần Tà Y của lão. Và đôi lại, lão cần ta nếu muốn Lưu Vạn Thế rồi sẽ có ngày phải đền tội. Đúng chẳng?

- Người khá lắm, đã thuyết phục được lão phu, rằng đây sẽ là một thỏa ước khiến song phương cùng có lợi. Nhưng lão phu sẽ chỉ tận tâm giúp người nếu được lời người hứa sẽ không bao giờ trở mặt, tự tay hạ thủ lão phu?

- Ta chỉ hứa nếu được lão cho biết thêm về một điều. Đây là thân thể lai lịch thật của Tư Mã Thuyền.

- Tiểu liễu đầu đó ư? Ắt chỉ là một cô nhi, tình cờ được lão phu nhìn thấy và nảy ý curu mang để mong lợi dụng sau này.

- Lão muốn lợi dụng điều gì?

- Đừng hỏi gì thêm nữa một khi ngươi đã được thỏa mãn về thân thể lai lịch thật của ả. Hoặc giả ngươi muốn nuốt lời?

- Tốt lắm. Ta không nên hỏi thêm gì thật, ngoại trừ...

- Lại điều gì nữa đây?

- Trời cũng sắp sáng. Lão đi được chưa?

- Đây là điều cuối cùng ngươi muốn hỏi?

- Không sai.

- Vậy thì nghe đây. Lão phu dĩ nhiên đã đến lúc phải đi, nhưng sẽ chỉ đi một mình mà thôi. Còn ngươi, hãy tạm hài lòng với địa thế nơi này, thật hợp để lão phu đào cho ngươi một mộ huyết tương xứng. Ha! Ha!

Đang cười, lão nhân vùng nhảy đứng lên. Nhưng bất đồ lão từ từ khụy xuống và chấp chới kêu :

- Ngươi cũng biết dụng độc?

Phong Gia Liêm từ từ đứng lên :

- Lão có nghe đến câu: Gậy ông đập lưng ông? Và để đối phó lão, ta nhân lúc đưa lão đi thoát biển lửa. Đã kịp tống xuất toàn bộ Độc Khí Vô Hình Chi Độc vào lão. Chỉ cần lão trở mặt, tùy tiện vận dụng chân lực, hậu quả tự khắc sẽ đến với lão. Và thật tiếc, toàn bộ giải dược lão mang theo bên người đều bị thiêu cháy, cũng như bộ y phục khi đó lão mặc. Thế nên, lão hãy ngoan ngoãn thuận phục và đáp ứng ta, đổi lại, ta sẽ chỉ điểm lão khẩu quyết của tâm pháp Hóa Thần giáo Hào lão theo đó, mỗi ngày một ít, dùng lửa tam muội bản thân, qua tâm pháp bốn giáo Hóa Thần, từ từ hóa giải Độc Khí Vô Hình Chi Độc. Thế nào?

Quý Y Tư Mã Bằng không thể không thuận phục :

- Ngươi tuy chẳng còn võ công nhưng vẫn có cách chế phục lão phu. Quả là điều lão phu chẳng thể chẳng tâm phục khẩu phục.

- Cũng tại lão luôn có tâm địa độc ác, ta không thể không liệu cách đề phòng. Đi nào.

Cả hai lại uể oải và nặng nề bước.

* * * * *

- Tam muội có cảm nhận chúng ta đang bị người ngấm ngấm bám theo?

Tư Mã Thuyền hoang mang dừng lại và gương mặt lên nhìn khắp xung quanh.

- Phải chi trời hãy còn tối, khả dĩ muội còn có thể tin vào cảm nhận của nhị ca. Đàng này...

Đột ngột nàng dừng lại, đồng thời hai mắt cũng chú mục nhìn vào quãng đường phía trước.

Phát hiện thái độ đó của Tư Mã Thuyền, Đoàn Bá Nhiên lập tức thở hắt ra và bảo :

- Nghĩa là điều ngu ca nghi ngờ cũng vừa được tam muội gián tiếp thừa nhận. Địa thế phía trước thật rất thuận lợi nếu như địch nhân đúng là cố tình chờ chúng ta đi đến điểm này mới dùng phục binh vây hãm, bất luận trời còn tối hay đã sáng.

Tư Mã Thuyền cười nhạt, nhân đó cũng rút thanh Ngân Giao kiếm cầm trên tay.

- Nhất định chỉ là lão Cửu Chi với bọn bang đồ Hải Lưu bang làm phục binh. Còn nếu là Lưu Vạn Thế, ắt hẳn không cần dùng đến những thủ đoạn này. Cố nhân sắp có dịp tái hội, muội rất nôn nóng muốn biết bản lĩnh hiện nay đã cao minh thêm mấy phần.

Lập tức từ phía trước, chính là vị trí vừa được Đoàn Bá Nhiên nhận định là một địa thế thuận lợi, những nhân vật được chọn sẵn để mai phục liền kéo ủa nhau xuất đầu lộ diện. Và trong đó quả thật cũng có Cửu Chi Lão Tà, nhân vật chỉ còn chín ngón tay, vừa xuất hiện vừa cười ngạo nghễ :

- Bọn người chỉ ngại một mình Lưu Vạn Thế thôi sao? Nhưng tiếc thay lần này theo thượng lệnh của Bang chủ, từ kỳ của bọn người kẻ như được ấn định nếu như không ngoan ngoãn hứa lời mãi mãi thuận phục bốn bang. Huống hồ, hãy để mắt nhìn xung quanh và hãy tự hỏi, vì sao bốn bang phải chờ đến lúc này mới xuất hiện cùng bọn người tương hội, thay vì đã ra tay trên quãng đường vẫn ngấm ngấm đuôi bám theo và không hề để bọn người phát hiện? Ha ha...

Đoàn Bá Nhiên giật mình và không thể không lên tiếng hỏi Tư Mã Thuyền sau khi đã lấy mắt nhìn xung quanh theo lời Cửu Chi Lão Tà vừa bảo với thái độ thật đắc ý :

- Bọn Hải Lưu bang xuất hiện cùng Cửu Chi Lão Tà tuy chưa đến mười nhân vật nhưng ai nấy đều có lưỡng quyền nhô cao, dấu hiệu cho thấy họ đều là nội gia cao thủ. Tam muội có nhận ra họ và so sánh xem thực lực song phương hiện như thế nào.

Tư Mã Thuyền cũng không thể che giấu sắc mặt lo lắng khi đã nhận ra khoảng mười cao thủ Hải Lư bang ấy ngay khi xuất hiện đã hình thành ngay tình huống vây hãm tứ phía :

- Những cao thủ này đều có thân phận cũng như xuất xứ thần bí và đều được Hải Lư bang dùng lễ vật cúng thỉnh giống như muội trước kia. Thế nên, để minh bạch rõ thực lực của song phương, theo muội, ắt hẳn chỉ còn mỗi cách là cứ tận lực giao thủ khắc rõ.

Cửu Chỉ Lão Tà lại cười :

- Bọn ngươi không nhận ra họ? Điều ấy cũng dễ hiểu thôi, một khi niên kỷ của bọn ngươi còn quá trẻ và ắt hẳn vẫn chưa được sinh hạ trên đời lúc họ xuất hiện và chỉ suýt nữa là mất mạng khi diễn ra những biến sự ba mươi năm trước. Lão phu đã nói quá rõ như thế, hy vọng bọn ngươi đủ thông tuệ để đoán biết họ là ai và có quyết định, hoặc thuận phục, hoặc nạp mạng cho lão phu. Ha... ha...

Đoàn Bá Nhiên thừa đủ thông tuệ để hiểu lời của Cửu Chỉ Lão Tà ám chỉ điều gì :

- Hòa Thần giáo? Họ đều là giáo đồ Hòa Thần giáo đã may mắn thoát chết ba mươi năm trước? Không lẽ kể cả Bang chủ Hải Lư bang cũng là nhân vật Hòa Thần giáo tương tự?

Một trong những nhân vật có xuất thân thần bí như lời Tư Mã Thuyền vừa bảo, chợt cất giọng lạnh lùng lên tiếng :

- Không sai, tất cả bọn ta đều chung một tôn chỉ lập trường, vì Hòa Thần giáo quyết tận diệt những kẻ tự xưng là danh môn chính phái. Và cũng vì thế, bất luận Bang chủ Hải Lư bang có những dụng tâm gì khác, bọn ta vẫn thuận tình tận lực liên minh cho đến kỳ đạt mục tiêu mới thôi.

Tư Mã Thuyền cau mày, đột nhiên chuyển qua nhìn và có ý hỏi nhân vật vừa lên tiếng :

- Lời của tôn giả như hàm thêm hai ẩn ý nữa? Thứ nhất Bang chủ Hải Lư bang không thật sự có liên quan đến quý giáo Hòa Thần? Và thứ hai, Cửu Chỉ Lão Tà hóa ra cũng có chung xuất thân Hòa thần như tôn giả? Đúng không?

Nhân vật đó nghi ngại :

- Ngươi hỏi như thế là có dụng ý gì?

Cửu Chỉ Lão Tà chợt lên tiếng :

- Dụng ý của ả ắt chỉ muốn kéo dài thêm thời gian mà thôi. Và nếu vậy, lão phu khuyên Tư Mã Thuyền ngươi chớ uống công vô ích. Vì đã đến lúc bọn ngươi nên có quyết định và phải đáp rõ đúng theo những gì lão phu vừa đề xuất.

Đoàn Bá Nhiên cười nhạt :

- Bỏ công tử vốn dĩ có xuất thân lai lịch từ phái Côn Luân, hiển nhiên luôn là từ đối đầu cùng Hòa Thần giáo. Theo lão, Đoàn mỗ nên đáp thế nào đây?

Cửu Chỉ Lão Tà khinh khỉnh nhún vai và xua tay :

- Bỏ bang đã bắt đầu phát động những cuộc chiến nhằm vào Thất đại phái, đương nhiên trong đó có Côn Luân Phái cũng không ngoại lệ. Do vậy, tình thế đã đến lúc buộc ngươi phải chọn một trong hai, nếu thuận phục bỏ bang thì phái Côn Luân tạm kẻ được bảo toàn. Còn như chính bản thân ngươi bất phục, không chỉ ngay hôm nay ngươi phải chết, mà đến cả Côn Luân phái e cũng thế tránh đại họa.

Đoàn Bá Nhiên động tâm :

- Quý bang xem trọng Đoàn mỗ đến thế sao? Vì nguyên nhân nào vậy?

Cửu Chỉ Lão Tà cười đắc thắng :

- Không tri kỷ tri bỉ thì sao bách chiến bách thắng? Thế nên từ lâu bỏ bang đã biết, nếu Điểm Thương phái đang có một nhân vật đáng mặt anh hào là Trầm Hoạch, phái Không Động lại có một Liễu Hoàng Kim, thì ở phái Côn Luân chỉ có mỗi một Đoàn Bá Nhiên ngươi là đáng kể. Do vậy, nên có thể thu phục được ngươi, bỏ bang kẻ như đã định xong Côn Luân phái. Ngươi rõ rồi chứ? Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên gật đầu tán phục :

- Nhưng không thể ngẫu nhiên quý bang chọn biện pháp thu phục này, thay vì phải tận diệt toàn bộ các võ phái, hầu giúp Hòa Thần giáo phục hận. Vậy đâu là nguyên nhân thâm kín, khiến quý bang không những không thể nói ra, trái lại chỉ dám ngấm ngầm chọn biện pháp này?

Cửu Chỉ Lão Tà biến sắc :

- Ngươi chớ nhiều lời, trái lại chỉ cần biết trước mỗi lúc hành sự bỏ bang đều cân nhắc kỹ lợi hại. Nào, nói mau, ngươi có ý định thế nào?

Đoàn Bá Nhiên bật cười :

- Tuy lão không nói thì Đoàn mỗ đây cũng thừa biết. Phải chăng vì quý bang hiện đang cảm thấy đã không còn sai khiến Lưu Vạn Thế được nữa, nhất là về thuật dụng độc, Lưu Vạn Thế đã đạt hết chân truyền Tứ Mã Bằng. Quý Y tiên sinh? Thế nên ý định thu phục của quý bang thoát tiên là mong nhờ Tứ Mã Thuyền cô nương hiệp lực, để đối phó với thuật dụng độc của Lưu Vạn Thế, sau nữa là toan lợi dụng thế lực các phái, giúp quý bang loại bỏ Lưu Vạn Thế chính là vật cản ngăn thật sự lợi hại, để khi hoàn tất sẽ lại trở mặt, tiếp tục đối phó và tận diệt các võ phái? Nếu đúng như vậy thì đây là câu trả lời của bốn công tử. Hãy cùng bốn công tử động thủ nếu muốn. Xem chiêu. Ha... Ha...

Và xuất kỳ bất ý, Đoàn Bá Nhiên lao tới, động thủ cùng Cửu Chỉ Lão Tà.

“Ào!”

Cửu Chỉ Lão Tà động nộ, cũng lập tức xuất thủ :

- Rượu mời không uống, chính ngươi vì muốn uống rượu phạt thì chẳng nên trách lão phu độc ác. Đờ!

“Vù!”

Chính thái độ của Đoàn Bá Nhiên trở thành nguyên nhân khiến những cao thủ Hải Lưu bang đứng cạnh đó cùng xuất lực động thủ. Và trong đó, có ít nhất là ba nhân vật hầu như đồng loạt nhảy xổ vào Tứ Mã Thuyền :

- Nhị tiểu thư xin đừng trách bọn ta tuyệt tình trở mặt. Trái lại, xin hãy lựa chọn ngay thái độ, hoặc giúp bọn ta đối phó với thuật dụng độc của Lưu Vạn Thế đừng như lời tiểu tử kia vừa đoán, hoặc sinh mạng của nhị tiểu thư phen này đành kết thúc. Hãy đỡ chiêu.

“Ào!”

“Vù!”

Tứ Mã Thuyền thay vì xuất lực giao chiêu thì thật lạ chỉ lo lẩn tránh từng chiêu từng thức của bọn đối phương những ba nhân vật cao thủ cùng hợp lực.

Trong khi đó, đa phần những cao thủ còn lại đều tiếp tay Cửu Chỉ Lão Tà, vây hãm và quyết kết liễu sinh mạng Đoàn Bá Nhiên. Dù vậy, Đoàn Bá Nhiên vẫn bất chợt lên tiếng, như thể đã nhìn thấy Tứ Mã Thuyền có hành động gì.

Đoàn Bá Nhiên hô hoán :

- Tam muội sao chưa ra tay? Đừng quên đối phương đông nhân số hơn thập bội. Tam muội càng chần chừ càng thêm bất lợi sau này. Hãy mau động thủ đi.

Tứ Mã Thuyền đánh chép miệng và lần đầu tung kiếm chiêu đối phó, nhưng dù vậy vẫn lên tiếng bày tỏ ý định cùng Đoàn Bá Nhiên :

- Nếu nhị ca đừng vội ra tay, ắt muội đã có cơ hội cho họ biết ít nhiều về xuất thân lai lịch thật của Phong Gia Liêm đại ca. Vì muội mơ hồ có cảm nhận rằng chỉ cần họ hiểu rõ nguyên ủy về cái chết của Giáo chủ họ, những hai đời, ắt họ sẽ thay đổi thái độ, nhất định không để Hải Lưu bang lợi dụng nữa. Tiếc thay, cơ hội ấy đã không còn ngay khi nhị ca chọn đây là câu đáp lời của chúng ta. Đờ kiếm!

“Ào...”

“Bung! Bung!”

Những tiếng chạm kinh cơ hồ xuất phát từ hai trận chiến cùng lúc. Và khi đó, lại có tiếng Cửu Chỉ Lão Tà cười ngạo nghễ :

- Quả nhiên tiểu tử ngươi càng lúc càng xứng đáng là cao thủ đệ nhất của phái Côn Luân lúc này. Và ngươi sẽ chết uống khi quyết định chọn thái độ cùng bốn bang đối đầu. Hãy xem công phu Hải Lưu bang Vạn Thạch Công của lão phu. Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên cũng gầm vang :

- Lão cũng nếm thử cho biết sở học của Nhị anh Sơn - Thủy lợi hại như thế nào. Đờ!

“Ào!”

“Vù!”

Cũng lúc này Tứ Mã Thuyền đột ngột thi triển một chiêu kiếm vô cùng huyền hoặc, dù không thật sự tỏ lộ sát khí thì vẫn là một chiêu ẩn tàng nhiều biến hóa lợi hại.

- Đờ kiếm!

“Vèo!”

Ba nhân vật đối phương của nàng vô cùng hoang mang và kinh tâm kêu vang :

- Hào kiếm pháp. Nhưng sao kiếm chưa đến nơi đã dừng và biến đổi ngay?
- Đề phòng ả dùng thủ đoạn trá ngụy, có thể sẽ phóng độc đối phó chúng ta.
- Hãy mau ngâm sẵn giải dược. Và tốt nhất đừng để ả có cơ hội thi độc. Đánh!

“Vù!”

“Ào!”

Nhưng Tư Mã Thuyền kể từ lúc ấy vẫn thủy chung thi triển mỗi một thức kiếm đó. Và thay vì phóng độc như họ lo sợ, nàng cứ tìm cách lên tiếng mỗi khi có cơ hội :

- Tiểu nữ và chư vị đã từng biết nhau vì đều là những nhân vật được Hải Lư bang dùng lễ vật cúng thỉnh. Vậy nếu có tin chẳng nếu tiểu nữ bảo chúng ta vẫn có thể thu xếp ổn thỏa mà chẳng cần giao đấu, làm mất thêm hòa khí hoặc gây những ngộ nhận không cần thiết? Đây là tiểu nữ đã có những thông tin, nhất định sẽ khiến chư vị quan tâm, nhất là về một nhân vật đã từng được tiếp nhận điều chư vị gọi là Hòa Mệnh Di Tông.

Những đối phương của nàng thoáng khựng lại. Tương tự, có lẽ cũng xảy ra như thế đối với các cao thủ Hải Lư bang đang hiệp lực cùng Cửu Chỉ Lão Tà vây hãm Đoàn Bá Nhiên. Vì chính lúc này đột ngột có tiếng Đoàn Bá Nhiên quát cực lớn :

- Mau nạp mạng. Vì đã là Hòa Thần giáo đều phải chết. Đờ!

“Àm!”

Lập tức có một tiếng gào thật thảm vang lên làm rung động lòng người :

- Tuyệt Công Phi Long trảo của Côn Luân đại phái! A... a...

Tiếp nổi lên là tiếng Đoàn Bá Nhiên cười lồng lộng, thập phần đắc ý :

- Quý bang còn muốn nữa chẳng thái độ toan tận diệt các võ phái? Hãy tiếp chiêu. Ha... Ha...

“Vù!”

Cửu Chỉ Lão Tà bật gầm vang dội :

- Tiểu tử thật chẳng biết tự lượng sức. Đã vậy hãy xem Tử Dương kiếm của lão phu. Đờ!

“Àm!”

“Bùng Bùng Bùng...”

Đã có một người vong mạng khắp cục trường tràn ngập tử khí, và những đối thủ của Tư Mã Thuyền sát khí xung thiên, tận lực phát chiêu, hung hăng xông lên tấn công nàng.

- Vì Hòa Thần giáo quyết tận diệt tất cả!

- Đánh!!

- Tiểu nha đầu nạp mạng!

“Ào!”

“Vù!”

Tư Mã Thuyền nhất thời bối rối, đến như chiêu dị kiếm huyền hoặc của nàng cũng vì thế mất hết mọi sự biến ảo cần thiết. Để duy trì cục diện, nàng dốc hết sức, sử dụng Ngân Giao kiếm của Đoàn Bá Nhiên tặng và tận lực thi triển kiếm pháp Hải Táng là tuyệt kỹ của sư phụ nàng là Hải Anh Tiên Tử.

- Xin hãy nghe tiểu nữ nói một lời. Đại ca tiểu nữ, Nhu Kiếm công tử Phong Gia Liêm đích thực là hậu nhân Giáo chủ quý giáo. Dấu hiệu Hòa Mệnh Di Tông là chứng cứ rất xác thực. Xin đừng làm kẻ ác nhân, những kẻ từng khiến hai đời Giáo chủ quý giáo phải thảm tử. Hãy mau dừng tay!... Chư vị không muốn tỏ tường hư thực sao? Hoặc giả, tiểu nữ đã phí lời vô ích... Đờ!...

“Bùng! Bùng!”

“Àm! Choang!...”

Và cục diện càng tăng thêm quyết liệt khi một lần nữa lại đột ngột vang lên tiếng của Đoàn Bá Nhiên gầm thịnh nộ :

- Tam muội của ta đã nói tất cả những gì cần thiết, chớ vị vẫn chẳng chịu dừng, vậy đừng trách ta thì triển độc thủ. Hãy đỡ!

“Àm!”

Và một tiếng gào thê thảm thứ hai lập tức vang lên: “A... a...”

Cửu Chỉ Lão Tà mỗi lúc thêm cuồng nộ :

- Không diệt được ngươi bốn bang e chẳng còn cơ hội độc bá quần hùng. Xem kiếm!

“Ào!”

Đoàn Bá Nhiên lần đầu phải bật lên tiếng kêu hốt hoảng :

- Kiếm pháp thật lợi hại. Không khéo đây mới chính là sở trường đích thực nhưng bấy lâu nay lão đã cố che giấu. Hãy đỡ!

“Vù!”

Cửu Chỉ Lão Tà bật quăng mình lên cao :

- Tuyệt Công Phi Long trào của ngươi e chưa đủ bản lĩnh hạ thủ lão phu. Mau nạp mạng!

“Ào!”

Từ bên này nhìn qua Tư Mã Thuyền cũng cảm thấy kinh hoàng và thập phần lo lắng cho Đoàn Bá Nhiên. Vì thế, nàng xuất kỳ bất ý vừa bật người lao qua vừa tìm cách ném trả thanh Ngân Giao kiếm cho Đoàn Bá Nhiên :

- Chỉ có bảo kiếm mới mong đối phó nổi báu kiếm Từ Dương của lão. Nhị ca mau nhận lại kiếm Ngân Giao.

“Vèo!”

Nhưng nàng vừa ném kiếm đi, ba nhân vật đối thủ của nàng như tìm được cơ hội xông ập vào nàng :

- Tiểu nha đầu muốn chết!!

- Hãy mau nạp mạng!!

- Giết!!

“Ào!”

“Vù!”

Tư Mã Thuyền hốt hoảng bắt đồ khoa loạn hai tay :

- Đừng miễn cưỡng tiểu nữ phải dùng độc. Hãy đỡ!

Cũng lúc này, từ phía xa xa chợt có thanh âm của Hải Anh Tiên Tử giận dữ vang lên :

- Thuyền nhi sao lại tùy tiện vận dụng độc môn? Đã quên những gì đã hứa với sư phụ rồi sao? Nhưng cũng đừng quá lo lắng, sư phụ cùng Nhị anh Sơn - Thủy sẽ đến ngay.

Tư Mã Thuyền sợ hãi vội lên tiếng biện bạch ngay :

- Sư phụ xin chớ ngộ nhận. Đồ nhi chỉ giả vờ để dọa họ mà thôi, nào có dám tùy tiện vi phạm điều đã hứa cùng sư phụ.

Cục diện lập tức có biến chuyển và mọi việc đều được diễn khai thật nhanh kể từ khi Tư Mã Thuyền vô tình bộc lộ ý dọa dẫm của nàng.

Đầu tiên là ba nhân vật đối phương cùng thịnh nộ lao ập vào nàng :

- Bọn chúng sắp có thêm viện thủ. Hãy kết thúc càng nhanh càng tốt.

- Mau nạp mạng!

- Ngươi phải chết!!

“Ào!”

“Vù!”

Từ Mã Thuyền bắn loạn, nhất là khi chẳng còn khí giới, đành tận lực xuất chiêu mong chi trì và kéo dài cục diện chờ sư phụ và Nhị anh Sơn - Thủy kịp đến :

- Sư phụ hãy mau đến ngay! Đờ! Đờ!

“Ầm!...”

“Bùng! Bùng”

Sau loạt chấn kinh, vì vẫn vô sự nên Từ Mã Thuyền dù ngờ ngàng thì cuối cùng cũng nhận ra là đã nhờ Đoàn Bá Nhiên xông qua kịp lúc để ứng cứu. Nàng thật sự cảm kích :

- Đa tạ nhị ca đã kịp giải nguy. Muội...

Chợt Đoàn Bá Nhiên biến sắc và găm vang :

- Tam muội mau thoát. Bọn Hỏa Thần giáo muốn chết! Đờ!

Và Đoàn Bá Nhiên xuất thủ tung kiếm chiêu, cũng là lúc Từ Mã Thuyền hoảng hồn, chỉ biết vội nhảy tránh qua một bên thật nhanh.

“Vù!”

“Ầm!”

Bất đồ có một ánh kiếm chớp nhanh và chiếu xạ ngay vào phương vị Từ Mã Thuyền vừa trờ đến, kèm theo là chuỗi cười độc ác của Cửu Chi Lão Tà vang lên lồng lộng cơ hồ ngay ở bên cạnh :

- Đừng oán trách lão phu. Ha... Ha...

“Viu!”

Nàng kinh hoàng và chực phản ứng. Nhưng đã quá muộn do nhận ra báu kiếm Từ Dương đã cận kề thân nàng. Và điều này khiến nàng uất hận, lập tức trừng to hai mắt, đồng thời nàng cũng nghiêng răng bật ra tiếng rít tốt cùng giận dữ :

- Lão thật độc ác. Ta sẽ liều chết cùng lão!

Tà thủ nàng bật thoát thật nhanh, vẩy xạ vào bộ mặt đang cười của Cửu Chi Lão Tà một màn sa vụ mờ mờ.

“Rào!”

Vừa lúc đó chợt xuất hiện một bóng nhân ảnh kỳ ảo, xen vào giữa nàng và thoát một chiêu kiếm, đỡ thẳng vào thanh báu kiếm Từ Dương của Cửu Chi Lão Tà kỳ thực đang cuộn ập và Từ Mã Thuyền.

“Ầm!”

“Choang!”

Và keng một tiếng đã có một thanh kiếm bị đoạn gãy, kèm theo là tiếng gào thét thanh được thoát ra từ miệng Cửu Chi Lão Tà: “A... a...”

Từ Mã Thuyền chưa kịp hoàn hồn thì có cảm nhận bị một bàn tay người chop vào và lòi qua một bên thật nhanh. Nàng toan vùng vẩy để giạt tay về, nào ngờ nghe thanh âm của Đoàn Bá Nhiên, vang lên kịp lúc trấn an nàng :

- Là ngu ca, tam muội không sao chứ?

Nàng nhận ra một lần nữa đã nhờ Đoàn Bá Nhiên cứu mạng nên vội lên tiếng đáp tạ :

- Có phải thanh Ngân Giao kiếm của nhị ca vừa bị chấn gãy? Vậy là vì muội nên nhị ca...

Nhưng nàng tự ngưng lời, do phát giác thanh Ngân Giao kiếm trên tay Đoàn Bá Nhiên không những vẫn còn nguyên vẹn mà lúc này còn được Đoàn Bá Nhiên vận dụng, thi triển một chiêu kiếm thật nhanh và thật lợi hại :

- Lão toan tẩu thoát mà được sao? Đờ!

“Ào!”

Từ Mã Thuyền nhớ lại thực trạng, vội nhìn theo phương hướng đang được Đoàn Bá Nhiên phát kiếm chiêu. Và nàng không chỉ thấy Cửu Chi Lão Tà

đang hồi hải đảo tẩu mà quanh nòng những cao thủ Hải Lưu bang cũng lũ lượt hành động tương tự.

Vừa lúc đó, nếu ở xa xa bắt đầu có ba chấm đen nhanh chóng phi thân lao đến, thì ở sát cạnh chân nàng là một đoạn mũi kiếm dĩ nhiên là phần bị chấn gãy từ một thanh kiếm vốn nguyên vẹn trước khi vì ứng cứu cho nàng nên sau đó cam chịu bị báu kiếm Từ Dương của Cửu Chi Lão Tà đoạn lìa. Nàng thần thờ và hoang mang nhặt nửa thanh kiếm ấy lên.

Hải Anh Tiên Từ xuất hiện cạnh nàng :

- Sư phụ có đến quá muộn? Bọn chúng đã đào tẩu? Còn đây là kiếm của nhân vật nào?

Sơn Anh Tiên Từ và Thủy Anh Tiên Từ cũng đến, hiện thân ở hai bên Đoàn Bá Nhiên :

- Đồ nhi quả không làm lệnh tôn thất vọng. Công phu Phi Long Tuyệt Trảo Công đã luyện đủ hóa hầu. Khá lắm, vì đã đến lúc Côn Luân phái cần đến đồ nhi.

Đoàn Bá Nhiên lễ độ cúi đầu :

- Đệ tử vẫn cần khổ luyện nhiều. Xin tham kiến và vạn an Hải Anh bá bá. Vậy mà tiểu đệ đệ phải là một trong tam vị tiền bối kịp xuất hiện, đành hy sinh một thanh kiếm để cứu nguy cho Tư Mã Thuyền tam muội?

Hải Anh Tiên Từ cau mặt lắc đầu :

- Bọn ta chỉ mới tìm đến, một điều thật không dễ nếu như chẳng tình cờ nghe tin ngay đêm qua ở Bách Thảo trang đột nhiên phát sinh biến cố. Nhưng người, à không, Đoàn Bá Nhiên tiểu thể đệ đệ vì sao có cách gọi đệ đệ Thuyền nhi là tam muội?

Tư Mã Thuyền động tâm :

- Sư phụ chú ý tìm đệ tử? Hóa ra đây không phải là hội ngộ ngẫu nhiên?

Lời của Tư Mã Thuyền cũng khiến Đoàn Bá Nhiên quan tâm :

- Để tiếp lời tam muội, đệ tử cũng có điều cần hỏi. Vì sao chư vị tiền bối thoát xuất hiện hầu như chẳng có ý định đuổi theo đối phương? Và đã xảy ra điều gì khiến nhị vị sư phụ vừa bảo đã đến lúc Côn Luân phái cần đến đệ tử?

Hải Anh Tiên Từ thờ dãi và không hề ngần ngại khi tùy tiện lên tiếng đáp lại những nghi vấn do Đoàn Bá Nhiên vừa nêu :

- Đại họa đã bùng nổ khắp võ lâm, và để đối phó không phải là điều một sớm một chiều. Thế nên việc tiên quyết là quần hào khắp võ lâm cần có sự liên thủ, khi chỉ định xong kế sách trừ ma thì không lo gì các cơ hội truy tìm và tận diệt chẳng còn nữa. Huống hồ ở Côn Luân phái đã xảy ra biến cố...

Tư Mã Thuyền giật mình, thế là chẳng đợi Hải Anh Tiên Từ nói dứt lời đã buột miệng kêu lên :

- Chính Cửu Chi Lão Tà vừa bộc lộ, Hải Lưu bang sẽ sớm cùng các võ phái đối đầu. Nhưng không lẽ điều đó đã xảy ra và Côn Luân phái đã là đối tượng đầu tiên?

Đoàn Bá Nhiên lần thứ hai liên tiếp lên tiếng phụ họa theo lời Tư Mã Thuyền :

- Trụ sở của đệ phái Côn Luân là ở xa nhất so với các võ phái còn lại. Không lẽ chính vì nguyên cớ này thoát tiên Hải Lưu bang đã nhắm chọn phái Côn Luân hạ thủ trước?

Sơn Anh Tiên Từ lúc này mới giải thích :

- Nếu biến cố đích thực xuất phát từ mối phái Côn Luân xa xôi, e mười mười lăm ngày nữa kể cả bọn ta cũng chẳng mong nhận được tin. Đáng này, nhờ chỉ mới đây các võ phái vừa có sự hiệp lực, cùng nhau đối phó Hòa Thần giáo, với đại ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân, và vẫn tề tựu gần nhau, nên đêm qua, khi Chương môn phái Côn Luân bất thần bị đả tử, tất cả lập tức được tin và nhanh chóng có những sắp xếp cần thiết.

Đoàn Bá Nhiên chấn động :

- Chương môn sư thúc của đệ tử đã vong mạng? Phải chăng hung thủ chính là Sầm Dịch Quân theo lời đại sư phụ vừa đề cập?

Thủy Anh Tiên Từ lên tiếng :

- Quyết không thể là Sầm Dịch Quân. Vì nếu vậy, bọn ta nhất định phải nhận ra, nhất là qua thần công tuyệt thế của Hòa Thần giáo gần đây đã được lão họ Sầm luyện đến thành tựu. Nhưng điều này bọn ta sẽ giải thích sau, vì có lẽ bản thân người chưa có cơ hội nhận biết thế nào là công phu tuyệt thế Hòa Thần giáo. Còn riêng về tư trạng của Chương môn phái Côn Luân có lẽ đành chờ thân phụ người đích thân mục kích mới mong sáng tỏ hư thực.

Đoàn Bá Nhiên ngỡ ngàng :

- Gia phụ đã được hung tin này chưa? Hoặc giả vẫn đang chờ người vượt ngàn dặm đưa tin đến tận sơn môn Côn Luân phái cho gia phụ?

Hải Anh Tiên Từ bảo :

- Đương nhiên đã có người đảm nhận việc đưa tin. Nhưng vì như tiểu thể diệt vừa nói, muốn phụ thân ngươi được tin ắt phải trải qua vài ngàn dặm khứ hồi, e lúc phụ thân ngươi thân chinh tìm đến thì thi thể của Chương môn Côn Luân phải thật khó mong vẫn toàn vẹn. Thế nên gặp được ngươi thể này có thể kể là may. Và đây là lúc Côn Luân phải thật sự cần một nhân vật như ngươi, chỉ ít là để có quyết định nên xử lý hậu sự cho sư thúc ngươi như thế nào. Ta nghe nói bản thân ngươi vừa thông tuệ, vừa là nhân vật có bản lĩnh cao minh nhất phái Côn Luân hiện nay, cũng là niềm kỳ vọng được chính sư thúc ngươi đặt cả vào ngươi. Vậy ngươi có thể đảm đương nổi việc này?

Đoàn Bá Nhiên bối rối và đang chưa biết nói gì, chợt nghe Từ Mã Thuyền bảo :

- Nhị ca đừng do dự. Há chẳng phải đối với đại cục võ lâm hiện nay chính đại ca cũng đã đặt trọn niềm tin vào bản thân nhị ca đấy sao? Và theo thiên ý của muội, một là nhị ca nên mau tự thân nhìn lại thi thể lệnh Chương môn sư thúc lần cuối, cần phải minh bạch đâu là nguyên nhân khiến Chương môn Côn Luân phải thảm tử. Kế nữa cũng cần sớm quyết định. Và thay vì chờ lệnh tôn từ mãi tận Côn Luân tìm đến, có lẽ nhị ca cũng nên đưa thi thể Chương môn sư thúc qui hồi sơn môn, như thế sẽ thuận lợi hơn.

Hải Anh Tiên Từ cau mày, tỏ ý không hài lòng với thái độ của Từ Mã Thuyền :

- Sư phụ vẫn chưa minh bạch vì sao giữa đồ nhi và Đoàn Bá Nhiên tiểu thể diệt lại có cách xưng hô kỳ quái như thế này? Ai là đại ca? Và liệu có cần đồ nhi và nhanh nhẩu đoảng nên cứ tùy tiện nêu những quyết định thay cho Đoàn Bá Nhiên như vậy chăng?

Đoàn Bá Nhiên lập tức đỡ lời, giải thích hộ Từ Mã Thuyền :

- Mong Hải Anh bá bá bớt giận. Vì lệnh đồ có đủ tư cách để nêu những cao kiến hiện rất cần thiết cho tiểu thể diệt. Riêng về nguyên nhân khiến bọn tiểu thể diệt có cách xưng hô thân thiết, xin hãy để tiểu thể diệt từ từ giải thích. Vì đây là điều mà trước sau gì bọn tiểu thể diệt cũng phải bẩm báo cùng chư vị trưởng bối.

Thủy Anh Tiên Từ vì cũng nôn nóng muốn nghe nên vội bảo :

- Nếu là vậy, hay là tất cả chúng ta vừa đi vừa nói chuyện? Sẽ rất thuận lợi, vì trước sau gì Đoàn Bá Nhiên ngươi cũng phải đi đến chỗ hiện đang tạm quản thi thể của Chương môn phái Côn Luân.

Hải Anh Tiên Từ cũng không thể bác bỏ :

- Như thế cũng được. Đi nào.

Và Từ Mã Thuyền cố tình đi chậm ở phía sau để tìm cách lén thì thảo cùng Đoàn Bá Nhiên :

- Gia sư có vẻ vẫn còn nhiều nghi ngại. Nhị ca nên tìm cách đối phó.

Đoàn Bá Nhiên gượng cười :

- Ngu ca đương nhiên đã nhận ra. Nhưng cũng may, gần đây huynh muội chúng ta đã có không ít phen cùng nhau vào sinh ra tử. Hy vọng bấy nhiêu đó cũng đủ để lệnh sư phần nào giảm thiểu những thiên kiến không được nẩy mầm lắm đối với cách Đoàn Bá Nhiên này lần đầu cùng sư đồ của tam muội hiện diện. Và sẽ tốt hơn nếu được tam muội có thêm lời nói vào.

Từ Mã Thuyền gật đầu đáp ứng :

- Nhưng điều làm muội lo nhất là toàn bộ những sự thật liên quan đến đại ca.

Đoàn Bá Nhiên tán thành :

- Ngu ca cũng cảm thấy khó nói. Hay là chúng ta dừng vội vã trong lúc này?

Từ Mã Thuyền thở dài :

- Không lúc này thì dù sớm dù muộn cũng đến một lúc chúng ta phải nói. Muội càng nghĩ càng cảm thấy áy náy, nhất là sinh mạng của chúng ta quả thật đều do một mình đại ca hy sinh giải cứu. Nhị ca có cảm thấy như thế chăng?

Đoàn Bá Nhiên chợt lảng lạng gật đầu. Và có lẽ vì cần phải ngẫm nghĩ, nên Đoàn Bá Nhiên không nói gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trong tang lễ những lời tôn vinh quá muộn màng

Cuối cùng, Đoàn Bá Nhiên thở dài :

- Thật ra, đệ tử và Tư Mã Thuyền muội cũng vừa lên bàn cùng nhau là sẽ chẳng vội nói ra tất cả. Nhưng vì nhị vị sư phụ và Hải Anh bá bá cứ mãi thúc giục, thế nên những gì cần nói, đệ tử cũng đã tỏ bày tận tường. Và bây giờ định đoạt thế nào đều tùy vào chư vị trưởng bối.

Hải Anh Tiên Tử hoang mang hỏi ngay và đối tượng được hỏi chính là Tư Mã Thuyền :

- Có đúng thật mọi việc đã diễn ra như thế? Và Phong Gia Liêm, Nhu Kiếm công tử cũng chính là gã đã bị cháy phỏng toàn thân mà cách đây không lâu đã do Thuyền nhi đưa về, để tận tình điều trị chăm sóc?

Tư Mã Thuyền gật đầu thừa nhận :

- Cũng do xuất thân lai lịch của Phong Gia Liêm đại ca có nhiều ẩn tình, lại thêm nhiều uẩn khúc có thể khiến bất luận nhân vật chính phái nào một khi thoát nghe cũng phải nghi ngại. Thế nên, kể cả bản thân đệ tử cuối cùng vẫn phải cảm thông, không thể oán trách đại ca vì sao nhiều phen cố tình che giấu thân phận.

Sơn Anh Tiên Tử thì vẫn còn giật mình và âu lo :

- Gã đích thực là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thần giáo? Và có đúng chẳng khi chính gã vì cứu mạng hai người đã chẳng ngại ngần đối địch cùng lão Đại Đầu Quỷ, vốn dĩ không chỉ là người của Hóa Thần giáo mà còn là Hữu hộ sử, nhân vật có bối phận cao nhất ở Hóa Thần giáo hiện nay?

Đoàn Bá Nhiên lập lại những điều vừa tự miệng thuật kể :

- Phong đại ca của đệ tử không chỉ cùng lão Đại Đầu Quỷ đối địch mà còn vì lo cho đại cục võ lâm nên bất kể sinh mạng, vẫn mạo hiểm dùng công phu bản thân, phá hủy toàn bộ tuyệt thế thần công lão Đại Đầu Quỷ đã luyện. Chính đệ tử đã cùng Tư Mã Thuyền muội tận mắt kích điều đó.

Thủy Anh Tiên Tử sinh nghi :

- Nhưng dựa vào đâu cả hai người đều tin quyết vào điều đó, rằng gã đích thực là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thần giáo?

Tư Mã Thuyền giải thích :

- Phong đại ca rất thông tuệ, ắt không tự chuốc họa vào thân bằng cách tự mạo nhận là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thần giáo. Và lại, điều đó càng thêm xác thực khi dấu hiệu để nhận diện, gọi là Hòa Mệnh Di Tông gì đó không chỉ do mỗi một mình Phong đại ca đề cập mà còn có cả lão Đại Đầu Quỷ cũng biết. Nhất là vừa lúc này đây, những cao thủ Hải Lưu bang vì có xuất thân từ Hóa Thần giáo nên cũng tỏ ra chấn động khi nghe chính đệ tử đề cập đến dấu hiệu này.

Hải Anh Tiên Tử bắn khoăn :

- Đã bảo là dấu hiệu để nhận diện, ắt Hòa Mệnh Di Tông phải lưu một dấu vết nào đó rất rõ trên thân thể gã. Thuyền nhi đã nhìn thấy chưa? Dấu vết đó trông như thế nào?

Tư Mã Thuyền bối rối, vừa cúi gầm đầu vừa lí nhí giải thích :

- Đệ tử đã có những hai lần ngẫu nhiên đều được nhìn thấy Phong đại ca trong cùng một thảm trạng như nhau, ấy là toàn thân đều bị cháy phỏng. Có lẽ vì thế, dấu vết của Hòa Mệnh Di Tông nếu có thì cũng chẳng thể nào tồn tại, một khi mọi vết sẹo bóng đều kéo da liền thịt. Tuy vậy, cũng theo Phong đại ca quả quyết, chính vì nhờ được tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông, nên lần đầu tiên thay vì chỉ bị phỏng toàn thân, ắt hẳn Phong đại ca chẳng thể nào toàn mạng do đã bị lão Đại Đầu Quỷ lập mưu, cố tình xô ngã Phong đại ca vào Luyện Hóa đàn.

Hải Anh Tiên Tử giật mình :

- Luyện Hóa đàn?! Có phải theo người nghĩ thì Luyện Hóa đàn chính là nơi cần thiết nếu Giáo chủ Hóa Thần giáo muốn luyện tuyệt thế thần công đến chỗ đại thành? Vậy là Sảm Dịch Quân vì không đủ bản lĩnh tiến nhập Luyện Hóa đàn nên tuyệt thế thần công cho dù luyện được vẫn có nhiều khiếm khuyết?

Đoàn Bá Nhiên động tâm, chợt hỏi ngược lại Hải Anh Tiên Tử :

- Hải Anh bá bá đã tự thấu hiểu sự thật đó hay trước đây đã từng nghe ai đề cập?

Hải Anh Tiên Tử cười lạt :

- Người có ý gì khi đặt ra nghi vấn này? Trừ phi người không đủ thông tuệ, dù nghe ba chữ Luyện Hóa đàn, nhưng không thể đoán biết ngay vì sao lại dùng danh xưng đó thay vì gọi theo cách khác.

Tư Mã Thuyền vội đỡ lời cho Đoàn Bá Nhiên nhị ca :

- Đoàn nhị ca không có ý gì đâu, sư phụ xin chờ đã nghỉ. Và lại, chính bản thân đệ tử cũng không ngờ sư phụ chỉ vừa thoát nghe đã hiểu được ngay Luyện Hóa đàn là một nơi có công dụng lợi hại như thế nào đối với Hòa Thần giáo. Và như vậy, phải chăng sư phụ đã phần nào thừa nhận Phong đại ca đích thực là hậu nhân của Giáo chủ Hòa Thần giáo?

Hải Anh Tiên Từ nhòe thế sẵn sàng bỏ qua thái độ nghi ngờ quá lộ liễu của Đoàn Bá Nhiên :

- Tuy ta thừa nhận, nhưng vẫn cảm thấy khó tin nếu bảo Hòa Thần giáo đã hai đời Giáo chủ nối tiếp nhau chỉ do bị mưu hại bởi phản đồ nên mới chịu cảnh tận diệt. Vì nói như thế có khác nào phủ nhận công của những anh hùng ở khắp các võ phái từng liên tay liên thủ tiêu diệt quần ma.

Chợt có một thanh âm mơ hồ vang phát ra đưa đến tận tai mọi người :

- Điều đó là sự thật. Vì nếu không như thế, liệu hậu quả đã như thế nào đối với bọn võ lâm chính phái các ngươi, một khi Giáo chủ bốn giáo có đủ thời gian luyện xong tuyệt thế thần công là công phu muôn người khó địch? Nhưng dù sao, ta cũng xin có lời cảm kích đối với Tư Mã cô nương, đã cho ta biết đích xác Phong Gia Liêm là ai. Thật không uống công ta đã liều mình cứu mạng cô nương vừa rồi. Hãy tự tìm gặp lại ta khi nào có thể. Vì ngoài việc ta cần biết thêm thật rõ về cái chết thảm khốc của Phong Gia Liêm, ta cũng có một vài sự thật chỉ có thể tỏ lộ cùng cô nương mà thôi. Hãy nhớ đây và hẹn sớm gặp lại.

Tư Mã Thuyền vội kêu thật khẩn trương :

- Chờ đã. Tôn giá có phải là Tả hộ sứ Hòa Thần giáo? Và tiểu nữ cũng đã nhận ra thanh âm của tôn giá, chính là nhân vật gần đây từng phóng hỏa, khiến Phong Gia Liêm đại ca lần thứ hai cũng cháy phỏng toàn thân và suýt mất mạng?

Thanh âm kia đáp lại, nhưng mỗi lúc mỗi xa dần :

- Nếu cô nương đã nhận ra thì ắt tự hiểu rằng bản thân ta hiện ân hận như thế nào sau sự việc đã gây ra cho Phong Gia Liêm. Vậy thì đừng khơi gợi nữa chuyện bi thảm ấy, tạm thời vào chính lúc này. Hẹn gặp lại, a...

Hải Anh Tiên Từ bắt chợt động thân lao bỏ đi thật nhanh :

- Ngọc Nữ Phù Dung phải không? Ngươi đừng vội đi. Trái lại hãy cùng ta kết liễu cho xong những ân oán đã bắt đầu vào một đêm cách đây gần hai mươi năm. Hãy đứng lại và đừng mong cứ mãi lánh mặt ta.

“Vút!”

Tư Mã Thuyền ngỡ ngàng, vội quay hỏi Sơn Thủy nhị anh :

- Đã có ân oán gì xảy ra giữa gia sư và nhân vật Tả hộ sứ Hòa Thần giáo?

Nào ngờ phản ứng của Sơn Thủy nhị anh cũng là ngỡ ngác hoang mang không khác gì Tư Mã Thuyền :

- Bọn ta không biết. Mà kỳ thực, tuy được gọi chung với nhau là Võ Lâm tam anh nhưng mọi ân tình của riêng ai thì chỉ người đó tự biết.

Tư Mã Thuyền càng thêm bối rối :

- Nếu vậy, tiểu đệ biết phải làm gì bây giờ? Hay là đành tạm biệt, vì tiểu đệ nữ không thể không đuổi theo để ứng cứu cho gia sư, vạn nhất một khi cần đến?

Nhưng Đoàn Bá Nhiên đã ngăn lại :

- Quá muộn rồi, và tam muội dù muốn cũng không có cách nào đuổi kịp lệnh sư. Huống hồ, theo lời lệnh sư vừa thốt trước lúc bỏ đi, dường như giữa họ ân oán không hề đồng nghĩa vừa cừ thù. Vì nếu không, lệnh sư đâu cần dùng đến chữ lánh mặt? Và theo thiên ý của ngu ca, lệnh sư hoàn toàn có thừa bản lãnh để tự lo liệu, tam muội chớ quá lo. Trái lại hãy cùng mọi người đi đến chỗ đang tạm quân thi thể của Chương môn sư thúc. Không chừng lệnh sư sẽ quay lại và cũng chẳng phải lo vì đã nhìn thấy tam muội vẫn ở đó cùng mọi người.

Tư Mã Thuyền đành gật đầu, huống hồ còn nhìn thấy lúc Đoàn Bá Nhiên nói vẫn cứ len lén nháy mắt làm hiệu với nàng. Và điều đó khiến nàng nhớ lại điều nghi ngờ của Phong Gia Liêm đã có đối với sư phụ nàng.

* * * * *

Sơn môn của phái Không Động như bị một bầu không khí tĩnh lặng khác thường bao phủ. Đó là cảm nhận đầu tiên đối với Tư Mã Thuyền ngay khi cùng mọi người đặt chân đến. Vì thế, nàng không khỏi bồn khoăn lần nghi nan, đành lao thảo khẽ hỏi Đoàn Bá Nhiên :

- Thi thể của lệnh sư thúc Chương môn cho dù vẫn tạm quân ở đây thì không khí cũng không thể trầm mặc thế này. Hoặc giả đã xảy ra thêm sự biến gì khác đối với một võ phái nào nữa ngoài thảm họa của phái Côn Luân như chúng ta đã biết.

Sơn Anh Tiên Từ bỗng đưa tay chỉ một nơi cao cao, tuy cách khá xa nhưng cũng vừa vịn lọt vào tầm thị tuyến của mọi người :

- Hãy nhìn chiếc phướn kia. Phải chăng đây chính là lời giải thích.

Thủy Anh Tiên Tử cũng đã nhìn rõ lá bạch phướn, vì được treo cao nên đang phát phới giũ phàn phật theo gió :

- Có tiêu ký của phái Côn Luân được thêu ngay giữa chiếc phướn? Lại thật, người có bói phận cao nhất của phái Côn Luân một khi vẫn chưa hiện diện thì còn nhân vật nào đủ tư cách để chưa gì đã cho lệnh khâm liệm thi thể của Chương môn Côn Luân phái vào áo quan? Và tang phướn nếu đã được treo ở một chỗ trang trọng như thế, thì đây cũng chính là hiệu lệnh cho mọi người liên quan chuẩn bị sẵn việc phát tang. Sao lại vội thế này? Trừ phi Côn Luân phái vì có trú sở ở gần Tây Vực nên nghi tiết dành cho người đã khuất có phần khác biệt so với các võ phái còn lại. Có đúng như thế chăng, Đoàn Bá Nhiên?

Đoàn Bá Nhiên vì là người có tư chất thông tuệ nên đoán hiểu được ngay :

- Hoàn toàn không có gì khác biệt đâu, sư phụ. Có chăng, theo lời đệ tử đoán, nhất định gia phụ vì một ngẫu nhiên nào đó không những kịp có mặt mà còn đến được đây trước cả đệ tử. Huống hồ ở Côn Luân phái lúc này, gia phụ tuy vẫn là một phế nhân, nhưng nói về bói phận thì hoàn toàn đủ tư cách định đoạt mọi điều, dĩ nhiên là chỉ khi Chương môn sư thúc không còn.

Tư Mã Thuyên vỗ lẽ :

- Thì đây chính là thời điểm hoàn toàn thích hợp để giả như lệnh tôn đã kịp đến, ắt mọi sắp đặt thế này chỉ có lệnh tôn là đủ tư cách tiến hành. Điều này thật là may, tránh cho nhị ca nhiều phân vân khó xử, nếu buộc phải thay mặt lệnh tôn sắp đặt mọi điều, nhất là trong cương vị tuy không thật sự là nhân vật có bói phận cao nhất Côn Luân, nhưng vẫn phải chấp nhận khoác cương vị đó vào người. Nhị ca có cảm thấy nhẹ nhõm như muối vừa nói chăng?

Đoàn Bá Nhiên gật đầu và không sao giấu được một thoáng cười hải lòng :

- Sớm đoán hiểu lòng dạ của ngu ca, có thể nói ngoài đại ca nhờ tư chất thông tuệ, thì chỉ còn duy nhất một mình tam muội thật xứng đáng là bằng hữu tri kỷ tri âm. Quả vậy, ngu ca vẫn luôn lo lắng nếu phải thay gia phụ định đoạt mọi điều. Chỉ sợ xảy ra sơ thất, ngu ca sẽ tự biến mình thành trò cười trước mặt chư vị trưởng bối các võ phái. Và lúc này, ngu ca thật nhẹ nhõm.

Son Anh Tiên Tử chợt háng giọng :

- Thôi nào, đừng mãi đứng đó tự tán dương lẫn nhau. Nhất là đừng mỗi lúc mỗi cười, e không xứng hợp với hoàn cảnh bây giờ của Côn Luân phái. Vì dù gì đồ nhi sau này vẫn phải thay thế lệnh tôn chấp chương môn hộ, đáp ứng mọi kỳ vọng của lệnh tôn và của chính Chương môn Côn Luân phái ngay trước khi lâm thâm biến chưa lâu vẫn luôn miệng đề cập đến. Thế nên, hãy tỏ ra một phong thái đúng bậc. Nào đã hiểu cả chứ? Vậy đồ nhi sẽ là người đầu tiên bước đi trước chúng ta. Hãy nâng cao đầu và nhớ đừng để lệnh tôn thất vọng. Đi nào.

Tuân theo mọi sắp đặt của đại sư phụ Son Anh Tiên Tử, Đoàn Bá Nhiên đi đầu, đặt từng bước hiên ngang, tuy vội nhưng vẫn khoan thai và ung dung tiến vào sơn môn phái Không Động.

Thủy Anh Tiên Tử cùng Tư Mã Thuyên sóng vai đi sau cuối, một cơ hội cho Thủy Anh Tiên Tử tìm cách thì thầm vào tai Tư Mã Thuyên.

- Tư Mã cô nương nhận định như thế nào về tề đồ Đoàn Bá Nhiên, cũng là nhị ca của cô nương?

Tư Mã Thuyên nhẹ gật đầu vài lượt :

- Tiểu đệ chỉ xin mượn lời của Phong Gia Liêm đại ca để có một lời đáp thế này. Lệnh đồ Đoàn Bá Nhiên nhất định không chỉ là bất kỳ tài hiếm có của riêng phái Côn Luân, mà ở một tương lai thật gần sẽ còn là ngọc thụ lâm phong đối với toàn thể võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Xin cung hỷ nhị vị tiền bối tuy có chung mỗi một đệ tử nhưng thật chẳng uống bao tâm huyết, đã đào luyện nên người hoàn toàn hữu dụng.

Thủy Anh Tiên Tử nhẹ mỉm cười :

- Nếu tất cả đều là những lời thật tâm thì liệu cô nương có chịu nghe chăng cũng một lời rất thật xuất phát từ ta, vừa là sư phụ của Đoàn Bá Nhiên, vừa là trưởng bối khá gần gũi đối với cô nương?

Tư Mã Thuyên ngơ ngác :

- Tiểu đệ nữ nguyện lắng nghe. Nhưng là điều gì? Vì sao tiền bối bỗng tỏ ra quá nghiêm trọng?

Thủy Anh Tiên Tử quả thật đang nói bằng giọng rất nghiêm nghị cho dù vẫn thì thầm :

- Tiểu tử ấy suốt từ nào đến giờ chỉ mãi chuyên chú việc luyện công, vì mối hận của phụ thân y cũng có, và vì tiền đồ mai hậu của chính bản thân y nữ, thế nên chưa bao giờ bọn ta vì là sư phụ nên có cơ hội phát hiện ở bản thân y có thái độ quan tâm đến nữ nhân. Chỉ riêng ngày hôm nay thì khác, một khi y đã buột miệng gọi cô nương là bằng hữu tri âm tri kỷ, khiến ta không thể không hiểu y đã thật sự để ý và thích cô nương. Do vậy, ta chẳng ngại hỏi thẳng một câu...

Tư Mã Thuyên đỏ mặt cúi đầu và không thể không suy nghĩ hoặc nhớ đến Phong Gia Liêm :

- Tiểu đệ nữ đã hiểu tiền bối muốn hỏi thế nào. Nhưng xin lượng thứ, vì hiện cảnh lúc này e sẽ khó cho tiểu đệ nữ nếu buộc phải có một lời phúc đáp thật minh bạch cùng tiền bối. Hãy để tiểu đệ nữ tạm khuất lại một thời gian, sẽ không lâu lắm đâu. Vì tiểu đệ nữ vẫn cần hỏi lại lòng mình và cũng cần

thịnh ý của sư phụ. Được chứ, tiền bối?

Thầy Anh Tiên Từ không vì thế mà phật ý, trái lại càng tỏ ra hài lòng :

- Hải Anh tỷ cũng có phúc phận không kém bọn ta. Vì nếu bọn ta đã có Đoàn Bá Nhiên chính là long chi nhân kiệt thì lệnh sư cũng thu nhận được cô nương, có khác gì thiên tiên và là phụng giữa quần thoa. Thôi được, câu chuyện cũng có thể tạm dừng ở đây. Vì dù gì ta vẫn đoán hiểu phần nào tâm ý của cô nương. Nhưng nhớ đấy, đừng để bọn ta chờ lời phúc đáp quá lâu. Cũng có thể Đoàn Bá Nhiên còn nóng lòng chờ đợi nhiều hơn cả ta đấy. Nào, đã đến nơi rồi. Quả thật phụ thân của Đoàn Bá Nhiên đã đến. Nhìn kìa, phái Không Động cũng đã nhượng hẳn cả một dãy khách sảnh, giúp phái Côn Luân lập thành Tang Nghi quán, chu tất mọi hậu sự cho Chương môn phái Côn Luân. Chúng ta tiến vào thôi.

Gọi là Tang Nghi quán vì khắp trong ngoài của dãy khách sảnh ở phái Không Động lúc này đều được phủ trắng tứ bề. Tạo một không khí tang tóc thật dễ dàng dù không cần cho phái Không Động nhưng rất là cần thiết cho phái Côn Luân ngay lúc này.

Đứng cạnh linh cữu của vị Chương môn nhân của phái Côn Luân để đón nhận từng lời phúng điệu, bày tỏ lòng thương tiếc của những cao nhân các phái, là một nhân vật đã ngoài ngũ tuần, thân hình khô cứng tương tự một khúc gỗ, do đã thiếu mất hai cánh tay Chỉ còn lại vòn vẹn một thân hình trợ trợ với hai ống tay áo cơ hồ rỗng không, được nhét gọn vào dây thắt lưng ở hai bên.

Đoàn Bá Nhiên thoát tiên tiến lên thi lễ với nhân vật đó :

- Phụ thân.

Nhân vật đó nghiêm mặt gật đầu :

- Phụ thân đã sắp đặt xong tất cả. Hải từ chỉ cần thay mặt ta, thấp hương để an ủi vong linh Chương môn, sau đó sẽ cùng nhau bàn định phương sách báo thù.

Đoàn Bá Nhiên vâng lời, vừa thấp hương vừa đứng trước linh cữu của người đã khuất để làm thăm khấn vái.

Sau đó thì đến lượt Sơn Thủy nhị anh cùng nhau thấp hương tưởng niệm.

Họ nói với vong linh của vị Chương môn phái Côn Luân :

- Nay đã có lệnh huynh Đoàn Bá Thông thay thế đảm nhận trọng trách. Mong Chương môn mau sớm hiển linh, cho mọi người biết hung thủ là ai. Toàn thể quần hùng nhất định sẽ vì Chương môn báo thù, phanh thây hung thủ thành trăm mảnh, giúp Chương môn yên tâm nhắm mắt và được ngậm cười nơi chín suối.

Đến lượt Tư Mã Thuyền cũng khấn vái và tỏ bày lòng thương tiếc đối với Chương môn phái Côn Luân :

- Tiểu đệ nữ cũng nguyện báo thù cho Chương môn và phát thệ sẽ không bao giờ tha hung thủ, bất luận kẻ đó có là ai, hoặc bản lãnh thế nào.

Và theo đúng nghi tiết, vì Đoàn Bá Thông tuy có bối phận cao hơn nhưng do đã là phế nhân nên đành để Đoàn Bá Nhiên đón nhận những nén hương do tự tay Tư Mã Thuyền thấp và khấn xong trao cho. Thế nên, nhân cơ hội đó. Đoàn Bá Nhiên tìm cách nói thật khê vào tai nàng :

- Tam muội đâu cần trước mặt mọi người bộc lộ các lời lẽ trịnh trọng đến như vậy? Nhưng dù sao, ngu ca cũng xin thay mặt Côn Luân phái, có lời cảm kích đối với tam muội.

Tư Mã Thuyền phần nào lấy làm lạ và ở đây vì không tiện đáp lời nên nàng chỉ còn mỗi một cách là đứng lùi qua một bên, suy nghĩ thật nhiều về lời của Đoàn Bá Nhiên vừa nói chỉ với một mình nàng.

Được một lúc, nàng chợt bừng tỉnh và quay trở lại thực tại do bị nhiều tiếng huyền não ở xung quanh đánh động.

Đề lúc ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi thấy Nhật Nguyệt song hùng đang là hai nhân vật đã đến lượt tiến lên cùng thấp hương cho vị Chương môn Côn Luân phái.

Và điều làm cho nhiều người đứng bên trong Tang Nghi quán phải cùng nhau xầm xì tạo nên những tiếng huyền não khi nãy chính là cách di chuyển có phần khó khăn của Tả Thiên Hành - vừa là Nhật Hùng, vừa là phu quân của Nguyệt Hùng Công Tôn Phụng - cả hai hợp lại thành đôi phu phụ, vang danh là Nhật Nguyệt song hùng. Cũng chính vì đi đứng khó khăn nên Tả Thiên Hành ngay khi dừng chân trước linh cữu người đã khuất vẫn phải đứng tỳ người một phần nào đó vào Công Tôn Phụng.

Thế nên, không có gì khác lạ qua thái độ của Đoàn Bá Nhiên ngay sau đó, là vừa đón nhận các nén hương do Công Tôn Phụng tự tay trao qua, Đoàn Bá Nhiên vừa quan tâm, hỏi thăm về hiện trạng của Tả Thiên Hành :

- Văn bối cũng được biết những tổn thất đã do Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân gây ra cho nhị vị tiền bối, tuy nhiên, lại không ngờ thương thế của Tả tiền bối thật sự nghiêm trọng đến thế này. Nhưng dù sao vẫn cảm kích vì được Tả tiền bối chẳng quản ngại mọi khó khăn, cũng đến tận nơi để phúng viếng, chia buồn cùng tộ phái.

Tả Thiên Hành có sắc mặt rất mệt mỏi, dù vậy vẫn cố gắng đáp lời :

- Giao tình giữa phụ phụ Tả mỗ đối với quý phái đầu khác gì thủ túc huynh đệ Thế nên...

Bắt chợt Từ Mã Thuyền bật kêu :

- Nhị ca hãy xuất thủ mau. Vì chẳng phải ai khác mà chính là Cửu Chi Lão Tà đang mạo nhận Tả Thiên Hành tiền bối.

Đoàn Bá Nhiên giật mình, nhảy lùi lại :

- Tam muội liệu có lầm chăng? Vì nào phải dễ mạo nhận Tả tiền bối vẫn có danh xưng Nhật Nguyệt song hùng, mà bất luận ai trên võ lâm cũng không thể nào lầm lẫn, nhất là còn xuất hiện cùng với phu nhân.

Cục trưởng trong Tang Nghi quán lập tức xuất phát biến động. Thoạt tiên là tiếng kêu như rít của Công Tôn Phụng :

- Cô nương là Từ Mã Thuyền? Có sao quá hồ đồ, như thế chẳng hề được lệnh sư là Hải Anh Tiên Từ nghiêm huấn cẩn thận? Cô muốn ta thay mặt lệnh sư dạy cho cô nương một bài học chăng?

Từ Mã Thuyền càng khăn trương hơn, hô hoán lớn tiếng hơn :

- Nếu không phải là Cửu Chi Lão Tà đang mạo nhận Tả Thiên Hành tiền bối thì chỉ còn duy nhất mỗi một điều ngược lại. Thảo nào đại ca Phong Gia Liêm đã có ý nghi ngờ mụ Công Tôn Phụng. Nhị ca nếu không mau xuất thủ e muộn mất. Vì đối phương chính là Cửu Chi Lão Tà với bệnh trạng của lão là do lần chạm trán mới rồi tự tay muội đã hạ độc, khiến lão tạm thời bị thất tán chân nguyên. Về điều này muội quả quyết không bao giờ lầm.

Công Tôn Phụng động nộ, chợt bắt thần xuất kiếm, quật một chiêu thật nhanh vào Từ Mã Thuyền :

- Không cho ngươi một bài học ắt ngươi vẫn mãi quen thói mực hạ vô nhân. Đờ!

“Vù”

Từ Mã Thuyền kinh hãi, toan nhảy lùi, bất đồ cùng một lúc giữa đương trường vang lên hai tiếng quát đồng loạt. Một xuất phát từ phụ thân của Đoàn Bá Nhiên :

- Xin nể mặt bốn phái Côn Luân, mong Công Tôn phu nhân dừng tay cho.

Tiếng quát thứ hai vì từ xa đưa đến, nên mang sắc thái thật khẩn trương :

- Dừng tay! Và nếu tệ đồ có lỗi gì, Hải Anh này tự khắc có biện pháp xử lý.

“Vút!”

Và ngay khi xuất hiện. Hải Anh Tiên Từ lập tức mắng át Từ Mã Thuyền :

- Ngươi còn không mau tạ lỗi với Tả tiền bối, đồng thời tạ ân Công Tôn tiền bối đã niệm tình dung tha.

Từ Mã Thuyền còn đang chần chừ, Hải Anh Tiên Từ lập tức quát lớn tiếng hơn :

- Mau! Trừ phi ngươi muốn ở ngay đây, ta vẫn hỏi ngươi về tội dám kháng lệnh và tùy tiện dùng độc, cho dù là đối với Cửu Chi Lão Tà, một nhân vật của Hải Lưu bang.

Từ Mã Thuyền bất bình, một lần nữa toan mở miệng phản kháng. Chợt nghe có tiếng Công Tôn Phụng hừ lạt :

- Không cần đâu, nếu điều đó vừa miễn cưỡng vừa khiến lệnh đồ cam chịu khuất tất. Tuy nhiên, ta sẽ quyết không bỏ qua chuyện này. Cáo biệt. Hừ.

Nhưng Công Tôn Phụng chưa kịp đưa phụ quân là Tả Thiên Hành cùng đi thì nhanh thật nhanh, từ tay của Đoàn Bá Nhiên chợt xuất phát một tia chớp kiếm, xạ thẳng vào tâm thất Tả Thiên Hành :

- Quả nhiên đã có kẻ dám mạo nhận Tả Thiên Hành tiền bối. Tội này thật khó dung tha.

“Soạt!”

Tả Thiên Hành vì đi đứng còn khó khăn thế nên đầu thế đối phó nổi một chiêu sát kiếm được xuất phát quá nhanh từ Đoàn Bá Nhiên hiện được xem là đệ nhất kỳ tài của Côn Luân phái.

Và toàn trường càng thêm rung động khi nhận ra chỉ chớp mắt là kiếm của Đoàn Bá Nhiên đã xuyên thủng tâm thất và làm cho Tả Thiên Hành vong mạng.

A...! A...!

Công Tôn Phụng phần nộ, vừa loang kiếm vùn vụt vừa hung hãn lao vào Đoàn Bá Nhiên :

- Ngươi phải đền mạng ngay cho phu quân ta.

“Ào...”

Đoàn Bá Nhiên thất kinh, vội rút kiếm từ thi thể Tả Thiên Hành về, đồng thời cũng hối hả nhảy lùi và kêu thất thanh :

- Công Tôn phu nhân mau bình tâm. Há lẽ không nhận ra tôn phu quân quả thật đã do kẻ khác mạo nhận? Xin hãy nhìn vào bàn tay bên tả của thi thể kẻ đã chết. Chẳng phải y chỉ có tất cả chín ngón tay đó sao? Hãy dừng tay mau.

Nhưng Công Tôn Phụng cứ như kẻ phát cuồng, vẫn xuất thủ phát kiếm và đuổi theo Đoàn Bá Nhiên bén gót. Và vì đã phát cuồng, Công Tôn Phụng chột bặt gào điên loạn :

- Cho dù phu quân ta chỉ có chín ngón tay thì sao? Ngươi đã giết người, tất phải đền mạng. Và ta sẽ cho ngươi biết Nhật Nguyệt Song Kiếm Hợp Bích thật sự lợi hại như thế nào. Đờ! Đờ!

Và bằng một thủ pháp vừa linh hoạt vừa thần tốc, lúc Công Tôn Phụng lao vượt ngang thi thể Tả Thiên Hành, chỉ cần khẽ khom người xuống một ít là đã lấy từ thi thể của Tả Thiên Hành ra một thanh kiếm khác, để cùng một lúc Công Tôn Phụng có đủ hai thanh kiếm cho hai tay, phối hợp nhau để tấn công vào mỗi một mình Đoàn Bá Nhiên, hầu bảo thù cho phu quân Tả Thiên Hành.

“Ào...”

“Vù...”

Thoạt nhìn thấy thanh kiếm thứ hai do Công Tôn Phụng lấy từ thi thể Tả Thiên Hành ra, một lần nữa Từ Mã Thuyền hô hoán vang động :

- Chính là Từ Dương kiếm?! Hóa ra lão Tả Thiên Hành từ lâu vẫn còn một thân phận khác, chính là Cửu Chi Lão Tà. Nhị ca! Vậy mụ Công Tôn Phụng đích thực là nữ nhân biết sử kiếm từng bị Phong Gia Liêm đại ca nghi ngờ. Cả hai cùng là đồng lõa cùng lão Lưu Vạn Thế. Hãy để muội tiếp tay nhị ca diệt trừ mụ, báo thù cho Phong đại ca.

Đoàn Bá Nhiên gầm vang :

- Không cần đâu! Và ta cũng minh bạch đôi ác ma này kỳ thực từng có những hành vi dối trời lừa đất như thế nào. Ta tự tin đủ bản lĩnh báo thù cho đại ca Phong Gia Liêm. Ác phụ chó vớ vớ ngông cuồng. Hãy đờ!

Và để đối phó với song kiếm lợi hại của mụ Công Tôn Phụng, Đoàn Bá Nhiên đột nhiên chuyển đổi thanh Ngân Giao kiếm qua tay tả và chỉ dùng vòn vẹn mỗi một hữu thủ để bắt đầu xuất phát một kỳ chiêu.

“Ào...”

Song kiếm của Công Tôn Phụng như gặp khắc tinh, thay vì phân khai tấn công vào Đoàn Bá Nhiên thì lại đột ngột tự và vào nhau, phát thành loạt tiếng chạm ngân vang.

“Choang... choang...”

Và “keng” một tiếng, thanh kiếm bên tay tả của mụ vì là bảo kiếm Từ Dương nên sắc bén hơn, sau tiếng chạm đã tự chấn gãy thanh kiếm bên tay hữu của chính mụ.

Diễn biến này cơ hồ khiến quần hùng cùng một lúc kêu ồ lên :

- Hảo chiêu thức!!!

- Tuyệt kỹ Côn Luân phải không ngờ còn có thêm công phu thật sự lợi hại như thế này.

Mụ Công Tôn Phụng thì càng thêm cuồng nộ, vội chuyển Từ Dương bảo kiếm qua tay hữu và lỏng lẻo xông vào Đoàn Bá Nhiên :

- Ngươi phải nạp mạng cho ta.... A... a...

“Ào...”

Riêng Từ Mã Thuyền chột kêu thật to bằng giọng thật mừng rỡ :

- Có phải nhị ca đang thi triển Nhân Đạo Chiêu đã do đại ca chỉ điểm? Như vậy càng tốt, hãy tạm khống chế mụ để tra hỏi. Vì không chừng Chương môn của quý phái Côn Luân mất mạng cũng có phần của mụ.

Đoàn Bá Nhiên vẫn thủy chung dùng mỗi một cánh tay nhọc thể để đối phó với bảo kiếm Từ Dương của mụ Công Tôn Phụng :

- Ta vẫn đang lo chưa thể lĩnh hội trọn vẹn Nhân Đạo Chiêu quả thật đã do Phong đại ca truyền thụ. Nhưng đến bây giờ thì đã mỗi lúc mỗi thêm tự tin.

Hãy xem đây.

“Vù...”

Và chiêu của Đoàn Bá Nhiên vẫn lợi hại và ẩn tàng nhiều biến hóa bất phàm, khiến kiếm Tử Dương của mộ Công Tôn Phụng một lần nữa tự chệch qua bên tả. Đến nỗi nếu như mộ vẫn còn thanh kiếm nào khác bên tay tả ắt một lần nữa lại đẩy chúng tự chạm vào nhau, hóa giải lẫn nhau, để hoàn toàn trở thành vô hại đối với Đoàn Bá Nhiên, lẽ ra là đối tượng cho mộ dùng kiếm lấy mạng.

“Ào...”

Nhân cơ hội đó, tả kiếm Ngân Giao của Đoàn Bá Nhiên bắt thần xạ thẳng vào mộ Công Tôn Phụng :

- Đỡ!

“Vù...”

Tư Mã Thuyên giật mình :

- Nhị ca sao vội hạ sát mộ?

Đoàn Bá Thông, thân phụ của Đoàn Bá Nhiên cũng kêu :

- Dừng tay ngay!

Đoàn Bá Nhiên vội thu chiêu, nhưng đã quá muộn so với thức kiếm được xuất phát quá ư thần tốc và chuẩn xác.

“Phập!”

Mộ Công Tôn Phụng khựng lại, với hai mắt tròn trừng, cùng nhìn vào tâm thất của chính mộ, là nơi hiện vẫn đang bị thanh Ngân Giao kiếm của Đoàn Bá Nhiên cắm ngập vào khá sâu :

- Tiểu tử nguoi... thật độc ác... ta... hự!!!

Mộ khuyu xuống và từ miệng vọt phun trào một dòng huyết không rõ vì sao lại có màu bầm đen một cách kỳ quái.

Lấy làm lạ, Đoàn Bá Nhiên vừa thu kiếm bước lùi về vừa lo lắng hỏi Tư Mã Thuyên :

- Tam muội hãy cho ta biết, vì sao máu huyết của mộ chưa gì đã chuyển sang màu đen?

Tư Mã Thuyên vừa thoát nhìn lập tức gọi Đoàn Bá Nhiên :

- Thần Vong Tuyệt Mệnh Độc?! Nhị ca hãy ném bỏ thanh Ngân Giao kiếm mau. Và nhớ đừng để máu huyết mộ phạm vào người, dù chỉ một giọt cũng không. Nhanh lên.

Đoàn Bá Nhiên kinh hãi, ném thẳng kiếm Ngân Giao vào tận chỗ mộ Công Tôn Phụng đang nằm chết, sau đó còn hốt hoảng nhảy lùi thật xa, suýt nữa thì chạm vào linh cữu của Chương môn Côn Luân phái.

Đoàn Bá Thông lo lắng bước đến gần, tự lấy mắt nhìn khắp quanh thân Đoàn Bá Nhiên đôi ba lượt :

- Cũng may, vẫn chẳng có bất kỳ giọt máu nào vô tình phạm dính vào y phục hài tử. Nếu không... a... Thần Vong Tuyệt Mệnh Độc thật lợi hại, liệu Tư Mã cô nương có phương cứu vãn chẳng nếu vạn nhất nhục tử bị trúng chất độc này?

Tư Mã Thuyên chậm chậm lắc đầu, vừa nhìn Đoàn Bá Nhiên vừa lên tiếng đáp lại câu Đoàn Bá Thông vừa hỏi :

- Đây là loại chất độc duy nhất mà từ lâu Tư Mã Bằng vẫn khăng khăng giữ kín, bảo rằng chưa đến lúc thổ lộ cho tiểu nữ biết phương cách điều chế giải được. Xin lượng thứ, nếu tiểu nữ đã làm cho Đoàn bá bá như có phần nào thất vọng.

Đoàn Bá Thông giương cười :

- Cũng bởi lão phu chỉ vì quá lo cho nhục tử Đoàn Bá Nhiên đấy thôi. Và làm gì có chuyện thất vọng, một khi Nhiên nhi kỳ thực vẫn bình yên vô sự..

Và cục trường một lần nữa lại tái diễn cảnh huyền não rung động khi tất cả mọi người đều được tận mắt mục kích không chỉ riêng thi thể của Công Tôn Phụng đang từ từ tự hủy mà đến cả thi thể của Tả Thiên Hành vì vô tình nằm chạm vào vũng máu huyết tự hủy của phu nhân nên cũng từ từ tan rã, cùng biến thành hai bộ di cốt trắng toát.

Sau cảnh kinh khiếp này, một nhân vật phái Không Động chột lên tiếng :

- Nơi này đã ô uế, sẽ bất xứng nếu vẫn tiếp tục tiến hành lễ tang cho Chương môn phái Côn Luân. Hay là để Đồng Kim Lân mở sai đệ tử sắp đặt một

địa thế khác xứng đáng hơn?

Đoàn Bá Thông thật quyết đoán, xứng đáng là nhân vật có đủ tư cách tác chủ mọi việc liên quan đến phái Côn Luân khi Chương môn phái này đột ngột chẳng còn. Và Đoàn Bá Thông khéo léo lên tiếng cũng không quên nói lời đáp tạ tri ân :

- Không cần đâu. Và đã làm phiền quý phái Không Động thế này, nếu Đoàn mỗ vẫn tiếp tục nhận những ưu ái thêm nữa của Đồng chương môn sẽ chẳng khác nào cứ mãi lạm dụng thành ý của quý phái. Huống hồ, xin hãy nghe, hồi những chư vị đồng đạo võ lâm

Đoàn Bá Thông thật không hổ danh là nhân vật sư huynh của vị Chương môn phái Côn Luân vừa vô phúc yếu mệnh. Vì đề lên tiếng với tất cả mọi người đương diện, đôi mục quang của Đoàn Bá Thông đã lập tức loang loáng đảo nhìn quanh, tuy không chủ ý để mắt nhìn riêng ai nhưng kỳ thực ở bản thân từng nhân vật đều có cảm nhận đang được Đoàn Bá Thông chú mục nhìn vào. Thế nên, ai ai cũng phải chú tâm lắng nghe từng lời do Đoàn Bá Thông đang nói với tất cả :

- Với cương vị là nhân vật có bối phận cao nhất bốn phái Côn Luân hiện nay, Đoàn mỗ thật cảm thấy bất xứng khi nhớ lại những tủi nhục mấy mươi năm trước đã do bản thân gây ra cho mọi người, nhất là cho các bậc tiền nhân đã khai sáng phái Côn Luân. Tuy nhiên, do tình thế kẻ như chẳng đáng dừng. Chương môn nhân tộc phái đã bị bọn ác ma hèn hạ lên mưu hại, Đoàn mỗ vì bất đắc dĩ đành tạm chấp chương môn hộ. Thật may đã được quý phái Không Động tương trợ, cho dựng tạm một Tang Nghi quán ở đây. Nay tư trạng của tệ Chương môn tuy chưa thể minh bạch hung thủ là ai, nhưng qua dấu vết lưu lại đã được chư vị nhất là bản thân Đoàn mỗ ghi nhớ kỹ, việc truy nguyên hung thủ không sớm thì muộn cũng tiến hành, đồng thời mọi hậu sự của tệ Chương môn cũng đã được lo lắng chu tất. Thế nên, xin cho phép Đoàn mỗ được hỏi thêm mấy câu. Và khi đã xong, Đoàn mỗ đành mạo muội nói lên lời cáo từ, sẽ cùng đệ tử bốn phái đưa linh cữu tệ Chương môn về an táng tại núi Côn Luân. Thật không dám làm phiền phái Không Động lâu hơn.

Lời của Đoàn Bá Thông tuy dài nhưng thật to, đã nói hết những gì cần nói, ngoại trừ một đôi điều toan hỏi và vẫn chưa biết sẽ hỏi ai. Nhưng không để mọi người chờ lâu, Đoàn Bá Thông đã quay qua Tư Mã Thuyền, và hỏi ngay :

- Những điều lão phu cần minh bạch vì chỉ liên quan tới những diễn biến vừa xảy ra nên có lẽ chỉ mỗi một mình cô nương là có thể giúp lão phu toại nguyện. Vậy xin cho hỏi, vì sao cô nương đã tỏ ra khinh thường, nếu không muốn nói là quá vô lễ khi cùng lão phu đề cập đến lệnh tôn Tư Mã Bằng? Và chưa hết, việc phát hiện Tả Thiên Hành còn một thân phận thứ hai là Cửu Chỉ Lão Tà, cùng với những lời lẽ hầu như tán dương một gã Phong Gia Liêm nào đó, đã từng đề cập với cô nương nổi nghi ngờ về Công Tôn Phụng, phu nhân của Tả Thiên Hành, có thể cô nương cho lão phu được nghe thêm một đôi lời giải thích?

Tư Mã Thuyền ngay khi nghe hỏi đã toan đáp. Nhưng may thay Đoàn Bá Nhiên đã kịp lên tiếng hộ, nói oang oang với mọi người đương diện, một cách vừa đáp lại nghi vấn của thân phụ, vừa gián tiếp tán dương thêm Phong Gia Liêm :

- Điều này vì hải nhi cũng là người trong cuộc nên biết rất rõ. Xin hãy để hải nhi đáp thay lời tam muội Tư Mã Thuyền. Là thế này...

Và theo từng lời Đoàn Bá Nhiên thuật kể, nếu đối với đa phần mọi người chỉ là mới nghe lần đầu thì riêng đối với Tư Mã Thuyền, từng diễn biến xảy đến cho Phong Gia Liêm chỉ trong trọn vẹn một ngày một đêm cuối cùng đã một lần nữa tái hiện toàn bộ trong nhận thức của nàng. Với tâm trạng đó, nàng cơ hồ không có cảm nhận mãn nguyện cho dù xung quanh nàng, khi mọi người đã biết hết mọi sự thật về Phong Gia Liêm và đang vừa hỏi Đoàn Bá Nhiên để biết thêm thật minh bạch, vừa thi nhau thốt lên lời tán dương Phong Gia Liêm đã vì đại cục võ lâm mà có mọi hành động như thế nào.

Nàng nghe nhưng vô cảm, kể cả những gì đang do Đoàn Bá Thông cũng đến lượt lên tiếng tán tụng Phong Gia Liêm :

- Phong Gia Liêm mà ai trong chúng ta ít nhiều cũng nghe nói đến qua danh xưng Nhu Kiếm công tử quả là một trang anh hùng đầy khí phách. Hóa ra mọi âm mưu, kể từ ba mươi năm trước, đều do một Lưu Vạn Thế cấu kết cùng một vài nhân vật vì nhị tâm nên bội phản Hóa Thần giáo. Nay theo lời nhục từ Đoàn Bá Nhiên vừa tỏ bày, cùng với Lưu Vạn Thế ắt hẳn còn nhiều nhân vật trong chúng ta cũng đang ngấm ngấm có những mưu toan bất lợi cho các phái, như đã xảy ra trường hợp của Nhật Nguyệt song hùng chẳng hạn. Đồng thời không thể không kể đến bọn Hải Lưu bang đã và đang tiến hành nhiều âm mưu đối phó các võ phái chúng ta. Thế nên, theo Đoàn mỗ, Phong Gia Liêm tuy đã uống mạng nhưng tâm huyết của gã, chúng ta quyết không thể để uổng phí, bằng cách là phái sớm tiến hành ngay một đại hội võ lâm, trước là cùng nghị kế trừ ma, sau nữa phải định ra một Minh chủ thống lĩnh quần hùng. Có như thế mới tránh những điều đáng tiếc như đã từng xảy ra cho Hóa Thần giáo trước kia và những ai từng chịu nhiều tủi nhục như Đoàn mỗ. Chư vị đồng đạo võ lâm nghĩ sao? Nam Cung Nhất Hiệp, Vô Lâm tam anh và Tứ nghĩa có thừa nhận những lời vừa rồi của Đoàn mỗ chẳng? Thiếu Lâm Nhất Trần, Vô Đang Huyền Nhiệm cùng chư vị Chương môn các phái Nga Mĩ - Không Động - Hoa Sơn và Điểm Thương nghĩ sao?

Những lời nói đầy hào khí của Đoàn Bá Thông dù chỉ là phé nhân vẫn khiến quần hùng thán phục và ngay lập tức được Vệ Quá Như, Chương môn phái Hoa Sơn là nhân vật đầu tiên lên tiếng đáp ứng :

- Chỉ vì mưu sâu kế độc của Lưu Vạn Thế, các võ phái ba mươi năm trước không chỉ mất mỗi phái một ít công phu sở học, mà sau đó còn khiến nhiều nhân vật phải cam chịu cảnh thân bại danh liệt. Như Cuồng Võ Y Tiên đã tự kết liễu sinh mạng, như Đoàn Bá Thông lão huynh phải cam tự phé hai cánh tay, bồi tội trước vong linh bao tiền nhân khai sáng phái Côn Luân. Và Vệ mỗ thật sự thán phục dũng khí và cao kiến này của Đồng lão huynh. Cần phải sớm tiến hành đại hội võ lâm, đừng để quá muộn so với Hải Lưu bang kỳ thực đã bắt đầu đối phó chúng ta.

Nam Cung Nhất Hiệp lên tiếng, giọng áy náy băn khoăn :

- Nhưng có sớm lắm vẫn phải chờ sau khi phái Côn Luân đưa di hài Chương môn nhân về an táng ở trú sở, lão phu nói có đúng không?

Đoàn Bá Thông lại lên tiếng :

- Nam Cung lão huynh chớ quá lo. Vì Đoàn mỗ trước khi có những lời vừa rồi đã liệu sẵn mọi sắp xếp việc đưa di hài tệ Chương môn về Côn Luân an

táng. Đoàn mỡ sẽ phó giao cho nhục tử Đoàn Bá Nhiên đảm nhận. Phần mỡ nguyện lưu lại, cùng quần hùng tiến hành ngay đại hội võ lâm.

Một lần nữa thái độ khảng khái và hào hùng đầy chính nghĩa của Đoàn Bá Thông được mọi người ngưỡng mộ, nhất là Cúc Huỳnh Phong, một trong Tứ nghĩa, cũng vì tán đồng nên lập tức lên tiếng :

- Nói rất hay, đúng là phải lấy đại cục võ lâm làm trọng. Tứ nghĩa Kim Lăng này cũng nguyện vì võ lâm, quyết chẳng ngại nguy nan.

Đoàn Bá Thông hạ lệnh cho Đoàn Bá Nhiên, theo ý định vừa sắp xếp :

- Hải tử hãy mau đưa di hài Chương môn sư thúc hồi sơn, đừng quá lo cho thân phụ.

Đoàn Bá Nhiên nghiêng mình phục lệnh :

- Nhưng phụ thân cũng nên sớm quay về. Vì để an táng Chương môn sư thúc không thể không có phụ thân trong cương vị chủ lễ. Hải nhi xin cáo biệt.

Tư Mã Thuyên chợt lên tiếng :

- Muội có thể đi cùng nhị ca được không?

Đoàn Bá Nhiên mỉm cười :

- Tam muội vẫn lo ngại Hải Lưu bang lại tiếp tục gây khó khăn cho ngu ca? Như thế cũng tốt, vì có thêm tam muội vẫn hơn là chẳng có ai.

Bỗng có thêm một nữ nhân khác cũng lên tiếng, tỏ ý muốn được đi cùng Đoàn Bá Nhiên :

- Đại hội võ lâm chỉ là nơi dành cho các bậc trưởng bối. Tiểu nữ là Liễu Hoàng Kim, liệu có được phép đi cùng và hỗ trợ Ngân Giao công tử Đoàn Bá Nhiên các hạ chăng?

Và Liễu Hoàng Kim vừa lên tiếng thì lập tức có thanh âm phản bác của Giang Tuấn vang lên ngay :

- Đại hội võ lâm nếu được tiến hành ngay thì bốn phái Không Động vì là chủ nhân nên không thể không có những an bài chu đáo và ổn thỏa. Liễu Hoàng Kim muội lẽ nào không nhận ra điều đó, trái lại đã vội vàng tìm cơ bỏ đi ngay lúc này?

Nào ngờ Bàng Các cũng lên tiếng tán thành chủ ý của Liễu Hoàng Kim :

- Bàng mô cũng có cảm nhận sẽ trở nên vô tích sự nếu cứ mãi lưu lại đây, đó là chưa nói có thể khiến các bậc trưởng bối cảm thấy bị quấy rầy. Thế nên, nếu được Đoàn Bá Nhiên thiếu hiệp tán thành, mỡ xin nguyện theo chân. Và chỉ mong được một lần cùng mọi người hiệp lực, giao đấu một phen thỏa chí với bọn Hải Lưu bang.

Đồng Kim Lâm bật cười :

- Giang Tuấn nguoi nếu muốn thì có thể cùng đi. Huống hồ đây là một ý cũng hay, để xem lũ tiểu sinh bọn nguoi sẽ tự lo liệu như thế nào. Vì trước sau gì, việc đảm nhận từng trọng trách ở mỗi môn phái hữu biệt cũng đến lượt bọn nguoi gánh vác, đây là chưa nói còn phải đảm đương luôn cục diện võ lâm sau này. Hãy đi đi và cứ để bọn già chúng ta tự thu xếp với nhau.

Một thanh âm trầm trầm khác cũng vang lên :

- Mỗ là Trầm Hoạch, Điểm Thương phái, liệu có được Đoàn Bá Nhiên công tử thuận tình cho cùng đi đến tận Côn Luân chăng?

Vệ Quả Như cười vang :

- Khá lắm. Ta cũng tán thành chủ ý của Đồng Kim Lâm, Chương môn phái Không Động. Vì nhìn lại, lũ hậu sinh bọn nguoi đa phần đều là niềm kỳ vọng của từng phái riêng biệt, nếu có dịp cùng đi với nhau như thế này, một là được tăng thêm lịch duyệt giang hồ, hai là sẽ dễ bề kết thân, càng khiến các võ phái chúng ta ngày càng thêm thắt chặt thân tình hữu hảo. Khá lắm, ha... ha.... ha...

Đột ngột Hải Anh Tiên Tử cũng tỏ ý bỏ đi :

- Tệ đồ Tư Mã Thuyên dù gì cũng hãy còn trẻ người non dạ. Xin lượng thứ vì không thể cùng chư vị tiến hành đại hội võ lâm. Ta sẽ đi cùng Đoàn Bá Nhiên nguoi, được chứ?

Son Thủy nhị anh cùng giật mình :

- Hải Anh tỷ có cần như thế chăng? Há không biết có thể vì thiếu vắng tỷ, việc phân định nhân vật nào sẽ là Minh chủ võ lâm ắt cũng có phần nào khó khăn chăng?

Hải Anh Tiên Tử gượng cười :

- Xin đừng trách Hải Anh này. Vì quả thật Hải Anh khó thể an tâm nếu vẫn tiếp tục để tệ đồ lại một lần nữa lâm hiểm cảnh như lúc này ai trong chúng ta

cũng được nghe thuật kể. Xin cáo biệt.

Thái độ của Hải Anh Tiên Tử nếu có làm nhiều người hoang mang kinh ngạc thì chỉ sau một lúc là đâu lại vào đấy. Những cao nhân các võ phái vẫn tiếp tục tiến hành đại hội võ lâm. Còn những kẻ trẻ tuổi thì lại hăm hở cùng Đoàn Bá Nhiên ly khai dần, đưa theo di hài của Chương môn phái Côn Luân đã được quản trong linh cữu.

Riêng Hải Anh Tiên Tử thì chỉ chậm chậm đi theo đoàn người, sắc mặt lúc nào cũng trầm tư, thật mâu thuẫn với lời đã nói là vì lo cho Tư Mã Thuyền đệ tử nên mới bỏ đi, không dự đại hội võ lâm.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Thân tàn nhưng võ công không phế - Vì võ lâm đảm đương đại cục

Vệ Quá Như cười tự tin :

- Muốn phân định ngôi Minh chủ, thoát tiên cần biết rõ đâu là những nhân vật không chỉ đủ tài đủ đức mà còn đủ dũng lược nguyện ý gánh vác trọng trách thật nặng nề đã và đang xây đến cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Đến phần tiếp theo thì sẽ dễ dàng hơn. Những nhân vật đó sẽ lần lượt cùng nhau ấn chứng võ học. Người nào có công phu bản lãnh cao minh hơn dĩ nhiên đủ tư cách thống lĩnh quần hùng, được xưng tụng là Minh chủ võ lâm.

Đồng Kim Lâm phì cười :

- Vậy thì vì nguyện ý gánh vác trọng trách võ lâm, ắt Vệ chương môn sẽ là nhân vật đầu tiên tự mình tiến cử mình chẳng?

Vệ Quá Như thần nhiên gật đầu :

- Đó là điều đương nhiên. Vì trong Thất đại phái, ngoài Thiếu Lâm - Võ Đang đã từ lâu luôn được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu thì ngũ phái còn lại có ai lại chẳng mong muốn được một lần giúp môn phái của mình phát dương quang đại?

Đồng Kim Lâm liền bảo :

- Nếu là vậy, lẽ ra Vệ chương môn nên đều xuất cử mỗi phái tiến cử một người, thay vì phải hỏi đâu là nhân vật đủ tài đủ đức và còn nguyện ý gánh vác trọng trách võ lâm. Có đúng chẳng?

Vệ Quá Như tủm tỉm cười :

- Đồng chương môn đừng vội quên, ắt vẫn có phái cho dù rất muốn cũng không thể tiến cử bất kỳ nhân vật nào.

Đồng Kim Lâm vỗ lẽ :

- Vệ chương môn muốn ám chỉ Đoàn Bá Thông lão huynh? Nhưng liệu có làm chẳng nếu như Vệ chương môn vẫn nhớ thì lần đại hội võ lâm này chính là do Đoàn lão huynh đã tự mình lưu lại dự đại hội, thay vì có thể ủy thác phó giao cho Đoàn Bá Nhiên mà chỉ mới vừa rồi đây đã trước mặt mọi người bộc lộ một thân thủ thượng thừa, quyết chẳng hề kém bất luận ai trong chúng ta.

Vệ Quá Như giật mình, vội đưa mắt nhìn Đoàn Bá Thông :

- Đoàn lão huynh...

Nhưng Đoàn Bá Thông ngay lập tức lên tiếng, không chỉ trấn an Vệ Quá Như mà còn làm cho mọi người cùng kinh ngạc, Đoàn Bá Thông bảo :

- Đoàn môn tuyệt đối không có ý cùng mọi người tranh chức Minh chủ. Xin hãy để Đoàn môn tạm đứng ngoài. Và tương tự, ắt cũng có nhiều người ở đây vì cùng chung chủ ý như môn, nên cũng cứ thực hiện theo đề xuất của Vệ chương môn. Là bất luận ai nếu cảm thấy đủ bản lãnh gánh vác trọng trách thì cứ tỏ bày ý định. Nhờ đó sẽ không phí thời gian một khi số nhân vật tự tiến cử kỳ thực chỉ có năm bảy người trở lại. Phần Đoàn môn xin tiến cử ba nhân vật. Một là Nam Cung Nhất Hiệp, hai là Thiếu Lâm Nhất Trần, cuối cùng là Võ Đang Huyền Nhiệm.

Nam Cung Nhất Hiệp xua tay :

- Lão phu niên kỷ đã gần đất xa trời, tự cảm thấy khó thể đảm đương, cũng xin đứng ngoài như Đoàn Bá Thông huynh đệ.

Đồng Kim Lâm cười nhẹ :

- Vậy là đã có ba, nếu tính luôn Vệ chương môn thay vào Nam Cung Nhất Hiệp vừa khước từ. Thêm Đồng Kim Lân này nữa là bốn. Còn ai không? Nga Mi phái? Điểm Thương?

Cúc Huỳnh Phong đột ngột lên tiếng :

- Tứ nghĩa liệu được phép tiến cử bao nhiêu người?

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch thất sắc :

- Lão tam Cúc Huỳnh Phong cũng có hứng thú tranh chức Minh chủ sao?

Cúc Huỳnh PHong cười lật :

- Không được sao? Và nếu có thể, mỡ quả quyết sẽ chẳng ai ngăn cản khi kể cả lão nhị Lan Tuyết Thạch cũng muốn dự phần.

Hạ Kiên Toàn bối rối, quay nhìn nhân vật đứng bên cạnh :

- Lão đại có hứng thú chẳng? Hoặc giả cứ để một mình lão tam thay Tứ nghĩa chúng ta dự phần tranh chức Minh chủ? Hay cả lão đại Mai Bạch Lâm cũng muốn tham dự cho thêm phần náo nhiệt?

Mai Bạch Lâm ngẫm nghĩ một lúc mới chậm chậm lên tiếng :

- Hiện đã khiếm khuyết một chỗ mà lẽ ra nếu đừng có sự biến thì thế nào Tả Thiên Hành cũng không bỏ lỡ cơ hội này. Mai Bạch Lâm ta sẽ bù vào chỗ khiếm khuyết ấy. Lão nhị thấy sao?

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch tỏ ý thất vọng, đành đưa mắt tìm và hỏi nhân vật cuối cùng của Tứ nghĩa :

- Trúc Thanh Vũ lão tứ thì sao?

Trúc Thanh Vũ bật cười :

- Nếu lão tam còn dám, lẽ nào Trúc Thanh Vũ này lại sợ? Ta dư.. Ha... Ha...

Tiếng cười của Trúc Thanh Vũ vô tình tạo phản kích cho những nhân vật còn lại. Và vị sư thái duy nhất ở đây cũng lên tiếng :

- Nam mô A di đà Phật. Bần ni không mưu cầu danh vọng, nhưng vì đại cục võ lâm nên cảm thấy khó thể đứng ngoài.

Thủy Anh Tiên Từ phì cười, tỏ ý hài lòng :

- Hay lắm! Vì không biết chừng lần đầu tiên võ lâm Minh chủ sẽ do một trong những nữ nhân chúng ta đảm nhận.

Sư thái Nga Mi phái thoáng ngại ngần và phần nào ngạc nhiên :

- Nói như vậy phải chăng Võ Lâm tam anh không có hứng thú tranh ngôi Minh chủ?

Son Anh Tiên Từ nhẹ lắc đầu :

- Không phải nữ nhân chúng ta chẳng hề có những bậc nữ lưu anh kiệt, hoặc quá xem trọng nam nhân. Nhưng sư thái lẽ nào không nhận ra tất cả chúng ta đây nếu chẳng phải đang làm trò cười cho thiên hạ thì cũng tự biến thành lũ ngốc ất chỉ khiến những ác nhân, chúng ta định đối phó, có cơ hội đắc ý và phần nào mãn nguyện đấy sao?

Vệ Quá Như chợt dạ :

- Tiên tử định ám chỉ điều gì?

Đồng Kim Lân thì giật mình :

- Có phải bọn ác nhân sẽ mãn nguyện vì những kẻ ngu muội chúng ta khi không khi không đã bỗng dưng trở mặt đối phó lẫn nhau?

Sư thái Nga Mi phái vỗ lẽ :

- Để tranh ngôi Minh chủ, chúng ta nếu không trở mặt thì cũng tự giao đấu lẫn nhau cho đến khi tất cả cơ hồ điều cạn kiệt chân lực. Quả nhiên đây là hành động bất trí mà lẽ ra bần ni phải sớm nghĩ đến mới đúng.

Vị Chương môn phái Điểm Thương thờ dài và lắc đầu lên tiếng :

- Nhưng dù sao có nghĩ ra lúc này cũng chẳng phải là muộn. Huống hồ, hãy thử đặt một tình huống như thế này là biết ngay lợi hại, đây là Chương môn

Côn Luân phái vừa mới nằm xuống, cũng có nghĩa hưng thu vẫn quanh quẩn đầu đây. Giả như có phát hiện chúng ta vì tranh nhau ngôi Minh chủ, làm cho không ít những nhân vật nhất môn chỉ chủ trong chúng ta rơi vào cảnh trạng cạn kiệt chân nguyên, khi ấy lại có thêm kẻ thù xuất hiện, phải chăng chính chúng ta đã tự đặt vào tử địa?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn cũng góp tiếng phụ họa :

- Huống hồ ngôi vị Minh chủ vô lâm từ xưa đến nay đều do quần hùng nhân một lúc nào đó đã không thể không nhất loạt công cử một nhân vật chẳng những có bản lĩnh phi phàm mà còn tạo thật nhiều công phúc cho đại cục vô lâm. Thế nên, việc tranh nhau thế này quả thật chẳng ra gì.

Cúc Huỳnh Phong hậm hực :

- Nhưng chúng ta lại thật sự đang lâm phái lúc cần có một nhân vật thống lĩnh thì sao đây? Hạ Kiên Toàn cười nhạt :

- Vậy ba mươi năm trước, để đối phó đại họa Hỏa Thần giáo, há chẳng phải cũng là lúc quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc thật sự cần một thống lĩnh ư? Và khi đó chúng ta đã hành động như thế nào? Có cần một đại hội vô lâm để minh định ai là Minh chủ chẳng? Hạ Kiên Toàn này bắt đầu cảm thấy thất vọng về Cúc Huỳnh Phong lão tam rồi đấy.

Cúc Huỳnh Phong chợt động nộ :

- Thất vọng về ta thì sao? Nên nhớ, đề xuất ra ý định tranh ngôi Minh chủ nào phải ta. Và cũng chẳng phải chỉ có một mình ta muốn trở thành vô lâm Minh chủ. Vậy thì vì lẽ gì người thất vọng? Trừ phi Hạ Kiên Toàn người tự thất vọng vì bản lĩnh hoàn toàn không đủ để cùng mọi người dùng chân tài thực học tranh cho được ngôi Minh chủ.

Hạ Kiên Toàn vùng cười ngất :

- Đã ba mươi năm rồi, kể từ khi xảy ra sự biến, dẫn đến chuyện hầu hết các võ phái đều bắt cần để mất một ít công phu võ học, thì từ ấy đến nay, bất luận môn phái nào cũng vậy, thậm chí đến từng nhân vật trong Tứ nghĩa chúng ta cũng thế, đều tìm cách thu khếp mình trong vòng bí ẩn, vừa che giấu bói công phu sở học đích thực của mỗi người, đồng thời vừa tìm cách ngấm ngầm tự luyện thêm cho bản thân càng nhiều càng tốt những bản lĩnh thật sự cao minh hơn. Thế nên thật khó đoán biết giữa chúng ta ai có thân thủ lợi hại hơn ai. Và nếu lão tam vẫn khư khư cho Hạ mỗ là người không có đủ bản lĩnh để tranh chấp ngôi Minh chủ thì thôi vậy. Hạ mỗ xin được đứng ngoài, nguyện mở thật to hai mắt, tuân tự xin được thưởng lãm công phu tuyệt kỹ của mỗi người, âu cũng là dịp đại khai nhãn giới. Được chứ.

Vệ Quá Như một lần nữa chợt dạ :

- Hạ lão huynh nói cũng phải vì quả thật đã lâu rồi chính Vệ mỗ ngấm ngầm tự luyện cho bản thân nhiều tuyệt học cao minh. Và nếu như chưa gì đã tự phô bày toàn bộ sở trường cho mọi người cùng nhìn thấy, quả là điều sơ suất khó thể tự tha thứ.

Đồng Kim Lân chợt quay qua hạch hỏi Đoàn Bá Thông :

- Đây là chưa kể đã có người cố tình bày ra cơ sự này để ngấm ngầm dò xét công phu thực học của từng người ở đây. Liệu có phải là chủ ý của Đoàn lão huynh chăng?

Đoàn Bá Thông bật cười :

- Sao lại quy kết một điều không thể có đó cho một phé nhân như Đoàn mỗ? Đồng chương môn liệu có quá đa nghi chăng? Ha... Ha...

Nghe tiếng Đoàn Bá Thông cười, Nam Cung Nhất Hiệp là người đầu tiên thảm chấn động :

- Xin cung hỷ Đoàn huynh đệ sau ba mươi năm dài dù cam chịu tù nhục vẫn ản nhẫn khổ luyện công phu chờ thời cơ phục hận. Nội lực của Đoàn huynh đệ qua tiếng cười phải đạt ít nhất là một Giáp Tý chân lực tu vi. Cung hỷ, cung hỷ.

Đoàn Bá Thông thu tiếng cười về và mặc nhiên thừa nhận lời tán dương của Nam Cung Nhất Hiệp :

- Nhưng Đoàn mỗ dù nỗ lực khổ luyện đến mấy vẫn không thể nào tự tái tạo cho bản thân có đủ đầy hai cánh tay như xưa. Nhược bằng có thể thực hiện được thì sự thật là ở đây e chẳng ai đủ tư cách cùng Đoàn mỗ tranh chấp ngôi Minh chủ vô lâm. Chư vị tin chăng?

Thiếu Lâm Nhất Trần đại sư cũng rung động :

- Nếu vậy thì tại sao, A di đà Phật, Đoàn lão thí chủ lại đề xuất chuyện cho mọi người cần cùng nhau phân định ngôi Minh chủ?

Đoàn Bá Thông ung dung giải thích :

- Để đáp lời, Đoàn mỗ xin được nói tiếp những gì Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch huynh vừa nói. Đó là ba mươi năm trước, vì chúng ta chẳng hề có vô lâm Minh chủ, có nghĩa là các phái đã tùy tiện hành động, không chịu tuân thủ theo một sự thống lĩnh nhất quán nào cả, thế nên đại họa Hỏa Thần giáo tuy được loại trừ, nhưng kết quả thu được cũng bằng không. Chỉ vì Hỏa Thần giáo, theo những giải bày vừa mới đây của nhục tử Đoàn Bá Nhiên, nào phải là mối hiểm họa đích thực của chúng ta. Trái lại, hiểm họa ấy vẫn còn, dù chỉ là trong âm ỉ, nhưng đây là lúc được bộc phát. Và theo thời gian, nếu mỗi người chúng ta đã ngấm ngầm gắng công khổ luyện tuyệt học kinh nhân thì Lưu Vạn Thế cũng đã có đủ thời gian đạt bản lĩnh tuyệt phẩm. Vì vậy, theo sự thật mà nói, nếu lần này chúng ta cũng vẫn không có một nhân vật thống lĩnh đích thực, chỉ e khó thể đối phó nổi đại họa sắp diễn khai.

Huyền Nhiệm đạo trưởng Chương môn phái Võ Đang chột hắng giọng :

- Vô lượng thọ Phật, có phải ý Đoàn lão huynh vẫn muốn tiến hành phân định ngôi Minh chủ giữa chúng ta? Và nếu là vậy, tại sao Đoàn lão huynh cứ khẳng khái không dự phần?

Đoàn Bá Thông nhún vai :

- Ý đồ vẫn muốn chúng ta phải có một thống lĩnh. Và cách định đoạt phải theo một phương thức nào đó chẳng những đủ để phục người mà còn phải tránh cho bằng được những điều có thể khiến gây thành hiềm khích không nên có. Chính vì lẽ đó, do chưa gì Đoàn mỗ đã gặp phải thái độ xem thường nhất là của Vệ chương môn, thế nên để tránh những điều đáng tiếc, Đoàn mỗ đành quyết định thà đứng ngoài vẫn hơn.

Vệ Quá Như đỏ mặt :

- Há chẳng phải chính cảnh ngộ vẫn đang là phé nhân của Đoàn lão huynh đã tự nói lên điều đó sao?

Đoàn Bá Thông cười :

- Đoàn mỗ tuy tàn nhưng không phé. Và định tâm đích thực của mỗ là cứ để sau này, khi có cơ hội phô diễn công phu, thay cho võ lâm diệt trừ toàn bộ mọi mối hiểm họa, thì bằng hành động sẽ tự mình chứng bản lãnh đích thực cho mọi người cùng mình bạch.

Vệ Quá Như bỗng hắng giọng và đề xuất :

- Hào khí can vãn của Đoàn lão huynh đã phần nào khiến Vệ mỗ khâm phục. Nhưng sẽ mỹ mãn hơn nếu được Đoàn lão huynh ngay lúc này tỏ bày công phu thực học. Và nếu có thể khiến Vệ mỗ tâm phục khẩu phục, xin hãy yên tâm, Vệ mỗ sẽ là nhân vật đầu tiên tán thành chọn Đoàn lão huynh làm nhân vật thống lĩnh.

Đoàn Bá Thông đáp ứng ngay :

- Để đảm đương trọng trách, Đoàn mỗ dù bất lực vẫn không ngại tự bêu xấu trước mặt mọi người. Nhưng liệu tất cả chư vị đây đều ưng thuận giống như thế chăng?

Nam Cung Nhất Hiệp cân nhắc từng lời :

- Quả nhiên chúng ta vẫn cần một thống lĩnh. Và nếu chẳng ai có điều gì dị nghị, nhất là sau khi mục kích bản lãnh đích thực của Đoàn huynh đệ, ắt cũng không ai ngại phó giao cương vị đó cho Đoàn huynh đệ đảm đương. Huống hồ so về bồi phần lẫn cung cách giáo huấn và đào luyện được cho võ lâm một bậc niên thiếu anh hùng trở nên bậc kỳ tài là lệnh lang Đoàn Bá Nhiên, quả thật Đoàn huynh đệ đủ tư cách thống lĩnh quần hùng. Chư vị nghĩ sao?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn dè dặt tán đồng :

- Phân định được một nhân vật thống lĩnh và không gây nghi kỵ hoặc bất luận một hiềm khích nào dù nhỏ, chỉ cần Đoàn lão huynh thực hiện được điều đó cũng đủ để Hạ mỗ tán thành và tin tưởng phó giao trọng trách.

Đoàn Bá Thông gật đầu :

- Chỉ vì nghi kỵ, nhất là đồ kỵ lẫn nhau, giữa chúng ta đã có một Cuồng Võ Y Tiên uống mạng. Và nếu cần kẻ thêm nữa thì hiện trạng của Đoàn mỗ đây chính là một lời cáo trách nhắc nhở, như một bằng chứng sống. Xin đa tạ thái độ công tư phân minh của Nhất Hiệp lão huynh và Hạ Kiên Toàn huynh đệ, Đoàn mỗ hứa sẽ không để xảy ra bất kỳ điều đáng tiếc nào.

Và Đoàn Bá Thông quay trở lại với Vệ Quá Như, Chương môn Hoa Sơn phái :

- Vệ chương môn muốn Đoàn mỗ tỏ bày công phu thực học theo phương cách nào?

Như đã có những ngầm nghĩ sẵn, Vệ Quá Như lập tức lên tiếng :

- Tệ phái Hoa Sơn đã bắt cần để mất đi một phần nhỏ từ công phu trấn sơn là Vô Ảnh thần quyền. Và để tự chuộc lỗi, chính bản thân Vệ mỗ sau bao ngày bế quan nhập định đã nghĩ ra một vài chiêu thức, tạm cho là có thể bổ khuyết phần đã mất. Vậy nếu trong vòng ba mươi sáu chiêu quyền sắp được mỗ không ngại bêu xấu và diễn luyện, chỉ cần Đoàn lão huynh có đủ bản lãnh hoặc hóa giải hoặc lẩn tránh, để đừng bị bất kỳ một tổn hại nào, thì kẻ như sẽ được Vệ mỗ tâm phục khẩu phục.

Mọi người cùng trầm trồ kêu với nhau :

- Hóa ra Chương môn Hoa Sơn phái đã ngầm ngầm luyện xong Vô Ảnh thần quyền, một công phu thật sự lợi hại ngỡ chẳng còn ai luyện được suốt từ một trăm năm vừa qua.

Đoàn Bá Thông cũng thán phục :

- Thoạt tiên xin cung hỷ Vệ chương môn đã lập được kỳ tích tạo uy thế chấn động khắp võ lâm độ trăm năm trước cho quý phái Hoa Sơn. Và sau nữa,

Đoàn mỗ thật sự nôn nóng, mong được lĩnh giáo tuyệt kỹ Vô Ảnh thần quyền. Xin mời!

Mọi người lập tức giãn rộng ra và kẻ như là dấu hiệu cho Vệ Quá Như bắt đầu xuất thủ :

- Xin thất lễ! Đoàn lão huynh hãy cẩn trọng, Vệ mỗ bắt đầu ngay đây Đờ!

“Ào...”

Do hai tay không còn, Đoàn Bá Thông vì thế chỉ có thể cậy dựa vào đôi chân, đồng thời phải có thân pháp hoặc bộ pháp thật biến ảo mới mong thực hiện đúng theo lời Vệ Quá Như đề xuất, là hóa giải hay chỉ ít cũng đủ bản lĩnh chỉ trì mà vẫn an toàn cho đến khi vượt hết ba mươi sáu chiêu Vô Ảnh thần quyền, tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn ngõ phải chịu cảnh thất truyền vì khó mong có người đủ bản lĩnh luyện đến thấu triệt.

Nhưng trong khi ai cũng nghĩ như thế, kể cả Vệ Quá Như là nhân vật đang mang tâm trạng tự phụ với Thần Quyền Vô Ảnh thì thật bất ngờ, Đoàn Bá Thông chợt với về ung dung lên tiếng :

- Thành tựu của Đoàn mỗ sau suốt thời gian dài âm thầm khổ luyện tuyệt đối không phải thấu triệt những công phu để cùng người chiết chiêu hóa giải. Vì bản thân mỗ dù muốn cũng chẳng còn hai tay để thực hiện. Thế nên, để bù đắp những khiếm khuyết bất toàn, công phu được mỗ khổ luyện kỳ thực chỉ là khắc chế địch nhân ngay khi có thể. Vệ chương môn phải chăng vì đang quá chú trọng phần cước bộ hạ bàn nên trung môn bộc lộ sơ hở? Vạn nhất mỗ phát chiêu vừa áp sát vừa tấn công vào đấy thì hậu quả sẽ ra sao?

Lời của Đoàn Bá Thông như gáo nước lạnh dội vào tâm trí của từng người đương diện. Và bất luận họ đang có cảm nghĩ như thế, hoặc thừa nhận hoặc không, nghĩa là kẻ cả bản thân hiện giờ ắt hẳn vẫn chưa rõ lời của Đoàn Bá Thông liệu có thật sự đúng hay không, thì Vệ Quá Như đã bắt chợt biến chiêu, chuyển đổi ngay sang một chiêu Thần Quyền Vô Ảnh khác, bất chấp chiêu mới rồi thật sự là vẫn chưa có cơ hội phát huy hết uy lực. Đồng thời với thái độ biến đổi chiêu thức, Vệ Quá Như còn quát :

- Chỉ mới là chiêu khởi đầu thôi, hãy còn nhiều, rất nhiều những chiêu khác uy lực hơn, lợi hại hơn thế. Cẩn trọng!

“Vù...”

Đoàn Bá Thông vẫn đứng nguyên vị, vừa nhìn vào chiêu Thần Quyền Vô Ảnh thứ hai do Vệ Quá Như thi triển, vừa bảo :

- Ở chiêu này môn hộ tuy được thủ kín nhưng hệ quả tất yếu là hở hậu tâm. Nếu mỗ nhanh chân, kịp lòn và áp sát vào phía hậu thì sao?

Chiêu quyền của Vệ Quá Như thoáng khựng lại. Nhưng ngay tức khắc Vệ Quá Như nhoèn miệng cười :

- Chỉ tiếc rằng Vệ mỗ không tin Đoàn lão huynh thật sự có thân pháp đủ nhanh như vừa bảo. Huống hồ Thần Quyền Vô Ảnh của tệt phái một khi được tận lực xuất thủ thì chiêu kế tiếp theo sau luôn liên tiếp xuất phát đủ để lấp vào chỗ sơ hở nếu có của chiêu trước. Và lần này, Vệ mỗ sẽ tự mình chứng sự thật đó cho Đoàn lão huynh mãn nguyện. Xem đây!

“Vù...”

“Vù...”

Song thủ của Vệ Quá Như chợt mờ dần vì được xuất thủ nhanh hơn trước thập bội, làm cho quyền ảnh cơ hồ xuất hiện ở mọi nơi, không chỉ vây kín xung quanh đối phương là Đoàn Bá Thông mà còn kiêm thêm công dụng khác là bao bọc và che kín cho chính bản thân Vệ Quá Như.

Giữa những nhân vật đương diện lập tức có tiến buột miệng khen :

- Thần Quyền Vô Ảnh quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng chính lúc đó đã vang lên tiếng Đoàn Bá Thông bật quát :

- Đành đắc tội!

Và thân hình của Đoàn Bá Thông chợt đảo nhẹ, nửa xoay nghiêng và một nửa như muốn cất bồng lên cao. Thế nhưng thân hình của Đoàn Bá Thông không hề bay cất lên. Trái lại đó chỉ là một bóng cước bên chân tả của họ Đoàn. Để khi tiếng quát bắt đầu vang lấp đầy cục trường thì nhiều thật nhiều những quyền ảnh của Vệ Quá Như chợt biết mất, cho xuất hiện trở lại nguyên vẹn một Vệ Quá Như đang sững sờ đứng như trời trồng với một cước chân của Đoàn Bá Thông ngay lúc này vẫn còn lơ lửng nâng cao, nửa như chạm nửa như sắp chạm vào vùng tâm thất trước ngực họ Vệ.

Quần hùng kinh hoàng :

- A di đà Phật, luyện được thân thủ này dù có gọi là Vô Ảnh Cước cũng hoàn toàn xứng đáng.

- Vô lượng thọ Phật, xin đừng nhả cước kinh. Và nếu có thể thì xin dừng lại cho.

- Hảo. Quả là một chiêu khắc địch, hậu phát chế nhân, không chỉ đủ nhanh mà còn thập phần chuẩn xác. Hảo! Hảo!

Đoàn Bá Thông thu cước về, thân hình nhờ đó cũng đứng ngay lại, không còn ở vị thế xoay nghiêng nữa. Và Đoàn Bá Thông mỉm cười với họ Vệ :

- Cũng có thể Vệ chương môn chưa phục vì cho rằng chỉ nhờ mỡ xuất kỳ bất ý nên may mắn thôi! Nếu cần, chúng ta hãy bắt đầu lại.

Vệ Quá Như đỏ dần mặt và từ từ lắc đầu :

- Nhưng dù sao thì mỡ bại vẫn là bại. Và dĩ nhiên cũng chưa thể bảo là tâm đã phục.

Đồng Kim Lâm vỗ tay :

- Hay lắm. Khí độ của Vệ chương môn thật đáng cho Đồng này khâm phục. Nghĩa là dù bất phục, Vệ chương môn cũng có đủ công phu hàm dưỡng hầu giữ vẹn hòa khí, quả là điều không dễ dàng gì. Đáng khen, và đáng ngưỡng mộ thay.

Đoàn Bá Thông thoáng cau mày :

- Ý muốn nói Đồng chương môn toan thay vào chỗ Vệ chương môn, tạo cơ hội cho Đoàn mỡ tỏ bày công phu thực học một lần nữa?

Đồng Kim Lâm gật đầu :

- Chúng ta đang cần một nhân vật thống lĩnh quần hùng. Công phu khổ luyện của Đoàn lão huynh sẽ khiến mọi người tin tưởng hơn nếu một lần nữa nhờ nhìn ra sơ hở của mỡ, nên khắc chế được sở học bốn phái Không Động. Và đương nhiên sẽ là thập phần mỹ mãn nếu Đoàn lão huynh cứ theo cung cách vừa rồi, chỉ cần điểm đến là dừng, không nên gay tổn hại cho nhạ Đoàn lão huynh không ngại chứ?

Đoàn Bá Thông ưỡn ngực, nhẹ hít vào một hơi thanh khí :

- Cung kính bất như tòng mệnh. Mong được Đồng chương môn chỉ giáo cho.

Đồng Kim Lâm chợt cười khan :

- Hóa ra sở học của Đoàn lão huynh mệnh mông uyên bác? Vì lời vừa rồi đã phần nào thừa nhận có thể khắc chế võ học muôn nhà. Cũng mong qua lần lĩnh giáo này, Đồng mỡ sẽ được quang khai nhãn giới, nhờ được chỉ điểm nên nhận ra sơ học tệ phái nếu có sơ hở thì ở những điểm nào. Thế nên xin đừng quá khách khí. Trái lại, đỡ!

“Ào...”

Sắc diện của Đoàn Bá Thông phần nào biến động. Dù thế, vì Đồng Kim Lâm đã tiến chiêu, Đoàn Bá Thông ngay lập tức định thần và bật cười :

- Đoàn mỡ đâu dám nhận bản thân có sở học uyên thâm mọi nhà. Nhưng chỉ vì bất luận chiêu thức nào cũng có chỗ sơ hở, không nhiều thì ít, Đoàn mỡ lại cần bù vào sự bất toàn của bản thân, nên chẳng thể chẳng luyện một cách nhận định nhanh những sơ hở để khắc chế. Giả như chiêu này của Đồng chương môn, ha... Ha... sao để hờ đại huyết Khí Hải?

Đồng Kim Lâm giật mình, và như Vệ Quá Như lúc này, đành chuyển đổi qua chiêu thức khác :

- Mục lực quả tinh tường. Nhưng còn chiêu này thì sao? Đỡ!

“Ào...”

Đoàn Bá Thông bất chợt lùi về :

- Khá lắm! Có thể khiến mỡ phải lùi xa, nghĩa là Đồng lão huynh đã có cách bảo toàn, không ngại mỡ nhờ tiến nhập nên sẽ có cơ hội xuất kỳ bất ý ra tay. Khá thật đấy!

Đồng Kim Lâm lại biến chiêu một lần nữa :

- Nào chỉ có thế. Mỡ còn biến chiêu thật nhanh, liệu xem Đoàn lão huynh có kịp phát hiện sơ hở được nữa chăng? Hãy cẩn trọng.

“Vù...”

Đoàn Bá Thông tiếp tục lùi, nhưng lập tức di chuyển cước bộ, triển khai thành một bộ pháp linh hoạt, bắt đầu xoay chuyển xung quanh Đồng Kim Lâm, Chương môn phái Không Động :

- Nếu đã vậy! Xin lượng thứ vì mỡ buộc phải chủ động chiếm tiên cơ! Hãy xem đây!

“Vút!”

Đồng Kim Lâm vùng cười vang :

- Phải như thế chứ. Bằng không đâu có ai nhận thức được hết chân tài thực học của Đoàn lão huynh. Mỡ rất thích đấu pháp này. Ha... Ha...

“Ào...”

“Vù...”

Và vì bóng nhân ảnh của Đồng Kim Lân cũng tự xoay chuyển đến mờ dần, nên cục diện lúc này chỉ còn là hai bóng nhân ảnh khi thì xoắn tít vào nhau, khi thì dạt xa ra tạo thành cảnh quần thảo bất phân thắng phụ.

Nhưng cảnh này không thể mãi kéo dài. Thế nên bất chợt có tiếng Đồng Kim Lân bật quát khá to :

- Trúng!

“Ào...”

Và lập tức cũng có tiếng Đoàn Bá Thông quát đáp lại :

- Đồng chương môn đã muộn rồi. Hãy dừng ngay thì hơn. Nào!

Cả hai bóng nhân ảnh cũng khựng lại, cùng theo cung cách như lúc nãy đã xảy ra với Vệ Quá Như. Nghĩa là một cước chân của Đoàn Bá Thông đã nâng lên, dừng phắt lại đúng vào lúc vừa chạm sát vào vùng tâm thất của Đồng Kim Lân.

Đồng Kim Lân đang tái nhợt thần sắc :

- Đây là sự thật ư?

Đoàn Bá Thông từ từ thu cước về :

- Mỗ chỉ nhanh hơn Đồng chương môn vừa đúng một sát na mà thôi. Mong rằng lần sau Đồng chương môn nhanh hơn.

Đồng Kim Lân cười gượng và lùi về dần :

- Liệu có lần sau không, nếu vừa rồi giữa hai chúng ta thật sự diễn khai trận sinh tử? Mỗ cam bại. Thật đấy!

Cúc Huỳnh Phong chợt tiến ra :

- Mỗ cũng xin lĩnh giáo. Đờ!

“Ào...”

Quần hùng cùng giật mình. Tuy nhiên, riêng Đoàn Bá Thông thì không :

- Cúc Huỳnh Phong huynh đệ sao chưa gì đã xuất thủ? Định tiên hạ thủ vi cường hay chỉ là đấu pháp... sét đánh không kịp bưng tai...? Nhưng đối với mỗ, động thủ càng nhanh thì càng mau kết thúc. Đành đắc tội vậy. Đờ!

Vừa dứt lời, Đoàn Bá Thông không hiểu đã vận dụng công phu gì, cứ lưng lửng lao vọt toàn thân vào giữa vòng chưởng ảnh của Cúc Huỳnh Phong, để nhanh chóng tiến nhập và xuất kỳ bất ý tung một chuỗi cước liên hoàn tấn công ngược lại Cúc Huỳnh Phong.

“Vù... vù...”

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch chợt biến sắc và vội hô hoán :

- Lão tam hãy lùi mau vì dường như Đoàn Bá Thông đang thi triển tuyệt công Phi Long trảo vang danh của phái Côn Luân, nhưng là dùng chân thay cho song chưởng.

Nhưng Cúc Huỳnh Phong đã quá chậm, dù chỉ là để lùi tránh.

“Bung Bung Bung...”

Tiếng chấn kinh đã giúp Cúc Huỳnh Phong lùi dài, lùi vì thảm bại chứ nào phải do chủ ý muốn lùi :

- Hự!!!

Riêng Đoàn Bá Thông cũng đã bình thân, diện mạo thì bình ổn, không hề đổi sắc :

- Cúc Huỳnh Phong huynh đệ không sao chứ? Xin đừng vì thế mà khiến cho hòa khí giữa chúng ta không còn.

Cúc Huỳnh Phong không đáp, dù chỉ một lời, trái lại bỗng bất chợt tung người lao đi thật nhanh.

“Vút!”

Mai Bạch Lâm, lão đại của Tứ nghĩa chỉ còn biết thờ dài nhìn theo :

- Tính khí của lão tam vì luôn nóng nảy nên khó thể đương nổi đả kích này. Xin thất lễ nếu mỗ phải nói lời cáo từ, vì phải đuổi theo lão tam để ngăn cản khi cần thiết, giả như lão tam có thể có những hành vi nông nổi. A..., xin hẹn gặp lại.

“Vút!”

Trúc Thanh Vũ như có dấu hiệu chực chạy đuổi theo lão đại Mai Bạch Lâm thì bất chợt có tiếng nói của Thủy Anh Tiên tử vang lên :

- Xin đừng có thêm ai nữa định ly khai. Trái lại, hãy cùng nhau minh bạch một điều, bản lãnh của Đoàn lão huynh như chúng ta vừa tận mắt mục kích liệu có đủ thay chúng ta đảm nhận cương vị thống lĩnh chăng? Và nên nhớ, tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là do chúng ta cần đối phó thể lực của Hải Lưu bang cùng những kẻ Hỏa Thần giáo mưu đồ báo phục. Đừng vì phân thắng phụ mà để tâm, quên đi đại cục võ lâm hiện nay.

Đoàn Bá Thông cau mày :

- Ý của Tiên tử là tin tưởng và phó thác trọng trách này cho mỗ, một phế nhân không hơn không kém?

Thủy Anh Tiên Tử nghiêm mặt :

- Giữa chúng ta tuy quen biết đã lâu, hưởng hồ lệnh lang Đoàn Bá Nhiên còn là truyền nhân duy nhất của Thủy Anh này. Nhưng để tỏ tường Đoàn lão huynh dù chỉ là phế nhân vẫn có thể luyện đạt mức thành tựu như thế thật là điều không tưởng, chẳng riêng đối với với bất luận ai. Thế nên, theo thiên ý của Thủy Anh, Đoàn lão huynh thật sự thừa tư cách đảm đương cương vị thống lĩnh.

Son Anh Tiên Tử cũng gật đầu phụ họa :

- Người có đủ nhẫn nại để khổ luyện công phu đạt bản lãnh như Đoàn lão huynh, quả thật xứng đáng trở thành nhân vật thống lĩnh, sẽ có đủ nhẫn nại và tâm cơ, cùng quần hùng đối phó mọi hiểm họa đang xảy đến cho võ lâm.

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch tán đồng :

- Đoàn lão huynh thật xứng đáng.

Và vì tuân tự ai ai cũng tỏ thái độ tán thành nên Đoàn Bá Thông tươi cười đảm nhận :

- Mỗ xin hứa luôn tận lực. Và kỳ thực dụng tâm của mỗ là mong xóa đi bao nhục nhã năm xưa từng khiến mỗ phải tự phế bỏ hai tay. Nay đạt được như thế này, mỗ thật sự mãn nguyện. Những mong chư vị đồng đạo võ lâm chỉ giáo thêm. Đa tạ! Đa tạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Định nhân vô hình vẫn quanh quẩn - Tử cảnh đáng ngờ của Hải Anh

Lúc bóng chiều buông xuống đã sắp biến dần thành màn đêm, Tư Mã Thuyền sau nhiều lần cố tình đi chậm chân thì cuối cùng cũng toại nguyện khi phát hiện ở phía sau nàng chẳng còn ai và kỳ thực nàng đang ở vị thế đi đoạn hậu. Chỉ lúc đó, nàng mới khẽ lên tiếng, gay gắt hỏi người vẫn luôn tìm cách đi cạnh nàng :

- Liễu Hoàng Kim cô nương thật sự có ý gì khi cứ mãi đi bên cạnh Tư Mã Thuyền ta, không rời xa, dù chỉ là nửa bước?

Vì đi bên cạnh Tư Mã Thuyền đích thực là Liễu Hoàng Kim nên lời đáp của Liễu Hoàng Kim dĩ nhiên cũng nhỏ, thật khẽ, chỉ đủ cho Tư Mã Thuyền nghe :

- Tiểu nữ cứ ngỡ Tư Mã Thuyền cô nương đã tự hiểu rất rõ nguyên nhân. Nhưng vì cô nương vẫn hỏi, được, tiểu nữ không ngại đáp thẳng. Đây là do quan tâm đến Phong Gia Liêm, nếu đích thực Nhu Kiếm công tử có một tính danh như thế, khiến tiểu nữ bất chấp tất cả, quyết ly khai sơn môn để được đồng hành cùng mọi người, cho dù là việc đưa đi hải Chưởng môn Côn Luân phái hỏi sơn, hậu tằng quả thật chẳng liên quan cũng không khiến tiểu nữ hứng thú.

Tư Mã Thuyền cười nhạt, dù vậy vẫn tiếp tục nói thật khẽ :

- Quả nhiên đúng như Tư Mã Thuyền này ngay từ đầu đã thăm đoán. Thế chẳng phải cô nương đã được định sẵn hôn sự cùng lệnh sư huynh Giang Tuấn, vậy có gì còn tỏ ra quá quan tâm đến Phong Gia Liêm?

Liễu Hoàng Kim chợt quay nghiêng mặt để nhìn Tư Mã Thuyên :

- Cô nương đang có thái độ hằn học? Ghen, đúng không? Nếu đúng thì thật tốt, tốt thật đấy.

Tư Mã Thuyên chợt dạ :

- Ghen? Tại sao ta phải ghen? Và tại sao thái độ của ta nếu đúng là ghen thì lại là điều thật tốt? Với ai?

Liễu Hoàng Kim cười cười. Và dù là cái cười thần bí thì nàng vẫn nói, vẫn tự giải thích :

- Tốt là vì tiểu nữ đã rõ đối với cô nương, Phong Gia Liêm không chỉ là đại ca, mà phải là một điều gì đó quan trọng hơn, khiến cô nương cho dù không thừa nhận thì tiểu nữ vì cùng là nữ nhân, cũng có chung tâm sự như cô nương nên vẫn tự hiểu. Và chưa hết, còn được xem là tốt vì đây là nhờ cô nương hễ càng tỏ ra ghen tuông thì càng chứng tỏ cô nương đích thực là nhân vật nào, đã từng ngấm ngấm bám theo tiểu nữ ra sao và tuy chưa một lần lộ diện thì qua thanh âm cũng đã tự cáo giác thân phận đối với riêng tiểu nữ như thế nào.

Tư Mã Thuyên lúng túng. Cũng vì lẽ đó, hễ càng lúng túng thì nàng càng dễ dàng để mắt đi thể chủ động. Hoặc nói đúng hơn ngay lúc này nàng dường như không còn nhớ đây là câu chuyện đã do tự nàng khởi xướng. Và vì không nhớ nên nàng cũng không nhận ra đã để Liễu Hoàng Kim nắm phần chủ động. Thế nên, nàng bối rối hỏi ngược lại :

- Cô nương nói như thế nghĩa là gì? Sao lại đoán chắc Phong Gia Liêm đối với ta không chỉ là một nhân vật đại ca? Lại còn bảo ta đã âm thầm lên bám theo cô nương nữa, dựa vào đâu chứ?

Vì trời đã tối hẳn nên đoàn người không thể không dừng chân, nhất là khi có tiếng của Đoàn Bá Nhiên vang lên, chủ động sắp đặt mọi việc :

- Chuyến đi này dù muốn dù không vẫn phải mất ít nhất là mười mười lăm ngày. Và đã vậy, có vội thế mấy cũng không làm chúng ta lợi được bao nhiêu về thời gian. Thế nên, tại hạ xin có lời đề xuất, nên chẳng cứ ngày đi đêm nghỉ, cũng cần đường sức để vạn nhất lâm địch vẫn khả dĩ có thể đối phó.

Ắt là vì đồng hành cùng mọi người còn có cả một cỗ áo quan, linh cữu của vị Chương môn Côn Luân phái xấu số uổng mạng, thế nên bầu không khí giữa đoàn người cứ bình lặng và tẻ nhạt, đến nỗi sau câu nói của Đoàn Bá Nhiên vẫn chẳng một ai lên tiếng hoặc phản bác hoặc ưng thuận. Bất quá họ chỉ tản ra tự tìm chỗ nghỉ chân.

Liễu Hoàng Kim nhân đó bảo Tư Mã Thuyên :

- Không khí này quá trầm mặc, đến cả lệnh sư Hải Anh Tiên Tử như cũng chẳng thiết gì những diễn biến xảy ra xung quanh. Giữa hai chúng ta sẽ dễ đàm đạo với nhau hơn nếu cô nương chấp thuận cùng tiểu nữ tự tách ra xa hơn một ít so với mọi người.

Tư Mã Thuyên lo lắng liếc nhìn sư phụ :

- Đã hai ngày rồi, gia sư luôn có biểu hiện kỳ quái này. Vậy nếu như cô nương vô ngại, hãy để ta thỉnh mời gia sư cùng đi, cũng để cho ta quan tâm lo lắng đến sư phụ.

Liễu Hoàng Kim đáp ứng ngay :

- Nếu được như thế càng tốt. Vì sẽ chẳng ai lưu tâm hoặc cố ý lân la đến gần, quấy rầy câu chuyện giữa chúng ta đều là những nữ nhân với nhau.

Bằng cách đó, Hải Anh Tiên Tử phần nào giảm đi đáng về trầm tư để cùng ngồi ở một chỗ xa xa và nửa nghe nửa không mẩu chuyện vẫn do Tư Mã Thuyên và Liễu Hoàng Kim tiếp diễn. Liễu Hoàng Kim đang nói bằng giọng đều đều nho nhỏ :

- Đã có một lời cảnh tỉnh do một nữ nhân ẩn diện cố tình đưa đến, nhắc nhở tiểu nữ khi ấy chỉ một mình đứng với Nhu Kiếm công tử. Và qua giọng nói cho đến tận bây giờ, tiểu nữ vẫn ghi nhớ không lầm thì nữ nhân ấy chính là Tư Mã cô nương. Có thể cho tiểu nữ nói một lời đáp tạ được chăng, mặc dù đã quá muộn, vì một là Phong Gia Liêm đã chẳng còn và hai là giữa tiểu nữ với Giang Tuấn sư huynh tất cả đã kết thúc!

Tư Mã Thuyên bối rối :

- Có phải ý muốn trách chỉ do ta đa sự nên đã khiến duyên định giữa cô nương và lệnh sư huynh Giang Tuấn lâm cảnh lỡ làng?

Liễu Hoàng Kim mỉm cười :

- Cô nương đang tự thừa nhận bản thân chính là nữ nhân ẩn diện?

Tư Mã Thuyên thờ dài :

- Vào thời điểm lúc đó, và cho mãi đến tận bây giờ, ta cơ hồ đã quen nghe một câu tán dương, rằng Liễu Hoàng Kim cô nương là người rất thông tuệ. Huống hồ ngay ở đây có một sự minh chứng rất rõ, Tư Mã Thuyên này không thừa nhận mà được sao?

Liễu Hoàng Kim thu nụ cười về và cũng thờ dài :

- Đa tạ cô nương đã quá khen. Và cũng xin đa tạ vì nhờ lời nhắc nhở cảnh tỉnh của cô nương độ nào đã khiến tiểu nữ có cơ hội nhìn lại bản thân để tự hỏi lòng mình. Chính vì lẽ đó, khi mình bạch giữa bản thân và bao nhiêu tình ý đã được sư huynh Giang Tuấn dành cho chỉ làm tiểu nữ ngộ nhận, ngỡ đã thật sự yêu, nhưng kỳ thực chỉ là tình cảm huynh muội, nhờ vậy đã dễ dàng kết thúc tất cả, dĩ nhiên là cần phải có thêm sự trợ giúp của gia sư, giữa tiểu nữ và sư huynh chỉ còn lại những giao tình huynh muội.

Tư Mã Thuyền cau mày :

- Vậy sao cô nương vẫn thờ dài? Phải chăng vì luyến tiếc do đã rõ lúc này Phong Gia Liêm chẳng còn?

Liễu Hoàng Kim gượng cười :

- Có thể hiểu được chăng, rằng cô nương cơ hồ đã rõ tình ý của tiểu nữ đã và đang vẫn dành cho Phong Gia Liêm? Và nếu vậy, vì hai chúng ta đang cùng nhau yêu chung một người, cho dù đó chỉ là một người đã chết, thế thì cô nương nên bạch toàn bộ, kể cho tiểu nữ nghe thêm một lần nữa, càng tận tường càng tốt, về mọi điều có liên quan đến “chàng”, nhất là ở những thời khắc cuối cùng, trước khi thảm họa đã thật sự ập đến? Chính vì rõ ý này, kể từ khi quyết định đi theo đoàn người, tiểu nữ vẫn lân la tìm cách luôn ở cạnh cô nương.

Tư Mã Thuyền sinh nghi :

- Nhị ca Đoàn Bá Nhiên của tiểu nữ đã thuật kể tất cả. Há lẽ vẫn chưa đủ đối với cô nương?

Liễu Hoàng Kim lắc đầu :

- Thuật kể từng diễn biến một cách khách quan như Đoàn Bá Nhiên thực hiện hiển nhiên là chưa đủ. Và điều tiểu nữ cần chính là cảm quan, là trạng thái không thể nào có ở một nam nhân, trái lại chỉ tồn tại ở ngay bên trong tâm thức của cô nương, một người đang yêu, sẽ khiến tiểu nữ vì cũng đang yêu và vì cùng là nữ nhân nên có thể dễ dàng đoán định thêm nhiều điều mà Đoàn Bá Nhiên dù thật sự thông tuệ vẫn khó lòng đoán biết.

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Ý cô nương không tin “chàng” đã chết?

Liễu Hoàng Kim lại lắc đầu :

- Nói điều đó lúc này e quá sớm, nếu không muốn bảo đấy chỉ là hoang tưởng. Vì kỳ thực điều tiểu nữ đang muốn đoán biết là tại sao chàng nếu đã có thể giúp nhị vị thoát nạn thì lại không nhân cơ hội ấy, liệu một phen để hạ thủ kết liễu Lưu Vạn Thế, một nhân vật vừa là hung thủ gây thảm tử cho Sử Linh Yên, kỳ thực cũng là nghĩa mẫu của chàng, và lão Lưu còn là tác nhân, nếu không muốn đề quyết đấy chính là hung phạm khiến cho hai đời Giáo chủ Hóa Thân Giáo kế tiếp nhau phải lâm thảm họa, với một đời là ngoại tổ của chàng, đời còn lại thì chính là song thân chàng. Tư Mã cô nương hiểu ý của tiểu nữ chứ? Và nếu là cô nương, liệu cô nương có hành sự như chàng không, hay gì thì gì cô nương vẫn phải tự tay hạ sát kẻ thù, để sau đó dù có mất mạng vẫn mãn nguyện?

Tư Mã Thuyền ngớ ngàng và nhìn sững vào Liễu Hoàng Kim :

- Cô nương quá thông tuệ. Và có phải vì tự nảy ra cao luận như thế, cô nương không chỉ muốn hỏi thêm tiểu nữ cho thật rõ mà còn tin rằng trong cái chết của chàng kỳ thực vẫn ẩn tàng nhiều khuất tất?

Liễu Hoàng Kim chợt tỏ ra trầm tư :

- Thời gian chàng xuất hiện trên giang hồ quá ngắn, tính đi tính lại cũng vẫn chưa đến nửa năm trời. Nhưng trái lại, mọi hành sự của chàng thì tràn đầy bí ẩn. Đề cuối cùng, chỉ trước lúc cam chịu tử vong, chàng mới thật sự tỏ bày thân phận cùng lai lịch, cho mọi người biết xuất thân của chàng là từ đâu, và vì sao chàng tuy là hậu nhân của Giáo chủ Hóa Thân giáo nhưng sau đó lại do chính thù nhân Lưu Vạn Thế cư mang nuôi dưỡng. Nhiều bí ẩn quá, khiến tiểu nữ không thể không nghĩ kể cả cái chết của chàng cũng là một màn bí ẩn mà nếu chúng ta khinh suất bỏ qua e sẽ chẳng bao giờ giúp được chàng vén lên, vạch tò tường chân tướng.

Tư Mã Thuyền thật sự bội phục :

- Hay lắm! Nay đã có thêm cô nương, tiểu nữ chợt cảm nhận giữa hai chúng ta vì được hợp lại ắt sẽ có cơ hội giúp chàng báo thù. Và kỳ thực, đây là phần mà nhị ca Đoàn Bá Nhiên cố tình bỏ qua, không thuật kể cho mọi người cùng nghe, vì thiết nghĩ chẳng quan trọng, hoặc giả chỉ là quan trọng đối với riêng bọn tiểu nữ vốn dĩ đã cùng chàng quân tử kết giao.

Liễu Hoàng Kim động tâm :

- Như thế nào?

Tư Mã Thuyền bảo :

- Là cách chàng đã được phụ phụ Lưu Vạn Thế cư mạng, ngay khi chỉ còn là một đứa bé. Và sau nữa, chỉ vì ngộ nhận, chính nhân vật trước kia đưa đứa bé đến ủy thác cho phụ phụ Lưu Vạn Thế cư mạng, lại là nhân vật sau này suýt nữa đã khiến chàng mất mạng. May mà điều đó chưa thật sự xảy ra. Nếu không, e chẳng biết nhân vật đó, chính là Phù Dung Ngọc Nữ - Tả hộ sứ Hóa Thân giáo còn thêm ân hận như thế nào.

Lần đầu tiên Hải Anh Tiên Tử tỏ ra quan tâm, qua thái độ chột hời xen vào :

- Thuyền nhi bảo Phong Gia Liêm ngay khi còn bé đã do Phù Dung Ngọc Nữ đưa đến ủy thác cho phu phụ Lưu Vạn Thế cư mang. Vậy song thân của gã đâu? Có sao không tiếp tục nuôi dưỡng gã? Hoặc giả đã xảy ra điều gì cho họ?

Tư Mã Thuyền liền nhớ ngay sự phụ đã tỏ ra phản hận Phù Dung Ngọc Nữ như thế nào, vì thế vội đáp, thuật kể tất cả, không dám để sự phụ chờ lâu :

- Theo chàng nhớ lại và thuật kể, lúc lên năm tuổi cũng chính là lúc chàng đã bị mất hết song thân. Và cũng theo di ngôn của song thân chàng, Ngọc Nữ Phù Dung không chỉ đưa chàng cùng lánh nạn, nhất là tránh mặt kẻ thù, mà chàng còn được ủy thác cho phu phụ Lưu Vạn Thế cư mang.

Liễu Hoàng Kim sinh nghi :

- Sau khi đã ủy thác, Ngọc Nữ Phù Dung mãi bao lâu sau mới quay lại tìm chàng?

Tư Mã Thuyền lắc đầu :

- Không hề. Và chính chàng sau này cũng cảm thấy hồ nghi, chẳng rõ vì sao Ngọc Nữ Phù Dung tuyệt đối không một lần quay lại tìm chàng, cho dù chàng vẫn còn đó dấu vết của Hóa Mệnh Di Tông. Chứng tỏ thủy chung chàng luôn là hậu nhân đích thực của Giáo chủ Hòa Thần giáo.

Liễu Hoàng Kim thêm nghi ngờ :

- Nếu đã có dấu vết để nhận dạng thì có sao Ngọc Nữ Phù Dung vẫn xảy ra lầm lẫn, suýt nữa hại mạng chàng, cũng là tiểu chủ nhân của chính Phù Dung Ngọc Nữ.

Tư Mã Thuyền giải thích :

- Dấu vết đó vì chỉ hiện hữu bên ngoài da, nên một khi chàng đã có lần chịu cảnh bị cháy bỏng toàn thân, lớp da cũ bị thiêu hủy, lại được lớp da mới, lúc tái tạo, phủ kín chỗ có thể nhìn thấy dấu vết, Ngọc Nữ Phù Dung không thể không lầm.

Liễu Hoàng Kim ngập ngừng :

- Vậy thì chỉ còn lại một nghi vấn, ấy là vì lẽ gì Ngọc Nữ Phù Dung không một lần quay lại kiểm tìm, chỉ ít cũng để biết sinh mệnh của tiểu chủ nhân có được bảo toàn như ý muốn chăng? Tại sao?

Hải Anh Tiên Tử chột bảo :

- Ta có thể giải thích nguyên nhân vì sao, nếu như được biết một cách chuẩn xác dấu vết Hóa Mệnh Di Tông là gì? Dù kinh ngạc thì Tư Mã Thuyền vẫn đáp :

- Theo chàng giải thích, để lưu lại một hậu nhân đích thực hầu sau này trở thành Giáo chủ Hòa Thần giáo, ấy là Giáo chủ đương nhiệm, khi cảm thấy từ kỳ đã cận kề, thì phải tìm cách dùng toàn bộ công phu bản thân, ấn chương vào vùng tâm thất của nhân vật kế tục. Để khi thực hiện xong, dấu vết của ấn chương dù chỉ là một vùng sẹo bỏng, cùng ngay tâm thất, thì nội lực được trao truyền sau này vẫn giúp hậu nhân ấy đủ bản lĩnh tiến nhập Luyện Hỏa đàn, luyện đạt mức đại thành tuyệt thế thần công của Hòa Thần giáo. Vì thế, dấu vết của ấn chương đó được gọi là Hóa Mệnh Di Tông. Di là lưu lại, Tông là tông truyền, ý bảo hậu nhân ấy đích thực là người được chọn để sau này trở thành Giáo chủ Hòa Thần giáo.

Hải Anh Tiên Tử chột sụp xuống :

- Ôi chào!!! Lẽ nào gã chính là cốt nhục của Hải Anh ta?! A...

Tư Mã Thuyền giật mình, vừa chồm qua đỡ sự phụ vừa nôn nao hỏi :

- Cốt nhục của sự phụ? Sự phụ đã từng có gia thất và từng có một cốt nhục thật sao?

Hải Anh Tiên Tử vì vẫn trong trạng thái đờ đẫn nên chưa có thể đáp. Đến khi có thể đủ trấn tĩnh để nhìn Tư Mã Thuyền và chực mở miệng thì lại thay từ xa xa trong màn đêm chợt phát vang lên một chuỗi thanh âm mơ hồ.

Chuỗi thanh âm làm cho Hải Anh Tiên Tử giật nảy người và đứng bật dậy.

Tư Mã Thuyền hốt hoảng đứng lên theo :

- Sự phụ?!

Hải Anh Tiên Tử chột xua tay, sau đó vừa ấn vào tay Tư Mã Thuyền một vật vừa khản trương căn dặn nằng :

- Hãy giữ kín vật này và đừng lộ cho ai biết. Tuy chưa rõ vì sao nhưng ta chột có cảm nhận biết đâu mai hậu chính vật này sẽ giúp ích cho tất cả bọn người. Còn về điều liên quan đến thái độ của ta lúc mới rồi, tốt nhất cũng nên giữ kín. Và chỉ khi nào thật sự cần thiết, hãy nhờ Liễu Hoàng Kim hỗ trợ, cứ tìm Ngọc Nữ Phù Dung và tìm cách vận hồi ắt rồi. Nhớ đấy.

Phát hiện sự phụ thuộc bỏ đi, Tư Mã Thuyền thật sự hoang mang :

- Sự phụ thuộc đi đâu vào lúc này? Liệu có liên quan gì đến thanh âm lúc mới rồi chăng?

Hải Anh Tiên Từ vùng biển sắc :

- Kể cả chuỗi thanh âm hai người vừa nghe cũng phải giữ kín, không được lỡ lời đề cập, cho dù chỉ là đề hỏi. Còn nữa, ta đi đâu tùy ta. Hai người bắt tất quan tâm. Rõ chưa?

“Vút!”

Hải Anh Tiên Từ đi quá vội và khá khẩn trương, khiến Tư Mã Thuyền sau đó, khi phát hiện sắc mặt tốt cùng lo lắng của Liễu Hoàng Kim, cũng phải khẽ lên tiếng :

- Có phải Liễu tỷ muốn lên đuổi theo gia sư?

Liễu Hoàng Kim nhẹ gật đầu :

- Đừng nghĩ tiểu nữ đang có những lời hoang đường. Nhưng động thái của lệnh sư rất lạ, như thể biết rõ vì sắp gặp nguy nên cố tình cản mọi hậu sự.. Thiết nghĩ thà chúng ta trái lệnh, cứ lên đuổi theo thì hơn.

Tư Mã Thuyền thật sự lo sợ :

- Vậy thì mau lên. Không khéo sẽ chẳng kịp.

Cả hai lao đi được mấy mươi trượng, chợt nghe có tiếng người từ chỗ ẩn khuất bắt đầu lên tiếng hỏi họ :

- Nhị vị cô nương cũng nghe chuỗi thanh âm khả nghi?

Liễu Hoàng Kim kéo nhẹ tay, ra hiệu cho Tư Mã Thuyền cùng dừng lại :

- Trầm Hoạch! Các hạ cũng đã nghe? Vậy cho hỏi, có nhìn thấy điều gì khác lạ chăng?

Trầm Hoạch từ từ bước ra :

- Tại hạ chỉ nhìn thấy sự phụ thuộc của Tư Mã cô nương lao chạy ngay, thái độ rất vội. Vậy là nhị vị đang tìm cách theo chân?

Tư Mã Thuyền đáp ứng :

- Tiểu nữ...

Nhưng Liễu Hoàng Kim đã tỏ lộ tất cả :

- Đúng vậy! Thật mong được Trầm các hạ chỉ điểm, Hải Anh Tiên Từ đã chạy theo hướng nào, hoặc giả cứ thẳng một đường này?

Trầm Hoạch chợt động thân lao đi :

- Hãy mau theo tại hạ. Thật may là nhị vị chịu hỏi. Vì Hải Anh Tiên Từ đã tỏ ra rất cẩn trọng, luôn nhìn ngó trước sau. Tuy nhiên vẫn vô tình để lộ phương cách có thể khiến tại hạ giúp nhị vị đuổi theo đúng hướng. Đi nào.

Liễu Hoàng Kim liền giục Tư Mã Thuyền chạy theo :

- Đừng quá đa nghi. Trầm Hoạch luôn cẩn trọng, vừa thông tuệ vừa là kỳ vọng duy nhất của phái Điểm Thương hiện nay. Và điều đáng trân trọng thêm nữa ở Trầm Hoạch là khi cần vẫn dám vị nghĩa vong thân. Thú thật, ngoài Phong Gia Liêm ra, đối với tiểu nữ có lẽ chẳng còn ai đáng tin hơn họ Trầm. Cô nương cứ thử một lần đi theo y khắc rõ.

Tư Mã Thuyền không cần đáp, vì liền lúc đó Trầm Hoạch đã bắt chợt dừng chân và bằng thái độ như thú săn tìm dấu vết, Trầm Hoạch thận trọng dò tìm quanh quần, nhất là ở đôi ba cội cây mọc ven đường. Cuối cùng, Trầm Hoạch bảo :

- Đây rồi. Chỉ vì lúc này khoảng cách không gần nên tại hạ chỉ thấy Hải Anh Tiên Từ có vẻ như đã dừng lại ở đây một thoáng. Nhất định là vì ám ký này.

Tư Mã Thuyền tiến lại gần. Và ắt hẳn cũng như Liễu Hoàng Kim, nàng thẫn thẫn động khi nhận ra điều mà Trầm Hoạch gọi là ám ký, kỳ thực gồm bảy vết chấm tròn đã được ai đó cố ý ấn thủng vào thân cây.

Liễu Hoàng Kim khẽ kêu :

- Hãy nhìn cách sắp xếp của bảy nốt này, như thất tinh thì phải.

Trầm Hoạch gật nhẹ đầu :

- Nhưng đừng quan tâm vội, hoặc cứ mãi nghĩ suy, xem ám ký thất tinh này có ý nghĩ gì. Trái lại, hãy nhìn theo hướng chỉ của đuôi thất tinh. Theo tại hạ, nhất định Hải Anh Tiên Tử phải đi theo chỉ dấu đó. Nhị vị cô nương đồng ý chăng?

Tư Mã Thuyền càng thêm nôn nóng :

- Vậy đừng chần chừ nữa. Hãy đi theo ngay. Nào.

Và Trầm Hoạch lại là nhân vật đi trước. Nhờ thế, Tư Mã Thuyền có thêm nhận định, thân thủ của Trầm Hoạch thật chẳng tầm thường, không phải vì họ Trầm đã để lộ qua khinh thân pháp công phu - y nào đi nhanh hơn so với cước trình vẫn được Tư Mã Thuyền và Liễu Hoàng Kim kịp bám theo - nhưng là qua mục lực quá tinh tường của y. Đến độ, dù là người đi dẫn đầu, y vẫn luôn dừng lại kịp lúc, ở bất kỳ vị trí nào y cảm thấy khả nghi. Và y như rằng, hầu hết chỗ nào y dừng chân đều dễ dàng bị chính y, chứ chẳng phải ai khác, phát hiện ra dấu ám ký cần thiết. Nhờ vậy, cứ theo phương hướng được đuôi của tiêu kỳ thất tinh ám chỉ, Trầm Hoạch đã tuân tự đưa Tư Mã Thuyền cùng Liễu Hoàng Kim đi đúng theo phương hướng Hải Anh Tiên Tử đã đi trước họ một lúc khá lâu.

Cuối cùng, Trầm Hoạch dừng lại và loay hoay giữa một bãi đất bồi hoàn toàn trống không, một điều cho thấy sẽ chẳng mong gì tìm thấy hoặc phát hiện bất kỳ ám ký thất tinh nào kể tiếp.

Tư Mã Thuyền hoang mang nhìn quanh :

- Sư phụ của tiểu nữ đâu? Liễu Hoàng Kim chợt chỉ tay xuống nền đất, là nơi cách chỗ nàng đang đứng những hai trượng :

- Có dấu chân. Nhìn xem.

Trầm Hoạch thoáng ngỡ ngàng:

- Tại hạ thật vô dụng, không sớm nghĩ ra nơi này vì có thể là địa điểm đã được những ám ký thất tinh điểm chỉ nên bất luận ai trước khi đặt chân đến đây đều phải hết sức thận trọng, chỉ dùng khinh công lao vượt qua khoảng cách thật xa, nhờ đó sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, ngoài chỗ phải dừng chân như Liễu cô nương vừa tinh tường hơn phát hiện. Nhưng sao chỉ có mỗi một loại dấu chân nhỏ ắt là do mỗi một mình Hải Anh Tiên Tử vì đã đến lúc dừng chân nên vô tình lưu lại ngay trên mặt bãi đất bồi? Không lẽ Hải Anh Tiên Tử dù đã bỏ công chạy mãi đến tận đây vẫn chẳng cùng ai tương hội?

Tư Mã Thuyền cũng nhận ra điều vừa được Trầm Hoạch đặt thành nghi vấn :

- Là những dấu vết gì? Gia sư đã bị đối phương dùng thủ đoạn này để dụ đến đây chăng?

Liễu Hoàng Kim một lần nữa lại đưa tay chỉ vào một vị trí khác cũng ở ngay trên nền đất của bãi đất bồi :

- Có dẫn dụ hay không thì chưa thể quả quyết. Nhưng để tương hội thì có thật. Nhìn kia, nhân vật từng cùng lệnh sư hội diện phải chăng dù đã hết sức thận trọng cũng vẫn lưu lại hai dấu chân lò mờ?

Trầm Hoạch tiến lại chỗ đó :

- Công phu của nhân vật này đã đạt mức thượng thừa. Và nếu như đừng phải dừng chân ở đây quá lâu, có lẽ chỉ để chờ sẵn do tin chắc thế nào Hải Anh Tiên Tử cũng đến. Do đó, nhân vật ấy lưu lại hai dấu chân theo tư thế đứng nguyên một chỗ như thế này?

Tư Mã Thuyền dần dà hiểu :

- Trầm các hạ muốn ám chỉ, nhân vật ấy vì là người lưu ám ký nên đã chờ sẵn gia sư ở đây? Và sau đó, vì đã gặp, đã tương hội, cả hai cũng đã nhanh chóng cùng nhau ly khai chốn này?

Liễu Hoàng Kim chợt tỏ ra trầm tư :

- Họ đã ly khai cùng nhau hay không, muốn minh bạch thì tốt nhất cả hai chúng ta nên phân khai, chia nhau tìm quanh chỗ này, ắt sẽ phát hiện dù chỉ là manh mối nào đó thật nhỏ. Đi nào.

Liễu Hoàng Kim tự đánh vòng qua bên tả, đi rào quanh bãi đất bồi.

Thấy vậy, Trầm Hoạch cũng nhanh chóng đi vòng về bên hữu, chỉ còn lại một mình Tư Mã Thuyền bồn chồn lo lắng, đi đi lại lại ở gần đây.

Chợt có tiếng Trầm Hoạch hô hoán :

- Có dấu chân của Hải Anh Tiên Tử rời khỏi khu vực này.

Tư Mã Thuyền lập tức bật người thi triển khinh công, lao đến chỗ Trầm Hoạch vẫn đứng đợi, sau khi phát lên lời phát hiện dấu vết :

- Có thêm dấu vết nào khác nữa không?

Ở đầu bên tả, Liễu Hoàng Kim cũng thi triển khinh công chạy đến, muộn hơn Tư Mã Thuyền một ít :

- Nếu có thêm dấu vết nào khác thì e chúng ta khó mong phát hiện.

Trầm Hoạch nghi hoặc, nhìn và chờ Liễu Hoàng Kim chạy đến gần mới hỏi :

- Ý cô nương muốn nói nhân vật thứ hai vì thân thủ quá cao minh nên có thể thi triển khinh công vượt qua quãng cách khá xa, sẽ không lưu lại dấu vết nào, nhất là ở chỗ dễ nhìn thấy?

Liễu Hoàng Kim cúi đầu nhìn những dấu chân cũng nhỏ nhắn đã được Trầm Hoạch hô hoán khi phát hiện :

- Quả nhiên quanh đây chỉ có mỗi một loại dấu chân chính là của Hải Anh Tiên Tử, không có thêm dấu chân nào khác. Vậy thì các hạ hoặc Tư Mã cô nương có nhận ra đây là dấu chân có thể do Hải Anh Tiên Tử cố ý lưu lại?

Tư Mã Thuyền vụt hiểu :

- Liễu tỷ sao lại nói như thế gia sư đã biết chắc thế nào chúng ta cũng tìm cách lên bám theo?

Liễu Hoàng Kim gượng cười :

- Khác với cách nghĩ của cô nương, tiểu nữ chỉ tin rằng lệnh sư vì mơ hồ cảm nhận sắp lâm điều bất ổn nên mỗi hành sự đều có chủ tâm. Và nếu như tiểu nữ đoán đúng thì đây là cách lệnh sư muốn giúp chúng ta sớm minh bạch, những gì lệnh sư thật sự mong chúng ta minh bạch.

Trầm Hoạch ngơ ngác :

- Cô nương nhờ đâu dám đề quyết Hải Anh Tiên Tử đã có cảm nhận mơ hồ về mối bất an, để sau đó có những chủ tâm lưu các dấu vết này?

Liễu Hoàng Kim đành hé lộ một phần sự thật :

- Chuỗi thanh âm kỳ lạ đã vang lên lúc tiểu nữ cùng sư đồ Tư Mã cô nương ở chung chỗ. Và sau đó, vì Hải Anh Tiên Tử đột ngột bỏ đi, với sắc diện không chỉ khản trương mà còn bộc lộ nhiều lo lắng. Vậy nếu là các hạ ắt không thể nghĩ khác, đúng chứ?

Trầm Hoạch liền gật đầu tán đồng :

- Nếu là vậy, tại hạ hoàn toàn đồng ý với cách lập luận của cô nương, rằng đây là những dấu vết do Hải Anh Tiên Tử đã cố ý lưu lại. Và từ đó, có thể suy nghĩ thêm, là mối bất an đã khiến Hải Anh Tiên Tử mơ hồ cảm nhận nếu xảy ra ắt vẫn chưa, nhất là ở bãi đất bồi này.

Tư Mã Thuyền giật mình :

- Có nghĩa là chỉ từ dấu vết này trở đi, nhân vật đã cùng gia sư tương hội mới bắt đầu tiến hành thủ đoạn, dẫn dụ gia sư đến một chỗ khác? Có phải nhị vị cùng chung một suy đoán ấy chăng? Nếu phải, chao ôi, xin hãy mau cùng tiểu nữ đuổi theo gia sư. Đi nào.

Chợt có tiếng gào bi thảm vụt vang lên xé toang màn đêm :

- A... A...

Trầm Hoạch biến sắc :

- Mau!!!

Liễu Hoàng Kim là nhân vật bật lao người vọt trước, tiếp sau mới là Trầm Hoạch và Tư Mã Thuyền.

“Vút!”

Và vì đây là lúc khản trương, ai cũng lo chạy về phía vừa phát ra tiếng kêu gào rừng rợn, nên họ mặc tình tận lực thi triển khinh công. Nhờ đó mới rõ thân thủ của Trầm Hoạch phần nào cao minh nhất, đã dần dần đuổi kịp Liễu Hoàng Kim. Chỉ có Tư Mã Thuyền dù đã cố hết sức vẫn thủy chung giữ được khoảng cách so với Liễu Hoàng Kim ngay lúc đầu xuất phát.

Dù vậy, lúc Trầm Hoạch sắp sửa vượt qua Liễu Hoàng Kim, thì từ phía trước mặt họ đã có một bóng nhân ảnh xuất hiện với một bản lĩnh cao minh hơn. Và bóng nhân ảnh lên tiếng :

- Chư vị cũng nghe tiếng kêu gào? Úy, cũng có tam muội cùng ở đây ư?

Tư Mã Thuyền lên tiếng, không giấu được vẻ mừng vui :

- Nhị ca vị cũng nghe tiếng gào nên vội chạy đến ư? Hãy chờ muội cùng đi. Vì muội đang rất lo cho gia sư, được chẳng nhị ca?

Đây là Đoàn Bá Nhiên. Và Đoàn Bá Nhiên lập tức quay lại, rất quan tâm đến Tư Mã Thuyền :

- Sao bỗng đứng tam muội tỏ ra lo cho lệnh sư? Và nếu ngu ca nhớ không lầm, há chẳng phải kể từ lúc đoàn người dừng chân nghỉ đêm, lệnh sư luôn ở bên cạnh muội sao? Nhưng thôi, vì tam muội đang lo, nào, hãy đưa tay đây, ngu ca sẽ giúp tam muội cùng đi cho nhanh.

Và Đoàn Bá Nhiên quả thật có thân thủ bản lãnh cao minh nhất, vì thế đã dễ dàng giúp Tư Mã Thuyên dần dần lao vượt qua Liễu Hoàng Kim và sau đó là Trầm Hoạch. Cuối cùng cũng đã dừng chân trước nhất khi đột ngột phát hiện có dấu vết khả nghi, đến nỗi chính Đoàn Bá Nhiên không thể khẽ kêu :

- Nguy rồi! Hãy nhìn kia. Dường như đấy chính là lệnh sư?

Tư Mã Thuyên lập tức tự buông tay Đoàn Bá Nhiên và chạy ập đến phương vị đang có một dáng người lơ mờ nằm bất động :

- Sư phụ?!?!

Liễu Hoàng Kim và Trầm Hoạch dù đến muộn hơn nhưng vẫn kịp cùng nhau đồng loạt kêu duy nhất một lời cảnh giác :

- Đừng vội chạm vào, dù là bất kỳ vật gì.

- Hãy đề phòng địch nhân khả dĩ sẽ có thêm âm mưu thâm độc.

Đoàn Bá Nhiên cũng vội giữ Tư Mã Thuyên dừng lại :

- Tam muội còn nhớ điều từng xảy ra cho Quý Y tiên sinh Tư Mã Bằng? Nào, đừng quá nóng lòng. Trái lại, hãy đề ngu ca tự lo liệu.

Nhưng nhanh hơn Đoàn Bá Nhiên một bước. Trầm Hoạch đã tự tiến đến nhìn ngó và xem xét kỹ cách nằm bất động của Hải Anh Tiên Tử :

- Tư Mã cô nương mau lại đây! Lệnh sư tuy đã tử vong nhưng theo tử trạng thì không do độc.

Tư Mã Thuyên chưa kịp tỏ lộ phản ứng thì Đoàn Bá Nhiên bất chợt bật người lao đi :

- Hung thủ ắt vẫn chưa thể đi xa. Để Đoàn mỗ thử tìm quanh xem sao.

“Vút!”

Trầm Hoạch nghe vậy cũng lao đi :

- Rất có thể Đoàn công tử đoán đúng. Nhị vị cô nương cứ lưu lại, tại hạ sẽ cùng tìm với Đoàn công tử.

“Vút!”

Phản Tư Mã Thuyên lúc này mới bày tỏ được trạng thái bàng hoàng. Nàng ngã người xuống, ôm chầm lấy thi thể của Hải Anh Tiên Tử :

- Sư phụ?!?!

Liễu Hoàng Kim tự hiểu vì sao Trầm Hoạch đã bảo cả hai cứ lưu lại, thế nên vội ngồi xuống cạnh Tư Mã Thuyên và tìm cách chạm khẽ vào vai nàng :

- Họ sẽ quay lại rất nhanh. Vậy cô nương đừng bỏ lỡ cơ hội, hãy mau trấn tĩnh và thử tìm trong người lệnh sư xem sao? Biết đâu sẽ có manh mối, một điều chưa thể tiện tiết lộ, cho dù là đối với Đoàn Bá Nhiên, nhị ca của cô nương, hoặc giả kể cả Trầm Hoạch cũng vậy. Nào, tìm đi, hãy nhanh nào.

Tư Mã Thuyên chợt bật khóc nức nở :

- Gia sư đã bảo, phải nhờ cậy Liễu tỷ. Được, muội sẽ làm theo. Thật, không ngờ lời đó lại là di ngôn cuối cùng của gia sư đối với muội. A... A...

Liễu Hoàng Kim chợt thu tay khỏi vai Tư Mã Thuyên :

- Cô nương! Cô tìm thấy gì chưa? Họ đã quay về rồi. Thật hy vọng cô nương vẫn đủ bình tâm tìm thấy một điều gì đó.

Nhưng Liễu Hoàng Kim đã nhận định lầm. Trầm Hoạch và Đoàn Bá Nhiên chưa quay lại. Và những tiếng động Liễu Hoàng Kim đã nghe chỉ là sự xuất hiện lần lượt của những nhân vật như Giang Tuấn, Bằng Các và Từ Nam.

Từ Nam lên tiếng :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Bằng Các bật kêu :

- Ôi chao, ai lâm nạn giống như Hải Anh Tiên Tử??

Giang Tuấn thì tiến đến gần Liễu Hoàng Kim :

- Sao không thấy hung thủ? Lẽ ra đây là điều trước tiên Liễu sư muội phải lo tìm. Nào, hãy mau cùng ngu huynh truy tìm hung thủ.

Liễu Hoàng Kim đành tìm cách lẩn tránh Giang Tuấn bằng thái độ tự đồ Tư Mã Thuyền đứng lên :

- Đã có Đoàn công tử và Trầm Hoạch cùng nhau thử truy tìm hung thủ, đâu phải đợi Giang sư huynh nhắc. Phần muội phải lưu lại. Vì đây là lúc Tư Mã cô nương cần có muội ở bên cạnh.

Giang Tuấn bối rối, toan giải thích thêm. Chợt ở xa xa có tiếng Trầm Hoạch gầm quát :

- Lại là trận Ngũ Hành? Hóa ra tất cả đều do lão ác ma Sầm Dịch Quân đã gây ra. Xem chừng!!!

Tiếng gầm quát quá lớn, khiến tất cả đều giật mình và hầu như đều bất động.

Nhưng liền ngay sau đó, Liễu Hoàng Kim là nhân vật đầu tiên tỏ thái độ :

- Trầm Hoạch sẽ nguy mất nếu bị ác ma Sầm Dịch Quân thi triển tuyệt thế thần công. Không ai muốn tiến cứu cho Trầm Hoạch sao? Nếu vậy thì Liễu Hoàng Kim này sẽ đi.

“Vút!”

Tư Mã Thuyền bấy giờ mới lấy lại nhận thức, cũng vội lao theo Liễu Hoàng Kim :

- Muội cũng đi!

“Vút!”

Chỉ khi đó Bàn Các, Từ Nam và Giang Tuấn mới thận trọng chạy theo, là những thái độ nếu không vì miễn cưỡng thì cũng do nhát đảm.

Khi đến nơi, đứng vào lúc Đoàn Bá Nhiên cũng vừa vận chạy đến. Tư Mã Thuyền lập tức lên tiếng, nửa gọi Đoàn Bá Nhiên, nửa hô hoán nói với Trầm Hoạch :

- Trầm các hạ đừng vội mạo hiểm, trái lại hãy nhìn rõ cách lão ác ma đang ngồi. Nhị ca có nhận thấy Sầm lão đang ở trạng thái nào chăng?

Trầm Hoạch đang lão đảo cho dù đã cố chỉ trì cước bộ :

- Tại hạ phát hiện lão ma đang tọa công. Thật không ngờ xung quanh lão, ngoài trận Ngũ Hành còn có thêm vàng cương lực bảo bọc, như thể Cang Khí Hộ Thân.

Liễu Hoàng Kim vì cũng nhìn thấy những gì vừa do Trầm Hoạch giải thích, nên kinh ngạc nhìn qua Tư Mã Thuyền :

- Lão ma quả nhiên đang tọa công. Nhưng sao cô nương cố ý bảo lão đang ở một trạng thái nào đó? Là trạng thái gì? Phải chăng là sẽ bất ổn cho lão?

Đoàn Bá Nhiên chợt nhích môi cười lạt :

- Thật đúng như tam muội nhận định. Vậy là hoàng thiên hữu nhãn, vô tình giúp chúng ta có cơ hội diệt trừ ác ma, phần nào báo thù cho đại ca.

Tư Mã Thuyền tỏ ra nghi ngại :

- Dù muội vẫn biết lão đang miễn cưỡng luyện tuyệt thế thần công Hóa Thần giáo, mong đạt mức đại thành, bất chấp lão chưa thể và hoàn toàn không thể tự thân tiến nhập Luyện Hóa đàn đề luyện, như lời đại ca từng thổ lộ. Nhưng liệu nhị ca tin chắc có thể ngay lúc này diệt trừ lão?

Giang Tuấn, Từ Nam và Bàn Các lúc này mới dần xuất hiện. Và vừa nhìn thấy lão Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân vẫn cứ thản nhiên ngồi tọa công ở giữa nơi tình cờ có năm vật chướng ngại - vừa là ba cột cây, vừa có thêm một hai tảng đá xếp xen vào - Bàn Các chợt cất tiếng cười đắc ý :

- Đúng là hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân. Lão ác ma thật liêu lĩnh, dám tọa công như thế này. Và cũng có thể bảo, “thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu” chỉ cần bị chúng ta gây kinh động, nếu lão không chết mới là lạ. Ha... Ha...

Giang Tuấn cũng hiểu, vì thế đã lập tức bật người lao vọt vào :

- Vậy đừng chần chừ nữa. Hãy mau kết liễu sinh mạng lão ác ma. Đỡ!

“Ào...”

Liễu Hoàng Kim chấn động, vội tìm cách giữ Giang Tuấn lại :

- Giang sư huynh không được hồ đồ. Vì nếu dễ dàng như thế. Trầm Hoạch huynh đâu đến nỗi bị chấn lùi chò đến phần sư huynh. Hãy mau lùi lại. Ôi...

“Bùng!!!”

Chính dư kinh từ ngọn chướng của Giang Tuấn đã khiến Giang Tuấn bị chấn lùi. Và điều này làm cho Bằng Các phần nào thôi đắc ý. Từ Nam cũng giật mình :

- Quả thật bản thân lão ác ma nào có dấu hiệu nhấc tay động chân. Và Giang lão đệ bị phản chấn thế này nhất định là do Cang Khí đang bảo vệ lão.

Liễu Hoàng Kim lo lắng tiến lại gần sư huynh Giang Tuấn :

- Giang sư huynh có sao không? Đừng miễn cưỡng nếu cảm thấy khó chi trì. Hãy mau mau tự tọa công điều nguyên. Nhược bằng cứ xem thường e sẽ có hậu quả bất lợi.

Giang Tuấn vẫn nói tỉnh, cho dù đang có sắc diện hoàn toàn nhợt nhạt :

- Trầm Hoạch huynh nếu vẫn bình ổn thì Liễu sư muội có gì cứ lo cho ngu huynh? Kỳ thực thì, ọe...

Giang Tuấn đột ngột khom người thổ huyết và chỉ suýt nữa ngã sấp mặt nếu như không có Đoàn Bá Nhiên kịp tiến đến và dùng tay đỡ lại. Đoàn Bá Nhiên còn lệ làng điếm qua vài huyết đạo ở trên người Giang Tuấn, sau đó trao cho Giang Tuấn một hoàn linh đan :

- Dù đây không là Cang Khí Hộ Thân thượng thừa thì lực phản chấn vẫn đã làm khí huyết toàn thân của Giang huynh đệ bị đảo lộn. Hãy tạm nhận của Đoàn một hoàn linh đan, ít nhiều gì ắt vẫn giúp Giang huynh đệ mau mau bình ổn.

Giang Tuấn cảm kích khi đưa tay nhận linh đan :

- Đa tạ Đoàn công tử quả là người hiệp cốt nhân tâm. Hoàn toàn hơn hẳn so với gã Nhu Kiếm công tử. Hừ.

Đoàn Bá Nhiên cười cười :

- Giang huynh đệ đừng nhầm lẫn. Vì Đoàn một thật sự vẫn kém so với đại ca Nhu Kiếm công tử. Nhưng dù sao, Đoàn một nghĩ đã có cách giúp Giang huynh đệ phục hận.

Và Đoàn Bá Nhiên quay lại, tiếp tục nhìn cảnh lão Sầm Dịch Quân đang tọa công :

- Chỉ có tề đại ca Phong Gia Liêm vì được tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông nên mới mong là nhân vật duy nhất luyện tuyệt thể thần công của quý giáo Hóa Thần đến thập thành. Lão sao không sớm nhận thức điều đó để đừng miễn cưỡng nữa? Nhưng lão Sầm vì vẫn tọa công nên không lời nào đáp lại.

Tư Mã Thuyền hiểu ý, liền nhẹ nhàng tiến đến cạnh Đoàn Bá Nhiên :

- Nhị ca muốn lão bị phân tâm? Hãy để muội giúp nhị ca.

Vậy là đến lượt Tư Mã Thuyền tìm cách nói với lão họ Sầm :

- Ta hy vọng lão vẫn còn có thể nghe. Vì đây là điều thiết nghĩ lão cần minh bạch. Ất lão vẫn chưa biết hiện tình lúc này của lão Đại Đầu Quỷ, dường như là Hữu hộ sứ của quý giáo thì phải? Là tuyệt thể thần công dù đã được lão Đại Đầu Quỷ dùng Thần Lệnh Trấn Hóa Giáo để thi triển thì cuối cùng vẫn bị Phong Gia Liêm đại ca ta, nhờ từng trải qua Luyện Hóa đàn nên đã hóa giải và còn làm cho lão Đại Đầu Quỷ không thể nào vận dụng tuyệt thể thần công được nữa. Lão rồi cũng sẽ như lão Đại Đầu Quỷ mà thôi.

Liễu Hoàng Kim dĩ nhiên đang chú tâm nghe, không bỏ sót lời nào cho dù đã đến lượt Đoàn Bá Nhiên lên tiếng, quyết làm cho lão ác ma Sầm Dịch Quân phân tâm đang khi còn tọa công, là điều sẽ dẫn đến bất lợi hoàn toàn cho lão. Đoàn Bá Nhiên bảo :

- Còn thêm điều này nữa, là nếu lão càng miễn cưỡng thì nội hỏa một khi phát sinh ắt sẽ càng tác động, khiến bản thân lão sẽ chịu cảnh tự bị thiêu hủy. Lão còn nhớ chẳng diễn biến đã xảy ra cho Giáo chủ quý giáo hai trăm năm trước, từng đột ngột bị phát hỏa bốc cháy, cho dù đã đạt mức thượng thừa của tuyệt thể thần công?

Bất chợt từ vị thế đang ngồi, lão Sầm Dịch Quân bật cười vang :

- Có cần lão phu nói lời cảm tạ đối với lũ oa nhi vô dụng bọn ngươi chẳng? Ất hẳn cũng nên như thế, vì... ha... ha... Nếu chẳng sớm nghe những lời này, có lẽ lão phu không còn bất kỳ cơ hội nào nữa. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, tốt thật rồi. Ha... ha...

Tư Mã Thuyền rung động :

- Chúng ta vô tình giúp lão rồi, nhị ca?

Nhưng Đoàn Bá Nhiên vẫn ung dung :

- Vị tất đúng như tam muội nghĩ. Trái lại, đây sẽ là lúc chúng ta nên hiệp lực đối phó lão, và không cần lo ngại lão vẫn dám vận dụng tuyệt thể thần công dù chỉ duy nhất một lần. Nào.

Liễu Hoàng Kim vụt hiểu, lập tức hô hoán đáp ứng lời đề xuất của Đoàn Bá Nhiên :

- Phải chăng lão đã kịp thu thập toàn bộ công phu đang luyện nhưng nội hỏa vẫn cứ thể phát sinh, sẽ hủy hoại bất kỳ lúc nào lão dám vận dụng tuyệt thế công phu? Nếu là vậy thì còn gì bằng. Liễu Hoàng Kim này cũng muốn xem công phu thực học của lão ác ma liệu có thật sự lợi hại đúng như ngoại hiệu Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch từng có chẳng. Hãy chờ!

Cùng một lúc với Liễu Hoàng Kim, không chỉ có Đoàn Bá Nhiên mà còn thêm nữa, nào là Tư Mã Thuyền, Trầm Hoạch, và cuối cùng là Bằng các, Từ Nam đều đồng loạt xông thẳng vào trận Ngũ Hành, từ nhiều phương vị, cùng nhau xuất lực giao đấu với lão ác ma Sầm Dịch Quân.

“Ào... Ào...”

“Vù... Vù...”

Sầm Dịch Quân buông tiếng cười dài :

- Bọn vô dụng các ngươi nếu muốn chết thì lão phu đây cho toại nguyện, hừ, xoay nào!!!

Công phu Hấp Nguyên được lão họ Sầm vận dụng, tức thì tạo ra những luồng hấp lực, bắt đầu cuộn xoáy cả sáu cao thủ trẻ tuổi, cho xoay ào ào quanh lão.

“Rào... Rào”

Bằng Các bật gầm :

- Cứ động thủ đánh vào giữa. Đừng bắt lộn ai sợ ý đánh vào nhau. Nào, xuất thủ đi. Đỡ!!!

Vừa lúc đó có tiếng Đoàn Bá Nhiên cười ngao nghể :

- Điều cần lưu tâm là đừng để đầu pháp của lão khiến chúng ta bị tác động.

Vì chính khi ấy, lão sẽ thi triển công phu Phích Lịch chiếm lợi thế. Ta nói như thế có đúng chẳng, lão ma? Vì kỳ thực lão đâu quá lợi hại như lâu nay ai cũng nghĩ? Và phen này lão gặp ta có khác nào gặp đúng khắc tinh... Ha... Ha...

Sầm Dịch Quân bật cười vang động :

- Ngươi là Đoàn Bá Nhiên? Thân phụ ngươi là Đoàn Bá Thông. Từng một lần cam nhục bại vì bổn giáo nên thân bại danh liệt, uất hận nhường chức Chương môn phái Côn Luân lọt vào tay sư đệ, đúng chứ? Vậy thì số phận ngươi e cũng chỉ đi đến kết cục tương tự thôi, bắt lộn ngươi đang tự phụ như thế nào. Hãy xem đây. Ha... Ha...

Và bất chợt từ vùng hấp lực đang cuộn xoáy những sáu hình hài quay quanh lão đã có xuất hiện thêm nhiều tia chớp kinh cơ hồ phát sáng lòe, lộ rõ giữa màn đêm đen.

“Vù... Vù...”

Liễu Hoàng Kim kinh hãi bật thét :

- Lão đã vận dụng công phu Phích Lịch. Hãy tránh mau.

Nhưng lão Sầm đã gầm vang :

- Dưới tác động từ công phu Hấp Nguyên của lão phu, tất cả bọn ngươi đừng mong tránh thoát.

Hấp lực như được phát tỏa rộng hơn và ngay lập tức có tiếng người hoảng loạn hô hoán :

- Không ổn rồi. Bằng mỗ đang bị hấp lực kéo càng lúc càng gần lão. Nguy mất!

Từ Nam bất giác gầm vang :

- Đại sư huynh đừng quá kinh hoảng, đệ sẽ giúp đại sư huynh cùng thoát. Lão ma hãy xem kiếm

“Choang!”

“Vù...”

Động thái rút kiếm của Từ Nam đúng lúc này làm Tư Mã Thuyền chấn động kinh hãi :

- Không được sử kiếm. Vì chỉ gây bất lợi cho chính chúng ta mà thôi. Hãy mau thu về, nhanh.

Lão Sầm bật cười :

- Muộn rồi! Dùng kiếm đối với lão phu trừ phi lũ nguoi có bản lĩnh thân thủ tương tự Nhật Nguyệt song hùng thì còn khả dĩ. Chứ chỉ thế này là tự ý tìm chết. Chấn, chấn! Ha... Ha...

Hấp lực vẫn đang phát tỏa và cùng lúc với những tiếng quát đặc ý của lão sầm, giữa vùng hấp lực cuộn xoáy liền vang lên những thanh âm khô khốc.

“Cạch... cạch... Keng...”

Tiếng của Trầm Hoạch hô vang :

- Lão đã dụng lực chấn gãy vụn thanh kiếm. Tất cả hãy cẩn trọng, đừng để những mẩu kiếm như những ám khí bay loạn gây phương hại đến bản thân.

“Soạt! Soạt!”

“Vù...”

- Ôi chao! Sao Từ sư đệ để kiếm chạm vào ta?

- A..., không phải sư đệ. Vì đệ cũng bị một mẩu nhỏ không hiểu sao cứ xoáy theo cửa vào người đệ. Ôi...

“Bùng!”

Đột ngột có tiếng chạm kinh và từ vùng hấp lực đã có một thân hình bị chấn bay văng ra.

- Hự!

Liền tiếp theo sau là tiếng lão Sầm cười :

- Chỉ mới có một thôi ư? Vậy thì đây sẽ là người thứ hai. Ha... Ha...

“Bùng!”

Tiếng chạm kinh lần này lớn hơn, vì thế cùng với một thân hình kế tiếp bị chấn bay ra khỏi vùng hấp lực còn có một loạt gào bi thảm :

- A... A...

Đoàn Bá Nhiên chợt gầm thịnh nộ :

- Chúng ta tuy chỉ còn lại bốn, ít hơn nhưng sẽ đỡ rối loạn hơn. Trầm huynh đệ mau cùng Liễu cô nương tìm cách chiếm lĩnh phương vị trên cao, vây áp phần thượng bàn của lão. Riêng tam muội hãy hỗ trợ ta áp sát hạ bàn. Muốn đối phó lão e chỉ còn mỗi đấu pháp này. Nhanh nào.

Trầm Hoạch ứng tiếng tán dương :

- Sẽ tốt hơn nếu thêm vào thuật Xa Luân Chiến, cứ lần lượt theo cách đó thì lo lão không bản loạn. Liễu cô nương, lên!

Nhưng họ chưa kịp vận dụng theo đấu pháp vừa thay nhau đề xuất thì lão Sầm chợt cười lỏng lẻo :

- Đúng là một lũ vô dụng. Lần sau nhớ đừng cho lão phu biết bọn nguoi có những toan tính gì. Còn bây giờ, khai, khai. Ha... Ha...

Luồng hấp lực vụt biến mất, làm cho tất cả những ai đang xoay quanh lão do lỡ đà nên cứ tiếp tục xoay, riêng bản thân lão thì đã nhẹ nhàng di hình hoán vị, kịp lúc thoát ra khỏi phương vị trung tâm.

“Vút!”

Chính Tư Mã Thuyên phát hiện điều này :

- Lão đã lẩn ra ngoài. Đề phòng có thể bị lão bắt ngờ ám toán. Mau!

Họ vội phân khai, tản nhanh ra tứ phía, để khi nhìn lại thì thấy lão đang ung dung há miệng cười :

- Có thể cùng lão phu chi trì được một lúc lâu như thế, bọn nguoi kẻ cũng khá. Nào, hãy cùng nhau thử xông vào một lần nữa xem sao. Liệu có khá hơn lần vừa rồi chăng? Ha... Ha...

Đoàn Bá Nhiên cười lạt, từ từ bước đến :

- Nếu có bản lĩnh, liệu lão chấp thuận cùng ta một đối một chăng?

Liều Hoàng Kim giật mình :

- Đoàn công tử xin dừng mạo hiểm. Huống hồ thái độ của lão, đột ngột thay đổi đầu pháp và lại muốn bốn người chúng ta tiếp tục xông vào, quả là thái độ có phần bất thường.

Tư Mã Thuyền cũng đâm lo :

- Nhị ca đã cân nhắc chưa? Có phải định dừng lại Nhân Đạo Chiêu đã do Phong Gia Liêm chỉ điểm?

Trầm Hoạch chợt bước đến gần Đoàn Bá Nhiên :

- Công phu Hấp Nguyên của lão càng thêm hiệu quả khi có nhiều người cùng xông vào. Vì Trầm mỗ cũng nhận ra điều đó nên liệu có được chăng nếu lần này chỉ cần hai chúng ta cùng nhau hợp lực là đủ?

Lão Sầm bất ngờ tỏ ra nôn nóng lạ :

- Bọn ngươi muốn xông vào bao nhiêu cũng được. Bất luận là một hoặc nhiều hơn. Nào.

Đoàn Bá Nhiên cũng có thái độ bất thường là đột ngột chấp thuận đề xuất của Trầm Hoạch :

- Nếu Trầm huynh đệ vô ngại, được, hai chúng ta hãy cùng nhau hiệp lực. Nhưng cần phải có một người sử kiếm. Ai?

Trầm Hoạch chợt tủm tỉm cười :

- Kiếm cũng là sở trường của tề phái Điểm Thương. Và nếu đúng như chủ ý của Đoàn công tử, phải chăng sẽ cũng do Trầm mỗ phát chiêu, xuất thủ trước?

Và khi Đoàn Bá Nhiên dù không trả lời nhưng vẫn để lộ vẻ hài lòng qua đôi mắt, vệt ánh lên những tia nhìn tinh quái thì lập tức Trầm Hoạch bật kiếm nhảy xổ vào lão Sầm Dịch Quân :

- Đỡ!

“Ào...”

Lão Sầm thoáng dịch lùi, và khinh khỉnh nhìn quanh như chờ đợi một diễn biến nào thêm nữa :

- Bọn tiểu tử các người toan giờ trò gì đây?

Đoàn Bá Nhiên liền xông vào :

- Lão ác ma nên tự đoán thì hơn. Vì chẳng phải chính lão vừa dặn đừng để lão biết bọn ta toan tính điều gì đấy sao? Hãy đỡ!

“Vù...”

Tư Mã Thuyền vụt thờ ra, phần nào đắc ý và mãn nguyện :

- Quả nhiên là Nhân Đạo Chiêu. Hy vọng đây sẽ là cơ hội kể như Phong Gia Liêm đại ca đang tự tay phục thù.

Liều Hoàng Kim thoáng cau mày khe khẽ lên tiếng với Tư Mã Thuyền :

- Là chiêu đã do Đoàn công tử thi triển khi đối phó với mục Công Tôn Phụng, đúng không? Nếu vậy thì tại sao Đoàn công tử ưng thuận, có thêm Trầm Hoạch hiệp lực tiếp tay? Tiểu nữ e Tư Mã cô nương chưa thật sự đoán hiểu hết ẩn ý của Đoàn công tử.

Tư Mã Thuyền thoáng cười, vẫn tự tin :

- Liều tỷ đã nhìn rõ Nhân Đạo Chiêu chưa? Và dù là đã nhìn thì có nhận thấy hết uy lực của chiêu đó chăng? Có sao bảo Đoàn Bá Nhiên lẽ ra đừng nhận thêm sự tiếp tay hiệp lực của Trầm Hoạch?

Liều Hoàng Kim vẫn cau tít đôi mày phụng :

- Tiểu nữ có may mắn gần gũi Phong Gia Liêm chàng không ít ngày, thế nên có thể bảo là phần nào hiểu tính khí và nhất là tâm ý chàng như thế nào. Chàng thường khi không tự gây hấn người, trừ phi bị người tìm cách sinh sự trước. Và thêm nữa, chàng là người luôn có lời bất khả ngộ. Vậy thì cứ theo đó mà suy, cộng thêm trước sau đã hai lần tiểu nữ mục kích Đoàn công tử vận dụng thi triển chiêu này, ắt phải rõ Nhân Đạo Chiêu tuyệt đối không cần phát tỏa sát khí. Hay nói đúng hơn, chiêu này nếu có thêm sát khí thì uy lực tự suy giảm và càng bất lợi khi gặp phải đối thủ thật sự lợi hại, giả như lão họ Sầm này chẳng hạn. Tóm lại ẩn ý của Đoàn công tử là hoàn toàn khác, tuyệt đối không như Tư Mã cô nương thoạt nhìn ngỡ đã hiểu.

Tư Mã Thuyền bị thuyết phục, lập tức cũng cau tít đôi mày phụng :

- Chính chàng cũng có lời giải thích tương tự, rằng Nhân Đạo Chiêu tuyệt đối không cần bộc lộ sát khí. Vậy theo Liễu tỷ, ẩn ý của Đoàn Bá Nhiên, nhị ca của tiểu nữ là gì?

Liễu Hoàng Kim dẫn đo :

- Muốn Trầm Hoạch sử kiếm cùng hiệp lực thì thoát tiên phải nghĩ ngay đến đầu pháp Đoàn công tử có chủ ý vận dụng chính là kẻ ngăn người dài, người này cương thì người kia nhu, chính xác là Âm Dương Tương Hỗ. Nhưng điều khó hiểu lại chính là thái độ vận dụng đúng Nhân Đạo Chiêu của Đoàn công tử, một chiêu sẽ tự gây bất lợi cho cả hai, vì kiếm pháp của Trầm Hoạch lẽ nào không phát tỏa sát khí? Lạ thật!

Tư Mã Thuyền chợt cười nụ :

- Điều này chứng tỏ Liễu tỷ khó lòng hiểu đoán hết thật ý của Đoàn Bá Nhiên, một nhân vật vì cũng thật sự thông tuệ nên từng được Phong Gia Liêm chàng nhiều lần phải lên tiếng thần phục. Ý muội muốn nói, Đoàn Bá Nhiên tất có sẵn diệu tính, Liễu tỷ thay vì cứ mãi lo, hãy cùng muội chờ xem kết cục thế nào tất rõ.

Nhưng Liễu Hoàng Kim chợt khê kêu :

- Ôi..., không ổn rồi. Lẽ nào cũng như vô quyết dày chợt gặp móng tay nhọn. Đoàn công tử cho dù sẵn diệu tính thì ngược lại lão ma như cũng có mưu mô thâm độc. Cô nương mau nhìn xem, tại sao lão cứ mãi lùi thế kia, hoàn toàn mâu thuẫn với đôi mục quang đang hùng hực sát khí của lão?

Tư Mã Thuyền vì vẫn đang chú mục nhìn nên những lời này của Liễu Hoàng Kim làm nàng tỉnh ngộ. Nàng vụt kêu thất thanh :

- Nhị ca hãy cẩn trọng. Dường như lão vì đang bị nội hỏa phát sinh nên đang tìm cách phát tán thì phải.

Đột ngột Sầm Dịch Quân buột miệng bật ra một loạt găm kinh thiên động địa :

- Bọn ngươi muốn chết! A... A... A...

Và cũng như lúc đầu, quanh lão chợt phát tỏa một vùng cương lực. Nhưng lần này thay vì dùng vùng cương lực để bảo vệ bản thân, như Cang Khí Hộ Thể, thì lão lại xuất kỳ bất ý đẩy bật tất cả vùng cương lực ra phía trước mặt, cho lao ào ào vào hai đối thủ là Đoàn Bá Nhiên và Trầm Hoạch.

“Ào... Ào...”

Trầm Hoạch thất kinh, vừa vội ném mạnh thanh kiếm vào vùng cương lực, vừa hốt hoảng lo tìm phương lẩn thoát thật nhanh, hy vọng kịp tránh những uy lực kinh hồn bạt tủy cực kỳ lợi hại của vùng cương lực.

“Vù...”

Phản Đoàn Bá Nhiên có lẽ nhờ nghe lời đề tỉnh của Tư Mã Thuyền nên đã thật nhanh bật lao vút lên cao thật cao, vượt thoát xa tầm uy lực của vùng cương lực nọ.

“Vút!”

Vùng cương lực thoát tiên chạm vào thanh kiếm của Trầm Hoạch.

“Rào...”

Kiếm của Trầm Hoạch chợt nhũn ra, tự vỡ thành nhiều mảnh, sau đó từ từ biến dạng, như tan chảy thành nước và tung tóe bắn tứ phương.

“Rào...”

Tiếp đó, vùng cương lực cứ theo đà lao vút theo Trầm Hoạch.

“Ào...”

Liễu Hoàng Kim kinh tâm, vội gọi Tư Mã Thuyền bằng giọng thật khẩn trương :

- Hãy mau ứng cứu Trầm huynh. Nào, cô nương ở một bên, tiểu nữ ở một bên, hãy cùng xuất lực ngăn cản đạo uy kinh của lão. Đánh!

“Vù...”

Tư Mã Thuyền lập tức cũng xuất thủ, cùng Liễu Hoàng Kim từ hai phía nhất loạt quét kinh vào đạo cương lực uy kinh của lão ma họ Sầm :

- Dừng lại nào!

“Ào...”

Vừa lúc đó, Đoàn Bá Nhiên từ trên cao cũng kịp bắt thần quét ào xuống một kinh, phối hợp thật đúng lúc với Liễu Hoàng Kim và Tư Mã Thuyền :

- Xuất!!!

“Vù...”

Nhờ vậy, Trầm Hoạch vì phát hiện đã có cơ hội, lập tức vận dụng kinh công, lao ngược người qua một phương khác thật nhanh.

“Vút!”

Và đây là lúc vùng cương lực cứ theo đà lao đi mãi, nhưng sẽ chẳng còn gây phương hại được thêm cho bất luận ai.

Tư Mã Thuyền nhẹ thở phào, nhưng đột ngột bật kêu :

- Úy, lão ma đã đào tẩu rồi chẳng?

Liễu Hoàng Kim cùng Đoàn Bá Nhiên vội đưa mắt tìm kiếm. Và Liễu Hoàng Kim rất ngạc nhiên :

- Lẽ nào lão lại giờ trò đào tẩu? Trừ phi bản thân lão đã thật sự lâm phải cảnh bất lợi?

Đoàn Bá Nhiên cười lạt :

- Công phu của lão đã do chính lão tự phát tán, tại hạ không tin lão vẫn còn đủ lực dù chỉ là để đào tẩu. Hãy nhớ đến thảm trạng vừa xảy đến cho Hải Anh Tiên Tử, tại hạ nghĩ rằng ngoại trừ hung thủ e chẳng còn ai khác đủ bản lĩnh đưa lão đi mà không bị bất luận ai trong chúng ta phát hiện.

Nghe nhắc đến Hải Anh Tiên Tử, Tư Mã Thuyền giật mình :

- Muội phải quay lại cùng sư phụ. Nhị ca đi với muội chẳng?

Đoàn Bá Nhiên nhìn Liễu Hoàng Kim :

- Liễu cô nương có thể thay tại hạ đi cùng Tư Mã Thuyền? Tại hạ quyết không để lão họ Sầm có cơ hội toàn mạng.

Liễu Hoàng Kim đáp ứng :

- Xin cứ để bọn tiểu nữ tự lo liệu, và thật sự cầu mong Đoàn công tử mã đáo thành công.

Giang Tuấn chợt háng giọng :

- Ngu huynh cũng muốn đi cùng Liễu sư muội.

Nhưng Trầm Hoạch chợt bảo :

- Họ cùng là nữ nhân, tự an ủi nhau thuận tiện hơn. Sao Giang lão đệ không giúp mỗ cùng chư huynh đệ Bàng - Từ quay trở lại nơi vẫn tạm quản lĩnh cứu của Chương môn phái Côn Luân và chờ Đoàn huynh đệ quay về?

Đoàn Bá Nhiên cảm kích :

- Vạn sự may đã có Trầm các hạ toan liệu, xin có ngày đáp tạ. Giang huynh đệ xin hãy giúp Đoàn mỗ điều đó, được chẳng?

Giang Tuấn vẫn nhớ ân tình của Đoàn Bá Nhiên liền gật đầu :

- Được rồi. Nhưng Đoàn công tử có đi cũng xin mau quay về.

Đoàn Bá Nhiên mỉm cười và bật lao đi ngay. Và khi Giang Tuấn nhìn lại thì Tư Mã Thuyền đã cùng Liễu Hoàng Kim đi mất dạng.

Vì thế, với tâm trạng nặng nề, Giang Tuấn chỉ còn biết lẳng lặng cùng Trầm Hoạch dìu đưa Bàng Các và Từ Nam quay lại chỗ họ đã từ đó xuất phát.

Bất chợt tất cả cùng nghe âm thanh của Tư Mã Thuyền từ xa xa vang đến thất thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bên nửa cân đối bên tam lạng - Đánh cắp thi hài hội

Thất Tinh

Trầm Hoạch thắm chán động khi tận mắt mục kích cảnh Tư Mã Thuyên đang ôm mặt khóc nức nở, cạnh đó là Liễu Hoàng Kim cứ xạ mắt loang loáng nhìn quanh bằng những tia rực lửa căm hờn. Và khi hiểu, Trầm Hoạch lên tiếng :

- Có thật Hải Anh Tiên Tử đã chết và đây là tình huống đã có kẻ lên đánh cắp thi hài?

Liễu Hoàng Kim cơ hồ thêm quắc mắt :

- Nói đánh cắp thi hài, tiểu nữ mới nhớ. Chúng ta nên mau quay lại chỗ đang tạm quản linh cữu của Chương môn phái Côn Luân, hư thực thế nào ắt minh bạch.

Tư Mã Thuyên dù đang khóc vẫn hiểu ý Liễu Hoàng Kim muốn ám chỉ điều gì :

- Liễu tỷ đoán vẫn có kẻ vô liêm sỉ và bất cận nhân tình, toan dùng thủ đoạn này đối phó với chúng ta?

Giang Tuấn nom nớp lo sợ :

- Cũng có thể lắm. Vì đối với Hòa Thần giáo, bọn chúng đâu từ bất kỳ thủ đoạn nào?

Liễu Hoàng Kim phản bác :

- Một khi vẫn chưa thể minh bạch ai là kẻ có thủ đoạn đánh cắp thi hài, Giang sư huynh có cần vội đề quyết cho Hòa Thần giáo chăng?

Giang Tuấn cười khinh khinh :

- Liễu sư muội cũng đâu có cần thái độ bênh vực gã họ Phong ra mặt. Nên nhớ, gã đã chết. Vì thế, Liễu sư muội càng không nên phản ứng mỗi khi nghe nhắc đến Hòa Thần giáo.

Trầm Hoạch chợt ngăn giải cả hai :

- Được rồi, cứ quay lại tìm linh cữu của Chương môn phái Côn Luân đã. Trừ phi linh cữu đó cũng mất, hãy bàn đến hung phạm là ai. Vì vạn nhất có thể Hải Anh Tiên Tử vì chưa thật sự chết, chợt tự tỉnh lại và bỏ đi thì sao?

Tư Mã Thuyên tán thành :

- Tiểu nữ chỉ hy vọng điều suy đoán thứ hai của Trầm các hạ sẽ là sự thật. Chúng ta đi nào, Liễu tỷ tỷ.

Nhưng kể cả linh cữu của Chương môn phái Côn Luân cũng mất. Và điều duy nhất khiến tất cả cũng rúng động là có một hàng chữ được hung phạm đánh cắp linh cữu cố ý lưu lại, đang được Giang Tuấn lẩm nhẩm đọc :

- “Mạng đền mạng, một thi hài đổi một thi hài”. Nghĩa là gì?

Trầm Hoạch ưu tư :

- Linh cữu vốn dĩ thuộc về Côn Luân. Điều Giang lão đệ vừa hỏi e chỉ có một mình Đoàn Bá Nhiên công tử là đủ tư cách giải thích.

Bằng các nhìn quanh :

- Trời sắp sáng rồi, nhưng không biết đến lúc nào Đoàn Bá Nhiên mới chịu quay lại?

Tư Mã Thuyên thì đã rõ sự phụ không những đã chết mà đến cả thi thể cũng bị đánh cắp. Nàng liếc nhìn Liễu Hoàng Kim khi lên tiếng nói với mọi người :

- Tiểu nữ vì nóng lòng muốn sớm tìm lại di hài của sư phụ. Xin chuyển lời hộ, tiểu nữ khó thể chờ cho đến khi Đoàn công tử quay lại. Liễu tỷ có muốn đi cùng muội chăng?

Liễu Hoàng Kim hiểu ngay, vội đáp ứng :

- Vậy thì đi.

Và khi cả hai đi đã xa, không chờ Liễu Hoàng Kim hỏi, Tư Mã Thuyên chợt xòe rộng bàn tay bên tả cho Liễu Hoàng Kim nhìn :

- Muội chỉ tìm thấy mỗi một vật này trong người gia sư. Liễu tỷ hãy xem đây.

Vì đây chỉ là một mảnh giấy nhỏ với vón vện hai hàng chữ đề điểm chỉ thời gian và địa điểm nên Liễu Hoàng Kim chỉ cần nhìn thoáng qua là hiểu tất cả :

- Cô nương cho rằng chỉ cần đi đến đây đúng hạn kỳ thì tất cả sẽ minh bạch?

Tư Mã Thuyền gật đầu, giọng nàng đành lại :

- Chỉ ít cũng biết kẻ nào là hung thủ đã hạ sát gia sư. Liễu tỷ không tin?

Liễu Hoàng Kim lắc đầu :

- Không phải không tin, nhưng vì nội tình mỗi lúc mỗi phức tạp khiến tiểu nữ có cảm nghi. Dù gì cũng phải thật thận trọng thì hơn.

Tư Mã Thuyền nhẹ thờ phào :

- Cũng kẻ là Liễu tỷ đã tạm tin. Xin đa tạ vì vẫn nhận lời cùng đi với muội.

Liễu Hoàng Kim dẫn bước, đi nhanh hơn :

- So với hạn kỳ, chúng ta chỉ có đúng bốn ngày. Vậy phải nhanh lên. Vì càng đến sớm chúng ta càng có lợi.

Tư Mã Thuyền nhờ thêm phần khích nên cũng bớt phần nào sầu thảm.

* * * * *

Chuỗi thanh âm kỳ lạ một lần nữa lại đột ngột vang lên, khiến Tư Mã Thuyền cùng Liễu Hoàng Kim thoạt nghe lập tức ngỡ ngàng và đồng loạt dừng phát lại.

Sau đó, khi tình cờ phát hiện rằng cả hai tuy không hẹn nhưng vẫn có chung một động thái cử chỉ là đang ngấm ngấm trao đổi cho nhau những ánh mắt nhìn kín đáo, thần sắc cả hai vì thế cũng biến động và quả quyết gật đầu với nhau.

Thế là cả hai chợt lao vút đi, thi triển khinh công đến mức tột cùng, cùng nhau di chuyển nhanh như hai bóng u linh, mờ dần vào bóng chiều tà, kỳ thực vì đã buông xuống từ lâu nên cơ hồ sắp ụp tối.

“Vút!... Vút!”

Nhưng mãi đến khi bóng đêm đã hoàn toàn buông phủ, một lần nữa cả hai tuy không hẹn mà đồng đều cùng nhau ngỡ ngác và hoang mang dừng lại, đoạn nhìn quanh quất với tâm trạng cùng thất vọng như nhau.

Sau cùng, Tư Mã Thuyền miễn cưỡng lên tiếng :

- Không có một Trầm Hoạch đầy cân trọng ở đây, ắt hẳn hai chúng ta dùng mong phát hiện hoặc kịp dựa theo những ám ký thất tinh để đuổi theo nhân vật đã phát ra chuỗi thanh âm kỳ lạ đã nghe.

Liễu Hoàng Kim gượng cười :

- Để kịp đuổi theo nhân vật ấy, dĩ nhiên là bất khả, nhưng nếu muốn phát hiện lại những tiêu ký thất tinh thì vẫn có thể.

Tư Mã Thuyền chợt bừng sáng hai mắt :

- Liễu tỷ ý muốn nói vì đằng nào cũng quá muộn, khó mong truy nguyên ra hành tung của nhân vật ấy, nên thà quay trở lại chỗ chúng ta đã xuất phát và là vừa đi vừa thử tìm dù chỉ là một tiêu ký thất tinh? Hay lắm, và muội tin rằng nhất định chúng ta sẽ tìm thấy, ắt không dễ bỏ qua như lượt vừa rồi vì chúng ta đi quá nhanh nên sự thật là không thể phát hiện.

Liễu Hoàng Kim cười tươi hơn :

- Hai chúng ta mỗi lúc mỗi hiểu nhau hơn. Tốt lắm, thế thì đi. Vì tiểu nữ vẫn ngại Tư Mã cô nương e khó thể tán đồng, do mãi nôn nóng mong được sớm minh bạch về cái chết của lệnh sư.

Tư Mã Thuyền đã bắt đầu động thân di chuyển, đi ngược trở lại với hướng họ đã đi đến tận đây :

- Nếu muội vì cái chết nhiều uẩn khúc của gia sư nên nôn nóng thì Liễu tỷ vì lẽ gì cũng nôn nóng như muội? Đến nỗi cứ mãi đuổi theo hướng đã xuất phát chuỗi thanh âm kỳ lạ, quyết bỏ qua và không màng đề tâm đến việc thật cần thiết là phải phát hiện cho bằng được dù chỉ một tiêu ký thất tinh? Vì sao vậy Liễu tỷ?

Liễu Hoàng Kim cùng theo chân Tư Mã Thuyền, cùng nhau vừa đi vừa căng mắt tìm ở những nơi có thể đã được lưu ám ký thất tinh.

- Tiểu nữ nôn nóng chỉ vì vẫn nhớ lời kẻ như là ủy thác của lệnh sư, và rằng đã hứa sẽ luôn trợ giúp cô nương trong mọi việc. Do vậy, hể cô nương đi nhanh thì tiểu nữ cũng cứ thế theo chân. Giải thích như vậy đã đủ chưa?

Tư Mã Thuyền vẫn đang nhẩn nại tìm và chưa có dấu hiệu nản lòng :

- Liễu tỷ nhờ thông tuệ nên giải thích như thế nào nghe cũng thuận tai. Muội thì khác, vì bản thân không được thông tuệ bằng nên đa phần muội chỉ luận việc theo cảm quan. Và quả thật cảm quan đang mách bảo muội một điều, rằng Liễu tỷ chưa hoàn toàn thật tâm với muội.

Liễu Hoàng Kim khẽ háng giọng :

- Dựa theo cảm quan, những nhận định của cô nương vị tất đúng.

Tư Mã Thuyền chột ngoảnh mặt, tìm cách nhìn thẳng vào mắt Liễu Hoàng Kim :

- Nhưng đã có người từng bảo muội phải nhớ lại và nhất là hãy kể theo cảm quan của chính bản thân muội. Giữa hai thái độ này, dĩ nhiên cùng xuất phát từ lời của duy nhất một người, lời nào là đúng đây? Liễu Hoàng Kim toan lần tránh ánh mắt nhìn của Tư Mã Thuyền. Nhưng vì nghĩ sao không biết, nàng bỗng thay đổi ý định và hầu như không ngần ngại khi chấp nhận nhìn đáp lại cung cách nhìn của Tư Mã Thuyền :

- Chúng ta cùng là nữ nhân, và thêm nữa là đã cùng nhau yêu chung một người. Phải chăng vì thế những cảm nhận của chúng ta có tương quan, không thể giấu nhau bất luận cảm nghĩ gì, nhất là về những việc liên quan đến tâm sự thầm kín? Dù vậy, trước khi đáp tiểu nữ vẫn muốn biết cảm quan đã mách bảo cô nương điều gì?

Tư Mã Thuyền chần động, thế là quên cả mọi chủ ý lúc này của nàng là phải lo tìm chính là một tiêu ký thất tinh :

- Liễu tỷ không thể ngẫu nhiên nhắc đến một người tuy đã chết nhưng dấu sao vẫn còn in đậm hình bóng trong tim hai chúng ta. Và đã vậy, há lẽ muội đang có cảm nhận dù mơ hồ mà vẫn đúng? Rằng Liễu tỷ đã có một vài phát giác nào đó liên quan đến cái chết của chàng, là cái chết từng được Liễu tỷ cho rằng đây bí ẩn? Có thật thế không, Liễu tỷ?

Liễu Hoàng Kim mỉm cười và chực đáp. Nhưng chính lúc đó nàng đổi giọng, đột ngột lấy tay chỉ vào một chỗ ở ngay bên cạnh nơi Tư Mã Thuyền đang đứng :

- Nhìn kia. Tại sao ở ngay trước mắt nhưng cô nương không nhìn thấy?

Tư Mã Thuyền hốt hoảng, vội nhìn theo tay chỉ của Liễu Hoàng Kim, đoạn vừa nhẹ thờ phào vừa oán trách Liễu Hoàng Kim :

- Sao Liễu tỷ không nói ngay là ám ký thất tinh? Làm muội giật nảy người. Và muội chậm phát hiện cũng chỉ tại tỷ. Ai bảo tỷ nhắc đến chàng, một người muội vẫn thầm cầu mong là phải chi đừng quá yếu mệnh.

Liễu Hoàng Kim vội tiến đến gần cội cây, nơi có lưu ám ký thất tinh, vờ quan sát nhưng kỳ thực là tìm cách nói thật khê vào tai Tư Mã Thuyền :

- Tuy chưa thuận tiện giải thích lúc này nhưng cô nương xin hãy cứ tin lời tiểu nữ. Chàng chưa chết, nhất định là chàng vẫn tại thế.

Tư Mã Thuyền có lẽ vì bần rùn nên đột ngột chộp cả hai tay vào hai bên vai Liễu Hoàng Kim :

- Liễu tỷ nói thật? Liệu có bằng chứng hay chỉ do Liễu tỷ tự đoán?

Liễu Hoàng Kim nhẹ nhàng gỡ tay Tư Mã Thuyền ra :

- Đã phát hiện tiêu ký thất tinh, há lẽ cô nương không muốn đi theo chỉ dấu, hầu minh bạch những gì cần minh bạch ư?

Nhưng vì không nỡ nhìn mãi vào ánh mắt cầu khẩn của Tư Mã Thuyền, Liễu Hoàng Kim chột lao thảo, hạ thấp giọng và thổ lộ :

- Lão Sầm Dịch Quân dù đã tự phát tán toàn bộ công phu nội hỏa nhưng vẫn sống. Vậy thì cơ sao chàng có bản lĩnh lợi hại hơn, tư chất thông tuệ hơn, lại có thể chết như ai ai cũng lầm nghĩ? Tiểu nữ chỉ tạm nêu một lý lẽ như thế thôi, thay cho lời giải thích, và đương nhiên hãy còn một vài lý lẽ khác tương tự. Còn lúc này, cô nương có muốn đi theo phương hướng chỉ dấu vết của tiêu ký thất tinh không?

Có lẽ đã phản nạo mẫn nguyện, Tư Mã Thuyền nhoen cười :

- Sao lại không? Đi nào!

Và nhờ đã có một tiêu ký thất tinh thay cho người dẫn đạo, cả hai càng đi càng thêm hy vọng, rằng một lần nữa sẽ biết ám ký này có ý nghĩa gì và liên quan thế nào đến cái chết của sư phụ Tư Mã Thuyền.

Nhưng càng đi theo các tiêu ký thất tinh đã lần lượt được phát hiện, cả hai càng thất vọng. Đến nỗi chính Liễu Hoàng Kim cũng phải chán nản, buột miệng thốt :

- Những ám ký này càng lúc càng dẫn chúng ta đi xa và quá cách biệt với hướng lúc đầu chúng ta đã đi. Cứ theo cung cách này, cho dù có đến đúng địa điểm thì e chúng ta chẳng còn mong phát hiện bất kỳ điều gì khả dĩ sẽ đem đến manh mối cho chúng ta.

Nào ngờ họ cùng chột nghe xa xa có tiếng gào bi thảm mơ hồ vang lên :

- A... a...

Tư Mã Thuyền chấn động :

- Vẫn cùng một phương thức? Sau chuỗi thanh âm kỳ lạ thì là các tiêu ký thất tinh xuất hiện. Và kết cục chỉ là một án tử cho nhân vật đã bị tiêu ký thất tinh dẫn dụ. Chúng ta hãy mau đuổi theo. Nhanh.

Liễu Hoàng Kim tuy cũng chấn động không kém nhưng khi thi triển khinh công và đuổi kịp Tư Mã Thuyền, nàng vội phụ nhĩ, nói vào tai Tư Mã Thuyền :

- Chúng ta dù có đến thì cũng đừng vội xuất hiện hoặc tự ý gây kinh động. Tốt nhất cứ lảng lạng lên đến gần và quan sát, được chứ?

Tư Mã Thuyền hiểu ý Liễu Hoàng Kim :

- Liễu tỷ muốn nói hung thủ sẽ không vội bỏ đi, như lần trước vì chính chúng ta đã gây kinh động?

Liễu Hoàng Kim vừa gật đầu vừa ra hiệu cho Tư Mã Thuyền nên giảm dần cước lực.

Nhưng ngoài suy đoán của Liễu Hoàng Kim, ở phía trước chợt vang lên tiếng quát tháo, là những kinh động không chỉ không do nàng hoặc Tư Mã Thuyền gây ra mà còn xuất hiện ngoài ước muốn của nàng.

Vì thế, cả hai lại tăng cước lực không cần giữ gìn gì nữa, quyết chạy đến nơi càng nhanh càng tốt.

“Vút! Vút!!!”

Bỗng có tiếng bật kêu, thật khê, gọi cả hai :

- Úy! Nhị vị cũng đến ư? Đừng vội gây kinh động. Trái lại, hãy thận trọng giống như tại hạ đây.

Tư Mã Thuyền giật mình dừng lại :

- Là Trầm Hoạch huynh đấy ư? Sao huynh cũng đến?

Liễu Hoàng Kim vội kéo Tư Mã Thuyền cùng bước vào chỗ Trầm Hoạch đang ẩn :

- Không phải Trầm huynh suốt hai ngày qua cố tình len bám theo bọn tiểu nữ đấy chứ?

Trầm Hoạch đặt nhanh một ngón tay lên môi :

- Suyt...! Nhân vật vừa bật ra tiếng gào cuối đời vì là Cúc Huỳnh Phong nên ở phía trước mặt chúng ta chính là ba nhân vật còn lại của Tứ nghĩa. Và thêm nữa là còn có sự hiện diện thật đúng lúc của Đoàn Bá Nhiên, một nhân vật đang tạo cho tại hạ một vài nghi vấn. Tóm lại, họ đều là cao thủ, chỉ có hơn quyết chẳng kém chúng ta. Xin hãy tạm tin tại hạ và đừng có bất kỳ kinh động nào dù nhỏ.

Và không chờ xem phản ứng của hai nàng, họ Trầm vừa dứt lời liền thận trọng nhắc chân, di chuyển thật chậm về phía trước.

Có phần nào miễn cưỡng, Liễu Hoàng Kim vừa theo chân vừa thì thầm hỏi Trầm Hoạch :

- Thì cũng như Trầm huynh đã đột ngột xuất hiện ở đây, có sao sự hiện diện của Đoàn Bá Nhiên lại khiến Trầm huynh nghi ngờ?

Trầm Hoạch chậm chậm ngoảnh đầu nhìn cả hai nàng :

- Nếu hiểu theo cách cô nương đang nói, thiết tưởng tại hạ cũng nên nghi ngờ về sự hiện diện thật quá đúng lúc như thế này của nhị vị, đúng không? Nhưng tiếc thay, hoặc thật tâm mà nói tại hạ chỉ nghi ngờ mỗi một mình Đoàn Bá Nhiên mà thôi.

Tư Mã Thuyền có phần chột dạ :

- Tiểu nữ chẳng dám nghi Trầm huynh vì đồ kỵ so với bản lãnh của Đoàn công tử nên đột nhiên có thái độ nghi ngờ này. Vậy thì ắt phải có nguyên do nào khác, đúng không? Là nguyên do gì?

Trầm Hoạch không cần ngoảnh mặt nhìn lại nữa, cứ vừa thận trọng bước đi vừa đáp :

- Vì Đoàn Bá Nhiên đã thất hứa, không một lần quay lại, dù bọn tại hạ bốn người vẫn chờ đợi đến những nửa ngày. Và thêm nữa, vì lần xuất hiện này của Đoàn Bá Nhiên không hề có dấu hiệu từng trải qua giao chiến hoặc đã bị phần nào đó tổn hại chân nguyên. Thế nên khó thể giải thích đâu là nguyên nhân đích thực khiến Đoàn Bá Nhiên đã không quay lại, thậm chí chỉ quay lại vì quan tâm đến linh cữu của Chương môn phái Côn Luân cũng không có!

Liễu Hoàng Kim thoáng mỉm cười :

- Nhận định của Trầm huynh liệu có thật sự công bằng chưa? Hay chỉ vì một lần suýt bị lão họ Sầm lấy mạng, Trầm huynh đã may thoát phận nào nhờ có thêm Đoàn Bá Nhiên ứng cứu kịp lúc, thế nên đành để cảm tính tác động đến nhận định. Và vô tình không nhận ra Đoàn công tử có thể chẳng cần quay trở lại theo lời ước hẹn làm gì một khi đã nhờ một ngẫu nhiên nào đó, sớm biết tin linh cữu của Chương môn Côn Luân phải đã bị mất.

Trầm Hoạch lập tức khựng lại :

- Tại hạ có thể thổ lộ được chăng, rằng cũng vì lần suýt mất mạng ấy, tại hạ lại càng thêm nghi ngờ dụng tâm của Đoàn bá Nhiên.

Tư Mã Thuyên liếc mắt nhìn qua Liễu Hoàng Kim, miệng thì hỏi họ Trầm :

- Trầm huynh lại có thêm nghi ngờ gì?

Trầm Hoạch ngo nguẩy và lúc lắc đầu :

- Bản lĩnh của tại hạ vì thật sự kém nên có thể bảo chẳng hề đủ tư cách để nhận định về đầu pháp hay về từng chiêu từng thức của Đoàn Bá Nhiên. Tuy nhiên, lúc cả hai đã có quyết định cùng hợp lực đối phó lão Sầm, tại hạ cứ ngỡ Đoàn Bá Nhiên vẫn muốn một ngăn một dài hỗ trợ lẫn nhau. Nào ngờ, đúng vào lúc tối hậu, người có phận sự tiến nhập và thật gần lão Sầm là Đoàn Bá Nhiên thì trái lại y đã đột ngột lùi xa, sau đó còn bật người vượt thoát, trước cả lúc lão họ Sầm bật tung một đạo uy kinh lần cuối cùng. Thế nên, vì càng được y tiếp tay giải nguy cứu mạng mới khiến tại hạ càng thêm nghi ngờ, thay vì lẽ ra nên mãi mãi cảm kích y.

Liễu Hoàng Kim cũng liếc mắt nhìn ngược lại Tư Mã Thuyên. Nhưng lúc nàng toan mở miệng lên tiếng thì bất thần nghe thanh âm tiếng quát rất rõ từ phía trước vang vọng lại, như sau :

- Những lời của ngươi thật nhảm nhí và hoang đường. Vì trên giang hồ làm gì có bất luận môn ban phái nào từng sử dụng loại ám ký có hình thất tình như ngươi vừa báo? Và nếu ngươi không có bất kỳ lời giải thích nào nghe thuận tai hơn thì đừng trách Trúc Thanh Vũ ta vẫn cứ đề quyết Đoàn Bá Nhiên ngươi chính là hung thủ tuy đã tụt tay sát hại Cúc Huỳnh Phong nhưng lại chẳng đủ dõm lược thừa nhận.

Tư Mã Thuyên thoát nghe lập tức thì thảo có ý nói cho Trầm Hoạch và Liễu Hoàng Kim cùng nghe :

- Rõ rồi, nhị ca Đoàn Bá Nhiên của tiểu nữ vẫn chỉ vì phát hiện các ám ký thất tình nên cũng chạy đến đây như chúng ta. Đầu có gì đáng ngờ, đúng không?

Liễu Hoàng Kim lập tức nhắc nhở và đề tỉnh Tư Mã Thuyên :

- Nhưng dù sao, chúng ta vẫn cứ nên lắng lắng dò xét. Và đừng quên, vì họ thật sự đều là cao thủ nên vẫn dễ dàng phát hiện nếu chúng ta vô tình gây tiếng động. Được chứ?

Trầm Hoạch vội gật đầu làm hiệu và lại tiếp tục thận trọng bước đi.

Cuối cùng, tất cả nhờ tìm được chỗ ẩn nấp thuận lợi nên đều lơ mơ nhìn thấy cảnh quan phía trước, ở một chỗ lư bằng lộ thiên và chỉ cách họ độ năm trượng mà thôi.

Ở đó, một mình Đoàn Bá Nhiên đang đứng cạnh một hình hài nằm bất động và xung quanh đó là ba nhân vật cao niên, chính là Mai Bạch Lâm, Lan Tuyết Thạch và Trúc Thanh Vũ, ba nhân vật của Tứ nghĩa Võ Lâm.

Và Đoàn Bá Nhiên đang tìm cách giải thích cho ba nhân vật kia hiểu :

- Tại hạ không phủ nhận thật sự đủ bản lĩnh để hạ sát nếu như bản thân chính là hung thủ vừa đoạt mạng kết liễu bằng hữu của chư vị. Nhưng vì tại hạ chỉ tình cờ có mặt, lại xuất hiện sớm hơn chư vị một bước, khiến dù có trăm miệng cũng không thể tự giải thích minh oan. Dù vậy, sao chư vị không chịu khó cùng nhau xem xét lại thật kỹ tử trạng của quý hữu, thay vì cứ mãi đề quyết tại hạ là hung thủ?

Hạ Kiền Toàn Lan Tuyết Thạch cười lạt :

- Ngươi thật cao ngạo. Và lời lẽ này khiến ta liên tưởng đến phụ thân ngươi, với bản lĩnh và những bất ngờ đã do phụ thân ngươi hiển lộ nên khiến quần hùng đành mặc nhiên thừa nhận cương vị trở thành thống lĩnh của thân phụ ngươi. Cứ theo đó mà suy, vì ngươi tự nhận bản lĩnh đủ hạ sát lão tam Cúc Huỳnh Phong, nên ta cảm thấy khó tin ngươi chỉ là kẻ đến sớm hơn bọn ta mỗi một bước. Trái lại, phải nói như thế này mới đúng, ngươi vì sớm phát hiện bọn ta thế nào cũng đến nên ắt hẳn đã có đủ thời gian xóa bỏ mọi dấu tích có thể cáo giác hung thủ là ai. Và nếu không phải như thế thì có sao mãi đến lúc này ngươi mới có ý định, bảo bọn ta cùng xem qua tử trạng của Cúc Huỳnh Phong lão tam, là điều lẽ ra ngay lúc đầu ngươi phải đề cập và nhắc nhở mới đúng?

Đoàn Bá Nhiên cười gượng :

- Tại hạ liệu có cơ hội như thế chăng, một khi ngay từ lúc xuất hiện chư vị cứ khẳng khẳng đề quyết và hầu như chẳng cho tại hạ nói lời nào giải thích?

Lão đại Mai Bạch Lâm chột xua tay :

- Dù rồi, lão nhị. Vì đối với y, mọi lời của chúng ta quả nhiên chỉ là khẩu thuyết vô bằng, thật khó kết tội hoặc đề quyết y là hung thủ. Tốt nhất cứ xem qua tử trạng lão tam trước. Cũng mong chúng ta sẽ có một vài manh mối cần thiết.

Và sau một lúc xem xét thật kỹ, hầu như khắp người của Cúc Huỳnh Phong, đột ngột lão đại Mai Bạch Lâm bật kêu :

- Đây là vật gì? Lão nhị, lão tứ, liệu có ai nhìn thấy vật này bao giờ chưa?

Lan Tuyết Thạch và Trúc Thanh Vũ cùng tiến đến gần, lần lượt chuyển tay nhau xem xét vật đã do lão đại Mai Bạch Lâm phát hiện :

- Thất Tinh hội?! Chưa, Lan Tuyết Thạch mãi chưa thấy cũng chưa nghe ai đề cập đến vật nào tương tự.

- Mối cũng vậy và kỳ thực là không hề nghĩ có một hội nào gọi là Thất Tinh hội từng tồn tại trên võ lâm.

Đoàn Bá Nhiên cau mày :

- Có thể cho tại hạ xem qua chẳng. Vì quả thật những ám ký có hình dạng thất tinh chính là những dấu hiệu đưa đường cho tại hạ đuổi theo đến đây, thật ngẫu nhiên lại trùng danh xưng với vật đã do chư vị phát hiện được cất giấu trong người của quý hữu.

Lan Tuyết Thạch ngăn người :

- Có phải người muốn ám chỉ Cúc Huỳnh Phong vì là nhân vật của Thất Tinh hội nên đã theo dấu cũng những ám ký thất tinh đó, đến đây, và cuối cùng bị chính nhân vật chung một hội Thất Tinh hạ thủ?

Đoàn Bá Nhiên vẫn cứ cau mày :

- Ám ký thất tinh đã được tại hạ phát hiện dĩ nhiên phải do người của hội Thất Tinh giấu ngầm di lưu. Và quý hữu vì theo những ám ký ấy để có mặt ở đây là điều không còn gì để bàn luận. Nhưng vẫn lạ ở một điểm, nếu là người cùng chung hội Thất Tinh thì có sao lại hạ sát lẫn nhau? Nghi vấn này e chẳng sớm giải thích cho thật minh bạch.

Lan Tuyết Thạch nhìn Mai Bạch Lâm :

- Lão đại cũng không hề biết lão tam từng sở hữu vật này?

Mai Bạch Lâm lắc đầu :

- Không. Ý của lão nhị là gì?

Lan Tuyết Thạch thờ dãi :

- Chúng ta cùng lên chạy đuổi theo lão tam vì cũng tình cờ nghe một chuỗi thanh âm kỳ lạ, là nguyên nhân khiến lão tam đã đột ngột nói lời cáo từ với chúng ta, cho dù mọi chuyện chúng ta đang bàn kỳ thực chưa thể kết thúc. Tiếp sau đó, giống như câu chuyện đã do Đoàn Bá Nhiên thuật kể. Hải Anh Tiên Tử cũng vì lâm cảnh ngộ tương tự nên bất thần uống mạng, chẳng khác gì số phận xảy ra cho lão tam lúc này. Vì thế, Hạ mỗ tạm thời minh định, quả thật đã có một hội Thất Tinh và trước mắt, chúng ta kể như biết từng có hai nhân vật không ngờ lại có liên quan đến hội này, là lão tam và Hải Anh Tiên Tử. Sau nữa, vì cả hai cùng lần lượt mất mạng, nên chẳng phải nghĩ rằng Hội chủ hội Thất Tinh vì một mưu toan nào đó, cảm thấy chẳng thể tiếp tục lưu hội Thất Tinh lại nữa, đành dùng thủ đoạn này loại trừ dần, sau cùng là xóa hết mọi dấu tích có liên quan, hầu chẳng để ai sau này phát hiện từng có một hội Thất Tinh tồn tại. Đúng chẳng?

Đoàn Bá Nhiên xen vào, lên tiếng tán đồng :

- Cũng như chư vị, tại hạ tuy chưa biết và cũng không quả quyết có một hội Thất Tinh hay không, nhưng qua hai thảm trạng hoàn toàn giống nhau, đã lần lượt xảy đến cho Hải Anh Tiên Tử và quý hữu Cúc Huỳnh Phong, vẫn có thể đoán mưu đồ của nhân vật Hội chủ nhất định phải là thế. Và nếu chư vị vô ngại, nhất là chấp thuận, tại hạ xin nguyện dốc toàn lực, cùng chư vị vạch rõ chân tướng của hội này, sau nữa là diệt trừ tận gốc, như đã hành động đối với Hỏa Thần giáo.

Ẩn bên cạnh Liễu Hoàng Kim, Tư Mã Thuyền bất đồ bữu môi, sơ ý để bật ra tiếng xì dài. Và đến khi nhận ra bản thân đã sơ suất, tự ý gây thành tiếng động không cần thiết, Tư Mã Thuyền lại còn cựa mình toan bước ra, thì may thay Liễu Hoàng Kim đã kịp giữ nài lại. Cùng lúc đó ở một phương vị khác, cách khá xa chỗ họ đang ẩn thân, thật trùng hợp cũng có tiếng động vang lên rõ to, khả dĩ có thể che lấp và át đi tiếng động đã do Tư Mã Thuyền gây ra.

Lập tức từ chỗ lư bằng, Lan Tuyết Thạch và Trúc Thanh Vũ cùng quát :

- Kẻ nào?

Không những thế, ngay khi quát xong, vì Mai Bạch Lâm đã động thân bật lao về phía vừa để vang ra tiếng động lạ, khiến Lan Tuyết Thạch và Trúc Thanh Vũ cũng bật người thân tốc lao theo.

Chỉ còn lại một mình Đoàn Bá Nhiên, không rõ chi là vô tình hay hữu ý, Đoàn Bá Nhiên chợt loang loáng bắn xạ mục quang nhìn lướt quanh và còn thoáng dừng một ít ở nơi Tư Mã Thuyền vừa gây thành tiếng động. Nhưng chỉ có thế mà thôi, vì liền ngay sau đó, Đoàn Bá Nhiên đã thu ánh mắt về và cũng khẩn trương lao đuổi theo ba nhân vật Tư nghĩa vừa lao đi.

“Vút!”

Không dám để chậm, Trầm Hoạch lập tức lên tiếng khê hắng giọng :

- Chúng ta cũng lui chẳng? Vì dường như đã bị Đoàn Bá Nhiên phát hiện.

Liễu Hoàng Kim vì vẫn đang giữ tay Tư Mã Thuyên nên liền nhân cơ hội đó khẽ bám nhẹ vào tay Tư Mã Thuyên làm hiệu, đoạn đáp ứng lời đề xuất của họ Trầm :

- Không những thế mà còn phải thoát thật nhanh, càng cách xa nơi này càng tốt. Nào!

Họ bật người tháo lui, sau đó cùng nhau thi triển khinh công, quả nhiên chạy thật nhanh như thê đang chạy chết.

Và Khi đến địa điểm thích hợp, không hẹn mà đồng, ba người bọn họ đã cùng nhau dừng lại, và lạ thay chỉ nhìn nhau, nhất thời chẳng một ai mở miệng, dù là để hỏi nhau vì sao ở bọn họ bỗng có những thái độ nhất quán một cách kỳ lạ.

Nhưng cuối cùng, chính Trầm Hoạch như tự nhận bản thân có bốn phận phải lên tiếng trước :

- Nhị vị như đã phát hiện thêm điều gì đó ở Đoàn Bá Nhiên, thế nên cũng nghi ngờ và tự ý quyết định chưa thể xuất đầu lộ diện gấp y ngay lúc này?

Liễu Hoàng Kim khẽ gật, tuy vậy mắt lại nhìn thẳng vào Tư Mã Thuyên :

- Tiểu nữ muốn nghe cao luận của Tư Mã cô nương trước.

Tư Mã Thuyên chợt nhắm mắt lại, thờ dài :

- Lúc được Liễu tỷ ngăn lại, không cho muội lộ diện hiện thân, muội hiểu ngay Liễu tỷ cũng đã tự rõ tất cả. Và khi ngăn muội, ắt hẳn Liễu tỷ cũng sẵn có chủ ý. Thôi thì muội tùy Liễu tỷ, dù quyết định thế nào muội vẫn thuận theo.

Liễu Hoàng Kim bấy giờ mới giải thích, thỏa mãn điều Trầm Hoạch đang chờ nghe :

- Trước khi phát hiện thảm trạng của Hải Anh Tiên Tử, kỳ thực ngoài bọn tiểu nữ và Trầm Hoạch huynh e chẳng ai hay biết về âm ký thất tình. Đoàn Bá Nhiên chỉ có thể biết một cách tận tường trừ phi y chính là người trong cuộc. Có phải Trầm Hoạch huynh cũng vì phát hiện điều này nên vẫn chung ý nghĩ của tiểu nữ là tạm thời ghi nhận và cứ để đẩy tiếp tục dò xét?

Trầm Hoạch chợt nghiêm giọng :

- Tiếp tục dò xét là điều đương nhiên. Nhưng thật ra tại hạ còn vì an nguy không chỉ cho bản thân mà còn cho nhiều nữa những ai quan hệ, nên tự quyết định cần phải tránh chạm mặt Đoàn Bá Nhiên lúc này.

Tư Mã Thuyên gật mình :

- Lo cho an nguy? Tại sao? Và lo cho những ai chứ?

Trầm Hoạch đáp bằng một câu hỏi :

- Có phải cả ba chúng ta vừa nghe phụ thân của Đoàn Bá Nhiên đang đảm đương cương vị thống lĩnh quân hùng?

Liễu Hoàng Kim vỗ lẽ :

- Một cương vị chỉ khác về cách gọi so với hai chữ Minh chủ. Vậy Trầm huynh lo các võ phái sẽ gặp bất lợi nếu như chúng ta vạch mặt phụ tử họ Đoàn và lúc này, một thời điểm chưa thuận lợi?

Trầm Hoạch thờ dài và thừa nhận :

- Đó là chưa nói những lời cáo giác của chúng ta vị tất đủ thuyết phục để khiến có thêm người cùng tin. Huống hồ đã có trước sau hai cái chết, đủ để biết thực lực của ba chúng ta hiện nay là vô khả nếu vẫn muốn tiến hành ý định.

Tư Mã Thuyên chợt nhìn Liễu Hoàng Kim :

- Chỉ có một nhân vật ắt đủ lực giúp chúng ta.

Liễu Hoàng Kim gượng cười :

- Chẳng ư Trừ phi chàng tự ý xuất đầu lộ diện, bằng không hãy kể như chúng ta vô khả tìm được chàng.

Trầm Hoạch ngơ ngác :

- Nhị vị đang đề cập đến ai? Chàng nào?

Chợt xa xa có tiếng quát tháo, vang đến tai mỗi người trong họ thật rõ. Họ giật mình, nhìn nhau, sau đó lại tiếp tục lẳng lặng đi đến chỗ vẫn đang phát ra

tiếng quát tháo...

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kết quả chung cục dần hé lộ - Hỏa Thần giáo và hội Thất Tinh

Không chỉ bị bao vây tứ bề, mà nhân vật đang lâm cảnh nguy khốn còn thêm chấn động khi đột ngột nghe từ đâu đó giữa màn đêm vây quanh có một âm thanh lạnh tựa băng giá chợt cất lên :

- Xung quanh đây đều là người của bốn giáo. Tả hộ sứ Hỏa Y đừng mạnh động, trái lại vẫn chấp thuận cùng nhau đàm đạo, tỏ lộ toàn bộ mọi ẩn tình từng diễn ra, liên quan đến sự tồn vong của bốn giáo, thì sẽ không có bất kỳ bất lợi nào xảy ra cho Tả hộ sứ. Nhược bằng bất tuân, hãy liệu xem Tả hộ sứ Hỏa Y có đủ bản lĩnh tự thoát khỏi cảnh ngộ này chăng?

Nhân vật bị vây hãm đành lên tiếng, là giọng của một nữ nhân :

- Nếu tất cả đúng là người của bốn giáo thì được lắm, một là hãy thấp sáng lên, chỉ ít cũng để dễ dàng đối diện nhau đàm đạo. Hai là hãy cho biết vì sao đã nhận ra ta chính là Tả hộ sứ Hỏa Y? Và sau cùng, với bối phận của ta là thế, điều ta đang cần minh bạch là ai trong chư vị đủ tư cách để nghĩ ra phương thế này, cơ hồ miễn cưỡng ta cùng đàm đạo?

Thanh âm lạnh tựa băng ngọc một lần nữa tiếp tục vang phát ra giữa đêm trường :

- Chia cách nhau chưa bao lâu, ta thật không tin Tả Hỏa Y hộ sứ lại sớm quên và không nhận ra thanh âm giọng nói của ta. Nhưng dù có như thế, há lẽ Tả Hỏa Y hộ sứ lại không đủ nhận thức để tự đoán biết ở bốn giáo hiện nay còn ai là nhân vật đủ tư cách cùng Tả hộ sứ đàm đạo? Có thật như thế chăng?

Nhân vật Tả hộ sứ thất kinh :

- Đương nhiên ta khó thể quên thanh âm này và kỳ thực lúc thoát nghe ta vẫn cứ nhận biết đây là ai. Nhưng điều đáng nói, đáng nêu thành nghi vấn là bằng cách nào lão Đại Đầu Quý hữu hộ sứ người nhận được ta?

Giọng kia cười khùng khục :

- Đừng hỏi nhiều nữa. Vì chỉ cần nhận biết ta là đủ rồi.

Nhưng nhân vật Tả hộ sứ vẫn cứ bán tín bán nghi :

- Chưa đủ đâu, trừ phi lão hãy lộ diện và cho biết dụng ý thật của lão là gì? Còn nữa, vì ta đã từng tận mắt mục kích công phu võ học của lão kẻ như đã bị đối phương phế bỏ, thế nên ta buộc phải quan tâm và nhất là cần phải minh bạch bằng cách nào lão có thể quy tụ, thống xuất được đến ngàn này giáo đồ bốn giáo? Nhưng đừng bảo lão chỉ dựa vào mỗi một mảnh Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo và không có tuyệt thế thần công kèm theo mà vẫn thực hiện được điều này. Vì ta quyết không bao giờ tin.

Chợt có thêm thanh âm thứ hai vang lên và đương nhiên cũng xuất phát từ một phương vị nào đó giữa đêm trường dày đặc bao phủ khắp mọi nơi :

- Vậy nếu có đủ hai mảnh thì sao? Nhưng thoát tiên cũng xin hỏi Tả hộ sứ điều này, giọng nói của lão phu ắt Tả hộ sứ đã nhận ra?

Nhân vật Tả hộ sứ một phen nữa tự rúng động :

- Sầm Dịch Quân, Tổng đường chủ?! Thật quái lạ là cả hai lão vì sao cùng nhận biết quá rõ về ta?

Giọng của Hữu hộ sứ vang lên ngạo nghễ :

- Nhưng thật ra, có phải điều đang làm Tả hộ sứ kinh ngạc và cảm thấy quái lạ là tại sao ta và lão Sầm lại bày ra trò này đối với Tả hộ sứ, đúng không? Nếu đúng thì ta sẽ giải thích và dĩ nhiên là phải sau khi đã nghe Tả hộ sứ tự thân giải thích một điều. Đây là vì sao đã hai phen Tả hộ sứ từng lần lượt cơ hồ đã đến thật gần ta và lão Sầm, nhưng thay vì lộ diện, lộ cả tính danh bối phận, một hành vi rất ư bình thường giữa những kẻ từng chung một Hỏa Thần giáo với nhau, thì Tả hộ sứ lại nhất mực mãi ẩn thân, đây là chưa nói đã còn cố tình mạo nhận bản thân chỉ là Đào Kim Vân đường chủ, khác với bối phận đích thực là Tả hộ sứ nhất nhân chi thượng vạn nhân chi hạ? Tại sao?

Nhân vật Tả hộ sứ vừa nghe xong, chưa kịp đáp, giọng của Sầm Dịch Quân liền vang lên tiếp nối, chỉ để thúc hỏi :

- Tại sao thế, Tả hộ sứ?

Có lẽ điều này làm nhân vật Tả hộ sứ khó chịu, sinh ra bất phục :

- Khá lắm, nhị lão lần này cố tình liên thủ, uy hiếp Tả hộ sứ ta ư? Có phải muốn ta vạch trần âm mưu của nhị lão trước đây chăng?

Giọng của Hữu hộ sứ bật cười, cũng là cười khùng khục :

- Phải như thế chứ. Ta rất thích và thật sự là đang cần phản ứng này của Tả hộ sứ. Vì suy cho cùng, Ha... Ha..., giữa chúng ta dầu gì thì cũng là những kẻ tuy từng đồng mộng, chỉ đáng tiếc là cứ mãi dị sàng. Nhưng lúc này thì tốt rồi, thật tốt cho cả ba chúng ta. Ha... Ha...

Nhân vật Tả hộ sứ hoang mang :

- Sau lại tốt? Và tại sao lại nói dị sàng đồng mộng, nhất là vào lúc này?

Tiếng nói cất lên giải thích là của Sầm Dịch Quân :

- Vì mọi người chung hiện diện ở đây đều có cùng một hoài bão, là mong có một ngày phục giáo hưng môn. Do vậy, bất luận Tả hộ sứ từng có thái độ như thế nào, chỉ cần từ lúc này trở đi nếu chấp thuận chung lưng hợp sức thì kẻ như có thể cùng bọn lão phu bắt đầu đàm đạo vào chính đề.

Nhân vật Tả hộ sứ kinh nghi :

- Ý muốn nói âm mưu của lão cùng Hữu hộ sứ độ nào đã khiến Châu lão giáo chủ vong mạng một cách oan uổng, hiện lúc này đều thông tỏ cho mọi giáo đồ bốn giáo đương diện cùng biết?

Hữu hộ sứ háng giọng :

- Tất cả đều cảm thông, vì nhận thức được rằng, biện pháp của bốn Hữu hộ sứ khi ấy nhằm dụng ý lo cho tồn vong của bốn giáo.

Nhân vật Tả hộ sứ cũng háng giọng :

- Kể cả thái độ sau này, luôn tìm cách truy tung, hầu gây bất lợi cho Châu Tuyết Tuyết thiếu giáo chủ, cùng phu quân là Phong Nhật Thành, đều được lão và Sầm Dịch Quân tiến hành vẫn vì lo cho sự tồn vong vinh nhục của bốn giáo ư?

Sầm Dịch Quân chợt lên tiếng hỏi ngược lại :

- Há chẳng phải Tả hộ sứ cũng chính vì dụng tâm đó nên mới không quản ngại và cuối cùng vẫn tìm được một tiểu hài khác, thay thế cho đứa bé đã từng bị chính tay lão phu hạ thủ sao?

Nhân vật Tả hộ sứ lần đầu thờ dãi và thừa nhận :

- Phong Nhật Thành đã làm ta thất vọng. Gã thay vì vận dụng tư chất thông tuệ, chấp thuận và giúp cho Thiếu giáo chủ Châu Tuyết Tuyết khổ luyện công phu, hầu mong có ngày báo phục và làm cho bốn giáo có cơ hội phát dương quang đại, thì trái lại gã đã bằng mọi cách và cuối cùng thuyết phục được Thiếu giáo chủ tạm bỏ qua hận thù. Chính vì bất phục trước thái độ quá nhu nhược và cả tin của Thiếu giáo chủ, nói thật nha, cho dù đã phát hiện lão sắp có hành vi bất lợi đối với phu phụ Thiếu giáo chủ cùng tiểu hài sơ sinh thì ta đã cố tình nhắm mắt làm ngơ, vẫn để lão thực hiện trót lọt.

Sầm Dịch Quân háng giọng :

- Và Tả hộ sứ đã thừa gió bẻ măng, lập tức có ngay một tiểu hài khác thế vào?

Nhân vật Tả hộ sứ cười lạnh :

- Vì bốn giáo còn mong có ngày trùng chấn môn hộ được chẳng nếu như chẳng còn ai, sau Thiếu giáo chủ Châu Tuyết Tuyết, tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông? Đường như lão có ý bất phục hoặc nghi ngờ hành vi của ta còn một ẩn ý nào nữa?

- Không sai. Bởi gần đây lão phu mới được biết, Tả hộ sứ sau này hầu như chẳng đoái hoài gì tới tiểu hài độ nào đã được chính Tả hộ sứ ký thác cho phu phụ Lưu Vạn Thế. Là ý gì đây, Tả hộ sứ?

Nhân vật Tả hộ sứ gạt mình :

- Sầm lão muốn ám chỉ điều gì?

Giọng của lão Sầm cười đắc ý :

- Ý của lão phu chỉ là mong Tả hộ sứ nên tỏ ra thật tâm thì hơn. Vì nếu như chẳng có dụng ý, hoặc vì một tâm tư nào đó, há dễ Tả hộ sứ không tiếp tục mưu đồ, bằng cách sử dụng gã họ Phong như một công cụ, cũng là phương tiện để Tả hộ sứ đạt ý nguyện là thủ đắc tuyệt thế thần công cùng hai mảnh Trấn Họa Giáo Thần Lệnh. Có đúng chẳng?

Chợt từ xa xa có một giọng vang đến dù thật khẽ nhưng rất khẩn trương :

- Bẩm Giáo chủ, những kẻ cần dụ dỗ cuối cùng vẫn không bị trúng kế. Tất cả sắp lùng sục đến đây. Chúng thuộc hạ có thể bắt đầu đối phó được chưa?

Đáp lại là mệnh lệnh của lão Đại Đầu Quỷ :

- Sát nhân hại mạng không phải là cách bốn nhân toan vận dụng. Vì lẽ oán vẫn chồng oán, hận thù sẽ tiếp nối hận thù, càng không dễ cho bốn giáo, nếu muốn đạt kết quả sau cùng là danh chính ngôn thuận xuất đầu lộ diện, vang danh võ lâm. Và đã vậy, đây là mệnh lệnh của bốn nhân, hãy mau gọi tất cả triệt thoái và cứ để mặc họ tự tìm đến đây.

Giọng lão Sầm vang lên phản bác :

- Như thế sao được? Vì bọn Tứ nghĩa, nhất là gã Đoàn Bá Nhiên ắt thế nào cũng phát hiện chúng ta gồm một nhóm những mười mấy người, đâu dễ ẩn nấp nếu như theo ý Giáo chủ là không muốn cùng họ đối đầu.

Nhưng lệnh của Giáo chủ Hòa Thần giáo vẫn không thay đổi :

- Bốn nhân đã có mọi sắp đặt ổn thỏa. Và họ sẽ không tài nào phát hiện dù là bất luận ai trong chúng ta. Hãy thực hiện đi.

(Mắt trang 106 - 107)

... Nhìn vào mặt phạm nhân xuyên qua màn đêm đen :

- Sầm Dịch Quân đây mà?

Nhưng thật lạ, thanh âm đúng là của lão Sầm Dịch Quân vẫn được phát ra từ một chỗ nào đó, không hề do phạm nhân ở trước mặt nhân vật Tả hộ sứ phát thoại :

- Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân do có tham vọng nên sinh nhị tâm, không chỉ phản giáo mà còn tư thông cùng địch, trúng kế họ Lưu, dẫn đến hậu quả là làm cho Châu lão giáo chủ vong mạng và sau đó thì đến giáo đồ bốn giáo gần hai trăm mạng cam chịu uống tử. Tội của phản đồ Sầm Dịch Quân đã rõ, mong Giáo chủ mau chiếu theo giáo quy, cho lệnh nghiêm trừng.

Vì đang là Giáo chủ Hòa Thần giáo nên giọng nói của lão Đại Đầu Quỷ hữu hộ sứ lập tức vang lên :

- Có công ắt thưởng, có tội phải trừng. Án lệnh của bốn nhân dành cho tội đồ Sầm Dịch Quân chính là án tử, nhưng cho hưởng toàn thây. Rõ cả chưa?

Những giáo đồ Hòa Thần giáo đứng xung quanh liền hô vang :

- Giáo chủ anh minh. Chúng thuộc hạ bội phục. Và xin tiến hành ngay án lệnh của Giáo chủ.

Đúng lúc này, hình hài đang nằm ngay cạnh chân nhân vật Tả hộ sứ tuy chẳng bị ai động tay vào nhưng vẫn bất ngờ giật nảy lên, đồng thời còn phát ra tiếng gào thê thảm :

- A... A...

Và nhân vật Tả hộ sứ càng thêm kinh tâm khiếp đảm khi lại nghe thanh âm giọng nói của Giáo chủ Hòa Thần giáo đột ngột hỏi :

- Có phải đây là chủ ý của Tả hộ sứ, không muốn tiếp tục cùng bốn nhân đàm đạo, minh bạch mọi ân tình, vì cho rằng quá đông dài?

Nhân vật Tả hộ sứ lắp bắp :

- Ta... Ta...

Một mệnh lệnh kể lại vang lên, nghe thật lạnh :

- Đưa phạm nhân còn lại ra.

Một bóng người thứ hai liền bị đẩy ngã ra ngoài. Và lần này, nhân vật Tả hộ sứ vẫn nhận ra ai là phạm nhân thứ hai :

- Lão Đại Đầu Quỷ?

Giọng hài tội của nhân vật đang mạo nhận là Sầm Dịch Quân tức thì vang lên :

- Tội của Hữu hộ sứ thì ngoài hành vi đồng mưu cùng Sầm phản đồ, lại còn nghiêm trọng hơn khi đã cố tình phủ nhận mọi tội đã gây ra. Nhưng vì bốn giáo đã tra xét kỹ mãi cuối cùng Hữu hộ sứ mới cam chịu thừa nhận. Chiếu theo giáo quy, xin Giáo chủ hãy định một án án lệnh nặng hơn.

- Bốn nhân ưng thuận và án lệnh sẽ là: Phạt lão Đại Đầu Quỷ tội chết chẳng toàn thây. Hãy mau thực hiện.

- Tuân lệnh.

Thân hình của phạm nhân thứ hai lập tức cũng tự giật nảy lên :

- A... A...

Sau đó, dù vẫn bị bóng đêm đen che mờ nhưng ai ai cũng nhìn thấy thân hình của phạm nhân thứ hai không hiểu sao cứ từ từ tan biến, rã ra và biến mất dần, như không hề tồn tại.

Tiếp đó, đang lúc nhân vật Tả hộ sứ hãy còn bàng hoàng thì có một vật được cố tình ném đến chân của chính nhân vật Tả hộ sứ :

- Tả hộ sứ hãy mau quyết định. Thuận ngã già tôn, trước mặt Tả hộ sứ chính là Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo, Tả hộ sứ muốn tiếp tục đàm đạo hay cảm thấy chỉ cần kết thúc ngay là đủ?

Tả hộ sứ chột bần rùn :

- Người là Phong Gia Liêm?

Đáp lại câu hỏi có phần nào khá đột ngột này, một vật thứ hai liền được ném đến tận chân Tả hộ sứ :

- Đừng để bốn nhân chờ đợi thêm. Vì theo giáo quy, ắt hẳn Tả hộ sứ cũng thừa biết một khi bốn nhân phải dùng đủ hai mảnh Âm Dương Lệnh Trấn Hòa Giáo là có ý gì chứ?

Tả hộ sứ càng thêm bần rùn, đến độ đã từ từ khụy xuống :

- Đây là thượng lệnh tối hậu, bất khả di dời. Thuộc hạ là Ngọc Nữ Phù Dung xin được lượng bao dung của Giáo chủ.

- Hãy nói trước về xuất thân lai lịch thật của tiểu hài thứ hai đã được Tả hộ sứ dùng thay thế vào hậu nhân đích thực của Châu thiếu giáo chủ cùng phu quân là Phong Nhật Thành đã bị Sầm Dịch Quân ác độc hạ thủ.

Tả hộ sứ đang lồm cồm tìm cách quỳ lên, theo tư thế cần cầu xin lượng bao dung từ nhân vật Giáo chủ Hòa Thần giáo :

- Đây là cốt nhục của Hải Anh Tiên Tử?

- Thật chứ?

Tả hộ sứ đã quỳ được lên và đang từ từ cúi gục đầu trở xuống :

- Đích thực là như vậy. Vì đã do tự tay thuộc hạ tiến hành, lên đánh cắp ấu hài này thay thế vào tiểu hài nọ.

- Phu phụ Châu thiếu giáo chủ có hay biết việc tráo đổi này chăng?

- Đương nhiên phải biết. Vì giới tính của hai trẻ này vốn dĩ là một nam một nữ, hoàn toàn khác biệt nhau. Nhưng phu phụ Thiếu giáo chủ vẫn ưng thuận vì cảm thấy chẳng thể không tìm một ai đó để tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông, thay cho tiểu hài kia trước sau gì cũng vong mạng.

- Nói sao? Hậu nhân của phu phụ Thiếu giáo chủ vào thời điểm ấy vẫn chưa chết?

- Bảo là chưa nhưng một kết cục tất yếu chỉ là vấn đề thời gian.

- Nghĩa là gì?

- Là tiểu hài đó vì bị trúng một kinh của lão Sầm nên toàn bộ kinh mạch đều bị sai lệch bộ vị, đâu có là đại la kim tiên cũng phải mất mạng.

- Tiểu hài đó là nữ nhân?

- Không sai. Và nhờ đó, nếu Giáo chủ đích thực là Phong Gia Liêm, thì cũng từ diễn biến này bỗng có cơ hội trở thành Giáo chủ và là thiên hạ đệ nhất nhân hiện nay.

- Bốn nhân không phải là Phong Gia Liêm như Tả hộ sứ vừa nói.

Tả hộ sứ giật mình, ngẩng đầu lên :

- Nếu vậy, tôn giả vốn dĩ là ai?

- Tả hộ sứ ngờ bốn nhân có thể đáp chăng? Chưa đâu, trừ phi Tả hộ sứ giải thích rõ về thái độ từng bỏ mặc, chẳng ngó ngàng gì đến Phong Gia Liêm nữa của chính Tả hộ sứ.

Tả hộ sứ lại cúi đầu :

- Vì thuộc hạ không dám lộ diện. Một là sợ bị lão họ Sầm phát hiện, hai là do Hải Anh Tiên Tử vẫn mãi truy tìm. Thế nên, chủ định của thuộc hạ là chỉ mong có ngày gã họ Phong được cơ hội bồn tẩu giang hồ, khi đó sẽ tùy thời tùy lúc thuộc hạ ắt có cách tìm gặp gã.

- Có phải chỉ vì ngại bị nhận diện nên gần đây chính Tả hộ sứ đã tự tay hủy hoại dung mạo, biến thành một nhân vật khác hẳn, khiến lão họ Sầm dù đã một lần nhìn thấy vẫn không sao nhận ra?

Tả hộ sứ một lần nữa tự ngẩng đầu lên nhìn lên :

- Điều này... Tôn giá phủ nhận không là Phong Gia Liêm thật sao? Điều này không đúng. Vì diện mạo thuộc hạ chỉ được tự hủy cách đây không lâu. Và muốn phát hiện cũng như minh bạch sự thể này, phi tôn giá là Phong Gia Liêm thì không thể biết.

- Giả như bốn nhân thừa nhận đúng như Tả hộ sứ nghi ngờ thì sao?

Tả hộ sứ thật sự giật mình :

- Vậy thì... A..., người nếu thật là Phong Gia Liêm, sinh mạng ta ắt người khó thể tha thứ.

- Vì sao?

Tả hộ sứ lại bối rối và kêu :

- Chẳng sao cả. Và bây giờ ta nghĩ lại, quả thật khó thể tin người chính là Phong Gia Liêm.

- Tả hộ sứ sao cứ luôn tự mâu thuẫn như thế?

Tả hộ sứ cơ hồ Tự đổ ụp xuống :

- Đủ rồi. Muốn giết hay muốn trừng trị tội phản giáo của ta như thế nào cũng được, miễn đừng hành hạ và dằn vặt ta nữa.

- Bốn nhân vẫn đang chờ thái độ thành tâm của Tả hộ sứ. Còn hành hạ dằn vặt ư? Hãy tự nghĩ lại, đó là Tả hộ sứ đang tự gây cho bản thân thì có. Mà này, Tả hộ sứ toan làm gì với Âm - Dương Lệnh Trấn Hòa Giáo? Định phá hủy ư? Hay định vận dụng tuyệt thế thần công để đối phó lại bốn nhân? Cả hai ý định này đều là vô khả đối với Tả hộ sứ. Và quanh đây, những ai quan tâm vẫn đang chờ một quyết định cuối cùng của Tả hộ sứ. Thế nên, đừng bao giờ xuân động, cho dù muốn tự vẫn cũng khó mong toại nguyện.

Do đã tự tay nhặt hai mảnh Thần Lệnh Trấn Hòa Giáo lên, nhưng sau khi nghe những lời này, Tả hộ sứ thất vọng, đành đặt trở lại cả hai mảnh xuống :

- Ta có thể mong hưởng một cái chết toàn thây chẳng, nếu như lần này sẽ có mọi lời thành khẩn?

- Bốn nhân chưa thể hứa bất kỳ lời gì. Vì nào đã đủ mọi yếu tố để định tội Tả hộ sứ?

Tả hộ sứ chuyển qua tâm trạng tuyệt vọng :

- Cho dù tôn giá không thể là Phong Gia Liêm thì bản lĩnh cũng đạt mức phi phạm. Được, ta xin bộc lộ tất cả, dẫu phải nhận bất luận án lệnh nào cũng cam chịu, vì đã phần nào miễn nguyên khi ta tin rằng thời điểm cho bốn giáo Hòa Thần được giương danh thiên hạ kẻ như đã cận kề. Nhưng thoát tiên xin được hỏi thêm một câu: Vì sao tôn giá vẫn tỏ vẻ không tin vào những lời ta vừa nói? Ta đã sơ hở ở điểm nào, cho dù toàn bộ sự việc từng xảy ra cho đến nay chỉ còn duy nhất một mình ta là tường tận?

- Tả hộ sứ có nói Châu thiếu giáo chủ vì được phu quân thuyết phục nên nhu nhược, chấp thuận bỏ qua mọi oán thù?

- Đúng như vậy.

- Sơ hở là ở chỗ đó. Vì với một thiện tâm như thế, Phong Nhật Thành quyết không bao giờ chấp thuận để Tả hộ sứ dùng bất kỳ áu hại nào khác thay thế vào. Bởi đây là hành vi bất nhân, nếu không gây bất nhân cho bản thân thì cũng tạo khổ đau cho người khác một khi thân tình mẫu tử của người đó bị chia lìa.

- Quả nhiên người chính là Phong Gia Liêm?!

- Tại sao?

- Vì chỉ có người mới đủ thông tuệ và dễ dàng phát hiện trong câu chuyện do ta từ lâu luôn nghiền ngẫm, cố bịa ra và cứ ngỡ là thập vẹn thập toàn nhưng nào ngờ vẫn có sơ hở. Tư chất này cũng xuất phát từ Phong Nhật Thành, thân phụ người.

- Nói tiếp đi.

- A..., thôi được, ta nói. Và nguyên nhân đích thực gồm những hai, một là do ta bất phục thái độ vì quá yêu nên mù quáng của Châu thiếu giáo chủ dành cho phu quân Phong Nhật Thành, hai nữa là ta đang lúc đó lại mang tâm trạng bị tình phụ.

- Với ai?

- Kê phụ tình ư?
- Không. Mà là nhân vật đã khiến Tả hộ sứ có cảm nhận như bị tình phụ.
- Chính là Hải Anh Tiên Tử.
- Tốt. Lời của Tả hộ sứ đã bắt đầu có sự thành tâm rồi đấy. Tiếp tục đi.
- Vậy là ta đã nhân lúc mục Hải Anh sắp đến kỳ mãn nguyệt khai hoa, liền lập kế thoát tiên sát hại kê phụ tình, thứ đến là lên đánh cắp ấu hải, sau cùng đối gạt Hải Anh, bảo ấu hải một là đã chết, hai là mang giới tính nam nhưng kỳ thực chỉ là một tiểu nữ nhi.
- Tả hộ sứ vẫn rắp tâm dùng thủ đoạn tráo dối ấu hải?
- Không sai. Vì ta không muốn nhìn thấy nữa một đứa trẻ mà sau này thế nào cũng thừa hưởng tư chất thật sự thông tuệ tương tự Phong Nhật Thành.
- Vậy đã xảy ra điều gì khiến âm mưu này của Tả hộ sứ bất thành?
- Lão Sầm quá hồ đồ. Thay vì phải hạ thủ nam ấu hải thì lão do bản tính đa nghi, vẫn tìm cách sát hại nữ ấu hải. Trong khi đó bản thân ta vì cần phải giả vờ thể hiện lòng trung nên cứ miễn cưỡng cùng lão Sầm giao chiêu.
- Kết quả?
- Dĩ nhiên sau một trận thâm sát ắt phải có hậu quả kinh hoàng. Đây là phụ phụ Phong Nhật Thành cùng thâm tử. Nhưng trước khi tuyệt mệnh, Châu thiếu giáo chủ vẫn kịp có cơ hội ẩn truyền Hóa Mệnh Di Tông cho nam ấu hải, chính là cốt nhục thật của họ.
- Còn nữ ấu hải?
- Ta đành tìm cách vất bỏ. Vì như đã nói, nữ ấu hải đó sinh mạng kẻ như đã được định đoạt.
- Vậy sau đó vì sao người đã không tự tay hạ thủ nam ấu hải, nếu người thật sự thống hận và mãi mãi không muốn hậu nhân của Phong Nhật Thành có cơ hội tồn tại trên cõi đời?
- Vì ta đã lâm vào một tình thế không thể không lập trọng thế, hứa cùng Châu thiếu giáo chủ là phải luôn quan tâm đến ấu hải, chỉ ít phải cho đến khi ấu hải đó đủ tuổi thành nhân. Ta không dám tự phản lại lời đã phát thệ.
- Đó là nguyên nhân khiến người đành ủy thác ấu hải cho phụ phụ Lưu Vạn Thế curu mang? Và cũng đợi sau này, khi ấu hải đã trưởng thành, chỉ cần có cơ hội là người hạ thủ?
- Không sai. Và nếu người đích thực là Phong Gia Liêm thì người không thể không biết ta đã từng có hành động gì đối với người.
- Ta biết.

Và đột ngột giọng nói của nhân vật Giáo chủ Hóa Thần giáo cất lên, gọi một nhân vật khác :

- Tam muội mau ra đây. Nữ ấu hải vừa được đề cập chính là tam muội. Sở dĩ ta dám quả quyết như thế vì đã được Tư Mã Bằng từng thổ lộ, nữ ấu hải ấy kỳ thực đã do Tư Mã Bằng thu nạp và dốc toàn bộ y thuật vào việc chữa trị cho đến khi hoàn toàn bình phục. Và cũng vì thế, Tư Mã Bằng dù gì vẫn có ân cải tử hoàn sinh, lại còn curu mang nuôi dưỡng tam muội cho đến khi trưởng thành.

Tư Mã Thuyền không chỉ hiện thân một mình. Và vì cùng xuất hiện với Tư Mã Thuyền nên Liễu Hoàng Kim bất chợt lên tiếng :

- Sau khi được các hạ cố ý cho mục kích mọi diễn biến vừa xảy ra, tiểu nữ mueri phản đến chín đã tin các hạ chính là Nhu Kiếm công tử Phong Gia Liêm. Nhưng với giọng nói vẫn cứ hoàn toàn khác biệt này, có thể nào các hạ hãy hiện thân, tạo cho bọn tiểu nữ thêm một phần nữa để thật sự tin Phong Gia Liêm chính là các hạ?

Đáp lại :

- Liễu cô nương rất thông tuệ, thì thôi, hãy tự đoán xem, tại sao tại hạ chợt có một giọng nói hoàn toàn khác lạ này?

Trầm Hoạch vì cũng xuất đầu lộ diện nên chợt kêu :

- Không xong rồi. Mục Tả hộ sứ đã tự cắn lưỡi tìm chết?
- Tại hạ đã cố ý để mục ấy tự xử. Vì điều đó càng thêm minh chứng Tư Mã Thuyền đích thực là cốt nhục của Hải Anh Tiên Tử và mục sợ Tư Mã Thuyền báo thù.

Tư Mã Thuyền hoang mang :

- Đại ca có biết sự phụ của muối, à không, mẫu thân của muối đã bị gia hại và đã chết?
- Ta biết. Và thi thể của lệnh đường cũng do ta sai phái thuộc hạ mang đi và đã an táng chu tất.

Tư Mã Thuyên giặt mình :

- Nhưng sao đại ca giấu muối? Để giữ kín hành tung của đại ca ư? Vậy còn bản thân muối thì sao? Đại ca không quan tâm đến cảm giác của muối, không cho muối chỉ ít chỉ một lần tỏ lòng hiếu thuận cùng gia mẫu?
- Ta có nghĩ đến và tất có cách giúp muối vẹn chữ hiếu sau này. Huống hồ ta hành động như thế vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, Bang chủ Hải Lư bang là do lệnh đường đã cùng Lưu Vạn Thế đồng âm nhận. Giáo đồ bốn giáo thời gian qua được quy tụ cũng phần nào có công của lệnh đường. Do nghĩa tử là nghĩa tận, ta đã cho an táng lệnh đường đúng theo nghi tiết dành cho một Bang chủ.

Liễu Hoàng Kim chấn động :

- Hải Anh Tiên Từ là Bang chủ Hải Lư bang?
- Lưu Vạn Thế thật biết cách thuyết phục đối với từng nhân vật lão cần. Đối với Hải Anh Tiên Từ, lão vì biết rõ mối hận bị mất ấu nhi nên dùng chính chuyện đó để thuyết phục Hải Anh Tiên Từ. Và cũng nhờ đó, sau này Hải Anh Tiên Từ mới có cách đưa Tư Mã Thuyên vào tiềm nhập trở lại bang Hải Lư nhưng không cho Lưu Vạn Thế biết. Vì thế, sau này khi có cơ hội phát hiện, Lưu Vạn Thế mới có thái độ trở mặt đối với cả hai sư đồ Hải Anh Tiên Từ.

Trầm Hoạch lên tiếng :

- Liệu có phải Thất Tinh hội là do Lưu Vạn Thế chủ lập?
- Trầm các hạ sao lại biết về hội này?

Tư Mã Thuyên kinh ngạc :

- Há lẽ đại ca chưa biết gia mẫu cũng là người của Thất Tinh hội?

Phong Gia Liêm chợt bước ra :

- Thấp đuốc lên.

Và khi đã có nhiều ngọn đuốc được thắp sáng, lúc Phong Gia Liêm chưa kịp nói gì thêm thì một lần nữa Tư Mã Thuyên lại kêu :

- Đây chính là diện mạo đích thực của đại ca trước kia? Ai đã giúp đại ca tái tạo diện mạo này, không còn là diện mạo đã từng bị mụ Tả hộ sứ phóng hỏa gây hủy hoại và sau đó đã do Bạch phu nhân giúp đại ca có một diện mạo khác?

Tư Mã Bằng bỗng tự xuất hiện :

- Không lẽ y thuật của ta thật chẳng đủ để thực hiện điều kỳ diệu đó hay sao? Thuyên nhi! Phụ thân tự nhận đã có lỗi là suýt làm hại tử mất mạng. Nhưng tất cả đều do những mưu kế quá hiểm độc của Lưu Vạn Thế, đến cả phụ thân cũng chẳng dám mong toàn mạng nếu như không nhờ Giáo chủ giải cứu.

Tư Mã Thuyên chấn động :

- Hóa ra Liễu tỷ đoán mọi việc đều đúng! Nhưng tại sao vào thời điểm tối hậu ấy, đại ca vẫn giữ kín không thể cho muối biết bản thân đại ca vẫn còn cơ hội tự cứu?

Trầm Hoạch thoáng cau mày :

- Ất vì Phong giáo chủ đã sẵn có một vài nghi ngờ về Đoàn Bá Nhiên?

Phong Gia Liêm lắc đầu :

- Tại hạ thật sự chưa bao giờ nghi ngờ Đoàn Bá Nhiên. Và kỳ thực, lần đó tại hạ thoát chết chỉ là nhờ một sơ suất thật nhỏ của Lưu Vạn Thế. Nhưng xin đừng đề cập đến việc đó nữa, trái lại hãy cho tại hạ biết về Thất Tinh hội.

Tư Mã Thuyên lấy một vật ra, giao cho Phong Gia Liêm :

- Tự tay gia mẫu có lẽ vì cảm thấy bất an, biết sắp mất mạng nên tự ý giao cho muối vật này.

Phong Gia Liêm lại giao vật đó cho Tư Mã Bằng :

- Lão xem đi.

Tư Mã Bằng chẳng cần nhìn, cứ lấy từ trong người ra một vật nữa, cũng tương tự :

- Đúng là tín vật Thất Tinh. Vậy thì bây giờ chúng ta đã được biết rất rõ về năm trong bảy nhân vật của Thất Tinh hội.

Liễu Hoàng Kim ngơ ngẩn :

- Những năm rồi ư? Một là Hải Anh Tiên Tử, hai là Cúc Huỳnh Phong, người thứ ba chính là Tư Mã Bằng tôn giá. Nhưng hai nữa thì là những nhân vật nào?

Trầm Hoạch tự đoán :

- Nhất định phải là phu phụ Tả Thiên Hành, Công Tôn Phụng. Vì Tả Thiên Hành từng mang cùng một lúc hai thân phận, với thân phận thứ hai chính là Cửu Chỉ Lão Tà.

Phong Gia Liêm gật đầu :

- Nhân vật thứ sáu chúng ta cũng dễ đoán biết, đấy chính là Lư Vạn Thế. Nhưng dù sao vẫn còn thiếu mất một, nếu chúng ta muốn từ hội này khám phá toàn bộ mọi mưu toan thâm độc từng gây họa không chỉ cho Hỏa Thần giáo mà còn đối với toàn bộ võ lâm.

Tư Mã Thuyền dè dặt :

- Có thể là Đoàn Bá Thông chăng?

Phong Gia Liêm nhìn nàng :

- Hãy giải thích rõ xem?

Tư Mã Thuyền bảo :

- Sau khi được đại ca dùng phương cách phát tán toàn bộ chân lực để cứu nguy cho muội và Đoàn Bá Nhiên cùng thoát khỏi biển lửa, thì tự mất muội và họ Đoàn đều có cơ hội nhìn từ xa một bóng nhân ảnh được Đoàn Bá Nhiên đoán là nhân vật không chỉ đồng mưu mà còn là kẻ đã chủ sử toàn bộ mọi diễn biến. Bóng nhân ảnh ấy tuy có đủ hai tay nhưng thật lạ là vẫn tạo cho muội cảm nhận thân hình người ấy sao khô cứng, giống như nhân dạng của Đoàn Bá Thông mà sau này muội được dịp tận mắt nhìn.

Liễu Hoàng Kim gật đầu :

- Cũng có thể, nếu so với hành tung của Đoàn Bá Nhiên đã càng lúc càng tạo cho chúng ta nhiều ngờ vực.

Phong Gia Liêm cười lạt :

- Đoàn Bá Nhiên thật sự đáng nghi. Vì cùng một lúc với thái độ ta sai thuộc hạ mang di hài của Hải Anh Tiên Tử đi, thì chính ta cũng ra lệnh mang cả linh cữu của Chương môn phái Côn Luân cùng đi. Và Phong Gia Liêm ta đã phát hiện điều gì, mọi người có biết chăng? Đây là tử trạng của vị Chương môn đã do công phu có xuất xứ từ Nguyên Âm chân kinh gây ra.

Trầm Hoạch giật mình :

- Nguyên Âm chân kinh?! Đây là công phu đã từ lâu bị thất truyền. Vậy ai là hung thủ, kẻ đã luyện được công phu Nguyên Âm?

Phong Gia Liêm nhìn Liễu Hoàng Kim :

- Câu chuyện về phi tặc, cô nương còn nhớ chứ?

Liễu Hoàng Kim dĩ nhiên nhớ :

- Chẳng muốn nói, để luyện cho bằng được công phu Nguyên Âm nên hung thủ chẳng quản ngại, tự biến thành phi tặc, cường bức và làm nhục nhiều nữ nhân?

Tư Mã Thuyền liếc nhìn Tư Mã Bằng :

- Cũng là nỗi thống nhục Tiểu Hoa từng chịu đựng ở Tư Mã gia?

Tư Mã Bằng thờ dãi :

- Lư Vạn Thế vì từng thủ đắc kinh văn Nguyên Âm nên có lợi dụng phụ thân, dùng đại thuật Kích Phát Chân Nguyên Hối Thiên gây phương hại và cưỡng đoạt khí Nguyên Âm của nhiều nữ nhân vô tội. Phụ thân chỉ có tội đồng lõa, quyết chưa bao giờ tự thân hành sự.

Phong Gia Liêm nói thêm :

- Lão Tư Mã đây kỳ thực cũng từng là giáo đồ bốn giáo Hỏa Thần. Vì muốn ngấm ngầm giúp bốn giáo trừng chấn môn hộ nên có bị Lưu Vạn Thế lợi dụng. Chỉ đến mãi sau này vì phát giác Lưu Vạn Thế có tâm địa độc ác ra sao, thế nên lão Tư Mã chấp thuận hỗ trợ Phong Gia Liêm ta, quyết cùng nhau tiêu diệt Lưu Vạn Thế để báo thù. Nhưng may mắn thay, kể từ khi biết rõ bản thân ta còn là hậu nhân của Giáo chủ bốn giáo, thật sự đã tiếp nhận Hòa Mệnh Di Tông, lão Tư Mã hoàn toàn thuận phục. Và bằng chứng là những gì chư vị vừa mục kích. Lão Tư Mã đã giúp ta hiệu triệu những giáo đồ từng bị Lưu Vạn Thế thuyết phục gia nhập Hải Lưu bang. Và đây là hành vi tội hồ đang dồn Lưu Vạn Thế vào tuyệt lộ. Bởi Hải Lưu bang kể như tự phân rã, sẽ chẳng còn ai đáng gọi là cao thủ để lão Lưu Vạn Thế sai sử. Nghĩa là hành động cuối cùng của chúng ta chỉ cần tận diệt Thất Tinh hội là đủ, ắt sẽ biết rõ âm mưu đích thực của lũ ác ma là gì và ai là hung thủ hãm hại Chương môn phái Côn Luân, hạ thủ Cúc Huỳnh Phong, đã khiến Hải Anh Tiên Tử vong mạng.

Liễu Hoàng Kim chợt nói :

- Muội có cách sẽ giúp chúng ta chỉ nội nhật ngày mai là được cơ hội đối đầu hai nhân vật còn lại của Thất Tinh hội.

Phong Gia Liêm tỏ ý mừng :

- Xin cho nghe cao kiến.

Tư Mã Thuyền lập tức trao cho Phong Gia Liêm một mảnh giấy nhỏ :

- Đây là thời gian và địa điểm mà hội Thất Tinh đã ước hẹn cùng hội diện, đã do muội tìm thấy ở trong người gia mẫu, dĩ nhiên khi đó thân mẫu muội đã chết.

Phong Gia Liêm thật sự vui mừng..

Bạn đang đọc truyện *Hỏa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lập thần mưu tận diệt ác ma - Giở quỷ kế thị oai quần hùng

Địa điểm hội diện hóa ra lại là nơi chốn từng được biết qua tên gọi khác trước kia: Tổng đàn Hòa Thần giáo.

Và so với số người cần hội diện thì vào lúc này chỉ mới có năm, thiếu hai nhân vật nữa là đủ bảy, cho xứng với danh xưng Thất Tinh hội.

Năm nhân vật này đều che kín diện mạo, y phục bên ngoài thì đều quái đản như nhau, chủ tâm là làm sao càng giữ kín hành tung cùng thân phận đích thực càng tốt.

Do vậy, suốt thời gian chờ thêm hai nhân vật nữa sẽ đến, cả năm kẻ bí ẩn này đương nhiên đều ngậm miệng như hến, chẳng ai nói với ai bất kỳ lời nào.

Cuối cùng, đúng như thời khắc đã ấn định, chợt có hai bóng nhân ảnh từ hai hướng đột ngột lao ập vào và lần lượt hiện thân bằng khinh thân pháp cực kỳ lợi hại, bụi dưới chân không hề bị tung bay, kể cả một tiếng giũ y phục cực nhỏ cũng không hề có. Và hai nhân vật này cũng có cách che giấu lai lịch thật. Nhưng vừa hiện diện, hai nhân vật này ngay khi thoát nhìn quanh, lập tức cùng giật mình, nhìn sững vào nhau.

Thái độ của hai kẻ này đã khiến năm nhân vật hiện diện trước đó ít nhiều cùng rung động, đến nỗi cũng tự bất chợt nhìn nhau.

Và trước khi năm nhân vật này tỏ thái độ, thật may hai kẻ vừa đến sau chợt vừa nhìn nhau vừa lữ lượt phát ra những loạt cười :

- Sắp đặt thật khá đấy. Ha... Ha...

- Cách bố trí như thế này quả là lợi hại. Ha... Ha...

Hai kẻ đó cười như phát cuồng, cười lồng lộng và sau cùng biến thành trận ty đầu giọng cười, dùng nội lực phả qua tiếng cười để so sánh xem ai cười lớn và dài hơn ai.

Đến một lúc, cả hai tuy không bảo nhau nhưng lại đồng loạt ngưng cười.

Ngưng cười là để nói, do đó có kẻ lên tiếng :

- Bốn nhân có còn được kể là Hội chủ Thất Tinh hội nữa chẳng? Hãy cho biết ở đây đang có mưu toan gì?

Kẻ thứ hai cũng phát thoại :

- Thỏa thuận của hội Thất Tinh là không được được mưu hại lẫn nhau. Người còn đáng là Hội chủ nữa ư sau khi đã tự ý định đoạt sinh mạng Tư Mã Bằng, là nhân vật duy nhất đã được người tiết lộ cho ta biết về thân phận cũng là thành viên hội Thất Tinh như ta? Đã vậy, hôm nay người còn liều lĩnh, sai phái một kẻ khác đảm nhận thay vào vị trí của Tư Mã Bằng. Phải chăng muốn đối phó ta?

Hội chủ phát tiếng cười lạnh :

- Không một ai hiểu rõ thân phận đích thực của từng thành viên bốn hội Thất Tinh, ngoại trừ ta. Thế nhưng kẻ toan đối phó ta lại chính là Đoàn Bá Thông người. Qua thái độ người cơ hồ đồng lõa, cứ để mặc Đoàn Bá Thông, cốt nhục của người, hạ thủ và sát hại Nhật Nguyệt song hùng. Hay người bảo đây chỉ là tình cớ, rằng phụ tử người dù luôn nuôi dã tâm nhưng thật sự không biết Nhật Nguyệt song hùng cũng là thành viên hội Thất Tinh? Đã có một trong hai kẻ bị tiết lộ tính danh.

Thế nên Đoàn Bá Thông không cần che giấu nữa, cứ lên tiếng bằng thanh âm giọng nói đích thực của bản thân :

- Ta thật sự không ngờ họ lại là thành viên bốn hội. Chỉ khi mục Công Tôn Phụng vận dụng Thần Vong Tuyệt Mệnh Độc đã do người nhờ Tư Mã Bằng chế luyện, lúc đó, ta có biết thì đã muộn. Và có phải vì thế, vì muốn hỏi tội ta, ở đây lại có thêm hai thủ hạ khác của người, được sắp xếp trám vào hai vị trí kỳ thực đã khiếm khuyết là của Nhật Nguyệt song hùng? Nhưng biện pháp của người thật ấu trĩ, nếu chẳng muốn nói là quá xem thường Đoàn Bá Thông ta. Bởi bất luận thủ hạ nào ở Hải Lưu bang của người cũng không đủ bản lĩnh giúp ích gì cho người lần này. Lưu Vạn Thế người há lẽ không cảm thấy như thế? Ha... Ha...

Kẻ cuối cùng của Thất Tinh hội kẻ như cũng bị lộ chân tướng. Vì thế, Lưu Vạn Thế lần đầu tiên để lộ chân diện, tự lột bỏ lớp vải che kín mặt, lộ rõ một diện mạo tuy đạo mạo nhưng ở khóe môi cơ hồ lúc nào cũng hiện hữu một cái cười độc ác :

- Bởi vì người quyết đối phó ta, không muốn mãi lệ thuộc vào bốn hội Thất Tinh, và nhất là định tâm đơn phương hủy bỏ những gì đã cùng ta giao ước lập thế, nên người đã lần lượt tương kế tựu kế, lợi dụng phương cách lưu ám ký thất tinh liên lạc của ta, đã hai lần sát hại hai thành viên bốn hội là Hải Anh Tiên Tử và Cúc Huỳnh Phong, đúng không? Vậy thì ở đây tại sao vẫn có đủ túc số hiện diện? Há chẳng phải ít nhất đã có hai phương vị kỳ thực là người của người, được sắp xếp thế vào hay sao? Người thật quá tự phụ, ngỡ có thể dễ dàng loại bỏ ta và toàn bộ Thất Tinh hội, hầu sau đó lên mặt và cáo giác với quần hùng, rằng chính người đã lập đại công qua việc tự tay loại bỏ toàn bộ đại họa cho võ lâm. Người sẽ được họ cảm kích? Và họ sẽ xưng tụng người là Minh chủ? Một thân phận dĩ nhiên oai danh và hiển hách hơn so với lúc này người mới chỉ là một nhân vật thống lĩnh? Ta nói đúng tham vọng và tâm địa của người chứ, Đoàn Bá Thông? Ha... Ha...

Đoàn Bá Thông cũng phơi lộ chân diện :

- Chính người mới quá tự phụ, ngỡ với mưu kế nhỏ nhặt này là có thể loại bỏ ta. Nhưng dù sao, Ha... Ha..., vì võ lâm không thể nào cùng có hai Minh chủ, ta đành kết liễu sinh mạng người ở đây và dĩ nhiên sau đó quần hùng sẽ vì cảm kích, ắt phải công cử Đoàn Bá Thông ta là Minh chủ võ lâm. Ha... Ha...

Lưu Vạn Thế lập tức bật người lao ập vào Đoàn Bá Thông :

- Người đã lập thế, cùng ta sinh tử có nhau. Nhưng vì người bội tín, ta quyết không để Đoàn Bá Thông người sống. Đỡ!

“Ào...”

Đoàn Bá Thông lập tức giữ mạnh cả hai ống tay áo, để lộ ra hai mẫu đoản kiếm kỳ thực là hai vũ khí lợi hại được cố tình giấu vào ở hai đầu vai, thay thế cho hai cánh tay dù đã bị tiện mất nhưng vẫn còn chừa lại hai móm cụt, đủ để có thể sử dụng và điều động hai mẫu đoản kiếm nọ :

- Ta cũng có chung một suy nghĩ như người. Và dành cho người ném mùi lợi hại pho kiếm pháp của ta, dĩ nhiên có xuất xứ từ những gì đã do người trước kia lên đánh cắp của các phái, trao truyền cho ta, cứ ngỡ như chỉ bỏ thí những mẫu võ công vô dụng nhưng kỳ thực lại được ta lĩnh hội và tự nghĩ ra pho kiếm pháp thượng thừa này. Hãy chờ!

“Viu... Viu...”

“Bung! Âm!!!”

Lưu Vạn Thế vẫn cười và vẫn chủ động lao ập trở lại Đoàn Bá Thông :

- Điều đó ta đã may mắn được biết rằng đối với một vài nhân vật, người cơ hồ nhờ am hiểu nhiều loại võ học nên khiến quần hùng thuận phục, chấp nhận xem người là thống lĩnh của họ. Nhưng đối với ta, Ha... Ha... người vẫn chỉ là một kẻ dối trá lừa mị, tài học thì hoàn toàn thô thiển, may được nội lực uyên thâm nhưng là nhờ vào những đan dược của ta. Thế nên đối với họ, dĩ nhiên phải bắt ngờ vì đâu biết hễ nội lực cao minh là mục lực cũng tinh tường và thân thủ trở nên nhanh nhạy, đồng thời thêm thập phần chuẩn xác. Ta cũng có một vài bất ngờ dành cho người đây. Đỡ!

“Ào...”

Đoàn Bá Thông đâu dễ bị kích nộ nếu như đây là kẻ của Lưu Vạn Thế. Bởi Đoàn Bá Thông chợt đáp lại cũng bằng giọng khinh khỉnh trịch thượng, quyết không hề kém miệng lưỡi của họ Lưu :

- Người đang nói đến Kích Phát Chân Nguyên Hồi Thiên Thuật đã do Tư Mã Bằng chỉ điểm cho người? Đừng ngỡ ta không biết người từng là phi tặc, dùng thủ đoạn cường bức nhiều nữ nhân, để lấy âm bổ nguyên, hầu giúp công phu người mau tăng tiến. Và vì đã biết nên ta không ngại cho người hay một sự thật. Đây là một khi đã luyện theo tâm pháp Phi Long do người từng lên đánh cắp từ bốn phái Côn Luân thì điều tối kỵ là người không được gần

nữ sắc. Ngươi đâu thể biết, đúng không? Vậy thì điều đó chính là một bất ngờ nhỏ ta cố tình chờ đến hôm nay chỉ ưu ái tặng riêng ngươi. Ha... Ha...

Thân pháp của Đoàn Bá Thông vẫn vô thượng. Và bất chấp Lưu Vạn Thế nói gì hoặc chê bai như thế nào đi nữa thì ngay lúc này đây các chiêu thức do họ Lưu thi triển vẫn chưa có cơ hội nào dù nhỏ chỉ là mong chạm được vào chéo áo của Đoàn Bá Thông. Nhưng ngược lại, hai mẫu đoản kiếm của họ Đoàn vì được thắp một cách khéo léo vào hai mồm cụt ở hai bên vai nên khi nhô ra cứ như một đôi tay thực thụ. Những chiêu thức của họ Đoàn nếu được thi triển bằng hai mẫu đoản kiếm này thì không chỉ linh động lợi hại mà còn ẩn tàng nhiều biến hóa khó lường. Vì thế, để đối phó nhưng tạm thời dùng đôi đoản kiếm ấy gây phương hại, Lưu Vạn Thế bắt đầu tỏ ra cẩn trọng hơn, giảm thiểu uy lực của họ Đoàn bằng cách cố gắng giữ một khoảng cách tối thiểu, quyết chẳng để họ Đoàn có cơ hội tiến nhập thật gần.

Chính lúc ấy, một trong năm nhân vật vốn dĩ vẫn che kín chân diện chột lẳng lẳng lui ra và nhẹ nhàng bỏ đi mất hút. Sau đó, khi lên quay trở lại, nhân vật này không rõ vì sao cứ tùm tùm cười một mình.

Trận thư hùng giữa Đoàn Bá Thông và Lưu Vạn Thế vẫn tiếp diễn. Và Lưu Vạn Thế đang cười ngạo mạn :

- Đoàn Bá Thông ngươi đã nói hết những gì liên quan đến tâm pháp Phi Long chưa? Nếu vẫn chưa thì đừng bỏ lỡ cơ hội. Hãy nói cho thật hết, trước khi Lưu Vạn Thế ta còn một bất ngờ nữa đủ để khiến ngươi toại nguyện. Ha... Ha...

“Ào...”

Đôi mục quang của Đoàn Bá Thông vụt chớp nhẹ, để lộ trong một thoáng những ánh mắt nhìn phần nào sừng sốt :

- Họ Lưu ngươi còn bất ngờ gì nữa? Phải chăng chính là công phu ngươi đang vận dụng? Nhưng cũng không hề chi. Vì hễ ngươi càng dụng lực thì hậu quả của việc ngươi vừa luyện tâm pháp Phi Long vừa tha hồ thỏa mãn thú tính nhất định sẽ khiến ngươi lâm cảnh nghịch hành chân khí. Và khi đó, vì đã diệt được ngươi, ta còn lo gì không được quần hùng các võ phái ngưỡng mộ, công cử làm Minh chủ võ lâm. Ha... Ha...

“Bùng! Àm!... Àm!”

Chấn kinh đã bức dội cả hai. Một sự thật ngoài ý nghĩ nên khiến Lưu Vạn Thế bắt đầu động nộ :

- Ngươi muốn biết ư? Đây là ta cần gì luyện theo tâm pháp Phi Long đã do ngươi quá dễ dãi, cơ hồ tìm cách trao tận tay cho ta. Vì phạm bất kỳ việc gì cũng vậy, nếu cứ đắc thủ quá dễ ắt hẳn chỉ là vật vô dụng, đây là chưa nói có thể có mưu đồ kèm theo. Ta đâu dễ mắc bẫy của Đoàn Bá Thông ngươi. Đờ!

“Ào...”

Công phu của Lưu Vạn Thế quả nhiên có thay đổi. Và điều này càng khiến Đoàn Bá Thông sừng sốt nhiều hơn :

- Khá lắm, quả thật công phu này của ngươi cũng phần nào khiến ta bất ngờ. Vậy ngươi không thật sự luyện theo tâm pháp Phi Long ư?

Miệng tuy hỏi nhưng cước pháp của Đoàn Bá Thông cũng thay đổi, di chuyển nhanh hơn và dần biến thành một bóng mờ, cứ xoay quanh Lưu Vạn Thế như thể đang tìm cho bằng được hoặc chỗ sơ hở hoặc một cơ hội để tiến nhập thật sát vào đối phương.

Lưu Vạn Thế bật cười :

- Lưu ta vì nuôi hận với Châu lão nên mới tìm cách di họa, tạo mọi cơ hội thuận lợi cho quần hùng ba mươi năm trước tiêu diệt Hỏa Thần giáo. Điều đó chỉ có một mình ngươi biết. Và đã vậy, ngươi còn tạo cơ hội cho ta thủ đắc một phần sở học Phi Long và hầu như tìm cách giúp ta tiếp tục thủ đắc nhiều công phu sở học khác của các phái. Ngươi đâu thể giúp ta không công? Và vì đoán biết ngươi thế nào cũng có mưu đồ, cũng có thể định biến ta thành công cụ của ngươi tiến thân, như là điểm chỉ kẻ lên đánh cắp chân kinh để các phái diệt trừ ta chẳng hạn? Thế nên, Ha.... ha..., ta đã phải muối mặt, tự ẩn tích một thời gian dài, quả là dài. Và cuối cùng ta cũng toại nguyện. Ngươi có biết vì sao không? Đây là ta đã luyện được thứ công phu mà bây giờ ngươi đang đối phó. Hãy đờ. Ha... Ha...

“Ào...”

Vì là địa điểm từng là Tổng đàn Hỏa Thần giáo trước kia nên địa hình ở nơi đây có nhiều đường ngang lối dọc và thập phần hiểm trở. Chính vì lẽ đó, ngay lúc này đây, từ nhiều lối dọc đường ngang chột ẩn ẩn hiện hiện dần đưa đến những sự thấp thoáng xuất hiện của nhiều bóng người ngấm ngấm tiến đến.

Đoàn Bá Thông không thể phát giác sự tình này vì quá thật, đang mãi lo đối phó với thứ công phu lợi hại của Lưu Vạn Thế :

- Ngươi chớ vội tự phụ. Và ta, tuy đã một lần đắc tội, khiến không thể trở thành Chương môn phái Côn Luân thì ngay hôm nay, chỉ cần diệt được ngươi. Đoàn Bá Thông ta sẽ nghiêm nghiêm trở thành Minh chủ võ lâm. Xem kiếm!

“Viu...”

Từ một mồm cụt của Đoàn Bá Thông chọt bay bắn ra một mẫu kiếm, vừa nhanh vừa lợi hại như một ám khí đích thực, cứ xé gió lao cắm vào Lưu Vạn Thế.

Lưu Vạn Thế lập tức nghiêng người, phát chương đẩy bay mẫu kiếm :

- Ngươi không còn thủ đoạn nào lợi hại hơn chăng? Và lại, tự để mất đi một bên khí giới như thế này, phải chăng ngươi đang dần tuyệt vọng, chuẩn bị nạp mạng cho ta? Vậy thì ta không ngại cho ngươi biết một sự thật. Công phu ta đã luyện chính là từ Nguyên Âm chân kinh từng giúp một nhân vật đời ba trăm năm trước vang danh là Nguyên Âm Tôn Giả lão tổ. Hãy chờ. Ha... Ha...

“Ào...”

Lời thổ lộ của họ Lưu làm Đoàn Bá Thông biến sắc, sau đó thì phần nộ :

- Thảo nào đến cả ta tuy đã đích thân nhờ người hạ thủ Chương môn Côn Luân phái, tạo cho ta cơ hội thích hợp nhất xuất hiện trước mặt quần hùng, nhưng dù chú tâm dò xét vẫn bất khả thi, không thể nào biết ngươi đã vận dụng công phu lợi hại nào. Thủ đoạn của ngươi khá đầy. Và điều này càng khiến ta thêm quyết tâm loại trừ ngươi. Nếu không, tham vọng trở thành Minh chủ võ lâm e chẳng bao giờ ta toại nguyện. Đờ!

“Vũ...”

Lại một mẫu kiếm kế tiếp được Đoàn Bá Thông cố tình làm cho bay bắn ra, phát xạ vào Lưu Vạn Thế.

Nhưng cũng như cung cách khi nãy. Lưu Vạn Thế chỉ nghiêng người và phát chương là dễ dàng đẩy bay mẫu kiếm :

- Ngươi đã sao rồi? Thật không biết là ngươi đang tự đặt bản thân dần và từ địa ư? Càng tốt, ta sẽ dễ lấy mạng ngươi hơn. Đờ! Ha... Ha...

Và Lưu Vạn Thế nhờ hết tủy nên chủ động bật lao vào Đoàn Bá Thông.

“Ào...”

Nào ngờ Đoàn Bá Thông bật cười vang :

- Chính ta sẽ kết liễu sinh mạng ngươi dễ hơn thì có. Đờ! Đờ!!!

Tận dụng tốt độ kinh thân pháp biến ảo. Đoàn Bá Thông không chỉ thần tốc lao vào diện đối diện với họ Lưu, mà còn tận lực tung nhiều loạt cước chân vào mọi bộ vị của đối phương.

“Vũ...”

“Vũ...”

Lưu Vạn Thế vẫn cứ vô ngại :

- Đây gọi là Vô Ảnh Cước gì đó của ngươi? Để xem có thật sự là lợi hại chăng. Ha... Ha...

Nhưng đang cười, toàn thân Lưu Vạn Thế chợt có một sát na khựng lại :

- Ôi chao...

Và đây là lúc một cước chân của Đoàn Bá Thông nện mạnh vào họ Lưu.

“Bùng!!!!”

Họ Lưu bị chấn bay khá mạnh: “Hự!”

Đoàn Bá Thông lao lướt theo bén gót :

- Ngươi có thể nói lời vĩnh biệt rồi đây! Chợt họ Lưu oằn người, thoát lẹ qua một bên, diện mạo dù biến đổi thì vẫn găm quất :

- Ngươi dám dụng độc với ta?

Đoàn Bá Thông cũng chuyển người đuổi theo :

- Chỉ là một ít máu huyết của mộ Công Tôn Phụng được ta tìm cách bôi vào mẫu kiếm. Ai bảo ngươi khinh suất cứ lấy tay chạm vào kiếm của ta? Lần đầu thì không sao, chỉ ở lần thứ hai, vì ta đoán biết thế nào ngươi cũng y cách cũ vận dụng, nên ta kẻ như may đặc thủ. Giờ thì nạp mạng cho ta! Họ Đoàn tung cước.

“Ào...”

Cùng lúc đó họ Lưu bất giác bật gầm :

- Ta cho ngươi cùng chết! Và họ Lưu liều lĩnh chộp cả hai tay vào chân Đoàn Bá Thông. Đến khi chộp được thì họ Lưu lập tức nhả kinh :

- Ngươi phải chết! A... A...

Đoàn Bá Thông kinh hoàng, bung nốt cước thứ hai vào đỉnh đầu họ Lưu :

- Mau buông!

“Àm!!!! Âm!!!”

“Bung... Bung... Bung...”

Nội kinh của họ Lưu vì kịp chân mạnh vào đối phương nên khiến cho cước chân tiếp theo của Đoàn Bá Thông giảm hẳn uy lực.

Cả hai ngã vật ra, cùng thổ huyết lênh láng. Nhưng nặng nhất vẫn là họ Lưu do đã trúng Thần Vong Tuyệt Mệnh độc.

- Hự!!!

Nhìn cảnh cả hai tuy đã lâm tình trạng thê thảm, người thì bị chấn lực của đối phương gây nội thương nghiêm trọng, kẻ thì vương độc sắp vong mạng đến nơi, nhưng vẫn gắng gượng lăn lộn tựa hồ muốn là người đứng lên trước tiên để tiếp tục thực hiện cho bằng được hành vi kết liễu sinh mạng kẻ đối đầu, toàn trường cùng rúng động. Không chỉ là năm nhân vật Thất Tinh hội mỗi lúc này vẫn đứng đó trong trang phục quái đản hầu che kín hành tung và thủy chung chưa một lần mở miệng, mà kể cả những bóng người đã từ lâu thấp thoáng ẩn hiện và tìm đến dần nhờ nhiều đường ngang lối dọc ở quanh đây, tất cả đều rúng động.

Nhưng cuối cùng, một câu niệm Phật vang lên, tự phá vỡ khung cảnh dù tĩnh mịch nhưng đầy sát khí :

- Nam mô A di Đà Phật, một kết cục tất nhiên phải đến cho những ai vì mang tham vọng nên có tâm địa độc ác khó lường và không thể ngờ.

Đã có một nhân vật lên tiếng thì hiển nhiên luôn phải có những giọng khác tiếp nối theo sau :

- Vô lượng thọ Phật. Bây giờ mới rõ Đoàn Bá Thông là hạng người như thế nào.

- A di Đà Phật. Nhưng được mục kích cảnh tượng này đều là nhờ công của chư vị thí chủ Thất Tinh hội. Xin hỏi dụng ý đích thực của chư vị là gì?

- Bọn chúng cùng một giuộc với nhau. Theo ý Vệ Quá Như mõ, chúng ta đừng bị chúng lung lạc, như đã xảy ra một lần vì vẻ ngoài của Đoàn Bá Thông. Trái lại, hãy nhân cơ hội này khu xử tất cả. Chỉ như thế mới thật sự diệt trừ tận gốc rễ mọi mầm mống đại họa cho võ lâm.

- Đồng Kim Lâm mõ cảm thấy khó thể tán thành định ý này. Vì chư vị đừng quên, cùng với tin báo giúp tất cả chúng ta được cơ hội mục kích cảnh này, những vị bằng hữu kia còn phó giao cho chúng ta một Đoàn Bá Nhiên đã ngoan ngoãn thừa nhận âm mưu của thân phụ y là Đoàn Bá Thông. Có thể hiểu, những bằng hữu đây nếu không vì thiện ý quyết không có những hành động này.

- Nam Cung Phách lão phu cũng có cảm nghĩ tương tự. Và sẽ tốt hơn nếu được quý bằng hữu đây thoạt tiên là cho nhìn rõ lư sơn chân diện mục, sau đó là tỏ bày cho biết chủ ý.

- Sơn Thủy nhị anh bọn ta sẽ càng thêm cảm kích nếu được chư vị bằng hữu cho biết sẽ định khu xử và định đoạt như thế nào đối với nghịch đồ Đoàn Bá Nhiên. Có được chẳng nếu phó giao y cho bọn ta toàn quyền hành xử, cũng là phần nào tạ lỗi với quần hùng về tội giáo huấn bất nghiêm, đã thu nhận một đồ đệ chỉ làm nhơ uế thanh danh.

Trong năm nhân vật Thất Tinh hội, có một tự lột bỏ lớp khăn che mặt ra :

- Khi sắp đặt để lệnh đồ tự thú nhận tội lỗi trước võ lâm là bọn tiểu nữ cố ý khước từ quyền định đoạt đối với lệnh đồ. Xin nhị vị Tiên tử cứ hỏi và chờ quyết định của các võ phái thì hơn. Đồ nhi xin tham kiến và vãn an sư phụ.

Đồng Kim Lâm bật lao ra, sững sờ nhìn nhân vật đó :

- Diện mạo thì đúng là Liễu Hoàng Kim, nữ ái đồ của ta, nhưng sao giọng nói của ngươi lại hoàn toàn khác biệt?

Đây chính là Liễu Hoàng Kim. Nhưng Liễu Hoàng Kim chưa lên tiếng đáp lại câu hỏi của sư phụ Đồng Kim Lâm thì thêm một nhân vật Thất Tinh hội nữa tự lột bỏ khăn che mặt :

- Đây là nhờ mưu kế của một đại hiệp anh hùng. Đề từ Trầm Hoạch, vì tuân theo mọi sắp đặt nên không chỉ tự phục một hoàn đan được biến âm, tương tự Liễu cô nương và mọi người cũng đã dùng, mà còn đảm nhận thay vai trò của Cúc Huỳnh Phong, đích thực là thành viên của hội Thất Tinh. Thật mong sư phụ Chương môn nhân và chư vị trưởng bối võ lâm đại lượng dung thứ và cảm thông.

Lưu Vạn Thế chưa chết :

- Ai... Ai đã nghĩ ra mưu kế này...? Cơ hồ... cơ hồ để ta và... họ Đoàn tự tàn sát lẫn nhau?

Một nhân vật Thất Tinh hội thứ ba tự bộc lộ diện mạo :

- Ngươi còn nhớ lão phu chăng, một kẻ lẽ ra đã chết vì âm mưu thâm độc của ngươi nhưng may vẫn toàn mạng?

Lưu Vạn Thế tuyệt vọng, khiến sinh khí càng thêm cạn dần :

- Là... là... ngươi... Từ Mã Bằng?! Nếu vậy... nếu vậy... tiểu tử họ Phong... họ Phong có phải vẫn chưa... chưa... chưa...

Phong Gia Liêm lộ diện :

- Thần Vong Tuyệt Mệnh Độc vô khả hóa giải. Một kết cục thật đáng cho lão ma, như đã xảy ra với Sầm Dịch Quân, lão Đại Đầu Quỷ và Phù Dung Ngọc Nữ. Và lão hãy chuẩn bị cho một lần hội diện trọn vẹn cùng nghĩa mẫu ta là Sử Linh Yên ở chốn cửu tuyền.

Lão Lưu Vạn Thế vọt nấc lên tiếng cuối cùng :

- Là ngươi... Ta thảm bại chỉ vì mỗi mình họ Phong tiểu quỷ ngươi. A... A...

Nhân vật Thất Tinh hội cuối cùng cũng lộ diện, để bước đến tận chỗ Đoàn Bá Thông đang nằm trong tâm trạng khiếp đảm tột cùng :

- Ai đã hạ thủ sư phụ ta, Hải Anh Tiên Tử? Là lão hay cốt nhục của lão, Đoàn Bá Nhiên?

Đoàn Bá Thông nhắm mắt lại :

- Từ Mã Thuyền ngươi muốn báo thù? Được, giết ta đi. Vì ta đã tự tay hạ sát sư phụ ngươi.

Từ Mã Thuyền cười nhạt :

- Lão vẫn ngại ta tầm thù ở nhục tử lão? Thế nên lão khẳng khái nhận tội thay y? Hóa ra lão vẫn quá xem thường ta? Bởi tuy hỏi như thế nhưng kỳ thực ta đã biết hung thủ chính là Đoàn Bá Nhiên.

Và Từ Mã Thuyền ngược mắt nhìn quần hùng :

- Vô Lâm tứ nghĩa sao chưa thấy đến?

Lan Tuyết Thạch lập tức xuất hiện :

- Vì tuân theo sếp đặt của Phong giáo chủ Hóa Thần giáo, bọn ta chỉ cần chờ gọi là đến ngay.

Trúc Thanh Vũ cũng đến :

- Nhưng không phải bọn ta đến là đã hoàn toàn thuận phục bọn ngươi, nhất là Phong Gia Liêm. Trái lại, hãy cho tất cả biết dụng ý đích thực của ngươi và cũng nên giải thích, tại sao dám khinh thường, dùng trận thế kỳ môn, cố tình giam hãm cả bọn ta, cho dù ý của Phong Gia Liêm ngươi lúc đó chỉ muốn bắt giữ một mình Đoàn Bá Nhiên tiểu tử?

Phong Gia Liêm cười nhạt :

- Giam hãm chư vị đã là quá nhẹ, cũng là vì chút ân tình đã có giữa chư vị và nghĩa mẫu ta, phu nhân của Cuồng Võ Y Tiên, đây là so với khá nhiều cái chết của giáo đồ bốn giáo ba mươi năm trước từng do chính chư vị tự tay hạ thủ. Còn như vẫn bất phục, Phong này nguyện một lần nữa lĩnh giáo toàn bộ chân tài thực học của tam vị cùng một lúc ra tay. Hãy lại đây. Nhưng đừng ngại vì tại hạ quyết không cần dùng đến tuyệt thế thần công của bốn giáo, chỉ bằng công phu tự lĩnh hội từ bức Y Vô đồ của nghĩa phụ là quá đủ rồi. Thế nào? Không dám ư? Nếu vậy, hãy đứng đó. Vì người gọi tam vị hiện thân là tam muội Từ Mã Thuyền, chưa phải tại hạ gọi.

Mai Bạch Lâm là lão đại đành che giấu thái độ ngượng ngùng vì không dám nhận lời khiêu chiến của Phong Gia Liêm bằng cách nhìn và hỏi ngay Từ Mã Thuyền :

- Cô nương có chủ ý gì?

Từ Mã Thuyền hỏi :

- Tam vị tiền bối ắt cũng muốn báo thù cho quý hữu Cúc Huỳnh Phong?

Mai Bạch Lâm lập tức lắc đầu :

- Y đã khiến bọn ta nhục thẹn. Giả như y chưa bị phụ tử Đoàn Bá Thông lập kế sát hại thì ngay lúc này đây ắt vẫn khó mong qua được án lệnh của Phong giáo chủ, như bọn ta cũng đã may mắn, vì bị trận đồ vây hãm nên được mục kích cảnh đó.

Lan Tuyết Thạch gật đầu phụ họa :

- Từ Mã cô nương nếu muốn báo thù cho lệnh sư, à không, phải gọi là lệnh đường mới đúng, thì hạ thủ Đoàn Bá Thông chỉ có cô nương là đủ tư cách. Vì lệnh đường dù cũng thuộc hội Thất Tinh nhưng không hề mang tham vọng như Cúc Huỳnh Phong hay bất kỳ kẻ nào khác ở hội đó.

Tư Mã Bằng cười khẩy :

- Lan Tuyết Thạch nguoi tỏ ý bắt phục lão phu? Mà cũng phải, vì giữa lão phu và Cuồng Võ Y Tiên, nghĩa huynh nguoi, vẫn luôn luôn đố kỵ với nhau, đúng không? Nhưng đừng quên, nghi ngờ và sau cùng khiến Cuồng Võ Y Tiên tự vẫn thì nguyên nhân chủ yếu tuy xuất phát từ hành vi của Lư Vạn Thế và Đoàn Bá Thông, nhưng phần nào cũng là do thái độ quá ư hèn và khiếp nhục của tất cả những ai tự xưng là danh môn chính phái các nguoi. Đừng trách lão phu chứ?

Nam Cung Phách tiến ra và thờ dài :

- Lão phu không phủ nhận những lời này. Dù vậy, xin hỏi Phong giáo chủ một câu.

Phong Gia Liêm ngao nghể xua tay :

- Đừng quá vội. Hãy chờ phần việc của tam muội Tư Mã Thuyền kết thúc đã. Tam muội sao chưa xuống tay?

Tư Mã Thuyền chợt cười như gào rú :

- Mẫu thân! Xin hãy nhìn hài nhi báo thù cho mẫu thân, ha... Ha...

“Bùng!”

Nàng quật một kinh vào não bộ của lão ác ma Đoàn Bá Thông, khiến lão chết ngay.

Chỉ khi đó, Phong Gia Liêm mới lên tiếng :

- Chủ trương của bốn giáo là không cần báo thù. Vì nếu muốn thì điều đó thật quá dễ so với bản lãnh chỉ một mình tại hạ lúc này. Chư vị tin chăng?

Chàng nhìn quanh :

- Ai không tin? Vệ chương môn? Vậy thì xin tùy tiện, hãy thử đối chiêu cùng tại hạ một lần, và chỉ một kích duy nhất thôi. Ai?

Vì không ai lên tiếng, nên chàng phì cười :

- Xin đừng nghĩ tại hạ cao ngạo, hoặc cố tình xem thường tất cả. Nhưng nếu muốn báo thù, một là tại hạ dù bất lực vẫn quyết thực hiện. Chỉ tiếc hãy còn điều thứ hai là tại hạ sẽ khiến gia phụ thất vọng.

Đoạn chàng đổi giọng và nghiêm mặt nhìn quanh :

- Vì sao sẽ khiến gia phụ thất vọng, điều đó hiện đã có Trầm Hoạch huynh cùng Liễu Hoàng Kim và Tư Mã Thuyền nhị vị cô nương đây đều am hiểu. Bất quá tại hạ chỉ xin nói ngắn gọn thế này. Chính vì gia phụ tựa hồ đã đoán biết ắt có nguyên nhân khiến bốn giáo lần đó gặp thảm họa và có thể đã hiểu nguyên nhân đích thực không vì các phái. Vì thế, gia phụ đã khuyên ngăn gia mẫu đừng báo thù. Tại hạ là hậu nhân Phong gia, kỳ thực cũng là ngoại đệ đệ của Châu ngoại tổ lão giáo chủ Hỏa Thần giáo. Thế nên, không báo thù là thực hiện theo ý nguyện gia phụ. Nhưng sẽ không quên phát dương quang đại bốn giáo, cùng các võ phái chi trì đạo nghĩa võ lâm, ấy là tuân theo và tiếp nối di ý của gia ngoại tổ. Chư vị cảm thấy có được chăng, liệu có chấp thuận sự chung tồn tại của bốn giáo hay chăng?

Chàng ngừng lời và chợt hiểu vì sao vẫn chưa một ai lên tiếng. Thế là chàng lại cười mỉm, vẻ bình thản và phần nào mãn nguyện :

- Hoặc nếu chư vị cần, được, hoặc ở ngay đây, tại hạ nguyện cùng tất cả chư vị thiết lập một hòa ước. Vì đạo nghĩa võ lâm, mãi mãi cùng nhau chi trì và giữ vẹn thái hòa. Được chứ?

Các đại phái đứng đầu gồm Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, và Điểm Thương đồng loạt chấp thuận. Sau đó, vì lại đến lượt Nhất Hiệp, tam trong Tứ nghĩa còn lại và Sơn Anh - Thủy Anh cũng tỏ vẻ tán thành nên hai phái Không Động - Hoa Sơn cũng chấp thuận đề xuất của Phong Gia Liêm.

Chỉ khi đó, với tâm trạng hoàn toàn hài lòng, Phong Gia Liêm mới tỏ lời cùng Chương môn phái Không Động :

- Xin hỏi, hôn sự giữa nữ ái đồ Liễu Hoàng Kim cùng lệnh đồ Giang Tuấn đã đến đâu?

Đồng Kim Lân trước khi đáp có nhìn quanh :

- Giang Tuấn tuy không có ở đây nhưng nhìn sắc mặt của tề đồ Liễu Hoàng Kim lúc này, Đồng môn cũng xin có một lời minh bạch. Rằng mọi ràng buộc giữa cả hai kỳ thực chẳng còn. Có phải ý Phong giáo chủ là...

Phong Gia Liêm nhẹ gật đầu :

- Giữa tại hạ và Liễu Hoàng Kim kỳ thực từ lâu đã có nhiều ân tình khó thể đền đáp, nếu như chẳng trở thành phụ phụ. Và tại hạ thật cảm kích một khi được Đồng chương môn tiền bối ưng thuận và tác chủ.

Đồng Kim Lâm cười :

- Được một tiếng gọi là tiền bối của nhân vật đệ nhất cao thủ như Phong giáo chủ đây, Đồng mỗ nào còn gì hài lòng bằng. Ha... Ha...

Và Phong Gia Liêm quay trở lại với Tư Mã Bằng :

- Quý Y tiên sinh...

Tư Mã Bằng xua tay :

- Giáo chủ nếu muốn gì xin cứ hỏi Tư Mã Thuyên. Vì rằng thuộc hạ e chưa được Tư Mã Thuyên tha thứ.

Tư Mã Thuyên gượng cười :

- Chỉ cần phụ thân hứa sau này mãi là thủ hạ trung thành của chàng, hai nhi nguyện vẫn xem người là phụ thân như thuở nào.

Tư Mã Bằng xúc động :

- Được, được, ta hứa, phụ thân xin hứa.

Phong Gia Liêm mỉm cười :

- Nhưng tại hạ vẫn thích gọi người là nhạc phụ lão nhân gia hơn.

Tư Mã Bằng cười sung sướng :

- Lão phu được trở thành nhạc phụ của Giáo chủ thật ư? Ôi, Tư Mã Bằng ta quả có phúc phận. Ha... Ha...

Tràng cười nói tiếp tràng cười. Vì tất cả đều hiểu mọi ân oán kẻ như đã qua.

* * * * *

Trong đêm tân hôn, trước khi động phòng vì nghe tân lang thô lỗ thêm một đại bí ẩn, thế nên cả hai tân nương đều nửa mừng nửa sợ, chỉ dám thì thào hỏi lại tân lang cho thật rõ :

- Chàng không nói dối bọn muội chứ? Lẽ nào chàng vẫn thật sự bị mất hết võ công sau lần tự phát tán trước kia để cứu muội và thân phụ Tư Mã Bằng?

- Thảo nào... A... chàng vì thế đánh giả vờ thị oai, sau đó là cùng tất cả quần hùng thiết lập một hòa ước. Chàng dù liều lĩnh nhưng thật thông tuệ.

Tân lang tủm tỉm cười :

- Nếu chẳng phải như thế, ta đâu dễ để hai nhân vật ác ma tử đối đầu nhau. Riêng các việc sau đó thì hoàn toàn đúng như vậy. Chính vì lẽ đó, mọi hành động sau này đều ủy thác cả cho nhị vị nương nương, kể cả sinh mạng Phong Gia Liêm ta nữa. Tuy nhiên, liệu có nhân vật nào vì hồ nghi, dám động đến ta chăng? Sẽ không một ai dám, có chăng thì chỉ là nhị vị nương tử... Ha.... ha...

Bạn đang đọc truyện *Hóa Mệnh Di Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.